Giới thiệu

Giữa vô vàn tiếng gào thét của thống khổ và những mảnh ký ức hỗn loạn như bị hàng ngàn mũi khoan xoáy sâu vào thái dương, Ôn Vũ giật mình tỉnh dậy.

Trước mắt là một biển máu đỏ tươi bất tận, tanh nồng, nơi hung khí ngập tràn, vạn vật đều chết lặng.

Hắn nhận ra mình đã xuyên không đến Hồng Hoang, vùng đất thần thoại khai thiên lập địa, ngay giữa thời khắc kết thúc của Long Phượng Đại Kiếp – một kỷ nguyên hỗn loạn nơi ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân tranh bá.

Điều choáng váng hơn cả là thân phận mới của hắn: một Huyết Sí Hắc Văn, loài muỗi máu cánh đỏ, chính là Văn Đạo Nhân – một nhân vật tuy nhỏ bé nhưng đầy tiềm năng, sau này sẽ làm chấn động Tam giới trong Phong Thần.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, đây là một tồn tại yếu ớt, bị giam hãm trong số phận thấp kém.

Ngay khi nỗi kinh hoàng về thân phận mới và bối cảnh Hồng Hoang khắc nghiệt ập đến, một tia hy vọng lóe lên.

Ôn Vũ phát hiện ra Bổn Mệnh Linh Bảo của mình: Cây Thương Thí Thần – sát khí đệ nhất Hồng Hoang, vốn gắn liền với Ma Tổ La Hầu tàn ác.

Đây vừa là bảo vật vô song, vừa là lời nguyền định mệnh.

Trước áp lực khủng khiếp từ một tương lai đầy rẫy hiểm nguy với Ma Tổ La Hầu hùng mạnh, một hệ thống thần bí đột ngột kích hoạt, yêu cầu lượng lớn năng lượng.

Nhờ trí tuệ từ kiếp trước, Ôn Vũ nhanh chóng nhận ra có thể chuyển hóa tinh hoa Huyết Hải thành năng lượng, cứu thoát bản thân khỏi bị hệ thống hút cạn.

Hệ thống mang tên "Thôi Diễn Hệ Thống" (Hệ thống Suy Diễn), cho phép Ôn Vũ suy diễn vạn vật, từ công pháp, pháp bảo đến huyết mạch, chỉ cần có đủ điểm năng lượng.

Với hệ thống làm chỗ dựa, Ôn Vũ quyết tâm thay đổi vận mệnh bi thảm của Văn Đạo Nhân nguyên bản.

Hắn lập tức bắt tay vào việc.

Đầu tiên, hắn dùng đại công nghệ thôn phệ một phần Huyết Hải, tích lũy năng lượng và nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của Minh Hà Lão Tổ, kẻ đồng căn đồng nguyên với hắn trong Huyết Hải, nhưng đang ở trạng thái ngủ say.

Không chút do dự, Ôn Vũ quyết định thôn phệ Minh Hà, một hành động táo bạo mang lại cho hắn Nghiệp Hỏa Hồng Liên (Hoa sen đỏ nghiệp hỏa), Nguyên Đồ A Tỳ Song Kiếm và cả Huyết Thần Kinh, cùng những ký ức và thừa kế từ Minh Hà.

Huyết mạch của hắn từ "tàn khuyết" trở thành "hoàn mỹ", thức tỉnh thêm Thiên Phú Thần Thông Huyết Thần Tử (hàng tỷ bản sao máu), và tu vi của hắn nhảy vọt lên Chân Tiên.

Khi đang củng cố tu vi, Ba Tuần, một phân thân của Ma Tổ La Hầu, xuất hiện dò la về sự biến mất của Huyết Hải và Thí Thần Thương.

Ôn Vũ không hề nao núng, đối đầu trực diện, dùng thực lực áp đảo Ba Tuần, sau đó thôn phệ hắn, thu được một phần ký ức và lĩnh ngộ về Đại Đạo của La Hầu, càng tăng thêm sức mạnh và cảnh báo về mối hiểm nguy từ Ma Tổ.

Để tránh La Hầu truy sát, Ôn Vũ ẩn mình đến Tam Tiên Đảo (Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng), vốn chưa hiển lộ trong Hồng Hoang.

Với sự trợ giúp của hệ thống, hắn dễ dàng phá giải trận pháp, kiểm soát Tam Tiên Đảo, thu được vô số kỳ trân dị bảo: Tịnh Thế Bạch Liên (Hoa sen trắng tịnh thế), Tam Quang Thần Thủy (Nước thần Tam Quang), một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp (phiến ngọc Tạo Hóa), và Chu Thiên Tinh Thần Thụ (Cây sao Chu Thiên).

Những bảo vật này là nền tảng vững chắc cho sự phát triển vượt bậc của hắn.

Hắn tiếp tục tu luyện miệt mài, sử dụng hệ thống để suy diễn Thôn Thiên Kinh và Huyết Thần Kinh thành Thôn Thiên Đạo Kinh và Huyết Thần Đạo Kinh – hai công pháp trực chỉ hỗn nguyên thánh nhân.

Tu vi của hắn tăng chóng mặt, chỉ trong thời gian ngắn đã đạt đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Thành công này dẫn đến một kiếp nạn trời giáng: Tử Tiêu Thần Lôi (Sấm sét Tử Tiêu) – kiếp lôi chín chín tám mốt đạo do Thiên Đạo giáng xuống để trừng phạt những kẻ nghịch thiên.

Ôn Vũ kiên cường chống trả, dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Thí Thần Thương đỡ đòn, cuối cùng trực diện chịu đựng kiếp lôi bằng thân thể, từ đó lĩnh ngộ Lôi Điện Pháp Tắc.

Sau kiếp nạn, hắn thành công hóa hình, trở thành một mỹ nam tử phong độ, với thân thể đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, sức mạnh phi phàm.

Sức mạnh mới càng khiến Ôn Vũ thêm tự tin.

Hắn không ngần ngại can thiệp vào vận mệnh Hồng Hoang, sử

dụng Đại Tâm Ma Thuật để thâm nhập Long Cung, cướp đoạt tài bảo, gián tiếp châm ngòi mâu thuẫn giữa Long tộc và các tộc khác.

Thậm chí, hắn còn đánh lén và thu lấy một phần Bổn Mệnh của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn – hai vị Thánh Nhân phương Tây tương lai – khi họ còn chưa hóa hình.

Sau đó, hắn dung hợp ba tòa liên đài thành Hỗn Độn Thanh Liên (Hoa sen xanh Hỗn Độn) – một Hỗn Độn Linh Bảo đỉnh cấp.

Dùng Hỗn Độn Thanh Liên để "trảm thiện thi", hóa ra một phân thân Thanh Liên Đạo Nhân với tu vi đạt đến đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tiếp đó, Ôn Vũ tham gia giảng đạo tại Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Đạo Tổ, ngồi trên một trong bảy bồ đoàn hàng đầu, gây chấn động chúng sinh.

Hắn tiếp tục đối đầu với Phục Hy, Nữ Oa, Đế Tuấn và Thái Nhất, đều là những cường giả đỉnh cấp trong Hồng Hoang.

Mặc dù Nữ Oa được Thiên Đạo bảo hộ, Ôn Vũ vẫn khiến nàng và Phục Hy trọng thương, cướp đi Hỗn Độn Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Hắn còn kết giao với Hậu Thổ Tổ Vu, lĩnh ngộ Đô Thiên Thần Sát Quyết, trao đổi kinh nghiệm luyện thể với mười hai Tổ Vu, giúp họ đề thăng thực lực, và vô tình thúc đẩy sự hình thành Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đẩy nhanh cuộc chiến Vu Yêu.

Cuộc đối đầu của hắn với Ma Tổ La Hầu (qua phân thân và tàn hồn) và Hồng Quân (qua phân thân Thanh Liên Đạo Nhân) trong Hỗn Độn càng khẳng định vị thế và sức mạnh siêu việt của hắn, liên tục đoạt lấy các bảo vật như Chu Tiên Tứ Kiếm, Thái Cực Đồ, Càn Khôn Đỉnh, và làm suy yếu đối thủ.

Hắn liên tục củng cố tu vi, tu luyện song song cả ba phương pháp chứng đạo (dĩ lực chứng đạo, trảm thi chứng đạo, công đức chứng đạo), phá vỡ giới hạn của Hồng Hoang, từng bước tiến tới cảnh giới Hỗn Nguyên.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 1

Đau!

Đầu ta thật đau!Trong não hải Ôn Vũ, vô vàn tin tức tràn ngập, phảng phất bị người dùng dùi nhọn, hung hăng đâm vào thái dương rồi không ngừng xoay vặn.Trong cơn mơ màng, Ôn Vũ ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, loại đau đớn kịch liệt này khiến người ta vô cùng khó chịu.Không biết trải qua bao lâu, Ôn Vũ cuối cùng cũng khôi phục ý thức, một cỗ mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi, mở mắt ra, đập vào mắt toàn là tiên huyết.Trong vòng mấy trăm vạn dặm, sóng máu cuồn cuộn, cá tôm chẳng sống, chim chóc chẳng đến, lệ khí trời đất đều tụ hội ở nơi đây!Hít!

Biến hóa đột ngột khiến Ôn Vũ có chút trở tay không kịp, đợi khi tiếp thu xong ký ức trong não hải, y mới hoàn toàn hiểu rõ mình đang ở đâu.Nguyên lai Ôn Vũ vừa tỉnh dậy đã xuyên việt đến Thượng Cổ Hồng Hoang, thuở Khai Thiên Tích Địa, hiện giờ là cuối thời Long Phượng Đại Kiếp, Tam tộc tranh bá, các đại năng đỉnh cấp trong Hồng Hoang như Dương Mi Lão Tổ, Hồng Quân Đạo Nhân đã tái xuất thế.Hiện tại Tam tộc đỉnh lập, xưng hùng Hồng Hoang, Đại chiến Tam tộc ảnh hưởng cực rộng, cả thiên địa đều bị cuốn vào.Ôn Vũ liếc nhìn xung quanh, huyết khí tràn ngập hư không, sóng máu cuồn cuộn, lệ khí thiên địa đều tụ hội ở đây, trong lòng thầm nghĩ, nếu không lầm, trong Hồng Hoang chỉ có U Minh Huyết Hải mới toàn là tiên huyết như vậy.Sinh linh sinh ra và lớn lên từ Huyết Hải, tổng cộng chỉ có hai vị, một là Minh Hà Lão Tổ trong Huyết Hải, do ô huyết Bàn Cổ hóa thành, người sáng lập A Tu La tộc, một trong những đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang.Hai là Văn Đạo Nhân, vốn là dị trùng Huyết Sí Hắc Văn trong Hồng Hoang hóa thành, tuy danh tiếng

không hiển hách, nhưng lại đại phóng dị sắc trong Phong Thần, trước hấp thu Quy Linh Thánh Mẫu đệ tử của Thông Thiên, sau lại thôn phệ Công Đức Kim Liên trấn giáo linh bảo của Tây Phương Giáo.Thập Nhị Phẩm Kim Liên bị Văn Đạo Nhân hấp thực đến ba phẩm, dẫn đến phẩm cấp Thập Nhị Phẩm Kim Liên bị hạ xuống, hóa thành Cửu Phẩm Kim Liên.Không biết bản thể của mình là ai, tâm thần Ôn Vũ khẽ động, tra xét ký ức trong não hải, trong Hồng Hoang, các Tiên Thiên sinh linh đều có truyền thừa.Qua ký ức, Ôn Vũ hiểu rõ, thì ra mình chính là Văn Đạo Nhân đại phóng dị sắc trong Phong Thần.Văn Đạo Nhân, rất ít xuất hiện trong các Hồng Hoang lượng kiếp, lần duy nhất có thể thấy là trong Phong Thần, khi thôn phệ Quy Linh Thánh Mẫu và Công Đức Kim Liên.Phải biết rằng, ngay cả Công Đức Kim Liên là Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, y cũng có thể thôn phệ, đủ để chứng minh thiên phú phi phàm của y.Nhưng, trong ký ức, U Minh Huyết Hải là địa bàn của Minh Hà Lão Tổ, Văn Đạo Nhân lại ở trạng thái lưu lạc tha hương, có thể thấy cuộc sống không mấy tốt đẹp.Văn Đạo Nhân tuyệt đối không phải đại năng Hồng Hoang đỉnh cấp, nếu không sẽ không chỉ xuất hiện trong Phong Thần, nhưng rõ ràng thiên phú cường đại, lại khó có thể lập túc trong Hồng Hoang, chắc chắn có nguyên nhân không ai biết!Không, kiếp này là Ôn Vũ, đã thức tỉnh ý thức sớm hơn, dẫn trước Minh Hà và các đại năng Hồng Hoang khác một bước, chắc chắn sẽ không thảm hại như nguyên bản.Ôn Vũ cũng không cho rằng chỉ dựa vào năng lực tiên tri tiên giác mà nhất định có thể mạnh hơn Bàn Cổ Tam Thanh, y cần phải dựa vào nỗ lực của bản thân.Thông thường mà nói, các Tiên Thiên Ma Thần trong Hồng Hoang đều có Bán Sinh Pháp Bảo.Dưới cảm ứng thần thức của Ôn Vũ, mọi tình huống trong phạm vi ba dặm đều hiện rõ trong não hải của y, tựa như một bản lĩnh bẩm sinh.Đồng thời, bản thể Huyết Sí Hắc Văn của Ôn Vũ triệt để hiện ra, chỉ thấy một con muỗi khổng lồ, toàn thân phủ đầy vảy sắc bén với hình dạng và màu sắc khác nhau,

mỗi đốt trên thân mọc ra một vòng lông đen dày đặc, cánh có màu huyết hồng, vân lộ rõ ràng, dài đến mấy trăm trượng.Trên đầu có một chiếc vòi khổng lồ vô cùng sắc nhọn, lấp lánh từng đạo hàn mang.Loại hung thú cấp bậc này, nếu đặt trên Địa Cầu kiếp trước, tuyệt đối là cấp độ tai nạn, hung mãnh hơn cả trong phim kinh dị.Ô?

Đột nhiên, tinh quang trong mắt Ôn Vũ đại chấn, chỉ thấy một cây trường thương màu đen kịt, tản mát ra u quang huyết hồng.Đầu thương lấp lánh hàn mang nhiếp nhân, nơi giao tiếp giữa đầu thương và thân thương có một túm hồng anh, hiện ra sắc huyết hồng.Oong!

Một cỗ sát ý kinh thiên động địa, dũng mãnh tràn vào não hải Ôn Vũ, Bán Sinh Pháp Bảo: Thí Thần Thương!Hít!

Ôn Vũ hít một hơi khí lạnh, không ngờ Thí Thần Thương lại ở đây, trong ký ức kiếp trước đó là pháp bảo của Ma Tổ La Hầu, sao lại trở thành Bán Sinh Linh Bảo của mình?Thí Thần Thương, sát phạt linh bảo đệ nhất Hồng Hoang.Tương truyền trong Hỗn Độn có một gốc Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, Bàn Cổ Đại Thần sinh ra từ đó, sau Hỗn Độn Thanh Liên bị phá tổn, năm cánh sen hóa thành Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, cùng với bốn tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài.Mà cánh sen kia không biết đi về đâu, lại hóa thành Thí Thần Thương, sát phạt linh bảo duy nhất trong số vô số Tiên Thiên Pháp Bảo do Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.Cây thương này khi vừa xuất thế, đã nhiễm ô trọc khí của thế gian, bèn trở nên uy lực kinh người.Ôn Vũ nhìn Thí Thần Thương, trong lòng có một cảm giác bất an cực lớn, pháp bảo mà La Hầu từng cầm trong tay, nay trở thành Bán Sinh Linh Bảo của mình, cảm giác như đang nắm giữ một tai họa lớn.Ma Tổ La Hầu, một trong những đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang, nếu đối phương tìm đến, Thí Thần

Thương có thể giữ lại được không?Kiếp trước Thí Thần Thương bị đối phương cướp đi, kiếp này liệu có tái diễn nữa không?Còn việc từ bỏ Thí Thần Thương thì càng không thể, khó khăn lắm mới có được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ.Nhưng đối thủ sắp phải đối mặt lại là Ma Tổ La Hầu, Ôn Vũ có cảm giác áp lực như núi đè, loại địch nhân cấp bậc này, đủ sức khiến người ta không thở nổi.Đinh, chúc mừng Túc chủ đã cảm nhận áp lực cực lớn, hệ thống đã đạt yêu cầu kích hoạt, có tiến hành không?Oanh!

Trong lòng Ôn Vũ vô cùng kinh ngạc, cuối cùng Kim Chỉ Nam cũng đến, hầu như xuyên việt giả nào cũng có, chỉ mong hệ thống có thể cho y vốn liếng để đối kháng Ma Tổ.Kích hoạt, xác định kích hoạt.

Ôn Vũ hầu như không chút do dự đáp.Đinh, hệ thống đang trong quá trình kích hoạt, cần một lượng lớn năng lượng, xin Túc chủ chuẩn bị sẵn sàng.Lời vừa dứt, chưa đợi hệ thống giải thích, Ôn Vũ cảm thấy thân thể một trận dũng động, tựa như sinh mệnh nguyên tuyền bị rút cạn, cả người trở nên vô lực.Trong lòng Ôn Vũ đại hãi, sinh mệnh lực không ngừng trôi đi, khiến y bản năng cảm giác nguy hiểm, vội vàng hỏi: Hệ thống, năng lượng từ đâu mà có?Hệ thống đang kích hoạt liền phản hồi: Năng lượng đến từ vạn vật thiên địa, ví dụ như: linh hồn, khí vận, thiên tài địa bảo, linh khí, v.v., tất cả đều có thể chuyển hóa thành năng lượng.

Hiện tại kích hoạt hệ thống cần 1 tỷ điểm năng lượng, đang rút từ trên thân Túc chủ.Oong!

Lời vừa dứt, não hải Ôn Vũ ong ong vang lên, chỉ dựa vào sinh mệnh lực và linh hồn của y, làm sao có đủ 1 tỷ điểm năng lượng, chỉ sợ hệ thống chưa kích hoạt thành công, y đã bị rút khô thành người khô.Quả nhiên, Kim Chỉ Nam chẳng có điều gì tốt đẹp cả, Ôn Vũ vội vàng kêu lên: Hệ thống, ngừng kích hoạt.Đinh, hệ thống này một khi đã tiến vào trạng thái kích hoạt, không thể dừng lại!Khốn kiếp.

Nghe xong câu đó, Ôn Vũ không nhịn được chửi thầm, sớm biết kích hoạt hệ thống lại có nguy hiểm lớn đến vậy, y đã không dễ dàng thử.Nhìn sinh mệnh lực không ngừng trôi đi, nhưng tiến độ kích hoạt hệ thống ngay cả một phần vạn cũng chưa đạt, nếu muốn kích hoạt ít nhất phải hiến tế sinh mệnh của hàng triệu người.Hệ thống, có thể chuyển hóa tiên huyết trong Huyết Hải thành điểm năng lượng cho ta không!

Đột nhiên, Ôn Vũ nghĩ ra một kế, hỏi hệ thống.U Minh Huyết Hải, do rốn Bàn Cổ hóa thành, bên trong ẩn chứa máu huyết phong phú, không chỉ có tiên huyết Bàn Cổ Đại Thần, mà còn có máu huyết tàn lưu của Hỗn Độn Ma Thần, cũng như tiên huyết sinh ra trong Hung Thú Lượng Kiếp, tất cả đều hội tụ về đây.Nếu có thể chuyển hóa thành điểm năng lượng, đủ để hệ thống triệt để kích hoạt rồi!Đinh, tiên huyết trong U Minh Huyết Hải, ẩn chứa năng lượng sinh mệnh bàng bạc, có thể chuyển hóa thành điểm năng lượng, đang tiến hành chuyển hóa cho Túc chủ.Ùm!

Ùm...Trong khoảnh khắc, Huyết Hải không ngừng sủi bọt, trong biển máu đỏ rực, từng xoáy nước chồng chất, giao thoa liên tục cuộn trào.Trung tâm xoáy nước có huyết hải cương phong lạnh lẽo lưu động, phảng phất là lưỡi dao sắc bén nhất giữa thiên địa, dù chỉ là một gợn sóng nhỏ cũng đủ sức thôn phệ vạn vật, nghiền nát tất cả.Một hắc động khổng lồ bắt đầu thôn phệ khắp bốn phương tám hướng, sinh mệnh lực của Ôn Vũ không còn bị rút cạn, bắt đầu lợi dụng Huyết Hải chuyển hóa thành năng lượng để kích hoạt hệ thống.Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được 10000 điểm năng lượng.Đinh...Hệ thống đang với tốc độ chuyển hóa 10000 điểm năng lượng mỗi giây, không ngừng hấp thụ tinh hoa Huyết Hải, cả Huyết Hải phát sinh biến hóa long trời lở đất.Phù!

Ôn Vũ thở phào nhẹ nhõm, suýt nữa trở thành Túc chủ thảm hại

nhất, trong tình cảnh vừa có Kim Chỉ Nam, lại bị hệ thống hút thành người khô, may mà trong lúc nguy cấp đã nảy ra trí tuệ.Ôn Vũ không biết rằng, điều kiện kích hoạt của hệ thống cực kỳ hà khắc, sinh mệnh lực của một người trưởng thành, tối đa chỉ chuyển hóa thành 0.1 điểm năng lượng, mấy đời Túc chủ trước đó vì năng lượng không đủ, cuối cùng đều bị hệ thống hút chết tươi.Oanh!

Không biết đã bao lâu, chỉ thấy trong Huyết Hải xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, trong phạm vi vạn dặm, toàn bộ huyết hà đều biến mất, chỉ còn lại một con Huyết Sí Hắc Văn cao trăm trượng, hung quang bạo lộ, tản mát sát khí màu đen, lan tỏa ra.Ôn Vũ thầm nghĩ, tinh hoa tiên huyết trong Huyết Hải đã mất đi một phần ba, đập vào mắt là một vùng đất hoang tàn lỗ chỗ.Đinh, chúc mừng Túc chủ kích hoạt hệ thống thành công, đang tạo bảng thuộc tính cá nhân cho ngài.Lời vừa dứt, Ôn Vũ thầm thì trong lòng, không biết hệ thống suýt chút nữa lấy mạng này, rốt cuộc có tác dụng gì?Oong!

Trong hư không, tử kim sắc quang mang đại thịnh, phát ra hào quang mãnh liệt, một giao diện thuộc tính hiện ra trước mắt y.Tên: Ôn VũCảnh giới: Thiên Tiên sơ kỳCông pháp: Thôn Thiên KinhHuyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần (tàn khuyết)Thiên phú thần thông: Thôn Thiên Phệ Địa (chưa thức tỉnh hoàn toàn)Pháp bảo: Đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo Thí Thần Thương.Điểm năng lượng: 302 vạn.Ôn Vũ thấy vậy thầm gật đầu, kích hoạt hệ thống cần 1 tỷ điểm, đã tiêu tốn một phần ba Huyết Hải, cuối cùng cũng hoàn thành, số năng lượng dư ra chính là do vừa chuyển hóa còn lại, y không nhịn được hỏi: Hệ thống, ngươi có tác dụng gì?Đinh, bẩm Túc chủ, bản hệ thống tên là Thôi Diễn Hệ Thống, đúng như tên gọi, có thể thôi diễn vạn vật thế gian.Ừm?

Ôn Vũ nghe vậy chau mày, thầm nghĩ thật sự lợi hại đến vậy sao? Túc chủ, hệ thống kích hoạt tốn 1 tỷ điểm năng lượng, tuyệt đối sẽ

không để ngài lãng phí.

Bất kể là thần thông, pháp bảo hay đẳng cấp huyết mạch, chỉ cần có đủ điểm năng lượng, nhờ sức mạnh của hệ thống, đều có thể tiến hành thôi diễn.Nói xong, giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên, dường như có chút không vui vì sự nghi ngờ của Ôn Vũ.Ha ha!

Ôn Vũ nghe vậy khẽ cười, hệ thống cũng khá nhân tính hóa, còn biết tức giận, y nhìn giao diện thuộc tính, hỏi: Được, nếu thật sự lợi hại đến vậy, có thể thôi diễn huyết mạch của ta lên cấp độ Hỗn Độn Ma Thần không?Đinh, có thể.

Chỉ cần có đủ điểm năng lượng là được, tức khắc có thể thôi diễn thành Hỗn Độn Ma Thần huyết mạch.

Hiện tại cần 10 tỷ điểm để thuế biến thành huyết mạch Hỗn Độn Ma Thần sơ cấp, nhưng trước tiên Túc chủ phải hoàn thiện huyết mạch Đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần tàn khuyết của mình.Ừm?

Ôn Vũ liếc nhìn chữ "tàn" sau huyết mạch trên giao diện thuộc tính, cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao Văn Đạo Nhân kiếp trước chỉ đại phóng dị sắc trong Phong Thần.Nguyên lai đẳng cấp huyết mạch của Văn Đạo Nhân, tuy là cấp độ Đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần, nhưng bản nguyên lại có phần tàn khuyết, căn bản không thể so sánh với Bàn Cổ Tam Thanh.Cũng đúng, thiên phú thần thông của Văn Đạo Nhân đáng sợ đến mức nào, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp cũng có thể thôn phệ, làm sao có thể bị Minh Hà Lão Tổ đuổi khỏi Huyết Hải?

Nếu không phải bản nguyên tàn khuyết, tuyệt đối sẽ không yếu hơn đối phương là bao.Hơn nữa, Bán Sinh Pháp Bảo Thí Thần Thương của Văn Đạo Nhân đã bị Ma Tổ La Hầu đoạt mất, dẫn đến danh tiếng không hiển hách trong thời kỳ Thượng Cổ, mãi đến Phong Thần mới xuất thế.Nhưng nếu bản nguyên Văn Đạo Nhân có thể bù đắp, tuyệt đối sẽ mạnh hơn Minh Hà Lão Tổ, tinh quang trong mắt y

đại chấn, trầm giọng nói: Làm thế nào để bù đắp bản nguyên?Túc chủ chỉ cần tiêu tốn 1 tỷ điểm năng lượng là có thể bù đắp, hoặc thôn phệ Tiên Thiên Ma Thần khác, có thể bù đắp phần tàn khuyết của bản thân.Ôn Vũ nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, tuy điểm năng lượng chỉ có hơn ba trăm vạn, nhưng Huyết Hải hiện tại lại không thiếu nhất.

Máu huyết do Bàn Cổ để lại sau Khai Thiên Tích Địa, có cả tiên huyết Hỗn Độn Ma Thần, nếu không phải đã trải qua trăm vạn nguyên hội, tinh hoa máu huyết bên trong đã thất thoát, chỉ sợ sẽ có hàng trăm tỷ, thậm chí nhiều hơn nữa cũng không chừng.Ôn Vũ liếc nhìn xung quanh, toàn bộ huyết hà đều đã được chuyển hóa thành điểm năng lượng, chỉ còn lại chút ít ô uế khí tức, ở vùng biên duyên Huyết Hải, tất cả tiên huyết có thể chuyển hóa đều đã được chuyển hóa.Ôn Vũ sơ bộ tế luyện Thí Thần Thương, liền vỗ cánh muốn bay về trung tâm Huyết Hải.Oong oong!

Chỉ nghe thấy âm thanh chấn động màng nhĩ phảng phất truyền ra từ sâu trong não hải, linh hồn như muốn vỡ nát, giữa huyết hải cương phong và sóng biển bạo liệt.Một con muỗi khổng lồ to đến trăm trượng vỗ cánh bay lượn giữa đó.Chỉ thấy con muỗi toàn thân phủ đầy vảy sắc bén với hình dạng và màu sắc khác nhau, mỗi đốt trên thân mọc ra một vòng lông đen dày đặc, vỗ cánh bay lượn, cánh có màu huyết hồng, vân lộ rõ ràng, dài đến mấy trượng, chiếc vòi khổng lồ vô cùng sắc nhọn, lấp lánh từng đạo hàn mang, trong ánh mắt mang theo vẻ lanh lợi, bay lượn nhạy bén giữa phong lãng Huyết Hải, tốc độ cực nhanh.Khi thì lượn vòng, khi thì lao xuống, khi thì chuyển hướng gấp, hoặc thực hiện các động tác khó như tăng tốc giảm tốc đột ngột, coi phong lãng Huyết Hải như không có gì, khí tức hung lệ, đẩy lùi vô tận huyết tinh khí trong không khí.Ha ha!

Trên không Huyết Hải, Ôn Vũ không nhịn được cất tiếng cười dài, cảm giác bay lượn này thật sảng khoái, tuy đã hóa thân thành Huyết Sí

Hắc Văn, nhưng sau này có thể hóa hình thành Tiên Thiên Đạo Thể, căn bản không cần sợ hãi.Ngược lại, sự tồn tại của bản thể khiến Ôn Vũ tràn đầy cảm giác an toàn, sức mạnh khổng lồ, tốc độ phi hành siêu âm, thân thể này vô cùng cường đại.Nhưng Ôn Vũ biết thực lực Thiên Tiên, trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn, chẳng thể bảo toàn được sớm tối, nhất định phải tăng cường thêm, trước tiên cần bù đắp bản nguyên của bản thân.Ôn Vũ bay về khu vực trung tâm U Minh Huyết Hải, liếc nhìn Huyết Hải đang sôi trào không ngừng, thầm nghĩ nơi này.Tinh hoa năng lượng ẩn chứa trong Huyết Hải, đủ để y có mấy chục tỷ điểm, đủ để bù đắp bản nguyên cần thiết.Ôn Vũ nóng lòng chui vào bên trong Huyết Hải, nói: Hệ thống, chuyển hóa Huyết Hải thành điểm năng lượng cho ta.Vâng, Túc chủ.Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy tiếng "Oanh", phàm là tiên huyết chạm vào Ôn Vũ, tất cả đều bị chuyển hóa thành điểm năng lượng, chỉ cần là vật vô chủ là được.Trung tâm Huyết Hải xuất hiện một xoáy nước màu đen khổng lồ, thôn phệ khắp bốn phương tám hướng, huyết sát khí tức giữa thiên địa đang dần giảm bớt.Không biết đã bao lâu, chỉ thấy Huyết Hải rộng lớn không còn chút tiên huyết nào, để lại một vùng đất hoang tàn lỗ chỗ, Ôn Vũ nhìn bảng thuộc tính cá nhân, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn.Tên: Ôn VũCảnh giới: Thiên Tiên sơ kỳCông pháp: Thôn Thiên KinhHuyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần (tàn khuyết)Thiên phú thần thông: Thôn Thiên Phệ Địa (chưa thức tỉnh hoàn toàn)Pháp bảo: Thí Thần ThươngĐiểm năng lượng: 35 tỷ.Ôn Vũ không nhịn được bật cười, nhiều điểm năng lượng đến vậy, đủ để huyết mạch của bản thân thuế biến thành hoàn mỹ, ngoài ra còn có dư.Thậm chí, Ôn Vũ còn có thể mượn số điểm năng lượng này để tiến hóa pháp bảo, thôi diễn công pháp đều được.Phải biết rằng, Ôn Vũ tu luyện Thôn Thiên Kinh, vì bản nguyên của bản thân tàn khuyết, truyền thừa nhận được cũng không đầy đủ, cho nên mới chần chừ chưa tu luyện, chờ điểm năng lượng hoàn thiện.Ô?

Đột nhiên, tinh quang trong mắt Ôn Vũ đại chấn, nhìn về một thai bàn khổng lồ, chỉ thấy một viên bàn màu huyết hồng, phát ra hồng quang chói mắt, dưới thai bàn có một tòa liên đài khổng lồ.Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Ôn Vũ thấy vậy không nhịn được kêu lên kinh ngạc, Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp trong Hồng Hoang có thể phát ra nghiệp hỏa, có lực phòng ngự cường đại, nếu không lầm, thai bàn trước mắt chính là Minh Hà Lão Tổ trong truyền thuyết.Hiện nay Minh Hà Lão Tổ đang trong giấc ngủ say, chỉ đợi Long Phượng Lượng Kiếp kết thúc, những đại năng lừng danh kiếp trước này mới dần dần tỉnh lại.Trên thai bàn huyết quang tràn ngập, bên cạnh có hai thanh lợi kiếm màu huyết hồng, phát ra sát phạt khí tức sắc bén, đó chính là Nguyên Đồ A Tỳ, Bán Sinh Pháp Bảo của Minh Hà.Minh Hà Lão Tổ thân gia phong phú, không hề kém cạnh các đại năng đỉnh cấp trong Hồng Hoang.Trên mặt Ôn Vũ lộ ra nụ cười, bản nguyên của bản thân tàn khuyết, cần dựa vào điểm năng lượng hoặc Tiên Thiên Ma Thần để bù đắp, Minh Hà Lão Tổ trước mắt, chẳng phải là thuốc bổ tốt nhất sao?Huống hồ, nhìn Nghiệp Hỏa Hồng Liên và hai thanh kiếm Nguyên Đồ A Tỳ, Ôn Vũ sao có thể không động lòng?

Lỡ một làng thì chẳng còn quán nào, đợi Minh Hà Lão Tổ trưởng thành, cướp pháp bảo từ tay y sẽ vô cùng khó khăn.Tâm niệm Ôn Vũ khẽ động, y phi thân lên, ánh mắt nhìn về thai bàn lộ ra vài phần tham lam.Oong oong!

Minh Hà Lão Tổ bản năng cảm thấy sợ hãi, người trước mắt đối với y có uy hiếp cực lớn, y vừa mới sinh ra linh trí không lâu, không như Ôn Vũ xuyên việt, đã có sẵn trí tuệ.Hắc hắc, nhục thân của ngươi, bản tọa xin nhận vậy.

Nói xong, ánh mắt Ôn Vũ mang theo vẻ lanh lợi, há miệng, lộ ra chiếc vòi vô cùng sắc nhọn, lấp lánh từng đạo hàn mang, nuốt chửng

về phía Minh Hà Lão Tổ.Oanh!

Trên Huyết Hải, từng trận cuồng phong gào thét, tựa như phong bão vô tận, trong hư không điện chớp sấm rền, như thiên địa đang gầm thét giận dữ.Minh Hà Lão Tổ với tư cách là một trong những đại năng đỉnh cấp Hồng Hoang, theo an bài của Thiên Đạo, sẽ thành lập A Tu La tộc, nay lại bị chém giết trước thời hạn, sao có thể không có động tĩnh?Nhưng hiện tại thiên địa có khuyết, Hồng Quân chưa Hợp Đạo bù đắp cho thiên địa, đối phương cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn.Cách!

Sau khi thôn phệ xong Minh Hà Lão Tổ, tòa thai bàn huyết hồng kia, rơi vào bụng Ôn Vũ, y không nhịn được ợ một tiếng.Trong khoảnh khắc, trong ngũ tạng lục phủ của Ôn Vũ, tinh hoa sinh mệnh bàng bạc lưu chuyển, toàn bộ dung nhập vào trong thân thể y.Khoảnh khắc đó, Ôn Vũ cảm nhận được lợi ích cực lớn, vội vàng vận chuyển Thôn Thiên Kinh để tiêu hóa những gì đã nhận được.Thôn Thiên Kinh, là truyền thừa Tiên Thiên của Ôn Vũ, môn công pháp này trực chỉ cảnh giới Kim Tiên, y dựa theo các phù văn thần bí trong não hải mà luyện hóa Minh Hà Lão Tổ.Dựa theo truyền thừa, Ôn Vũ biết đẳng cấp tu luyện, phân biệt là Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La Tán Tiên (Chuẩn Thánh), Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thánh Nhân).Trong nháy mắt, thân thể Huyết Sí Hắc Văn trăm trượng của Ôn Vũ, như sấm sét từng đạo từng đạo, nổ vang trong cơ thể y!Khí tức huyết hồng, thỉnh thoảng còn kèm theo ánh sáng đỏ, tinh hoa huyết nhục của Minh Hà Lão Tổ đang không ngừng bị Ôn Vũ hấp thu.Nhục thân Ôn Vũ phát sáng, huyết nhục thông thấu, sau một khắc, hắc khí trên thân y tràn ngập, quét ngang cả thiên địa, một vùng tối đen như mực.Oanh!

Tu vi Ôn Vũ đã đột phá, ba luồng khí vụ xanh vàng đỏ, không

ngừng giao thoa, từng chút một dung hợp thành một, cuối cùng trở thành một loại tiên khí mịt mờ không phân rõ màu sắc.Lúc này Ôn Vũ tiến vào tầng thứ Chân Tiên, sau khi thôn phệ Minh Hà Lão Tổ, không chỉ bù đắp bản nguyên của bản thân, mà còn có được truyền thừa và ký ức của đối phương.Tên: Ôn VũHuyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Ma ThầnThiên phú thần thông: Thôn Thiên Phệ ĐịaCông pháp: Huyết Thần Kinh, Thôn Thiên KinhCảnh giới: Chân TiênPháp bảo: Thí Thần Thương, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Nguyên Đồ A Tỳ KiếmĐiểm năng lượng: 35 tỷ.Thì ra là như vậy!Ôn Vũ không nhịn được kinh hô, phần lớn Tiên Thiên Ma Thần trong Hồng Hoang, kỳ thực đều có phần tàn khuyết, trên Huyết Hải chỉ có thể thai nghén ra một tôn Tiên Thiên sinh linh hoàn mỹ.Văn Đạo Nhân và Minh Hà Lão Tổ đồng thời xuất hiện, chia tách khí vận Huyết Hải, nên hai tôn Tiên Thiên Ma Thần thai nghén ra đều không hoàn mỹ.Sau khi Ôn Vũ thôn phệ đối phương, huyết mạch của bản thân đã triệt để thuế biến, ngược lại cũng vậy.Minh Hà Lão Tổ kiếp trước vì sao không thể chứng đạo Hỗn Nguyên, thật sự chỉ thiếu một luồng Hồng Mông Tử Khí sao?Không, Minh Hà Lão Tổ sáng lập A Tu La tộc, Nguyên Thần dung nhập vào Huyết Hải, có khí vận A Tu La giáo gia trì, thiên phú và tài tình của đối phương, tuyệt đối không thua kém Nữ Oa và những người khác, chủ yếu là căn cơ chưa được bù đắp hoàn toàn, nếu không cũng có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên.Thì ra nguyên nhân Văn Đạo Nhân chậm chạp xuất thế, là đang trốn tránh Minh Hà Lão Tổ, sợ bị đối phương thôn phệ.Ôn Vũ thuế biến thành thân thể Tiên Thiên Ma Thần hoàn mỹ, đã sớm thoát thai hoán cốt, không chỉ cảm ngộ Đại Đạo càng thêm rõ ràng, trọc khí trong nhục thân và Nguyên Thần cũng được bài xuất toàn bộ, thậm chí còn sinh ra từng tia Hỗn Độn Chi Khí.So với thân thể Tiên Thiên Ma Thần tàn khuyết, thân thể hiện tại mạnh hơn rất nhiều.Ôn Vũ cảm nhận sự biến hóa trên thân, không khỏi nắm chặt hai quyền, trong lòng hào khí vạn trượng.Đột nhiên, trên bảng nhân

vật của Ôn Vũ, có một số biến hóa.Chỉ thấy, trong cột thiên phú thần thông, chữ "chưa thức tỉnh hoàn toàn" ban đầu đã hoàn toàn biến mất, cũng có nghĩa, thiên phú thần thông đã triệt để thức tỉnh, phía sau còn thêm một thiên phú thần thông tên là Huyết Thần Tử.Nhìn thấy vậy, trong lòng Ôn Vũ khẽ động, ngay sau đó liền bắt đầu thử nghiệm.Thôn Thiên Phệ Địa.Ôn Vũ mặc niệm trong lòng, tùy tâm thi triển, một cỗ sức mạnh đặc thù dường như đã được kích hoạt, càng lúc càng mãnh liệt, ngay sau đó, một cỗ lực thôn phệ cực kỳ khủng bố bùng phát, rồi từ chiếc vòi sắc nhọn của Ôn Vũ, điên cuồng khuếch tán ra bên ngoài.Thần thông triển khai, uy lực vô cùng!Chỉ thấy tất cả trên bầu trời, bao gồm linh khí, bạch vân, v.v., không ngừng cuộn trào, đại địa trước mắt cuộn tròn, thổ nhưỡng huyết hồng, theo sức hút cuồng bạo càng thêm khủng bố, từng trận cuồng phong gào thét, trên đại địa, huyết long quyển khổng lồ hình thành giữa không trung, mang theo vạn vật giữa thiên địa, trực tiếp bay vào chiếc vòi sắc nhọn kia.Sau khi huyết long quyển bị thôn phệ, Thôn Thiên Kinh tự chủ vận chuyển, chuyển hóa huyết long quyển đó thành năng lượng tinh thuần nhất, lưu chuyển khắp tứ chi bách hài, tăng cường pháp lực của bản thân.Quả không hổ là Tiên Thiên Thần Thông, uy lực phi thường lớn, lại có thể thôn phệ vạn vật giữa thiên địa.Lại phối hợp sử dụng với Thôn Thiên Kinh, quả là tuyệt phối.Thần thông, là năng lực lợi dụng quy tắc Đại Đạo để thay đổi trạng thái hiện hữu.Nó lại được chia thành Tiên Thiên Thần Thông và Hậu Thiên Thần Thông, Tiên Thiên Thần Thông là bản lĩnh bẩm sinh trong huyết mạch.Hậu Thiên Thần Thông thì có thể thông qua một số phương pháp đặc biệt để tu luyện mà có được.Tiên Thiên Thần Thông như cánh tay vậy, là một phần của bản thân, có thể phát huy toàn bộ sức mạnh.Nhưng Hậu Thiên Thần Thông lại như linh bảo vậy, là mượn dùng, chỉ có thể phát huy một phần uy lực, cho nên, uy lực của hai loại này khác biệt trời vực.Tiên Thiên Thần Thông Thôn Thiên Phệ Địa của Ôn Vũ, lại là

kiệt xuất trong các thần thông, thần thông vừa xuất, thiên địa tịch diệt, sinh linh vạn vật đều sẽ bị thôn phệ sạch sẽ.Thiên phú thần thông Huyết Thần Tử mà Ôn Vũ có được sau khi thôn phệ Minh Hà Lão Tổ, cũng là thần thông đỉnh cấp.Môn thần thông này có thể ngưng tụ ra bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, những Huyết Thần Tử này có thể dùng làm phân thân (thực lực phân thân kém bản thân hai cảnh giới), thân ngoại hóa thân sử dụng, chỉ cần còn sót lại một giọt máu, liền có thể tích huyết trọng sinh, thậm chí bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, còn có thể bày ra Huyết Hà Đại Trận, chuyên sát phạt, diệt linh hồn.Nhưng, hai loại thần thông của Ôn Vũ chỉ có phối hợp với công pháp tương ứng mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.Đáng tiếc là, cả hai bản công pháp đều có một khuyết điểm chí mạng, cao nhất chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, sau đó, bất kể hấp thu thêm bao nhiêu năng lượng cũng không thể đột phá.Vì công pháp là căn bản, hạn chế thành tựu tương lai của y.Đúng rồi, hệ thống không thể thôi diễn công pháp sao?

Chi bằng thử một lần xem sao?

Hai mắt Ôn Vũ tinh quang chợt lóe.Hệ thống, Thôn Thiên Kinh và Huyết Thần Kinh có thể giúp ta tiến hành thôi diễn không?Có thể, nhưng mỗi bản cần tiêu hao năm trăm triệu năng lượng.

Giọng nói của hệ thống vang lên trong não hải Ôn Vũ.Hít, nhiều đến vậy, cũng quá hố rồi!

Ôn Vũ hít một hơi khí lạnh.Túc chủ xin yên tâm, giá cả này tuyệt đối công bằng, đồng tiền đi đôi với giá trị, đợi sau khi công pháp được thôi diễn xong, ngài tự sẽ hiểu.Được, mười tỷ thì mười tỷ, lấy đi.

Ôn Vũ nghiến răng nói.Hiện nay Ôn Vũ có 35 tỷ năng lượng, tiêu hao 10 tỷ còn 25 tỷ, cho dù tiêu hao hết toàn bộ, cũng có thể để hệ thống chuyển hóa, chỉ tốn chút thời gian thôi, Ôn Vũ thầm tính toán

trong lòng.Bởi vì vạn vật thiên địa đều có thể chuyển hóa thành điểm năng lượng, chỉ là những thứ bình thường, sao có thể sánh bằng tinh hoa Huyết Hải, đến lúc đó thời gian tiêu tốn chắc chắn sẽ nhiều hơn.Được, Túc chủ.Đinh... tiêu hao 10 tỷ năng lượng, bắt đầu thôi diễn Thôn Thiên Kinh, Huyết Thần Kinh... cần thời gian 100 năm.Ừm, trăm năm thời gian cũng không dài, trong Hồng Hoang chỉ là nháy mắt trôi qua, chỉ hy vọng hệ thống mạnh mẽ một chút, mong rằng hai môn công pháp này có thể mang lại bất ngờ cho ta.

Ôn Vũ thầm gật đầu đáp.Nhưng sau đó y cũng an lòng, thời gian bỏ ra càng lâu, công pháp thôi diễn ra chắc chắn càng tốt, Ôn Vũ không ngừng an ủi bản thân trong lòng.Trăm năm thời gian, trong Hồng Hoang, chẳng qua chỉ là một cái búng tay.Đinh, công pháp thôi diễn hoàn tất, chúc mừng Túc chủ nhận được Thôn Thiên Đạo Kinh, Huyết Thần Đạo Kinh.Một ngày nọ, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên trong não hải Ôn Vũ, đánh thức Ôn Vũ đang chìm đắm trong tu luyện.Ừm, cuối cùng cũng thôi diễn xong rồi sao?

Chương 2

Ôn Vũ mở hai mắt, một đạo huyết sắc quang mang lóe lên, năng lượng dao động trên thân thể dần dần bình ổn, sau đó y kiểm tra bảng nhân vật của mình.Lúc này trên cột công pháp của bảng nhân vật, Thôn Thiên Kinh và Huyết Thần Kinh ban đầu đã được thay thế bằng Thôn Thiên Đạo Kinh và Huyết Thần Đạo Kinh.Trong lòng Ôn Vũ đại hỉ, tuy chỉ khác biệt một chữ, nhưng Đạo Vận ẩn chứa trong đó lại khác biệt trời vực.Trong Hồng Hoang, chỉ những công pháp có thể tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên mới được ban cho chữ "Đạo", có thể thấy, phân lượng của nó nặng đến mức nào.Ôn Vũ nóng lòng tra xét hai bản đạo kinh, sau một khắc, y biết được hai môn đạo kinh này đã được đề thăng đến trình độ nào.Thôn Thiên Đạo Kinh, tập trung tu luyện nhục thân và Nguyên Thần thành một thể, có thể chuyển hóa những gì thôn phệ được thành của mình.Huyết khí, năng lượng, Đại Đạo cảm ngộ, Tam Thiên Pháp Tắc, tất cả đều có thể dung nhập vào bản thân, hóa thành Pháp Tắc Đại Đạo của chính mình.Huyết Thần Đạo Kinh, có thể ngưng luyện Huyết Chi Pháp Tắc, khi đối địch, chỉ cần tiên huyết thoát ra từ thân địch nhân, có thể thông qua Huyết Chi Pháp Tắc khiến tiên huyết trên thân địch nhân ngưng tụ hoặc chảy ngược, thậm chí có thể trực tiếp khiến tiên huyết trên thân địch nhân bùng cháy, tiêu hao pháp lực của địch nhân.Chỉ là, để làm được điều này, cần phải có lĩnh ngộ sâu sắc về Huyết Chi Pháp Tắc.Hai bản đạo kinh đều có sở trường riêng, nhưng hiệu quả của Thôn Thiên Đạo Kinh lại càng thêm nghịch thiên.Đại Đạo cảm ngộ là gì?

Trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều có thể cảm ngộ Đại Đạo, tăng cường nhận thức về Đại Đạo, đó chính là Đại Đạo cảm ngộ.Thôn Thiên Đạo Kinh sau khi thôi diễn, sau khi thôn phệ sinh linh,

có thể chuyển hóa tất cả những gì sinh linh đó có khi còn sống, bao gồm cả Đại Đạo cảm ngộ thành của mình.Ví dụ, một Đại La Kim Tiên ngưng tụ ra Pháp Tắc Chi Liên, sau khi bị Ôn Vũ thôn phệ, chỉ cần tiêu hóa một phen, liền có thể trực tiếp có được Đại Đạo cảm ngộ và Pháp Tắc Chi Liên đó, không tồn tại bất kỳ di chứng nào.Hiện nay công pháp đã thôi diễn xong, đã đến lúc bắt đầu tu luyện rồi, thực lực Chân Tiên trong Hồng Hoang hiện tại, thật sự quá yếu.Sau này phải đối mặt La Hầu, nếu chỉ có chút thực lực, e rằng sẽ bị đối phương nuốt đến cả cặn cũng không còn.Cảm giác nguy cơ mãnh liệt tràn ngập tâm thần Ôn Vũ, y lắc lắc cái đầu khổng lồ, vứt bỏ những tạp niệm đó ra sau, liền chìm đắm vào tu luyện.Ôn Vũ chọn trước tiên tu luyện Thôn Thiên Đạo Kinh, vì Thôn Thiên Đạo Kinh ẩn chứa vô cùng ảo diệu, khiến y vô cùng khao khát.Tâm thần Ôn Vũ chìm vào trong đó, chỉ thấy từng chữ lớn thần bí và khó hiểu, lơ lửng từ trong đó bay ra, tản mát ra kim mang nhàn nhạt.Những chữ vàng này, bằng phương thức đặc thù giao thoa với nhau, tạo thành một đồ hình thần bí khó lường.Trên đồ hình đó, một đạo lưu quang màu vàng, đang không ngừng di động.Nhìn đồ hình đó, Ôn Vũ trong lòng hiểu rõ, lộ tuyến vận chuyển của Thôn Thiên Đạo Kinh, chỉ cần dựa vào lưu quang màu vàng trên đồ hình mà vận chuyển là có thể tu luyện.Ôn Vũ bắt đầu thử nghiệm, khống chế pháp lực, theo đạo lưu quang màu vàng đó, lưu động trong thân thể, sau một khắc, Ôn Vũ vốn có chút lạ lẫm dần dần trở nên thành thạo.Đạo kinh không ngừng vận chuyển, linh khí giữa thiên địa dần dần hội tụ về phía Ôn Vũ, từng đóa linh hoa nở rộ, điên cuồng dung nhập vào thân thể y.Số linh khí bàng bạc này, toàn bộ được chuyển hóa thành năng lượng tinh thuần nhất, va chạm trong thân thể, mỗi lần va chạm, pháp lực lại lớn mạnh thêm một phần, nhục thân cũng theo đó được rèn luyện một lượt.Pháp lực Ôn Vũ không ngừng tăng trưởng, tham ngộ quy tắc thôn phệ, đạo lý tối cao của Đại Đạo giữa thiên địa, trong mắt y dần dần trở nên rõ ràng.Sau

một hồi lâu, Ôn Vũ cảm nhận rõ ràng, một mảnh vỡ Pháp Tắc Thôn Phệ trong Nguyên Thần đã ngưng tụ thành hình.Ngưng tụ ra một mảnh vỡ pháp tắc, có nghĩa là sắp đột phá cảnh giới Kim Tiên.Ôn Vũ điên cuồng vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh, linh khí xung quanh càng thêm cuồng bạo, từng đóa kim liên rơi xuống, hóa thành cánh hoa màu vàng, phiêu lạc trên thân thể Ôn Vũ, chỉ trong chốc lát, pháp lực trong cơ thể y đã đạt đến đỉnh phong.Oanh.

Pháp lực trong cơ thể Ôn Vũ trực tiếp đột phá quan ải Chân Tiên, đạt đến tầng thứ Kim Tiên.Tuy cảnh giới đã đột phá, nhưng cảm giác cấp bách trong lòng khiến y không dám ngừng tu luyện, y tiếp tục tham ngộ Thôn Thiên Đạo Kinh.Sau Kim Tiên, cần phải tu luyện ngũ khí trong cơ thể đến cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên, mới có thể đột phá đến Thái Ất Kim Tiên.Tâm tàng thần, can tàng hồn, tỳ tàng ý, phế tàng phách, thận tàng tinh, sau khi thành thạo nắm giữ vị trí ngũ khí, Ôn Vũ vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh, hội tụ pháp lực vào ngũ tạng lục phủ.Theo pháp lực không ngừng va chạm trong ngũ tạng lục phủ, pháp lực càng thêm lớn mạnh, năm đạo khí đoàn với màu sắc khác nhau, dần dần hiện ra.Đột nhiên, năm đạo khí đoàn xanh đỏ vàng trắng đen, phát ra quang mang chói mắt, chiếu sáng lồng ngực Ôn Vũ, năm đạo khí đoàn từ từ xoay tròn, chỉ trong chốc lát đã giao thoa hoàn mỹ thành một thể.Oanh.

Cảnh giới Ôn Vũ lại một lần nữa đột phá, đạt đến tầng thứ Thái Ất Kim Tiên, lúc này y đã tu luyện trên Huyết Hải được một ngàn năm.Chỉ thấy trên đỉnh đầu Ôn Vũ, tam hoa lung linh, một đoàn ngũ sắc nhân uân chi khí mờ ảo vây quanh tam hoa.Ôn Vũ thu Tam Hoa Ngũ Khí vào trong lồng ngực, đối với hiệu quả của Thôn Thiên Đạo Kinh, vô cùng hài lòng, một ngàn năm thời gian, liền liên tục đột phá hai lần, ngưng tụ pháp tắc đơn giản hơn người thường rất nhiều.Thực lực Thái Ất Kim Tiên trong Hồng Hoang có khả năng tự

vệ nhất định, nhưng nếu gặp phải Tiên Thiên sinh linh cường đại trong Hồng Hoang, vẫn không có khả năng chống đỡ.Chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên, mới miễn cưỡng có được tiếng nói nhất định trong Hồng Hoang.Dĩ nhiên, Ôn Vũ không hề có chút nản lòng, ngược lại ý chí chiến đấu ngang dương, tin rằng chỉ cần kiên trì, cuối cùng cũng có một ngày có thể đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang.Vạn năm thời gian, như ngựa trắng vụt qua khe cửa, thoắt cái đã trôi đi.Thân thể khổng lồ của Ôn Vũ, tĩnh tọa trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, chìm đắm trong tu luyện, đến nay vẫn chưa tỉnh.Trải qua Thôn Thiên Đạo Kinh tôi luyện, hiện nay thân thể Ôn Vũ đã sớm phát sinh biến hóa long trời lở đất, chỉ thấy thân thể y cao đến vạn trượng, đen kịt như mực, thần uy nhàn nhạt tỏa ra, tản mát ra khí tức thôn phệ khủng bố, sát khí vây quanh.Trong cơ thể y, pháp lực hùng hồn, tràn ngập thân thể, từng cỗ pháp lực cuồn cuộn mãnh liệt, mang theo khí thế ngút trời, lưu chuyển khắp tứ chi bách hài.Trong não hải Nguyên Thần, một Pháp Tắc Chi Liên đen kịt gần như hoàn chỉnh ngự trị ngay trung tâm, bên cạnh.Từng Pháp Tắc Chi Liên nhỏ bé tản mát ngũ sắc quang mang lần lượt vây quanh, xa hơn nữa, từng mảnh vỡ pháp tắc với màu sắc khác nhau, lấp lánh điểm điểm ánh sáng.Pháp Tắc Chi Liên gần như hoàn toàn thành hình, đây chính là tượng trưng cho cảnh giới sắp đột phá đến Đại La Kim Tiên.Theo thời gian trôi đi, Pháp Tắc Chi Liên trong Nguyên Thần Ôn Vũ càng thêm ngưng luyện, sau một khắc, Pháp Tắc Chi Liên màu đen chấn động, một cỗ pháp tắc chi lực ẩn chứa khí tức thôn phệ lan tràn, Pháp Tắc Chi Liên vốn có phần tàn khuyết, trong khoảnh khắc đó trở nên hoàn mỹ không tì vết.Khí tức Ôn Vũ thăng đẳng, trên thân bắt đầu lan tỏa khí thế chỉ có Đại La Kim Tiên mới có.Oanh!

Khoảnh khắc đó, cảnh giới Ôn Vũ cuối cùng cũng đạt đến tầng thứ Đại La Kim Tiên, chiếm một chỗ đứng trong Hồng Hoang.Thiên địa tự có cảm ứng, giữa trời xanh, hà quang vạn trượng, kim sắc

khánh vân hiện ra, thần uy tỏa ra, linh khí thăng đằng, tựa tiên nữ múa, linh hạc dạo bước.Ôn Vũ mở hai mắt, một đạo quang mang đen kịt lóe lên trong sâu thẳm mắt y, khí tức thôn phệ từ đó lan ra, trực xung vân tiêu.Đột nhiên, kim sắc khánh vân vốn đang lơ lửng giữa trời xanh, lại trong khoảnh khắc biến mất không còn tăm hơi.Chỉ thấy giữa trời xanh, vạn dặm mây đen, những đám mây đen kịt, phảng phất muốn che lấp cả chân trời, mang theo cuồng phong gào thét, cuồn cuộn quét tới.Mây đen càng tụ càng lớn, chỉ trong chốc lát, liền bao phủ phạm vi mấy trăm vạn dặm.Thân ở trung tâm phong bão, Ôn Vũ nhìn mây đen tràn ngập chân trời, vững như bàn thạch.Trong kiếp vân đen kịt như mực, tiếng oanh minh vang lên, lôi âm vang vọng tận trời xanh, mang theo sóng biển cuồn cuộn, điện xà màu lam cuộn trào vũ động trong mây đen.Kiếp vân trên không trung hình thành một biển lôi điện khổng lồ, khí tức hủy thiên diệt địa không ngừng ngưng tụ trong biển này.Trong biển lôi này, dần dần hình thành một Âm Dương Nhãn khổng lồ, trong Âm Dương Nhãn, lôi hồ màu tím lạch bạch vang lên, lãnh đạm phủ thị Ôn Vũ phía dưới.Bị Âm Dương Nhãn nhìn chằm chằm, Ôn Vũ chỉ cảm thấy một cỗ thiên địa uy áp khủng bố tột cùng giáng xuống thân y, nếu không phải Thôn Thiên Đạo Kinh đều tu luyện nhục thân, e rằng lúc này y đã bị cỗ thiên địa uy áp này trấn áp xuống đất.Ôn Vũ khó khăn chống đỡ thân thể, ngẩng đầu, quật cường nhìn chằm chằm vào Âm Dương Nhãn khổng lồ kia.Từ trong Âm Dương Nhãn khổng lồ đó, y cảm nhận được sự lãnh đạm coi chúng sinh thiên hạ như sâu kiến, không hề có chút tình cảm nào.Trong lòng Ôn Vũ vạn phần kinh hãi, cũng lờ mờ có chút hiểu ra, Âm Dương Nhãn khổng lồ đại biểu cho điều gì.E rằng đó chính là Thiên Đạo Chi Nhãn trong truyền thuyết, thế gian, chỉ có Thiên Đạo mới lãnh đạm vô tình đến vậy, chính là cái gọi là, Thiên Đạo bất nhân, lấy vạn vật thiên địa làm chó rơm.Vì sao Thiên Đạo Chi Nhãn lại tìm đến mình?Chẳng lẽ là vì Ôn Vũ thức tỉnh sớm hơn, trở thành dị số giữa thiên địa, thôn

phệ Minh Hà Lão Tổ và cả Huyết Hải, làm loạn bố cục nguyên bản của Thiên Đạo, nên giáng xuống thiên phạt?Trừ nguyên nhân này ra, hoàn toàn không nghĩ ra được lý do nào khác có thể khiến Thiên Đạo Chi Nhãn để mắt tới y.Trong Âm Dương Nhãn, lôi điện màu tím vẫn không ngừng ngưng tụ, từng đạo điện hồ biến ảo nhanh chóng, chiếu sáng cả bầu trời.Tuy khí tức khủng bố ẩn chứa trong Âm Dương Nhãn khiến Ôn Vũ lo sợ, nhưng y lại không hề có chút sợ hãi.Ba!

Hai mắt Ôn Vũ ngưng lại, y gầm lớn, sự tình đã đến nước này, chỉ có thể trước tiên độ lôi kiếp, nói nhiều vô ích.Ý chí chiến đấu mãnh liệt từ trong mắt Ôn Vũ bùng phát, trực xung chân trời, khuấy động kiếp vân trên không.Oanh long.

Âm Dương Nhãn dường như cảm nhận được sự khiêu khích từ Ôn Vũ, kèm theo tiếng sấm chấn động màng nhĩ, điện hồ màu bạc, to như thùng nước, hung hăng giáng xuống y.Khoảnh khắc đó, trong phạm vi trăm vạn dặm, tất cả sinh linh đều cảm nhận được thiên uy hạo hãn, từng sinh linh run rẩy dưới thiên địa uy áp kinh người.Thần lôi do Thiên Đạo Chi Nhãn ngưng tụ ra, chính là Diệt Thế Thần Lôi, trấn áp tất cả dị số giữa thiên địa.Diệt Thế Thần Lôi, còn gọi là Tử Tiêu Thần Lôi, do Thiên Đạo chưởng khống, được xưng là có thể diệt tiên thí thánh, hoàn toàn không phải lôi kiếp bình thường có thể so sánh.Ngay cả Thánh Nhân chưa thành cũng có nguy cơ tổn lạc khi đối mặt!Tử Tiêu Thần Lôi chia thành chín hệ thống, chín hệ thống lần lượt là Ất Mộc Chính Lôi, Bính Hỏa Dương Lôi, Quý Thủy Âm Lôi, Canh Kim Kiếp Lôi, Mậu Thổ Minh Lôi, Tru Tà Thần Lôi, Lục Thần Ma Lôi, Sinh Diệt Tử Lôi, Âm Dương Thần Lôi.

Mỗi hệ thống lại chia thành cửu trọng, tổng cộng chín chín tám mươi mốt đạo.Loại lôi kiếp này, hầu như rất ít xuất hiện, mỗi lần xuất hiện, nhất định sẽ hủy diệt tất cả sinh linh dưới lôi kiếp.Ôn Vũ cảm nhận điện hồ cường đại, không dám chút nào lơ là, y vung tay áo,

một đạo hồng quang sáng lên, chỉ thấy dưới chân một tòa liên đài màu hỏa hồng hiện ra giữa không trung.Tòa liên đài này chính là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên mà y có được sau khi thôn phệ Minh Hà Lão Tổ, Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự đỉnh tiêm giữa thiên địa, cũng có thể dùng để trấn áp khí vận.Trên liên đài, phát ra từng trận hồng quang, hình thành một quang mô màu đỏ nhạt, bảo vệ toàn thân Ôn Vũ.Tích ba.

Điện hồ màu bạc, ầm ầm giáng xuống, hung hăng đập vào quang mô màu đỏ, phát ra từng trận gợn sóng, cuồng phong gào thét đến.Ôn Vũ thấy quang mô do Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hình thành đã thành công chống đỡ đạo kiếp lôi đầu tiên, trong lòng lập tức có thêm một phần tự tin.Sáu chiếc cánh khổng lồ, vỗ động, dẫn động từng trận cuồng phong, chiếc đầu lâu to lớn kia, chăm chú nhìn chằm chằm vào Âm Dương Nhãn khổng lồ trong kiếp vân.Lại đến!

Ôn Vũ hào khí đốn sinh.Oanh long long.

Một đạo điện hồ màu bạc mạnh hơn trước, mang theo thiên uy hạo hãn, đột nhiên giáng xuống, bổ vào quang mô màu đỏ, lập tức, một vết nứt nhỏ hiện ra.Cả tòa liên đài cũng bị đạo điện hồ này bổ đến chấn động không ngừng, liên lụy đến thân thể vạn trượng của Ôn Vũ cũng không ngừng run rẩy.Thấy không thể phá vỡ quang mô màu đỏ trên thân Ôn Vũ, Âm Dương Nhãn trong kiếp vân dường như càng thêm phẫn nộ.Lôi điện vô tận, đạo nối tiếp đạo, đạo sau mạnh hơn đạo trước.Sau mười sáu đạo thần lôi, quang mô màu đỏ trước thân Ôn Vũ không thể chống đỡ thêm được nữa, hóa thành điểm điểm tinh quang, tiêu tán giữa thiên địa.Liên đài màu đỏ trở nên ảm đạm vô quang, phảng phất chỉ cần bị bổ thêm một lần nữa, sẽ hoàn toàn bị đánh nát.Trong Âm Dương Nhãn, ngân sắc quang mang lóe lên, lại một đạo kiếp lôi giáng xuống.Ôn Vũ thu Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên lại, chuyển sang tế xuất Thí Thần Thương, tùy ý vung vẩy

một phen, đột nhiên quét ngang về phía kiếp lôi trên trời.Oanh ca.

Hai bên va chạm, cự đại lực đạo truyền đến, bùng phát từng trận oanh minh, từng đạo ngân hồ từ mũi thương quét xuống, vây quanh Thí Thần Thương.Hừ.

Ôn Vũ lạnh hừ một tiếng, vung Thí Thần Thương trong tay, theo đó chấn động một cái, những ngân hồ kia liền lần lượt rơi xuống.Cử động này khiến Âm Dương Nhãn nổi giận không ngừng, lạch bạch, liên tiếp hai mươi hai đạo kiếp lôi giáng xuống.Nhưng tất cả đều bị Ôn Vũ dùng Thí Thần Thương từng đạo một đỡ lấy, lúc này, Thí Thần Thương cũng truyền ra từng trận kêu rên, rõ ràng đã đến mức tận cùng.Ôn Vũ nhẹ nhàng lau một lượt Thí Thần Thương, sau đó thu nó lại.Bốn mươi mốt đạo kiếp lôi tiếp theo, y định dùng nhục thân chống đỡ, nhục thân của y sau khi trải qua Thôn Thiên Đạo Kinh tôi luyện đã trở nên vô cùng cường đại, hiện giờ vừa hay dùng để thử nghiệm cường độ nhục thân của mình.Kiếp lôi đối với Tiên Thiên sinh linh hóa hình có rất nhiều lợi ích, chỉ có trải qua lôi kiếp tẩy lễ, nhục thân mới có thể trở nên càng thêm cường đại, có thể khiến nhục thân càng thêm gần gũi với Đại Đạo, sau khi hóa hình thân thể cũng sẽ càng thêm hoàn mỹ.Gầm.

Đã quyết định, Ôn Vũ ngửa mặt lên trời gầm dài, thân thể vạn trượng ban đầu, phát ra khí thế bàng bạc, che trời lấp đất, phảng phất muốn đối kháng với trời, quanh thân tản mát ra vô tận hắc mang, từng đạo thôn phệ chi lực lưu chuyển.Ngay cả từ mấy chục vạn dặm bên ngoài nhìn tới, cũng có thể thấy rõ một con muỗi màu đen khổng lồ có sáu cánh, chiếc vòi sắc nhọn lấp lánh hàn quang, lượn lờ trên không trung, phát ra tiếng ong ong ong vang dội.Thân thể khổng lồ, đối mặt với lôi kiếp vô biên, không còn tỏ ra nhỏ bé nữa.Trong lòng Ôn Vũ khẽ động, sáu chiếc cánh khổng lồ, mãnh liệt vỗ một cái, mang theo từng trận xoáy phong, hoành hành trên đại địa, thân thể Ôn Vũ cũng

dưới tác dụng của cỗ lực đạo đó, như đạn pháo, bắn thẳng về phía kiếp vân.Hai mắt Âm Dương Nhãn ngưng lại, một đạo quang trụ màu bạc thô mấy chục trượng, nặng nề oanh kích vào lưng Ôn Vũ đang tản mát hắc mang.Kiếp lôi thô mấy chục trượng, đối mặt với Ôn Vũ to vạn trượng, lại có vẻ hơi nhỏ bé, nhưng sức mạnh bên trong lại không thể xem thường.Điện hồ màu bạc lan tràn trên thân thể Ôn Vũ, Ôn Vũ chỉ cảm thấy trong cơ thể một trận cuồn cuộn, thần hồn cũng có chút chấn động không ngừng.Từng đạo kiếp lôi nối tiếp nhau không ngừng bổ xuống thân thể Ôn Vũ.Vảy giáp trên thân thể Ôn Vũ đều bị bổ nát, rỉ ra từng tia tiên huyết.Theo lôi kiếp không ngừng giáng xuống, hắc sắc quang mang trên nhục thân Ôn Vũ càng thêm nồng liệt, cả thân thể dần dần bị quang mang màu đen bao phủ.Trong nháy mắt, hai mươi sáu đạo lôi kiếp đã giáng xuống.Lúc này Ôn Vũ, ngũ tạng lục phủ đều phảng phất bị bổ dời chỗ, trong miệng chảy ra tiên huyết, cánh cũng bị bổ mất một khúc.Nhưng, Ôn Vũ lại không hề để ý, vì y rõ ràng cảm nhận thân thể đang không ngừng biến hóa.Trong cơ thể y, một bóng người mơ hồ ẩn hiện, y biết chỉ cần chịu được đạo kiếp lôi cuối cùng, bóng người đó sẽ có thể thai nghén ra, sẽ phá kén thành bướm, thành công hóa hình.Đạo cuối cùng, cứ hết mình giáng xuống đi!

Kéo lê thân thể trọng thương, Ôn Vũ ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng.Khoảnh khắc đó, thiên địa thất sắc, vạn vật tĩnh lặng, tất cả phảng phất như dừng lại, trên không trung, một đạo khí tức hủy thiên diệt địa đang ngưng tụ.Tám mươi đạo lôi kiếp trước đó đều không thể trấn sát Ôn Vũ, Âm Dương Nhãn đã sớm nổi giận, dốc hết toàn lực ngưng tụ ra đạo kiếp lôi cuối cùng, thề phải diệt sát Ôn Vũ.Oanh oanh oanh.

Kèm theo tiếng vang chấn động màng nhĩ, thiên địa phảng phất muốn sụp đổ, một đạo điện hồ màu bạc thô đến trăm trượng, mang

theo khí tức hủy thiên diệt địa, hung hăng đập vào thân Ôn Vũ.Thôn...

Thiên...

Phệ...

Địa.

Khoảnh khắc đó, Ôn Vũ vô cùng điên cuồng, từng chữ từng chữ gầm lên, lại muốn dùng thiên phú thần thông, thôn phệ đạo kiếp lôi cuối cùng.Hai mắt Ôn Vũ trở nên đen kịt vô cùng, trên đó từng đạo Đạo Vận Pháp Tắc Thôn Phệ lưu chuyển.Thần thông triển khai, lực thôn phệ khổng lồ bùng phát.Trong chiếc vòi lấp lánh hàn quang kia, một xoáy đen sâu thẳm vô cùng hiện ra.Cái xoáy đen này, như một ác quỷ không bao giờ ăn no, không ngừng kéo xé vạn vật giữa thiên địa, ngay cả vạn dặm mây đen, hư không lôi điện cũng bị hút vào như một địa ngục sâu không thấy đáy.Đạo lôi hồ màu bạc to trăm trượng kia, hoàn toàn không có cách nào bổ vào thân Ôn Vũ, không ngừng chấn động, lung lay muốn rơi.Dưới thiên phú thần thông Thôn Thiên Phệ Địa mà Ôn Vũ toàn lực thi triển, đạo lôi hồ kia cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh bị thôn phệ, hóa thành một đạo lưu quang màu bạc, nhanh chóng chui vào trong miệng y.Cách.

Thần thông Thôn Thiên Phệ Địa không làm Ôn Vũ thất vọng, sau khi thôn phệ đạo lôi hồ màu bạc, y thỏa mãn ợ một tiếng.Lúc này trên thân thể Ôn Vũ, từng đạo điện hồ màu bạc lạch bạch vang lên, nhục thân vốn đen kịt như mực, biến thành màu bạc xen kẽ mực, Đạo Vận thần bí khó lường lưu chuyển trên đó, tản mát ra một tia khí tức khó tả.Lôi điện chi lực lấp lánh ngân quang và hắc mang do Pháp Tắc Thôn Phệ tản ra, không ngừng giao thoa vào nhau, dần dần hình thành một quang mô khổng lồ, như một cái kén tằm, hoàn toàn bao bọc Ôn Vũ ở trong đó.Trên không trung, Âm Dương Nhãn khổng lồ, nhìn sâu một cái vào Ôn Vũ đang bị bao bọc.Sau đó, Thiên Đạo Chi Nhãn từ từ

biến mất, không để lại chút dao động nào.Sau khi trải qua Tử Tiêu Thần Lôi tẩy lễ, Ôn Vũ cuối cùng cũng được thiên địa nhận khả, không còn bị bài xích nữa.Theo Âm Dương Nhãn biến mất, thiên địa uy áp khủng bố tan biến hết, mây đen vô biên như thủy triều rút đi, dần dần lộ ra bầu trời xanh thẳm.Chỉ thấy sau khi lôi kiếp rút đi, trên không trung hà quang vạn trượng, tử khí đông lai, kim sắc khánh vân hiện ra, từng đóa linh khí hoa lấp lánh kim quang bay lượn xuống, lần lượt rơi trên cái kén tằm vạn trượng phía dưới.Kim sắc linh hoa không ngừng rơi xuống, linh khí bốn phía thăng đằng, linh khí quanh cái kén tằm hóa thành sương mù, ngân hắc sắc quang mang lập tức chói mắt vô cùng.Rắc, rắc!

Đột nhiên giữa thiên địa vang lên từng tiếng giòn tan, phảng phất có thứ gì đó đang vỡ vụn.Chỉ thấy, trên cái kén tằm vạn trượng lấp lánh ngân đen hai màu quang mang, nứt ra từng vết nứt rõ ràng, trên vết nứt, bạch sắc lượng quang chói mắt bùng phát, chiếu sáng cả chân trời.Theo vết nứt trên cái kén tằm càng lúc càng nhiều, bạch quang cũng càng thêm chói mắt, trong bạch quang dường như có một bóng người ẩn hiện.Sau một khắc, bạch quang dần dần biến mất, trong hư không một bóng người mơ hồ không rõ đứng lơ lửng, quang mang nhàn nhạt bao phủ trên thân, thần quang hiển hóa, khiến người ta không thể nắm bắt.Bóng người đó khẽ vung tay phải, trên thổ địa huyết hồng, những mảnh vỡ màng kén đó, liền hóa thành từng đạo lưu quang, dung nhập vào trong thân thể bóng người.Quang mang nhàn nhạt ảm đạm đi, dung mạo bóng người đó cũng cuối cùng có thể nhìn rõ.Mái tóc dài đen kịt như mực, theo gió bay lượn, trên trán một đạo đạo văn huyết hồng hình giọt nước rõ ràng có thể thấy, lông mày kiếm vểnh lên.Đôi mắt sâu thẳm có ngân quang nhàn nhạt lưu chuyển, mũi như túi mật treo, trên khuôn mặt tuấn dật mang theo chút tà ý, trên đạo bào huyền sắc thêu những đường vân màu bạc uốn lượn, thần bí khó lường, quả là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng.Bóng

người đó chính là Ôn Vũ sau khi độ lôi kiếp hóa hình ra.Hình thái này thật tự tại a!

Ôn Vũ không khỏi cảm khái nói.Ôn Vũ nhẹ nhàng phiêu lạc trên đại địa, vung vẩy thân thể hai cái, sự biến hóa của thân thể khiến y vô cùng hài lòng.Có thể thành công hóa hình, Ôn Vũ ít nhiều có chút hư vô, Hồng Hoang hiện tại, nếu không phải Hồng Quân chưa Hợp Thân Thiên Đạo, dẫn đến Thiên Đạo có khuyết, thì uy lực Tử Tiêu Thần Lôi giảm mạnh, nếu không với tu vi của y, đối mặt với Tử Tiêu Thần Lôi toàn thịnh, e rằng trong chốc lát sẽ bị bổ thành tro bụi, thân vẫn đạo tiêu.Tuy là Tử Tiêu Thần Lôi không hoàn chỉnh, nhưng những lợi ích mang lại cho Ôn Vũ vẫn vô cùng nhiều.Thứ nhất về nhục thân, sau khi trải qua Tử Tiêu Thần Lôi tôi luyện, trên nhục thân y mang theo một tia Tử Tiêu Thần Lôi Đạo Vận, gần như đạt đến cảnh giới chư tà thoái tị, vạn pháp bất xâm.Mỗi cử động, đều có điện hồ lấp lánh.Thứ hai, trong Nguyên Thần Ôn Vũ, có đến hai đạo Pháp Tắc Chi Liên hoàn chỉnh ngự trị bên trong, một đạo đen kịt như mực, một đạo lấp lánh ngân quang.Đạo Pháp Tắc Chi Liên màu bạc đó, sau khi thôn phệ đạo Tử Tiêu Thần Lôi cuối cùng, đã hấp thu toàn bộ lôi điện pháp tắc chi lực ẩn chứa trong thần lôi, từ đó ngưng tụ ra.Nếu nhìn kỹ, đạo Pháp Tắc Chi Liên màu bạc đó ẩn ẩn còn thô tráng hơn cả Pháp Tắc Chi Liên màu đen một chút.Có thể thấy, uy lực ẩn chứa trong đạo thần lôi cuối cùng lớn đến mức nào.Tâm thần Ôn Vũ khẽ động, triệu hồi bảng thuộc tính của mình.Tên: Ôn VũCảnh giới: Đại La Kim Tiên sơ kỳCông pháp: Thôn Thiên Đạo Kinh, Huyết Thần Đạo KinhHuyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần (hoàn mỹ)Pháp tắc: Thôn Phệ Pháp Tắc, Lôi Điện Pháp TắcThiên phú thần thông: Tứ ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, Thôn Thiên Phệ ĐịaPháp bảo: Thí Thần Thương, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Nguyên Đồ A Tỳ KiếmĐiểm năng lượng: 25 tỷ.Hiện tại tu vi Ôn Vũ đã hoàn toàn ổn định ở tầng thứ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, muốn đột phá thêm một lần nữa, hiển nhiên tạm

thời là không thể, dù sao ngưng tụ pháp tắc không phải chuyện một sớm một chiều.Vì vậy chỉ có thể chọn bắt đầu từ pháp bảo.Thí Thần Thương với tư cách là Bán Sinh Linh Bảo của Ôn Vũ, vừa xuất thế, tất cả cấm chế bên trong liền bị luyện hóa toàn bộ, thần thương bản thân đã sớm tâm ý tương thông với y.Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Nguyên Đồ A Tỳ Kiếm sau khi được y, liền bị bỏ xó một bên, không có cơ hội tế luyện, uy lực không thể phát huy hoàn toàn.Lúc độ kiếp, Thí Thần Thương và Nghiệp Hỏa Hồng Liên suýt chút nữa bị bổ nát, thực sự khiến Ôn Vũ đau lòng không thôi.Hiện nay Ôn Vũ đã hóa hình, vừa hay dùng pháp tắc chi lực để ôn dưỡng lại một lượt, khiến uy lực hai kiện linh bảo tăng mạnh.Nếu không, mất đi hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm, chiến lực của y chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.Nghĩ vậy, Ôn Vũ tế xuất Thí Thần Thương, lúc này Thí Thần Thương ảm đạm vô quang, một mảnh chết chóc, hoàn toàn không giống cây thần thương tràn ngập sát phạt chi khí vô biên trước đó.Để ta giúp ngươi ôn dưỡng một phen, định sẽ khiến ngươi trở lại đỉnh phong.

Đến lúc đó, ta một người một thương, cùng bầu bạn xông pha Hồng Hoang.

Ôn Vũ lau Thí Thần Thương, mang theo một tia quyết ý, khẽ nói.Trên Thí Thần Thương đột nhiên một trận chấn động, bên trong dường như có một ý chí truyền ra, như đang đáp lại Ôn Vũ.Nhận được Thí Thần Thương hồi ứng, Ôn Vũ khẽ cười, sau đó bắt đầu dùng pháp tắc chi lực, ôn dưỡng Thí Thần Thương.Trăm năm thời gian, dưới sự ôn dưỡng của Pháp Tắc Chi Liên của Ôn Vũ, thần quang lưu chuyển trên thân thương của Thí Thần Thương, không chỉ tản mát ra sát phạt chi khí bạo liệt, mà còn tràn ngập từng đạo pháp tắc chi lực ngân đen, không ngừng giao thoa, vây quanh trên đó.Trên thần thương một cỗ khí thế tuyệt cường xông thẳng lên trời, cuồng

phong gào thét, khuấy động phong vân, khoảnh khắc này, kiện sát phạt linh bảo đệ nhất Hồng Hoang này cuối cùng cũng một lần nữa khôi phục đỉnh phong, thậm chí còn mạnh hơn một bậc.

Thoáng chốc, lại trăm năm trôi qua.

Sau khi dưỡng dục Thí Thần Thương hoàn mỹ, Ôn Vũ tiếp tục tế luyện Nghiệp Hỏa Hồng Liên mười hai phẩm và Nguyên Đồ A Tỳ kiếm một phen.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, trong đó ẩn chứa ba mươi sáu tầng Tiên Thiên cấm chế.

Nguyên Đồ A Tỳ đều là Thượng phẩm Sát Phạt Tiên Thiên Linh Bảo, tổn thương người mà không vướng nhân quả, sở hữu hai mươi bốn tầng cấm chế.

Ôn Vũ đã tế luyện Nghiệp Hỏa Hồng Liên mười hai phẩm đến tầng thứ tám cấm chế, còn Nguyên Đồ A Tỳ hai kiện thì mỗi kiện luyện hóa được bốn tầng.

Tuy luyện hóa không nhiều cấm chế, nhưng đối với Ôn Vũ hiện tại thì đủ dùng rồi, dù sao cũng đã có một Thí Thần Thương sát khí tâm ý tương thông.

Có Thí Thần Thương ở đây, thì Nguyên Đồ A Tỳ kiếm, vốn cũng là sát phạt linh bảo, lại trùng lặp về chức năng; so với Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, tác dụng của Nghiệp Hỏa Hồng Liên còn lớn hơn.

Sau khi Ôn Vũ hoàn tất tế luyện pháp bảo, tinh quang trong mắt lóe lên, liền định rời khỏi nơi này, tiến vào Hồng Hoang.

Từ khi Ôn Vũ xuyên việt Hồng Hoang hóa hình, y vẫn luôn ở tại Huyết Hải, chưa từng đặt chân đến nơi nào khác, bởi vậy cần phải đi lại.

Ôn Vũ muốn du ngoạn Hồng Hoang một phen, xem thử có thể tìm

được bảo vật nào không, lúc Long Phượng Đại Kiếp khai thiên chi sơ, Hồng Hoang không thiếu bảo bối.

"Ôi?" Ngay khi Ôn Vũ chuẩn bị rời đi, chợt phát hiện, lúc này y vẫn đang ở trong một vùng biển máu.

Phát hiện này không khỏi khiến Ôn Vũ trong lòng kinh hãi, y nhớ rõ bản thân đã sớm thôn phệ toàn bộ Huyết Hải, chuyển hóa thành năng lượng của hệ thống.

Nhưng giờ khắc này, lại xuất hiện một vùng Huyết Hải, chẳng lẽ là ảo giác ư?

Ôn Vũ vẫn phát hiện, nơi đây đích xác là Huyết Hải, Huyết Hải dường như lại ngưng tụ trở lại.

"Sát khí…" Ôn Vũ nhìn sát khí dày đặc trên bầu trời, suy nghĩ một lát liền hiểu, sát khí ở mức độ này tất nhiên là do Thiên Địa Lượng Kiếp gây ra.

Hiện tại Hồng Hoang đang ở giai đoạn hậu kỳ Long Hán Đại Kiếp, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đã sớm xé rách mặt mũi toàn diện khai chiến, số lượng lớn tộc nhân đổ ra tiền tuyến, bùng nổ vô số trận chiến lớn nhỏ, mỗi trận chiến đều đánh đến trời long đất lở, sơn hà tan nát.

Chương 3

Cho đến ngày nay, không biết đã có bao nhiêu cường giả tam tộc và các chủng tộc dưới trướng họ phải bỏ mạng.

Chính vì vậy, sát khí giữa thiên địa mới nồng liệt đến thế, Lượng Kiếp Sát Kiếp hiển lộ rõ ràng.

Nhưng Huyết Hải lại là một nơi cực kỳ đặc thù, sát khí và huyết dịch của sinh linh, sau khi chết đều sẽ phiêu tán giữa thiên địa, Thiên Đạo không cho phép những vật phế khí đó tồn tại trên thế gian, quấy nhiễu sự vận hành bình thường của thiên địa, bởi vậy đã dùng Huyết Hải do rốn Bàn Cổ hóa thành để chứa đựng những thứ này.

Theo thời gian trôi đi, sát khí vô tận và huyết dịch của cường giả vẫn lạc, dưới sự khống chế hữu ý vô ý của Thiên Đạo, đều đổ dồn về Huyết Hải, khiến Huyết Hải vốn đã bị thôn phệ sạch sẽ, lại lần nữa ngưng tụ ra quy mô vài nghìn dặm.

Nhưng muốn ngưng tụ thành quy mô như lúc khai thiên chi sơ thì không thể được nữa.

Dù sao Huyết Hải lúc khai thiên chi sơ ngưng tụ, không chỉ có ô huyết từ rốn Bàn Cổ, mà còn có huyết dịch của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Tuy là vậy, Ôn Vũ trong lòng chẳng hề bận tâm, muỗi dù nhỏ cũng là thịt, có tổng còn hơn không.

Đợi Huyết Hải ngưng tụ ra quy mô nhất định, rồi lại một hơi thôn phệ, tất nhiên sẽ thu được không ít năng lượng.

Đột nhiên, Ôn Vũ cảm giác được không xa Huyết Hải, một luồng khí tức cực mạnh đang nhanh chóng bay về phía này.

Quả nhiên, chốc lát sau, trước mặt Ôn Vũ đứng sừng sững một đạo nhân ảnh.

Ôn Vũ nét mặt ngưng trọng nhìn đạo nhân ảnh kia, chỉ thấy trên người kẻ đó tản mát ma khí nồng đậm, dường như chỉ cần nhìn thoáng qua, liền sẽ bị ma khí ngập trời thôn phệ vậy.

Một mái tóc đen như mực không gió tự động, khuôn mặt kiên nghị mang theo một tia lạnh lẽo.

Từ trên người nhân ảnh kia, Ôn Vũ cảm nhận được một luồng áp lực cực lớn, dường như đang đối mặt với một viễn cổ hung thú vậy.

"Ừm?

Huyết Hải đã xảy ra chuyện gì, sao chỉ còn lại một mảnh nhỏ như vậy?" Nhân ảnh áo đen đứng yên, nhìn quanh Huyết Hải một vòng, rồi dùng ánh mắt lạnh lẽo từ trên cao nhìn xuống Ôn Vũ, ngạo mạn hỏi.

"Ngươi là ai?" Ngữ khí của kẻ này khiến Ôn Vũ rất không vui, y không trả lời, nhíu chặt mày hỏi lại.

"Hừ, ta là Thiên Ma Ba Tuần dưới trướng Ma Tổ La Hầu, giờ thì ngươi nên nói cho ta biết rồi chứ!" Ba Tuần hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, sự biến hóa của Huyết Hải thật sự quá lớn, chỉ vạn năm không đến mà đã thành ra thế này.

Huyết dịch trong Huyết Hải gần như biến mất, nếu không phải Ba Tuần phán đoán không sai, e rằng y đã cho rằng mình đến nhầm chỗ rồi.

"Ta không hề hay biết!" Ôn Vũ thản nhiên lắc đầu, Huyết Hải bị hệ thống của y thôn phệ, đương nhiên không thể để người khác nghe thấy.

Khi nghe đối phương xưng là Thiên Ma Ba Tuần, y không khỏi trầm tư, trong nguyên tác, Thí Thần Thương của Văn Đạo nhân hẳn là

bị đối phương cướp đi, rồi dâng lên cho Ma Tổ!

Kẻ địch này, hẳn là Ba Tuần cảnh giới Đại La Kim Tiên, không phải La Hầu cường giả Chuẩn Thánh, Ôn Vũ thầm nghĩ.

"Không thể nào, trong phạm vi vạn dặm chỉ có ngươi ở đây, sao có thể không biết?

Nói cho ta biết, đừng có mà không uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt!" Ba Tuần sớm đã nhìn ra khí tức Đại La Kim Tiên sơ kỳ phát ra từ trên người Ôn Vũ.

Ba Tuần hai mắt nheo lại, một luồng khí thế mạnh mẽ bùng nổ từ trên người y, không gian xung quanh đều vì thế mà ngưng trệ.

"Hừ, ngươi đãi ta như thế, định dùng thế mà áp chế ta sao?" Nói xong, Ôn Vũ ngạo nghễ đáp, y không phải người yếu đuối dễ bị bắt nạt, Thiên Ma Ba Tuần trước mắt này là thủ hạ của Ma Tổ La Hầu, nhưng đồng dạng là Đại La Kim Tiên, y sẽ không sợ đối phương.

Oanh!

Trong hư không một luồng khí thế mạnh mẽ bùng nổ, Ôn Vũ ngạo nghễ đứng thẳng, đối lập mà chẳng hề sợ hãi, nói: "Từ khi Bản tọa hóa hình xuất thế tới nay, chưa từng được chiến đấu thống khoái!" Có Thí Thần Thương và Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay, đối mặt với người cùng cảnh giới, Ôn Vũ chẳng hề e ngại, nếu ngay cả thủ hạ của Ma Tổ mà còn không giải quyết được, thì làm sao tranh giành ngôi vị trong tương lai.

"Ồ, sao lại thế, hai trăm năm trước đã độ Tử Tiêu Thần Lôi sao?" Nghe Ôn Vũ nhắc đến hóa hình, Ba Tuần thu lại khí thế, trong ánh mắt lạnh lẽo lóe lên một tia kinh ngạc.

Hai trăm năm trước, trận Tử Tiêu Thần Lôi diệt thế kia gần như đã kinh động nửa Hồng Hoang, Ba Tuần đương nhiên cũng bị kinh

động, chỉ là lúc đó đang ở một nơi khác thu thập sát khí, chuẩn bị ứng phó cuộc quyết chiến Đạo Ma cuối cùng, nên không kịp chạy tới.

Mãi đến mấy ngày trước, sát khí bên phía Ba Tuần cuối cùng cũng thu thập xong, y lập tức đến nơi độ lôi kiếp, phương hướng đó tình cờ cũng là hướng Huyết Hải.

Vốn dĩ Ba Tuần muốn đến Huyết Hải để thu thập sát khí, dù sao nơi sát khí nồng đậm nhất giữa thiên địa, ngoại trừ chiến trường tam tộc đại chiến, thì chính là U Minh Huyết Hải.

Bởi vậy, Ba Tuần mang theo hai mục đích, một đường phi độn đến đây, sau đó nhìn thấy Ôn Vũ.

"Chính là ta." Ôn Vũ hai mắt bình tĩnh, thản nhiên mở miệng.

"Tiểu tử, không tệ, lại có thể độ được trận lôi kiếp diệt thế như vậy." "Ngươi có hứng thú gia nhập Ma Tộc của ta không?" Ba Tuần nhìn chằm chằm Ôn Vũ hỏi.

Người có thể độ Tử Tiêu Thần Lôi sao có thể là người bình thường, nếu được thu nhận dưới trướng, sau này lại cấp đủ tài nguyên tu luyện, ngày sau tất nhiên có thể trở thành một mãnh tướng dưới quyền y.

Ba Tuần tuy không phải đại năng đỉnh tiêm nhất, nhưng dù sao cũng là một đạo phân thân của Ma Tổ La Hầu, ngưng tụ ra Đại La Đạo Quả, thực lực phi thường, không phải người bình thường có thể sánh được.

"Xin lỗi, ta từ chối." Ôn Vũ lắc đầu nói, có lẽ Văn Đạo nhân ở kiếp trước sẽ đồng ý gia nhập Ma Tộc, bởi vậy sau khi Thí Thần Thương bị đoạt đi, mới có thể bảo toàn tính mạng.

Nhưng Ôn Vũ có át chủ bài, sẽ không sợ Thiên Ma Ba Tuần.

"Ngươi không cho rằng gia nhập Ma Tộc quá ủy khuất sao.

Hừ, nói cho ngươi biết, Bản tọa là một đạo Thiên Ma phân thân của Ma Tổ, đi theo ta, sau này Hồng Hoang tất nhiên sẽ có chỗ cho ngươi.” Ba Tuần ban đầu còn tưởng mình nghe nhầm, nhưng nhanh chóng phản ứng, hai mắt lóe lên một đạo hàn quang, ngữ khí dần dần lạnh lẽo.

“Hừ, ta không có thói quen làm chó săn cho kẻ khác, huống hồ, ngươi không có tư cách đó!” Ôn Vũ hai mắt ngưng lại, lạnh giọng nói.

Chương 4

Y biết rõ địa vị của Ma Tổ, làm sao lại đồng ý gia nhập Ma Tộc dưới trướng một đạo phân thân của Ma Tổ chứ!

Huống hồ, bằng thực lực hiện tại của Ôn Vũ cộng thêm Thí Thần Thương, chưa chắc đã không đánh lại được y.

Nghe Ôn Vũ nói vậy, Ba Tuần lập tức bừng bừng đại nộ, quát: "Tiểu bối tìm chết!" Lời còn chưa dứt, y trực tiếp ra tay vung quyền đập về phía mặt Ôn Vũ.

Người trong ma đạo, một lời không hợp liền trở mặt giết người, nếu không thể dùng cho mình, vậy thì chết đi!

Giữa lúc vung quyền, ma khí ngập trời cuồn cuộn dâng lên, hóa thành ba mươi sáu Thiên Ma hư ảnh với thần thái khác nhau, nhe nanh múa vuốt, Sát Phạt Pháp Tắc đồng thời lưu chuyển trên nắm đấm, kéo theo không gian đều ẩn ẩn có một tia ngưng trệ.

Một quyền này, Ba Tuần đã dùng toàn lực, mang theo ý định tất sát, trực tiếp thi triển thần thông sở trường Đại Thiên Ma Quyền.

Đối mặt với một quyền Ba Tuần vung ra, Ôn Vũ chẳng hề dám sơ suất, mày nhíu chặt, siết chặt nắm đấm, đồng thời tâm thần khẽ động, lực Lôi Điện Pháp Tắc triển khai, tràn ngập trên nắm đấm.

Nắm đấm của Ôn Vũ ngân sắc điện hồ lưu chuyển, tóe lửa xèo xèo, không ngừng lóe lên hàn quang, đại hát một tiếng: "Cút!" Sau đó, y vung nắm đấm, hóa thành một đạo ngân sắc lưu quang, mạnh mẽ đánh tới Ba Tuần.

Oanh!

Hai quyền va chạm, sóng xung kích mạnh mẽ bùng nổ từ điểm va

chạm, khuếch tán ra bốn phía, tầng đất mặt đất trong nháy mắt bị chấn thành bột mịn, cát bay đá chạy, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ.

Cuồng phong gào thét, vạn dặm ô vân đều bị xung kích cực lớn thổi tan tác.

Một đạo nhân ảnh trên mặt đất, không ngừng lùi lại, hai chân cày trên mặt đất, tạo ra hai đường dài.

Người bị đánh lùi lại chính là Ôn Vũ, tuy rằng y cũng đã dùng toàn lực, nhưng Ba Tuần lại thi triển thần thông sở trường, sát chi pháp tắc phụ trên đó càng hung mãnh vô cùng.

Ôn Vũ dù đã sử dụng Lôi Điện Pháp Tắc có khả năng khắc chế sát khí, nhưng vẫn kém một chút, vẫn bị đánh lùi.

Ba Tuần thấy Ôn Vũ bị đánh bay ra, cũng không buông tha.

Chỉ thấy trên thân thể Ba Tuần, ma khí ngập trời cuồng dũng tuôn ra, phía sau y hình thành một Thiên Ma hư ảnh khổng lồ vô cùng.

Một đôi mắt phóng ra huyết mang nhiếp nhân, trừng thẳng vào Ôn Vũ.

Khoảnh khắc, sau khi tôn Thiên Ma hiển hiện, bầu trời xung quanh đều trở nên u ám, ma khí không ngừng bay lượn xung quanh, nơi nó đi qua, cỏ cây không mọc, một mảnh hoang tàn.

Ba Tuần vươn nắm đấm, sức mạnh bàng bạc chậm rãi ngưng tụ trên nắm đấm y, Sát Khí Pháp Tắc kinh người không ngừng bao quanh nó.

"Thiên Ma Sát Quyền!" Khi luồng sức mạnh đó đạt đến đỉnh phong, Ba Tuần đại hát một tiếng, thân hình bạo phát, trực tiếp đập về phía Ôn Vũ, quyền xuất như rồng, Thiên Ma hư ảnh khổng lồ phía sau cũng theo đó vung ra một quyền.

Dưới một quyền này, cả thiên địa dường như đều tĩnh lặng, không gian xuất hiện từng khe nứt nhỏ, hư không đen kịt cũng hiển hiện ra.

Ôn Vũ nhìn cảnh tượng đó, có chút hoảng loạn.

Dù sao y mới vừa hóa hình, căn bản chưa từng đánh nhau với ai.

Nhưng Thiên Ma Ba Tuần là phân thân của Ma Tổ La Hầu, có ký ức và kinh nghiệm chiến đấu của bản tôn, thực lực tuy là cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng kinh nghiệm không hề thua kém Chuẩn Thánh.

So sánh hai người, Ôn Vũ làm sao là đối thủ của lão đạo Ba Tuần.

Ôn Vũ cấp trung sinh trí, tay trái vung lên, một đạo hồng quang nhanh chóng biến hóa, dưới chân trong nháy mắt xuất hiện một đài sen màu lửa đỏ khổng lồ.

Đài sen lóe sáng, quang mô màu đỏ nhanh chóng ngưng tụ, bao bọc toàn bộ Ôn Vũ trong đó, y không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, một quyền của Ba Tuần cuối cùng cũng đến.

Oanh!

Oanh!

Liên tiếp hai tiếng nổ lớn bùng phát, nắm đấm của Ba Tuần và nắm đấm của Thiên Ma hư ảnh va chạm mạnh mẽ lên quang mô do Nghiệp Hỏa Hồng Liên hình thành, xung kích kịch liệt hóa thành từng trận gợn sóng khuếch tán ra bốn phía, khiến không gian đều chấn động không ngừng, thậm chí không gian xung quanh nắm đấm cũng bị đánh nát vụn.

Trên mặt đất, cuồng phong cuốn cát bụi, hóa thành từng đạo lốc xoáy, hoành hành không ngừng, một cái hố sâu vạn trượng đột nhiên xuất hiện.

Tiếng "rắc" vang lên, ánh mắt Ôn Vũ ngưng lại, chỉ thấy trên quang mô màu đỏ, trở nên có phần ảm đạm.

Y lập tức có chút sốt ruột, bởi vậy, Ôn Vũ bắt đầu bấm đạo quyết, pháp lực nguyên nguyên không ngừng dũng nhập vào hồng liên, cố gắng sửa chữa quang mô bị đánh ảm đạm, hy vọng có thể chống đỡ xung kích của nắm đấm Ba Tuần.

Không ngờ, pháp lực y chú nhập lại có hiệu quả, những vết nứt vỡ đó được sửa chữa từng chút một.

Khi Ôn Vũ đang căng thẳng, không gian xung quanh dần dần khôi phục yên tĩnh, bụi trần lắng xuống, thân ảnh Ba Tuần dần dần hiện ra trước mắt y.

Chặn được rồi!

Ôn Vũ trong lòng vui mừng, quả nhiên chặn được rồi, không hổ là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, có tác dụng cực lớn trong phòng ngự.

So với sự vui mừng trong lòng đối phương, Ba Tuần lại không vui chút nào.

Ba Tuần nhìn Ôn Vũ an toàn không chút tổn hại trong quang mô, trong ánh mắt lóe lên một tia nóng bỏng, hưng phấn nói: "Nghiệp Hỏa Hồng Liên mười hai phẩm!" Đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, Ba Tuần bản tôn có Diệt Thế Hắc Liên trong tay, đương nhiên y vừa nhìn đã nhận ra, trên mặt y lộ ra vẻ tham lam, cười nói: "Hắc hắc, đúng là không có linh bảo như vậy, chỉ là, trong tay ngươi lại ngọc sáng bị vùi, chi bằng để ta thu lấy." Ba Tuần lùi về phía sau, đứng trong hư không, cười tà tà nói.

Ôn Vũ làm sao có thể lý hội, tay phải giơ lên, một cây thần thương tản mát sát phạt khí tức kinh thiên xuất hiện trong tay y, tiện tay múa một cái thương hoa, rồi trong lòng khẽ động, Thôn Phệ Pháp Tắc và

Lôi Điện Pháp Tắc bao phủ lên đó, lập tức, trên thân thương, ngân hắc sắc quang mang lưu chuyển, thần uy dật ra.

Chương 5

Ôn Vũ tay phải cầm thương, mạnh mẽ đẩy về phía trước, Thí Thần Thương hóa thành một đạo ngân hắc sắc lưu quang, mang theo tiếng hổ khiếu long ngâm, thẳng tắp đâm tới Ba Tuần.

Ba Tuần đương nhiên sẽ không khoanh tay chờ chết, chỉ thấy tay phải y bấm một đạo pháp quyết, một tòa ma tháp toàn thân đen kịt, tản mát khí tức kinh người phù hiện trên đỉnh đầu Ôn Vũ, như sao băng rơi xuống đất, mạnh mẽ trấn áp xuống.

Ôn Vũ trong lòng kinh hãi, lập tức điều chuyển đầu thương, mũi thương hướng lên, tay phải chống, trường thương gào thét lao ra, bay về phía ma tháp.

Làm xong tất cả, trước mắt Ôn Vũ hai đạo quang mang lóe lên, hai thanh lợi kiếm xuất hiện trong tay y, chính là Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, chỉ thấy Ôn Vũ tay chấp song kiếm, chân đạp hồng liên, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp xông thẳng tới Ba Tuần.

Ngay cả Ba Tuần với kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cũng bị một loạt động tác của Ôn Vũ làm cho giật mình.

May mắn thay, Ba Tuần không hổ là phân thân của Ma Tổ, trong nháy mắt liền khôi phục, đặt Hắc Sắc Thiên Ma Châu lên đỉnh đầu.

Tiếp theo đó, Ba Tuần bấm đạo quyết, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đột nhiên biến lớn, trong chớp mắt hóa thành trăm trượng.

"Rơi!" Oanh long long!

Tiên Thiên Ma Châu nhanh chóng xoay tròn, lao về phía Ôn Vũ, nơi nó đi qua, ma khí quấn quanh, không gian chấn động.

Ôn Vũ thấy vậy chẳng hề sợ hãi, chân đạp mạnh xuống, trên hồng

liên một trận quang mang lóe lên, quang mô màu đỏ lập tức phù hiện, rồi kiên quyết lao thẳng vào viên ma châu khổng lồ kia.

Oanh!

Tiếng nổ vang lên, Ôn Vũ va chạm với ma châu, toàn thân hơi chấn động, nhưng y không quản nhiều như vậy, hai tay vung lên, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm vung vẩy, sát phạt khí tức tản ra bốn phía, đánh bay Thiên Ma Châu.

Ngay sau đó tay phải vẫy, Thí Thần Thương vừa chấn động Thiên Ma Tháp kia lập tức xuất hiện trong tay y, rồi thân thể đột nhiên tăng tốc, mạnh mẽ đâm tới Ba Tuần.

Thiên Ma Châu của Ba Tuần bị đánh bay ra, thân hình y lập tức bại lộ trước mặt Ôn Vũ, nhãn thần Ba Tuần thấy sắp bị đâm trúng thân mình.

"Đáng chết, lại buộc ta phải dùng đến Thiên Ma Chân Thân, tiếp theo chính là tử kỳ của ngươi." Lời vừa dứt, một quái vật bốn đầu sáu tay, mặt xanh nanh vàng, toàn thân tản mát ma khí nồng đậm xuất hiện trước mặt Ôn Vũ.

Thiên Ma Chân Thân là chân thân của Ba Tuần, ẩn chứa một đạo ý chí của Ma Tổ La Hầu, sau khi hóa thành chân thân, có thể sử dụng ma khí của La Hầu cảnh giới Chuẩn Thánh gia trì, khiến uy lực tăng mạnh.

"Gào!" Ba Tuần ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, rồi vung sáu nắm đấm khổng lồ, như sao băng rơi xuống, mạnh mẽ đập tới Ôn Vũ.

Ôn Vũ bị sự biến hóa đột ngột làm cho giật mình, vốn dĩ y dùng quang mô do Nghiệp Hỏa Hồng Liên hình thành để bảo vệ toàn thân, chặn công thế của ma châu, rồi nhân cơ hội tiếp cận Ba Tuần, đánh chết y.

Nhưng không ngờ Ba Tuần lại có hậu chiêu như vậy, thực sự khiến y có chút bất ngờ.

"Nhiên Huyết Đại Pháp!" Tuy nhiên, Ôn Vũ không phải người ngồi chờ chết, y trực tiếp đốt cháy tinh huyết trên người, khiến thực lực bản thân trong nháy mắt tăng vọt gấp mười lần, đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Việc Ôn Vũ vận dụng Huyết Chi Pháp Tắc, có thể tạm thời sử dụng huyết khí để tăng gấp mười lần lực chiến đấu, mà không để lại bất kỳ di chứng nào.

Chỉ thấy trên người Ôn Vũ, huyết sắc quang mang tản ra, trong mắt mang theo màu đỏ thẫm, toàn bộ thân hình y bành trướng hơn một lần, đạo bào đều vỡ nát, lộ ra thân thể vạm vỡ như đúc từ thép.

Ôn Vũ tay cầm Thí Thần Thương, như một viên đạn pháo lao tới Ba Tuần, y biết chỉ có nửa canh giờ, bởi vậy phải tốc chiến tốc thắng.

Ôn Vũ với thực lực bạo tăng, tốc độ đã sớm vượt qua Ba Tuần, y còn nhanh hơn một bước, thương xuất như rồng, mang theo thế phong lôi, trong chớp mắt đâm vào người Ba Tuần.

Thí Thần Thương là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, lại tâm ý tương đồng với Ôn Vũ, uy lực phát huy ra xa không phải Nguyên Đồ A Tỳ có thể sánh bằng.

Chỉ nghe thấy hai tiếng 'phốc phốc' giòn tan.

Ba Tuần bị Ôn Vũ đâm trúng, trực tiếp bay ngược ra sau, ngã nặng xuống đất, trên người bị xé toạc ra một vết thương cực lớn, khủng bố đến cực điểm, trên đó ngân hắc hai màu lưu chuyển, máu tươi không ngừng chảy xuống.

"Không thể nào, thực lực sao có thể đột nhiên tăng vọt nhiều như vậy?" Ba Tuần nằm trên mặt đất, lúc này có chút kinh hãi, đồng thời

trong lòng bắt đầu hoảng loạn, không ngờ trận chiến lại có sự đảo ngược.

Giờ đây Ba Tuần đã dùng đến thủ đoạn cuối cùng là Thiên Ma Chân Thân, nhưng không ngờ Ôn Vũ cũng có át chủ bài, uy lực còn mạnh hơn một bậc, trực tiếp đánh y trọng thương.

Lúc này trong lòng Ba Tuần đã nảy sinh ý thoái lui, đã bị thương, nếu tiếp tục đánh nữa, kết cục có thể đoán trước được.

Vào đúng lúc đó, một âm thanh như tiếng gọi hồn từ Cửu U Địa Ngục, truyền vào tai Ba Tuần.

"Thôn Thiên Phệ Địa." Ôn Vũ căn bản không lý hội Ba Tuần, đã đắc tội rồi thì phải chém giết triệt để, y trực tiếp xông lên phía trước gầm nhẹ một tiếng, dùng đến bản lĩnh giữ nhà.

Chỉ thấy một hắc động trong nháy mắt hình thành trong miệng Ôn Vũ, lực thôn phệ khổng lồ từ đó truyền ra, trong khoảnh khắc, hư không điện thiểm lôi minh, vô tận phong bạo hóa thành từng đạo cuồng phong, vây quanh hai người, không ngừng càn quét đại địa.

Đột nhiên Ba Tuần chỉ cảm thấy một luồng lực đạo khổng lồ xé toạc, kéo thân thể y không ngừng về phía miệng Ôn Vũ, đau đớn cực lớn truyền khắp toàn thân, dường như muốn xé toạc y ra vậy.

"Không… không… tha cho ta, nếu không bản tôn sẽ không tha cho ngươi." Ba Tuần thực sự sợ hãi, y dùng hai cánh tay ôm vết thương, những cánh tay khác không ngừng đẩy Ôn Vũ, cố gắng đẩy y ra.

Nhưng Ôn Vũ làm sao có thể buông tha, trong lòng khẽ động, tay phải hắc quang lóe lên, lực thôn phệ đột nhiên bùng nổ, thân thể Ba Tuần bị thôn phệ từng chút một với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"A…" Sau một tiếng kêu thảm thiết, cuồng phong ngừng lại, trong

hư không dần dần khôi phục yên tĩnh, tại chỗ cũ, chỉ còn lại thân ảnh Ôn Vũ ngạo nghễ đứng thẳng, Ba Tuần thì biến mất không còn dấu vết.

"Hô." Ôn Vũ thở phào một hơi dài, trận chiến ở cấp độ này, y lần đầu tiên trải qua, thực sự không ngờ lại gian nan đến vậy, xem ra thực lực của mình còn quá yếu!

Nhưng kết quả cuối cùng lại rất tốt, Ba Tuần kia bị thần thông thiên phú của Ôn Vũ thôn phệ sạch sẽ, ngay cả Nguyên Thần cũng không kịp thoát ra.

Lúc này trong lòng Ôn Vũ lại không hề có chút vui mừng nào sau chiến thắng, y biết sau khi Ba Tuần bị chém giết, Ma Tổ tất nhiên sẽ có cảm giác, không lâu sau sẽ tìm đến tận cửa, nếu bị bắt, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Bởi vậy, Ôn Vũ phải tranh thủ thời gian còn lại của Nhiên Huyết Đại Pháp, nhanh chóng rời khỏi nơi này, tiến vào Hồng Hoang, tìm một nơi ẩn thân, tạm thời tránh sự truy sát của La Hầu, tiện thể tiêu hóa những gì đã thu được từ việc thôn phệ kia.

Chương 6

Dù sao Ba Tuần là một đạo phân thân của Ma Tổ La Hầu, bản thân y có một phần ký ức của La Hầu, trong ký ức đó tất nhiên ẩn chứa những bảo tàng kinh người!

Bởi vậy, Ôn Vũ không dừng lại nữa, vội vàng thu thập những linh bảo tản mát rồi hóa thành một đạo hắc sắc độn quang, bỏ chạy khỏi nơi này. .....

"Ai?

Dám lớn mật như vậy, lại dám hủy diệt phân thân của ta!" Trên Tu Di Sơn ở Tây Phương Hồng Hoang Đại Địa, chỉ thấy một điện thờ đen kịt sừng sững trên đó, ở phía trên cùng của đại điện, một nhân ảnh cao lớn ngửa mặt lên trời gầm thét, uy áp vô tận bùng nổ, cả Tu Di Sơn đều chấn động không ngừng dưới uy áp đó.

Đạo nhân ảnh đó chính là Ma Tổ La Hầu, cường giả Chuẩn Thánh viên mãn chí cường trong Hồng Hoang, người thực sự đứng trên đỉnh phong.

Ngay từ khi Ôn Vũ thôn phệ Ba Tuần, La Hầu đã có cảm giác, trong lòng càng thêm giận dữ.

Đột nhiên La Hầu thu lại khí thế, tiếp đó, tay phải y bấm quyết, chốc lát sau chỉ thấy mày y nhíu chặt, trên mặt càng thêm âm trầm.

"Ừm?

Không thôi diễn ra được?" Sao lại thế này?

La Hầu trong lòng kinh ngạc, với năng lực của y lại không thể thôi diễn ra cụ thể là ai đã làm, chỉ có thể thôi diễn được vị trí đại khái là Huyết Hải!

Chẳng lẽ Lượng Kiếp đã che khuất Thiên Cơ, trong lòng y không khỏi lo lắng.

"Nhân Đà La, ngươi ở đâu?

Lập tức đến Huyết Hải, điều tra rõ ràng sự việc." Giọng nói không thể nghi ngờ của La Hầu vang lên trong đại điện.

"Vâng!" Một bên đại điện, một nhân ảnh đen kịt, chậm rãi hiện ra, chắp tay ứng tiếng với La Hầu, rồi lại nhanh chóng biến mất.

"Hừ, vận khí của ngươi tốt, nếu không phải ta phải luôn chuẩn bị nhập cuộc tam tộc đại chiến, không thể động thân, nếu không nhất định sẽ tóm được ngươi, để ngươi nếm thử mùi vị Thiên Ma Tru Tâm!" Theo giọng nói đầy giận dữ của La Hầu biến mất, trong đại điện, lập tức khôi phục sự tĩnh mịch như mọi ngày. .

Trong khi Ôn Vũ không ngừng vội vã chạy đi, ở thế giới Tây Phương Hồng Hoang, một trận đại chiến kinh thiên động địa đang bùng nổ.

Chỉ thấy trong một khu rừng rậm khổng lồ, long tranh phượng đấu, kỳ lân bay lượn, những dao động chiến đấu kịch liệt không ngừng bùng phát.

Trên mặt đất, hố to vực sâu chằng chịt, vô số thi thể cường giả tam tộc khổng lồ nằm ngang dọc, máu tươi lan tràn, huyết khí áp lực vạn phần phiêu tán ra, sát khí kinh người từ trong thi thể dật tán, ngưng tụ trên bầu trời.

Sát khí càng ngưng tụ càng nhiều, thậm chí ẩn ẩn có chút ngưng tụ thành sương mù, mắt thường có thể thấy được, nhưng tất cả lại hoàn toàn không ai chú ý.

Cường giả tam tộc hoàn toàn không để ý đến sơn hà tan nát, sớm đã sát đỏ mắt, gần như hễ thấy chủng tộc khác là trực tiếp lao vào

chém giết, rồi liều mạng đến chết mới thôi.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba vị tộc trưởng, những tồn tại đỉnh phong trong Hồng Hoang, lúc này đang triển khai giao phong kịch liệt, ba đạo nhân ảnh qua lại, lúc ẩn lúc hiện, không ngừng va chạm vào nhau.

Trên bầu trời thần quang pháp tắc tản ra bốn phía, thiên địa chí lý đan xen vào nhau, tuần hoàn sinh diệt.

Vảy rồng vỡ nát, lông phượng nhuốm máu, những vết thương lớn nhỏ không ngừng xuất hiện, máu tươi không ngừng dật ra, tản mát khí tức kinh người, nhưng ba người dường như không biết vậy, vẫn hỗn chiến không ngừng.

Một trận chiến này, tam tộc đánh đến trời long đất lở, sơn hà tan nát, thi cốt khắp nơi, ai cũng không chịu lùi bước trước.

Tất cả những gì đang xảy ra ở đây, Ôn Vũ hoàn toàn không hay biết.

Sau khi Ôn Vũ thoát khỏi Huyết Hải, y liền một đường bay về phía Đông, mãi đến khi Nhiên Huyết Đại Pháp sắp hết thời gian duy trì, y mới tìm một hang động bí mật, chui thẳng vào, rồi bố trí cấm chế bên ngoài hang động.

Ôn Vũ mới khoanh chân ngồi xuống đất, kiểm tra tình hình bản thân, nửa khắc sau, trong lòng y thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể Ôn Vũ không có gì đáng ngại, không nghi ngờ gì đây là một tin tốt, chỉ cần tốn chút thời gian điều dưỡng một phen, liền có thể hồi phục.

Không thể không nói, Nhiên Huyết Đại Pháp quả thực rất hữu dụng, có thể giúp Ôn Vũ trong thời gian ngắn tăng gấp mười lần lực chiến đấu.

Mặc dù sau khi kết thúc sẽ có một giai đoạn suy yếu, nhưng lại không gây tổn hại chút nào cho thân thể, cũng không để lại bất kỳ ẩn họa nào trong cơ thể.

Nếu vận dụng đắc đáng, nó sẽ là một át chủ bài mạnh mẽ!

Ôn Vũ đã dành vài tháng để điều lý những ám thương còn sót lại sau trận chiến với Ba Tuần, thân thể y cuối cùng đã hồi phục đỉnh phong, thậm chí ẩn ẩn có một chút tinh tiến.

"Hô!" Ôn Vũ trong lòng thở phào một hơi dài, thầm nghĩ quả nhiên chiến đấu là phương pháp hiệu quả nhất để đề thăng thực lực!

Gạt bỏ tạp niệm trong lòng, Ôn Vũ bắt đầu kiểm tra những gì thu được sau khi thôn phệ Ba Tuần, một phen kiểm tra xong, y lập tức kích động không thôi.

Vì sao?

Bởi vì Ôn Vũ phát hiện, ký ức của Ba Tuần như một kho báu khổng lồ, cái gì cũng có.

Ôn Vũ nhanh chóng hiểu ra, Ba Tuần là một đạo phân thân của Ma Tổ La Hầu, trên người y tất nhiên ẩn chứa ký ức của La Hầu.

La Hầu là ai?

Là cường giả đỉnh phong nhất trong Hồng Hoang, tồn tại đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, mức độ quý giá của ký ức đối phương có thể biết được.

Chương 7

Bởi vậy, mang theo tâm trạng kích động, Ôn Vũ bắt đầu luyện hóa tất cả những gì của Ba Tuần.

Một lần luyện hóa này, tốn tròn trăm năm, Ôn Vũ thu hoạch phi thường lớn.

Trước tiên là lực Pháp Tắc, Ôn Vũ đã lĩnh ngộ thêm hai đạo pháp tắc, một đạo là Sát Phạt Pháp Tắc mà y đã kiến thức được.

Một đạo khác lại có chút cổ quái, đó là Tâm Ma Pháp Tắc, đạo pháp tắc này từ ký ức của La Hầu ngưng tụ ra truyền thừa Tiên Thiên Pháp Tắc, nay lại bị Ôn Vũ thôn phệ, là một niềm vui bất ngờ.

Sát Phạt Pháp Tắc, vừa vặn có thể phối hợp với Thí Thần Thương cùng sử dụng, khiến uy lực của kiện sát phạt pháp bảo này kịch tăng, hai bên phối hợp, như hổ thêm cánh.

Tâm Ma Pháp Tắc lại vô cùng đặc thù, có thể dẫn phát tâm ma thiện ác của chúng sinh, và tùy ý ký thác vào tâm ma của chúng nhân, hư vô phiêu miểu, vô ảnh vô hình, chỉ cần tâm ma chúng sinh bất diệt, bản thân liền có thể vĩnh sinh bất tử.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần là cường giả chưa đột phá Chuẩn Thánh, đều rất dễ dàng trúng chiêu, dù sao chưa thể chém đi thiện ác nhị thi, trong lòng khó tránh khỏi sẽ sinh ra tâm ma thiện ác.

Thứ hai, Ôn Vũ từ trong ký ức của La Hầu đã thu được không ít kinh nghiệm hữu quan pháp tắc thành Chuẩn Thánh, những kinh nghiệm này đều là vô giá chi bảo.

Phải biết rằng, La Hầu không đi đường tắt, mà thực sự thông qua pháp tắc thành Chuẩn Thánh, bởi vậy thực lực mới cường đại đến

như vậy.

Sau khi Ôn Vũ có được những kinh nghiệm lĩnh ngộ này, y có thể đi ít đường vòng hơn, thậm chí có thể nói, việc y dùng Sát Phạt Pháp Tắc và Tâm Ma Pháp Tắc thành Chuẩn Thánh chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cuối cùng là những đại đạo lĩnh ngộ ẩn chứa trong ký ức của La Hầu.

Với cảnh giới của La Hầu, lĩnh ngộ đại đạo sao có thể yếu đi đâu được, y gần như đã đạt đến cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên, nếu không phải Thiên Địa Lượng Kiếp đột ngột hiển hiện, thêm vào việc La Hầu tự tìm đường chết, nếu không với lĩnh ngộ đại đạo của y, việc đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Giờ đây tất cả, đều chia sẻ cho Ôn Vũ, La Hầu trong tương lai nhất định sẽ thân tiêu đạo vẫn, lúc đó sẽ làm áo cưới cho Ôn Vũ.

Tổng thể mà nói, lần thôn phệ Ba Tuần này thu hoạch vượt quá mong đợi, tuy không thể trong thời gian ngắn đề thăng tu vi, nhưng lại là một loại đề thăng khác.

Sắp xếp xong những gì thu được, Ôn Vũ đứng dậy, từ ký ức của La Hầu y biết, hiện tại cường giả tam tộc đều đang đánh nhau không nhận người thân trong Hồng Hoang.

Điều này có Ma Tộc đứng sau thúc đẩy, hy vọng chúng không ngừng giao chiến đến chết.

Tam tộc đại chiến khiến Hồng Hoang tan hoang khắp nơi, đại địa nát vụn, kỳ thực đều do Ma Tổ La Hầu thúc đẩy, không chỉ muốn tranh bá thiên địa Hồng Hoang, ngay cả Ma Tộc cũng muốn tham dự vào, chỉ là Ma Tổ ẩn giấu sâu hơn.

Chính là cái gọi là: ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau!

La Hầu ẩn mình trong bóng tối đợi khi tam tộc kiệt sức, rồi một hơi bắt gọn tất cả.

Sau đó, La Hầu liền có thể dựa vào vô lượng khí vận, một hơi đột phá chứng đạo Hỗn Nguyên.

Ôn Vũ trong lòng không khỏi cảm khái, người không bằng trời, tư chất kiêu hùng của La Hầu, nhưng rốt cuộc lại không thể chống lại một mưu kế!

Trong Hồng Hoang, gần như tất cả ánh mắt của cường giả đều tập trung vào tam tộc đại chiến, chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ chú ý đến La Hầu.

Chính là cái gọi là: người trong cuộc mê, người ngoài cuộc tỉnh, Hồng Quân rõ ràng nội tình tam tộc đại chiến, nếu không có La Hầu, tam tộc kỳ thực sẽ không nhanh chóng phát triển đến cục diện như hiện tại, chỉ đáng tiếc, giờ đây mọi chuyện đã muộn rồi.

Ôn Vũ với tư cách một tiểu lâu la không đáng chú ý, tuy rằng đã đánh chết Ba Tuần, nhưng căn bản không thể ảnh hưởng đến đại cục, giờ đây Thiên Địa Lượng Kiếp đã tới, Thiên Cơ che khuất, năng lực thôi diễn của đại năng đều có phần suy giảm, bởi vậy sẽ không chú ý đến y.

Chính vì thế, trong đầu Ôn Vũ đã nảy sinh một kế hoạch tà ác.

"Sào huyệt của tam tộc hẳn sẽ có không ít đồ tốt chứ!" Không sai, mục đích hiện tại của Ôn Vũ chính là đánh cướp sào huyệt tam tộc, ánh mắt của tất cả đại năng đều ở trên chiến trường, điều này khiến y có cơ hội thừa lúc.

Ôn Vũ trong lòng đã có phương pháp, liền không thể thu lại, bởi vậy, lập tức hành động, dù sao phải làm sớm, đợi tam tộc chiến đấu kết thúc, mọi chuyện đều đã muộn!

Sau khi Ôn Vũ ra khỏi hang động, y không quay đầu lại, phi thẳng về Đông Hải, quyết định mục tiêu đầu tiên là Long Tộc.

À không!

Bảo khố Long Tộc hẳn là đối tượng "tham quan" của Ôn Vũ.

Trong ký ức kiếp trước của Ôn Vũ, y đã sớm biết Long Tộc có sở thích thu thập bảo bối, bởi vậy y nghĩ, trong bảo khố Long Tộc tất nhiên đã thu thập vô số bảo vật.

Đó cũng chính là lý do Ôn Vũ chọn đến Long Tộc.

Một đường về phía Đông, chỉ vỏn vẹn ba tháng, Ôn Vũ đã đến bờ Đông Hải.

Ôn Vũ nhìn về phía trước, chỉ thấy biển cả mênh mông vô tận, sóng dữ cuộn trào, bọt biển cuồn cuộn, theo gió biển thổi, lúc thì sóng lớn trùng điệp, lúc thì sóng yên biển lặng.

Nước biển xanh thẫm, lóe lên u quang, như một con cự thú biển sâu, thôn phệ tất cả mọi thứ trên biển.

Lúc này Ôn Vũ lơ lửng trên đại hải, trong lòng lập tức sinh ra cảm giác vô tận nhỏ bé, trước mặt đại hải, mình thật không đáng kể gì.

Đông Hải, một trong Tứ Hải Hồng Hoang, do Đông Hải Long Tộc nắm giữ, vẫn luôn là đại bản doanh của họ.

Đông Hải Long Cung, thánh địa mà sinh linh thủy vực Đông Hải hướng về, gần như toàn bộ Long Tộc trong Đông Hải đều sinh sống ở đó.

Ôn Vũ biết có Đông Hải Long Cung tồn tại, nhưng vị trí cụ thể thì không biết, tuy nhiên, điều đó lại không làm khó được y.

Ôn Vũ triển khai thần thức, thăm dò đại hải, chỉ mất chốc lát, y đã phát hiện một đội Hải Dạ Xoa đang tuần tra trên đại hải.

Mặc dù đại bộ phận cường giả Long Tộc đều đã đến trung ương Hồng Hoang tham gia tam tộc đại chiến, nhưng Long Cung là đại bản doanh của Long Tộc, đương nhiên phải lưu lại người bảo vệ, nếu không nhà cửa đều mất, thắng được chiến đấu thì còn ích gì?

Chương 8

Đại Tâm Ma Thuật thi triển, chỉ thấy con Hải Dạ Xoa cầm đầu, đột nhiên thân thể khẽ run rẩy, trong hai mắt hắc mang lóe lên, trên thân thể ẩn ẩn có khí tức hắc sắc tư sinh, lúc này, thân ảnh Ôn Vũ trên bầu trời biến mất không thấy tăm hơi.

Đại Tâm Ma Thuật là thần thông Ôn Vũ lĩnh ngộ từ Tâm Ma Pháp Tắc, có thể dẫn động tâm ma của cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên trở xuống.

Nhưng sau khi đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, sự áp chế đối với tâm ma sẽ càng ngày càng lớn, muốn dẫn động là vô cùng khó khăn.

"Tướng quân, sao vậy?" Mặc dù thân thể Hải Dạ Xoa chỉ khẽ run rẩy, nhưng thủy yêu có nhãn lực thấy điều bất thường này, liền lên tiếng hỏi.

"À… ồ, ta không sao, một khu vực này đều đã tuần tra rồi, không có gì dị thường, chúng ta quay về thôi!" Nghe lời của thủy yêu, Hải Dạ Xoa hồi thần, trong lòng ẩn ẩn có một âm thanh không ngừng nói, quay về, quay về.

Bởi vậy, Hải Dạ Xoa ra lệnh cho một đám tiểu yêu phía sau quay về.

"Vâng!" Chúng yêu đồng thanh đáp, tuy không ít người trong lòng nghi ngờ, nhưng mệnh lệnh của tướng quân lại không thể không tuân theo!

Hải Dạ Xoa dẫn một đám thủ hạ, trầm xuống đáy biển, một đường bơi về phía sâu trong đại dương, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Ôn Vũ.

Ngay trong khoảnh khắc Đại Tâm Ma Thuật thi triển, Hải Dạ Xoa đã trúng chiêu, những biểu hiện bất thường trước đó, là trạng thái khi tâm ma tư sinh.

Cũng chính vào lúc đó, Ôn Vũ liền tiềm nhập vào tâm ma của y, từ đó khống chế ý niệm của Hải Dạ Xoa!

Suốt dọc đường Ôn Vũ thưởng thức cảnh sắc đáy biển, hoàn toàn là hai thái cực so với mặt biển.

Trong đại hải, không phải cảnh tượng đen kịt vô tận như Ôn Vũ tưởng tượng.

Ngược lại, lưu quang dật thải, ba quang lân lân, ngũ quang thập sắc, đàn cá sinh linh bơi lội tự do trong nước, thủy mẫu trong suốt tản mát điểm điểm tinh quang, như bầu trời đầy sao.

Trong đáy biển, vực sâu chằng chịt, san hô ngũ sắc lục sắc điểm xuyết trên đó, có một phong vị riêng biệt.

Mọi thứ dưới đáy biển dường như là một bức họa hoàn mỹ, khiến người ta tâm khoáng thần di.

Chốc lát sau, một hàng người đã đến trước một quần thể cung điện khổng lồ.

Nhìn qua thị giác của Hải Dạ Xoa, Ôn Vũ nhìn về phía trước, chỉ thấy một quần thể san hô cao ngất nối liền thành mảng, một tòa cung điện pha lê tráng lệ nằm trong đó, tản mát quang mang nhàn nhạt, dường như đang đắm mình trong thần quang.

Toàn bộ cung điện, thông thể làm bằng bích ngọc, trong suốt sáng ngời, mỹ lệ tuyệt vời, dường như hoàn toàn được chế tạo từ pha lê.

Nhìn cung điện xong, Ôn Vũ không khỏi trong lòng cảm khái, Long Tộc thật sự ra tay hào phóng, chế tạo một tòa cung điện pha lê như vậy, chi phí cần thiết e rằng là một con số thiên văn!

Hải Dạ Xoa một nhóm người, đi đến mặt chính của cung điện, hai bên mỗi bên đứng một tôn ngân giáp tướng sĩ.

Một người đầu cá thân người, một người lại như con cua, thật buồn cười!

Nhưng thực lực hai người đều không yếu, lại có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

"Hai vị tướng quân, tiểu đội của thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ tuần tra ngày hôm nay, đến đây phục mệnh." Hai vị ngân giáp tướng sĩ hơi đánh giá Hải Dạ Xoa một cái, rồi gật đầu liền bấm một đạo pháp quyết, quay người đi về phía cửa chính đại điện.

Chỉ thấy hai vị tướng quân vươn tay, một trái một phải dán vào cánh cửa điện, lòng bàn tay quang mang hơi lóe lên, sau một tiếng "két" vang lên, dường như đã chạm vào cơ quan, cửa điện Long Cung chậm rãi mở ra.

Ôn Vũ nhìn cảnh này xong, trong lòng thầm nghĩ phòng bị thật sự sâm nghiêm, lại cần hai người đồng thời chạm vào cơ quan, mới có thể tiến vào Long Cung, nếu thiếu đi bất kỳ ai trong đó, cửa điện đương nhiên sẽ không mở được.

Quả nhiên, Long Tộc đã lưu lại hậu thủ!

May mắn thay, Ôn Vũ đã thi triển Đại Tâm Ma Thuật, có thể vô ảnh vô hình, ẩn mình trong tâm ma, gần như không ai có thể nhận ra!

Theo cửa điện mở ra, lập tức thần quang ngũ sắc lục sắc, từ trong đó dật ra, từng đạo khí tức kỳ dị xông tới.

Hải Dạ Xoa làm như không thấy, chậm rãi bước vào đại điện, sau khi vào, cánh cửa phía sau "đông" một tiếng, rồi đóng lại.

Lúc này, Ôn Vũ xuyên qua thị tuyến của Hải Dạ Xoa, nhìn về phía bên ngoài, vừa nhìn xong, lập tức phát ra tiếng kinh thán.

“Trời đất quỷ thần ơi!” Toàn bộ bảo khố, kỳ kim dị thạch, thần thảo tiên dược, thiên địa linh nguyên liệu ở khắp nơi, hơn nữa còn không ít thần tài có niên đại ẩn mình trong đó, gần như chiếm nửa không gian của toàn bộ bảo khố.

Phải biết rằng quy mô của tòa bảo khố này, gần như rộng mấy vạn dặm, những thần quang thất thải ngũ sắc đó, đều là do chúng tản mát ra.

Quả nhiên không hổ là Long Tộc có sở thích thu thập, Ôn Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Còn về linh bảo, lại khiến Ôn Vũ có chút bất ngờ.

Chỉ thấy trong bảo khố, yên lặng nằm đó mấy kiện linh bảo, khí tức tản mát ra không hề mạnh mẽ, mạnh nhất cũng chỉ cấp bậc Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hoàn toàn không giống như Ôn Vũ tưởng tượng, y không khỏi suy nghĩ một lát, đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Long Tộc là một trong những nhân vật chính của tam tộc tranh bá, khẳng định phải dốc toàn lực chuẩn bị, bởi vậy những thứ có thể đề thăng thực lực tộc quần trong bảo khố, gần như đều đã được mang đi hết.

Nhưng, Long Tộc sẽ không mang tất cả mọi thứ trong bảo khố đi, nếu Long Tộc thực sự chiến bại, lưu lại những thứ này cũng không đến mức không gượng dậy nổi.

Rõ ràng những điều này xong, Ôn Vũ bắt đầu suy nghĩ, làm thế nào để mang những thứ này đi.

Đột nhiên, một đạo linh quang dường như nổ tung trong đầu Ôn Vũ, y lập tức hiểu mình tiếp theo phải làm gì.

Ôn Vũ triển khai Đại Tâm Ma Thuật, sau khi dẫn động tâm ma của

Nhai Tí, một luồng ma khí khổng lồ dâng lên trong thân thể Nhai Tí, chỉ mất chốc lát, cả người y đều bị ma khí bao bọc.

Chương 9

Vào lúc này, Ôn Vũ biết thời cơ đã đến, y trực tiếp hóa thành một đạo hắc quang, xuất hiện phía sau Nhai Tí, rồi một chưởng đánh xuống, đánh y ngất xỉu tại chỗ!

Tiện tay vứt Nhai Tí sang một bên, Ôn Vũ liền kiểm tra bảo khố này, đồng thời trong lòng hô.

"Hệ thống, có thể giúp ta chuyển hóa tất cả những thần tài tiên dược này thành điểm năng lượng không?" "Đinh, đang quét…." Ôn Vũ chờ đợi chốc lát.

"Quét xong, thần thảo tiên dược ở đây có thể chuyển đổi thành điểm năng lượng, đang chuyển đổi cho túc chủ…" "Đinh, chúc mừng túc chủ thu được 10000 điểm năng lượng." "Đinh, chúc mừng túc chủ thu được 5000 điểm năng lượng." "Đinh…" Thần tài tiên dược ở đây không giống Huyết Hải, không phải tất cả năng lượng đều ngưng tụ vào một chỗ, mà phân tán từng khối từng khối, và giữa các thần tài tiên dược có sự khác biệt về lượng năng lượng.

Bởi vậy, để chuyển đổi toàn bộ thần tài ở đây, sẽ mất một chút thời gian.

Theo hệ thống chuyển đổi, thần tài tiên dược ở đây đang giảm đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ôn Vũ không can thiệp vào việc hệ thống chuyển đổi, y đi về phía linh bảo, bắt đầu thu thập những linh bảo tản mát kia.

Trong số những linh bảo này, Ôn Vũ liếc mắt đã thấy một kiện linh bảo hoàn toàn được tạo thành từ những viên châu, chỉ là hiện tại quang mang của những viên châu này có chút ảm đạm, khiến y hoàn toàn không thể nhìn thấu lịch sử của chúng.

Kiện linh bảo này cũng là kiện có khí tức mạnh nhất trong tất cả các linh bảo, tuy chỉ là linh bảo Hạ phẩm, nhưng Ôn Vũ luôn cảm thấy kiện linh bảo này có sự khác biệt so với những linh bảo khác, còn khác biệt thế nào, y cũng không rõ.

Ôn Vũ đánh ra một đạo pháp quyết về phía linh châu, cố gắng thu nó đi, nhưng lại phát hiện linh châu này bất động.

"Chuyện lạ!" Ôn Vũ lại lần nữa đánh ra một đạo pháp quyết, chỉ thấy linh châu vẫn nằm yên trên mặt đất, hoàn toàn không có động tĩnh, chỉ là trên linh châu một đạo ba văn nhàn nhạt lóe lên rồi biến mất.

Mặc dù động tĩnh của đạo ba văn này rất nhỏ, nhưng lại bị Ôn Vũ mắt tinh phát hiện ra, y cũng hiểu vì sao không thu được linh bảo này.

"Có cấm chế!!" Ôn Vũ trong lòng không khỏi thầm nghĩ, Long Tộc không chỉ có sở thích thu thập, mà còn là những kẻ hám của không hơn không kém, ngay cả trên linh bảo cũng đánh cấm chế, sợ bị người khác cướp đi vậy.

Ôn Vũ lắc đầu, có chút đau đầu, y không ngừng thử phá vỡ cấm chế.

Thôn Phệ Pháp Tắc triển khai, trong tay Ôn Vũ hắc quang lóe lên, không gian xung quanh dưới đạo pháp tắc này đều ẩn ẩn có chút chấn động, linh khí bắt đầu hội tụ về phía Ôn Vũ.

Ôn Vũ không để ý đến những điều này, y trực tiếp vươn tay, vỗ về phía cấm chế.

Bốp.

Một tiếng giòn tan, sau đó y thấy cấm chế run rẩy hai cái, trên đó xuất hiện một vết nứt nhỏ.

"Thật sự có hiệu quả." Nhìn thấy cấm chế xuất hiện vết nứt, Ôn

Vũ trong lòng vui mừng, nhanh chóng vỗ thêm một chưởng vào cấm chế.

Dưới một chưởng nữa, cấm chế lại hoàn toàn vỡ nát, hóa thành từng điểm tinh quang phiêu tán trong không trung.

Thôn Phệ Pháp Tắc gần như vô vật bất phệ, cấm chế là kết giới được khắc họa bằng pháp lực, tất nhiên cần pháp lực chống đỡ, chỉ cần thôn phệ hoặc đánh tan cơ sở pháp lực duy trì cấm chế, tự nhiên có thể dễ dàng phá vỡ.

Chẳng qua Ôn Vũ không ngờ, trong cơ duyên xảo hợp y lại trực tiếp phá hủy cơ sở pháp lực của cấm chế, bởi vậy mới có cảnh tượng hai chưởng phá vỡ cấm chế.

Theo cấm chế bị đánh nát, Ôn Vũ như nguyện được nhìn thấy nguyên dạng của những viên linh châu kia, từng viên linh châu màu xanh lam trong suốt sáng ngời, xanh lam như bầu trời, mang đến cho người ta một cảm giác tĩnh lặng tự nhiên.

Ôn Vũ cũng biết linh châu này là vật gì.

Định Hải Thần Châu!

Ôn Vũ không ngờ, y biết từ hậu thế, Định Hải Châu là Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Triệu Công Minh, đệ tử truyền thừa của Triệt Giáo, tổng cộng ba mươi sáu viên, nhưng ở đây lại chỉ có mười hai viên, hiển nhiên đã thất lạc một số!

Trong ký ức còn lại, Định Hải Thần Châu dường như đang ở trong tay Hồng Quân Lão Tổ.

Không, Ôn Vũ hiện tại không có tâm tư đi quản những viên còn lại, y phải nhanh chóng hành động, thu lấy những thứ ở đây đi.

Thu lấy Định Hải Thần Châu xong, Ôn Vũ quay người làm theo cách cũ, thu tất cả những linh bảo còn lại vào túi.

Trong khoảnh khắc những cấm chế trên những linh bảo này bị phá vỡ hoàn toàn, Long Vương ở trung ương Hồng Hoang Đại Lục lập tức trong lòng sinh cảm ứng, trong nháy mắt, Long Vương đang hỗn chiến bừng bừng đại nộ, thiên địa đều vì thế mà biến sắc.

"Hay, hay, lại có hậu chiêu như vậy, lão phu thực sự bội phục các ngươi!" Long Vương ngừng lại thân mình, nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn chằm chằm Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân trước mặt.

"Là ai?

Hậu chiêu gì?" Thấy Long Vương dừng lại, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng đều đứng yên, nhìn nhau một cái rồi đồng thanh hỏi.

Ban đầu Long Vương chỉ phỏng đoán liệu Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân có lưu lại hậu chiêu, lợi dụng cơ hội tam tộc đại chiến, đến Long Cung trộm lấy bảo vật của Long Tộc.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt, đã khiến sự nghi ngờ trong lòng Long Vương hoàn toàn tan biến, trong lòng càng thêm tin chắc đó là do hai người này làm.

"Hừ, tức chết lão phu rồi, đừng hòng ngụy biện!" "Gào!" Long Vương đại hống một tiếng, thân hình lập tức trở nên khổng lồ vô cùng, cao đến mấy trăm vạn trượng, vươn hai móng vuốt, mạnh mẽ tóm lấy Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng Long Vương đã sát ý đằng đằng như vậy, đương nhiên không thể khoanh tay chờ chết, cả hai đều đại hống một tiếng, thân hình bành trướng lớn không khác gì Long Vương, rồi lao về phía Long Vương, cuối cùng ba người lại chiến đấu với nhau.

Chẳng qua, điểm khác biệt là, ba người lại đánh ra chân hỏa, liều mạng hơn cả trước đây!

Chỉ vì Ôn Vũ đã phá vỡ cấm chế trên linh bảo trong bảo khố Long Tộc, đã dẫn đến trận chiến thảm liệt hơn giữa ba tộc trưởng.

Long Vương với sở thích thu thập và tính cách hám của, sau khi biết bảo bối trong sào huyệt bị trộm, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người.

Mặc dù bảo bối trong Long Cung Bảo Khố đã mang ra không ít, nhưng những thứ còn lại cũng là những gì Long Tộc đã thu thập từng chút một trong vô tận năm tháng, giờ thì hay rồi, tất cả đều bị người khác trộm đi, đổi lại là ai, cũng sẽ giận dữ bốc hỏa.

Chương 10

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lại vô cùng ấm ức, bản thân họ còn không biết nguyên nhân là gì, lại phải gánh "oan ức" cho Ôn Vũ, ngoài ra còn phải chịu đựng cơn thịnh nộ của Long Vương, có thể nói là xui xẻo tám đời.

Ba người không ngừng chiến đấu với nhau, hư không đều bị đánh nát vụn, càng không nói đến Hồng Hoang đại địa.

Phải biết rằng, Chuẩn Thánh hiện tại là tồn tại mạnh nhất trong Hồng Hoang, ba người này lại càng là những người đã thành Chuẩn Thánh bằng pháp tắc, bắt đầu tiếp xúc với đại đạo, mỗi cử chỉ đều mang theo chút khí tức đại đạo, Hồng Hoang mới sinh làm sao chịu nổi sự tàn phá như vậy, đã sớm tan hoang khắp nơi.

Chẳng qua, chỉ chốc lát sau, cục diện chiến đấu đã có sự thay đổi, Long Vương bắt đầu có dấu hiệu bại lui.

Mặc dù thực lực của Long Vương không thể nghi ngờ là mạnh mẽ, nhưng rốt cuộc chỉ có một người, làm sao địch lại Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân liên thủ dưới cùng cảnh giới.

Long Vương làm sao biết kẻ chủ mưu của mọi chuyện, hoàn toàn là do y chủ quan cho rằng hai người kia đã trộm bảo vật.

Đến nước này, Long Vương càng không còn đường lui.

"Các ngươi ép ta!" Long Vương lại ôm quyết tâm tử chiến, gầm thét giận dữ với hai người kia một tiếng.

Sau đó trực tiếp đốt cháy bản mệnh Long Châu, hai mắt trở nên đỏ thẫm, toàn thân tản mát kim mang chói mắt, máu trên vảy rồng trong nháy mắt bị bốc hơi, thực lực bắt đầu tăng vọt.

Hai người kia trực tiếp bị hành động của Long Vương làm cho giật mình, hoàn toàn thu lại tâm khinh thị, tuy không đốt cháy pháp lực như Long Vương, nhưng cũng bộc phát ra thực lực lớn nhất, dù sao Long Vương ở trạng thái này, hai người họ ứng phó sẽ vô cùng phiền phức.

Trong khi Long Vương ba người đại chiến, bên phía Ôn Vũ cũng đã nhận được âm báo.

"Đinh… Thần thảo tiên dược chuyển hóa hoàn tất, chúc mừng túc chủ thu được 1.5 tỷ điểm năng lượng." Ngay cả khi Ôn Vũ không nghĩ, thần thảo tiên dược trong bảo khố Long Tộc lại đáng giá bằng một phần hai năng lượng của Huyết Hải, có thể thấy sự tích trữ của Long Tộc nhiều đến mức nào.

Hiện tại, trong tòa bảo khố này, chỉ còn lại những thứ không thể chuyển hóa thành điểm năng lượng, đại bộ phận đều là những khoáng thạch kỳ dị, tuy tạm thời không có tác dụng với Ôn Vũ, nhưng thu đi có lẽ sau này có thể dùng được.

Huống hồ, đại bộ phận đồ vật ở đây đều đã hết rồi, chi bằng dọn sạch sẽ hết!

Ôn Vũ đại thủ vung lên, trực tiếp đóng gói mang đi những thứ còn lại trong bảo khố, rồi quay người đến bên cạnh Nhai Tí đang hôn mê, hóa thành một đạo hắc quang, trở về trong tâm ma của y.

Trước đó sau khi đánh ngất Nhai Tí, y lại áp chế tâm ma của y xuống, đề phòng bị tâm ma thôn phệ.

Dù sao nếu Nhai Tí bị tâm ma thôn phệ, muốn ra ngoài sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Bởi vậy hiện tại, Ôn Vũ chỉ có thể làm Nhai Tí tỉnh lại, rồi để y đưa mình rời đi!

Sau nửa khắc, Nhai Tí uể oải tỉnh lại.

Đúng lúc này, Ôn Vũ thi triển Đại Tâm Ma Thuật, Nhai Tí không kịp phản ứng, lập tức bị tâm ma khống chế.

Thấy vậy, Ôn Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Nhai Tí rời khỏi Long Cung Bảo Mệnh Phù, Ôn Vũ thao túng hắn đi về phía ngoài điện.Sâu trong Long Cung, trong một cung điện đóng chặt, có một lão giả thân khoác quy giáp, đang khoanh chân tọa trên bồ đoàn, nhập vào trạng thái tu luyện.

Đột nhiên, lão giả mở bừng đôi mắt, một đạo lam sắc quang mang chợt lóe, tiếp đó là con ngươi sâu thẳm như tinh không.

"Ai?

Ai dám lẻn vào bảo khố Long Tộc trộm thần tài?" Nói rồi, trong mắt lão giả tràn ngập nộ hỏa, cấm chế trong bảo khố Long Tộc đã bị người phá vỡ hoàn toàn.Chỉ thấy lão giả trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay về phía bảo khố.Khi lão giả thấy chín vị Đại La Kim Tiên đang thủ vệ trước hành lang, lập tức giận sôi máu.

Bảo khố của nhà mình bị trộm rồi, hay thật, tất cả đều như người không có việc gì, thảnh thơi quá sao?

"Bái kiến Thừa Tướng." Mọi người thấy Quy Thừa Tướng đều chắp tay hành lễ, nhưng vẻ mặt giận dữ của đối phương khiến lòng họ hoảng sợ, không biết chuyện gì đã chọc giận ông.Phải biết rằng, Quy Thừa Tướng là người được Long Vương trọng thị nhất trong Long Cung, không chỉ là cường giả Chuẩn Thánh, mà còn là át chủ bài cuối cùng của Long Tộc, trấn thủ Long Cung.

"Cút!" Quy Thừa Tướng lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay trực tiếp hất bay chín người, bản thân càng xông thẳng vào bảo khố Long Cung.Ôn Vũ khống chế Nhai Tí vừa ra ngoài điện, liền cảm giác được

một cỗ khí tức kinh người từ xa cấp tốc bay tới.

Sau đó, liền thấy một lão giả thân khoác quy giáp, mắt tỏa lam quang, giận dữ xông về phía bảo khố.Ôn Vũ nhìn dáng vẻ lão giả, trong lòng kinh hãi.

Người thủ vệ Long Cung này là Quy Thừa Tướng.

Qua ký ức của Nhai Tí, Ôn Vũ biết người trước mắt là hậu thủ của Long Vương, nếu Long Tộc thật sự thất bại, cũng sẽ không một lần là suy tàn.Chẳng lẽ chuyện trộm bảo khố đã bị phát hiện?

Ôn Vũ cảm thụ khí tức khổng lồ dưới cơn thịnh nộ của đối phương, nhất thời không biết phải làm sao.Nếu bây giờ rời khỏi thân thể Nhai Tí, liệu có thoát được hay không còn là một chuyện khác, dù sao Quy Thừa Tướng thấy một mình Nhai Tí, tất nhiên sẽ biết vấn đề nằm ở trên người hắn.Nếu án binh bất động, ẩn mình trong tâm ma trước, đợi Quy Thừa Tướng ra tay với Nhai Tí, khiến hắn phân tán một phần chú ý lực, nhân cơ hội đó, có lẽ là thời cơ tốt nhất để Ôn Vũ thoát thân.Thế là, Ôn Vũ khống chế Nhai Tí đi về phía lão giả, vẻ mặt không động thanh sắc.

"Bái kiến Thừa Tướng." Nhai Tí cung kính cúi người hành lễ với lão giả.Trong lòng Ôn Vũ thầm nghĩ, không biết Quy Thừa Tướng trước mắt có phải cùng một người với Quy Thừa Tướng trong Tây Du Ký không, nếu thật như vậy, Long Tộc tuyệt đối sẽ không sa sút như trong mắt thế nhân.Lúc này, sắc mặt Quy Thừa Tướng âm trầm, nhưng không thấy vấn đề ở trên người Nhai Tí.

Nhai Tí thân là con trai Long Vương, nếu giết hắn, cho dù có lý do chính đáng, cũng nhất định phải gánh chịu nộ hỏa của Long Vương.Cho nên, Quy Thừa Tướng hiện tại chỉ có thể ra tay trên người Nhai Tí.

Quy Thừa Tướng không để ý Nhai Tí, trực tiếp phất tay, đánh ra

một đạo lam quang, nhanh chóng lướt tới.

Nhai Tí không kịp phản ứng, thấy một đạo chùm sáng màu lam thẳng tắp bay tới.Chỉ thấy đạo chùm sáng đánh lên người Nhai Tí, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, trực tiếp hóa thành từng đạo sóng nước màu lam, bao quanh hắn, sau đó sóng nước co lại, trói hắn lại thật chặt.

"Hừ, không tỉnh!" Thấy Nhai Tí bị trói, Quy Thừa Tướng bước tới, quát lớn một tiếng.Đột nhiên Nhai Tí chỉ cảm thấy trong não hải vang lên tiếng nổ như sấm sét, suýt chút nữa bị chấn chết, trong miệng thậm chí rỉ ra từng tia tiên huyết, thân thể một trận loạng choạng.

Nhai Tí hiện tại mới tu vi Thái Ất Kim Tiên, làm sao chịu nổi một tiếng quát của cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh!Lúc này Ôn Vũ dường như cũng cảm giác được nguy hiểm, nhưng vẫn không có bất kỳ hành động nào, tĩnh lặng quan sát sự biến hóa.

Quy Thừa Tướng thấy một tiếng quát không có bất kỳ tác dụng nào, trái lại suýt chút nữa chấn chết Nhai Tí, trong lòng không khỏi một trận phẫn nộ.Quy Thừa Tướng giữ chặt thân thể Nhai Tí, mắt gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt hắn, chỉ thấy một đạo xoáy nước màu lam lan tỏa từ đôi mắt hắn.

Lúc đó Nhai Tí chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, trong ánh mắt u quang chợt lóe lên, ngay lập tức liền hôn mê bất tỉnh.Đạo u quang này lại là do Ôn Vũ cố ý làm, dẫn động tâm ma của Nhai Tí, mượn điều này để hấp dẫn sự chú ý của Quy Thừa Tướng.

"Thì ra là tâm ma quấy phá, xem ta không nghiền nát ngươi!" Quy Thừa Tướng thấy u quang trong mắt Nhai Tí, lập tức hiểu rõ nguyên nhân.Không nói hai lời, Quy Thừa Tướng đặt lòng bàn tay lên người Nhai Tí, tiếp đó một cỗ pháp lực mênh mông từ lòng bàn tay phun trào

ra, hội tụ vào não hải hắn.

Chương 11

Tâm ma do ý niệm sinh ra, nơi ý niệm tồn tại đối với sinh linh cực kỳ quan trọng, đó là não hải.

Nếu não hải bị tổn thương, ảnh hưởng rất lớn, cho nên việc tiêu trừ tâm ma phải hết sức cẩn thận.Ôn Vũ vẫn luôn chú ý ngoại giới, khi thấy cảnh này, trong lòng càng hiểu rõ, thời cơ đã đến.

Chỉ khi ánh mắt Quy Thừa Tướng hoàn toàn đặt vào việc tiêu trừ tâm ma, mới có cơ hội.Dù sao Quy Thừa Tướng khi tiêu trừ tâm ma, phải luôn chú ý trạng thái của Nhai Tí, không thể để hắn xảy ra bất trắc, cho nên chắc chắn không còn tâm trí để ý tới cái khác.Thế là Ôn Vũ không chút do dự, trực tiếp hóa thành một đạo hắc quang, rời khỏi tâm ma của Nhai Tí, xuất hiện ở ngoại giới.

Ôn Vũ vừa xuất hiện, Quy Thừa Tướng liền phát hiện, trực tiếp ra tay, vung ra một chưởng, đánh tới hắn.Ôn Vũ đại kinh, có chút không kịp phản ứng, hoàn toàn không giống như tưởng tượng, chẳng phải nên tập trung tinh lực đối phó tâm ma trước sao?

Kỳ thực Ôn Vũ không sai, đáng tiếc đã đánh giá thấp uy năng của Chuẩn Thánh, quên rằng Nhai Tí chỉ có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.Trong lúc hoảng loạn, Ôn Vũ thân thủ vung lên, trực tiếp tế xuất Thí Thần Thương mạnh mẽ đẩy về phía trước, hung hăng đâm tới lòng bàn tay đang đánh tới của Quy Thừa Tướng.

Quy Thừa Tướng mặt không đổi sắc, chỉ thấy trên lòng bàn tay ông trong nháy mắt nhiều thêm một tầng sóng quang màu lam.

Một tiếng "Oanh!", tựa như tiếng va chạm của kim loại giao thoa.Ôn Vũ lập tức cảm thấy phảng phất đụng phải một chiếc xe lửa vậy, một cỗ cự lực ập tới, hổ khẩu trực tiếp bị chấn nứt, tay nắm Thí

Thần Thương càng không ngừng run rẩy.

Không được, thực lực chênh lệch quá lớn.

“Tiểu tử tìm chết, dám trộm bảo vật Long Cung.” Nói rồi, Quy Thừa Tướng lại vỗ ra một chưởng, ra tay dưới sự phẫn nộ, uy lực kinh thiên động địa.Ôn Vũ không kịp phản ứng, thấy Quy Thừa Tướng lại vỗ ra một chưởng, lập tức trong lòng thầm kêu khổ, e rằng có chút nguy hiểm rồi!

Ôn Vũ không dám che giấu chút nào, trực tiếp tế xuất Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ý đồ ngăn cản một chưởng này.Oanh!

Tiếng nổ dữ dội.

Lật sông đảo biển!Dưới một chưởng, Nghiệp Hỏa Hồng Liên trực tiếp bị đánh đến ảm đạm vô quang, thân thể Ôn Vũ cũng chịu chấn động cực lớn, nặng nề bay ngược ra xa, đồng thời trong miệng phun ra một đạo nghịch huyết, hai mắt đều có chút tối sầm.

Công kích của cường giả Chuẩn Thánh hà khắc hung hãn, dù Ôn Vũ có Nghiệp Hỏa Hồng Liên ngăn cản, vẫn bị đánh trọng thương.Đây là kết quả sau khi nhục thân Ôn Vũ được Thôn Thiên Đạo Kinh rèn luyện, nếu là người thường e rằng đã sớm bị đánh chết rồi.

Quy Thừa Tướng thấy mạng Ôn Vũ lớn như vậy, liên tục chịu hai chưởng mà chỉ bị thương, đôi mắt lập tức lạnh đi, lần nữa bay người lên, từ chưởng biến quyền.Một quyền oanh ra, mang theo thiên địa chi lực, thần uy cuồn cuộn, vạn vật đều biến sắc.

Nhìn một quyền này, trong lòng Ôn Vũ mồ hôi lạnh ròng ròng, một quyền này nếu đánh trúng, phấn thân toái cốt cũng không quá đáng.Ôn Vũ nào dám cứng rắn đón đỡ nữa, tâm thần vừa động, vội vàng thi triển Huyết Độn đào tẩu xa, bản thân kéo theo thân thể trọng thương

hóa thành một đạo huyết quang xông lên trời, trong nháy mắt biến mất không còn hình bóng.

Huyết Độn là một loại độn thuật đào sinh mà Ôn Vũ tu luyện Huyết Thần Đạo Kinh, sau khi ngưng tụ Huyết Chi Pháp Tắc, lĩnh ngộ được từ đó, một khi thi triển, trong nháy mắt có thể đi hàng ức vạn dặm.Quy Thừa Tướng còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh Ôn Vũ đã biến mất tại chỗ, một quyền càng trực tiếp đánh vào khoảng không, bộc phát ra uy thế kinh người, không gian không ngừng chấn động, hư không ẩn ẩn có chút nứt vỡ, thậm chí toàn bộ Long Cung dưới một quyền này cũng chấn động không ngừng.Nhìn Ôn Vũ đào tẩu, Quy Thừa Tướng ngây người, không ngờ đối phương lại có độn thuật như vậy, nếu sớm có phòng bị, e rằng đã có kết quả khác rồi.Sau một khắc, Quy Thừa Tướng trong lòng thở dài một tiếng, nhưng cũng không đuổi kịp nữa rồi!

"Không hay rồi!" Đột nhiên, Quy Thừa Tướng như nghĩ ra điều gì đó, kêu lớn một tiếng, tiếp đó toàn bộ người hóa thành một đạo lưu quang, xông vào bên trong bảo khố.Khi thấy cảnh tượng trong bảo khố, Quy Thừa Tướng toàn bộ người trong nháy mắt kinh ngạc đến ngây dại. ...

Ôn Vũ là kẻ chủ mưu của tất cả, đã liệu trước rồi, ban cho Long Tộc một bất ngờ lớn đi!Không, hiện tại Ôn Vũ căn bản không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác, bởi vì hắn đang bị Huyết Độn mang đi không biết bay về nơi nào!Cùng lúc đó, trên Hồng Hoang đại địa, ba vị lão tổ Tam Tộc đang giao chiến, đánh đến long trời lở đất.

Ba vị lão tổ Tam Tộc sớm đã bị thương ở các mức độ khác nhau, trong đó Long Vương bị thương nghiêm trọng nhất, thậm chí đã đến mức cung hết đà, bởi vì đã đốt cháy Bản Mệnh Long Châu của bản thân, hiện tại hoàn toàn dựa vào ý chí ngoan cường mà miễn cưỡng chống đỡ.Trừ ba vị lão tổ Tam Tộc ra, các cường giả Tam Tộc cùng

lúc đó cũng đang chiến đấu.

Chỉ là số lượng cường giả các tộc so với lúc ban đầu hàng ức vạn người, đã mười không còn một, chỉ còn lại vài chục ức người.Nhưng, bất kể Long, Phượng, Kỳ Lân lão tổ hay tộc nhân của họ, đều không chú ý đến sát khí trên không trung, lại ẩn ẩn có chút ngưng tụ thành dịch thái.Vào lúc này, tiếng kêu giết từ bốn phía đột nhiên vang lên, từng cường giả Ma Tộc toàn thân tỏa ra ma khí nồng đậm nối tiếp nhau hiện thân, vung vẩy binh khí lóe lên hàn mang, trong mắt phóng ra huyết quang, không ngừng xông thẳng vào tộc nhân Tam Tộc, số lượng đủ có trên ngàn ức người.Cảnh này, lọt vào mắt tất cả mọi người Tam Tộc, đều kinh hãi biến sắc.

Ma Tộc tâm ngoan thủ lạt, có thể thấy rõ, nếu lấy trạng thái hiện tại mà đối chiến với họ, tất sẽ bị tiêu diệt.

Khi đó, tất cả những gì tranh đoạt được, đều sẽ làm áo cưới cho Ma Tộc.

“Ha ha ha, ra trò thật là thú vị!” Khi Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba người đang kinh hãi, một trận tiếng cười âm lãnh truyền vào tai ba người.Ngay sau đó, ba người nhìn về phía nguồn âm thanh, thấy một bóng người tướng mạo uy vũ bá khí, thân mặc huyền y, một đầu tóc đen không gió tự động, giữa trán điểm xuyết đạo văn màu đỏ sẫm, toàn thân bao phủ trong ma khí, lơ lửng giữa không trung, đang mỉm cười âm hiểm nhìn họ.

“La Hầu!” Thấy người này, thần sắc Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba người đều lập tức đại biến.

“Ta thì sao?

Ta lại phải làm gì?” La Hầu lãnh đạm liếc nhìn ba người một cái, nhướng mày, khóe miệng cong lên một nụ cười trào phúng.

“La Hầu, ngươi muốn làm gì?

Muốn khai chiến triệt để với Tam Tộc ta sao?” Long Vương gắt gao nhìn chằm chằm La Hầu, đôi mắt vô tận nộ hỏa bốc lên, phẫn nộ nói.

“A a!” La Hầu nghe vậy lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Chuyện đến nước này, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao?

Tam Tộc đại chiến, có hiệu quả thôi ba trợ lan của Bản tọa, hiện giờ các ngươi thực lực đại tổn, làm sao là đối thủ của ta, từ nay về sau, Long Phượng Kỳ Lân chỉ sẽ trở thành lịch sử, Ma Tộc sẽ thống lĩnh Hồng Hoang.”Nghe lời La Hầu, trên mặt ba người lúc xanh lúc trắng, trạng thái hiện tại quả thực không lý tưởng, Long Vương nhân lúc nói chuyện, khôi phục được một ít khí lực, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân bị thương nhẹ hơn một chút, nhưng dù vậy, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của La Hầu một Chuẩn Thánh viên mãn.Nhưng, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân không muốn ngồi chờ chết, liền trực tiếp đốt cháy pháp lực của bản thân, xông thẳng về phía La Hầu.

“Gầm!” Theo một trận tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa vang lên, hai vị lão tổ lệ tiếng nói: “La Hầu đáng chết, lão tổ ta dù chết, cũng sẽ không để ngươi được yên, muốn thống lĩnh Hồng Hoang ư, nằm mơ đi!”Phải biết rằng, Tam Tộc đều từng thống trị Hồng Hoang, trở thành bá chủ giữa thiên địa, mắt thấy công dã tràng, từng người đều phá quán tử suất toái (bỏ mặc tất cả, liều chết), cùng nhau chống cự đại địch.

La Hầu thấy vậy lạnh lùng cười một tiếng, nếu Tam Tộc lão tổ ở thời kỳ toàn thịnh, có lẽ sẽ có chút kiêng dè, nhưng hiện tại ư?Oanh!

La Hầu xông thẳng về phía hai người.Trong nháy mắt, ba người kịch liệt giao chiến vào nhau, trên không trung không ngừng xảy ra va

chạm, bộc phát ra từng đạo thần quang chói mắt, trên toàn bộ Hồng Hoang đại địa, bỗng nhiên xuất hiện vô số hố sâu khổng lồ.Chỉ là, tuy hai người đã đốt cháy pháp lực, nhưng vẫn không địch lại La Hầu, dù sao chênh lệch cảnh giới quá lớn.

Long Vương trước đó đã đốt cháy Bản Mệnh Long Châu, lại sớm đã mất đi chiến đấu lực, căn bản không giúp được nhiều.Trong khi mấy người đại chiến, Ôn Vũ lại giáng lâm trên không một vùng hải vực vô danh.

Toàn bộ hải vực bị sương mù dày đặc bao phủ, bên trong bên ngoài đều không nhìn rõ, may mà thần thức cũng không bị áp chế, có thể cảm ứng được tất cả xung quanh.Ôn Vũ hiện tại cấp bách cần tìm một nơi ẩn bí, điều dưỡng vết thương trên người, đối với nơi này cũng không yên tâm, dù sao khắp nơi đều lộ vẻ quỷ dị.

Thế là, Ôn Vũ kéo theo thân thể trọng thương, bắt đầu bay về phía trước.Vừa mới bay được vài vạn dặm, thần thức Ôn Vũ đột nhiên cảm ứng phía trước bỗng nhiên xuất hiện ba tòa đảo, trên đảo đều lưu chuyển một tầng huỳnh quang nhàn nhạt, những huỳnh quang này bao quanh bốn phía đảo, tựa như một tấm quang tráo khổng lồ, hoàn toàn bao phủ ba tòa đảo bên trong.Nhìn ba tấm quang tráo khổng lồ, trong mắt Ôn Vũ lóe lên một tia kinh ngạc, thậm chí còn có chút kích động ẩn ẩn.

Ôn Vũ vội vàng bay người lên, cẩn thận đánh giá ba tòa đảo bị quang tráo bao phủ, càng nhìn, trong lòng càng thêm kích động, có một cảm giác, ba tòa đảo này tuyệt đối không tầm thường.Thông qua ký ức tiền thế mà biết được, ngoài biển có ba tòa tiên đảo, ẩn ước có chút trùng khớp, nếu thật như vậy, thì là gặp họa được phúc!

Ánh sáng trên đảo chính là Tiên Thiên trận pháp bảo vệ đảo.Trong truyện, Tam Tiên Đảo ngoài biển do mảnh vỡ Hỗn Độn lúc khai thiên

sơ hình thành, trên đó linh khí nồng đậm, kỳ trân dị bảo vô số, lại càng có Tiên Thiên linh căn và các thần vật khác.

Ở hậu thế, ba tòa tiên đảo danh chấn Hồng Hoang trong ngoài, trong đó lấy Bồng Lai làm đầu, tiếp đó là Doanh Châu và Phương Trượng hai đảo, lại càng có không ít người sau khi ba tòa tiên đảo lần lượt xuất thế, tìm được không ít cơ duyên trên tiên đảo.Hiện tại, ba tòa tiên đảo vẫn chưa xuất thế, chỉ đợi sau Long Hán Sơ Kiếp, mới sẽ lần lượt hiện thế.

Ôn Vũ lúc này cũng không ngờ, sau khi thi triển Huyết Độn, lại bị đưa đến một nơi như vậy, khiến hắn tìm được Tam Tiên Đảo trong truyền thuyết, cơ duyên lớn đến thế, phảng phất trong cõi u minh tự có thiên ý.Ôn Vũ cố nén sự kích động trong lòng, liếc nhìn ba tòa đảo, cảm ứng được trên đó từng tia Hỗn Độn Chi Khí cùng Sát Phạt Chi Lực đang thoát ra, nhất thời, lại có chút khó xử.

Chương 12

Ôn Vũ đối với trận pháp, có thể nói là hoàn toàn không biết gì, huống hồ là ba tòa Tiên Thiên đại trận, làm sao mà xâm nhập được.Phải biết rằng, trận pháp và cấm chế có sự khác biệt rất lớn.

Trận pháp là gì?

Nói đơn giản, sau khi lĩnh ngộ quy tắc vận hành của thiên địa, rồi thông qua trận kỳ, sinh linh, v.v., sẽ diễn hóa những quy tắc vận hành thiên địa đã lĩnh ngộ ra, từ đó thu được sức mạnh đặc thù.

Ví dụ: Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì là tham ngộ sự vận hành của tinh thần, sau đó lợi dụng quy tắc trong đó, mượn sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần mà phát huy ra.Cấm chế thì là thủ đoạn mà sinh linh hoặc thiên địa đặt ra hạn chế đối với một vật nào đó, cả hai đều lợi dụng pháp lực và thiên địa chi lực làm cơ sở, từ đó đạt được hiệu quả hạn chế.

Nhưng trong số các trận pháp, Tiên Thiên đại trận lại càng thần bí khó lường, là do thiên địa tự nhiên hình thành, ẩn chứa thiên địa chí lý, có uy năng vô cùng.Nếu tùy tiện xông vào, thậm chí sẽ trực tiếp bị đại trận nghiền nát, tiêu tán giữa thiên địa, hóa thành chất dinh dưỡng cho đại trận.

Lúc này Ôn Vũ đang khoanh chân tọa trên mặt đất, nhắm hờ đôi mắt, lông mày nhíu chặt, một bộ dáng khổ tư minh tưởng.Ôn Vũ lại biết, nếu muốn phá trận chỉ có hai loại phương pháp, một là dùng lực phá trận, hai là tham ngộ trận pháp.

Dùng lực phá trận là dùng sức mạnh hoàn toàn vượt qua khả năng chịu đựng của trận pháp, phá vỡ một cách bạo lực.Tham ngộ trận pháp thì là lĩnh ngộ quy luật vận chuyển của trận pháp, khi đó hiệu

quả của trận pháp không những sẽ không có tác dụng, mà còn sẽ trở thành trợ lực của bản thân.

Nếu tham ngộ trận pháp, có một ưu điểm là sẽ không phá hoại trận cơ, sau khi tìm thấy trận cơ luyện hóa nó, liền có thể hoàn toàn khống chế trận pháp.Đối với trận pháp trước mắt này, dùng lực phá trận tuyệt nhiên không thể thực hiện được.

Ôn Vũ hiện tại mới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, không có sức mạnh mạnh mẽ đến thế, dùng sức một mình phá trừ, cho nên chỉ có một con đường để đi là tham ngộ trận pháp phá trận!

"Hệ thống, ngươi có thể giúp ta thôi diễn trận pháp trước mắt này không?" Lúc đó, Ôn Vũ đột nhiên nhớ đến Hệ thống, liền trong lòng hô một tiếng.

"Túc chủ xin chờ một lát." "Đinh...

Đang quét...

Đinh, đây là Tiên Thiên Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận, có thể thôi diễn, cần tiêu hao 1 ức điểm năng lượng, xin hỏi Túc chủ có muốn tiến hành không?"Nghe Hệ thống nói, biểu cảm trên mặt Ôn Vũ lập tức có chút cổ quái, Tiên Thiên Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận, cơ bản có thể xác định rồi, dù không phải Tam Tiên Đảo, cũng sẽ không kém bao nhiêu.

Tuy thần thức Ôn Vũ bị sương mù dày đặc che chắn, nhưng vẫn có thể từ rìa trận pháp, cảm nhận được sự rộng lớn của trận pháp này.Trong một trận pháp khổng lồ như vậy, rốt cuộc ẩn chứa thiên địa linh vật nào, tim Ôn Vũ vô cùng mong đợi.

"Thôi diễn, Hệ thống mau thôi diễn!" Ôn Vũ nén sự kích động trong lòng, khẩn thiết nói.

"Được Túc chủ, thôi diễn đại trận cần tiêu tốn bốn tháng, đang

thôi diễn...”Ôn Vũ nghe nói chỉ cần tốn bốn tháng là có thể thôi diễn hoàn thành, trong lòng cũng kinh ngạc vạn phần, đồng thời cảm thán Hệ thống quả nhiên cường đại, người khác phải mất hàng vạn năm mới lĩnh ngộ được một chút da lông của trận pháp, đằng này bốn tháng đã xong rồi.Nhưng mà, chuyển niệm một cái, Ôn Vũ lại cảm thấy Hệ thống mạnh mẽ như vậy cũng là điều hiển nhiên, dù sao nó được xây dựng trên cơ sở năng lượng, nếu không có điểm năng lượng, có thể nói là vô dụng.

May mà Ôn Vũ vừa từ bảo khố Long Tộc bên trong thu được toàn bộ tài nguyên tu luyện của tộc quần.Bốn tháng thời gian, đối với Ôn Vũ chỉ là chuyện trong nháy mắt.

“Đinh...

Đại trận thôi diễn hoàn tất, đang phân tích, xin Túc chủ chờ một lát.” Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ôn Vũ nghe thấy âm thanh nhắc nhở truyền đến trong não hải, trong lòng có chút kích động.Sau một lát, Ôn Vũ liền cảm giác trong đại não tự có từng đạo tin tức truyền đến, chính là nội dung mà Hệ thống thôi diễn hoàn thành trận pháp sau đó thu được.

Ôn Vũ trong lòng đại hỷ, vội vàng đem tâm thần chìm vào não hải tra xét.

“Đạo trận pháp, quả nhiên bác đại tinh thâm a!” Mãi lâu sau, Ôn Vũ mới hoàn hồn, cảm khái một câu.Trận Tiên Thiên Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận này, là lợi dụng Hỗn Độn Chi Khí kéo động Âm Dương Chi Lực, sau đó kết hợp sức mạnh sát phạt, tự chủ diệt sát địch nhân.

Trong nội dung mà Hệ thống thôi diễn ra, ẩn chứa phương pháp phá trận của đại trận này, cùng với sự lĩnh ngộ về đại trận và thiên địa chí lý.

Những nội dung này vừa nhập vào đại não Ôn Vũ, giống như tự thân hắn đã lĩnh ngộ vậy, ăn sâu bén rễ.

Hơn nữa, những nội dung này có thể nói là ngôn giản ý cai, trực chỉ tinh yếu, lý giải vô cùng đơn giản.Điều khiến Ôn Vũ kinh hỷ nhất, lần này thôi diễn được một môn Tiên Thiên trận pháp là Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận, là do Hệ thống căn cứ vào trận Tiên Thiên đại trận kia mà thôi diễn ra.

Thiên địa phân âm dương, âm dương diễn ngũ hành, ngũ hành hóa vạn vật, vạn vật lại thuận theo thiên địa âm dương, giữa vòng luân chuyển, liền là Đạo Âm Dương.Ôn Vũ từ nội dung Hệ thống thôi diễn, thêm vào sự lý giải của bản thân mà tổng kết ra đạo nghĩa này.

Trong Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận, sự biến hóa của âm dương chính là quy tắc vận hành của đại trận, cũng là cơ sở vận hành của trận pháp, chỉ cần tìm thấy điểm giao thế khi âm dương luân chuyển xảy ra thì có thể phá giải trận pháp.Hiện tại mọi thứ, đối với Ôn Vũ đã hoàn toàn thấu triệt môn trận pháp này thì vô cùng đơn giản.

Ôn Vũ bước tới, đặt tay lên đại trận, tâm thần chìm đắm vào đó, sau đó, bắt đầu tìm kiếm điểm giao thế giữa sự luân chuyển âm dương.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua!Đột nhiên, tâm thần Ôn Vũ cảm giác đại trận dường như tại một khắc nào đó sắp xảy ra biến hóa, Hỗn Độn Chi Khí tiêu tán, Âm Dương Chi Lực dường như cũng sắp bắt đầu chuyển hóa, thế là trong lòng hắn vừa động, tùy tay đánh ra một đạo pháp lực, rơi xuống trên trận pháp.Chỉ nghe một tiếng "Ba!", như có vật gì đó rơi xuống trên trận pháp, nổi lên một trận gợn sóng, đồng thời quang mang phát ra trên trận pháp cũng trở nên ảm đạm đi, nhưng lại không hoàn toàn biến mất.

Lúc này, Ôn Vũ biết đây là thời cơ tốt nhất để tiến vào trong trận,

nhờ vào việc hiểu rõ trận pháp như lòng bàn tay, chỉ cần bước vào trận pháp, nhất định sẽ không bị phát hiện.Thế là, thân hình Ôn Vũ vừa động, một bước liền bước vào bên trong trận pháp, cảnh tượng trước mắt đột nhiên xảy ra biến hóa.

Vừa tiến vào trong trận pháp, Tiên Linh Chi Khí nồng đậm, khiến Ôn Vũ cảm giác vết thương trên thân thể dường như cũng đã hồi phục một chút, thế là ngẩng đầu nhìn tới.Một tòa đảo lớn, trên đảo, một dải núi non liên miên bất tuyệt lơ lửng, trên núi, khắp nơi đều có linh thụ tươi tốt, màu xanh tự nhiên điểm xuyết trên đó, càng tăng thêm một tia sinh khí.

Giữa các ngọn núi, Tiên Linh Chi Khí tựa hồ ngưng tụ thành dịch thái, mây mù lượn lờ, hư vô phiêu miểu, uyển như tiên cảnh.Dưới các ngọn núi, cổ mộc vút trời, sơn thạch san sát, khắp nơi kỳ hoa đua nở, hương hoa bay lượn, trên đó, bươm bướm ngũ sắc và chim chóc bay múa chập chờn.

Phía trước, một rừng trúc xanh tươi rậm rạp, trên mặt đất thần thảo tiên dược tùy ý có thể thấy, một dòng suối nhỏ quanh co chảy qua giữa đó, trời trong xanh như sắp mưa, nước lấp lánh như khói sương, gió nhẹ thổi qua, mặt nước không gợn sóng.Mọi thứ trên toàn bộ tiên đảo phảng phất cấu thành một bức họa cuộn tinh mỹ, khiến người ta không nỡ quấy rầy.

Nhìn cảnh tượng trên đảo này, trong não hải Ôn Vũ tự động hiện lên bốn chữ.

Bồng Lai Tiên Đảo!E rằng chỉ có cảnh sắc trên Bồng Lai Tiên Đảo mới có thể đẹp đến như vậy, không thể tả xiết.

Kỳ trân dị bảo trên đảo Bồng Lai, càng khiến Ôn Vũ trong lòng sinh ra khát vọng, cố nén niềm vui trong lòng, chậm rãi bước về phía trước, bắt đầu tìm kiếm bảo vật trên đảo.Men theo dòng suối nhỏ một

đường đi về phía đỉnh núi.

Trên không trung, từng tia Hỗn Độn Chi Khí phiêu dật, tiên hạc bạch long bay múa, cách tầng mây đùa giỡn, giữa những trò đùa, vầng sáng trắng nhạt hiện ra, thể hiện hết ý vị tiên linh.Nhìn kỹ lại, lại phát hiện những tiên hạc và bạch long này trên thân xuyên thấu bạch quang, linh khí từ trong đó thoát ra, nguyên là linh vật do linh khí ngưng tụ mà thành.

Càng đi vào trong, linh khí càng thêm nồng đậm, bên chân Ôn Vũ theo sau càng ngày càng nhiều thảo mộc tinh linh, tinh nghịch linh động mà vũ động.Ôn Vũ cúi đầu khẽ cười, không quản chúng, tiếp tục đi về phía trước.

Cuối dòng suối nhỏ, hội tụ một hồ tiên trì khổng lồ, trong tiên trì, từng đóa liên hoa trắng nõn không tì vết yên tĩnh phiêu phù, phát ra bạch hà rực rỡ, hương thơm ngào ngạt, trên đó, thậm chí còn có một đạo khí tức cổ phác kỳ dị lưu chuyển.Liên hoa trắng nở rộ, trên cánh sen sắc màu no đủ, tinh oánh trong suốt, nhẹ nhàng bám trên gốc rễ, ẩn chứa sinh cơ bàng bạc.

Trong đó đóa lớn nhất, nở rộ đủ mười hai cánh, còn lại đa số chỉ có sáu cánh hoặc tám cánh không đồng đều, thậm chí có hai đóa cửu biện bạch liên.

"Tịnh Thế Bạch Liên!" Nhìn những đóa liên hoa trắng nõn kỳ dị này, Ôn Vũ trong lòng đại kinh.Tịnh Thế Bạch Liên giống như Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đều là linh bảo phòng ngự đỉnh cấp, nằm trong hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong đó Tịnh Thế Bạch Liên càng ẩn chứa Đạo Sinh Mệnh.

Trong lòng Ôn Vũ kích động, phần cơ duyên này quả thực hơi lớn.Ôn Vũ dời ánh mắt khỏi Tịnh Thế Bạch Liên, chuyển sang nhìn dòng linh thủy đặc biệt dưới bạch liên.

Chương 13

Dù sao linh thủy có thể làm dưỡng liệu cho Tịnh Thế Bạch Liên há lại tầm thường, huống chi còn phát ra tam sắc kỳ dị quang mang, vừa nhìn đã biết không phải vật bình thường, đồng thời trong lòng Ôn Vũ ẩn ẩn có chút suy đoán.

“Hỗn hợp lại thành linh thủy có màu sắc đặc biệt, chẳng lẽ không phải Tam Quang Thần Thủy trong truyền thuyết sao?” Ôn Vũ sờ cằm, suy đoán nói.Tương truyền Tam Quang Thần Thủy do nhật quang, nguyệt quang, tinh quang (ba loại quang) thai nghén ra, ba loại thần thủy một khi tách rời, thì là độc dược kịch độc nhất thế gian.Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy: tiêu ma huyết tinh cốt nhục.Ngân sắc Nguyệt Quang Thần Thủy: hủ thực Nguyên Thần hồn phách.Tử sắc Tinh Quang Thần Thủy: thôn giải Chân Linh thức niệm.Nhưng, ba loại thần thủy một khi hợp nhất, thì là thánh dược trị liệu số một trên đời!

Có thể giải trừ tất cả gia độc, khắc phục tất cả những gì gọi là độc “không thể cứu chữa”.

Thậm chí, có thể trị liệu tất cả vết thương và bệnh tật, là cái gọi là "nhục bạch cốt, hoạt tử nhân" trong truyền thuyết.Nếu thật là Tam Quang Thần Thủy, vậy một hồ nước ao mỏng manh này, tất nhiên sẽ không kém cạnh Tịnh Thế Bạch Liên.

Hơn nữa, vết thương trên người Ôn Vũ nếu có Tam Quang Thủy Thần sau đó, nhất định có thể nhanh chóng hồi phục, chí ít có thể tiết kiệm hàng vạn năm thời gian.Nhưng Ôn Vũ hiện tại cũng không vội sử dụng, đợi sau khi tìm kiếm xong tất cả bảo bối trên ba tòa tiên đảo, mới bắt đầu chữa thương.

Nhìn Tam Quang Thần Thủy trong ao, trong mắt Ôn Vũ lóe lên

quang mang rực rỡ, nếu đại năng Hồng Hoang biết được, khẳng định có thể dẫn phát một trận huyết vũ tinh phong, liền lấy ra một cái tiên ngọc từ bình.Từ bình này là một trong những Tiên Thiên Linh Bảo thu được trong bảo khố Long Tộc, tên là Tịnh Linh Bình, có tác dụng tồn trữ và tịnh hóa linh khí.

Ôn Vũ trực tiếp dùng Tịnh Linh Bình thu lấy một phần Tam Quang Thần Thủy, để dự phòng lúc cần, sau đó lại đánh ra một đạo pháp quyết, huyễn hóa ra một bàn tay lớn bằng linh khí, nhẹ nhàng hái đóa Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, thu vào trong túi.Còn về những bạch liên và Tam Quang Thần Thủy còn lại, Ôn Vũ cũng không định mang đi, định sẽ lợi dụng Tam Quang Thần Thủy còn sót lại tiếp tục ủ dưỡng, biết đâu sau này có thể bồi dưỡng ra mấy đóa Tịnh Thế Bạch Liên phẩm cấp cao.Dù sao Ôn Vũ định an gia trên đảo, làm động phủ của mình, ở lại đây cũng không có gì đáng trách.

Làm xong tất cả, Ôn Vũ bắt đầu tìm kiếm trận cơ, tiện thể tra xét xem có bảo vật nào tốt đáng mang đi không, đại bộ phận linh vật trong đảo đều để nguyên đó, dù sao đợi sau khi luyện hóa trận cơ, cả tòa đảo đều thuộc về hắn, hoàn toàn không cần thiết phải dọn sạch tất cả mọi thứ trên đảo.Ôn Vũ vượt qua tiên trì, đi về phía ngọn núi kia, lúc này có một dự cảm, trận cơ trong đảo có khả năng nằm trên đỉnh núi.

Sau một lát, Ôn Vũ liền tại giữa ngọn núi kia, phát hiện một cái động huyệt tự nhiên, trong động huyệt có khí tức quen thuộc từ đó phiêu nhiên thoát ra.Thuận theo đạo khí tức đó đi vào sâu trong động huyệt, cuối cùng sau một lát, Ôn Vũ đã thấy nguồn gốc của khí tức quen thuộc.

Chỉ thấy, lúc này hiện ra trước mắt Ôn Vũ là một viên linh châu phát ra vầng sáng màu trắng sữa, yên tĩnh phiêu phù, khí tức Hỗn Độn Âm Dương nhàn nhạt từ trong đó thoát ra, bao quanh trên nó.

“Chẳng trách lại quen thuộc như vậy, thì ra linh châu này là trận cơ.” Ôn Vũ có thể cảm nhận rõ ràng khí tức trên linh châu cùng khí tức trên toàn bộ đại trận đồng xuất một nguồn, chỉ là khí tức trên này nội liễm hơn.Ôn Vũ đi về phía viên linh châu kia, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào linh châu, lập tức, trên linh châu liền truyền đến một trận rung động nhẹ, đồng thời sáng lên ba sắc quang mang xám trắng đen, chiếu sáng toàn bộ động huyệt.

Ôn Vũ tâm thần chìm vào trong đó, sau đó vận dụng pháp lực, bắt đầu luyện hóa viên linh châu này.Khi linh châu được luyện hóa thành công, trận Tiên Thiên đại trận trên đảo hoàn toàn bị Ôn Vũ khống chế, đồng thời biết được tất cả tin tức về tòa đảo này, và phỏng đoán của hắn không sai, tòa đảo này chính là Bồng Lai Tiên Đảo.

Ngoài ra, trên linh châu còn ghi lại phương pháp khống chế sự vận hành của Bồng Lai Tiên Đảo, cũng chính là, tòa đảo này sau này có xuất hiện hay không, xuất hiện ở đâu hoàn toàn dựa vào một ý niệm của Ôn Vũ.Có thể nói, nắm giữ linh châu, tương đương với nắm giữ mạch sống của toàn bộ tiên đảo, quả thực không sai!

Cuối cùng, Ôn Vũ lợi dụng đại trận tra xét một lượt Bồng Lai Tiên Đảo, không còn phát hiện bảo bối nào khiến hắn động lòng nữa, liền quyết định rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, đi đến Doanh Châu Đảo kia.Bồng Lai Tiên Đảo có nhiều bảo bối như vậy, vậy Doanh Châu Đảo và Phương Trượng Đảo, tất nhiên cũng sẽ không kém cạnh là bao.

Doanh Châu Đảo nằm ở phía tả của Bồng Lai Tiên Đảo, chỉ trong chốc lát, Ôn Vũ liền đáp xuống trên không Doanh Châu Đảo.Kể từ khi Ôn Vũ chưởng khống Tiên Thiên đại trận trên Bồng Lai Tiên Đảo, liền có thể cảm ứng rõ ràng vị trí của hai tòa tiên đảo còn lại.

Dù sao ba tòa tiên đảo đều do mảnh vỡ Hỗn Độn rơi xuống mà

hình thành, xét từ căn nguyên thì đồng xuất một nguồn.Ôn Vũ sau khi đến trên không Doanh Châu Đảo, liền trực tiếp phá giải để tiến vào bên trong đảo.

Trận Tiên Thiên Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận kia, bao phủ ba tòa đảo, chỉ cần nắm giữ phương pháp ra vào Bồng Lai Tiên Đảo, liền có thể đi đến các địa phương khác.Trên Doanh Châu Đảo, Ôn Vũ phát hiện bên trong đảo giống như Bồng Lai Tiên Đảo, phong cảnh đều đẹp đẽ đến say đắm lòng người.

Kỳ thạch vách đá muôn hình vạn trạng, rừng rậm rậm rạp, u cốc thanh đàm, linh khí phiêu đãng trên không trung, như mây mù phiêu miểu, hà quang xuyên thấu từ trong mây mù, vô cùng mê người.Ôn Vũ trước tiên thưởng thức phong cảnh tú lệ xung quanh, một bên tìm kiếm bảo bối, nhanh chóng đi vào một sơn động.

Chỉ thấy trong động phủ linh khí hình thành dịch thái, không ngừng thăng đẳng, tiên linh khí tức phát ra bạch quang nhàn nhạt chiếu rọi lên linh vụ, rực rỡ không ngừng.Trong động, linh khí hóa thành cột, ở chính giữa phiêu phù một khối vật thể dạng tàn phiến màu trắng, từng đạo pháp tắc chi lực màu xám bao quanh trên đó, không gian bốn phía dưới pháp tắc chi lực nổi lên dao động, từng trận gợn sóng lan tỏa trong dao động.

Ôn Vũ nhìn khối tàn phiến này, trong lòng có chút kinh ngạc, từ khí tức phát ra trên tàn phiến có thể thấy Không Gian Pháp Tắc, chỉ có Không Gian Pháp Tắc mới có thể dẫn động không gian dao động.Đối với khối tàn phiến này, Ôn Vũ tràn đầy hiếu kỳ, nhẹ nhàng tiến gần đến vị trí cột linh khí.

Nhanh chóng, Ôn Vũ đứng trước cột linh khí, đưa tay ra, quang mang lóe lên hắc mang vận chuyển trên lòng bàn tay, sau đó hướng về tàn phiến trong cột linh khí mà bắt lấy.Tay Ôn Vũ vừa tiếp xúc cột

linh khí, cột linh khí kia phảng phất sôi trào, hóa thành một xoáy nước linh khí khổng lồ xoay tròn về phía lòng bàn tay hắn.

Ôn Vũ không để ý, trực tiếp ra tay nắm lấy khối tàn phiến màu trắng kia, Không Gian Pháp Tắc trên tàn phiến dưới tay hắn, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, hoàn toàn bị Ôn Vũ thu phục.Vừa tiếp xúc khối tàn phiến màu trắng, trong não hải Ôn Vũ truyền đến một đạo tin tức cổ phác, khiến hắn biết được lai lịch của tàn phiến.

Khối tàn phiến màu trắng này không phải vật gì khác, chính là mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp!Ôn Vũ sau khi biết đó là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, miệng cười đến không khép lại được.

Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh là Hỗn Độn Chí Bảo, nội hàm tam thiên pháp tắc, tuy chỉ là một mảnh vỡ vỡ nát trên thân nó, nhưng vẫn ẩn chứa một loại pháp tắc, đó là Không Gian Pháp Tắc, có thể thấy sự quý giá của nó.Có thể nói, có khối tàn phiến này, chỉ cần tốn thời gian, nhất định có thể ngưng tụ ra mảnh vụn pháp tắc, đạt thành cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ôn Vũ vội vàng thu Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, sau đó nhìn về phía những nơi khác.Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến vừa bị lấy đi, cột linh khí liền bắt đầu sụp đổ, chỉ trong chốc lát, cột linh khí kia liền hóa thành những điểm tinh quang, hòa tan vào sương mù.

Đột nhiên, ngay phía dưới vị trí cột linh khí ban đầu, một viên linh châu toàn thân tinh oánh, phát ra bạch quang từ trong đó hiện ra.

"Trận cơ!" Ôn Vũ tự nhiên biết thứ này, vội vàng nắm lấy, sau đó luyện hóa.Có kinh nghiệm luyện hóa trận cơ Bồng Lai Tiên Đảo, không lâu sau, Ôn Vũ liền nắm giữ tin tức về Doanh Châu Đảo, đồng thời mượn đó tra tìm toàn bộ tòa đảo một lượt, nhưng lại không phát hiện gì thêm.

Ôn Vũ tiếc nuối, cũng không dừng lại, trực tiếp đi đến Phương

Trượng Đảo, xuyên qua đại trận sau, liền tiến vào trong đảo.Không thưởng thức mỹ cảnh bốn phía, Ôn Vũ liền trực tiếp tìm kiếm trên đảo.

Ôn Vũ đi về phía trung tâm đảo, linh dược và tiên thảo xung quanh bày la liệt, nhìn đến hoa cả mắt.

Những thứ này sớm đã thấy rất nhiều trên Bồng Lai Tiên Đảo và Doanh Châu Đảo rồi, đối với Ôn Vũ hoàn toàn không còn sức hấp dẫn, thế là tiếp tục đi về phía trước.Xuyên qua nơi tiên dược khắp nơi, Ôn Vũ đến trước một rừng trúc tím.

Rừng trúc tím này, diện tích cực lớn, phóng mắt nhìn tới, e rằng có đủ mấy trăm vạn cây, toàn bộ đều phát ra sắc tím nhàn nhạt, rực rỡ chói mắt, phảng phất một biển tím.Ôn Vũ bước tới, cẩn thận đánh giá những cây trúc tím này, chỉ thấy những cây trúc tím này không chỉ phát ra huỳnh quang tím, đồng thời còn phát ra từng đạo khí tức kỳ dị.

Những khí tức này vừa bao phủ lên người, toàn bộ người Ôn Vũ lại hoàn toàn yên tĩnh lại, không sinh ra chút cảm xúc khác lạ nào.Trong mơ hồ, Ôn Vũ cảm thấy bên trong có vật tốt, xuyên qua rừng trúc tím, hiện ra trước mắt hắn là một cây linh thụ tham thiên đặc biệt.

Cây linh thụ này, toàn thân tinh oánh, thân cây trơn bóng như ngọc, phát ra quang mang tím nhạt, lá cây hình dạng như sao năm cánh, cũng màu tím.Chỉ là trên đó lại có thêm rất nhiều vân lộ màu bạc tinh tế, phát ra huỳnh quang màu bạc, dưới sự phiêu động của gió, lại nhấp nháy trên lá cây, như những vì sao trên trời vậy.

Trên toàn bộ đại thụ, kết đầy quả thực, đếm kỹ dưới đó đủ 365 quả.Những quả thực này phảng phất từng vì sao khổng lồ, treo lơ lửng trên ngọn cây, kết hợp cùng những chiếc lá như tinh quang kia, phảng phất một mảnh Chu Thiên Tinh Thần chân chính, cực kỳ mỹ lệ.

Đồng thời Ôn Vũ trên cây đại thụ này, cảm thụ được tinh thần chi lực nồng đậm, hấp thu mà ngay cả tâm tình cũng có chút hư không linh động, đồng thời cũng hiểu ra, hóa ra rừng trúc bên ngoài là vì cây Tinh Thần Quả Thụ này mới có công hiệu như vậy.Nhìn cây linh thụ này, trong não hải Ôn Vũ tự nhiên hiện ra bốn chữ.

Tinh Thần Quả Thụ!Không sai, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn thần bí phi phàm là Tinh Thần Quả Thụ, đối với Tinh Thần Quả Thụ, Ôn Vũ chỉ biết Hồng Hoang có một cây linh căn như vậy, nhưng chưa từng nghe nói ai có được.

Tinh Thần Quả Thụ ứng sinh từ Tinh Thần Pháp Tắc, trời sinh đã có năng lực hội tụ Chu Thiên Tinh Thần.

Nếu mỗi ngày tu luyện dưới Tinh Thần Quả Thụ, tinh thần chi lực ẩn chứa trên Tinh Thần Quả Thụ sẽ tiềm di mặc hóa tác dụng rèn luyện nhục thân.Tinh Thần Quả Thụ trên quả thực, tên là Tinh Thần Quả, ba vạn năm khai hoa, ba vạn năm thành thục, ba vạn năm kết quả, mỗi lần kết quả ba trăm sáu mươi lăm quả, ám hợp số Chu Thiên Tinh Thần.

Nếu phục dụng Tinh Thần Quả, không chỉ có thể tăng thêm tuổi thọ, mà còn có thể đề thăng pháp lực tu vi, thậm chí có thể nâng cao sự cảm ngộ đối với tinh thần chi lực, có cơ hội tham ngộ Tinh Thần Pháp Tắc.Chỉ có thể nói, Tinh Thần Quả Thụ có thể được liệt vào một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, quả thực không phải hư danh.

Ôn Vũ trực tiếp thu cây Tinh Thần Quả Thụ này vào trong túi, sau đó trước tiên bố trí trận cấm, rồi thu lấy quả tử, liền bắt đầu tìm kiếm trận cơ trên Phương Trượng Đảo.Chỉ tốn trong chốc lát, Ôn Vũ liền tại trong một sơn động, tìm thấy trận cơ Phương Trượng Đảo, sau khi luyện hóa, trực tiếp khống chế đại trận Phương Trượng Đảo.

Đến đây, Tam Tiên Đảo trên Đông Hải toàn bộ đều bị Ôn Vũ khống chế.Không ở lại Phương Trượng Đảo lâu, Ôn Vũ liền quay về Bồng Lai Tiên Đảo, định trên Bồng Lai Tiên Đảo tu phục vết thương.

Chương 14

Dù sao Bồng Lai Tiên Đảo là thủ lĩnh của ba đảo, linh khí thậm chí còn mạnh hơn hai đảo kia một bậc, là một nơi tốt để điều dưỡng sinh tức.Sau khi quay về Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ liền thẳng tiến đến tiên trì chứa Tam Quang Thần Thủy, sau đó khoanh chân tọa ở rìa tiên trì, chứ không tiến vào bên trong tiên trì.

Tuy Tam Quang Thần Thủy trong tiên trì hỗn hợp lại là thánh dược chữa thương, nhưng nếu tùy tiện tiến vào, e rằng sẽ bị cỗ năng lượng cường đại kia làm cho nổ tung.Lượng Ôn Vũ cần cũng không nhiều, chỉ cần một phần là đủ.

Ôn Vũ từ trong tiên trì, nhiếp lấy một chút Tam Quang Thần Thủy, sau đó hút vào miệng.

Tam Quang Thần Thủy vừa nhập vào miệng, liền hóa thành một cỗ năng lượng tinh thuần, trong đó ẩn chứa sinh mệnh lực bàng bạc, trong nháy mắt liền tràn ngập toàn bộ thân thể Ôn Vũ.Vết thương trên người Ôn Vũ nguyên nhân chủ yếu là ám thương để lại do thi triển Huyết Độn, vết thương có chút phiền phức hơn, còn về chưởng đánh của Quy Thừa Tướng, tuy nặng, nhưng lại không khó chữa.

Huyết Độn là thiêu đốt tinh huyết, sau đó bộc phát ra tốc độ siêu việt bản thân mấy trăm lần, cho nên đối với thân thể và khí huyết gây ra tổn thương khá lớn.Chỉ là, trước những thần vật như Tam Quang Thần Thủy, lại có chút không đáng nhắc tới.

Ôn Vũ khống chế cỗ năng lượng tinh thuần kia, từ từ dung nhập vào tứ chi bách hài trong thân thể.

Sau khi tiến vào trong thân thể, cỗ năng lượng kia vừa tiếp xúc với máu giống như dung nham gặp nước vậy, xì xì bốc lên hơi nóng, khói

trắng thăng đẳng, đồng thời cỗ năng lượng nhanh chóng loãng ra trong máu, sau đó thấy máu toàn thân không ngừng hấp thu cỗ năng lượng kia.Máu toàn thân Ôn Vũ dưới tác dụng của cỗ năng lượng kia, một chia hai, hai chia bốn, không ngừng phân liệt khuếch trương, cho đến khi một giọt tiên huyết đỏ tươi vô cùng phát ra năng lượng cường đại từ từ thành hình, liền không tiếp tục phân liệt nữa.

Không biết đã bao lâu, Ôn Vũ cảm giác tiên huyết thiếu hụt trên người dường như đã được bổ sung hoàn toàn trở lại.Thế là Ôn Vũ ngừng dung nhập cỗ năng lượng vào máu, tiếp tục đem cỗ năng lượng hội nhập vào ngũ tạng lục phủ của bản thân, bắt đầu tu phục vết thương của ngũ tạng lục phủ.

Không giống như trước kia tiến vào máu cuồng bạo như vậy, lần này cỗ năng lượng lại vô cùng nhẹ nhàng yên tĩnh, chỉ là, trên ngực Ôn Vũ, lại xuất hiện một đoàn huỳnh quang màu lục, không ngừng du tẩu, mỗi khi đi qua một nội tạng, liền bốc ra từng tia khói trắng, vô cùng quỷ dị.Tuy nhìn thấy kỳ lạ, nhưng lúc đó Ôn Vũ cũng không ngăn cản, bởi vì hắn biết đó là đang chữa thương cho mình.

Tình trạng này kéo dài rất lâu, đoàn huỳnh quang màu lục kia cuối cùng cũng tắt đi, đồng thời Ôn Vũ cũng cảm giác thân thể mình lại tốt hơn bao giờ hết, nhục thân dường như cũng cường đại thêm một phần.Khi đó, vết thương trên người Ôn Vũ đã hoàn toàn hồi phục, đồng thời trong lòng nhịn không được cảm khái, Tam Quang Thần Thủy quả thật xứng đáng là thần vật.

Sau khi vết thương được tu phục, Ôn Vũ liền bắt đầu đề thăng tu vi của bản thân, dù sao hiện giờ đã có nhiều bảo vật như vậy, là lúc để lợi dụng.Ôn Vũ lấy ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tâm thần chìm vào trong đó, sau đó bắt đầu tham ngộ Không Gian Pháp Tắc trên mảnh vỡ.

Có kinh nghiệm tham ngộ nhiều loại pháp tắc, lần này Ôn Vũ cũng nhanh chóng tìm được pháp môn.

Chính là cái gọi là, nhất niệm thông, tắc vạn pháp thông!Trong Nguyên Thần Ôn Vũ đã ngưng tụ mấy sợi pháp tắc chi liên, đồng thời lại có được thiên địa cảm ngộ mà Hệ thống thôi diễn đại trận đã mang lại, tự nhiên sẽ nhanh hơn người thường.

Vô quy củ bất thành phương viên, trong mắt Ôn Vũ, tất cả mọi thứ đều bao hàm trong không gian, không chỉ một hoa một cỏ, thậm chí toàn bộ thế giới đều nằm dưới một không gian nào đó.Không gian là cơ sở cấu thành sự tồn tại của vật chất, không có không gian, thì sẽ không có thiên địa, không có sinh linh, càng không có thảo mộc sông ngòi.

Ví dụ như thế giới Hồng Hoang khai tích từ trong Hỗn Độn, thiên địa diễn hóa trên Hồng Hoang, sinh linh giáng sinh trên thiên địa, tất cả đều là thể hiện của sự tồn tại của không gian.Đến đây, đôi mắt Ôn Vũ dần dần sáng rõ.

Không gian vô xứ bất tại!Sau khi lĩnh ngộ thấu đáo một điểm này, chỉ thấy quanh thân Ôn Vũ, khí tức bắt đầu thăng đằng, từng đạo pháp tắc chi lực màu xám bắt đầu hiển hiện, dẫn động không gian xung quanh nổi lên từng trận dao động.

Cảnh này chính là cảnh báo pháp tắc chi liên sắp bắt đầu ngưng tụ.Trong Nguyên Thần Ôn Vũ, từng đạo mảnh vụn pháp tắc màu xám cấp tốc ngưng tụ, sau đó, tâm thần vừa động, những mảnh vụn này bắt đầu tụ tập, không lâu sau, một sợi pháp tắc chi liên màu xám sơ hình ngưng tụ thành.

Thêm vào việc có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, pháp tắc chi liên Không Gian của Ôn Vũ nhanh chóng hoàn chỉnh.Trong khi Ôn Vũ bên này đang ngưng tụ pháp tắc chi liên Không Gian, ba vị lão tổ

Tam Tộc đã đến nước cờ cuối cùng, mắt thấy tùy thời sẽ bị La Hầu chém giết.

Chính vào lúc này, một tấm Âm Dương Bảo Đồ từ xa cấp tốc bay về phía vị trí của La Hầu, lại trực tiếp cưỡng chế tách ba vị lão tổ Tam Tộc khỏi tay La Hầu.Cùng lúc đó, một vị lão đạo áo xanh hiện ra trước mặt La Hầu.

Tiếp đó, lại hai đạo thân ảnh đứng vững, một người thân mặc âm dương đạo bào, một người thân mặc bát quái đạo bào.

Lại có một đạo thân ảnh màu xám trực tiếp xuất hiện trước mắt ba vị lão tổ Tam Tộc, sau khi cuốn đi ba vị lão tổ Tam Tộc lại lập tức biến mất không thấy tăm hơi.Sau một lát, một lão giả thân mặc đạo bào màu xám, tay cầm một cành liễu xanh, hiện ra bên cạnh lão đạo áo xanh.

Lão giả này chính là người vừa cứu đi ba vị lão tổ Tam Tộc.

Mấy người này chính là Hồng Quân đạo nhân, Âm Dương lão tổ, Càn Khôn lão tổ và cuối cùng là Dương Mi Đại Tiên.

“Hồng Quân, ngươi lại phá hỏng chuyện tốt của ta!” La Hầu nhìn mấy người, nghiến răng nghiến lợi nói.Hồng Quân đạo nhân mặt không biểu tình, nhưng không trả lời, bốn người mỗi người đứng một phương vị, đồng thời trên thân thể bộc phát ra khí thế cường đại áp tới La Hầu.

Chỉ thấy thân thể La Hầu run lên, một đạo khí thế mạnh mẽ hơn, vô địch từ trong thân thể hắn bộc phát ra, thẳng xông lên trời, lại áp chế được khí thế mà bốn người cùng nhau bộc phát ra.

“Bán Bộ Hỗn Nguyên!” Cảm thụ khí thế La Hầu bộc phát ra, bốn người lập tức kinh hãi, nhưng cũng không ngờ, La Hầu lại không tiếng động đột phá cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên, chiếm thượng

phong.La Hầu cũng không để ý mọi người, ánh mắt phát ra sắc lạnh lẽo, trực tiếp vung tay, một tòa liên đài màu đen hiện ra dưới chân, sau đó hướng về bốn người Hồng Quân mà xông tới.

La Hầu vừa động, bốn người cũng theo đó động, pháp bảo riêng của mỗi người hiển hiện, Âm Dương lão tổ đầu đội Thái Cực Đồ, Càn Khôn lão tổ đầu đội Càn Khôn Đỉnh.Dương Mi lão tổ tay cầm Không Tâm Dương Liễu Chi, Hồng Quân đạo nhân thì tay cầm một cây phất trần màu xanh, hướng về phía La Hầu mà xông sát tới.

Đại chiến một chạm là nổ.

Thân ảnh năm người va chạm vào nhau, bộc phát ra từng trận quang mang rực rỡ, thần uy tràn ngập.Tuy cảnh giới La Hầu cường đại vô cùng, nhưng bốn người Hồng Quân tuyệt không phải hư danh, lại hoàn toàn áp chế được La Hầu.

Nhưng La Hầu lại biểu hiện vẻ mặt bình thản, thậm chí khóe miệng còn khẽ nhếch lên, một bộ dáng có gì mà không sợ.Trong khi Tiên Ma đại chiến kịch liệt, pháp tắc chi liên Không Gian của Ôn Vũ cuối cùng cũng ngưng tụ hoàn thành.

Chỉ thấy một sợi pháp tắc chi liên hoàn chỉnh toàn thân phát ra quang mang màu xám, cùng các pháp tắc chi liên còn lại giao tương hô ứng, từ từ chuyển động, cùng nhau ngự trị trong Nguyên Thần.Pháp tắc chi liên Không Gian đã ngưng tụ hoàn thành, vậy tiếp theo chính là ngưng tụ Pháp Tắc Đạo Quả!

Pháp Tắc Đạo Quả là biểu hiện cao nhất của sự tham ngộ pháp tắc chi lực ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nếu muốn đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, tất phải ngưng tụ ra Pháp Tắc Đạo Quả của bản thân.Trong Nguyên Thần, mấy sợi pháp tắc chi liên xoay tròn, Ôn Vũ quyết định trước tiên ngưng tụ Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ, dù sao Pháp Tắc Thôn Phệ được hắn lĩnh ngộ từ

bản nguyên của mình, việc tham ngộ cũng sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút.

Ôn Vũ tâm thần vừa động, bắt đầu tham ngộ Pháp Tắc Thôn Phệ, đồng thời pháp tắc chi liên Thôn Phệ trong Nguyên Thần bất giác nhanh chóng xoay tròn.Linh khí trên Bồng Lai Tiên Đảo cũng dưới sự dẫn động của khí tức Pháp Tắc Thôn Phệ, ẩn ẩn bắt đầu hội tụ về vị trí của Ôn Vũ.

Những linh khí này cùng khí tức phát ra trong tiên trì giao dung vào nhau sau đó, liền hóa thành từng đóa tam sắc tiên liên, sau đó phiêu lạc xuống trên thân hắn.Khi những linh khí này vừa tiến vào thân thể Ôn Vũ, không chỉ phát hiện mọi thứ giữa thiên địa trong một khắc này trở nên vô cùng rõ ràng, mà tốc độ tham ngộ pháp tắc cũng nhanh hơn rất nhiều.

Lúc đó, Ôn Vũ rõ ràng cảm giác pháp tắc chi liên Thôn Phệ trong Nguyên Thần xoay chuyển càng nhanh hơn, pháp tắc chi liên Thôn Phệ có dấu hiệu ngưng tụ, thần quang màu đen không ngừng từ trong đó thoát ra, ẩn ẩn hiện hiện tựa hồ có một quả thực hình dạng đang hình thành.Ôn Vũ hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, chẳng phải ngưng tụ Pháp Tắc Đạo Quả vô cùng khó khăn sao?

Vì sao lại dễ dàng nhanh chóng ngưng tụ thành công?

Ôn Vũ hơi dừng lại một lát, tiếp đó suy nghĩ một chút, trong lòng liền hiểu ra!Kỳ thực, tất cả đều được lợi từ mấy điểm sau: Thứ nhất, trong cảm ngộ thu được từ việc Hệ thống thôi diễn Tiên Thiên đại trận, ẩn chứa chí thánh chi lý của sự vận hành thiên địa.

Thứ hai, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp thu được trên Doanh Châu Đảo, tuy chỉ là một mảnh tàn phiến, nhưng vẫn sở hữu thần hiệu tạo hóa.

Thứ ba, Pháp Tắc Thôn Phệ chi lực đã dẫn động linh khí trên

Bồng Lai Tiên Đảo tiến vào thân thể Ôn Vũ.Những linh khí này sớm đã dưới sự ủ dưỡng vô số năm của Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận, dung hợp từng tia Hỗn Độn Chi Khí cùng khí tức Âm Dương Đại Đạo.

Hỗn Độn Chi Khí bao hàm vạn vật, Âm Dương Đại Đạo càng diễn hóa thiên địa chí lý.

Chương 15

Huống hồ, trong tiên trì còn có Tam Quang Thần Thủy và Tịnh Thế Bạch Liên cùng các thần vật khác, linh khí hội tụ quanh thân Ôn Vũ tự nhiên sẽ nhiễm lấy khí tức của cả hai.Cuối cùng, trong ký ức của Ma Tổ La Hầu, ẩn chứa kinh nghiệm ngưng tụ Pháp Tắc Đạo Quả.

Những kinh nghiệm tu luyện này sau khi được Thôn Thiên Đạo Kinh chuyển hóa, đã sớm hóa thành bản năng của Ôn Vũ, khắc sâu trong não hải.

Cho nên, dưới sự kết hợp của tất cả mọi thứ, liền xuất hiện một cảnh tượng thần kỳ.Thậm chí Ôn Vũ cũng không hề hay biết, trong vô thức đã trưởng thành nhiều đến thế!

Hiện giờ Ôn Vũ, đã tương đương như một kho báu khổng lồ, ẩn chứa những thứ khiến người ta mơ ước.

Ôn Vũ khẽ cười, lại lắc lắc đầu không để ý nữa, thế là bắt đầu dựa theo ký ức của La Hầu, chuyên tâm ngưng tụ Pháp Tắc Đạo Quả.Dưới sự vận tác cố ý của Ôn Vũ, Pháp Tắc Đạo Quả trong Nguyên Thần rõ ràng có thứ tự ngưng tụ, đồng thời tốc độ cũng theo đó mà tăng trưởng.

Trên sơ hình Pháp Tắc Đạo Quả, hắc quang chói mắt không ngừng lóe lên, thôn phệ chi lực kinh người từ trong đó thoát ra, nếu có người nào đưa ánh mắt đặt lên trên đó, nhất định sẽ cảm thấy đôi mắt phảng phất như sắp bị xé rách thôn phệ vậy.Không biết đã bao lâu, chỉ thấy, một quả thực toàn thân đen nhánh, đỉnh đoan khắc họa đạo văn kim sắc phức tạp, bề mặt lại tinh oánh trong suốt, phảng phất như một viên ngọc đen, yên tĩnh phiêu phù trên đỉnh Nguyên Thần của Ôn Vũ,

trên đó tự chủ thoát ra khí tức Pháp Tắc Thôn Phệ nhàn nhạt.Quanh bốn phía Nguyên Thần, thì từng sợi pháp tắc chi liên ngũ sắc lục sắc lần lượt bao quanh.

Một khắc này, Ôn Vũ cuối cùng cũng đã ngưng tụ ra quả Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ này.

Đột nhiên, linh khí trên Bồng Lai Tiên Đảo, dường như bị dẫn động mà sôi trào, trên không trung kim sắc khánh vân hiển hiện, bạch hạc bay lượn, từng đóa cánh hoa do linh khí cấu thành lần lượt rơi xuống, trực tiếp rơi xuống quanh thân Ôn Vũ, ngay lập tức hóa thành từng đạo năng lượng tinh thuần tiến vào thân thể hắn.Nhìn biến hóa trên không trung, Ôn Vũ hiểu rõ đây là sự chúc mừng mà Thiên Đạo biểu thị đối với hắn sau khi đột phá Đại La Đạo Quả.

Ôn Vũ sớm đã rõ tác dụng của những linh khí này, bản tính không lãng phí chút nào, thế là vội vàng bắt đầu ngưng tụ mấy quả Pháp Tắc Đạo Quả khác.Chỉ là, vừa dẫn động pháp tắc chi liên Không Gian, Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ trên đỉnh Nguyên Thần của Ôn Vũ, lại không hề có dấu hiệu bạo động, thôn phệ chi lực trong Nguyên Thần đại phóng, pháp tắc chi liên Không Gian vốn bao quanh Nguyên Thần, từ từ di chuyển về phía Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ.

Ôn Vũ đại cấp, vội vàng phân xuất tâm thần, ý đồ khống chế pháp tắc chi liên Không Gian, không để nó bị Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ thôn phệ.

Nhưng làm sao Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ tác dụng lên pháp tắc chi liên Không Gian lại có thôn phệ chi lực quá cường đại, thậm chí kéo theo cả tâm thần hắn cùng bị thôn phệ.Ôn Vũ quả thật không còn cách nào nữa, Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ bạo tẩu, pháp tắc chi liên Không Gian cũng không khống chế được, hiện giờ cũng chỉ có thể mặc kệ pháp tắc chi liên Không Gian bị thôn phệ.

Tuy không biết sau khi thôn phệ sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại lại chỉ có thể trơ mắt nhìn.Trên Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ hắc mang lúc ẩn lúc hiện, thôn phệ chi lực bộc phát đến đỉnh điểm, từng chút từng chút một thôn phệ dần pháp tắc chi liên Không Gian.

Khi toàn bộ pháp tắc chi liên Không Gian bị thôn phệ hoàn toàn sau đó, Ôn Vũ bắt đầu khẩn trương, gắt gao nhìn chằm chằm từng cử động tiếp theo của Pháp Tắc Đạo Quả, đồng thời tay phải đánh ra một đạo pháp quyết, nhiếp lấy ba giọt Tam Quang Thần Thủy, chuẩn bị tùy thời dùng.Chỉ là điều khiến Ôn Vũ không ngờ, Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ chỉ hơi rung động, tiếp đó trên bề mặt đạo quả vốn đen nhánh như ngọc kia, từ từ ngưng tụ ra một đạo đạo văn màu xám lơ lửng có chút hư vô trong suốt.

Cùng với sự trôi đi của thời gian, đạo văn lộ càng thêm rõ ràng, cho đến khi hoàn toàn ngưng tụ thành thực thể, sau đó liền bao quanh đạo quả một vòng, từ từ xoay chuyển, đồng thời trên đạo văn lan tỏa sức mạnh Pháp Tắc Không Gian nhàn nhạt.

“.....” Ôn Vũ nhìn thấy cảnh tượng này, đại kinh một trận, rõ ràng trên Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ cảm nhận được dao động của Không Gian Pháp Tắc.Cũng chính là, Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ có thể đã dung hợp cùng pháp tắc chi liên Không Gian.

“Lại như vậy ư?” Ôn Vũ có chút không hiểu, việc dung hợp pháp tắc không dễ, cần tìm điểm chung hoặc điểm giới hạn giữa hai loại pháp tắc, mới có khả năng dung hợp vào nhau.

Chỉ là hiện tại nhìn, sự dung hợp pháp tắc dường như hoàn toàn bỏ qua một bước, lại lợi dụng Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ cưỡng ép dung hợp Không Gian Pháp Tắc vào.Sau khi dung hợp, khí tức của Pháp Tắc Đạo Quả mạnh lên không chỉ một bậc, đồng thời, Ôn Vũ cảm thấy tu vi và nhục thân của mình dường như ẩn ẩn có chút đề

thăng.

Hiển nhiên, trạng thái đặc thù như vậy cũng sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Ôn Vũ.

"Nếu đã như vậy, vậy thì dứt khoát toàn bộ đều thôn phệ dung hợp đi." Đôi mắt Ôn Vũ lóe lên một tia điên cuồng, định sẽ để Pháp Tắc Đạo Quả Thôn Phệ thôn phệ toàn bộ pháp tắc chi liên còn lại, sau đó dung hợp với chúng.

"Quả nhiên!" Ôn Vũ vừa mới dẫn động Lôi Điện Pháp Tắc Chi Liên, Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả liền bắt đầu bạo động, lực thôn phệ tác dụng lên Lôi Điện Pháp Tắc Chi Liên, muốn thôn phệ nó.

Lần này Ôn Vũ học khôn hơn, không có bất kỳ động tác nào, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, Ôn Vũ phát hiện Lôi Điện Pháp Tắc Chi Liên đã hoàn toàn bị thôn phệ.

Cùng lúc đó, trên Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả, một đạo đạo văn màu bạc đang lơ lửng, không xa đạo văn màu xám, tản ra khí tức Lôi Điện Pháp Tắc nhàn nhạt.

Thấy vậy, Ôn Vũ trong lòng đại định, bèn tiếp tục dẫn động Sát Phạt Pháp Tắc Chi Liên.

Trong khi Ôn Vũ đang dung hợp các Pháp Tắc Chi Liên còn lại, trên Hồng Hoang đại địa, cuộc chiến đã bước vào giai đoạn quyết liệt.

"La Hầu, đối mặt bốn người chúng ta mà vẫn ra vẻ nhẹ nhõm, ngươi không mệt sao?" Âm Dương Lão Tổ nhìn biểu cảm của La Hầu, vẻ mặt khó chịu, bèn trào phúng.

"Ha ha, xem ra các ngươi thật sự coi Bản Tổ là trái hồng mềm dễ bóp rồi, vậy cũng được, hãy để các ngươi thấy thủ đoạn chân chính của ta!" "Tru Tiên Kiếm Trận!" Chỉ thấy La Hầu song tay nâng lên,

bốn thanh tiên kiếm tỏa ra sát phạt chi khí mãnh liệt xuất hiện, sau đó lần lượt bay tán đi bốn phía, bay về bốn góc đông, nam, tây, bắc.

Tru Tiên Kiếm treo lơ lửng trên không trung phía đông, Lục Tiên Kiếm treo trên không trung phía nam.

Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm thì lần lượt treo lơ lửng trên không trung phía tây và phía bắc.

Bốn thanh kiếm vừa định vị, cả khoảng không dường như tối sầm lại, một tòa đại trận màu đen bao trùm toàn bộ chiến trường.

Chu thiên sát khí cuồn cuộn, hội tụ vào bên trong kiếm trận.

Đồng thời, sát phạt chi khí vô biên cũng bùng nổ từ kiếm trận, giao thoa ứng đáp với sát khí.

Tru Tiên Kiếm Trận vừa thành, vô số lợi kiếm ngưng tụ từ sát phạt chi khí và sát khí đan xen giữa cường giả Tam Tộc và Ma Tộc.

Chỉ trong chốc lát, thi thể nằm la liệt khắp nơi, những người này đều bị sát phạt chi kiếm và sát khí chi kiếm chém giết.

Nhất thời, cường giả Tam Tộc vốn có nhân số ít ỏi, lại gần như bị đồ sát sạch dưới Tru Tiên Kiếm Trận.

Các Lão Tổ Tam Tộc ở xa nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều mắt đỏ ngầu.

Những cường giả Tam Tộc chết đi, đều là con cháu của họ, nay lại thảm bại như vậy, mà họ chỉ có thể trơ mắt nhìn, bất lực.

Hồng Quân Đạo Nhân nhìn thấy cảnh này, lại hơi kinh ngạc.

Mặc dù biết La Hầu tất nhiên sẽ có hậu chiêu, nhưng không ngờ lại có loại sát phạt đại trận này.

"Trước hết dốc sức phá hủy trận pháp, nếu không chúng ta đều sẽ chết trong đó!" Hồng Quân Đạo Nhân lớn tiếng quát về phía Âm

Dương Lão Tổ và mấy người kia.

"Hừ, coi Bản Tổ không tồn tại sao!" Nghe lời của Hồng Quân Đạo Nhân, La Hầu khẽ hừ một tiếng, trực tiếp vung một chưởng về phía Âm Dương Lão Tổ.

Chương 16

Lập tức, một bàn tay đen kịt xuất hiện, trong bàn tay ma khí vô biên phun trào, sát khí và sát phạt chi khí đồng thời hội tụ trên đó, bùng nổ ra khí thế vô cùng khủng bố, nhanh chóng bay về phía Âm Dương Lão Tổ.

Âm Dương Lão Tổ đại kinh, vội vàng triển khai Thái Cực Đồ, đưa pháp lực vào đó, lập tức hóa thành một cây cầu vàng ngọc trắng, nối liền với Thiên Đạo mang theo thánh uy, ý đồ ngăn cản một chưởng của La Hầu.

Chỉ là, Âm Dương Lão Tổ đã hoàn toàn đánh giá thấp uy lực của chưởng đó.

Chỉ thấy, bàn tay đen kịt kia trực tiếp vỗ mạnh lên cây cầu vàng ngọc trắng, lực bùng nổ kinh người khiến cây cầu bị đánh bay lùi nhanh chóng, sau đó cùng với bàn tay đen kịt đập vào thân Âm Dương Lão Tổ.

Âm Dương Lão Tổ trực tiếp chịu đựng uy năng của cây cầu vàng ngọc trắng và chưởng kia của La Hầu, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc lập tức tiều tụy, hiển nhiên đã bị trọng thương.

"Tru Tiên Kiếm Trận sẽ gia trì lên ngươi, mau… mau phá trận pháp!" Âm Dương Lão Tổ thở hổn hển, miệng tràn ra máu tươi, hoàn toàn không màng đến thương thế của bản thân, vội vàng nói với Hồng Quân và những người khác.

Hồng Quân và những người khác đã tận mắt chứng kiến uy lực của chưởng kia của La Hầu, cũng đã hiểu được sự cường đại của kiếm trận này, bèn thi triển tấn công về phía La Hầu.

Nếu bị La Hầu từng người đánh bại, những người này đều sẽ giao

phó tại đây.

Nào ngờ mấy người mặc dù thực lực cường hãn, nhưng chưa nắm rõ Tru Tiên Kiếm Trận, đối mặt với La Hầu không chiếm được chút lợi thế nào.

Cùng lúc đó, Ôn Vũ ở Bồng Lai Tiên Đảo tại Đông Hải xa xôi, cuối cùng cũng hoàn toàn dung hợp Sát Phạt Pháp Tắc Chi Liên, Huyết Chi Pháp Tắc Chi Liên và Tâm Ma Pháp Tắc Chi Liên vào Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả.

Một đạo Pháp Tắc Đạo Quả vô cùng kỳ dị!

Chỉ thấy trên đạo quả đen kịt kia, năm đạo đạo văn lơ lửng bao quanh, tựa như phiên bản thu nhỏ của Pháp Tắc Chi Liên, tản ra ngũ sắc quang mang: xám, bạc, đỏ đen, huyết, đen nhạt.

Năm đạo đạo văn này lần lượt tương ứng với Không Gian Pháp Tắc, Lôi Điện Pháp Tắc, Sát Phạt Pháp Tắc, Huyết Chi Pháp Tắc và Tâm Ma Pháp Tắc mà Ôn Vũ đã lĩnh ngộ.

Giờ khắc này, có thể cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng cổ phác và thần bí từ mỗi đạo quả, mạnh mẽ hơn so với Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả ban đầu không biết bao nhiêu lần.

Nhìn đạo quả đơn độc này, trong lòng Ôn Vũ ẩn ẩn có chút lo lắng.

Ban đầu hắn cho rằng sau khi lĩnh ngộ nhiều pháp tắc như vậy, các Pháp Tắc Đạo Quả ngưng tụ ra cũng sẽ có từng cái, nhưng không ngờ lại xuất hiện tình huống này.

Ngoài ra, Ôn Vũ chưa từng nghe nói, trong Hồng Hoang có ai ngưng tụ ra loại Pháp Tắc Đạo Quả như vậy, hắn là người đầu tiên trong toàn bộ Hồng Hoang, có thể nói đã khai sáng tiên hà.

Sự việc đã đến nước này, Ôn Vũ cũng không còn đường quay lại.

Chỉ là, trong lòng Ôn Vũ lại có chút cảm giác, loại biến hóa đặc biệt này có thể sẽ mang đến cho hắn một nhân sinh không giống!

Kỳ thực cũng không trách Ôn Vũ.

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang hiện nay, người có thể lĩnh ngộ ra một đạo Pháp Tắc Chi Liên hoàn chỉnh ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đã hiếm như lông phượng sừng lân, càng không cần nói đến người ngưng tụ Pháp Tắc Chi Liên thành Pháp Tắc Đạo Quả.

Hơn nữa, sau Long Hán Đại Kiếp, toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ bị Tiên Ma Đại Chiến ảnh hưởng, Tây Phương đại địa càng sẽ tan nát.

Mặc dù có Thiên Đạo kịp thời tu phục, nhưng từ đó về sau, pháp tắc trong Hồng Hoang không còn hiển hiện, linh khí thậm chí cũng suy giảm không ít.

Tiên thiên sinh linh vừa ra đời đã có thiên phú dị bẩm thì càng hiếm hoi, nếu không trải qua thời gian dài như vậy cũng sẽ chỉ có ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung.

Đến lúc đó, con đường Pháp Tắc Chứng Đạo hầu như trở nên không thể.

Bởi vì ở hậu thế, việc lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc trở nên vô cùng khó khăn, cho nên Hồng Quân Đạo Tổ mới truyền xuống Trảm Tam Thi chi pháp, tạo hóa Hồng Hoang, để nhiều sinh linh hơn có cơ hội bước vào Chuẩn Thánh, thậm chí Thánh Nhân.

Tuy nhiên, đối với tất cả những điều này, Ôn Vũ lại không quá lo lắng.

Dù sao có Thôn Thiên Đạo Kinh tồn tại, đồng thời có nghịch thiên hệ thống tương trợ, hai điểm này khiến hắn vô hình trung có lòng tin vô cùng cường đại, nhất định có thể lợi dụng pháp tắc để chứng đạo Hỗn Nguyên!

Trong lòng, Ôn Vũ hào khí đốn sinh, đấu chí ngẩng cao, đồng thời Đạo Tâm trở nên kiên cố như bàn thạch.

Giờ khắc này, không có bất kỳ ai có thể sánh bằng quyết tâm chứng đạo Hỗn Nguyên của hắn.

"Chắc lúc này, Tiên Ma Đại Chiến đã bắt đầu rồi." Ôn Vũ lẩm bẩm.

Hắn không biết đã ở trên Tam Tiên Đảo bao lâu, đối với cục diện Hồng Hoang hiện nay không rõ, thêm vào thiên cơ mông mịt, cho nên chỉ có thể dựa vào phỏng đoán.

"Thay vì ở đây, chi bằng trực tiếp đến chiến trường xem sao, không chừng có thể có thu hoạch." Ôn Vũ tự nói tự ngữ.

Tiên Ma Đại Chiến, chính là trận chiến kết thúc Long Phượng Lượng Kiếp, Ôn Vũ sẽ không bỏ lỡ cơ hội quan sát.

Sau đó, Hồng Quân sẽ chứng đạo, lúc đó sẽ có Thánh Nhân xuất thế.

Hiện tại thực lực của Ôn Vũ đã vượt xa trước đây không biết bao nhiêu, thêm vào việc lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc, cho dù gặp nguy hiểm cũng có thể kịp thời trốn thoát.

Ngay cả trước mặt cường giả Chuẩn Thánh, hắn cũng có thủ đoạn tự vệ, cho nên mới dám tiến về chiến trường.

Tên: Ôn Vũ, Cảnh giới: Đại La Đạo Quả, Công pháp: Thôn Thiên Đạo Kinh, Huyết Thần Đạo Kinh, Huyết mạch: Đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần (hoàn mỹ), Pháp tắc: Thôn Phệ Pháp Tắc, Lôi Điện Pháp Tắc, Sát Phạt Pháp Tắc, Huyết Chi Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc, Tâm Ma Pháp Tắc, Thiên phú thần thông: Tứ ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, Thôn Thiên Phệ Địa, Bảo vật: Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thí Thần Thương, Định Hải Thần Châu, Nguyên Đồ A Tỳ, Tịnh Thế

Bạch Liên, Tam Quang Thần Thủy, Tạo Hóa Ngọc Điệp (tàn phiến), Chu Thiên Tinh Thần Thụ, Năng lượng điểm: 3,9 tỷ.

Lúc này, trên giao diện thuộc tính của Ôn Vũ, pháp thân đã có sự thay đổi lớn.

Chỉ riêng pháp tắc đã lĩnh ngộ sáu loại, ngưng tụ ra Pháp Tắc Đạo Quả, xúc tiến dung hợp thành một.

Mặc dù có phần khác với đạo quả của Ma Tổ La Hầu và những người khác, nhưng lại càng cường đại hơn.

Chương 17

Tóm lại là một chuyện tốt, danh mục bảo vật càng tăng thêm bốn món.

Ôn Vũ nhìn giao diện thuộc tính, lập tức có chút tự tin, bèn thi triển Không Gian Pháp Tắc, biến mất khỏi chỗ cũ.

Không Gian Pháp Tắc có năng lực xuyên toa hư không, chỉ là với trình độ của Ôn Vũ hiện tại, lại không có thực lực nào có thể chống chịu áp lực hư không.

Nếu muốn xuyên toa hư không, thực lực ít nhất phải đạt cảnh giới Chuẩn Thánh mới được, cho nên chỉ có thể thi triển không gian thuấn di đơn giản nhất để di chuyển.

Không gian thuấn di, mặc dù không bằng Huyết Độn với tốc độ tức thì vạn dặm, nhưng thuấn di một lần cũng có thể đạt mấy trăm vạn dặm.

Sau khi thuấn di, sẽ không gây ra bất kỳ gánh nặng nào cho cơ thể, điểm này thì Huyết Độn không thể sánh bằng.

Ôn Vũ không ngừng thi triển thuấn di, bước nhảy không gian, nhanh chóng di chuyển đến vị trí Tiên Ma chiến trường.

Ở Tây Phương đại địa, mấy luồng khí tức cường đại hiển lộ, toàn bộ Hồng Hoang đều cảm ứng được, rất dễ tìm thấy.

Nhanh chóng, Ôn Vũ đã đến ngoại vi chiến trường.

Chỉ thấy một trận pháp khổng lồ màu đen, ở bốn góc của trận pháp treo lơ lửng mỗi góc một thanh tiên kiếm.

Bốn thanh tiên kiếm với màu sắc khác nhau đều tản ra sát phạt chi khí mãnh liệt.

Đại trận này bao trùm toàn bộ chiến trường.

Nhìn xuyên qua đại trận vào bên trong, có thể mơ hồ thấy bên trong sát phạt chi khí và sát khí kinh người ngưng tụ thành từng con phi long màu đỏ đen khổng lồ, xuyên qua giữa đám người, thậm chí có không ít bóng người trực tiếp hóa thành tro bụi dưới sự tấn công của cự long.

"Tru Tiên Kiếm Trận!" Ôn Vũ nhìn thấy cảnh này, nhận ra manh mối của trận pháp, trong lòng thầm kinh hãi.

Tương truyền Tru Tiên Kiếm Trận từ khi khai thiên lập địa đã là sát trận đệ nhất của Thiên Đạo, là trận pháp vô thượng chủ tể sát phạt của Thiên Đạo, là linh bảo bẩm sinh của Ma Tổ La Hầu.

Trận pháp này phi bốn vị cường giả đồng cấp không thể phá giải.

Bên trong kiếm trận biến hóa quỷ dị, sát cơ vô hạn, hung hiểm vạn trùng, dù là Đại La Kim Tiên, một khi nhập trận lập tức hóa thành tro bụi.

Ôn Vũ cảm ứng bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, có năm đạo khí tức tuyệt cường như mặt trời trong đêm đen, thu hút sự chú ý.

Năm đạo khí tức này đang va chạm, trong đó có hai đạo khí tức khiến hắn cảm thấy hơi tiều tụy, nhưng vẫn đang đối kháng.

Chủ nhân của năm đạo khí tức, tuyệt đối không thể chống lại, Ôn Vũ thầm nghĩ.

"Vì Tru Tiên Kiếm Trận đều đã được tế xuất, vậy trận đại chiến này chắc sắp kết thúc!" Ôn Vũ thân là người hậu thế, sớm đã biết diễn biến cốt truyện trong Hồng Hoang.

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, hai đạo khí tức tiều tụy kia chính là Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ.

Tu vi của họ yếu hơn, xa xa không bằng Dương Mi Lão Tổ và Hồng Quân Đạo Nhân, cho nên tự nhiên trở thành mục tiêu hàng đầu của La Hầu.

La Hầu dưới sự gia trì của Tru Tiên Kiếm Trận, bùng nổ ra thực lực cường đại, bất chấp bị thương, đã đánh trọng thương Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ.

Chỉ cần thiếu đi hai người này, đối phương muốn phá trận hầu như vô vọng.

Lúc này, Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ đều trông có vẻ mệt mỏi, đạo bào trên người cũng có chút rách nát, trên thân càng có thêm nhiều vết thương.

"Xem ra không còn cách nào nữa rồi." Càn Khôn Lão Tổ có chút bi ai nói, hiện tại thân bị trọng thương, nếu lại chịu thêm một kích của La Hầu, quyết nhiên không thể trốn thoát.

"Thay vì cứ thế mà chết, chi bằng chết một cách xứng đáng." Càn Khôn Lão Tổ hai mắt đỏ ngầu, mang theo một tia quyết ý.

Lợi dụng lúc ba người đang đối kháng với La Hầu, Càn Khôn Lão Tổ đỉnh đầu Càn Khôn Đỉnh, trong cơ thể bùng nổ ra khí tức kinh người, sau đó cả người đột nhiên bay về phía đông Tru Tiên Kiếm Trận, tiếp đó khí tức trong cơ thể lập tức đạt đến đỉnh điểm.

Oanh!

Một tiếng nổ kịch liệt bùng nổ ở phía đông Tru Tiên Kiếm Trận.

Càn Khôn Lão Tổ đã tự bạo!

Uy lực của một cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ tự bạo có thể biết được!

Chỉ thấy bên trong đại trận phía đông, một hố sâu vạn trượng đột

nhiên xuất hiện, khói bụi cuồn cuộn, sóng khí nóng rực và sóng xung kích mãnh liệt, hóa thành từng trận gợn sóng, biến mọi thứ xung quanh thành tro bụi.

Trong phạm vi mấy triệu dặm như địa ngục.

Ánh sáng trên Tru Tiên Kiếm phía đông cũng có phần ảm đạm, cả đại trận trong vụ nổ này cũng có chút lung lay sắp đổ, hiển nhiên đã chịu không ít xung kích.

Mấy người đang đối kháng đều bị vụ nổ này ảnh hưởng.

La Hầu ở gần nhất, lại bị thương nặng nhất, sắc mặt hắn trắng bệch, khóe miệng rỉ ra từng sợi máu tươi, tóc tai bù xù, đạo bào rách nát.

Còn ba người còn lại thì thương thế nhẹ hơn một chút, mặc dù lần này bị thương nhẹ, nhưng Âm Dương Lão Tổ trước đó đã trọng thương, kết quả lại bị xung kích, thật là họa vô đơn chí.

Chỉ là, không ai chú ý rằng, Càn Khôn Đỉnh trên đỉnh đầu Càn Khôn Lão Tổ bị vụ nổ ảnh hưởng, trực tiếp bị nổ bay ra ngoài đại trận.

Ôn Vũ vốn đang thu liễm khí tức, bên ngoài quan sát mọi thứ đang diễn ra bên trong.

Chương 18

Đột nhiên bị vụ nổ này làm kinh động, sau đó liền thấy một vật màu đen bay về phía mình.

Vật màu đen đó tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Ôn Vũ.

Mãi đến khi vật màu đen đó sắp đập vào mặt Ôn Vũ, hắn mới nhìn rõ.

"Càn Khôn Đỉnh!" Trong lòng Ôn Vũ đại kinh, không ngờ bay tới lại là Càn Khôn Đỉnh.

Theo Ôn Vũ được biết, Càn Khôn Đỉnh vẫn luôn nằm trong tay Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng hiện tại xem ra Càn Khôn Đỉnh vốn là vật của Càn Khôn Lão Tổ, chỉ là vì sau khi Lão Tổ tự bạo đã bị Hồng Quân thu đi.

Nhìn Càn Khôn Đỉnh ở ngay trước mắt, trong lòng Ôn Vũ một trận nóng rực, đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có công hiệu cường đại là phản bản quy nguyên, nâng cao phẩm chất đẳng cấp của bảo vật, binh khí, chuyển hóa Hậu Thiên thành Tiên Thiên.

"Xem ra Càn Khôn Đỉnh có duyên với ta, không lấy thì thật uổng!" Ôn Vũ trực tiếp đưa tay ra chiêu, dựa vào thực lực Đại La Kim Tiên, đã vững vàng nắm chặt pháp bảo trong tay.

Sau đó, Ôn Vũ lại một lần thuấn di, trực tiếp đến vạn dặm ngoài Tiên Ma chiến trường, liền ẩn nấp ở đó, quan sát kết cục cuối cùng của đại chiến.

Tất cả mọi người bên trong đại trận, đối với sự việc xảy ra bên ngoài trận pháp đều không hề hay biết.

Nhưng sau khi Càn Khôn Lão Tổ tự bạo, Tru Tiên Kiếm Trận xuất hiện một sự dao động ngắn ngủi.

Mặc dù tia dao động này cực kỳ nhỏ bé, nhưng vẫn bị ba người phát hiện.

Thế là, ba người vội vàng tấn công đại trận, nhưng La Hầu há lại để họ được như ý.

La Hầu trực tiếp nhắm vào Âm Dương Lão Tổ đang cầm Thái Cực Đồ, dù sao Âm Dương Lão Tổ đã bị thương từ trước, làm sao có thể chống đỡ nổi công kích của hắn.

Âm Dương Lão Tổ bị La Hầu ngăn cản, Dương Mi Đại Tiên thấy vậy liền tiến lên giúp đỡ, Hồng Quân dốc toàn lực phá Tru Tiên Kiếm Trận.

Oanh!

Đúng lúc này, trong đại trận lại bùng nổ một trận kinh thiên động địa, chính là Âm Dương Lão Tổ đã tự bạo.

Dù sao bản thân La Hầu là cường giả Bán Bộ Hỗn Nguyên, cho dù bị thương, vẫn mạnh hơn Âm Dương Lão Tổ.

Âm Dương Lão Tổ vốn đã là nỏ mạnh hết đà, vì muốn Hồng Quân có thể phá trận, cũng đã bước theo vết xe đổ của Càn Khôn Lão Tổ.

Vụ nổ này, lại trực tiếp bùng nổ ngay trước mặt La Hầu, trực tiếp khiến hắn bị trọng thương.

Tru Tiên Đại Trận lại một lần nữa bị vụ nổ ảnh hưởng, xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Cùng lúc đó, Hồng Quân Đạo Nhân trực tiếp ra tay triệu hoán Tam Thi, mỗi thi bay về một góc của đại trận, bản thân thì đến trước Tru Tiên Kiếm.

Hồng Quân Đạo Nhân đứng vững, trực tiếp lấy ra Bàn Cổ Phiên, khẽ vung một cái, lập tức một đạo ba động khủng bố cực kỳ, lan tỏa về phía Tru Tiên Kiếm.

Nơi nào đi qua, không gian tan vỡ, Hỗn Độn Chi Khí tràn ra, thậm chí mơ hồ có lực lượng Thiên Đạo lan tràn.

Thiện Thi của Hồng Quân Đạo Nhân thì vươn tay, nhiếp Thái Cực Đồ rơi xuống đất sau vụ nổ của Âm Dương Lão Tổ vào tay, sau đó đưa pháp lực vào đó, lập tức hóa thành một cây cầu vàng ngọc đá, mang theo thánh uy Thiên Đạo, bay về phía Lục Tiên Kiếm.

Ác Thi thì lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, trong đó lực lượng tạo hóa đại phóng, mang theo khí tức hỗn độn, trấn áp về phía Tuyệt Tiên Kiếm.

Tự Ngã Thi thì đỉnh đầu Chư Thiên Khánh Vân, nhất thời, bên trong khánh vân, thế giới hỗn độn ẩn hiện trong đó, mặt trời, mặt trăng, tinh tú chiếu rọi.

Trong khánh vân, hào quang ngũ sắc nhuộm khắp chư thiên, bát âm tiên nhạc vang vọng hoàn vũ.

Khánh vân hiển hóa chư thiên, mang theo lực lượng chư thiên, bắn về phía Hãm Tiên Kiếm.

Bốn đạo vĩ lực cùng lúc đánh ra, lập tức bùng nổ tiếng động kinh thiên động địa, bốn góc đều có thần uy vô lượng tràn ra, cuồng phong quét ngang, tầng mây cuộn trào không ngừng, không gian liên tục tan vỡ, hư không đều hiển hiện ra.

Cuối cùng, cùng với bốn đạo công kích cường đại, đại trận sát phạt đệ nhất này cuối cùng không thể chống đỡ, oanh nhiên vỡ nát.

Bốn thanh kiếm trên thân kiếm ánh sáng ảm đạm, không còn phong mang ngày xưa.

Lúc này, Hồng Quân và Tam Thi thì bay về phía bốn thanh tiên kiếm sắp rơi xuống, bốn người lần lượt đánh ra một đạo pháp quyết, sau đó liền thu bốn thanh tiên kiếm ảm đạm vô quang vào tay áo.

La Hầu cũng ngay lúc kiếm trận vỡ nát, phun ra một ngụm nghịch huyết.

Tru Tiên Kiếm Trận và La Hầu tâm thần tương liên, nay bị phá trừ, ngay cả bốn thanh tiên kiếm cũng bị Hồng Quân thu đi, dẫn đến tâm thần hắn một trận chấn động, hiển nhiên là thương càng thêm thương.

Dương Mi Đại Tiên khẽ nhíu mày, trước đó thấy Hồng Quân thu Thái Cực Đồ, nhưng vì Hồng Quân đã phá trận nên không nói gì nhiều.

Giờ phút này Hồng Quân lại ngay trước mặt Dương Mi Đại Tiên, thu Tru Tiên Tứ Kiếm vào trong túi, khiến trong lòng hắn nảy sinh một tia đề phòng.

"Hồng Quân, vì sao ngươi luôn đối đầu với ta khắp nơi!" La Hầu nhìn Hồng Quân đang lơ lửng không xa, hai mắt đỏ ngầu, nghiến răng nói.

Hồng Quân luôn vào những thời khắc then chốt phá hoại chuyện tốt của hắn, giống như một khắc tinh trời sinh.

La Hầu cũng không đoán sai, Hồng Quân quả thực là khắc tinh của hắn, Thiên Đạo khiến vậy!

"Hừ, La Hầu, ngươi châm ngòi đại chiến Tam Tộc, dẫn đến toàn bộ Hồng Hoang lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, sơn hà tan nát, linh mạch khô kiệt, tất cả đều do một tay ngươi gây ra." "Ta thì thay trời hành đạo, đặc biệt đến đây tru sát ma đầu!" Hồng Quân nhìn về phía La Hầu, trong ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Thả rắm!” La Hầu gầm lên một tiếng, trực tiếp xông về phía Hồng Quân.

Chương 19

"Minh ngoan bất linh." Hồng Quân lắc đầu, từ đầu cuộc chiến đến giờ vẫn luôn bảo tồn thực lực, thêm vào việc có Bàn Cổ Phiên và các chí bảo khác trong tay, La Hầu đã trọng thương làm sao có thể là đối thủ của hắn.

Chỉ thấy Hồng Quân tay phải cầm Bàn Cổ Phiên, trường phiên vừa chấn động, trong nháy mắt, một đạo gợn sóng lan tỏa trong hư không, mang theo thánh uy Thiên Đạo trực tiếp lan tràn về phía La Hầu.

Nhất thời, nơi nào gợn sóng đi qua, từng sợi Hỗn Độn Chi Khí từ hư không tràn ra, mỗi sợi đều nặng vạn quân, chấn động khiến cả khoảng không tan vỡ.

La Hầu thấy một kích này, trong lòng kinh hãi, vội vàng tế xuất Diệt Thế Hắc Liên, lơ lửng trên đỉnh đầu, một đạo quang màng màu đen từ đó hiển hóa ra, ý đồ ngăn cản một kích này.

Nhưng uy lực của Bàn Cổ Phiên há lại dễ dàng ngăn cản như vậy!

Đạo gợn sóng đó vừa chạm vào quang màng màu đen do Diệt Thế Hắc Liên tạo thành, trong nháy mắt, quang màng màu đen liền như tấm gương vỡ tan, hóa thành từng đốm sáng li ti, tiêu tán giữa trời đất.

Ngay sau đó, gợn sóng lại trực tiếp đánh vào bản thể Diệt Thế Hắc Liên, nào ngờ, đài sen Diệt Thế Hắc Liên cũng không thể chống đỡ nổi uy lực từ Bàn Cổ Phiên kích phát ra.

Tiếng "rắc rắc" không ngừng vang lên, Diệt Thế Hắc Liên bắt đầu rạn nứt, nhưng cuối cùng vẫn chưa hoàn toàn vỡ nát.

Phòng ngự của Diệt Thế Hắc Liên vừa phá, La Hầu tâm thần

tương liên với nó lại phun ra một ngụm máu tươi, cùng với đạo gợn sóng trực tiếp đánh vào thân thể hắn.

Nhất thời, thân thể La Hầu lại bị đánh rạn nứt, máu tươi không ngừng tràn ra, vô cùng khủng bố.

Nhưng may mắn thay, uy năng của đạo vĩ lực kia cuối cùng cũng tiêu tan.

"Hồng...

Quân..." La Hầu gầm lên giận dữ, không màng đến thương thế trên người, lại trực tiếp xông về phía Hồng Quân.

Hiện tại La Hầu đã biết bại cục đã định, cho nên dù liều chết chống cự, cũng tuyệt không để Hồng Quân sống yên.

"Con cháu ta, cùng ta bùng nổ đi!

Ha ha ha!" Lúc này trên mặt La Hầu có chút điên cuồng, ngẩng đầu cười dài một tiếng.

Cùng với tiếng hô của La Hầu, các cường giả Ma Tộc phía dưới lại từng người tự bạo.

Đồng thời, trên thân La Hầu cũng bắt đầu ngưng tụ một luồng khí tức khiến người ta nghẹt thở, chu thiên sát khí và toàn bộ linh mạch của Tây Phương lại đồng thời bị dẫn động.

Cùng với chu thiên sát khí và sức mạnh linh mạch không ngừng hội nhập vào thân thể La Hầu, thân thể hắn đột nhiên bắt đầu bành trướng, khí tức trên đó trong nháy mắt đã đạt đến đỉnh điểm.

Oanh!

Vụ nổ hủy thiên diệt địa ngay lập tức bùng phát.

La Hầu tự bạo!

Pháp lực cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên cộng thêm sát khí thiên địa và toàn bộ linh mạch của Tây Phương, cùng một lúc bị La Hầu dẫn động hóa thành năng lượng bùng nổ.

Dưới vụ nổ kinh người này, toàn bộ Hồng Hoang dường như trải qua đại kiếp diệt thế, không ngừng chấn động.

Tây Phương đại địa nơi Tu Di Sơn tọa lạc, lại trong một khoảnh khắc bị san bằng, tất cả sinh linh trong khoảnh khắc đó đều hóa thành tro bụi, ngay cả đại địa cũng tan vỡ.

Uy lực tự bạo của La Hầu thật sự quá lớn, Ôn Vũ ở cách xa mấy vạn dặm cũng suýt chút nữa bị luồng xung kích cường đại đó đánh bay.

May mắn là thực lực hiện tại không yếu, lại có đỉnh cấp linh bảo hộ thể, nếu không dù không chết cũng lột một tầng da.

Tiếp đó, Ôn Vũ tiếp tục ẩn nấp thân thể, ngẩng đầu nhìn về trung tâm chiến trường.

Lúc này, khói bụi do vụ nổ chiến trường tạo ra đang dần tan đi.

Sau khi hiện trường vụ nổ hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thấy thế giới Tây Phương một mảnh hoang tàn, vô số hố sâu và đại địa tan vỡ, khắp nơi có thể thấy được.

"La Hầu thật sự tội nghiệt sâu nặng, toàn bộ thế giới Tây Phương đều suýt bị hủy diệt!" Nhìn sơn hà tan nát, trong lòng Ôn Vũ một trận cảm thán.

Mặc dù là người hậu thế, biết toàn bộ sự nghèo nàn của Tây Phương đều do một tay La Hầu gây ra, nhưng hiển nhiên không chấn động bằng việc tận mắt chứng kiến cảnh tượng này.

"Không biết Hồng Quân thế nào rồi." Ôn Vũ đột nhiên nhớ đến Hồng Quân, La Hầu đã tự bạo ngay trước mặt hắn, trực diện với vụ

nổ kịch liệt như vậy, dù không chết cũng phải lột một tầng da.

Nhưng Ôn Vũ biết Hồng Quân không dễ chết như vậy, là tiểu cường bất tử chắc chắn mạng lớn, nhìn quanh khắp nơi, quả nhiên, ở một nơi trong chiến trường, nhìn thấy hai thân ảnh khom lưng.

Lúc này Hồng Quân đã không còn vẻ phong khinh vân đạm như trước, đạo bào trên người đều rách nát, máu tươi chảy ròng, hiển nhiên đã bị trọng thương.

"Sức sống thật ngoan cường a!" Nhìn thảm trạng của Hồng Quân, Ôn Vũ trong lòng cảm thán, nếu đổi lại là hắn trực diện như vậy, e rằng sớm đã hóa thành tro bụi.

Sau đó, Ôn Vũ nhìn về phía đỉnh đầu Hồng Quân, bèn cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy đỉnh đầu Hồng Quân có Chư Thiên Khánh Vân, trong tay thì cầm Bàn Cổ Phiên.

Chỉ là, Chư Thiên Khánh Vân lúc này lại ảm đạm vô quang, hào quang thất sắc đã không còn hiển hiện, chắc là đã bị tổn thương, nhưng Bàn Cổ Phiên lại không có biến hóa.

Dù sao Bàn Cổ Phiên là đỉnh cấp Tiên Thiên Chí Bảo, Chư Thiên Khánh Vân nhiều nhất cũng là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

Vì thuộc hàng Tiên Thiên Linh Bảo, tự nhiên không thể chống đỡ nổi vụ nổ cường đại như vậy.

Chương 20

Ôn Vũ lại nhìn về phía Dương Mi Đại Tiên, nhưng hắn lại thảm hơn Hồng Quân nhiều.

Không chỉ đạo bào trên người rách nát, ngay cả một cánh tay cũng bị nổ mất.

Ban đầu Dương Mi Đại Tiên đã bị thương, cho dù xuyên toa hư không rời khỏi trung tâm vụ nổ, nhưng vụ nổ ngay cả không gian cũng không chịu nổi, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến Dương Mi Đại Tiên đang ở trong hư không.

Dương Mi Đại Tiên đang nhìn Hồng Quân, Hồng Quân cũng đang nhìn Dương Mi, giữa hai người dường như có mùi thuốc súng lan tỏa.

Nhưng điều khiến Ôn Vũ bất ngờ là, Dương Mi Đại Tiên cuối cùng chỉ nhìn Hồng Quân một cái, rồi kéo lê thân thể trọng thương, biến mất khỏi chỗ cũ, hiển nhiên biết đối kháng với Hồng Quân lúc này là không lý trí.

Ôn Vũ cũng biết, không gì khác ngoài việc Dương Mi Đại Tiên cuối cùng không chiếm được lợi ích, ngoài ra cũng vì Hồng Quân trong tay có Bàn Cổ Phiên, thể hiện ra thực lực cường đại, khiến Dương Mi không thể không lùi bước, cho nên mới âm thầm rời khỏi nơi đây.

Đột nhiên trong Hồng Hoang, một đạo Thiên Đạo Thệ Ngôn vang vọng mây trời.

“Thiên Đạo ở trên, hôm nay ta Long Vương nguyện hóa chân linh, dẫn dắt Long Tộc ta vĩnh trấn Tứ Hải, bảo hộ thủy vực Hồng Hoang, vì Hồng Hoang đại địa hành vân bố vũ.

Từ nay về sau, phi Vô Lượng Lượng Kiếp không tái xuất thế, Thiên Đạo giám chi!" Long Vương hai mắt lóe lên một tia quyết nhiên.

Lời của Long Vương vừa dứt, trên không trung một trận oanh minh, hiển nhiên Thiên Đạo đã chấp thuận lời thề của Long Vương.

Sau đó thấy Long Vương hóa thành một đạo quang ảnh màu xanh, bay về phía Đông Hải.

Ngay sau đó Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng phát hạ Thiên Đạo Thệ Ngôn.

"Thiên Đạo ở trên, hôm nay ta Nguyên Phượng nguyện hóa chân linh, dẫn dắt Phượng Tộc ta vĩnh trấn Nam Minh, trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn.

Từ nay về sau, phi Vô Lượng Lượng Kiếp không tái xuất thế, Thiên Đạo giám chi!" "Thiên Đạo ở trên, ta Thủy Kỳ Lân nguyện hóa chân linh, dẫn dắt Kỳ Lân Tộc vĩnh trấn Trung Ương Mậu Thổ.

Kỳ Lân Tộc ta từ nay hóa thân Tường Thụy Chi Thú, nơi nào đi qua đều mang theo tường thụy, mong Thiên Đạo giám chi!" Nói xong, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng giống như Long Vương, mỗi người hóa thành một đạo lưu quang, bay về các hướng khác nhau.

Thấy cảnh này, Ôn Vũ cũng đã hiểu ra.

Chính là vì lượng kiếp đã kết thúc, thiên cơ hiển hiện.

Các Lão Tổ Tam Tộc thông qua thiên cơ sớm đã biết tất cả tiền nhân hậu quả, đồng thời cũng để bù đắp những sai lầm lớn mà người của Tam Tộc đã gây ra trong Hồng Hoang, cùng lúc bảo lưu hương hỏa Tam Tộc, mới phát ra Thiên Đạo Thệ Ngôn.

Cho nên sau khi ba vị Lão Tổ rời đi, Tam Tộc sẽ hoàn toàn rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Đúng lúc này, trên không trung rơi xuống một mảnh tường vân màu vàng, hà quang vô tận, chiếu sáng toàn bộ đại địa thành màu vàng.

"Công Đức Kim Vân!" Nhìn tường vân màu vàng rơi xuống, Ôn Vũ biết lai lịch của ánh sáng vàng này, trong mắt lộ ra một tia tiện mộ.

Chỉ thấy sau khi Công Đức Kim Vân rơi xuống, tám phần trong đó rơi xuống thân Hồng Quân, một phần bay về phía xa, một phần Ôn Vũ biết chắc chắn rơi xuống thân Dương Mi Đại Tiên, còn phần cuối cùng thì hóa thành vô số lưu quang màu vàng, phân tán khắp nơi trong Hồng Hoang.

Lúc này, Hồng Quân đang tắm mình trong Công Đức Kim Quang, tất cả thương thế bên ngoài đều đã hồi phục.

Sau đó, Hồng Quân lại tìm kiếm một lượt trong chiến trường, nhưng không phát hiện tung tích của Càn Khôn Đỉnh.

Mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng cũng không quá ảnh hưởng, dù sao cũng đã có Thái Cực Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm.

Thế là Hồng Quân không còn nán lại ở đó, trực tiếp bước vào hư không, biến mất khỏi chỗ cũ.

Ôn Vũ thì ở lại chỗ cũ một lát, xác định Hồng Quân đã đi rồi mới lờ mờ hiện thân, sau đó trực tiếp chạy đến chiến trường, muốn xem có thứ gì có thể nhặt nhạnh không.

Trên chiến trường, một mảnh phế tích lộ ra một vực sâu khổng lồ.

Đột nhiên Ôn Vũ cảm giác ở xa dường như có hai luồng khí tức kỳ dị tồn tại.

Lập tức trong lòng hắn có chút kinh ngạc, không ngờ lại có sinh linh có thể sống sót dưới vụ nổ đó.

Thế là, Ôn Vũ trực tiếp thuận theo hai luồng khí tức mà tìm kiếm.

Chốc lát sau, Ôn Vũ tìm thấy nguồn gốc của hai luồng khí tức, phát hiện suy đoán trước đó của mình là sai.

Nguyên nhân của hai luồng khí tức đó căn bản không phải sinh linh, chính xác hơn là một đoàn thanh khí màu vàng và một cây linh thụ được bao bọc trong thanh khí.

Nhìn hai đoàn thanh khí, trong lòng Ôn Vũ có chút suy đoán, e rằng đoàn thanh khí màu vàng bên trái chính là Tiên Thiên Canh Kim Chi Khí, là bản thể của vị Tiếp Dẫn Đạo Nhân, cây linh thụ được bao bọc trong thanh khí bên cạnh thì là Thất Bảo Diệu Thụ, linh căn tiên thiên trong truyền thuyết, cũng là bản thể của vị Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Ôn Vũ không ngờ lại nhìn thấy hai vị Tây Phương Giáo nhị thánh ở đây, đồng thời trong lòng vô cùng kinh ngạc.

"Không phải nên ở trong Tu Di Sơn sao?

Vì sao lại xuất hiện ở đây?" Đột nhiên Ôn Vũ nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, sau đó cũng đã hiểu ra.

E rằng hai người vốn được bảo hộ bởi tiên thiên cấm chế trên Tu Di Sơn, nhưng vụ tự bạo của La Hầu suýt chút nữa san bằng toàn bộ Tu Di Sơn.

Chính vì vụ nổ này, đã phá hủy tiên thiên cấm chế bảo hộ, cho nên hai người mới hiển hóa khí tức ra, sau đó bị Ôn Vũ phát hiện.

Nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa hóa hình trước mắt, trong mắt Ôn Vũ lóe lên một tia lãnh quang.

Mặc dù Ôn Vũ hiện tại và thế giới Đông Phương không có quan hệ quá lớn, nhưng trong cốt cách lại coi mình là người của Đông Phương.

Chương 21

Hai vị Tây Phương nhị thánh này khắp nơi gây khó dễ Đông Phương, tranh giành khí vận với Đông Phương, điểm này sau này chắc chắn sẽ đụng chạm đến lợi ích của Ôn Vũ.

Cho nên, Ôn Vũ đang do dự có nên hoàn toàn giữ hai người này lại ở đây hay không.

Chốc lát sau, trong lòng Ôn Vũ có quyết định, quyết định ra tay với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng khi Ôn Vũ định ra tay, đột nhiên trên không trung có một luồng khí cơ cực kỳ khủng bố, giáng lâm lên người hắn, dường như chỉ cần Ôn Vũ dám ra tay, sẽ bị luồng khí cơ đó tiêu diệt.

Trong lòng Ôn Vũ rùng mình, dừng lại tại chỗ, sau đó thu sát tâm, không dám có bất kỳ động tác nào nữa.

Chốc lát sau, Ôn Vũ cảm thấy áp lực trên người đột nhiên nhẹ bẫng, đồng thời cũng hiểu được luồng khí cơ đó đại biểu cho điều gì.

Nếu Ôn Vũ đoán không sai, e rằng luồng khí cơ đó là Thiên Đạo.

Nếu hắn thật sự dám chém giết Thánh Nhân chưa xuất thế, nhất định sẽ ảnh hưởng đến sự vận chuyển của Hồng Hoang.

Lúc đó, Thiên Đạo chắc chắn sẽ tiêu diệt hắn.

Mặc dù Ôn Vũ đã thôn phệ Minh Hà Lão Tổ, nhưng Minh Hà trong mắt Thiên Đạo, căn bản không sánh bằng trọng lượng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Sự biến mất của hắn đối với Thiên Đạo ảnh hưởng không lớn.

Lý giải rõ điểm này, Ôn Vũ thở dài một hơi, đồng thời vô cùng

tiện mộ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Loại tồn tại vừa sinh ra đã định sẵn là Thánh Nhân chi tôn, không phải ai cũng có thể sánh bằng.

"Mặc dù không thể giết chết, nhưng đều phải khiến các ngươi trả giá một chút, dù sao ta không thể một chuyến tay không." Ôn Vũ nhìn hai đoàn thanh khí trước mắt, lẩm bẩm trong miệng, đồng thời trong hai mắt bắn ra một đạo sáng quang.

Thế là, Ôn Vũ trực tiếp ra tay, trong nháy mắt, một luồng khí tức cường đại từ lòng bàn tay dâng lên.

Sau đó, toàn bộ không gian dường như ngưng đọng lại, một bàn tay khổng lồ đột nhiên xuất hiện, trên đó lôi điện bao quanh.

Ôn Vũ trực tiếp khống chế bàn tay khổng lồ này, chộp về phía hai đoàn thanh khí, trích đi một đoạn bản thể Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.

Nửa canh giờ sau, phát hiện Thiên Đạo khí cơ không giáng xuống, thế là hắn cũng lớn mật hơn.

Lần này, Ôn Vũ khống chế cự thủ chộp về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân, lại trực tiếp trích đi một đoạn bản thể Khổ Trúc.

Lập tức, khí tức trên người đối phương liền suy giảm không ít.

Nhưng Ôn Vũ không quan tâm hai người thế nào, sau khi thu được hai thứ này, liền thỏa mãn rời khỏi nơi đây, đi đến chiến trường bắt đầu nhặt nhạnh.

Nhưng tìm kiếm một vòng lớn sau đó, Ôn Vũ có chút thất vọng nhìn chiến trường rộng lớn.

Lần này, căn bản không phát hiện bất kỳ dấu vết linh bảo nào, thậm chí ngay cả mảnh vỡ linh bảo cũng không thấy.

“Chắc là Hồng Quân khi rời đi đã thu hết tất cả linh bảo ở đây rồi.” “Chỉ là, Hồng Quân thật quá đáng, ăn thịt cũng ăn hết, ngay cả canh cũng không để lại một ngụm.” Ôn Vũ lẩm bẩm trong miệng, đồng thời trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Sau khi quét mắt chiến trường một vòng nữa, Ôn Vũ liền quyết định rời khỏi nơi đây.

Đột nhiên, Ôn Vũ dường như nghe thấy từ xa vọng lại một trận tiếng gọi hư vô phiêu miểu, dường như đang gọi hắn đi.

Thế là Ôn Vũ liền toàn tâm cảm tri tiếng gọi đó, chậm rãi bay về phía nguồn gốc của tiếng gọi.

Bay suốt mấy triệu dặm sau đó, Ôn Vũ ở một khe nứt đá khổng lồ, nhìn thấy nguồn gốc của tiếng gọi thần bí.

Lại thấy một đóa Hắc Liên tàn phá, đang lẳng lặng nằm trong khe nứt đá.

Nhìn đóa Hắc Liên này, Ôn Vũ lập tức biết lai lịch của nó.

Chính là linh bảo phòng ngự của La Hầu khi còn sống, Diệt Thế Hắc Liên, chỉ là để chống lại công kích của Bàn Cổ Phiên của Hồng Quân mà bị phá nát.

“Không ngờ, Hồng Quân cũng không tìm thấy đóa Hắc Liên này, ngược lại lại để ta tìm thấy.” “Chỉ là, vì sao lại có loại cảm ứng gọi thần kỳ này?” Điểm này, Ôn Vũ vô cùng không hiểu, nhưng lại không giải thích thông, hoàn toàn cho rằng là do trên người có Nghiệp Hỏa Hồng Liên mà ra.

Nhìn đóa Hắc Liên tàn phá này, Ôn Vũ thầm tiếc nuối.

Nếu người khác gặp Hắc Liên tàn phá này, mỗi ngày dùng pháp lực để ôn dưỡng, thì dù tốn vô số nguyên hội, cũng chưa chắc đã có thể khiến nó khôi phục nguyên trạng.

Nhưng Ôn Vũ thì khác, trên Bồng Lai Tiên Đảo có một cái ao Tam Quang Thần Thủy, chỉ cần đặt vào tiên trì, lợi dụng thần hiệu của Tam Quang Thần Thủy, thì sau một thời gian, có thể thành công phục nguyên.

Nếu phục nguyên thành công, vậy thì Ôn Vũ sẽ có ba đóa đài sen phòng ngự đỉnh cấp.

Cho nên, Diệt Thế Hắc Liên đối với Ôn Vũ có chút tác dụng.

Thế là Ôn Vũ liền bước tới, nhặt đóa Hắc Liên trong khe nứt đá ra.

Nhưng khi chạm vào đóa Hắc Liên này, dị biến đột ngột xảy ra.

Chỉ thấy trên Hắc Liên, lóe lên một đạo hắc mang, trong khi Ôn Vũ hoàn toàn không phản ứng kịp, trực tiếp xông vào não hải của hắn.

Ôn Vũ phản ứng lại, lập tức đại kinh thất sắc, vội vàng kiểm tra trong não hải.

Chương 22

Lúc này, trong não hải của Ôn Vũ, một đạo tàn hồn màu đen, đang đứng trước Nguyên Thần, đối với hắn cười lạnh một tiếng.

"La Hầu..." Nguyên Thần của Ôn Vũ mở mắt ra, nhìn đạo tàn hồn trước mặt, sắc mặt lập tức đại biến.

Không sai, bóng người đó chính là La Hầu sau khi tự bạo, chính xác hơn là một sợi thần hồn tàn phá.

Ôn Vũ cũng đã hiểu ra, nguyên lai đóa Diệt Thế Hắc Liên này hoàn toàn là một cái bẫy.

La Hầu sau khi tự bạo, đã ký thác một sợi tàn hồn vào Hắc Liên tàn phá, chờ được người khác nhặt đi, bèn nhân cơ hội chiếm cứ nhục thân của người khác để phục sinh.

Có thể nói là đánh một nước cờ hay!

"Hắc hắc, đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu, để ta chiếm tiện nghi rồi." "Tiểu tử, để ta thôn phệ ngươi đi!" Giọng La Hầu truyền vào tai Ôn Vũ, kéo hắn trở về hiện thực.

Sau đó Ôn Vũ thấy tàn hồn của La Hầu hóa thành một cự ảnh ma quỷ khổng lồ, há cái miệng máu bồn, nhanh chóng bay về phía Nguyên Thần của hắn, hiển nhiên muốn một hơi nuốt chửng Nguyên Thần của Ôn Vũ.

Ôn Vũ trong lòng có chút sốt ruột.

La Hầu mặc dù chỉ là một đạo thần hồn tàn khuyết, nhưng dù sao cũng là cường giả Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Hiện tại ở trong não hải, những linh bảo kia căn bản không dùng

được, làm sao có thể chống đỡ La Hầu thôn phệ.

"Ừm!

Thôn phệ?" Đột nhiên, hai mắt Ôn Vũ sáng lên, lại bị lời nói của hắn khải phát.

Nếu hiện tại có thể cứu hắn, có lẽ chỉ có Pháp Tắc Dung Hợp Đạo Quả trên Nguyên Thần của Ôn Vũ.

Nó đã dung hợp Thôn Phệ Pháp Tắc, lại có mấy đại pháp tắc phụ trợ, hẳn là có thể chống đỡ La Hầu.

Thế là, Ôn Vũ nhắm mắt lại, coi La Hầu như không có gì, chuyên tâm dẫn động Pháp Tắc Dung Hợp Đạo Quả.

Nhưng cảnh này rơi vào mắt La Hầu lại hoàn toàn khác, hắn lại cho rằng Ôn Vũ trực tiếp từ bỏ chống cự.

"Ha ha, tiểu tử, biết Bản Tổ không phải đối thủ của ngươi, nên từ bỏ rồi sao?" La Hầu cười lớn.

Đồng thời trong lòng La Hầu có chút đắc ý, bắt đầu tính toán những việc sau khi tiếp thu nhục thân Ôn Vũ.

Hắn không thể không nói, Ôn Vũ quả thực không tệ, không chỉ nhục thân cường đại, lĩnh ngộ ra Pháp Tắc Đạo Quả, thiên tư bất phàm.

Khi La Hầu cho rằng Ôn Vũ đã từ bỏ, bỗng nhiên cảm thấy từ Pháp Đạo Quả trên Nguyên Thần truyền ra một luồng khí tức khiến người ta kinh hãi, sau đó một luồng thôn phệ chi lực tuyệt cường truyền đến.

Thôn phệ chi lực vừa bùng phát, trực tiếp chộp lấy cự ảnh ma quỷ, nhanh chóng hút về phía đạo quả, lập tức xé rách từng mảnh vỡ từ cự ảnh ma quỷ, lần lượt tiến vào bên trong Pháp Tắc Đạo Quả.

Nếu La Hầu thôn phệ Đại La Kim Tiên bình thường, ngay cả Chuẩn Thánh cũng sẽ dễ dàng hơn, nhưng đụng phải Ôn Vũ tu luyện Thôn Phệ Pháp Tắc, dưới sự bùng nổ của thần thông Thôn Thiên Phệ Địa nhanh chóng bị phản thôn phệ.

"A… đây là sức mạnh gì?" Cảm nhận luồng sức mạnh thôn phệ cường đại này, La Hầu lập tức đại kinh thất sắc, hoảng sợ kêu lên.

La Hầu hoàn toàn không ngờ Ôn Vũ lại có thủ đoạn như vậy.

Thôn phệ chi lực hút lấy thân thể hắn, khiến hắn căn bản không thể chống cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị xé thành vô số mảnh vỡ.

Nghe tiếng kinh hô của La Hầu, Ôn Vũ mở hai mắt.

Khi nhìn thấy thảm trạng của đối phương, hắn triệt để triển khai thần thông, cười lạnh nói: "Thôn Thiên Phệ Địa." "Không... ta sai rồi, mau để ta rời khỏi đây!" Cảm nhận thôn phệ chi lực đột nhiên tăng mạnh, La Hầu càng thêm sợ hãi, cầu xin Ôn Vũ.

"Hừ, khi ngươi tiến vào não hải của ta, đã định sẵn là một con đường chết.

Phải trách thì trách ngươi." Ôn Vũ thần sắc đạm mạc nói.

La Hầu dám ám toán hắn, tuyệt không thể tha thứ.

Ôn Vũ trong lòng còn có tính toán khác, ngày đó thôn phệ Ma Tộc Ba Tuần chỉ là chút lợi lộc nhỏ, giờ đây đối mặt với bản tôn Ma Tổ, chắc chắn sẽ thu được lợi ích lớn hơn.

Cho nên dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không để La Hầu chạy thoát.

"A... tiểu tặc, ta nguyền rủa ngươi không được chết tử tế..." Cùng với tiếng kêu thảm thiết dần xa, ma ảnh do Nguyên Thần của La Hầu hóa thành, cuối cùng cũng bị Pháp Tắc Đạo Quả thôn phệ sạch sẽ.

Đến đây, một đại kiêu hùng Ma Tổ La Hầu, hoàn toàn diệt vong trong Hồng Hoang, không còn bất kỳ khả năng phục sinh nào nữa.

Ôn Vũ nghe lời cuối cùng của La Hầu, không khỏi bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ, đều đã chết rồi thì làm được gì.

Khi thôn phệ xong tàn hồn La Hầu, Ôn Vũ vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh, đơn giản luyện hóa, tiêu hóa tri thức trong não hải.

Nhưng nội dung ẩn chứa trong Nguyên Thần của La Hầu quá phong phú, không phải một sớm một chiều có thể hấp thu xong.

Cùng lúc đó, Ôn Vũ hiểu được danh hiệu của La Hầu, chính là Tâm Ma Thủy Tổ, Ma Đạo Chi Tổ.

Chương 23

Tâm Ma Thủy Tổ, chỉ cần trên thế giới còn có tâm ma tồn tại, La Hầu có thể mượn xác phục sinh, tương đương với một loại bất tử bất diệt khác.

Nhưng Ôn Vũ đã tu luyện Tâm Ma Đại Đạo, sau khi thôn phệ ký ức của La Hầu, tương đương với Tâm Ma Chi Tổ, đối phương triệt để chết rồi, hắn kế thừa năng lực này.

Còn về Tâm Ma Đại Đạo, Ôn Vũ không hề có chút bài xích nào.

Trong mắt hắn, bất kể Tiên hay Ma, chỉ là hai loại tư tưởng khác nhau mà thôi.

Tiên là thuận theo tự nhiên, Ma thì tự tại do ta, tùy tâm sở dục, nhưng bản chất của cả hai đều là để theo đuổi chí cao chi đạo.

Hiện nay Ôn Vũ thôn phệ La Hầu xong, danh hiệu Tâm Ma Thủy Tổ và Ma Đạo Chi Tổ liền rơi vào người hắn.

Ôn Vũ khẽ mỉm cười, trong lòng không quá để tâm, dù sao những điều này chỉ có một mình hắn biết, không cần phải lo lắng.

Thế là, Ôn Vũ lại tìm kiếm một lượt ở đây, sau khi không phát hiện bất kỳ thứ gì nữa, liền thuấn di rời đi.

Trải qua trận chiến này, Ma Tổ đại bại, thế giới Tây Phương càng phải trả giá bằng toàn bộ linh mạch.

Từ nay về sau Tây Phương sẽ không thể chấn hưng, đúng là khổ cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Ôn Vũ biết lần này Hồng Quân trở về, chắc chắn sẽ bước ra bước cuối cùng để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Sau đó, sẽ nhanh chóng chào đón một đại thế, đồng thời sẽ có thêm nhiều cơ duyên.

Ôn Vũ quyết định trước tiên trở về Bồng Lai Tiên Đảo bế quan tu luyện, chờ sau khi đột phá cảnh giới sẽ du lịch Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên.

Sau khi trở về Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ tiện thể thu dọn đảo một lượt.

Trước tiên, Ôn Vũ dùng kỳ kim dị thạch thu được trong bảo khố Long Tộc để luyện chế một kiện linh bảo.

Một quần thể cung điện khổng lồ, Ôn Vũ đặt nó trên đảo, bao phủ toàn bộ ao Tam Quang Thần Thủy.

Ở vị trí cốt lõi nhất, bố trí các loại cấm chế, người ngoài không thể tiến vào.

Tam Quang Thần Thủy và các thần vật khác không nên lộ ra trước mặt thế nhân, tránh để người khác nảy sinh lòng tham lam.

Đồng thời Ôn Vũ còn bố trí một trận pháp trong quần thể cung điện, chính là Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận.

Mặc dù không thể sánh bằng Tiên Thiên Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận bên ngoài đảo, nhưng dùng để ngự địch thì đủ, coi như bảo hiểm kép.

Thứ hai, Ôn Vũ lại trồng Chu Thiên Tinh Thần Thụ và các thần thảo tiên dược thu được trên hai tiên đảo còn lại vào sân sau.

Sau đó, bên cạnh Chu Thiên Tinh Thần Thụ xây dựng một tòa các lầu, làm đạo trường tu luyện của mình.

Cuối cùng, Ôn Vũ đặt Diệt Thế Hắc Liên vào ao Tam Quang Thần Thủy trong sân.

Để nó tự mình ôn dưỡng.

Tam Quang Thần Thủy và Tịnh Thế Bạch Liên đồng nguyên, đặt chung một chỗ thì việc phục hồi chắc sẽ nhanh hơn.

Khi hoàn thành mọi việc, Ôn Vũ đánh giá toàn bộ sân vườn.

Chỉ thấy sân vườn này, phạm vi cực rộng, tiên linh chi khí nồng đậm như mây mù phiêu diêu.

Trên mặt đất, một dược điền rộng lớn tọa lạc ở đây, đầy ắp tiên thảo thần dược, tản ra các loại khí tức kỳ dị huyền diệu.

Những thần thảo tiên dược này ôm lấy một cây linh thụ cổ thụ cao vút như bầu trời đầy sao, cao chót vót như mây, toàn thân tản ra tinh thần chi lực nồng đậm.

Dưới linh thụ, thì một tòa các lầu đứng thẳng, cổ phác mà không mất đi vẻ nhã trí.

Bên cạnh các lầu, một tiên trì khổng lồ tọa lạc ở đây, phát ra thần quang ba màu.

Trong tiên trì, một đóa tiên liên màu trắng và một đóa hoa sen màu đen đang trôi nổi trên mặt, từng giọt sương mai từ cánh hoa rơi xuống, tạo thành từng trận gợn sóng.

Nhìn cảnh tượng thần kỳ như bức tranh vẽ này, trong lòng Ôn Vũ một trận tự hào, đồng thời vô cùng mãn ý.

Sân vườn này tuyệt đối mạnh hơn hầu hết các động thiên phúc địa.

Có sân vườn này, Ôn Vũ không chỉ có thể vô thời vô khắc lợi dụng tinh thần chi lực để rèn luyện thân thể, mà còn có thể bình tâm tĩnh khí tu luyện, không hề tạp niệm.

Cũng chính là, nếu tu luyện ở đây, chắc chắn có thể tiến bộ thần tốc!

Hiện nay, mọi thứ trên Bồng Lai Tiên Đảo đều đã bố trí xong, cũng đến lúc nâng cao tu vi.

Tâm niệm Ôn Vũ vừa động bước vào các lầu, lấy ra một cái bồ đoàn ngồi xuống, trầm tư, gạt bỏ tạp niệm, vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh, chìm vào tu luyện.

Quả nhiên, vừa tiến vào trạng thái tu luyện, Ôn Vũ rõ ràng cảm ứng được tiên linh chi khí trên Bồng Lai Tiên Đảo và tinh thần chi lực từ Chu Thiên Tinh Thần Thụ điên cuồng dũng nhập vào cơ thể hắn.

Đồng thời tâm thần Ôn Vũ vừa động, Thôn Thiên Đạo Kinh được triển khai, vội vàng khống chế những năng lượng bàng bạc này, không ngừng du tẩu khắp tứ chi bách hài.

Những năng lượng này mỗi khi du tẩu xong một chu thiên trong cơ thể, pháp lực trong người Ôn Vũ liền cường đại thêm một tia.

Chương 24

Cứ như vậy ba trăm sáu mươi lăm chu thiên sau đó, pháp lực trong cơ thể đã khôi phục đỉnh phong.

Oanh...!

Cùng với một tiếng oanh minh trầm đục, cảnh giới của Ôn Vũ chỉ còn kém một tia là có thể xuyên phá lớp màng mỏng, đạt đến Đại La Kim Tiên Viên Mãn.

Lúc này biểu cảm của Ôn Vũ không hề tiếc nuối, ngược lại vô cùng hưng phấn.

Bởi vì chỉ du tẩu trong cơ thể mấy trăm chu thiên, tu vi đã có chút tinh tiến, tốc độ này có thể nói là cực kỳ nhanh.

Hiện tại thế giới bên ngoài chỉ mới trôi qua trăm năm, cũng chính là, chỉ cần tiếp tục theo tốc độ này, Ôn Vũ không cần bao lâu nữa là có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Thế là Ôn Vũ với tâm trạng kích động, một lần nữa chìm đắm vào tu luyện.

Hồng Hoang bất ký niên, chớp mắt mấy chục vạn năm thời gian trôi qua.

Lúc này, trong cơ thể Ôn Vũ tràn đầy pháp lực bàng bạc kinh người, trên thân thể càng tản ra khí tức Đại La Kim Tiên Viên Mãn.

Nhưng khí tức lại siêu việt cường giả đỉnh phong Đại La Kim Tiên bình thường, thậm chí có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh phổ thông.

Mấy chục vạn năm thời gian, Ôn Vũ từ Đại La Kim Tiên Đạo Quả đột phá Đại La Kim Tiên Đỉnh Phong.

Đồng thời, khí tức trên thân thể hắn vô cùng ngưng luyện, hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác hư phù nào, hiển nhiên không phải vừa mới đột phá, giống như đã đột phá từ lâu rồi.

Còn về việc Ôn Vũ vì sao lại dừng lại lâu ở tầng thứ này, chủ yếu là để đặt nền móng vững chắc, tránh cho cảnh giới sau này không ổn định.

Đồng thời Thôn Thiên Đạo Kinh trong khi ngưng luyện toàn thân pháp lực, có thể khiến pháp lực tiến hành thăng hoa, nâng cao đẳng cấp.

Ví dụ như pháp lực của người bình thường cùng cảnh giới là 100, thì sau khi được Thôn Thiên Đạo Kinh ngưng luyện, có thể đạt đến 200 thậm chí cao hơn, không chỉ nâng cao số lượng, mà còn cường hóa chất lượng.

Sự khác biệt về chất lượng như mối quan hệ một so với mười.

Với pháp lực của Ôn Vũ chỉ cần 1 điểm, là có thể chống đỡ được 10 điểm của người bình thường.

Khi toàn thân pháp lực hoàn toàn ngưng luyện xong, mặc dù tu vi không tăng lên, nhưng thực lực của Ôn Vũ lại tăng lên một đoạn lớn, có thể thấy được sự khủng bố của nó.

Cũng chính là, với tu vi Đại La Kim Tiên Đỉnh Phong của Ôn Vũ, về pháp lực lại có thể gấp mười lần người thường.

Nếu đối mặt với kẻ địch tương đương, pháp lực bản thân hầu như sẽ không khô kiệt.

Nhưng ngưng luyện pháp lực, nhược điểm duy nhất là cần hao phí thời gian dài, chỉ có từng bước ngưng luyện toàn thân pháp lực, mới có thể ngưng luyện đến cực hạn.

Cứ như vậy, Ôn Vũ đã dành không ít thời gian, chỉ là đối với hắn,

mọi thứ đều xứng đáng.

Thời gian du du, lại trôi qua mấy chục vạn năm, đến nay, Ôn Vũ bế quan tu luyện gần trăm vạn năm.

Bồng Lai Tiên Đảo Văn Đạo Cung.

Văn Đạo Cung là Ôn Vũ căn cứ vào thân phận đời trước của mình, Văn Đạo Nhân mà cải biên.

Ban đầu Ôn Vũ đặt tên là Ôn Đạo Cung, nhưng cảm thấy không hay, cho nên lấy âm Hán Việt 'văn' của 'Văn', đồng thời ngụ ý rằng, theo đuổi cực hạn của Đại Đạo.

Lúc này, trong đình viện Văn Đạo Cung, bên trong một tòa các lầu tản ra khí tức nhân uẩn vô tận, một bóng người đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, đang bình khí ngưng thần, toàn tâm quán chú quan sát biến hóa của cơ thể.

Bóng người đó chính là Ôn Vũ.

Pháp lực trong cơ thể Ôn Vũ tràn đầy đến cực hạn, như những con cự long gào thét không ngừng, đang nằm phục, không ngừng tích lũy sức mạnh, chuẩn bị phát động xung kích về cảnh giới tiếp theo.

Lúc này, Ôn Vũ lại một lần nữa xung kích cảnh giới Chuẩn Thánh.

Sau khi pháp lực vận hành mấy chu thiên, thiên địa linh khí điên cuồng dũng đến, hình thành một kén linh khí khổng lồ.

Đột nhiên Ôn Vũ chợt mở mắt, một đạo u quang màu đen lóe lên, chìm vào hư không, tạo thành từng trận gợn sóng, cảm giác sức mạnh tích lũy đã đạt đến đỉnh điểm.

Thế là, tâm thần Ôn Vũ chia làm hai luồng, một luồng khống chế Pháp Tắc Đạo Quả, một luồng khống chế toàn thân pháp lực, đồng thời phát động xung kích về cảnh giới Chuẩn Thánh.

Oanh!

Luồng pháp lực cực hạn đó vừa chạm vào bức tường cảnh giới, phát ra một tiếng va chạm trầm đục kịch liệt.

Nhưng khi pháp lực sắp xuyên phá bức tường cảnh giới, bất ngờ đột biến xảy ra, Ôn Vũ chỉ cảm thấy một luồng khí cơ cực kỳ khủng bố đột nhiên giáng lâm xuống, lại hoàn toàn áp chế pháp lực trong cơ thể hắn, không còn chút dị động nào.

Chốc lát sau, Ôn Vũ cảm nhận luồng áp chế chi lực đó, dần dần khiến toàn thân pháp lực của hắn như hồng thủy tiêu thoái xuống.

Một đạo xiềng xích pháp tắc màu đen, trực tiếp giáng lâm lên thân thể Ôn Vũ, khiến pháp lực của hắn căn bản khó có thể phát động xung kích lần nữa.

Nếu thật sự muốn đột phá cảnh giới, nhất định phải mở ra đạo xiềng xích này mới được.

"Ừm?" Trong lòng Ôn Vũ không tin tà, lại một lần nữa tích lũy pháp lực thử mấy lần, nhưng vẫn bị áp chế, không thể đột phá, đành phải dừng lại.

Ôn Vũ cảm nhận xiềng xích màu đen, trong lòng vạn phần khó hiểu, đồng thời có chút kinh ngạc.

Chương 25

Bởi vì khí tức của đạo xiềng xích này, Ôn Vũ cảm thấy vô cùng quen thuộc, giống hệt khí tức mà hắn gặp phải khi chém giết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc trước.

Chính là khí tức Thiên Đạo!

"Vì sao Thiên Đạo lại ngăn cản ta thăng cấp Chuẩn Thánh chứ?" Ôn Vũ lẩm bẩm một câu.

Đột nhiên, trong não hải Ôn Vũ dường như lóe lên một tia linh quang, ngay sau đó hắn đã hiểu ra nguyên do.

E rằng là vì hiện nay Hồng Quân vẫn chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, Thiên Đạo không cho phép có cường giả Chuẩn Thánh xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang, thế là liền giáng xuống Thiên Đạo xiềng xích, áp chế bất kỳ cường giả nào muốn thăng cấp Chuẩn Thánh cảnh giới.

Ôn Vũ lý giải rõ những điều này, khẽ thở dài một tiếng.

Ôn Vũ không cần đi theo con đường Trảm Tam Thi của Hồng Quân, chỉ cần lĩnh ngộ một tầng Pháp Tắc Đại Đạo, là có thể trực tiếp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng mấy nguyên hội trôi qua, Pháp Tắc Đại Đạo của Ôn Vũ sớm đã lĩnh ngộ một tầng.

Nhìn thấy sắp đột phá Pháp Tắc Chuẩn Thánh, lại không ngờ lại xuất hiện cảnh này.

Tuy nhiên, đối với Ôn Vũ thì không sao, chẳng qua tu vi bị áp chế, căn bản không ảnh hưởng lớn.

Chỉ cần Hồng Quân chứng đạo Hỗn Nguyên, thì tự nhiên hắn sẽ

đột phá.

Ngay cả Ôn Vũ chưa đột phá Chuẩn Thánh, nhưng chất và lượng pháp lực chỉ kém Chuẩn Thánh bình thường một chút.

Có thể nói, cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ bình thường, dựa vào pháp lực và pháp bảo hiện tại của Ôn Vũ cũng có thể đấu một trận, nhưng muốn chiến thắng thì vẫn còn hơi khó khăn, dù sao cũng cách biệt một đại cảnh giới.

Sai một ly, đi một dặm!

Vì Thiên Đạo không cho phép Chuẩn Thánh cường giả đản sinh, nên dù có tu luyện cũng không có tác dụng gì.

Vì vậy, Ôn Vũ quyết định xuất quan, đi du lịch khắp Hồng Hoang.

Với thực lực của Ôn Vũ hiện tại, xưng là vô địch dưới Chuẩn Thánh cũng không ngoa.

Chỉ cần không gặp phải các Chuẩn Thánh cường giả lâu năm, thì cơ bản sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Do đó, Ôn Vũ không cần lo lắng, trực tiếp rời Bồng Lai Tiên Đảo, hướng về phía đông Hồng Hoang đại địa.Một lần này, Ôn Vũ không sử dụng không gian thuấn di.

Cùng với sự tăng lên trong lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc, khả năng thuấn di cũng đã có bước tiến không nhỏ, khoảng cách thuấn di tăng vọt, gần như đạt tới hàng vạn dặm.

Đã là đi du lịch, thì đương nhiên phải dùng phương pháp nguyên thủy nhất, từng bước bay đi.

Bằng không, một lần thuấn di đã đưa người ta tới mấy trăm vạn dặm bên ngoài, thì còn đâu hiệu quả của việc du lịch nữa.

Ôn Vũ vừa bay vừa thu thập thiên tài địa bảo trên Hồng Hoang đại

địa.Cứ thế, một đường bay về phía đông.

Bất tri bất giác, Ôn Vũ đã tới dưới chân một ngọn núi cao ngất trời.

Ngẩng đầu nhìn lên, nhưng căn bản không thể nhìn thấy đỉnh núi, từng tầng mây mù phiêu diêu đã che khuất toàn bộ đỉnh núi.

Đồng thời, đứng dưới chân núi, Ôn Vũ có thể cảm nhận rõ ràng uy áp khổng lồ từ ngọn núi truyền xuống.Nhìn ngọn núi hùng vĩ này, trong đầu Ôn Vũ lập tức hiện lên ba chữ: "Bất Chu Sơn!" E rằng toàn bộ thế giới Hồng Hoang, chỉ có Bất Chu Sơn mới có độ cao như vậy, tán phát uy áp cường đại đến nhường này.

Bất Chu Sơn là do cột sống của Bàn Cổ hóa thành, là trụ chống trời đất.

Áp lực khổng lồ bao phủ trên núi chính là uy áp của Bàn Cổ.Nghe nói trên Bất Chu Sơn ẩn chứa vô số Thiên Linh Địa Bảo.

Ôn Vũ cần thu thập điểm năng lượng, mà điểm năng lượng lại cần đủ loại thần tài, những thứ này đều rất cần thiết.

Thế là, Ôn Vũ trực tiếp bước vào Bất Chu Sơn.Vừa đặt chân đến dưới chân Bất Chu Sơn, Ôn Vũ cảm thấy một luồng uy áp cường đại giáng xuống thân mình.

May mắn thay, tu vi nhục thân của Ôn Vũ cũng không hề yếu, đủ cường độ của Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cho nên, đối mặt với uy áp dưới chân núi, hắn căn bản không cảm thấy có bao nhiêu áp lực.Ôn Vũ vừa đi lên, vừa dùng thần thức tìm kiếm linh bảo trên Bất Chu Sơn.

Càng đi lên cao, uy áp của Bất Chu Sơn càng lớn.Chẳng mấy chốc, Ôn Vũ đã tới một sơn cốc.

Trên đường đi, hắn không phát hiện ra linh bảo, nhưng lại thu thập được rất nhiều thần tài tiên dược.

Mặc dù những thần tài tiên dược này không có tác dụng gì đối với tu vi hiện tại của Ôn Vũ.

Nhưng chúng có thể thu thập, giao cho Hệ Thống tiến hành thôn phệ, đổi lấy điểm năng lượng.

Vì thế, Ôn Vũ tiếp tục đi lên, đồng thời không ngừng vui vẻ thu hoạch linh tán thần tài tiên dược.Khi Ôn Vũ đến một vách núi, thần thức của hắn đột nhiên truyền đến một trận ba động, rõ ràng đã phát hiện ra thứ gì đó.

Ôn Vũ theo hướng thần thức phát hiện mà đi tới, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy một Tiên Thiên Cấm Chế khổng lồ trong một sơn cốc bí ẩn.

"Cuối cùng cũng phát hiện ra một Tiên Thiên Cấm Chế, thật không dễ dàng chút nào!" Đôi mắt Ôn Vũ tinh quang bạo thiểm, hắn vô cùng hứng thú với thứ bên trong Tiên Thiên Cấm Chế.Trong lòng Ôn Vũ khẽ động, thần niệm triển khai, trực tiếp bao phủ toàn bộ cấm chế, bắt đầu tìm kiếm căn cơ pháp lực của cấm chế, đồng thời Thôn Phệ Pháp Tắc hiện lên trên bàn tay phải của hắn.Đột nhiên đôi mắt Ôn Vũ lóe lên, khóa chặt một vị trí, ngay sau đó, hắn giơ tay phải lên, thẳng tắp đánh vào vị trí đã khóa.

"Bốp!"Kèm theo một tiếng vang giòn tan, vô số phù văn trên Tiên Thiên Cấm Chế điên cuồng lóe sáng, toàn bộ trận cấm bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chốc lát sau, Tiên Thiên Cấm Chế này liền sụp đổ, tan biến vào thiên địa.Sau khi Tiên Thiên Cấm Chế bị phá giải, Ôn Vũ ngưng thần nhìn vào, sau đó hắn thấy bên trong cấm chế xuất hiện một bộ giáp trụ màu xanh lam đậm, trên giáp trụ truyền đến từng trận ba động huyền

diệu.Đôi mắt Ôn Vũ tinh quang đại chấn, nhìn bộ giáp bảo vật này liền biết là vật bất phàm, hắn vươn tay khẽ chạm vào bộ giáp trụ.

Chương 26

"Hưu…" Bộ giáp trụ vừa bị Ôn Vũ chạm vào, lập tức hóa thành một đạo lưu quang màu lam, chui vào Nguyên Thần của hắn, sau đó chỉnh tề khoác lên Thần Hồn của hắn.Cùng lúc đó, một tin tức lập tức truyền vào não hải Ôn Vũ."Thiên Nguyên Giáp, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể bảo hộ Nguyên Thần, chống lại huyễn thuật và tâm ma…""Một bộ giáp trụ bảo hộ Nguyên Thần, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, quả là hiếm thấy." Nhìn Nguyên Thần trở nên uy vũ bất phàm sau khi mặc giáp trụ, Ôn Vũ có chút kinh ngạc, giá trị của một bộ giáp trụ như vậy thật phi phàm.Phải biết rằng, trong Hồng Hoang, linh bảo có tác dụng bảo hộ Nguyên Thần đã hiếm, huống chi là một bộ linh bảo chuyên môn bảo hộ Nguyên Thần dạng giáp trụ, có thể thấy sự quý hiếm của nó.Thiên Nguyên Giáp là linh bảo đầu tiên Ôn Vũ thu hoạch được trên Bất Chu Sơn, mở ra một điềm lành cho hắn, vì thế hắn vô cùng cao hứng.Mang theo tâm trạng vui vẻ này, Ôn Vũ rời khỏi sơn cốc đó, tiếp tục đi lên núi.Càng đi lên cao, Ôn Vũ càng cảm thấy uy áp từ trên núi truyền xuống ngày càng lớn.

Lúc này, Ôn Vũ đã vận dụng toàn thân sức mạnh, nhưng vẫn bị luồng uy áp cường đại đó chấn cho mặt đỏ tai tía.

Ôn Vũ thở hổn hển, dừng lại trên một sườn núi dốc.Đi một đoạn đường dài, từ vị trí của hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ có thể thấy một số đám mây mù lượn lờ trên Bất Chu Sơn.

Hơn nữa, điều đáng ghét hơn là cho đến nay Ôn Vũ chỉ phát hiện được vài món linh bảo, ngay cả chất lượng cũng không cao.

Điều này khiến Ôn Vũ hơi thất vọng, cứ tưởng bộ giáp Nguyên Thần kia sẽ mở đầu tốt đẹp cho hắn, nhưng không ngờ lại diễn biến

thành ra như vậy.May mắn thay, trên đường đi hắn đã thu thập được rất nhiều thần tài tiên dược, cũng là một sự bù đắp cho Ôn Vũ.Thời gian trôi qua thật lâu, Ôn Vũ bắt đầu dần dần thích nghi với uy áp trên sườn núi, thế là hắn tiếp tục đi lên núi.

Lúc này, Ôn Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu, từng phiến mây mù phiêu diêu vẫn che khuất chặt chẽ đỉnh núi, khiến hắn hoàn toàn không thể nhìn ra khoảng cách tới đỉnh núi còn bao xa.Nhưng Ôn Vũ lại không hề từ bỏ.

Mặc dù uy áp ở đây rất lớn, nhưng sau khi ở đây lâu dài, hắn phát hiện nhục thân dường như có thể đạt được hiệu quả rèn luyện.

Phải rồi, sự thăng cấp của nhục thân vốn cần sự kích thích của áp lực cường đại, và nơi đây rõ ràng là một nơi luyện thể hoàn hảo.Ở đây, đôi mắt Ôn Vũ dần dần trở nên sáng ngời.

Mặc dù không thu được nhiều linh bảo, nhưng nếu có thể lợi dụng uy áp của Bất Chu Sơn để nâng cao cảnh giới nhục thân, thì đối với hắn đó cũng là một lựa chọn vô cùng tốt.Vì vậy, Ôn Vũ không còn bận tâm đến chuyện linh bảo nữa, mà chuyên tâm đối phó với uy áp của Bất Chu Sơn.

Lần này, mục tiêu của hắn là đỉnh Bất Chu Sơn!Ôn Vũ mang theo mục tiêu lên đỉnh Bất Chu Sơn, lại tiếp tục đi thêm một đoạn nữa.

Lần này, Ôn Vũ đã đến một bình đài khổng lồ, bình đài này cách chân Bất Chu Sơn rất cao.

Từ đây nhìn xuống, hoàn toàn không thể nhìn rõ tình hình bên dưới.Cùng lúc đó, Ôn Vũ cảm nhận được một luồng uy áp cực lớn tồn tại ở đây, suýt chút nữa đã trấn áp hắn xuống đất.

Sau đó, hắn lom khom, thở hổn hển.

Vị trí này có uy áp rất mạnh, vừa vặn có thể lợi dụng để rèn luyện

nhục thân.Thế là Ôn Vũ chịu đựng luồng uy áp khổng lồ đó, khoanh chân ngồi xuống đất, tâm thần khẽ động, vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh.Thôn Thiên Đạo Kinh vừa vận chuyển, thiên địa linh khí bốn phía liền cuồn cuộn không ngừng hội tụ vào cơ thể Ôn Vũ, sau đó hóa thành năng lượng tinh thuần nhất, dung nhập vào nhục thân của hắn.

Đồng thời, uy áp Bàn Cổ khủng bố xung quanh không ngừng xâm thực nhục thân Ôn Vũ, dần dần hòa quyện với năng lượng do Thôn Thiên Đạo Kinh hóa thành.Khi những năng lượng này vừa tiến vào huyết nhục Ôn Vũ, hắn cảm nhận rõ ràng cơn đau dữ dội truyền đến từ cơ thể, như thể toàn thân sắp bị xé nát.Chỉ thấy lúc này trên cơ thể Ôn Vũ, từng đường gân xanh nổi lên, trên da thịt còn hiện ra từng vết nứt, trong các vết nứt, từng giọt tiên huyết chảy ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân.Tình trạng này kéo dài một lúc, Ôn Vũ đột nhiên cảm thấy trong cơ thể dường như có một luồng khí mát mẻ truyền đến.

Thế là tâm thần khẽ động, sau đó hắn thấy trên những vết nứt kia, hiện lên những đốm huỳnh quang màu tím nhạt, chúng đang tu phục những vết nứt đó.Nhìn những đốm huỳnh quang màu tím này, trong lòng Ôn Vũ kinh ngạc vạn phần, từ trong những huỳnh quang này, hắn cảm nhận được tinh thần chi lực.

E rằng tinh thần chi lực này đã tích lũy trong cơ thể hắn hàng triệu năm, nhưng không ngờ lại phát huy tác dụng ở đây.Trong quá trình không ngừng xé rách và tu phục này, nhục thân của Ôn Vũ dưới sự rèn luyện tổng hợp của Thôn Thiên Đạo Kinh, uy áp Bàn Cổ và tinh thần chi lực, đã thăng tiến không ít, nhưng lại không có đột phá.Nhưng cứ như vậy, Ôn Vũ rốt cuộc cũng hoàn toàn thích nghi với uy áp của bình đài, thế là hắn đứng dậy, bước chân ra, tiếp tục đi lên.Cứ thế, đi đi dừng dừng, ngàn năm thời gian thoáng chốc trôi qua.Hiện nay, Ôn Vũ đã tới lưng chừng Bất Chu Sơn, mơ hồ có thể

cảm ứng được vị trí của mình.

Lúc này, cảnh giới nhục thân của Ôn Vũ đã đột phá từ Đại La Kim Tiên hậu kỳ lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá Chuẩn Thánh.Mặc dù trên đường đi không chỉ phải chịu đựng áp lực khổng lồ, mà còn phải chịu đựng sự hành hạ phi nhân, nhưng tất cả đều đáng giá.

Bởi lẽ, nhục thân không dễ dàng thăng cấp.Hiện tại xem ra, uy áp ở lưng chừng Bất Chu Sơn không còn nhiều tác dụng đối với hắn, khó lòng khiến nhục thân Ôn Vũ đột phá thêm, đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vì vậy, Ôn Vũ liền không tiếp tục tu luyện nhục thân nữa, mà bắt đầu tìm kiếm ở lưng chừng núi.

Dù sao nơi đây cũng đã rất cao rồi.Đột nhiên, thần thức Ôn Vũ phát hiện ra một sơn động thần bí.Sơn động này vô cùng đặc biệt, chỉ thấy không gian xung quanh dường như không nằm trên cùng một mặt phẳng với không gian trên Bất Chu Sơn, mà có chút vặn vẹo.

Ôn Vũ liền phi thân tới gần, tra xét.Rõ ràng, đây là một cấm chế cực kỳ cường đại, trực tiếp thay đổi toàn bộ không gian.

Nhìn cảnh này, trong lòng Ôn Vũ lóe lên một tia hân hoan, không nghi ngờ gì nữa, trong một cấm chế cường đại như vậy, khẳng định tồn tại những thứ phi thường.Thế là Ôn Vũ sờ sờ cằm, suy nghĩ cách phá giải cấm chế này.

Bởi lẽ, cấm chế càng lớn, độ khó phá giải càng cao.Sau cùng, hắn quyết định dùng phương pháp cũ, một lần không được thì thử thêm vài lần, nhất định sẽ bị phá vỡ!

Ôn Vũ lơ lửng trước cấm chế này, thần niệm triển khai, bao phủ lên cấm chế.

Lập tức, hắn cảm thấy trên cấm chế truyền đến một luồng khí tức cổ xưa mênh mông.Không để ý đến khí tức này, Ôn Vũ toàn tâm toàn ý đầu nhập vào cấm chế.Không biết đã bao lâu, Ôn Vũ cuối cùng cũng phát hiện ra một luồng ba động ẩn tàng, thế là trong nháy mắt, bàn tay phải của hắn lóe lên hắc quang, một chưởng đánh ra.

"Bốp…"Chỉ thấy trên cấm chế, truyền đến từng trận gợn sóng, nhưng lại không vỡ vụn.

Ôn Vũ thấy vậy không hề bất ngờ, lại đánh ra một chưởng nữa, nhưng vẫn không vỡ vụn, nhưng quang mang bên trên thì đã ảm đạm đi một chút.Một chưởng tiếp một chưởng, Ôn Vũ liên tục đánh ra mấy chưởng.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!"Kèm theo từng tiếng nổ trầm đục, Tiên Thiên Đại Trận này cuối cùng cũng bị phá giải.

Cấm chế vừa vỡ vụn, lập tức một đạo kim sắc quang mang chói mắt lóe lên, chiếu sáng toàn bộ sơn động.

Đồng thời, một luồng khí tức cổ xưa dị thường, kèm theo uy áp cường liệt, từ trong đó phun trào ra.Ôn Vũ hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra tình huống này.

May mắn thay, tu vi nhục thân của hắn đã đạt tới cực hạn Đại La Kim Tiên, nếu không hắn đã bị luồng khí tức cường đại này trấn áp mà ngã xuống rồi.Đợi sau khi luồng uy áp cường liệt và kim quang chói mắt trong sơn động dịu xuống, Ôn Vũ liền lóe thân tiến vào bên trong sơn động.

Vừa vào trong sơn động, Ôn Vũ đã bị khí tức bên trong chấn kinh.

"… Khí tức của Bàn Cổ!"Không sai, Ôn Vũ vừa tiến vào trong sơn

động, liền cảm nhận được luồng khí tức Bàn Cổ nồng đậm này.

Sinh linh của thế giới Hồng Hoang đối với Bàn Cổ Đại Thần, đều có một cảm giác trực tiếp.

Nếu không, làm sao có thể phán đoán, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều là con cháu Bàn Cổ.Ôn Vũ biết Bàn Cổ là người đã khai thiên tích địa mà chết, nếu không phải vậy, e rằng hắn đã cho rằng đối phương đã sống lại rồi!Ôn Vũ thu lại vẻ kinh ngạc, đi về phía sâu bên trong sơn động.Chẳng mấy chốc, Ôn Vũ đã nhìn thấy một ngọc đài màu huyền sắc ở sâu nhất trong sơn động.

Trên ngọc đài, một đoàn dịch thể màu vàng kim đang lơ lửng, chậm rãi xoay tròn.

Trên đó, một luồng khí tức Bàn Cổ nồng đậm cùng uy áp khủng bố từ trong đoàn dịch thể đó tràn ra.

“Xem ra dị tượng bên ngoài kia chính là từ đoàn dịch thể màu vàng kim này truyền ra.” “Không biết dịch thể này là thứ gì, nhưng trên đó có thể tán phát ra khí tức Bàn Cổ nồng đậm đến vậy, chắc hẳn phải là thứ Bàn Cổ để lại.” Ôn Vũ sờ sờ cằm, trầm tư nói.

Chương 27

"Nhìn dáng vẻ này hẳn không phải tiên huyết, lại ở trong không gian nội bộ của Bất Chu Sơn… Pangu God Marrow!"Đột nhiên, Ôn Vũ như bừng tỉnh, kinh hô lên.Nếu thật sự là Bàn Cổ Thần Tủy, thì đó nghiễm nhiên là một tạo hóa cực lớn!Không sai, đoàn dịch thể màu vàng kim đó chính là Bàn Cổ Thần Tủy, là thứ còn sót lại sau khi cột sống Bàn Cổ hóa thành Bất Chu Sơn năm xưa.

"Có đoàn Bàn Cổ Thần Tủy này, nhục thân của ta chắc chắn có thể thành Chuẩn Thánh, thậm chí còn có thể thoát thai hoán cốt." Ôn Vũ nhìn đoàn Bàn Cổ Thần Tủy, đôi mắt tinh quang lóe lên, kích động nói.Một lúc lâu sau, Ôn Vũ cuối cùng cũng kìm nén được tâm trạng kích động, vội vàng tiến lên lấy ra Càn Khôn Đỉnh, sau đó hai tay đánh ra một đạo pháp quyết.Ngay lập tức, đoàn Bàn Cổ Thần Tủy trước mặt Ôn Vũ, cùng toàn bộ Huyền Ngọc Đài trong khoảnh khắc hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Còn về việc tại sao lại thu luôn cả Huyền Ngọc Đài, chủ yếu là vì Ôn Vũ cảm thấy Huyền Ngọc Đài này phi phàm.

Vật gì có thể đặt cùng Bàn Cổ Thần Tủy, tất nhiên cũng không hề tầm thường.Ngoài ra, hắn không biết nên dùng thứ gì để bảo tồn, bởi lẽ uy áp khủng bố tán ra từ Bàn Cổ Thần Tủy, e rằng linh bảo thông thường căn bản không thể chịu đựng được.Khi Ôn Vũ thu xong Bàn Cổ Thần Tủy, chuẩn bị tìm kiếm thêm một vòng trong động phủ, một giọng nói nhẹ nhàng, êm tai vang lên."Ra mắt Đạo hữu, Nữ Oa mạo muội quấy rầy, mong Đạo hữu rộng lòng bỏ qua."Chủ nhân của giọng nói nhẹ nhàng, êm tai này, chính là Nữ Oa.

Tương truyền Nữ Oa và Phục Hy đản sinh trong Bất Chu

Sơn.Hiện nay Nữ Oa vừa mới hóa hình không lâu, nhưng tu vi của nàng lại không kém Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nữ Oa từ khi hóa hình tới nay, vẫn luôn ở trong Bất Chu Sơn, chưa từng ra ngoài, đã sớm muốn du ngoạn một phen.Một ngày, được Phục Hy đồng ý, Nữ Oa cuối cùng cũng bước ra khỏi bí cảnh Bất Chu Sơn, xuất hiện trên Bất Chu Sơn.

Nhưng vừa ra ngoài, Nữ Oa đã nhìn thấy một trận kim quang chói mắt truyền ra từ chỗ cao của Bất Chu Sơn.

Nàng đương nhiên rất rõ ràng ý nghĩa của luồng kim quang chói mắt đó, đó là điềm báo có bảo vật xuất thế.Nữ Oa không ngờ vận khí của mình lại tốt như vậy, vừa ra núi đã gặp bảo bối, thế là lập tức bay về hướng kim quang.

Vốn dĩ nàng đản sinh trên Bất Chu Sơn, vô thì vô khắc phải chịu đựng sự rèn luyện của uy áp Bất Chu Sơn, nên đã sớm quen với áp lực trên núi.

Vì vậy, uy áp ở đây không là gì đối với Nữ Oa.Quan trọng nhất là, Bất Chu Sơn sẽ cố ý nương tay với uy áp đối với sinh linh bản địa, nếu không khi còn nhỏ nàng đã bị nghiền nát chết rồi.Chẳng mấy chốc, Nữ Oa đã đến một bí cảnh, nhưng điều khiến nàng bất ngờ là ở đây lại có người khác.

Người này dường như đang thu thập bảo vật, hoàn toàn không phát hiện ra nàng.Cùng lúc đó, Nữ Oa cảm nhận được khí tức cổ xưa của Bàn Cổ Đại Thần phát ra từ bên trong, vừa phát hiện liền khiến trong lòng nàng không thể kiềm chế mà nảy sinh một tia tham niệm.Dù sao, bảo vật có thể liên quan đến Bàn Cổ Đại Thần, tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Phải biết rằng, Bàn Cổ là người khai tịch Hồng Hoang, tu vi của người đó không biết khủng bố đến mức nào?

Huống chi, chỉ cần là sinh linh bình thường, thấy bảo vật mà không động lòng, đó chắc chắn là giả dối.Nhưng Nữ Oa không lập tức biểu hiện ra, mà lên tiếng nói với Ôn Vũ, để đối phương trước tiên thả lỏng cảnh giác, mới có cảnh tượng hiện tại.Ôn Vũ đang đắm chìm trong niềm vui, đột nhiên nghe thấy giọng nói từ phía sau, lập tức sững sờ.

Hắn hoàn toàn không ngờ có người khác ở đây, trong lòng thầm than đã sơ suất.

Nếu đối phương đánh lén, không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng.

Hắn tự nhủ phải luôn giữ cảnh giác.Nhưng khi Ôn Vũ nghe thấy hai chữ Nữ Oa, hắn liền hiểu ra.

Nữ Oa và Phục Hy đản sinh trong Bất Chu Sơn, xuất hiện ở đây là điều bình thường.Thế là Ôn Vũ xoay người lại, đập vào mắt là một bóng dáng tuyệt mỹ.

Bóng dáng kia mặc một bộ trường quần màu xanh, có mái tóc đen nhánh tuyệt đẹp.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt như một hồ nước trong xanh, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, làn da trắng như tuyết, lông mày như làn khói nhẹ, thanh tân đạm nhã, mắt hạnh lưu quang, thủy sắc liễm diễm, đang khom người hành lễ.

“Đạo hữu khách khí rồi, bần đạo Văn Đạo nhân.” Nhìn Nữ Oa trước mắt, đáy mắt Ôn Vũ lóe lên một tia kinh diễm, nhưng nhanh chóng khôi phục lại, sau đó đáp lễ Nữ Oa.Trong kiếp trước, Ôn Vũ từng nghe nói Nữ Oa là mỹ nữ tuyệt đỉnh trong Hồng Hoang.

Chỉ đến khi nhìn thấy người thật, hắn mới biết lời đồn đó không hề khoa trương chút nào.

“Không ngờ Đạo hữu chỉ một thân một mình, lại có thể du ngoạn

trên Bất Chu Sơn, chắc hẳn thực lực phi phàm.” Nữ Oa phảng phất không nhìn thấy vẻ dị thường của Ôn Vũ, khẽ nói.

“Đạo hữu quá khen, chẳng qua chỉ là một vài thủ đoạn nhỏ thôi.” Ôn Vũ nghe vậy khẽ mỉm cười đáp lại.

“Đạo hữu không cần khiêm tốn.” Nữ Oa rất rõ tình hình trên Bất Chu Sơn, đồng thời biết uy áp ở đây rất mạnh, người bình thường không thể lên được.Khi Nữ Oa nhìn Ôn Vũ, nàng đã đánh giá một phen, nhưng lại phát hiện căn bản không thể nhìn thấu thực lực đối phương.

Trong lòng nàng càng kinh ngạc hơn.

Nếu không phải vậy, nàng đã sớm sát nhân đoạt bảo rồi.

“Ha ha, không biết Đạo hữu gọi ta có chuyện gì?” Ôn Vũ nghe Nữ Oa nói, không đáp lại, chỉ mỉm cười nhạt rồi truy hỏi.

Hắn không tin Nữ Oa tìm mình chỉ để nói chuyện phiếm, chắc chắn là vì nàng đã thấy bảo quang vừa rồi, nhưng không ngờ lại bị hắn nhanh chân đến trước.Nữ Oa nghe vậy, đôi mắt đẹp lóe lên tinh quang, khẽ mở đôi môi đỏ mọng cười nói: “Ta thấy thực lực Đạo hữu phi phàm, nên muốn mời Đạo hữu đến động phủ ngồi xuống cùng luận đạo một phen.” Nữ Oa đương nhiên sẽ không nói ra ý đồ trong lòng mình, mà hy vọng mượn cơ hội này mời Ôn Vũ về động phủ.

Đến lúc đó có ca ca mình ở đây, hai người liên thủ chắc chắn sẽ nắm chắc phần thắng.

“Thật tốt quá, bần đạo đã một mình du ngoạn Hồng Hoang mấy ngàn năm, nhưng chưa từng cùng ai luận đạo.

Vậy thì làm phiền Đạo hữu rồi.” Ôn Vũ gật đầu đồng ý.

Kể từ khi tu luyện đến nay, hắn luôn đơn độc một mình, giờ có cơ hội cùng người khác luận đạo, đương nhiên sẽ không từ chối.Tuy Ôn

Vũ tự tin vào tu vi của mình, nhưng tục ngữ có câu: “Ba người cùng đi, ắt có thầy ta!” Tu vi của Nữ Oa cũng không yếu, đủ để bổ khuyết cho sở đoản của hắn.

Như vậy, hắn mới có thể đi xa hơn.Nữ Oa là Tiên Thiên Sinh Linh, có truyền thừa của riêng mình, lại tinh thông Đại Đạo Tạo Hóa.

Ôn Vũ đã giết Minh Hà Lão Tổ, chi bằng nhân cơ hội này học hỏi, sau này sẽ tự sáng tạo ra A Tu La tộc.

“Đạo hữu khách khí rồi, ngược lại là bần đạo được Đạo hữu chiếu cố.” Nữ Oa khẽ mỉm cười nói, đồng thời trong lòng đã định.

Chỉ cần Ôn Vũ chịu đi cùng nàng đến động phủ, thì kế hoạch của nàng đã thành công một nửa.Sau đó, Nữ Oa dẫn Ôn Vũ đến động phủ của mình.

Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn dắt của Nữ Oa, hai người đã đến một sơn động.Sau đó, họ dừng lại trước một cánh cổng đá ở sâu bên trong.

“Đây chính là lối vào động phủ.” Nữ Oa chỉ vào cánh cổng đá nói.

Cánh cổng này được hình thành tự nhiên, lại có cấm chế do ca ca Phục Hy thiết lập.

Nếu không có lệnh bài, người ngoài đừng hòng bước vào.Ngay sau đó, Nữ Oa đánh ra một đạo pháp quyết, trực tiếp bắn vào cánh cổng đá.

Chốc lát sau, trên cánh cổng đá hiện lên một màn sáng màu xanh lam chói mắt.

Chương 28

“Đạo hữu, xin mời.” Nữ Oa khẽ cúi người, ý bảo Ôn Vũ đi vào trước.

Đồng thời trong lòng nàng mong đợi, chỉ cần Ôn Vũ bước vào cánh cổng đá, thì cơ bản sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của hai người bọn họ.Ôn Vũ thấy vậy khẽ mỉm cười.

Tự tin vào pháp lực cao cường của mình, hắn không chút do dự, trực tiếp bước vào trong cánh cổng đá.

Ôn Vũ có sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình, nếu chỉ dựa vào tu vi hiện tại của Nữ Oa, tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.Một trận trời đất quay cuồng, Ôn Vũ cảm thấy như mình đã đến một thế giới khác.

Cầu nhỏ nước chảy, rừng rậm tre trúc, phong cảnh huyền bí, trên bầu trời còn treo một vầng thái dương, tán phát ra ánh sáng trắng ấm áp.

Mọi thứ ở đây dường như giống hệt thế giới bên ngoài, có núi non sông ngòi, có chim thú côn trùng, phàm là thứ gì Hồng Hoang có, ở đây dường như cũng có tất cả.

Điểm khác biệt duy nhất là tiểu thế giới này không quá lớn, chỉ vài ngàn dặm vuông, có biên giới rõ ràng.

“Động phủ của bần đạo là một tiểu bí cảnh trong Bất Chu Sơn.” Đang lúc Ôn Vũ quan sát, giọng nói của Nữ Oa truyền vào tai hắn.

“Thì ra là thế, ta cứ ngỡ tại sao lại giống như Hồng Hoang đại địa, nhưng không ngờ lại có động thiên phúc địa như vậy, Đạo hữu quả là phúc duyên thâm hậu.” Nghe Nữ Oa nói, Ôn Vũ lấy lại tinh thần, có

chút cảm khái nói.Những tiểu bí cảnh như vậy mạnh hơn nhiều so với một số động thiên phúc địa, tự thành thiên địa, vạn vật đều có sự vận chuyển, giống như một tiểu thế giới.Ngay lúc đó, một bóng người từ xa đang cấp tốc bay về phía họ.

Ôn Vũ nhìn thấy bóng người đang bay tới, không cần nói cũng biết người đó chắc chắn là Phục Hy.Chẳng mấy chốc, một nam tử mặc bát quái đạo bào, dung mạo anh tuấn phi phàm, hạ xuống trước mặt Ôn Vũ.

"Phục Hy ra mắt Đạo hữu." Phục Hy vừa hạ xuống, liền hành đạo lễ với Ôn Vũ.

Hắn đã nhận được tin tức từ muội muội Nữ Oa, biết trên người Ôn Vũ có trọng bảo, đồng thời trong lòng đã hạ quyết tâm, chuẩn bị sát nhân đoạt bảo.

"Đạo hữu khách khí rồi." Ôn Vũ thấy vậy, cũng đáp lại Phục Hy một đạo lễ.

"Ta đã nghe từ muội muội rồi, chi bằng chúng ta cùng di bộ tới trung tâm động phủ.

Linh khí ở đó là nồng đậm nhất, là nơi tốt để luận đạo." Đôi mắt Phục Hy lóe lên tinh quang, nói với Ôn Vũ.Hắn nói vậy đương nhiên có mục đích.

Linh khí ở trung tâm tiểu bí cảnh quả thật nồng đậm nhất, nhưng đồng thời đó cũng là một nơi vô cùng rộng rãi.

Nơi đó còn là trung tâm của toàn bộ động phủ, liên kết với trận pháp của tiểu bí cảnh này.

Nếu động thủ, nhất định có thể nhanh chóng hạ gục đối phương.

"Đạo hữu nói rất đúng, vậy thì chúng ta cùng đi đi." Ôn Vũ không để tâm.

Nếu là luận đạo, đương nhiên linh khí càng sung túc càng tốt.

Dù sao trong quá trình luận đạo, việc đột phá cảnh giới là chuyện thường thấy.Phục Hy và Nữ Oa nhìn nhau, tâm ý tương thông.

Hai người dẫn đường phía trước, chẳng mấy chốc đã đến một lương đình rộng rãi.

Bên ngoài là một khoảng đất trống lớn, khắp nơi là tiên thảo, một màu xanh mát mẻ, khiến lòng người thư thái.

"Tới rồi." Phục Hy dừng lại, sau đó quay người, đối mặt với Ôn Vũ, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống nói.Nữ Oa thì ngồi cạnh Phục Hy.

"Được." Khóe miệng Ôn Vũ khẽ nhếch lên, hắn đã sớm muốn lĩnh hội Đại Đạo Tạo Hóa của Nữ Oa, liền trực tiếp ngồi xuống.

Xuân ý ảm đạm, sinh cơ bừng bừng, thanh huy như nước, vô cùng vô tận.

"Quả không hổ là Tiên Thiên Sinh Linh cấp đỉnh trong tiền thế, cảm ngộ đại đạo thật thâm hậu." Ôn Vũ nhìn thấy dị tượng của hai người, trong lòng cảm khái một câu, sau đó trên mặt lộ ra vẻ trịnh trọng.Ôn Vũ tự hiển Tam Hoa, kim quang bốn phía vạn dặm, linh khí lượn lờ như tiên cảnh, hà quang tung hoành giữa thiên địa, từng đạo thần quang xông thẳng lên trời, vô số kim liên từ không trung rơi xuống, dị tượng thần kỳ liên tiếp xuất hiện.Chỉ thấy từng luồng linh khí bay lên, như tiên nữ múa, linh hạc thong thả bước đi, nhẹ nhàng như vũ.

Sau khi Ôn Vũ triển lộ Tam Hoa, khánh vân hiển hóa, trong đó một cây thần thương huyền sắc bá đạo vô song, trên đó sát phạt chi khí tràn ngập, hỗn độn thần uy tự hiển, sát khí ngút trời, chính là Bán Sinh Linh Bảo – Thí Thần Thương.

Đồng thời, trong khánh vân, pháp tắc thần quang như vạn trượng tiên mang, giao thoa lẫn nhau, thiên địa chí lý giao chức tuần hoàn sinh diệt, đạo vận huyền hựu huyền lan tràn ra.Thế trận dị tượng mà Ôn Vũ hiển lộ ra vô cùng hùng vĩ, khiến Phục Hy và Nữ Oa vốn đang đắm chìm trong cảm ngộ cũng vô cùng chấn kinh, trình độ này hoàn toàn không thể sánh bằng.Thần thương tuyệt thế hiển hóa trong khánh vân của đối phương, khí thế bá đạo tuyệt luân đó, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Uy áp vô tận và sát khí kinh thiên truyền ra từ đó, đều cho thấy sự phi phàm.Ba người bắt đầu luận đạo.“Khởi thủy của thiên địa, có tên, là mẹ của vạn vật.

Cho nên thường vô dục để quán sát sự huyền diệu, thường hữu dục để quán sát sự biểu hiện.

Hai thứ này, cùng xuất nhưng khác tên, cùng được gọi là huyền, huyền chi lại huyền, là cửa ngõ của mọi diệu kỳ…”Chỉ thấy khánh vân của ba người giao hội, nhật nguyệt tinh thần chiếu rọi giữa, toàn bộ tiểu bí cảnh hoa rơi chim ríu rít, địa dũng kim liên, linh khí thành sương, hà quang như tơ, trên không trung phù hiện đạo đạo tường vân thần quang, xung quanh như tiên âm vờn quanh triền miên bất tuyệt.Cái gọi là luận đạo, là mọi người cùng nhau giao lưu một số tâm đắc tu luyện thường ngày.Phục Hy và Nữ Oa hai người đều mang họa tâm, tự nhiên sẽ không nói hết, mà chỉ giao lưu những tâm đắc thể hội của mình với Ôn Vũ.

Còn những hậu chiêu thực sự thì hoàn toàn giấu kín trong lòng, để đánh úp đối phương một cách bất ngờ.Còn về Ôn Vũ cũng vậy, thấy hai người chỉ giao lưu tâm đắc mà thôi, đương nhiên cũng sẽ có chỗ tư tàng.

Khánh vân của Phục Hy chỉ hiển lộ ra một kiện pháp bảo, nên Ôn

Vũ cũng chỉ triển lộ ra Thí Thần Thương.

Còn về những bảo bối khác, đều có thể dùng làm át chủ bài, tuyệt đối sẽ không toàn bộ triển thị ra.Mặc dù vậy, trong những ngày này, Ôn Vũ vẫn từ trong Tam Hoa của Nữ Oa mà tiếp xúc với Đại Đạo Tạo Hóa, và sâu sắc bị Đại Đạo Tạo Hóa huyền diệu khó lường làm cho khuất phục.Dù sao, Đại Đạo Tạo Hóa là sở trường nhất của Nữ Oa, Ôn Vũ tuyệt đối có thể thu hoạch rất nhiều từ đó.

Thậm chí hắn cảm giác, nếu lúc này quay về, nhất định có thể một lần lĩnh ngộ ra Đại Đạo Tạo Hóa.Tuy tu vi của hai người không cao, nhưng mỗi người đều có truyền thừa Tiên Thiên, lại chuyên tâm một đạo, nên đều có sự lĩnh ngộ rất sâu sắc đối với đạo pháp mà mình tu luyện.Tương tự, đối với Phục Hy và Nữ Oa hai người càng có ý nghĩa phi phàm.

Cảnh giới của Ôn Vũ vốn cao hơn họ, những tâm đắc tu luyện và cảm ngộ về Đại Đạo của hắn xa vời không thể sánh bằng.

Huống chi, Ôn Vũ còn có cảm ngộ của La Hầu, mặc dù không toàn bộ giao lưu cho họ, nhưng chỉ cần lộ ra một chút, cũng đủ để họ thu hoạch không ít.Cứ như vậy, ngàn năm thời gian trôi qua trong những cuộc luận đạo không ngừng.Một ngày, Phục Hy và Nữ Oa đang luận đạo đột nhiên nhìn nhau, ngay sau đó hai người trong nháy mắt đã hiểu được ý nghĩa trong ánh mắt đối phương.Hai người đã thu hoạch được rất nhiều từ cuộc luận đạo lần này, đồng thời biết Ôn Vũ chắc chắn cũng có thu hoạch.

Nhưng họ lại không muốn đối phương sau khi thu được cảm ngộ từ mình rồi lại tiến thêm một bước nữa, nên đây là thời cơ tốt nhất để ra tay.Nếu Ôn Vũ đột phá, thì đối phó với hắn sẽ càng thêm vất vả.Thế là, nhân lúc Ôn Vũ đang trầm tư, Phục Hy và Nữ Oa đang khoanh chân ngồi bỗng nhiên bùng nổ, mỗi người vung ra một

chưởng, mang theo vô lượng thần uy, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía Ôn Vũ.Lúc đó, Ôn Vũ đang đắm chìm trong cảm ngộ, đột nhiên cảm ứng được hai luồng sát cơ lạnh lẽo từ phía trước, lập tức mở bừng đôi mắt.

Ngay sau đó, hắn thấy hai bàn tay khổng lồ sắp rơi xuống người mình.Lúc này Ôn Vũ không hề bất ngờ một chút nào.

Vừa nãy khi luận đạo, hai người họ có chút che giấu, hoàn toàn không giống như thật lòng giao thiệp.Ôn Vũ có truyền thừa ký ức của La Hầu, trong đó thủ đoạn lừa dối lẫn nhau không đếm xuể, sao có thể dễ dàng bị người ta lừa gạt chứ!Đôi mắt Ôn Vũ ngưng lại, trong nháy mắt né tránh, nhẹ nhàng tránh được cú đánh hung hãn của hai người.

Chương 29

"Oanh!"Chỉ nghe thấy tiếng nổ rung trời, núi sông nứt vỡ, trời sập đất lún, toàn bộ tiểu bí cảnh đều sôi sục.

"Không Gian Pháp Tắc!" Phục Hy thấy vậy, thần sắc khẽ biến.

Mặc dù luận đạo mấy năm nay hắn đã biết thực lực Ôn Vũ phi phàm, cảm ngộ đại đạo rất sâu sắc, nhưng lại không biết đối phương đã lĩnh ngộ Pháp Tắc.

Lúc này thấy hắn thi triển thuấn di, càng thêm kinh ngạc.Phải biết rằng, hiện nay trong Hồng Hoang, muốn lĩnh ngộ Pháp Tắc đã không dễ dàng, huống chi là Không Gian Pháp Tắc đỉnh tiêm.

Nhưng một khi đã lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc, thì sẽ biến hóa khôn lường, uy lực kinh người, vô ảnh vô tung!

"Hai vị, có ý gì?

Tại sao lại muốn ra tay làm thương ta?" Ôn Vũ nheo mắt, lạnh giọng nói.Trong lòng tuy có chút suy đoán, nhưng hắn lại không được đối phương đích thân thừa nhận.

"Hừ, phải trách ngươi đã lấy thứ không nên lấy." Lúc đó, Nữ Oa ở bên cạnh lạnh giọng nói, sau đó đưa mắt ra hiệu cho Phục Hy.

Lúc đầu Nữ Oa trong lòng có chút phức tạp, dù sao những năm luận đạo này quả thực đã giúp nàng rất nhiều, thậm chí nàng còn cảm thấy sau cuộc luận đạo này, bế quan một thời gian, chắc hắn có thể đột phá bình cảnh.Nhưng khi nghĩ đến trọng bảo trên người đối phương, tâm trạng phức tạp lập tức bị tham niệm đè nén.Nghe Nữ Oa nói xong, trong lòng Ôn Vũ cười lạnh.

Bảo vật động lòng người, trong thế giới Hồng Hoang việc giết

người đoạt bảo là chuyện thường.Ôn Vũ không phải kẻ ngây thơ, đã trải qua không ít chuyện, lại có truyền thừa ký ức của Ma Tổ La Hầu, sao có thể dễ dàng bị người khác lừa gạt chứ!

Mặc dù Ôn Vũ đã sớm có chút ngờ vực, nhưng hắn không chọn ra tay ngay lập tức, mà nhìn họ biểu diễn.

Đồng thời, hình tượng Nữ Oa Thánh Mẫu đại từ đại bi trong đầu hắn đã sụp đổ hoàn toàn.Lúc này trong lòng Ôn Vũ có chút chua xót và càng nhiều thất vọng, thế sự khó lường thay!

Đồng thời Ôn Vũ đã hạ quyết tâm, sau này không thể dùng ký ức tiền thế để đánh giá phẩm hạnh của một người, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt thòi lớn.Nhưng Nữ Oa đã chọn ra tay với hắn, Ôn Vũ tuyệt đối không thể nương tay.

Vừa nãy hắn đã cho hai người một cơ hội, nếu không phải vậy, chỉ cần phát hiện ý đồ của hai người hắn sẽ ra tay đánh giết trước.

Đáy mắt Ôn Vũ lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Đã dám ra tay, thì phải chuẩn bị tinh thần bị ta báo thù."Nói xong, khí tức thuộc về Đại La Cực Điên trong nháy mắt bùng nổ.Cảm nhận khí thế trên người Ôn Vũ, sắc mặt Phục Hy và Nữ Oa đều đại biến kinh hãi.

Mặc dù biết thực lực đối phương cường đại, nhưng hoàn toàn không ngờ lại lợi hại đến mức này, hai người họ kém hắn một tiểu cảnh giới.Nhưng cung đã giương, tên phải bắn!Phục Hy hai tay kết ấn, một cây cổ cầm thất huyền màu xanh lam đậm trong nháy mắt hiện lên trước người hắn.

Chính là Bán Sinh Linh Bảo Phục Hy Cầm.Phục Hy nhẹ nhàng gảy dây đàn, theo một tiếng cầm âm du dương truyền đến, lập tức hóa thành một màn sáng màu xanh lam xuất hiện, bao bọc hoàn toàn hắn.

Ngay sau đó, Phục Hy ôm cầm, lại gảy dây đàn, một tiếng cầm

vang dội.

Chỉ là lần này, nó lại hóa thành một thanh cự kiếm phát ra kim sắc thần quang, hung hăng tấn công về phía Ôn Vũ.Nhìn cự kiếm tấn công tới, trên mặt Ôn Vũ không hề có chút biến hóa nào.

Thực lực của Phục Hy hắn đã sớm biết, dùng thủ đoạn như vậy để đối phó hắn, hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng nào.Chỉ thấy Ôn Vũ vung tay phải, Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Tâm thần khẽ động, Không Gian Pháp Tắc chi lực lập tức bao phủ lên Thí Thần Thương, khiến Thí Thần Thương vốn tràn đầy sát phạt chi khí lại có thêm một luồng khí tức pháp tắc màu xám.

"Phá Không Thứ." Theo tiếng nói đó vừa dứt, Ôn Vũ múa một vòng thương hoa, tùy tay đẩy về phía trước, lập tức một đạo thương mang màu xám khủng bố, trực tiếp từ mũi Thí Thần Thương bắn ra, thẳng tắp đâm về phía đạo kiếm khí mà Phục Hy bắn ra.Nơi thương mang đi qua, không gian vặn vẹo đến cực hạn, từng vết nứt không gian nhỏ bé không ngừng lan ra.

"Bốp."Kèm theo một tiếng khẽ vang, chỉ thấy đạo kiếm khí kia như tờ giấy, trực tiếp bị đạo thương mang đó xuyên thủng.Phục Hy thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, không ngừng gảy dây đàn, hóa thành từng thanh đao kiếm tấn công về phía thương mang.Nhưng tất cả đều vô ích.

Một kích này được phát ra từ Thí Thần Thương, lại dung hợp Không Gian Pháp Tắc chi lực của Ôn Vũ, tự nhiên thế không thể cản phá.Quả nhiên, những đao kiếm mà Phục Hy Cầm phát ra vừa chạm vào thương mang, liền bị một lực đạo cực lớn đánh bật ra, sau đó liền bay tứ tán.

Thương mang sau khi chịu một kích, khẽ dừng lại, khí thế có chút suy yếu, nhưng phương hướng vẫn không đổi, trực tiếp đâm vào màn

sáng trước mặt Phục Hy.

"Oanh."Kèm theo một tiếng nổ dữ dội, màn sáng màu xanh lam trước mặt Phục Hy bùng phát ra từng trận gợn sóng, khí lưu khủng bố hoành hành trên màn sáng, cuồng phong gào thét.Chốc lát sau, cuồng phong lắng xuống, bụi bặm tan đi, chỉ thấy Phục Hy an nhiên vô sự đứng tại chỗ, nhưng màn sáng trước mặt hắn hơi ảm đạm đi một chút.

"Hả?" Ôn Vũ thấy Phục Hy an nhiên vô sự, trong lòng có chút kinh ngạc.

Cú "Phá Không Kích" này dung hợp sức mạnh của Không Gian Pháp Tắc, lại được phát ra từ Thí Thần Thương, uy lực cực lớn, nhưng không ngờ lại bị chặn lại.

"Xem ra Pháp Tắc Đạo Quả của hai người đều đã ngưng tụ ra, nếu không không thể chặn được một kích này." "Phẩm cấp của Phục Hy Cầm cũng không thấp." Ôn Vũ suy nghĩ một chút, trong lòng đã có câu trả lời.

"Ta thừa nhận ngươi quả thực cường đại, nhưng đừng có coi thường ta!" Đôi mắt Phục Hy tràn đầy tinh quang lạnh lẽo, phẫn nộ nói.Tu vi của Phục Hy tuy không cao, nhưng đã ngưng tụ ra Pháp Tắc Đạo Quả của riêng mình.

Giờ đây Ôn Vũ lại như thể không nhìn thấy, khiến trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ.

"Vậy thì thử xem sao." Ôn Vũ không nói nhiều lời, ngay cả khi đã ngưng tụ ra Pháp Tắc Đạo Quả thì sao, hắn lại ngưng tụ ra Đạo Quả dung hợp nhiều loại Pháp Tắc Chi Liên, đã bỏ xa hai người họ mấy con phố rồi.

"Hừ, muội muội cùng ta lên." Phục Hy lạnh hừ một tiếng, nói với

Nữ Oa ở bên cạnh.

Sau đó, hắn thấy tay ôm cầm chấn động, một đạo Pháp Tắc đen trắng hai màu hội tụ lên trên đó, hóa thành một thanh cự kiếm đen trắng hai màu lao về phía Ôn Vũ.

"Được." Nữ Oa đáp một tiếng, lấy ra một thanh trường kiếm trắng như tuyết, bay về phía Ôn Vũ.Ôn Vũ thấy vậy cũng không vội vàng, trên mặt lộ ra vẻ tự tin cường đại.

Sau đó, hắn cầm Thí Thần Thương, dưới chân giậm mạnh, một đài sen màu đỏ lửa hiện ra dưới chân.Lúc đó, công kích của Phục Hy đã đến, cự kiếm thẳng tắp đâm vào mặt Ôn Vũ.

Sắc mặt Ôn Vũ không đổi, Thí Thần Thương trong tay vung lên, trực tiếp đánh bật cự kiếm đen trắng hai màu.

Nhưng cùng lúc đó, Nữ Oa cũng giơ kiếm, chém về phía Ôn Vũ.Ôn Vũ thuấn di, rời khỏi trước mặt hai người, sau đó Thí Thần Thương vung lên phía trước, một đạo thương mang đen kịt hiện ra, bắn thẳng về phía hai người.Một kích này, Ôn Vũ đã vận dụng Thôn Phệ Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.Chỉ thấy đạo thương mang này trong quá trình bay, không ngừng thôn phệ linh khí xung quanh, sau đó hắc quang trên thương mang càng lúc càng thịnh, khí thế của thương mang trong nháy mắt đạt tới đỉnh phong.Đột nhiên, không gian xung quanh toàn bộ thương mang xuất hiện ba động dữ dội, sau đó đạo thương mang này chậm rãi biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.Khi đạo thương mang này xuất hiện trở lại, thì đã ở trước mặt Phục Hy và Nữ Oa.Cảnh tượng này, lập tức khiến hai người hoảng sợ, may mắn thay phản ứng của họ cũng không chậm.

Phục Hy gảy dây cầm, cầm âm quỷ dị ba động trước người, chậm rãi ngưng tụ thành một Âm Dương Luân Bàn, trên đó tràn ngập khí tức Âm Dương Pháp Tắc nồng đậm, phát ra hắc bạch lưỡng sắc

quang mang.Sau đó, cây cầm trong tay Phục Hy chấn động, Âm Dương Luân Bàn thẳng tắp bay về phía thương mang.Nữ Oa thì khấp một đạo pháp quyết, hội tụ một màn sáng xanh lục trước mặt hai người, trên đó tràn ngập khí tức Tạo Hóa.Ôn Vũ nhìn thấy thủ đoạn mà hai người thi triển ra, hơi cảm thấy kinh ngạc.Nữ Oa có tạo nghệ như vậy đối với Đại Đạo Tạo Hóa, cũng không kỳ lạ, dù sao những ngày qua đã luận đạo với hắn, huống chi sau này nàng còn dùng Đại Đạo Tạo Hóa để sáng tạo ra Nhân Tộc.Còn Âm Dương Chi Đạo của Phục Hy thì hơi khó hiểu.

Mặc dù Phục Hy những năm qua vẫn luôn luận đạo với hắn, nhưng chỉ giao lưu tâm đắc, chứ chưa từng biểu hiện ra Âm Dương Chi Đạo.Nhưng, Ôn Vũ chợt hiểu ra, Phục Hy vốn tinh thông bát quái diễn toán, nếu là vậy thì lĩnh ngộ ra Âm Dương Chi Đạo cũng không có gì kỳ lạ.

Dù sao Âm Dương Bát Quái vốn có mối liên hệ rất sâu sắc.

Chương 30

"Oanh."Một trận bạo tạc dữ dội, cắt ngang suy nghĩ của Ôn Vũ.

Thì ra Âm Dương Luân Bàn trực tiếp va chạm với thương mang.Chỉ thấy thương mang đang không ngừng xé rách Âm Dương Luân Bàn, như thể muốn thôn phệ nó.

Âm Dương Luân Bàn đang chậm rãi xoay tròn, triệt tiêu lực thôn phệ truyền đến từ phía trước.Mặc dù lực thôn phệ bị chặn lại, nhưng lực đạo khủng bố truyền ra từ trên thương mang, lại không ngừng đẩy Âm Dương Luân Bàn lùi về phía sau.Không lâu sau, nó liền trực tiếp va chạm vào màn sáng xanh lục trước mặt Nữ Oa.Lập tức trên màn sáng do Tạo Hóa Pháp Tắc hiển hóa, lưu quang xanh lục lưu chuyển trên đó, không ngừng chống đỡ sức mạnh truyền đến từ thương mang và Âm Dương Luân Bàn.Tạo Hóa Pháp Tắc vốn sinh sinh bất tức, huyền diệu vô cùng.

Mặc dù sức mạnh của hai bên chồng chất lên nhau, trở nên càng cường đại, nhưng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của màn sáng.Chốc lát sau, thương mang và Âm Dương Luân Bàn cuối cùng cũng cạn kiệt sức mạnh, lần lượt hóa thành từng đốm tinh quang, tiêu tán trong thiên địa.

Đạo màn sáng xanh lục kia, vẫn tồn tại, trên đó huỳnh quang biến bố.

"Tạo Hóa Pháp Tắc quả nhiên bất phàm.

Tiền thế Nữ Oa Thánh Nhân bị đồn là yếu nhất, xem ra cũng chưa chắc đâu!" Ôn Vũ nhìn đạo quang mạc Tạo Hóa chặn đứng sức mạnh cộng hưởng của thương mang và Âm Dương Luân Bàn, trong lòng thầm tán thưởng.Phục Hy và Nữ Oa hai người thấy cảnh này, trong

lòng vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa tự tin hơn không ít, cảm thấy Ôn Vũ thực ra cũng không mạnh như hai người họ tưởng tượng.

"Xem ra phải động chân chính rồi." Liên tiếp hai đòn đều bị chặn lại, Ôn Vũ trên mặt có chút khó coi.Thế là Ôn Vũ cầm thần thương, một luồng khí tức khủng bố lập tức từ Thí Thần Thương bốc lên, sau đó hắn trực tiếp lóe thân, lao về phía Phục Hy.Dù sao vừa nãy đạo thương mang kia không phải được phát ra bằng cách kết hợp pháp lực và pháp tắc, mà là hoàn toàn phát huy uy năng của Thí Thần Thương.Nơi Thí Thần Thương đi qua, lôi điện chớp giật, phong bạo hủy diệt khủng bố quét ra, từng vết nứt không gian đen kịt hiện ra.Nữ Oa thấy Ôn Vũ lao tới, trực tiếp lóe thân, đứng trước mặt Phục Hy, đồng thời đặt màn sáng Tạo Hóa trước người.Ôn Vũ thấy vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Nữ Oa cho rằng màn sáng Tạo Hóa của mình nhất định có thể chặn được công kích của hắn sao.Quả nhiên, Thí Thần Thương vừa chạm vào màn sáng xanh lục, lập tức bùng phát ra sóng xung kích cường liệt, điên cuồng tản ra bốn phía.

"Xé!"Một tiếng xé rách truyền đến, chỉ thấy màn sáng xanh lục căn bản không kịp phục hồi, liền trực tiếp bị Thí Thần Thương xé rách một vết lớn.Nữ Oa đại kinh, hai tay không ngừng khấp động pháp quyết, ý đồ bổ sung màn sáng Tạo Hóa.Nhưng Ôn Vũ há có thể để màn sáng phục hồi, lực đạo trên tay hắn lại tăng thêm một phần, trực tiếp xé nát màn sáng thành hai nửa, sau đó thẳng tắp đâm về phía Nữ Oa.

Lúc đó, Nữ Oa làm sao phản ứng kịp, nàng đã sững sờ trong chốc lát.Phục Hy ở bên cạnh thấy vậy, xoay người lại, kéo Nữ Oa ra sau lưng, sau đó dùng màn sáng do Phục Hy Cầm hóa thành bao bọc hai người, ý đồ chặn một kích này.Nhưng uy lực của Thí Thần Thương lớn đến mức nào.

“Oanh!”Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, chỉ thấy Thí Thần Thương vững chắc đâm vào màn sáng, sau đó thấy từng vết nứt hiện ra trên màn sáng, chốc lát sau nhanh chóng vỡ vụn.Đồng tử Phục Hy co rút lại, hắn trực tiếp đặt Phục Hy Cầm ngang ngực, chống đỡ mũi thương sắp đâm tới.

“Hừ, tay ngăn cản xe.” Ôn Vũ lạnh hừ một tiếng, ngay lập tức tay phải xoay tròn, một luồng khí tức khủng bố hơn trước từ mũi thương lan ra, hung hăng đâm vào Phục Hy Cầm đặt ngang trước ngực Phục Hy.

“Phụt…”Không hề bất ngờ, mũi thương và thân cầm va chạm, sức mạnh hủy diệt trực tiếp đánh bay Phục Hy cùng Nữ Oa phía sau hắn.Hai người bay xa mấy trăm dặm, máu tươi từ miệng Phục Hy phun ra xối xả.Ôn Vũ sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Hắn trực tiếp vung tay, Thí Thần Thương thế như tia chớp, hóa thành một đạo lưu quang màu đen, mang theo thế phong lôi, thẳng tắp bắn về phía Phục Hy và Nữ Oa trên không trung.Phục Hy và Nữ Oa chưa dừng lại, liền thấy một đạo lưu quang màu đen thẳng tắp bay tới.Nữ Oa phía sau Phục Hy đại cấp, một kích này mà đánh trúng người nàng, cũng phải mất nửa cái mạng.

Thế là nàng vội vàng kêu lên với Phục Hy: “Ca ca, làm sao bây giờ?”Lúc này Phục Hy cũng một mặt lo lắng, chẳng mấy chốc, đôi mắt hắn liền lóe lên một tia quyết tuyệt.

“Chỉ có thể làm như vậy thôi.” Phục Hy lẩm bẩm nói.

“Muội muội, cùng ta dẫn động trận pháp bí cảnh, mau lên!” Phục Hy gấp gáp hét lên với Nữ Oa.

“… Được thôi.” Nữ Oa hơi do dự một chút, cũng đồng ý.Trận pháp trong miệng Phục Hy, chính là căn cơ của bí cảnh này.

Nếu không có sự bảo vệ của toàn bộ trận pháp, tiểu bí cảnh này sẽ bị Bất Chu Sơn thôn phệ, vùng đất mà họ sinh ra sẽ trong khoảnh khắc hóa thành hư vô.Nhưng giờ đây không còn cách nào khác, nếu không lợi dụng trận pháp, e rằng hai người họ sẽ vẫn lạc ở đây.

"Dẫn!" Phục Hy và Nữ Oa cùng lúc lên tiếng, hai người đều bức ra một giọt tiên huyết, đồng thời thủ ấn kháp động, một bức trận đồ huyền diệu từ không trung rơi xuống.Trận đồ vừa xuất hiện, máu của hai người trực tiếp chui vào trong trận đồ.

Lập tức, trận đồ sau khi dung nhập máu liền phát sáng rực rỡ, hóa thành một đạo lưu quang, thẳng tắp xông lên trời, trong khoảnh khắc biến mất.Đột nhiên toàn bộ tiểu bí cảnh bắt đầu chấn động, vô biên ô vân từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn kéo đến.

Trong ô vân, lôi xà màu xanh lam uốn lượn, khí tức khủng bố từ trong đó lan tràn ra.

"Rơi!" Kèm theo lời nói của Phục Hy và Nữ Oa vừa dứt, một thanh Thần Lôi Chi Kiếm khổng lồ từ trong ô vân rơi xuống, mang theo lôi điện chi lực hủy thiên diệt địa, thẳng tắp bổ vào thân Thí Thần Thương.Ôn Vũ nhìn thanh Thần Lôi Chi Kiếm rơi xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng.

Lôi điện này kém Tử Tiêu Thần Lôi của hắn quá xa, hoàn toàn không có tính so sánh.Chỉ thấy kiếm quang do thần lôi ngưng tụ chém vào Thí Thần Thương, bùng phát ra tiếng nổ dữ dội.

Lập tức lôi điện tứ tán, trên toàn bộ Thí Thần Thương, lôi xà màu xanh lam điên cuồng uốn lượn, cứng rắn đánh cho Thí Thần Thương hạ xuống một chút.Nhưng khí thế trên Thí Thần Thương không hề bị ảnh hưởng một chút nào, vẫn lao về phía Phục Hy.Ôn Vũ khi độ Tử Tiêu Thần Lôi, đã dùng Thí Thần Thương chống đỡ mấy chục đợt lôi kiếp.

Từ đó, Ôn Vũ đã lĩnh ngộ được Lôi Điện Pháp Tắc, sau đó dùng Lôi Điện Pháp Tắc để nuôi dưỡng Thí Thần Thương, khiến Thí Thần Thương có một khả năng miễn dịch nhất định đối với lôi điện.Phục Hy thấy vị trí của Thí Thần Thương chỉ hạ xuống một chút, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Hai người họ ngay cả Thần Lôi Kiếm Trận trong bí cảnh cũng đã dùng ra, nhưng vẫn không thể ngăn cản thế công của cây thương kia.

"Lại, cho ta rơi xuống…" Phục Hy nhìn Thí Thần Thương đang bay tới, gào thét về phía không trung, đồng thời không ngừng điều chỉnh tư thế trong không trung, để nó có thể dừng lại.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!"Kèm theo từng tiếng nổ vang dội, ba thanh Thần Lôi Cự Kiếm hiện ra, sau đó lần lượt chém vào Thí Thần Thương.

Mặc dù lôi điện không có nhiều hiệu quả, nhưng sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong đó, cuối cùng cũng làm tốc độ của Thí Thần Thương giảm xuống không ít.Lúc này Phục Hy và Nữ Oa dừng lại.

Phục Hy trực tiếp ôm Nữ Oa, thân hình khẽ động, rời khỏi phạm vi công kích của Thí Thần Thương.Ôn Vũ vung tay, Thí Thần Thương lập tức quay về trong tay hắn, mũi thương chỉ xuống đất, sau đó lạnh lùng nhìn Phục Hy và Nữ Oa.Phục Hy và Nữ Oa bị Ôn Vũ nhìn chằm chằm đến sởn gai ốc, trong lòng không khỏi hối hận.

Hai người họ vì nhất thời bị tham niệm che mờ đầu óc, giờ đây lại tự rước họa vào thân.

"Hừ, trảm thảo không trừ gốc, gió xuân thổi lại sinh!" Ôn Vũ lạnh lùng nói.

Nhìn thấy Nữ Oa và Phục Hy bỏ đi, hắn căn bản không có ý định

buông tha, muốn giữ họ lại.Hai người họ đã có ý đồ với hắn, thì phải chuẩn bị tinh thần bị báo thù!Lúc này, giọng nói của Ôn Vũ vang lên trong tai Phục Hy và Nữ Oa như từ địa ngục Cửu U lạnh lẽo.

Khí tức trên người Ôn Vũ bắt đầu điên cuồng tăng lên, trong nháy mắt đã tăng lên đến cực hạn Đại La Kim Tiên.

Một luồng khí tức khủng bố mênh mông tràn ngập toàn bộ tiểu bí cảnh.Cùng lúc đó, quang mang của Thí Thần Thương trong tay hắn đại thịnh, sáu đạo Pháp Tắc Thần Quang hiển hóa, như những con cự long, quấn quanh Thí Thần Thương, tán phát ra lục sắc tiên quang, thần uy hạo đãng.

"Cho ta chết!" Giọng nói của Ôn Vũ vừa dứt, thân hình hắn trực tiếp chấn động, một luồng ba động không gian tràn ra, ngay lập tức biến mất tại chỗ.Vào lúc này, không gian trước mặt Phục Hy và Nữ Oa chấn động, rồi dần dần hiện ra một bóng người, chính là Ôn Vũ.Ôn Vũ cầm Thí Thần Thương kéo ra phía sau, một luồng khí thế khủng bố bắt đầu ngưng tụ trên mũi thương.

Đợi khí thế đạt đến đỉnh phong, hắn lại đẩy về phía trước, hung hăng đâm về phía Phục Hy và Nữ Oa.Trong khoảnh khắc, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, thần phong gào thét.

Chương 31

Nơi Thí Thần Thương đi qua, không gian vỡ vụn, thần uy vô thượng tự chủ tràn ra.Lúc này, Phục Hy và Nữ Oa bị Thí Thần Thương khóa chặt, lập tức cảm thấy một luồng sát phạt chi khí hung hãn bao trùm lấy thân mình.

Thời gian và không gian xung quanh dường như hoàn toàn tĩnh lặng trong khoảnh khắc này, mũi Thí Thần Thương trong đồng tử hai người ngày càng lớn.Ngay khi mũi thương sắp đâm vào người Nữ Oa và Phục Hy, một luồng Thiên Đạo Chi Lực khủng bố đến cực điểm đột nhiên xuất hiện giữa thiên địa.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Ôn Vũ, nó trực tiếp rơi xuống người Nữ Oa trước mặt hắn.Sau đó, thấy khí tức trên người nàng trong nháy mắt bạo trướng, trực tiếp đạt tới cảnh giới tương đương với Ôn Vũ, cấp độ Đại La Cực Điên.

“Sao có thể!” Ôn Vũ lúc này một mặt chấn kinh.

Thiên Đạo Chi Lực hắn rất quen thuộc, nhưng lần này lại hiển nhiên khác với trước đây.Thiên Đạo Chi Lực căn bản không trấn áp trên người Ôn Vũ, mà ngược lại với lẽ thường, trực tiếp khiến tu vi của Nữ Oa bạo trướng.

Nhưng bất kể thế nào, đều đang gây khó dễ cho Ôn Vũ, khiến hắn vô cùng khó chịu, đồng thời thầm hận mà tăng thêm lực đạo trên tay một phần.Mặc dù hắn biết sau khi tu vi Nữ Oa đại trướng thì khó mà giết chết nàng bằng một kích, nhưng bất kể thế nào, cũng phải khiến hai người họ phải trả giá, nếu không làm sao có thể lập thân trong Hồng Hoang.Lúc này Nữ Oa cũng mơ hồ, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.Nữ Oa chỉ cảm thấy giữa thiên địa dường như giáng

xuống một luồng vĩ lực vô cùng khủng bố, như sông lớn cuồn cuộn, lại như tinh không vô tận, rộng lớn vô biên, sau đó luồng vĩ lực thần bí đó không hiểu sao lại rơi xuống người nàng.Khi luồng vĩ lực thần bí đó tiến vào cơ thể Nữ Oa, nàng lập tức cảm thấy trong người dũng hiện ra một luồng năng lượng cường đại vô cùng vô tận, cứng rắn nâng cao tu vi của nàng lên trạng thái tương đương với Ôn Vũ.Sững sờ một lúc, Nữ Oa liền thích nghi với luồng sức mạnh đó.

Mặc dù rất mạnh, nhưng lúc này căn bản không thể chậm trễ, vì công kích của Ôn Vũ sắp rơi xuống người hai người họ.Nữ Oa nhìn thấy thần thương này, đôi mắt ngưng lại, thủ ấn kháp động, một luồng Tạo Hóa Chi Lực mênh mông huyền diệu điên cuồng tuôn ra, trực tiếp hình thành một hư ảnh cự thụ che trời trước người nàng.Trên hư ảnh đó, lấp lánh lục sắc thần quang, thần uy tứ dật, từng luồng Tạo Hóa Chi Khí huyền hựu huyền bao quanh nó.Nhất thời, nhật nguyệt chìm luân, lục mang lấp lánh chiếu phá vạn vật, linh khí điên cuồng tuôn ra, tuần hoàn sinh sinh bất tức của Tạo Hóa giao chức.

“Tạo Hóa Thần Thụ, cho ta chặn!” Nữ Oa quát lớn một tiếng, ngay lập tức hai tay đẩy về phía trước, trực tiếp đặt Thần Thụ trước người, chặn lại một thương của Ôn Vũ.Nữ Oa không biết cây Thần Thụ này là thứ gì, sau khi tiếp nhận luồng vĩ lực thần bí kia, nó tự nhiên hiện ra trong não hải của nàng.

Rõ ràng luồng sức mạnh đó hy vọng nàng lợi dụng thần thông này để chặn đứng một kích của Ôn Vũ.

“Oanh!”Ôn Vũ cầm Thí Thần Thương, trong điều kiện không đột phá được Thiên Đạo áp chế, đã bùng phát ra sức mạnh lớn nhất, thẳng tắp công kích vào hư ảnh Thần Thụ trước mặt Nữ Oa, phát ra một tiếng nổ trầm đục.Kèm theo tiếng nổ đó vừa dứt, năng lượng cuồng bạo lập tức tràn ra, mỗi sợi đều như nặng vạn quân.Toàn bộ tiểu bí

cảnh dưới một kích này không ngừng rung chuyển, không gian đều bị chấn động xuất hiện từng vết nứt khủng bố, hư không vô tận lộ ra, như vực sâu đen kịt, nhìn chằm chằm mọi thứ.Chỉ thấy lục sắc huỳnh quang sinh sinh bất tức của hư ảnh Thần Thụ lưu chuyển trên thân cây, không ngừng đối kháng với lực đạo khủng bố phát ra từ Thí Thần Thương, trong chốc lát khó mà phân thắng bại.Mặc dù có Tạo Hóa Thần Thụ chắn trước người, nhưng lực xung kích cực lớn do hai bên bùng phát ra lại trực tiếp hất bay Phục Hy và Nữ Oa, hung hăng va chạm vào biên giới của tiểu thế giới, máu tươi từ miệng phun ra xối xả, rõ ràng nội phủ đã chịu chấn động cực lớn.Lúc này, sắc mặt Phục Hy và Nữ Oa trắng bệch, khí tức suy yếu, đạo bào trước người đều đã bị nhuộm đỏ.Theo thời gian trôi qua, Tạo Hóa Thần Thụ không có pháp lực của Nữ Oa chống đỡ, rốt cuộc không thể ngăn cản được, hư ảnh càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng trực tiếp hóa thành lục sắc huỳnh quang, tiêu tán trong tiểu bí cảnh.

"Không thể chống đỡ được nữa sao?" Nữ Oa gian nan chống đỡ thân thể, nhìn Ôn Vũ trên không trung, mặt đầy chấn hám.

Nhưng giờ khắc này không phải lúc nghỉ ngơi, cỗ sức mạnh bàng bạc sau khi thi triển thần thông Tạo Hóa Thần Thụ, chỉ còn lại một tia, hiển nhiên không còn cách nào đối kháng với Ôn Vũ.

Sau trận chiến này, cả hai sâu sắc cảm nhận được sự vô lực khi đối mặt với Ôn Vũ, biết rõ hiện tại tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Nữ Oa thừa lúc Ôn Vũ chưa đuổi tới, dùng một tia sức mạnh cuối cùng, nhìn sâu một cái rồi kéo Phục Hy bên cạnh, mang thân thể trọng thương trực tiếp độn thẳng ra khỏi tiểu bí cảnh, chớp mắt đã biến mất.

Ôn Vũ thấy vậy tuy muốn đuổi theo, nhưng ngại gây sự chú ý của

Thiên Đạo, cuối cùng đành thôi.

Hắn tin rằng sẽ có một ngày đột phá Hỗn Nguyên, khi ấy sẽ phá tan gông xiềng của Thiên Đạo.Đạo Tạo Hóa huyền diệu vô cùng, lại sinh sôi không ngừng, vô cùng vô tận.

Chỉ cần có một đạo pháp lực chống đỡ, nó có thể vĩnh viễn tồn tại.

Có thể thấy sự thần kỳ của nó.

Điều đó càng khiến Ôn Vũ trong lòng khát khao Đạo Tạo Hóa.“Thiên Đạo...” Ôn Vũ ngẩng đầu nhìn trời lẩm bẩm, biết rõ Thiên Đạo nhất định đang quan sát.

Trọn vẹn ba lần!

Thiên Đạo đã ba lần ngăn cản Ôn Vũ.

Sự kìm hãm này khiến hắn uất ức vô cùng, suýt nữa ngửa mặt lên trời rống giận, để phát tiết nỗi bất mãn trong tâm.

Nhưng hắn đã cưỡng ép nhẫn nhịn cỗ xúc động đó.

Dù biết Thiên Đạo sẽ không vô duyên vô cớ giáng thiên phạt đánh giết, nhưng nếu dám đại nghịch bất đạo, ngỗ nghịch Thiên Đạo, ắt sẽ không có quả ngọt để ăn.

Lương cửu hậu, tâm tình Ôn Vũ dần bình phục, thu Thí Thần Thương, chậm rãi đáp xuống mặt đất, quan sát một tiểu bí cảnh.

Từ khi Ôn Vũ tiến vào nơi này, hắn cũng chỉ đại khái quét mắt một lượt, căn bản chưa từng quan sát kỹ bí cảnh.Tuy bí cảnh này không lớn, nhưng đúng là “chim sẻ tuy nhỏ nhưng đủ ngũ tạng”.

Trên đại địa, thần thảo tiên dược mọc khắp nơi, đặc biệt ở một vùng bình địa rộng lớn, thần niệm của Ôn Vũ quét qua, số lượng cực kỳ phong phú.

Ôn Vũ bước tới, trực tiếp thu lấy những tiên dược này, sau đó tiếp tục đi sâu vào trong, mục tiêu tiếp theo chính là bảo khố của Phục Hy và Nữ Oa.

Hai người họ là Tiên Thiên sinh linh, tuy hóa hình chưa lâu, nhưng bí cảnh này được thai nghén, ắt hẳn đã tồn tại lâu hơn thời gian hai người họ ra đời rất nhiều.

Trong đó khẳng định đã đản sinh không ít thiên tài địa bảo.

Những bảo bối này cuối cùng lại tiện nghi cho Ôn Vũ.

Bởi vậy, Ôn Vũ liền ôm mục đích đó mà sưu tầm trong tiểu bí cảnh.Quả nhiên, không lâu sau, Ôn Vũ tìm thấy một bảo khố bị cấm chế bao phủ trong một sơn động.

Ôn Vũ dễ dàng phá giải cấm chế do Phục Hy bố trí.

Dù sao, vô số năm qua, hắn đã đánh tan không ít Tiên Thiên cấm chế, đối với loại cấm chế do nhân vi bố trí lại càng thành thạo.

Khi Ôn Vũ phá vỡ cấm chế tiến vào bảo khố, ngũ sắc thần quang trong nháy mắt phun dũng ra.

Thần tài lâm lang mãn mục hầu như lấp đầy cả bảo khố, có không ít kỳ kim dị thạch tản ra năng lượng nhàn nhạt.

Còn về phần linh bảo thì không có một kiện nào, điều này lại đại đại vượt ngoài ý liệu của Ôn Vũ.Kỳ thực, linh bảo là vật có thể đề thăng thực lực, tự nhiên sẽ không đặt trong bảo khố.

Vả lại, linh bảo được thai nghén trong này cũng không nhiều.

Nhưng có những thần tài tiên dược này cũng đủ rồi, chuyến này cũng không hề lỗ.

Tuy rằng đã chọc giận một vị Thiên Đạo Thánh Nhân tương lai cùng một vị Nhân Hoàng tương lai.

Nhưng đến lúc đó, e rằng thực lực của Ôn Vũ đã vượt xa họ, cho nên không cần lo lắng quá nhiều.

Chương 32

Dù sao, thực lực mới là đạo lý cứng rắn.

Thần tài trong này tất nhiên có thể chuyển hóa thành không ít điểm năng lượng.

Những điểm năng lượng này trong tương lai ắt sẽ có tác dụng cực đại, thậm chí khiến thực lực phát sinh thay đổi thiên phiên địa phúc.

Sau khi nghĩ như vậy, tâm tình Ôn Vũ nhất thời tốt hơn nhiều, liền trực tiếp giao tiếp với Hệ Thống."Hệ Thống, giúp ta chuyển đổi tất cả thần tài trong bảo khố và những gì ta đã thu thập đi.""Được, Túc chủ, xin chờ chút....."Đinh... bắt đầu chuyển đổi....."Đinh, chúc mừng Túc chủ đạt được 10000 điểm năng lượng."Đinh, chúc mừng Túc chủ đạt được 10000 điểm năng lượng."...Hiển nhiên, linh dược trên Bất Chu Sơn và trong đây đều có niên đại cực lớn, năng lượng ẩn chứa trong đó cũng cực kỳ phong phú."Đinh, chuyển đổi thành công... chúc mừng Túc chủ đạt được hai mươi ức điểm năng lượng.""Nhiều vậy sao?!" Ôn Vũ há hốc miệng, vẻ mặt đầy chấn kinh.Xem ra chất lượng thần dược được thai nghén trên Bất Chu Sơn tốt hơn không ít, có thể đổi được nhiều điểm năng lượng như vậy, quả nhiên không uổng công chuyến này.

Bất Chu Sơn là tích lương của Bàn Cổ, ẩn chứa khí tức Bàn Cổ nồng đậm nhất.

Thần dược được thai nghén trong đó tự nhiên sẽ nhiễm phải đạo vị của Bàn Cổ, hiệu quả khẳng định càng tốt hơn!

Còn về những thứ trong bảo khố của Long Tộc, kỳ thực tuyệt đại bộ phận đã bị Long Tộc tiêu hao hết, để hy vọng đề thăng thực lực tộc quần, còn dư lại chỉ là một bộ phận nhỏ thần tài.Ôn Vũ quay đầu lại

lần nữa nhìn tiểu bí cảnh, liền trực tiếp xoay người, đi ra ngoài, không còn lưu lại nơi đó.

Đợi đến khi Ôn Vũ ra khỏi tiểu bí cảnh, đứng sau Bất Chu Sơn, hắn thử cảm nhận khí tức trên núi, xem có còn tàn lưu đạo vị của Phục Hy và Nữ Oa hay không.

Quả nhiên, nhất vô sở hoạch.

Nhưng Ôn Vũ cũng minh bạch, Bất Chu Sơn thường niên bị khí tức Bàn Cổ bao phủ, đạo vị lưu lại e rằng đã sớm bị uy áp của Bất Chu Sơn xóa đi rồi."Không tìm nữa, dù sao cũng không thể giết chết." Ôn Vũ lắc đầu, khẽ thở dài, sau đó thân hình khẽ động, chậm rãi biến mất tại chỗ.Ôn Vũ sau khi rời Bất Chu Sơn, liền trực tiếp trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Văn Đạo Các, Ôn Vũ bàn tọa trên bồ đoàn, trước thân huyền phù một tôn đại đỉnh cổ phác.

Trong đại đỉnh, một đoàn dịch thể màu vàng kim tĩnh lặng huyền phù, trên đó huyền diệu khí tức cùng khủng bố uy áp phân phân dật tán ra.

Lần này, Ôn Vũ muốn lợi dụng Bàn Cổ Thần Tủy một lần đột phá nhục thân đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ôn Vũ vừa vung tay, cấm chế trong Càn Khôn Đỉnh lập tức băng toái, tiếp đó đánh ra một đạo pháp quyết, trực tiếp xạ hướng Bàn Cổ Thần Tủy.

Tùy tức đoàn Bàn Cổ Thần Tủy liền từ Càn Khôn Đỉnh phiêu phi ra, chậm rãi hạ xuống trước thân Ôn Vũ.

Ôn Vũ há miệng hút một cái, Bàn Cổ Thần Tủy trong nháy mắt nhập vào khẩu trung.

Đốn thì, một cỗ sức mạnh kinh nhân bành trướng từ đó bạo phát

ra.

Ôn Vũ không dám có chút nào trì nghi, Thôn Thiên Đạo Kinh vận chuyển, không ngừng dung nhập cỗ sức mạnh cuồng bạo đó vào nhục thân của mình.

Dữ thử đồng thì, tinh thần chi lực tán phát từ Tinh Thần Quả Thụ chậm rãi hội tụ, phân phân rơi xuống thân Ôn Vũ.

Chỉ trong phiến khắc đã hoàn toàn bao bọc toàn thân hắn, hình thành một quang tráo màu tím khổng lồ.

Tinh thần chi lực trong quang tráo màu tím không ngừng kích thích nhục thân Ôn Vũ, chậm rãi dung hợp cùng sức mạnh Bàn Cổ Thần Tủy.Ôn Vũ phong cuồng vận chuyển công pháp, hòng khống chế sức mạnh Bàn Cổ Thần Tủy đã dung hợp tinh thần chi lực.

Nhưng năng lượng ẩn chứa trong Bàn Cổ Thần Tủy hà kỳ hạo đại, sau khi dung hợp thêm tinh thần chi lực, đã sớm khác biệt so với vãng nhật.

Chỉ thấy cỗ năng lượng cuồng bạo không ngừng tứ ngược trên thân Ôn Vũ, trực tiếp phá hủy thân thể hắn thiên sang bách khổng.

Nhục thân càng thêm toái liệt bất kham, từng đạo liệt ngân hiển hiện, trong đó không ngừng có tiên huyết chảy ra.

Ôn Vũ trong lòng đốn cảm sốt ruột.

Cỗ năng lượng này thực sự quá cường đại, khiến hắn cũng có chút không ứng phó nổi.

Nhưng lúc đó không cho phép Ôn Vũ có nửa phần trì nghi, liền vội vàng đánh ra một đạo pháp quyết, lấy ra vài giọt Tam Quang Thần Thủy từ trong tiên trì, sau đó trực tiếp thôn nhập khẩu trung.

Tam Quang Thần Thủy vừa nhập khẩu, đốn thì chuyển hóa thành

một đoàn năng lượng màu xanh lục hạo hãn.

Ôn Vũ phân ra một tia tâm thần, khống chế đoàn năng lượng này, không ngừng hội nhập vào nhục thân thương ngân luy luy.

Quả nhiên, có Tam Quang Thần Thủy trợ giúp, trên nhục thân Ôn Vũ không ngừng tán phát ánh huỳnh quang màu bạc nhàn nhạt, phản phục tu bổ thân thể phá liệt.

Tại năng lượng do Tam Quang Thần Thủy hóa thành du tẩu hạ, thương ngân trên thân Ôn Vũ cuối cùng cũng bị át chế, dần dần hắn cũng buông xuống tâm tư.

Thế là Ôn Vũ phóng khai tâm thần, lại lần nữa thường thí khống chế cỗ năng lượng cuồng bạo kia.

Công phu không phụ người có tâm, sau nhiều lần thường thí, cuối cùng cỗ năng lượng cũng dần ổn định, không còn tùy ý tứ ngược.

Ôn Vũ một mạch, trực tiếp chưởng khống cỗ năng lượng đó, sau đó khống chế nó phong cuồng tôi luyện nhục thân của mình.

Trong nháy mắt, kịch liệt đông thống không ngừng kích thích nhục thân và tâm thần Ôn Vũ.

Mắt thấy sắp không chống đỡ được, trên thân thể đột nhiên lại truyền đến một cỗ cảm giác thanh lương, áp chế một phần kịch thống gần như không thể nhẫn thụ.

Ôn Vũ giảo khẩn nha quan đồng thời cũng biết đó nhất định là công hiệu của Tam Quang Thần Thủy.

Có thêm một tầng bảo chướng, Ôn Vũ đảm tử cũng trở nên lớn hơn, lại lần nữa gia tăng mức độ tôi luyện nhục thân bằng Bàn Cổ Thần Tủy.“Tê...” Năng lượng cuồng bạo phong cuồng kích thích nhục thân, cảm giác thống khổ cường liệt khiến Ôn Vũ nhẫn bất trụ đảo hấp một khẩu lương khí.

May mà có Tam Quang Thần Thủy tu phục, loại cảm giác thanh lương thư sảng đó mới khiến hắn dễ chịu hơn một chút.

Chương 33

Tại loại kịch liệt đông thống cùng thanh lương chi cảm không ngừng giao thế hạ, nhục thân Ôn Vũ phi khoái đề thăng.Số thiên niên thời gian du nhiên thệ.

Một ngày nọ, chỉ thấy Ôn Vũ đang bàn tất tọa toàn thân chấn động, một cỗ năng lượng khủng bố hạo hãn trong nháy mắt bao trùm quanh thân, sau đó cả người hắn phảng phất tiến vào trạng thái huyền diệu lại càng huyền diệu.

Oanh.

Một đạo trầm muộn oanh minh thanh hưởng.

Bạn tùy thanh hưởng lạc hạ, thân thể Ôn Vũ phảng phất đột phá một loại chất cốc, vô biên huyền diệu đạo vận hiển hóa quanh thân.

Dữ thử đồng thì, trên thân thể Ôn Vũ, một cỗ khí huyết vô cùng cuồng bạo phong cuồng phun dũng ra, huề đái một cỗ uy áp thao thiên cùng khủng bố khí thế, trực xung vân tiêu, không ngừng giảo động tầng mây trên trời.

Đông, đông, đông.

Thân thể Ôn Vũ trong đó phảng phất vang lên lôi cổ chi thanh, mỗi khi hưởng một tiếng, khí huyết trên thân theo đó bạo trướng một phần.

Thất thất tứ thập cửu thanh hậu, khí huyết trong thể nội Ôn Vũ đốn thì bạo trướng đến đỉnh phong, toàn bộ các lầu nội, đều sung xích cỗ sức mạnh thần bí lại hạo hãn đó.

Tùy tức khí tức trên thân Ôn Vũ như hỏa tiễn phong cuồng tiêu thăng, nhục thân của hắn cuối cùng cũng từ Đại La Cực Đỉnh đột phá

đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Siếp thời gian, tiên âm duyệt nhĩ, tiên nữ tát hoa, vô biên linh khí từ tứ diện bát phương hội tụ, phân phân dũng nhập vào thân thể Ôn Vũ.

Lương cửu hậu, khí tức trên thân Ôn Vũ cuối cùng cũng dần bình tức, sau đó thiên địa gian mọi thứ cũng dần khôi phục yên tĩnh.Ôn Vũ tĩnh khai song nhãn, một đạo tam sắc thần quang tự đáy mắt phù hiện, đợi khi nhìn kỹ lại thì đã tiêu thất không thấy.

Tâm thần vừa động, vội vàng tra xét toàn bộ thân thể mới.

Thử khắc, Ôn Vũ có thể thanh tích cảm nhận được cỗ khí tức hạo hãn cùng sức mạnh hùng dũng bành trướng truyền đến từ nhục thân.

Dữ thử đồng thì, Ôn Vũ cũng minh bạch, cảnh giới nhục thân Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên cực đỉnh căn bản không cùng một tầng thứ.

Cỗ sức mạnh này hà chỉ cường đại hơn gấp trăm lần.

Hoàn toàn không thể đồng nhật ngữ!

Ôn Vũ thậm chí giác đắc, nếu lấy thân thể trước đây của mình đối kháng cùng nhục thân hiện tại, e rằng ngay cả một chiêu cũng tiếp không hạ, sẽ bị đánh tàn.

Có thể thấy sự chênh lệch chi đại.“Xem ra Thiên Đạo chỉ có thể áp chế pháp lực tu vi cùng lĩnh ngộ pháp tắc chi lực, loại đột phá trên nhục thân lại không có cách nào ngăn cản.” Tại không cảm ứng Thiên Đạo gông xiềng giáng lâm hậu, Ôn Vũ trong nháy mắt minh bạch Thiên Đạo gông xiềng lậu động.“Như kim nhục thân đột phá Chuẩn Thánh chi hậu, chỉ cần đợi Hồng Quân thành Thánh, pháp lực tu vi của ta có thể trong nháy mắt đột phá.

Khi đó pháp lực cùng nhục thân tề đầu tịnh tiến, thực lực sẽ lại

lần nữa phi dược." Ôn Vũ tại đây, trong lòng ẩn ẩn có chút kích động, thậm chí có chút kỳ vọng Hồng Quân mau chóng thành Thánh."Kể từ khi nhục thân đột phá hoàn tất, lúc đó cũng sẽ ngưng tụ Tạo Hóa Pháp Tắc một phen." Ôn Vũ nam nam tự ngữ đạo."Ông." Đột nhiên, thiên địa gian tựa hồ có một cỗ ba động huyền diệu truyền đến.

Tùy tức, toàn bộ thiên địa gian, vô biên tử khí phong cuồng dũng động, hạo đãng chín vạn dặm.

Trong thiên không có linh khí chi hoa phiêu lạc, tường thụy chi khí tứ, hà quang vạn trượng.

Một cỗ thánh uy vô thượng hạo đại giáng lâm, khí tức khủng bố bao trùm toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Uy áp thiên địa khủng bố chí cực truyền khắp Hồng Hoang đại địa mỗi một góc lạc.

Không ít sinh linh trực tiếp tại uy áp hạo hãn hạ, quỳ phục trên địa."Ngô nãi Hồng Quân, kim ngộ đắc Thiên Đạo, đắc dĩ thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân quả vị." Một đạo thanh âm tự thiên ngoại, hạo nhiên thâm thúy mạc khả thất địch, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều vì chi khẽ chấn động cộng minh."Vì bố đạo chúng sinh, ngô tương vu tam nhật hậu, tại tam thập tam thiên ngoại Tử Tiêu Cung trung tuyên giảng ngô đạo, phàm hữu duyên giả giai khả tiền."Thử khắc toàn bộ Hồng Hoang một mảnh tịch tĩnh, sở hữu sinh linh giai chấn kinh lắng nghe thanh âm truyền đạo từ thiên ngoại."Cuối cùng cũng chứng đạo rồi sao?" Nghe thiên ngoại chi âm, Ôn Vũ trong lòng kích động bất dĩ.

Hồng Quân chứng đạo, Thiên Đạo áp chế tùy chi tiêu thất, cũng ý vị pháp lực tu vi của Ôn Vũ tùy thời đều có thể đạp nhập cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ôn Vũ liền vội vàng tra xét thân thể, phát hiện gông xiềng Thiên Đạo đen kịt trên thân quả nhiên không thấy tăm hơi.

Dữ thử đồng thì, khí tức trên thân thể hắn cũng ẩn ẩn có chút thăng đẳng, phảng phất tùy thời muốn phá khai cấm cố.

Ôn Vũ trong lòng đại kinh, lại liền vội vàng áp chế nó xuống.Đối với việc áp chế tu vi, kỳ thực Ôn Vũ vô cùng bất đắc dĩ.

Vốn dĩ sau khi Hồng Quân chứng đạo, hắn sẽ dành một chút thời gian đột phá cảnh giới.

Nhưng không ngờ Hồng Quân chỉ cho có ba ngày thời gian.

Tu luyện Hồng Hoang căn bản không tính niên, ba ngày thời gian, làm sao đủ đột phá một đại cảnh giới.

Nguyên bản Ôn Vũ định một mạch ngưng luyện ra Tạo Hóa Pháp Tắc, nhưng hiển nhiên không phải lúc này.

Ôn Vũ không thể bỏ lỡ lần giảng đạo này, cho nên vô nại áp chế tu vi, đồng thời tạm thời buông bỏ xung động lĩnh ngộ Tạo Hóa Chi Đạo.

Chỉ đành đợi sau lần giảng đạo đầu tiên, rồi trở về Bồng Lai Tiên Đảo một mạch đột phá.

Chí thử Ôn Vũ không còn củ kết, trực tiếp thi triển Thuấn Di, thẳng tiến đến Tử Tiêu Cung ngoài tam thập tam thiên.Vị trí của Tử Tiêu Cung, với tu vi hiện tại của Ôn Vũ, tự nhiên có thể thanh tích cảm ứng.

Dữ thử đồng thì, động tĩnh do Hồng Quân thành Thánh tạo thành, đốn thì tại toàn bộ Hồng Hoang hiên lên một trận hiên nhiên đại ba.

Hiện nay, phần lớn sinh linh trong Hồng Hoang đều là những người đản sinh sau Long Hán Đại Kiếp, còn về Hồng Quân là ai, căn bản nhất vô sở tri.

Thậm chí đối với một số sinh linh tu vi không đủ, cảnh giới Thánh

Nhân lại càng là một lãnh địa vô tri, chung kỳ nhất sinh cũng không thể đạt tới.

Tuy nhiên, Đại Thần Thông giả trong Hồng Hoang, tại cảnh giới không phải những sinh linh yếu kém kia có thể tương đề tịnh luận, hiển nhiên hiểu rõ hơn về sự tình trong Hồng Hoang.

Và, uy áp giáng xuống trước đó, cũng khiến những Đại Thần Thông giả này trong nháy mắt tin tưởng lời Hồng Quân nói, hầu như tại đệ nhất thời gian, liền các tự phi về phía Tử Tiêu Cung.

Chương 34

Một thời gian, tiên quang tứ khắp Hồng Hoang, có thành quần kết đội, có đơn độc một mình, toàn bộ hóa tác vô số đạo độn quang lược về phía tam thập tam thiên ngoại.Ôn Vũ thi triển Thuấn Di, tốc độ tuyệt đối không phải những người này có thể tương đề tịnh luận, hầu như chỉ mất nửa ngày, liền chỉ thân đã đến giữa Hỗn Độn.

Căn cứ cảm tri trong lòng, Ôn Vũ biết Tử Tiêu Cung tồn tại tại một phiến Hỗn Độn trong đó.

Muốn tiền vãng Tử Tiêu Cung, hiển nhiên, hỗn độn địa đái nãi tất kinh chi lộ!

Đồng thời, Ôn Vũ biết cửa ải Hồng Quân thiết trí.

Nếu vô pháp xuyên việt một phiến hỗn độn địa đái, không đến được Tử Tiêu Cung, thì khẳng định cùng vô duyên.Nguyên bản Ôn Vũ định dùng Thuấn Di trực tiếp xuyên qua, nhưng vì không có Không Gian Pháp Tắc tại đây, lại do tu vi tự thân quá thấp, nên không tiện chưởng khống phương hướng vị di.

Tu tri, trong Hỗn Độn vạn phần hung hiểm, không chỉ có Hỗn Độn Dị Thú, Hỗn Độn Loạn Lưu, lại còn tồn tại không ít Hỗn Độn Phá Toái Không Gian.

Hỗn Độn Dị Thú là sinh linh tồn tại trong Hỗn Độn, tự Hỗn Độn thai nghén, lấy Hỗn Độn Chi Khí làm thực.

Loại Hỗn Độn Dị Thú này tự dựng dục chi thì, liền không ngừng hấp thu Hỗn Độn Chi Khí vô tận.

Không thể hóa hình, không có linh trí, chỉ biết không ngừng sát phạt.

Nhục thân thập phần khủng bố, xa phi người trong Hồng Hoang có thể sánh bằng.

Hỗn Độn Dị Thú bình thường sẽ không chủ động công kích sinh linh Hồng Hoang, bởi vì trong thân thể không ẩn chứa Hỗn Độn Chi Khí, cho nên không phải thức ăn của chúng.

Nhưng, trong Hỗn Độn Dị Thú cũng có dị loại, thấy sinh linh là ăn, thậm chí bao gồm đồng loại.

Loại dị loại này được xưng chi là Hỗn Độn Hung Thú.

Nếu bị Hỗn Độn Hung Thú phát hiện, hầu như vô cùng vô tận truy sát, trực bị nó thôn phệ.

Bởi vậy nó là sinh vật nguy hiểm nhất trong Hỗn Độn.

Chí vu Hỗn Độn Loạn Lưu là phong bạo được hình thành do Hỗn Độn Chi Khí bàng đại tụ tập lại.

Loại phong bạo này trong hành tiến trình trung sẽ không ngừng thôn phệ chu vi mọi thứ, thậm chí sẽ tê liệt không gian, uy lực vô cùng, khủng bố chí cực.

Hỗn Độn Phá Toái Không Gian trong Hỗn Độn, hoàn toàn do Hỗn Độn Loạn Lưu sau đó hình thành.

Loại không gian này sẽ như hắc động, hấp thực chu biên mọi thứ.

Không gian chi nội, lại do các loại không gian lợi nhận cùng không gian phong bạo cấu thành, một khi bính kiến, hầu như thập tử vô sinh.

Nhưng loại nguy hiểm này bình thường đều tồn tại trong Hỗn Độn thâm xử, chỉ có nơi Hỗn Độn Chi Khí nồng úc nhất mới có.

Biên duyên Hỗn Độn tuy cũng có nguy hiểm, nhưng trình độ hiển nhiên không cập thâm xử.

Tối đa là khí lưu trong Hỗn Độn sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với

sinh linh Hồng Hoang.

Những Hỗn Độn khí lưu này mỗi một lũ đều trọng du vạn quân.

Sinh linh dưới Đại La Kim Tiên cảnh giới trong Hồng Hoang nếu tiến nhập Hỗn Độn, e rằng thân thể sẽ trong nháy mắt bị áp toái.

Cường giả Đại La Kim Tiên cảnh giới, nhục thân tuy có cường độ nhất định, nhưng y cựu không thể chống lại áp lực Hỗn Độn khí lưu.

Bởi vậy chỉ có thể y dựa Tiên Thiên Linh Bảo mới có thể hành tẩu trong Hỗn Độn.Tuy nhiên Hỗn Độn trong đó dị thường hung hiểm, nhưng cũng có không ít hảo xử.

Thủ tiên, hiệu quả thiên tài địa bảo được thai nghén trong Hỗn Độn, xa xa hơn Hồng Hoang rất nhiều.

Xưng là thiên uyên chi biệt cũng không sai.

Kỳ thứ, trong Hỗn Độn có linh căn tồn tại, thống xưng là Hỗn Độn Linh Căn.

Loại linh căn được thai nghén trong Hỗn Độn này, nghiễm nhiên không phải Tiên Thiên Linh Căn của thế giới Hồng Hoang có thể sánh bằng.

Trong Tam Thiên Ma Thần, thậm chí rất nhiều đều được thai nghén từ Hỗn Độn Linh Căn, có thể thấy sự khủng bố của nó.

Tối hậu, Hỗn Độn khí lưu tuy phá hoại lực và áp lực cường đại, nhưng nếu có thể chống lại một hai phần, thì có thể có hiệu quả tôi luyện nhục thân phi thường tốt.

Nhục thân của Ôn Vũ đã siêu việt Đại La Kim Tiên, bởi vậy hắn biết nhục thân của mình rốt cuộc có bao nhiêu cường đại.

Phiến Hỗn Độn địa đái này, hiển nhiên là một mục tiêu thí nghiệm tốt.Một bước đạp ra, Ôn Vũ ổn ổn đáp xuống trong Hỗn Độn.

Oanh oanh oanh.

Từng trận trầm muộn oanh minh thanh sậu nhiên bạo phát ra.

Ôn Vũ đứng trong Hỗn Độn, đốn thì cảm thụ vô biên Hỗn Độn khí lưu trong nháy mắt man diên trên thân, một cỗ áp lực khủng bố bạn tùy.

Dữ thử đồng thì, từng lũ Hỗn Độn Chi Khí chập phục quanh thân Ôn Vũ, hảo tựa muốn chui nhập thân thể hắn.

Những Hỗn Độn Chi Khí này như từng con Thái Cổ Hung Thú đói khát đã lâu, không ngừng xé rách trên nhục thân Ôn Vũ, phảng phất muốn xé hắn thành toái phiến.

Nếu thử khắc vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh, lợi dụng những năng lượng này rèn luyện nhục thân, định năng đạt được hiệu quả ý không.

Chương 35

Nhưng hiện tại hiển nhiên không phải lúc tôi luyện thân thể.

Ôn Vũ toàn thân chấn động, trên nhục thân trong nháy mắt phun dũng ra khí huyết vô tận, lại trực tiếp ngăn cản những Hỗn Độn khí lưu đó ở ngoài.

Chỉ là, cự đại áp lực truyền đến từ nhục thân, lại cũng không tiêu trừ.

So với áp lực trên Bất Chu Sơn lại càng kinh nhân.

Ôn Vũ cũng là người quật cường.

Gặp loại cường đại áp lực làm sao cam lòng khinh dịch nhận thua, khí huyết toàn thân lại lần nữa cuồng dũng, lại trực tiếp đạt đến nhục thân tối đỉnh phong.Sau đó thấy Ôn Vũ đĩnh trực eo bản, như một cự thú cuồng bạo, từng bước từng bước đạp về phía trước.

Đông.....Đông.....Đông.

Mỗi bước đi, đều phảng phất có lôi cổ chi thanh.

Trong hư không, nơi Ôn Vũ đạp xuống càng bạo phát ra chấn động cường liệt.

Hỗn Độn khí lưu tại kịch liệt xung kích chi hạ, dũng mãnh cuồng bôn tập.

Thử khắc, bối ảnh của Ôn Vũ như một tòa sơn phong cao sừng sững, tức sử tại Hỗn Độn vô tế, hoảng như minh đăng, một điểm cũng không giác miểu tiểu.

Tại loại một bước một đạp hành tiến trình trung, Ôn Vũ trực tiếp coi Hỗn Độn khí lưu như vô vật, kình trực triêu Tử Tiêu Cung cuồng

bôn đi.Không lâu sau, Ôn Vũ đứng định trước một tòa cung điện cự đại.

Vừa tiến nhập phạm vi tòa cung điện này, Ôn Vũ liền cảm giác thân thượng sậu nhiên một khinh, nhục thân lại vô hình trung đề thăng không ít, khả vị ý ngoại chi hỉ.“Xem ra như kim nhục thân của ta túc dĩ so sánh với Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.” Ôn Vũ nắm chặt quyền, trong mắt bính phát ra tự tín cường liệt, khẩu trung nam nam tự ngữ đạo.Thậm chí Ôn Vũ còn khảo lự có nên tìm một cơ hội tiền vãng Hỗn Độn tầm hoa một phen cơ duyên, hoặc giả rèn luyện nhục thân.

Nhưng hắn nhanh chóng phủ quyết ý tưởng đó.

Tiền vãng Hỗn Độn trong đó vô khả hậu phi, nhưng cận bằng thực lực như kim có chút không đủ.

Chí ít phải đem thực lực đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn thậm chí Bán Bộ Hỗn Nguyên mới hành.

Ôn Vũ phù liễu phù ngạch, đem ý tưởng khủng bố đó phao chi não hậu, tùy tức sĩ đầu triêu cung điện vọng đi.Chỉ thấy, tòa cung điện này đương chân không phải tầm thường hoành vĩ tráng khoát, như một con cự thú khủng bố ngự trị tại đây.

Cung điện ngoại biểu thông thể tử sắc, hoảng như ngọc thạch sở trúc.

Huyền diệu vô cùng phù văn ấn khắc kỳ thượng, tán phát uy áp khủng bố chí cực.

Từng đạo khí tức cổ phác du viễn từ đó di mạn ra.

Hiển nhiên, cự đại cung điện liền là Tử Tiêu Cung.Ôn Vũ nhìn xung quanh, phát hiện toàn bộ phiến Hỗn Độn này trừ những Hỗn Độn khí lưu phiêu tán tứ xứ ra, không còn kỳ nhân.“Xem ra ta là

người đầu tiên!" Nhìn thấy một màn này, Ôn Vũ trong lòng ẩn ẩn có chút khai tâm nói.

Điều đó cũng trắc diện minh, thực lực của Ôn Vũ đã sớm lĩnh tiên tuyệt đại đa số cường giả trong Hồng Hoang rồi!Chi...

Đúng lúc này, một đạo thanh thúy thanh âm truyền đến.

Chỉ thấy cánh cửa điện Tử Tiêu Cung vốn khẩn bế, đột nhiên mở ra một đạo khẩu tử tế tiểu, tùy tức thấy một nam một nữ bước ra.

Hai đạo đồng mô dạng thanh tú, uyển như hài đồng mười tuổi.

Ôn Vũ định thần nhìn kỹ, đốn thì thân phận hai đạo đồng hô chi dục xuất, tất là Hạo Thiên cùng Dao Trì vô nghi.

"Sư huynh, Lão gia bảo chúng tôi mời ngài tiến vào." Hạo Thiên và Dao Trì vừa đi, nhanh chóng đến trước thân Ôn Vũ.

Đối với hắn hành một lễ, sau đó khai khẩu nói.

"Được." Ôn Vũ thấy vậy khẽ mỉm cười, sau đó cũng đối với hai người hồi lễ nói.Thế là, Ôn Vũ mang theo một tia hòa hoãn cùng thắc mắc, theo sau Hạo Thiên nhị nhân, chậm rãi bước vào điện nội.

Trong hành tiến trình trung, Ôn Vũ quan sát Hạo Thiên Dao Trì, lại phát hiện tu vi hai người nghiễm nhiên đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

"Chân không hổ là đạo đồng của Hồng Quân, tu vi xác thực không nhược, khó trách tương lai có thể thành Thiên Đế cùng Thiên Hậu." Ôn Vũ nhìn hai người trước thân, trong lòng nhẫn bất trụ cảm khái.

Dưới sự dẫn dắt của Hạo Thiên và Dao Trì, Ôn Vũ sướng thông vô trở tiến vào Tử Tiêu Cung.

Nhưng vừa tiến nhập Tử Tiêu Cung nội hậu, liền bị một màn trước mắt làm cho kinh trụ.Chỉ thấy dưới một tòa cao đài tại tối tiền

phương của đại điện, bảy cái bồ đoàn tĩnh lặng đặt trên mặt đất.

Không sai, bảy cái bồ đoàn, không phải sáu cái.

"Sư huynh, Lão gia bảo ngài đợi ở đây để khai giảng." Tại Ôn Vũ lăng thần thì hậu, thanh âm Hạo Thiên từ xa truyền đến.

Hắn chuyển đầu nhìn đi, lại phát hiện hai người đã đi xa.

"Thì ra là chuyên môn bảo ta tiến vào điện nội đợi sao!!" Ôn Vũ nhìn hai người Hạo Thiên đã đi xa, một trận vô ngữ.

Hắn cứ tưởng Hồng Quân sẽ đích thân tiếp kiến, không ngờ chỉ bảo tiến vào điện nội thôi, thật là tự tác đa tình.

Cũng phải, Hồng Quân quý vi Hỗn Nguyên Chí Tôn, lại là Hồng Hoang Đạo Tổ, há sẽ khuất thân như thế.

Nhưng Ôn Vũ cũng hào bất tại ý, chí ít hoàn cảnh trong điện không phải bên ngoài có thể so sánh được.

Chính thường, Hồng Quân phải đợi đại bộ phận người đã đến, mới sẽ cho phép nhập điện.

Chương 36

Nhưng hiển nhiên, Ôn Vũ dữ chúng bất đồng.Ôn Vũ đứng trong đại điện, tĩnh lặng quan sát mọi thứ bên trong.

Nhưng bảy cái bồ đoàn phía trước thực sự quá trát nhãn, khiến hắn căn bản không thể dời tầm mắt.

“Bảy cái bồ đoàn có chút khiến người ta phỉ di sở tư rồi!” Ôn Vũ ám ám nói.

Án chiếu kịch tình trong hậu thế, dưới Hồng Quân chỉ có sáu tôn Thánh Nhân tịch vị.

Như vậy, tại sao lại có dư ra một cái bồ đoàn?

“Mạc phi cái bồ đoàn này là chuẩn bị cho ta?” Ôn Vũ trong lòng không khỏi nghĩ, dù sao một số tích tượng đều khác biệt so với Hồng Hoang dĩ vãng. ...

Hốt nhiên, linh quang trong não hải Ôn Vũ chợt lóe, một đạo ý tưởng kỳ dị đốn thì phù hiện ra.

“Không phải vì Thiên Đạo trở nạo ta đột phá cảnh giới, tác vi bổ thường, mới cấp cho ta một Thánh vị chứ!” Nghĩ đến đây, Ôn Vũ càng giác đắc khả năng này rất lớn.

Dù sao Đại Đạo vô tư, Thiên Đạo vô tình, dưới Đại Đạo mới có Thiên Đạo.

Tuy Thiên Đạo có kế hoạch của mình, nhưng Ôn Vũ vốn dĩ cận dựa vào thực lực, mới có khả năng đột phá cảnh giới.

Nhưng Thiên Đạo vì muốn trợ giúp Hồng Quân tạo thế, chỉ có thể áp chế cảnh giới của Ôn Vũ.

Như thế, liền tất tu cấp dư bổ thường, nếu không tại Đại Đạo diện tiền sẽ không qua được.

Nhãn hạ Thiên Đạo cấp Ôn Vũ một tôn Thánh vị lại vô khả hậu phi!

Ôn Vũ biết trong Hồng Hoang "cửu vi cực", thiên địa gian tối đa có thể có chín tôn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bởi vậy Ôn Vũ bước tới, ổn ổn địa tọa tại cái bồ đoàn đầu tiên.

Ôn Vũ càng không ngừng kiên định ý tưởng trong lòng.

Tức sử tất cả những gì hắn nói đều là sai lầm, thì cũng vô quan khẩn yếu.

Bởi vì đây đều là những lời Ôn Vũ cấp tâm lý an ủi, như vậy mới có lý do tịnh tâm an lý đắc ngồi lên.Ôn Vũ tọa định, phao khai tạp niệm, bắt đầu bế mục dưỡng thần, chờ đợi chúng nhân.

Không biết đã bao lâu, điện môn cuối cùng cũng lại lần nữa mở ra.

Oanh!

Ôn Vũ tĩnh khai song nhãn, nhìn những người phong dũng tiến vào, trong mắt tinh quang thiểm thước.

Việc những người này đến ý vị Hồng Quân sắp xuất hiện, vì một chúng cường giả tuyên giảng Đại Đạo.

Lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân là về Đại La Kim Tiên chi đạo.

Tuy tu vi của Ôn Vũ đã là Đại La Kim Tiên cực đỉnh, nhưng vẫn có thể từ đó ấn chứng một số sở đắc, từ đó khiến Đại La chi đạo càng thêm viên mãn.

Bởi vậy đối với Ôn Vũ, đây là một cơ hội bất khả đa đắc.

Dù sao kinh nghiệm cùng cảm ngộ loại đông tây này ai cũng sẽ không hiềm đa!Sau khi người ngoài đại điện tiến vào, nhìn thấy Ôn Vũ đang tọa tại bồ đoàn trong điện, lại không còn ung dung như thế, đều lộ vẻ chấn kinh.

Cần biết, sau khi chúng nhân Hồng Hoang đã đến, đều nhất tề chờ đợi bên ngoài, hoàn toàn không biết bên trong đã có người chờ sẵn.

Có một số người trong lòng thậm chí sinh ra ý nghĩ, chẳng lẽ Ôn Vũ cùng Hồng Quân tồn tại loại quan hệ nào đó, nếu không sao có thể đi trước tất cả mọi người, tiến nhập điện nội chứ!

Dù giữa hai người không có quan hệ, nhưng lại có thể phản ánh sự cường đại của đối phương, dù sao có thể tại trước tất cả mọi người đạt đến Tử Tiêu Cung.

Chúng nhân trong lòng có suy nghĩ đó, liền nhất phát bất khả thu thập.

Không ít người nhìn về phía Ôn Vũ đều mang theo một tia kính sợ.

Nhưng nhanh chóng, quần nhân lại nhìn thấy sáu cái bồ đoàn phía sau Ôn Vũ.

Minh nhãn nhân vừa nhìn là biết, sáu cái bồ đoàn này phi đồng phàm hưởng, có một ý nghĩa không giống nhau.

Có thể đặt tại tối tiền phương của đại điện, gần gũi nhất với Hồng Quân, há lại đơn giản!

Bởi vậy, những người này toàn bộ trực bôn bồ đoàn.Trong nháy mắt, sáu cái bồ đoàn đã tọa mãn nhân.

Ôn Vũ chuyển đầu nhìn đi, chỉ thấy tại thủ vị chi thượng là một lão giả râu bạc, một thân đạo bào màu trắng, tận hiển tiên gia đạo vận.

Không cần nói, khẳng định là Thánh Nhân Thái Thanh Lão Tử!

Như vậy thân phận của hai nam tử trung niên bên cạnh hô chi dục xuất, tất nhiên là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thượng Thanh Thông Thiên Giáo Chủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mô dạng trung niên, chỉ thấy đầu đội Ngọc Thanh Liên Hoa Quan, thân trứ Ngọc Lũ Kim Ti Nghê Thường Bào, một phó uy nghiêm dáng vẻ, bất cẩu ngôn tiếu, chính khâm nguy tọa.

Thân trắc Thông Thiên Giáo Chủ thì anh vũ bất phàm, diện như quan ngọc mục như lãng tinh, thân trứ Bát Quái Tiên Y, chu thân tử khí bồng phát, trên mặt lộ ra tự tín cường đại, một vẻ kiệt ngạo, đang khẽ mỉm cười.

Chương 37

Ba người họ là Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, thực lực tự nhiên không phải người tầm thường có thể sánh bằng.

Và, tự từ hóa hình đến nay, khi du lịch trong thế giới Hồng Hoang, danh đầu Bàn Cổ Tam Thanh dần vang, căn bản không ai dám đánh chủ ý của họ.Ôn Vũ đối với ba người này cũng không có thiện cảm quá lớn.

Đừng nhìn Lão Tử một vẻ thanh tĩnh vô vi, nhưng thành phủ của y cực sâu, mặt không lộ tướng.

Tương lai khẳng định sẽ thành đối thủ cạnh tranh chủ yếu.

Chí vu Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì đạt mục đích bất chiết thủ đoạn, âm hiểm giảo trá, khiến Ôn Vũ khá bất hỉ.

Chí vu Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ có thể nói là người chính thường nhất trong ba người.

Tuy làm người có chút kiệt ngạo bất tuần, nhưng lại không có quá nhiều tâm tư xấu xa.

Tính cách Thông Thiên trực sảng, một lòng vì Tiệt Giáo phát triển tráng đại.

Nại hà không có vật trấn áp khí vận giáo phái, cuối cùng lại bị thân huynh đệ của mình tính kế đến chết, cũng là người thảm nhất trong ba người.

Ôn Vũ nhìn ba người vẻ mặt đạm nhiên, trong lòng lại là một phen thiên địa khác.Tuy mấy người này là đối thủ của hắn, nhưng hiện tại căn bản không cần quản nhiều như thế.

Chí ít trước khi chưa chứng đạo, Bàn Cổ Tam Thanh không túc vi

lự.

Bởi vậy, Ôn Vũ thu tâm tư, lãnh lãnh nhìn về phía người ngồi bên cạnh Thông Thiên.

Trên cái bồ đoàn thứ tư là một tuyệt đại giai nhân, thân trứ thanh sắc trường quần, cơ phu như chi, mi nhược khinh yên, thanh tân đạm nhã, hạnh mâu lưu quang, thủy sắc liễm diễm, sinh khả vị quốc sắc thiên hương.

Vị tuyệt đại giai nhân này không phải người khác, chính là Nữ Oa đã mang Phục Hy đi sau khi đánh chủ ý vào Ôn Vũ thất bại trước đó!

Tuy Nữ Oa có một phó hảo bì nang, nhưng thế giới Hồng Hoang không thiếu nhất là tuyệt thế tiên tư.

Ôn Vũ khả không có tâm tư hân thưởng, ánh mắt nhìn nàng muốn bao nhiêu lãnh liền có bấy nhiêu lãnh!Thử thì Phục Hy đang đứng sau lưng Nữ Oa, đem bồ đoàn nhường cấp Nữ Oa.

Mục quang Nữ Oa cùng Phục Hy nhất ngưng, không ngờ lại gặp Ôn Vũ tại đây.

Cần biết hắn đã cấp hai người lưu lại ấn tượng sâu sắc, giáo huấn trên Bất Chu Sơn lịch lịch tại mục, không khỏi du nhiên dâng lên một cỗ hàn ý.

Nhưng hai người tại Tử Tiêu Cung trung, Hồng Quân lão tổ đạo trường lý diện, ắt Ôn Vũ không dám phóng tứ, tác tính đảm tử cũng lớn.

Căn bản vô cụ mục quang đối phương.

Tuy Ôn Vũ thực lực cường kình, nhưng tự từ xuất hiện tình huống lần trước, hai người phát hiện ra một số đoan nghê, tự hồ có một loại sức mạnh thần bí đang bảo hộ.

Và, trước đó các tự thụ thương, khôi phục chi hậu, lại dung hợp luận đạo cảm ngộ, khiến thực lực càng tiến thêm một bước.

Tức sử không đánh lại Ôn Vũ, nhưng đào tẩu thì có thể.

Chỉ khả tích, hai người đã sai rồi.

Nếu án chiếu Ôn Vũ đương nhật, muốn đánh giết xác thực có chút khó khăn.

Nhưng như kim nhục thân đột phá Chuẩn Thánh, cử thủ sĩ túc gian có thể bạo phát ra cường đại lực sát thương, tuyệt phi có thể địch.

Trong lòng Ôn Vũ tự có tính toán.

Nữ Oa thiên định Thánh Nhân khó đánh sát, nhưng tương lai sẽ có cơ hội báo phục làm mất mặt nàng.

Chí vu Phục Hy thì xem lát nữa mệnh có lớn không.

Đương nhiên, Ôn Vũ sẽ không động thủ tại Tử Tiêu Cung, tất nhiên phải cấp Hồng Quân lão tổ diện tử.

Chỉ đạm đạm quét mắt nhìn hai người một cái.Từ thân Nữ Oa thu hồi mục quang chi hậu, Ôn Vũ lại nhìn về phía hai người bên cạnh.

Tả biên một người có ưng câu tị, trong mâu tử sâu thẳm như tinh uyên, phiếm sắc lãnh liệt.

Thân trứ huyền kim sắc đạo bào, trên đạo bào thêu từng sợi lông vũ vàng kim mãn hàn mang, nhìn lên khá phi phàm.

Hữu biên tọa trứ thì là một vị đầu đội Hồng Vân Quan, thân trứ hồng sắc đạo bào, trên đạo bào ấn khắc từng đóa tường vân, một phó hàm hậu mô dạng trung niên nhân.

Nhìn hai người mô dạng, Ôn Vũ trong lòng có đáp án, định là Côn Bằng đạo nhân cùng Hồng Vân lão tổ vô nghi.Truyền rằng, Côn Bằng

đạo nhân sinh vu Bắc Minh Chi Hải, nãi thế gian con Côn Bằng đầu tiên sở hóa.

Nhập hải thành Côn, nhập thiên thành Bằng.

Côn vi hắc sắc, Bằng vi kim sắc.

Chí vu Hồng Vân lão tổ thì sau Hồng Hoang sơ khai, là đóa hồng vân đầu tiên thiên địa gian đắc đạo, thực lực phi phàm.

Hai người tuy hiện tại tọa tại đây, nhưng Ôn Vũ biết, chỉ là tạm thời.

Hiện tại bảy cái bồ đoàn đều đã tọa mãn nhân.

Kỳ đại năng thì tam tam lưỡng lưỡng tụ tập lại một chỗ, hoặc giả các tự vi tọa.

Chương 38

Ôn Vũ trong đó nhìn thấy Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử cùng Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu...

đẳng đỉnh tiêm đại năng.

Tuy Ôn Vũ chưa từng kiến, nhưng mỗi cá nhân thân thượng đều hoặc đa hoặc thiếu có một số đặc điểm, khiến hắn thanh sở phân biện ra.Những người trên tràng kiến Ôn Vũ hậu, phân phân hành một cái kê thủ, dĩ kỳ vấn hậu.

Ôn Vũ cũng hồi một cái đạo lễ, tôn trọng chúng nhân.

Và tại Hồng Quân lão tổ đạo trường, ai cũng không biết đối phương tính cách ra sao, bởi vậy đều không dám đại thanh huyên hoa.

Đúng lúc này, hai đạo thân ảnh phong trần phó phó từ ngoại diện vội vàng tiến vào.

Một béo một gầy, một cao một ải, một kẻ diện lộ tật khổ chi sắc, một kẻ như địa chủ lão tài, phản soa cực đại.

“Hay kịch sắp diễn rồi!” Ôn Vũ nhìn hai người, trong mắt thiểm một tia quang mang kỳ dị.

Có thể đến vào lúc này, hai người đó chỉ có thể là Tiếp Dẫn đạo nhân cùng Chuẩn Đề đạo nhân, người đã bị Ôn Vũ thủ đi một tiệt bản thể.Chỉ là, thử khắc Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đều y sam lam lũ, thần sắc chá hoàng, một phó bão thụ ma nan.

Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn cương tiến nhập điện nội, nhất nhãn nhìn thấy bảy đạo thanh ảnh tọa trứ dưới cao đài.

Họ không phải kẻ ngốc, tự nhiên có thể nhìn ra mấy cái vị trí không phàm.

Hai người đối thị nhất nhãn hậu, song nhãn trong đó đều thiểm thước quang mang dị dạng, nhìn lên tự hồ đang mưu hóa.

"Sư huynh, nhị ta tự diêu viễn Tây Phương chạy đến, vì mê võng chúng sinh cầu đạo, tối hậu lại ngay cả một vị trí cũng không thấy.

Nếu không thể nghe Thánh Nhân giảng đạo, vô pháp tu đắc Vô Thượng Đại Đạo, há chẳng phải có lỗi với sinh linh Tây Phương?

Ký như thế, bất như tử đi." Thanh âm Chuẩn Đề đái một tia bi thống, truyền khắp toàn bộ đại điện.

Trong nhãn hắn phù hiện điểm điểm lệ tích, còn muốn hướng đại điện nội trụ tử thượng chàng đi.

Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề dáng vẻ, cũng phất diện thức lệ, một vẻ tật khổ biểu tình.

Những người trong đại điện từng người đều là nhân tinh, nơi nào sẽ không nhìn ra hai người đang diễn hí.

Toàn bộ một vẻ trào lộng nhìn hai người, tương thị như vô vật.

Ôn Vũ nhìn hai người dáng vẻ, căn bản không thèm lý hội, đáy lòng thậm chí thiểm một tia tiếu ý.Không đắc bất nói, diễn kỹ của Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn thật sự rất bổng.

Thậm chí tinh trạm có thể dĩ giả loạn chân trình độ, nếu đặt hậu thế chí ít cũng phải cấp bậc ảnh đế.

Chân không hổ là Thánh Nhân bất yếu diện bì nhất trong Hồng Hoang!

Chỉ là, trên thế giới thật sự có kỳ ba tồn tại.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm truyền đến, khiến toàn bộ đại điện lạc châm khả văn.

"Đạo hữu đương chân có đại nghị lực, đại trí tuệ, vì chúng sinh

cầu đạo bôn ba, ngô bất cập dã.

Vị trí này nhường cho đạo hữu đi.” Chỉ thấy Hồng Vân lão tổ đang tọa tại tối hậu, vừa kiến Chuẩn Đề dáng vẻ, trên mặt đầy vẻ bội phục.

Trong nhãn thần kinh sá của chúng nhân, chậm rãi đứng thân, đem vị trí của mình nhượng cấp Chuẩn Đề.Hành động của Hồng Vân rơi vào nhãn trung sở hữu nhân trong đại điện, giản trực cùng kẻ ngốc không có khu biệt.

Bảy cái bồ đoàn vừa nhìn đã không giản đơn.

Chỉ bằng hai câu tùy khẩu của Chuẩn Đề, lại nhường xuất tọa vị, thật nãi thần nhân vậy.

Thử thì, Trấn Nguyên Tử trong nhân quần, kiến Hồng Vân đứng thân, mãn mặt tiêu cấp, cấp mang thượng tiền, muốn chế chỉ, nhưng cũng bất cập.

Chuẩn Đề kiến Hồng Vân nhượng khai, đáy lòng thiểm một tia hỉ sắc.

Thật không ngờ sẽ có người nhường tọa.

Nguyên bản bi thống thần sắc trên mặt, trong nháy mắt tiêu thất vô ảnh vô tung, trực tiếp một thí cổ tọa xuống, muốn nhanh bao nhiêu có bấy nhiêu nhanh!“Đa tạ Đạo hữu nhượng tọa, sở hữu sinh linh Đại Tây Phương của ta cảm tạ tấm lòng khảng khái của Đạo hữu.” Chuẩn Đề tọa hảo chi hậu, đối với Hồng Vân củng củng thủ nói.

“Đạo hữu khách khí, bất quá cử thủ chi lao mà thôi.” Hồng Vân xua xua tay, một vẻ tiếu ý nói.

Trấn Nguyên Tử một bên kiến sự đã chí thử, một vẻ vô nại, nhưng lại không nói thêm, trực tiếp kéo Hồng Vân đi về phía sau.

“Thật đúng là bị người ta hãm hại, còn đang đếm tiền giúp người khác!” Một màn này rơi vào nhãn lý Ôn Vũ, song mục trong đó đốn thì phù hiện một tia trào phúng.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, Hồng Hoang loại thế giới người ăn thịt người này, tính cách của Hồng Vân rốt cuộc làm sao tồn hoạt hạ được?

Không, Ôn Vũ tại hậu thế thường nghe người ta nói phải ‘tích đức hành thiện’, như kim xem ra, Hồng Vân tại Hồng Hoang sở tác sở vi, đảo phi thường phù hợp chân ý mà bốn chữ đó biểu đạt.

Mạc bất chính vì những hành vi này của Hồng Vân, cho nên mới cấp hắn phúc duyên thâm hậu cùng nghịch thiên vận khí?

Ôn Vũ tư khứ, chỉ giác đây là lý do có khả năng nhất.“Thử xứ nãi Thánh Nhân giảng đạo chi sở, một cá biển mao súc sinh có hà tư cách cùng ngã đẳng đồng tọa, sao không đem vị trí nhượng cấp sư huynh của ta.” Đúng lúc này, Chuẩn Đề cương tọa hảo lại bắt đầu châm đối Côn Bằng bên cạnh, ti hào bất lưu tình diện khai khẩu nói.

Tại Chuẩn Đề tâm trung, y cùng sư huynh đều là căn nguyên phi phàm tồn tại.

Chương 39

Như kim nhìn Côn Bằng thân thượng lông vũ, chỉ giác đối phương không bằng ngã đẳng nhân, tựa hồ không có tư cách tọa tại nhất.

“, một thấp sinh noãn hóa biển mao súc sinh làm sao có thể cùng ngã đẳng đồng tọa, sao không tốc tốc ly khứ.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe Chuẩn Đề nói, cũng một vẻ mặt nhận đồng, khai khẩu nói.Nguyên Thủy Thiên Tôn tối khán bất Yêu Tộc.

Như kim kiến có người cùng chí đồng đạo hợp, tự nhiên phải xuất ngôn một phen.

“Sư đệ, thận ngôn!” Lão Tử một bên, kiểm sắc vi biến.

Lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy mâu đầu chỉ hướng Côn Bằng, nhưng tại tràng Đại Thần Thông giả, không ít đều là yêu thú hóa hình.

Như thế nhất nói, há chẳng phải đem cả họ bao quát vào sao.

Chỉ thấy trên kiểm Nữ Oa lộ ra bất mãn chi sắc, trong lòng có chút bất nhạc ý.

Nữ Oa cũng là Yêu Tộc, một câu nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khả đem cả nàng mạ tiến vào.

Nhưng Nữ Oa hiển nhiên không nguyện cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn kết oán.

Tú mi vi túc chi hạ, lại học theo Thông Thiên mô dạng, bế mục dưỡng thần.

“Hanh.” Đế Tuấn cùng Thái Nhất đang thốc ủng trong nhân quần thì không giống như vậy, lại lạnh hanh xuất thanh.

Họ nãi Tam Túc Kim Ô hóa thành từ Thái Dương Tinh, lại tự hủ vi Hoàng giả Yêu Tộc, hà thì thụ như thế biếm đê cùng vũ nhục.

Chỉ là vì đang tại Tử Tiêu Cung, đạo trường của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hai người chỉ đành cứng rắn áp chế nộ khí, dĩ thử biểu đạt tâm trung bất mãn.

Nhưng Đế Tuấn hiển nhiên không nguyện như thế nữa.

Hai người giao đàm tại nhất, tự hồ đang mật mưu.Cảm thụ không ít người trong đại điện có phản ứng dị thường, tức sử Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết mình đã nói sai lời.

Lãnh lãnh nhìn Côn Bằng một nhãn, sau đó chuyển đầu không nói nữa.

Nhưng biểu tình trên mặt lại đều vô pháp yểm cái tâm trung bất nguyện.

Nhìn ánh mắt bất thiện của chúng nhân, Côn Bằng trong lòng tuy phẫn nộ, nhưng cũng không tiện phát tác.

Chỉ đành đứng thân, phẫn hận trừng một nhãn Hồng Vân, liền độc tự đi về phía sau.

Côn Bằng vừa ly khai, ánh mắt Tiếp Dẫn tinh quang nhất thiểm, lập khắc di động thân tử, ổn ổn địa tọa tại bồ đoàn thượng.

Trên mặt lộ ra tiếu dung mãn túc, cùng với dáng vẻ tật khổ chi tiền hoàn toàn hai cá nhân.

Côn Bằng ở xa nhìn Tiếp Dẫn đang tọa tại nguyên vị trí, một vẻ mặt tiện tiện, đốn thì não nộ bất dĩ.

Trong lòng càng hận thấu Hồng Vân vạn lần.

Nếu không phải đối phương chủ động nhường vị trí cấp Chuẩn Đề, lại nơi nào sẽ bị ba cập, từ đó bị chúng nhân bài xích, buộc phải

nhường xuất bồ đoàn!Mà tất cả thủy tác dũng giả là Hồng Vân, thử thì một vẻ mặt bất tự tri, nghiễm nhiên không biết đã bị người ghi hận, vẫn du nhiên cùng hảo hữu Trấn Nguyên Tử hoan sướng nhàn liêu.

Ôn Vũ nhìn biểu tình trên kiểm Côn Bằng, sau đó lại nhìn Hồng Vân, vi vi lắc đầu.

Sinh linh Hồng Hoang tối sợ điều gì?

Vô phi nhân quả nghiệp lực.

Hồng Vân tác vi lão hảo nhân, phi thường ái quản nhàn sự.

Tuy sẽ không có nghiệp lực triền thân, nhưng lại dung dịch triêm nhạ nhân quả.

Dù sao nhậm hà sự đều phân vi lưỡng diện.

Bất quản mặt nào tốt, mặt nào xấu, chỉ cần xuất thủ trợ giúp một bên, bên còn lại tự nhiên sẽ không cao hứng, trở thành ngòi nổ nhân quả bàng đại.

Bởi vậy, tuy Hồng Vân nãi một phiến hảo tâm, nhưng lại làm hỏng việc!Cần biết bảy cái bồ đoàn trên cao đài đại biểu cho vị trí của bảy tôn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hồng Quân tác vi Huyền Môn Đạo Tổ, nếu đem bảy tôn Thánh vị tận số chưởng ác tại Huyền Môn trong đó, tự nhiên có thể từ đó hoạch thủ càng nhiều hảo xử.

Nếu không hà nhu đa thử nhất cử, lập hạ Huyền Môn Đạo Thống!

Long Hán Lượng Kiếp nãi tiên ma chi tranh, lại càng là Hồng Quân cùng La Hầu hai người cạnh tranh.

Vì hai người giao chiến, La Hầu bất địch, tối hậu tự bạo khiến linh mạch Tây Phương bị tổi hủy, đại địa Tây Phương nhân thử biến

đắc bần tích bất kham.

La Hầu thân tử đạo tiêu, Hồng Quân thượng tại, phần nhân quả tự nhiên rơi vào thân hắn.

Nhân thử Hồng Quân khiếm hạ Tây Phương chúng sinh linh một phần nhân quả.

Bởi vậy, Hồng Quân chỉ đành đem trong tay hai tôn Thánh vị cấp cho Tây Phương, dĩ thường phần nhân quả bàng đại.

Nhưng vạn sự không có tuyệt đối, tất nhiên Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ thập cửu, độn khứ kỳ nhất.

Chỉ cần đem cái 'nhất' đã độn khứ cấp trảo trụ, như vậy sự tình tự nhiên sẽ xuất hiện chuyển cơ.

Chương 40

Hồng Quân ký nhiên đáp ứng cấp dư Tây Phương hai tôn Thánh Nhân chi vị, như vậy Thiên Đạo liền sẽ thừa nhận phần nhân quả.

Nhưng nếu Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn thác liễu giảng đạo thời gian, hoặc giả thác thất tọa vị, hai tôn Thánh vị tự nhiên cùng vô duyên.

Như vậy nói cũng không thể trách Hồng Quân, không thể nắm bắt được cơ hội.Với cảnh giới hiện tại của Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề, vốn là Đại La Kim Tiên tầng thứ, cùng thủy bình với một chúng Đại Năng trong đại điện.

Những người trong đại điện đều an nhiên vô dạng thông qua khảo nghiệm thành công đạt đến, Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn đi cùng lộ tuyến, án lý mà nói, không khả năng đạt đến nơi này chi hậu lại như thế lang bái.

Vậy thì trong đó khẳng định đã phát sinh điều gì đó, khiến người ta có chút nại nhân tầm vị.

Khủng phạ chỉ có kế hoạch của Hồng Quân, mới khiến họ dữ chúng bất đồng đi!

Hai người chậm trễ đến, trong này lại không có vị trí.

Nguyên bản tất cả đều an bài phi thường hoàn mỹ.

Nhưng ai ngờ giữa đường xuất hiện một Hồng Vân, trực tiếp phá hoại toàn bộ.

Như vậy nhất, Hồng Quân không điếm ký đều khó.

Nhưng những điều này hiển nhiên đều dữ Ôn Vũ vô quan, ôm một phó tâm thái xem náo nhiệt, xem một xuất hí mà thôi.

Chí vu trong này xuất hiện cái bồ đoàn thứ bảy, hoàn toàn không nằm trong ý liệu Ôn Vũ.Đương thì Ôn Vũ cận cận tại đây, linh thính Hồng Quân tuyên giảng Đại Đạo, đem cảm ngộ của hắn đối với Đại Đạo hóa vi tự thân lý giải.

Tức sử không có cái bồ đoàn này, Ôn Vũ cũng ti hào bất tại ý.

Dù sao hắn có tự tín, tương lai có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng nếu trong này có vị trí, thì đương nhiên càng tốt.

Đối với Ôn Vũ, có một cái bồ đoàn tại đó, tương đương với đa một tầng bảo hộ tán.

Không có ai nguyện ý mạo hiểm đắc tội một vị Thiên Đạo Thánh Nhân tương lai, tự rước phiền phức.

Tu tri, tọa thượng mấy cái bồ đoàn chi hậu, đại biểu vị đó nhất định sẽ thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thiên Đạo đối với sẽ có bảo hộ thi thố, nếu không cũng sẽ không để trở nạo Ôn Vũ đa thứ.

Những người này không phải loại người như Hồng Vân, kẻ không có tịch vị cũng không có Hồng Mông Tử Khí mà có thể sánh bằng! Ông.

Hốt nhiên gian trong đại điện truyền đến một đạo thanh thúy thanh hưởng, tùy chi là một cỗ ba động năng lượng quỷ dị.

Trên cỗ năng lượng đó tán phát đạo vận huyền chi hựu huyền, huyền diệu vô hạn.

Khẩn tiếp trứ, sở hữu nhân trong đại điện đều cảm thụ một cỗ uy áp thiên địa khủng bố chí cực sậu nhiên giáng lâm.

Đại điện vốn tào tạp, nay lạc châm khả văn.

Chỉ thấy một đạo thân trứ bạch sắc Vô Cực đạo bào, đầu đội đạo

quan, tay cầm phất trần, ba lọn râu dài điệp mạo lão giả, từ hư không, từ vô hữu, chậm rãi xuất hiện tại cao đài của đại điện.

Thánh uy vô cùng vô tận từ trên thân tán phát ra.

Chính là Hồng Quân đạo nhân.“Đây liền là thực lực của Thánh Nhân sao?

Hảo cường!” Ôn Vũ tọa tại bồ đoàn dưới cao đài, có thể thanh tích chân thiết thể hội khí tức tán phát từ thân Hồng Quân.

Loại khí tức này, vô cùng hạo hãn, như tinh không vô ngân, thiên hà liêu khoát.

Con người ở trong đó, phảng phất như sa lịch nhỏ bé, vi bất túc đạo.

Ôn Vũ quyền đầu khẩn ác, chu thân huyết khí như long, chống lại uy áp trên thân Hồng Quân.

Đồng thời trong lòng ám hạ quyết tâm, tương lai nhất định phải chứng đạo Hỗn Nguyên.Lương cửu chi hậu, sở hữu nhân đều cảm giác toàn thân nhất tùng, thánh uy hạo hãn như thủy triều thối khứ.

Tùy trứ cỗ áp lực tiêu thất, chúng nhân đại khẩu suyễn thô khí, trên mặt đầy chấn kinh cùng kính sợ.“Từ kim vãng hậu, tọa vị liền cứ như thế mà tọa, không đắc biến canh.” Hồng Quân thu hồi khí thế trên thân, từ Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn thân thượng tảo qua, lại nhìn Ôn Vũ một nhãn, nhãn thần mạc danh, sau đó chuyển đầu, đạm đạm nói.“Bản tọa giảng đạo phân vi ba lần, đây nãi đệ nhất thứ.

Mỗi thứ vi kỳ ba thiên niên, .” Ngôn bãi, Hồng Quân liền tọa tại cao đài chi thượng bắt đầu tuyên giảng Đại Đạo.

“Đại Đạo tỷ hề, kỳ khả tả hữu.

Vạn vật thị chi dĩ sinh bất từ, công thành bất hữu.

Y dưỡng vạn vật bất vi chủ, khả danh vu tiểu; vạn vật quy yên bất vi chủ, khả danh vi đại.

Dĩ kỳ chung bất tự vi đại, cố năng thành kỳ đại.”...

Nhất thời gian, tiên âm duyệt nhĩ, địa dũng kim liên.

Giữa chu thiên, tử khí đông lai, tường vân liễu nhiễu, thụy khí bàn hoàn, hà quang tứ dật, lại càng có Thiên Đạo áo nghĩa minh ám bất gian.

Thiên địa linh khí cũng tại thử khắc phong cuồng thăng đẳng.

Chương 41

Toàn bộ Tử Tiêu Cung nội, tiên khí liễu nhiễu, mạn thiên tiên hà dũng động, hóa tác vạn bàn sinh linh, tự tiên nữ vũ, khinh doanh như ngọc.

Giữa vạn bàn sinh linh, linh động các dị, bách thái tận xuất, phảng phất bao dung vạn bàn đạo lý thế gian.

Tùy hậu lại hóa tác trân cầm dị thú, như tiên hạc trường minh, kỳ lân gào thét, mãnh hổ mạn bộ.

Dị tượng kinh nhân tần phồn tốc biến, vô cùng hùng vĩ!Bạn tùy thanh âm Hồng Quân truyền đến, huyền diệu đạo vận du dương uyển chuyển, nhập nhĩ thấm tâm.

Khí tức huyền chi hựu huyền bàn hoàn tại thượng không Tử Tiêu Cung, quang trạch Đại Đạo phổ chiếu, thần quang pháp tắc thiểm diệu.

Hơi thở Đại Đạo lạc tại chúng nhân thân thượng, tán phát ánh huỳnh quang nhàn nhạt, thâm áo huyền diệu, nan dĩ tróc mạc.

Giảng đạo chi gian, có người mi đầu vi túc, thì trầm tư, thì mi đầu thư triển, trên mặt lộ ra hân hỉ chi sắc, tựa hồ có sở hoạch.

Có người trên mặt lại tận hiển đào túy, giữa mi vũ khó yểm kỳ hoan hỉ, đủ khả kiến, thu hoạch của họ cũng pha đại.

Hồng Quân lần đầu tiên từ khi sinh linh tu hành, giảng đến chỉ cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đạo vận ẩn hàm trong đó tuy thô thiển dễ đổng, nhưng đồng thời lại thâm áo vô cùng, phảng phất như một kết hợp thể mâu thuẫn.

Những người tại tọa tuy chí ít đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên,

nhưng lại nghe cực kỳ nhận chân.

Đạo mà Hồng Quân sở giảng bao la vạn tượng, không phải tự thân tu hành sở nhu, nhưng lại có thể tá giám tham chiếu.

Trong kỳ gian, Ôn Vũ nghe đến mức khả vị như si như túy, giữa thần sắc lại vẻ mặt mãn túc, hiển nhiên có sở đắc.Tuy cảnh giới của Ôn Vũ pha thâm, nhưng tu vi của hắn không phải bắt đầu từ số không.

Tự từ tô tỉnh hậu, cảnh giới Thiên Tiên, nguyên tiên mọi thứ đều tại dựng dục kỳ gian đạt được, cảm ngộ bên trong như đồng bạch chỉ.

Hồng Quân giảng từ đầu chi hậu, những chỗ trống đó trong nháy mắt khoát nhiên khai lãng, những chỗ không rõ cũng nhất nhất ấn chứng.

Một thời gian, Ôn Vũ cảm giác như đồng tân sinh, tu vi càng phát kháng thực.

Và, Hồng Quân chấp chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp, lĩnh ngộ Đại Đạo của hắn tự nhiên vô pháp cùng Ôn Vũ tương bì.

Nhưng Ôn Vũ trong đó có tự thân cảm ngộ.

Tất cả Đại Đạo đều huyền diệu vô cùng, nhưng kỳ thực giữa chúng lại có sở quan liên.

Sở vị Đại Đạo tương thông, Đại Đạo đồng nguyên, lúc đó chỉ cần tinh thông một đạo, kỳ đạo khác thậm chí đều có thể xúc loại bàng thông.

Bản nguyên của Ôn Vũ nãi Thôn Phệ, đi theo Đại Đạo Thôn Phệ.

Đương sơ, khi Ôn Vũ dung hợp Pháp Tắc Đạo Quả, chính vì lĩnh ngộ Pháp Tắc Thôn Phệ.

Tại ngưng luyện Pháp Tắc Đạo Quả của mình, bằng vào Thôn Phệ Đạo Quả tìm kiếm điểm bình hành giữa sở hữu Pháp Tắc, một

lần dung hợp thành công sở hữu Pháp Tắc.

Vì thử, Ôn Vũ không ngừng lĩnh ngộ Pháp Tắc hậu, chỉ cần có Thôn Phệ Đạo Quả tại đó, thì tức sử lĩnh ngộ thêm nhiều Pháp Tắc nữa, đều có thể đem nó cùng dung hợp tại nhất.

Giới thì, Tam Thiên Đại Đạo không chỉ tận số lĩnh ngộ, thậm chí toàn bộ dung hợp tại nhất.

Như vậy, thực lực của Ôn Vũ sẽ đề thăng đến một bước nào?Ba thiên niên thời gian, chuyển thuấn thệ.

Thanh âm Hồng Quân kiết nhiên chỉ, dị tượng Tử Tiêu Cung phân phân hóa tác tinh quang, dung nhập chu thiên chi gian.

Thử gian, không ít Đại Thần Thông giả y cựu trầm tẩm tại huyền ảo Đại Đạo do Hồng Quân sở giảng.

Cũng có người đã sớm thư tỉnh, tại Hồng Quân đình chỉ tuyên giảng chi hậu mãn mặt di hám.

"Lần giảng đạo này đến đây kết thúc, các ngươi có thể tự mình rời đi." Giọng Hồng Quân tựa như có ma lực, lọt vào tai tất cả mọi người có mặt, đánh thức họ.

Ôn Vũ cũng từ đó tỉnh lại, sau khi nhìn quanh, lại phát hiện buổi giảng đạo đã kết thúc, trên mặt vẫn còn vẻ tiếc nuối, tiếp đó lộ ra vẻ tiếc hận.

"Lần giảng đạo thứ hai sẽ diễn ra sau vạn năm, đến lúc đó hãy gặp lại." Giọng nói nhẹ nhàng truyền ra, tiếp đó thấy thân ảnh Hồng Quân trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từ từ biến mất, không một tiếng động.

"Cung tiễn Lão Sư." Tất cả mọi người có mặt đều đứng dậy, bái lạy về hướng Hồng Quân rời đi, tiếng nói từ tận đáy lòng vang vọng khắp đại điện.

Ôn Vũ cũng vậy, dưới lần giảng đạo này, thu hoạch cực kỳ phong phú.

Không chỉ cảnh giới được hệ thống lại một lượt, khiến tu vi càng thêm vững chắc, nhiều chỗ Ôn Vũ vốn không hiểu cũng từng cái được chứng thực.

Thậm chí, từ đó đã vẽ ra con đường của riêng mình!

Ôn Vũ lúc này đã không thể chờ đợi mà muốn quay về, sắp xếp lại những thu hoạch của mình, nhưng trước mắt hiển nhiên có một chuyện quan trọng cần làm...

Sau khi Hồng Quân rời đi, rất nhiều đại thần thông giả đều lần lượt cáo từ ly khứ, trong đó, tự nhiên bao gồm Nữ Oa và Phục Hy.

Chỉ thấy thân hình Ôn Vũ chợt lóe, liền trực tiếp biến mất, khi xuất hiện lần nữa, đã đứng trong Hỗn Độn cách Tử Tiêu Cung không xa.

Nữ Oa và Phục Hy khi đó ở trong Tử Tiêu Cung lại ngông cuồng như vậy, Ôn Vũ làm sao có thể nhẫn nhịn, lần này đặc biệt ở đây chờ đợi hai người, vì muốn cho một bài học sâu sắc.

Ôn Vũ không đợi bao lâu, thấy Nữ Oa và Phục Hy sánh vai mà đến.

Chương 42

Nữ Oa và Phục Hy đang định rời đi, chợt nhiên nhìn thấy Ôn Vũ đứng trong Hỗn Độn, đang nhìn chằm chằm vào họ, khiến hai người trong lòng không khỏi dâng lên một trận hàn ý.

Hỗn Độn này không phải Tử Tiêu Cung, đối phương hiển nhiên không còn cố kỵ gì nữa, mới dám chặn ở phía trước.

Nếu lúc này đối đầu với Ôn Vũ, hiển nhiên là không sáng suốt, thế là quyết định đổi hướng rời đi.

Ôn Vũ thấy Nữ Oa và Phục Hy muốn đi, làm sao có thể buông tha đối phương, trực tiếp một cái thuấn di, xuất hiện trước mặt hai người.

Dù nơi đây đã là Hỗn Độn, nhưng có Tử Tiêu Cung trấn áp, thuấn di cự ly ngắn vẫn có thể làm được.

"Muốn...

đi?" "Lần này, ta sẽ không dễ dàng tha cho các ngươi rời đi đâu!" Đôi mắt Ôn Vũ tràn đầy sát ý, mặc dù không thể giết Nữ Oa, nhưng lại tự tin có thể giữ lại Phục Hy.

Giọng Ôn Vũ vô cùng lạnh lẽo, lọt vào tai Nữ Oa và Phục Hy, như băng vạn năm, không khỏi khiến họ rùng mình.

"Nên tha người thì tha." "Ta thừa nhận ngươi thực lực cường đại, nhưng nếu chúng ta liên thủ, ngươi cũng không cản được!" Giọng Nữ Oa có chút phẫn nộ, vẻ tự tin của Ôn Vũ khiến nàng vô cùng tức giận, hai người họ đều là đại năng hàng đầu Hồng Hoang, lại liên tục bị Ôn Vũ coi thường, làm sao có thể nhẫn nhịn.

Giọng đối đáp của Nữ Oa và Ôn Vũ vang vọng khắp Hỗn Độn.

Rất nhiều đại thần thông giả chưa rời đi, thấy Ôn Vũ và Nữ Oa hai người giương cung bạt kiếm, đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn, sau đó lần lượt đứng ở một bên quan sát, trong đó nghiễm nhiên có Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác.

Lúc đó, hai đạo thân ảnh màu vàng kim, rơi xuống bên cạnh Phục Hy và Nữ Oa, chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Ban đầu sau khi Nữ Oa và Phục Hy bị thương bỏ chạy, lại tình cờ gặp được Đế Tuấn và Thái Nhất đang du lịch Hồng Hoang.

Bốn người trò chuyện, Đế Tuấn mới biết Nữ Oa hai người đang bị Ôn Vũ truy sát, lập tức muốn ra mặt giúp đỡ, nhưng lại bị Nữ Oa từ chối.

Ý đồ của Đế Tuấn vô cùng rõ ràng, nhân cơ hội này, lôi kéo Nữ Oa hai người, trở thành một trợ lực lớn, nhưng không ngờ Nữ Oa lại kiên quyết như vậy.

Bất đắc dĩ chỉ đành nhân lúc đối phương sắp đi, kiên quyết muốn báo thù giúp hai người, dù không lôi kéo được, cũng có thể để lại một ấn tượng tốt.

Bây giờ, Đế Tuấn và Thái Nhất vừa ra khỏi Tử Tiêu Cung, liền thấy Nữ Oa và Phục Hy đang đối đầu với một người, không cần nghĩ nhiều, liền trực tiếp bay đến bên cạnh hai người.

Đây là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp, nhất định phải nắm bắt.

"Thằng cha họ Ôn kia, dám chọc vào người của Yêu Tộc ta, sống không còn kiên nhẫn sao?" Thái Nhất tính cách cao ngạo, tính khí cũng vô cùng nóng nảy, lập tức mắng Ôn Vũ.

"Có ta ở đây, Đạo hữu đừng động đến một sợi lông của Nữ Oa và Phục Hy." Đế Tuấn tương đối ổn trọng, lúc này lại cũng lạnh giọng nói với Ôn Vũ.

Đế Tuấn không hề ngốc, tuy không biết sâu cạn của Ôn Vũ, nhưng đối phương có thể bức Nữ Oa và Phục Hy đến mức như vậy, tự nhiên sẽ không đơn giản, thực lực ít nhất cũng có thể ngang hàng với mình.

Nhưng Đế Tuấn có sự kiêu ngạo của riêng mình, bây giờ lại có Thái Nhất ở bên, đảo cũng không sợ đối phương.

"Hừ, một lũ súc sinh lông vũ ẩm ướt nở trứng, cũng dám lớn tiếng, thật sự cho rằng mình là chúa tể thiên địa Hồng Hoang sao?" Ôn Vũ thấy hai người Đế Tuấn dám xen vào chuyện giữa mình và Nữ Oa, tự nhiên sẽ không cho đối phương sắc mặt tốt, sau đó lại nghe lời lẽ cuồng ngôn, trong lòng càng tức giận không chịu nổi, không chút khách khí mắng.

Yêu Tộc hiện tại, chỉ những sinh linh thân cận với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn mới là Yêu Tộc, Hồng Hoang chi trung, không phải cứ dị vật hóa hình là Yêu Tộc.

Ví dụ như Long Tộc, Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc, có phần lớn Tiên Thiên Ma Thần, đều sẽ không thừa nhận địa vị của Yêu Tộc.

"Gan to, dám nhục nhã Yêu Tộc ta, ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì, dám coi thường bọn ta!" Nghe lời Ôn Vũ nói, Thái Nhất bột nhiên đại nộ, trong hai mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Thực lực của Thái Nhất phi phàm, lại có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay, căn bản không coi Ôn Vũ ra gì, bây giờ thấy đối phương dám nhục nhã mình, làm sao có thể nhịn được.

Nói xong, Thái Nhất pháp quyết kháp động, một chiếc chuông lớn màu Hỗn Độn Huyền Hoàng lập tức hiện ra, đứng trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy bên ngoài thân chuông có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong bao quanh, bên trong thân chuông có sơn xuyên đại địa, vạn

tộc Hồng Hoang ẩn hiện, hào quang ngũ sắc chiếu rọi chư thiên, Hỗn Độn Thánh Uy trấn nhiếp hoàn vũ.

Chính là Linh Bảo bạn sinh của Đông Hoàng Thái Nhất, Hỗn Độn Chung!

Hỗn Độn Chung cụ công phạt phòng ngự vi nhất thể, có uy thế trấn áp thế giới, sức mạnh xoay chuyển thời không chư thiên, công năng diễn biến thiên đạo huyền cơ, khả năng luyện hóa địa thủy hỏa phong.

Có thể nói huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng.

Nhất thời, tiếng chuông vang dội, vũ trụ hùng vĩ, thiên địa thất sắc, càn khôn rung chuyển, uy thế của Tiên Thiên Chí Bảo hiển lộ không chút nghi ngờ.

Ngay sau đó, Thái Nhất đỉnh đầu Hỗn Độn Chung, trực tiếp lao về phía Ôn Vũ.

Nữ Oa bên cạnh thấy Thái Nhất tế xuất Hỗn Độn Chung, trong lòng cũng thả lỏng, Hỗn Độn Chung là Khai Thiên Chí Bảo, danh tiếng vang xa, tự nhiên nàng rất rõ.

Chỉ là, Nữ Oa bề ngoài lại không động sắc, bây giờ có Đế Tuấn Thái Nhất xuất thủ, cộng thêm hai người họ, nghiễm nhiên không sợ Ôn Vũ, thậm chí có cơ hội đánh chết đối phương.

Thế là nàng nhìn về phía Ôn Vũ với ánh mắt càng thêm mạnh dạn, đồng thời những luồng hàn ý chảy tràn trong đó.

Đế Tuấn thấy Thái Nhất xông về phía Ôn Vũ, đứng một bên vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không có ý định ra tay.

Bởi vì Đế Tuấn có lòng tin tuyệt đối vào Thái Nhất, biết đệ đệ này có thực lực cường đại.

Đế Tuấn tịnh bất tri đạo cảnh giới của Ôn Vũ, Thái Nhất xuất thủ lúc này, hiển nhiên là thích hợp nhất, vừa hay thăm dò thực lực đối phương.

Cùng lúc đó, ánh mắt của các đại năng Hồng Hoang lóe lên một tia nóng rực, phần lớn Tiên Thiên Linh Bảo của thế giới phương Đông đã bị Hồng Quân Đạo Tổ thu đi, bảo bối trên tay họ căn bản không còn nhiều.

Chương 43

Lúc này thấy Khai Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, không ai không động lòng, đặc biệt là Bàn Cổ Tam Thanh, thân là Bàn Cổ chính tông, ngay cả một kiện Tiên Thiên Linh Bảo ưng ý cũng không có.

Ôn Vũ thấy Thái Nhất xông về phía mình, khóe miệng nhếch lên một tia trào phúng, cũng không nói nhiều, đưa tay vẫy một cái, Thí Thần Thương trực tiếp xuất hiện trong tay.

Nhất thời, sát phạt chi khí vô biên tuôn ra, khí lưu Hỗn Độn xung quanh lập tức bị kích nổ, điên cuồng hội tụ về phía Thí Thần Thương.

Ôn Vũ cầm Thí Thần Thương, mạnh mẽ đẩy tới, lập tức, một đạo thương mang khủng bố hiện lên, ngay sau đó, mang theo thế như chẻ tre, trực tiếp bắn về phía Thái Nhất đang xông tới.

Một kích này, Ôn Vũ tịnh không hề động dụng sức mạnh nhục thân, mà dùng pháp lực của bản thân, phối hợp Sát Phạt Pháp Tắc, lại do Thí Thần Thương phát ra sát phạt thương mang.

Uy lực của đạo thương mang này chỉ có thể coi là bình thường, Ôn Vũ ôm tâm tư thăm dò, xem tu vi của Thái Nhất ra sao, sau khi thăm dò được thực lực của Thái Nhất, có thể đại khái suy ra thực lực của Đế Tuấn.

Ầm!

Kèm theo tiếng nổ dữ dội truyền đến, thương mang Ôn Vũ đánh ra và Hỗn Độn Chung của Thái Nhất va chạm mạnh mẽ, bùng phát ra sóng xung kích cường liệt, khuấy động cả một vùng Hỗn Độn.

Sau khi thương mang va vào Hỗn Độn Chung, phong vân trong thế giới Hỗn Độn cuồn cuộn, chốc lát sau, hai người lùi lại.

“Xem ra quả thực không thể coi thường ngươi.” Thái Nhất thấy Ôn Vũ tùy tiện một kích, liền chấn lui mình và Hỗn Độn Chung, biết thực lực đối phương không giống như mình nghĩ, hiển nhiên không yếu, là một cao thủ chân chính.

“Cũng không tệ.” Ôn Vũ tùy ý nói, từ sự dao động năng lượng khi Thái Nhất ra tay mà nhìn ra thực lực của đối phương.

Đảo cũng không khác biệt lắm so với thực lực của huynh muội Nữ Oa, đều ở cảnh giới ngưng tụ Pháp Tắc Đạo Quả.

Thực lực này ở Hồng Hoang quả thật là không tồi, dù sao Pháp Tắc rất khó lĩnh ngộ, đối phương có thể dựa vào đó mà ngưng tụ ra Pháp Tắc Đạo Quả, tuyệt đối không thể coi thường, chỉ là đối với mình, vẫn còn kém rất nhiều.

“Nếu chỉ như vậy, thì tiếp theo sẽ dễ làm rồi...” Ôn Vũ lẩm bẩm.

Ôn Vũ nhìn Thái Nhất, trong ánh mắt bắt đầu lóe lên vẻ lạnh lẽo nồng đậm, quyết định dốc toàn lực ra tay, bây giờ những người khác chưa lên, nhược năng một đòn trọng thương Thái Nhất, vậy đối phó ba người còn lại cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Ôn Vũ giẫm chân, một tòa Hỏa Hồng Sắc Liên Đài chợt hiện ra, trên Liên Đài quang mang lóe lên, một đạo quang mạc màu đỏ lập tức bao bọc lấy mình.

Ôn Vũ triệu hồi Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đề phòng đối phương đánh lén, những người này đều không phải người tốt, lòng phòng người không thể không có.

“Giết!” Ôn Vũ quát lớn một tiếng, chân đạp Liên Đài, tay cầm Thí Thần Thương, hóa thành một đạo lưu quang đỏ lửa, lao về phía Thái Nhất.

Trong quá trình xung kích, quang mang của Thí Thần Thương rực

sáng, như mặt trời trong đêm tối, chói mắt đoạt hồn.

Trên Thí Thần Thương, hai sợi Thần Liên Pháp Tắc thô tráng triều quanh, như đồng nhất hắc nhất hôi lưỡng điều cự long, tản mát ra khí tức thôn phệ và khí tức không gian kinh người.

Thôn Phệ Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc là những Pháp Tắc Ôn Vũ vận dụng nhiều nhất, sử dụng càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Thái Nhất thấy Ôn Vũ lao về phía mình, hai mắt co rút, năng tòng đối phương thủ trung na can thương thượng cảm thụ nùng trọng đích uy hiếp chi ý, sức mạnh hiện tại và đạo thương mang trước đó hoàn toàn bất khả đồng nhật ngữ.

"Cản cho ta!" Thái Nhất trong lòng cuồng hống một tiếng, ngay sau đó hai tay kháp động pháp quyết, điều khiển Hỗn Độn Chung đứng trước thân mình, sau đó Hỗn Độn Chung khai thủy dao bãi.

Đong...

Đong...

Đong...

Kèm theo tiếng chuông chói tai vang vọng khắp Hỗn Độn, vạn vật giữa trời đất tựa hồ vì thế mà đứng yên, từng đạo liên y từ Hỗn Độn Chung khuếch tán ra, nhanh chóng lan về phía Ôn Vũ.

Nơi liên y đi qua, không gian dường như đều bị ngưng cố, khí lưu Hỗn Độn cũng không còn bạo động, ngược lại giống như bị đóng băng, chậm rãi trôi nổi, chính là hiệu quả trấn áp không gian của Hỗn Độn Chung.

Ôn Vũ tự nhiên có thể nhìn thấy những liên y này, nhưng tốc độ lan tràn và tốc độ bay của liên y đều rất nhanh, nhất thời căn bản không thể né tránh, nhưng lại không vội vàng.

Những liên y kia nhìn qua không tầm thường, trên đó thậm chí có hiệu quả trấn áp không gian, nhưng Hỗn Độn Chung thi pháp nhân thực lực bất túc dĩ tương Tiên Thiên Chí Bảo uy lực phát huy xuất, Ôn Vũ càng tinh thông Không Gian Pháp Tắc.

Bởi vậy, mức độ trấn áp này đối với mình, chỉ có thể làm giảm bớt sự khó chịu một chút.

Chỉ cần Ôn Vũ thi triển Không Gian Pháp Tắc đồng thời, vòng qua phiến thụ ảnh hưởng đích không gian, tự nhiên sẽ an toàn vô sự.

Thế là, thân hình Ôn Vũ khẽ chấn động, dao động của Không Gian Pháp Tắc từ trên người dật tán ra.

Ngay sau đó, khi liên y tức tương bính Ôn Vũ chi thì, cả người đột nhiên biến mất, khi xuất hiện lần nữa, đã ở bên trái Thái Nhất không xa.

Hai người vốn cách nhau không xa, khoảng cách nhỏ này đối với Ôn Vũ rất dễ dàng.

Lúc này thân hình Ôn Vũ lại chợt lóe, cả người hiện ra sau lưng Thái Nhất, ngay sau đó Thí Thần Thương trong tay trực tiếp mạnh mẽ đâm về phía Thái Nhất.

"Không Gian Pháp Tắc?" Thái Nhất bị một loạt động tác của Ôn Vũ làm giật mình, mặc dù sau lần gặp gỡ với Nữ Oa trước đó đã biết có một nhân vật như Ôn Vũ, nhưng tịnh bất tri đạo đối phương hữu thủ đoạn, bây giờ kiến Ôn Vũ thi triển xuất Không Gian Pháp Tắc càng kinh ngạc vạn phần.

Nhưng phản ứng của Thái Nhất cũng không hề chậm, khi cảm nhận được dao động không gian truyền đến từ phía sau, trên cơ thể hắn lập tức bùng phát ra một đạo kim sắc hỏa diễm, bao bọc toàn bộ cơ thể.

Tam Túc Kim Ô bạn sinh linh hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, chính là hỏa chí dương chí cương, vô vật bất phần, cực kỳ khó dập tắt.

Ngay sau đó hai tay Thái Nhất lần lượt hiện ra một đạo kim sắc hỏa miêu, hai tay khép lại và kéo ra, một vòng tròn màu vàng kim càng thêm rực rỡ lập tức hiện ra.

Lúc đó, Thí Thần Thương của Ôn Vũ cũng đã tới, mạnh mẽ đâm vào vòng tròn màu vàng kim.

Chương 44

Ầm!

Kèm theo một tiếng nổ dữ dội, trong Hỗn Độn kim sắc và hắc xám hai màu thần quang giao chức sinh diệt, chiếu sáng cả một vùng Hỗn Độn.

Kim sắc liệt diễm trong tiếng nổ vang vọng lập tức bùng lên điên cuồng, từng đạo liên y nóng bỏng từ nơi hai người chiến đấu khuếch tán ra.

Chỉ thấy Ôn Vũ tay cầm Thí Thần Thương chống vào vòng tròn do Thái Dương Chân Hỏa hóa thành, bất đắc thốn tiến, từng đạo kim sắc liệt diễm như những sợi Thần Liên vàng kim, điên cuồng đốt cháy Thí Thần Thương, phảng phất yếu tương kỳ phần diệt.

"Thôn Phệ!" Nhưng Ôn Vũ há lại để hắn được như ý, lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp sử xuất thiên phú thần thông "Thôn Thiên Phệ Địa".

Một khi Thôn Thiên Phệ Địa được thi triển, một luồng thôn phệ chi lực khủng bố và hùng vĩ lập tức tập thân, nhất thời cuồng phong khuynh sào xuất, khí lưu trong cả Hỗn Độn cũng dưới sức hút khổng lồ này, chậm rãi hội tụ về phía Ôn Vũ.

Kim sắc hỏa diễm trên Thí Thần Thương, khi gặp luồng thôn phệ chi lực này, hào vô phản kháng chi hạ, trực tiếp một nhập Ôn Vũ khẩu trung.

Sau đó, Ôn Vũ động dụng một tia Chuẩn Thánh cảnh giới nhục thân, sức mạnh trong tay đột nhiên tăng lên, một luồng khí tức khủng bố hơn trước đó từ trên Thí Thần Thương lan tỏa ra, cơn bão hủy diệt khủng khiếp cũng quét ngang.

Sức mạnh to lớn va chạm vào vòng tròn màu vàng kim, trực tiếp đánh Thái Nhất bay ra ngoài, hắn phun ra một ngụm máu tươi trong không trung, hiển nhiên đã bị thương.

"Thái Nhất!" Đế Tuấn kiến trứ Thái Nhất bị kích phi xuất khứ, đốn thì nhất kinh, nhiên hậu chỉnh cá nhân hóa tác đạo kim sắc lưu quang, triêu trứ Thái Nhất sở tại đích vị trí phi khứ.

Trận chiến giữa Ôn Vũ và Thái Nhất nhìn có vẻ rất lâu, thực tế lại diễn ra trong chớp mắt.

Dù sao Ôn Vũ chưởng khống trứ Không Gian Pháp Tắc, tốc độ bất khả thường nhân năng bỉ đích.

"Đế Tuấn lên đi, một mình ngươi không phải đối thủ của hắn." Giọng Nữ Oa chợt vang lên, nói với Đế Tuấn ở xa.

Nữ Oa ở một bên quan chiến, nhân vi dữ đối phương giao thủ, sở dĩ đối vu Ôn Vũ đích thủ đoạn bỉ giác liễu giải, đãn phân minh cảm giác như kim Ôn Vũ tự hồ bỉ đương sơ canh gia cường đại.

Đồng thời với tư cách là người ngoài cuộc, Nữ Oa rất rõ ràng, nhược thử thì bất liên thủ, na yêu bị trục cá kích phá hậu, khả chân nan dĩ đào thoát liễu.

Đế Tuấn nghe vậy nhìn Thái Nhất, thấy Thái Nhất gật đầu, thế là đồng ý.

"Được, như lời ngươi nói, chúng ta liên thủ lên." Mặc dù Đế Tuấn có sự kiêu ngạo của riêng mình, nhưng lúc này hiển nhiên không phải lúc thể hiện, cần phải đặt đại cục lên hàng đầu.

Theo lời Đế Tuấn nói, ba người lần lượt tế xuất Linh Bảo.

Nữ Oa tế xuất một thanh bảo kiếm ngọc tử thanh, là thứ nàng thu thập được khi du lịch Hồng Hoang sau khi vết thương hồi phục, ám hợp Đạo Tạo Hóa.

Nữ Oa nhẹ nhàng múa hai cái, vẽ một kiếm hoa trên không, sau đó cầm kiếm xông lên, trên tiên kiếm, từng đạo khí Tạo Hóa bao quanh, khí tức khủng bố từ đó lan tỏa ra.

Phục Hy ôm Phục Hy Cầm, viễn viễn trạm tại hậu phương, tịnh vị thượng tiền, hai tay như ảo ảnh, không ngừng gảy trên dây đàn.

Kèm theo tiếng đàn du dương truyền đến, từng đạo sóng âm màu xanh lam từ dây đàn truyền ra, hóa tác nhất bính bính thần binh lợi kiếm, đái trứ thần phong hô khiếu chi thanh, tề tề hướng trứ Ôn Vũ xạ khứ.

Tay phải Đế Tuấn lật một cái, một quyển sách khắc họa đồ đằng Tiên Thiên Âm Dương lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, trên đó cuộn trào khí tức Tiên Thiên Âm Dương nồng đậm.

Chỉ thấy trên Hà Đồ Lạc Thư quang mang lóe lên, hóa thành một đạo quang mạc màu đen trắng, bao bọc toàn bộ Đế Tuấn.

Ngay sau đó, trên người Đế Tuấn thích phóng xuất nhất đạo đạo kinh nhân đích kim diễm, hỏa diễm bạo ngược, thích phóng xuất khủng bố đích nhiệt lượng, chỉ khảo chu thân Hỗn Độn khí lưu, tại kỳ tứ chu hình thành liễu nhất phiến chân không địa đái, Hỗn Độn khí lưu cũng không thể xâm nhập.

Đế Tuấn trí Hà Đồ Lạc Thư trên đỉnh đầu, tay phải hóa chưởng, trên đó lan tỏa Thái Dương Chân Hỏa khiến người ta kinh hãi, trực tiếp vỗ về phía Ôn Vũ.

Nơi kim sắc thủ chưởng đi qua, vô lượng thần uy dật xuất, cuồng phong khuynh sào động, liệt diễm bôn tập, không gian Hỗn Độn vốn ổn định cũng vì thế mà rung chuyển.

Nhìn qua, Thái Dương Chân Hỏa của Đế Tuấn bỉ chi Thái Nhất cường liễu bất chỉ nhất trù.

Ôn Vũ nhìn ba người mỗi người thi triển thần thông, trên khuôn mặt bình tĩnh, khẽ hiện lên một tia ngưng trọng, thực lực của mỗi người vốn không yếu, liên thủ lại, càng không thể sơ suất.

Bất Ôn Vũ đối tự thân thực lực hữu trứ tuyệt đối đích tín tâm, Chuẩn Thánh nhục thân, lúc này cuối cùng cũng có thể phái thượng dụng tràng.

"Đã đến lúc để các ngươi cảm nhận sự chênh lệch!" Ôn Vũ lạnh lùng cười một tiếng, ngay sau đó toàn thân khí huyết do như tỉnh phún, khí tức trên người cuồng bạo trướng, một luồng khí thế khủng bố lại hung hãn bùng phát ra, xông thẳng lên trời.

Nhất thời, khí lưu Hỗn Độn xung quanh cũng theo đó mà bạo động, không gian quanh Ôn Vũ thậm chí đều có chút vặn vẹo, từng đạo khe nứt không gian nhỏ bé lan tràn ra.

Bất quản Nữ Oa tam nhân, trạm tại Tử Tiêu Cung biên duyên đích Tam Thanh đẳng nhân, trên khuôn mặt đều kinh hãi biến sắc, khí thế Ôn Vũ phóng ra quả thực quá khủng bố.

Có thể cảm nhận được, sức mạnh trên người đối phương và họ hoàn toàn không cùng một cấp độ, phảng phất khóa việt liễu thiên tiệm, một trời một vực!

Đợi khí thế của bản thân đạt đỉnh phong, Ôn Vũ chợt lóe người, Không Gian Thuấn Di được thi triển, trực tiếp lao về phía Phục Hy.

Phục Hy tuy có Phục Hy Cầm bên mình, nhưng rõ ràng không mạnh bằng Nữ Oa nắm giữ toàn bộ Tạo Hóa Pháp Tắc.

Ngay sau đó Ôn Vũ trực tiếp xuất hiện trước những thần binh lợi kiếm mà Phục Hy đánh ra, Thí Thần Thương trong tay múa điên cuồng, như cự long cuồng vũ, khí tức khủng bố bao trùm lấy những đao kiếm này, trực tiếp chấn tan chúng, rồi cầm Thí Thần Thương

xông về phía Phục Hy.

Nguyên bản trùng hướng Ôn Vũ đích Nữ Oa và Đế Tuấn đều trong lòng kinh hãi, nghiễm nhiên đã nhìn ra mục đích của đối phương, thế là vội vàng điều chỉnh hướng, bay về phía Phục Hy.

Không có cách nào khác, Không Gian Pháp Tắc của Ôn Vũ quá khó đối phó, vô ảnh khứ vô tung, hai người căn bản khó có thể phán đoán điểm dừng chân của đối phương.

"Phục Hy chịu chết!" Ôn Vũ quát lớn một tiếng, tay cầm Thí Thần Thương, hóa thành một đạo lưu quang đỏ lửa, trực tiếp xông về phía Phục Hy.

Thấy Ôn Vũ xông tới, khuôn mặt Phục Hy lập tức biến sắc, nhưng tịnh không hề ngồi yên chờ chết, trực tiếp đặt Phục Hy Cầm trước người, đồng thời gảy dây đàn, năng lượng phát ra, hóa thành từng con trân cầm dị thú, lao về phía Ôn Vũ cắn xé.

Chương 45

Những thứ này làm sao cản được Ôn Vũ, không nói thêm lời nào, Thí Thần Thương trực tiếp đâm tới, tị hào bất tại ý ta dị thú.

Chỉ thấy những dị thú này dưới sự va chạm mạnh mẽ của Thí Thần Thương, lại bị xé tan thành từng mảnh, ngay sau đó sát phạt khí thế của Thí Thần Thương không giảm, y cựu triêu trứ tiền phương bôn tập khứ.

Mắt thấy Phục Hy sắp bị đâm trúng, chợt nhiên một chiếc Kim Sắc Ẩn Ẩn Hiển Hóa Đạo Văn Đại Chung từ trên trời giáng xuống, lập tức rơi trên đỉnh đầu Ôn Vũ, mạnh mẽ đánh xuống.

Ôn Vũ thấy vậy hai mắt co rút, lại không ngờ Thái Nhất sẽ đột nhiên ra tay.

Nhưng lúc này Ôn Vũ không có tâm trí để ý, chân dẫm xuống, trên Hỏa Hồng Sắc Liên Đài, quang mang rực sáng, quang mạc màu đỏ vốn bao trùm trên người, lập tức trở nên càng thêm chói mắt.

Ôn Vũ lợi dụng Nghiệp Hỏa Hồng Liên để chống đỡ công kích của Hỗn Độn Chung, sau đó dùng Thí Thần Thương để xung kích Phục Hy.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên là đỉnh cấp phòng ngự Linh Bảo, đáng trụ phiến khắc ứng cai bất thành vấn đề, chỉ cần có thể chống đỡ Hỗn Độn Chung, mình có nắm chắc lợi dụng Thí Thần Thương trọng thương Phục Hy.

Ầm!

Hỗn Độn Chung kính trực tạp tại liễu Nghiệp Hỏa Hồng Liên sở hình thành đích quang mạc chi thượng, bùng phát ra tiếng nổ kinh

thiên động địa, một luồng sóng xung kích khủng bố và hùng vĩ từ đó dật tán ra, xô tan khí lưu Hỗn Độn xung quanh.

Nhưng lúc đó Ôn Vũ lại trực tiếp xuất thủ, hướng của Thí Thần Thương không đổi, trực tiếp điểm vào Phục Hy Cầm, đánh bay Phục Hy cả người lẫn đàn.

Ôn Vũ không nhìn Phục Hy bay ra, Thí Thần Thương hất lên, trực tiếp đón lấy Hỗn Độn Chung.

"Đong." Thí Thần Thương và Hỗn Độn Chung lập tức va vào nhau, tiếng chuông trầm đục, như cự thú gào thét, vang vọng vũ trụ.

Ngay sau đó hai luồng sức mạnh cường đại bùng phát ra, Hỗn Độn Chung lại trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, Ôn Vũ thì mượn sức mạnh đó mà lùi lại.

Nhưng đúng lúc đó, công kích của Nữ Oa và Đế Tuấn cuối cùng cũng đến.

Đang!

Ầm!

Hai tiếng nổ vang vọng Hỗn Độn chợt bùng phát.

Chính là bảo kiếm ngọc tử thanh của Nữ Oa và chưởng Thái Dương Chân Hỏa của Đế Tuấn đánh thẳng vào quang mạc do Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Ôn Vũ hình thành.

Nhất thời, nơi ba người giao chiến, một luồng sóng xung kích vô cùng khủng bố, kèm theo Tạo Hóa Chi Lực kinh người và Thái Dương Chân Hỏa nóng rực điên cuồng tuôn ra.

Hóa thành kình đào hải lãng, hạo hạo đãng đãng đích triêu trứ tứ chu mạn diên xuất khứ, tam nhân sở tại nhất phiến không gian cấp kịch đích nữu khúc liễu, từng đạo khe nứt không gian đen kịt chợt

hiện ra.

Chưởng Thái Dương Chân Hỏa của Đế Tuấn gây sát thương lớn nhất cho quang mạc hình thành bởi Nghiệp Hỏa Hồng Liên, quang mạc dưới sự đốt cháy liên tục của hỏa diễm nóng rực đó, như những tinh linh nhảy múa, bắt đầu có nguy cơ bị xuyên thủng.

Thân ở trong Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Ôn Vũ sau khi chịu một kích như vậy của hai người, toàn thân chấn chiến bất dĩ, nhưng may mắn thay nhục thân của mình đã không còn như trước, nhược xử tại Đại La Kim Tiên cực điên, khủng phạ thử khắc ngũ tạng lục phủ đều yếu thụ trọng thương.

Hiện tại không gian xung quanh Ôn Vũ đều bị hai người áp chế, vô pháp sử dụng thuấn di, nên đành phải mạnh mẽ mở ra một khe hở.

"Xem ngươi làm sao cản được." "Thái Dương Chân Hỏa, ngưng!" Đế Tuấn đại hảm một tiếng, Thái Dương Chân Hỏa trong tay lập tức ngưng tụ lại một điểm, một luồng nhiệt sóng khủng bố hơn trước đó bùng phát ra, mạnh mẽ vỗ vào quang mạc.

Quang mạc chịu lực lần nữa, quang mang trên đó lại tối đi một phần, nhìn qua dường như tùy thời đều có thể vỡ nát.

Ôn Vũ tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, lại tay trái lật một cái, mười hai viên Định Hải Thần Châu lạc tại chưởng tâm đương trung, tùy trứ khẩu trung niệm niệm hữu từ, Định Hải Thần Châu tùy chi huyền phù, chậm rãi phiêu tại đầu đỉnh chi thượng.

"Rơi!" Ôn Vũ một tiếng ra lệnh, Định Hải Thần Châu đốn thì biến thành lớn trăm trượng, lúc này, mỗi viên Định Hải Châu đều như một đại thế giới, mang theo khí thế khủng bố, như sao băng rơi xuống mạnh mẽ đập về phía Nữ Oa.

Đồng thời, Thí Thần Thương trong tay phải Ôn Vũ mạnh mẽ đẩy

tới, thương ra như rồng, Sát Phạt Pháp Tắc quấn quanh, trực tiếp đâm về phía Đế Tuấn.

Nữ Oa kiến trứ Ôn Vũ hựu nã xuất nhất kiện Linh Bảo, sắc mặt biến đổi, nhưng lại không dám chần chừ chút nào, nhanh chóng bay lùi lại, ngay sau đó giơ tiên kiếm trong tay, chém về phía Định Hải Thần Châu đang rơi xuống.

Bên phía Đế Tuấn thì không chút do dự mà thu hồi tay, sau đó lại vung một chưởng nữa, vỗ về phía quang mạc trước người Ôn Vũ, đối với công kích của Thí Thần Thương thì không nhìn thấy.

Cùng lúc đó, Thí Thần Thương của Ôn Vũ đã tới trước người Đế Tuấn, nặng nề điểm vào quang mạc đen trắng trước người Đế Tuấn.

Ầm!

Hai đạo công kích đối chọi nhau, bùng phát ra tiếng nổ dữ dội.

Chưởng Thái Dương Chân Hỏa lạc tại hồng sắc quang mạc chi thượng, đốn thì phiếm trận trận liên y, từng đạo khe nứt nhỏ bé hiện ra.

Nhưng điều khiến Đế Tuấn không ngờ, là dao động pháp lực cường liệt từ trên người đối phương bùng phát ra, liên tục bổ sung vào quang mạc màu đỏ đó, dưới ánh sáng lóe lên, lại khôi phục như lúc ban đầu, đâu còn bóng dáng của vết nứt nào.

"Giấu dốt." Lúc này trong hai mắt Đế Tuấn lộ ra lửa giận vô tận, đồng thời trên mặt có một tia kinh hãi, vốn tưởng rằng quang mạc của Ôn Vũ cuối cùng cũng sắp bị đánh vỡ, nhưng không ngờ, lại bị đối phương lừa một vố.

"Nếu không như vậy, ngươi sẽ tiếp tục đánh với ta sao!" Ôn Vũ nhìn Đế Tuấn lợi dụng quang mạc đen trắng cản Thí Thần Thương, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Khoảnh khắc hai người công kích rơi vào người Ôn Vũ, hắn đã thu hồi một phần pháp lực trong Nghiệp Hỏa Hồng Liên, doanh tạo xuất quang mạc yếu phá toái đích dạng tử, vì liễu hấp dẫn lưỡng nhân đích chú ý, nhượng trạm tại thân tiền.

Tu tri, pháp lực của Ôn Vũ sớm đã đạt đến Đại La Kim Tiên cực đỉnh, sau lần giảng đạo của Hồng Quân này, lại một lần nữa chứng thực những chỗ thiếu sót của bản thân, pháp lực vốn ngưng luyện trở nên càng thêm vững chắc, có thể sánh ngang với cường giả Chuẩn Thánh bình thường.

Khuôn mặt hai đạo công kích cảnh giới Đại La Đạo Quả, công phá đích Ôn Vũ dụng kham bỉ Chuẩn Thánh cảnh giới pháp lực chế tạo xuất đích quang mạc ni?

"Đến lượt ta rồi!" Ôn Vũ triêu trứ Đế Tuấn đại hống một tiếng, ngay sau đó sức mạnh trên Thí Thần Thương trong tay lại tăng vọt, trực tiếp động dụng sức mạnh nhục thân Chuẩn Thánh, liên tục xung kích quang mạc đen trắng.

Chương 46

Đế Tuấn dám xen vào chuyện giữa mình và Nữ Oa, na yêu bất phó xuất điểm đại giới hành!

Sức mạnh cuồng bạo gia trì trên Thí Thần Thương, sáu đạo Pháp Tắc khẩn tùy kỳ hậu, hóa tác lục điều nhan sắc các dị thần long, bàn toàn kỳ thượng, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa khủng bố từ đó lan tỏa ra.

Đế Tuấn cảm thụ Thí Thần Thương thượng kinh nhân khí thế dĩ cập quang mạc thượng truyền khủng bố lực đạo, sắc mặt đột biến, nhất kích nhược ai thực, bất tử đô đắc trọng thương.

Đế Tuấn vô nại đích thu hồi thủ chưởng, chuyển khắp pháp quyết, tùy tức kiến thân thượng di mạn đích kim sắc liệt diễm, đốn thì dung nhập liễu thân tiền đích hắc bạch lưỡng sắc quang mạc chi thượng, hình thành liễu nhất đạo bao khỏa trứ kim diễm âm dương quang mạc.

Khả tùy chi, cường đại xung kích bất đoạn thứ kích đạo quang mạc, cuồng phong đích thiểm thước trứ, phảng phất tùy thời yếu tức diệt nhất bàn, cả người Đế Tuấn cũng dưới sức mạnh như bùng nổ mà không ngừng lùi lại.

"Hừ!" Trong hai mắt Ôn Vũ bính phát xuất kinh nhân đích sát ý, đại hát một tiếng, Thí Thần Thương trong tay cùng sức mạnh nhục thân dốc toàn lực ra.

Xé...

Kèm theo một tiếng vỡ vụn truyền đến, quang mạc âm dương bao bọc kim diễm chợt bị xé rách một vết lớn.

Kiến đắc thử cảnh chi hậu, Đế Tuấn đốn thì cảm giác tâm trung nhất lãnh, không ngờ quang mạc sau khi dung hợp Thái Dương Chân Hỏa, y cựu để đáng bất trụ Thí Thần Thương xung kích.

Chỉ có thể không ngừng truyền pháp lực vào Hà Đồ Lạc Thư nội, xí đồ tu phục Hà Đồ Lạc Thư sở hóa đích âm dương quang mạc, đãn đầu căn bản vô sự vô bổ.

Lúc này trên mặt Đế Tuấn tái không có vẻ tự tin như trước, ngược lại là vẻ kinh hãi.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Tuấn cảm thụ một luồng khí tức hủy thiên diệt địa bao trùm lấy mình, như một con cự thú hoang cổ, nhượng động đạn bất đắc, đồng tử thu súc chi hạ, mũi thương của Thí Thần Thương càng lúc càng lớn...

"Động cho ta!" Đế Tuấn đại hống một tiếng, thân thể không thể động đậy của hắn dưới ý chí cầu sinh mạnh mẽ đó, cứng rắn dịch chuyển một phân, mũi thần thương vốn sắp đâm vào ngực, nghiễm nhiên biến thành đâm vào vai.

Phụt!

"A!" Đầu tiên là một tiếng giòn tan, phảng phất đông tây đoạn liệt liễu nhất bàn, khẩn tiếp trứ hựu nhất thanh sấm nhân thảm khiếu truyền.

Chỉ thấy cả người Đế Tuấn dưới lực xung kích khổng lồ, máu tươi phun ra xối xả, nhanh chóng bay ngược ra ngoài.

Lúc này dưới vai trái của hắn trống rỗng, cả cánh tay lại dưới sức sát phạt khổng lồ của Thí Thần Thương, lập tức hóa thành mẫn phấn, mạn thiên đích huyết vụ phún sái xuất.

"Huynh trưởng!" Thái Nhất tại kiến trứ Đế Tuấn bị kích phi xuất khứ hậu, tâm trung đại kinh thất sắc, lập khắc hướng trứ Đế Tuấn lạc

hạ địa phương cuồng bôn khứ, đương khán kiến huynh trưởng đích thảm trạng hậu, ánh mắt nhìn Ôn Vũ lập tức tràn đầy lửa giận vô tận.

"Đừng nhìn ta như vậy, đều là tự ngươi chuốc lấy!" Ôn Vũ ánh mắt lạc tại Thái Nhất thân thượng, kiến trứ đối phương đích dạng tử, thản nhiên nói.

"Ngươi!" Nghe lời Ôn Vũ nói, nhiêu tái cao ngạo đích Thái Nhất, nhất thời gian đô ách khẩu vô ngôn, đối phương đích một thác, nhược bất vì liễu lạp long Nữ Oa hoa thượng Ôn Vũ, bất hội lạc đắc như thử hạ tràng.

Đãn tức sử dạng, cá cừu đô bất đắc bất báo, tự hóa hình dĩ, Thái Nhất tòng một hữu thụ thử đẳng sỉ nhục.

Hiện như kim đại ca càng đoạn khứ nhất tí, tuy nhiên năng cú khôi phục, đãn nghiễm nhiên sẽ trở thành vết sẹo cả đời của hai người, căn bản vô pháp mạt khứ, trừ phi tương Ôn Vũ đả sát.

"Đừng đắc ý, ngày còn dài." Thái Nhất hai mắt phun lửa, nghiến răng nghiến lợi nói, mặc dù bây giờ không có cơ hội giết chết đối phương, nhưng sau này nhất định phải tìm lại thể diện.

Ôn Vũ kiến Thái Nhất xuất yêu không có dinh dưỡng đích thoại, cũng bĩu môi, căn bản không để ý, trong lòng thầm nhủ ngày còn dài, liệu có ngày đó không!

Thế là, Ôn Vũ chuyển đầu khán hướng liễu Nữ Oa lý, trước đó lợi dụng Định Hải Thần Châu để đánh lui nàng, liền không để ý đến đối phương nữa.

Bây giờ nhìn lại, Nữ Oa đã phá vỡ sự phong tỏa của Định Hải Thần Châu, thối Phục Hy đích thân biên.

Nữ Oa năng đột phá Định Hải Thần Châu công kích, Ôn Vũ tảo dĩ tri hiểu, nguyên bản đả tạm thì áp chế đối phương, đãi giải quyết Đế

Tuấn hậu tái hồi đầu thu thập.

Định Hải Thần Châu tịnh bất hoàn chỉnh, bất hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, năng cú đáng trụ Nữ Oa phiến khắc bất thác liễu.

Chỉ là, Ôn Vũ phát hiện lúc này Nữ Oa và Phục Hy đang nhìn mình với vẻ kinh hãi, hiển nhiên cảnh Đế Tuấn bị chặt đứt tay đã lọt vào mắt hai người.

"Ta muốn cho các ngươi một bài học, tự nhiên phải làm, vậy thì bắt đầu từ ngươi đi." Ôn Vũ trên mặt lộ ra nụ cười hòa nhã, nhàn nhạt nói, đồng thời một đôi mắt tràn đầy sát ý kinh người đặt trên người Phục Hy.

Mặc dù Ôn Vũ lúc này đang mỉm cười, nhưng nụ cười đó rơi vào mắt Phục Hy và Nữ Oa, như tử thần vậy, khiến họ không tự chủ được mà rùng mình.

"Hừ, có ta ở đây, đừng hòng." Nữ Oa kiến Ôn Vũ mục quang lạc tại Phục Hy thân thượng, tâm trung nhất khẩn, tự nhiên sẽ không để đối phương giết chết ca ca mình.

Tức sử hiện tại bất Ôn Vũ đối thủ, đãn Nữ Oa hội bính tẫn nhất thiết trở chỉ đối phương.

"Đã như vậy, vậy thì giải quyết luôn đi." Ôn Vũ dao liễu dao đầu, hữu Nữ Oa tại, chân bất hảo hạ thủ, đãn thử khắc khước bất năng nhược liễu khí thế.

Đồng thời Ôn Vũ trong lòng thầm tính toán, Đế Tuấn và Thái Nhất bây giờ hiển nhiên không có cách nào xen vào, chỉ cần giải quyết Nữ Oa và Phục Hy trước là được.

Ôn Vũ nhất điểm đô bất đồng tình, mà trực tiếp đưa tay triệu hồi Định Hải Thần Châu, pháp quyết trong tay khấp động, Định Hải Thần Châu tái thứ biến đại, đồng thời khí tức Thôn Phệ Pháp Tắc dật tán

trên đó.

"Đi!" Ôn Vũ tay phải chỉ về phía Nữ Oa, lập tức, Định Hải Thần Châu như mười hai viên lưu tinh màu xanh lam rực rỡ, lần lượt đập về phía Nữ Oa.

Uy thế lần này nghiễm nhiên bỉ đệ nhất thứ hạo đại, dù sao lần này có Ôn Vũ tự mình chủ trì.

Nữ Oa kiến trứ triêu lạc hạ Định Hải Thần Châu, chu thần khinh mân, thân tiền Tạo Hóa quang mạc phù hiện xuất, tương hòa Phục Hy đồng thời lung tráo tại nội, tử thanh ngọc bảo kiếm trong tay vung lên.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ liên tục không ngừng truyền đến, bảo kiếm ngọc tử thanh trong tay Nữ Oa bính mệnh đích để đáng trứ lạc hạ Định Hải Thần Châu.

Chương 47

Nại hà Định Hải Thần Châu số lượng thái đa, nhất thời gian căn bản ứng phó bất hạ, mỗi viên Định Hải Thần Châu trọng du thiên vạn quân, tức sử toàn lực xuất thủ, cũng chỉ có thể chấn khai chúng.

Chấn khai một viên, viên khác lại tiếp nối, phảng phất hãm nhập vô hưu chỉ đích tuần hoàn đương trung.

Trong lòng Nữ Oa dâng lên một tia cay đắng, tuy nhiên Tạo Hóa Chi Lực sinh sôi không ngừng, nhưng dùng pháp lực bản thân để duy trì, pháp lực của nàng rõ ràng không bằng Ôn Vũ, nếu cứ như vậy mãi, sớm muộn gì cũng phải chịu thua ở đây.

Đắc bạn pháp, Nữ Oa tâm trung ám đạo.

Ôn Vũ kiến trứ Định Hải Thần Châu đại triển thần uy, tâm trung vi vi nhất kinh, bất kinh hậu thế trung Triệu Công Minh đại sát tứ phương, hoàn toàn thác liễu Định Hải Thần Châu chi phúc.

Hiện như kim thặng hạ Định Hải Thần Châu tại Hồng Quân thủ trung, chỉ phải đợi sau lần giảng đạo thứ ba, mới được đặt vào Phân Bảo Nham đương trung.

Khủng phạ hậu thế Triệu Công Minh Định Hải Thần Châu, ứng cai Thông Thiên Giáo Chủ tòng Phân Bảo Nham trung thủ đắc tái giao dư.

"Xem ra đợi khi lần giảng đạo thứ ba kết thúc phân bảo, nhất định phải đến đó ngay lập tức, phủ tắc bị Thông Thiên Giáo Chủ thu tẩu ma phiền liễu." Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc Ôn Vũ suy tư, Nữ Oa dưới thế công của Định Hải Châu, tiết tiết bại thối, thân hình không ngừng bị đánh bay ra ngoài.

“Hừ, xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu.” Ôn Vũ nhìn Nữ Oa liên tục bị đánh lùi, lạnh lùng hừ một tiếng nói đầy sát khí, ngay sau đó pháp quyết trong tay không ngừng khấp động, trên Định Hải Thần Châu, quang mang lập tức rực sáng, một luồng uy thế khủng bố lan tỏa ra.

“Rơi!” Vừa dứt lời, Ôn Vũ lại một lần nữa chỉ về phía Nữ Oa, chỉ thấy Định Hải Thần Châu huề đái trứ phong lôi chi thanh, như một thế giới khổng lồ, ầm ầm rơi xuống.

Nữ Oa nhìn viên Định Hải Thần Châu đang rơi xuống, sắc mặt ngưng trọng, có thể cảm nhận được khí thế khủng bố tản mát từ trong đó.

Nhưng lúc này Nữ Oa lại tịnh bất năng hậu thối, chỉ đắc thượng tiền, thế là nàng trực tiếp đặt Tạo Hóa quang mạc chí vu thân tiền, tay phải cầm kiếm vung chém.

Bành!

Một luồng lực lượng kinh khủng từ trên Định Hải Thần Châu truyền đến, trực tiếp chấn văng thanh kiếm trong tay Nữ Oa, hổ khẩu của nàng cũng theo đó mà nứt toác.

Nhưng Định Hải Châu há lại để ý sống chết, không chút lưu tình đập vào quang mạc Tạo Hóa, ngay sau đó nổi lên một trận liên y dữ dội, sóng xung kích khủng bố lập tức tản ra xung quanh.

“Cản được rồi.” Trong lòng Nữ Oa mừng rỡ, đãn tại tâm trung hỉ duyệt một hữu trầm tẩm hạ khứ thì, chợt nhiên lại cảm thấy một viên Định Hải Thần Châu nữa lao xuống.

Ầm!

Lần này, Nữ Oa căn bản không kịp phản ứng, trực tiếp bị viên Định Hải Thần Châu đó chấn bay ra ngoài, ngay khi thân thể nàng bị

đánh bay, Phục Hy đốn thì hoàn toàn bạo lộ tại liễu Định Hải Thần Châu chi hạ.

"Chịu chết đi." Ôn Vũ thấy Phục Hy không còn Nữ Oa cản trở, cũng không giữ lại, trực tiếp thao túng Định Hải Thần Châu đập về phía mặt Phục Hy.

"Ông." Phục Hy diện sắc thảm bạch, nhất khắc, mạc đại đích khủng cụ cảm mạn diên tại tâm đầu thượng.

Sinh tử chi hữu, hữu đại khủng bố!

Đãn chỉ năng nhãn tĩnh tĩnh đích khán trứ Định Hải Thần Châu lạc hạ, căn bản bất năng để kháng, kỳ dư nhân càng bất hội vi xuất thủ.

"Ông." "Tử Tiêu Cung ngoại bất đắc tranh đấu." Khi Định Hải Thần Châu tức tương tạp tại Phục Hy diện môn thì, Ôn Vũ chợt cảm thấy một luồng vĩ lực trực tiếp giáng xuống giữ chặt Định Hải Thần Châu, hoàn toàn không thể động đậy, tùy tức hựu xuất hiện nhất đạo kỳ dị đích thanh hưởng.

Nghe lời Hồng Quân nói xong, Ôn Vũ nhíu mày, thân hình không khỏi dừng lại, không ngờ Hồng Quân lại xen vào lúc này.

Bây giờ Hồng Quân là vị Thánh Nhân Thiên Đạo duy nhất, Ôn Vũ tự nhiên không dám nghịch ý đối phương, nếu đối phương không giữ thể diện, trực tiếp ra tay, chẳng phải sẽ phải chịu thiệt lớn sao!

"Cơ hội tốt." Cùng lúc đó, Nữ Oa ở xa bị Định Hải Thần Châu chấn bay, kiến Định Hải Thần Châu tự hồ bị một luồng lực lượng thần bí nào đó cản lại, nhiên hậu tiếp trứ hựu thính Hồng Quân thoại âm, hai mắt không khỏi sáng lên, biết đây là một cơ hội tốt ngàn năm khó gặp để chạy trốn.

Thế là Nữ Oa liền nhân cơ hội này, vội vàng bay tới, cuốn lấy Phục Hy đang ở một bên, trực tiếp bao bọc hai người trong quang

mạc Tạo Hóa, sau đó quay người hóa thành một đạo độn quang, bay về phía thế giới Hồng Hoang.

Cảnh này hoàn toàn diễn ra trong chớp mắt, tức sử Ôn Vũ đô một hữu phản ứng.

Bất đắc bất, lần này Hồng Quân ra tiếng, quả thực đã tạo cho đối phương một cơ hội thoát thân tuyệt vời.

Nhất thời, Ôn Vũ không chọn tiếp tục truy đuổi, trực tiếp thu Định Hải Thần Châu lại, đứng trong Hỗn Độn, nhíu chặt mày.

Hồng Quân đã ra lời trước, vậy tất nhiên sẽ ra tay bảo hộ, sở dĩ hiện tại truy thượng khứ đích thoại, kỷ hồ một hữu nhậm hà ý nghĩa.

Nhưng Hồng Quân che chở hai người nhất thời, lại không thể che chở cả đời, đợi sau khi Hợp Đạo không thể can thiệp vào chuyện Hồng Hoang nữa, lúc đó có lẽ chính là cơ hội của mình.

Ôn Vũ đang trầm tư, chợt cảm thấy một luồng uy áp khủng bố đột nhiên giáng lâm.

Toàn thân Ôn Vũ chấn động, khí huyết cường đại phun trào ra, trực tiếp đẩy luồng uy áp đó ra ngoài, ngay sau đó quay đầu, liền thấy Tử Tiêu Cung cách đó không xa không biết từ khi nào đã biến mất.

"Xem ra Hồng Quân đã đi rồi!" Ôn Vũ nhìn nơi Tử Tiêu Cung vốn tồn tại, nam nam tự ngữ đạo, đồng thời biết luồng uy áp đó là gì.

Chính là theo sự biến mất của Tử Tiêu Cung, khi bảo vật trấn áp trường lực Hỗn Độn mất hiệu lực, uy áp Hỗn Độn dật tán ra.

Lúc này, thân thể của tất cả mọi người đang quan chiến ở xa đều vô cùng nặng nề dưới áp lực khủng bố, sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi, lần lượt tế xuất Linh Bảo để chống đỡ uy áp Hỗn Độn.

Thực lực của họ tuy cường đại, nhưng chưa đạt đến mức độ của

Ôn Vũ có thể dùng nhục thân cứng rắn chống lại uy áp Hỗn Độn, nên đành phải dựa vào Linh Bảo để chống đỡ.

Ôn Vũ liếc nhanh một cái, liền không chú ý nữa, Tử Tiêu Cung có ở hay không cũng không ảnh hưởng lớn đến mình.

Chương 48

Nhưng Hồng Quân đã ra lời, can thiệp vào cuộc tranh đấu giữa mình và Nữ Oa.

Điều này không nghi ngờ gì đã khiến Ôn Vũ vô cùng không vui, bản thân Thiên Đạo đã ba lần năm lượt cản trở, bây giờ Hồng Quân lại muốn ngang nhiên nhúng tay, thật sự coi mình là bùn nặn sao.

Cộng thêm lần trước, Nữ Oa lần thứ hai thoát khỏi tay mình, cả hai lần đều xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Lần này càng do Hồng Quân can thiệp, lúc này, trong lòng không khỏi bắt đầu ghi hận đối phương.

"Ai." Ôn Vũ lý vô nại đích thán liễu nhất khẩu khí.

Trong lòng lần đầu tiên thở dài vì thực lực bản thân không đủ, nếu có đủ sức mạnh, vậy sẽ không sợ Hồng Quân, hà tất phải giữ thể diện cho hắn.

Nhưng bây giờ quay lại tất cả, hiển nhiên không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Tuy Nữ Oa đã chạy thoát, nhưng thực ra đối với mình cũng không tổn hại lớn, chặn Nữ Oa lại cũng chỉ để trút giận mà thôi.

Còn về Nữ Oa và Phục Hy bào đắc liễu nhất thì năng bào đích liễu nhất thế?

Vị bính diện đích cơ hội đa đích, na thì chi gian thực lực soa cự chỉ hội việt việt đại.

Sở dĩ Ôn Vũ một hữu tại củ kết, chuyển khán hướng Đế Tuấn biên.

Lúc này vị trí ban đầu của Đế Tuấn và Thái Nhất, na lý hữu lưỡng nhân đích thân ảnh, tảo dĩ không không như dã, khủng phạ dã tại Nữ Oa và Phục Hy đào tẩu đích thì hậu, cân trứ ly khai liễu.

Đế Tuấn và Thái Nhất đã xen vào chuyện giữa mình và Nữ Oa, vậy là đã kết thù với mình, sau này nhất định phải chịu quả báo, như vậy, xem hai người họ làm sao chịu đựng nổi, Ôn Vũ trong lòng không khỏi nghĩ.

Lương cửu chi hậu, tâm Ôn Vũ tài tiệm tiệm đích bình tĩnh hạ, bây giờ mọi chuyện ở đây đã kết thúc, không có lý do gì để lưu lại, thế là quyết định động thân trở về Hồng Hoang đương trung.

"Đạo hữu, xin dừng bước." Đúng lúc đó, một giọng nói từ phía sau Ôn Vũ truyền đến, khiến Ôn Vũ vừa định rời đi nhất thời sững sờ.

Thế là Ôn Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói lúc này lại là Lão Tử trong Bàn Cổ Tam Thanh, bên cạnh ngoại trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, còn có Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử và những người khác đã ở lại Hỗn Độn quan chiến.

"Lão Tử Đạo hữu gọi ta lại, có việc gì sao?" Ôn Vũ và Bàn Cổ Tam Thanh những người này không có giao tình, tuy nhiên đối với họ không có ác cảm, nhưng lại không thể hiện ra, thế là dừng thân lại, nhìn về phía Lão Tử, sau đó mở miệng hỏi.

"Ôn Đạo hữu, bọn ta đã kiến thức đạo hữu thần uy, muốn kết giao với Đạo hữu một phen, bất tri Đạo hữu phủ hữu không, mong đến Côn Luân Sơn một chuyến." Lão Tử vuốt râu bạc nhàn nhạt nói.

Những người này ở trong Hỗn Độn quan chiến, thấy thực lực của Ôn Vũ phi phàm, thậm chí còn mạnh hơn họ không ít, thế là nảy sinh ý muốn luận đạo.

"Ồ, nguyên lai là vậy, bất thực tại bão khiểm, hôm nay ta sau trận

chiến này, trong lòng ngẫu nhiên có chút thu hoạch, cần phải nhanh chóng trở về động phủ bế quan một phen." "Lời mời thịnh tình của chư vị e rằng ta không thể đáp ứng được, không bằng đợi ta xuất quan sau vạn năm, nhất định sẽ đến Côn Luân Sơn tìm Đạo hữu, lúc đó mong Đạo hữu không chê bần đạo làm phiền." Ôn Vũ chắp tay với Lão Tử, để bày tỏ lời xin lỗi.

Sau khi nghe lời Lão Tử nói, Ôn Vũ trong lòng cũng hiểu rõ, đối phương thấy thực lực của mình cường đại, mượn cơ hội này muốn giao lưu một phen.

Bất Ôn Vũ tâm lý thực ra tịnh bất nguyện ý tiền khứ, sở dĩ thôi thoát liễu nhất phiên, dù sao ai biết Lão Tử có giống Nữ Oa mà động tâm tư xấu không, lúc đó lại ra tay, không nghi ngờ gì sẽ đắc tội ba người.

Ôn Vũ đảo bất phạ đối phương, thực tại phạ ma phiền.

Tranh thủ thời gian này để nâng cao tu vi, thuận tiện ngưng luyện ra Tạo Hóa Pháp Tắc.

Sau khi thấy Nữ Oa lợi dụng Tạo Hóa Pháp Tắc để xoay sở với Định Hải Thần Châu của mình lâu như vậy, trong lòng càng thêm mong chờ Tạo Hóa Pháp Tắc.

"Đạo hữu quả nhiên thiên tư phi phàm, sau trận chiến lại có thu hoạch, bần đạo tự hổ thẹn không bằng." "Đã như vậy, bọn ta sẽ không làm phiền Đạo hữu nữa, ta sẽ ở Côn Luân Sơn tĩnh chờ Đạo hữu đến." Lão Tử nghe Ôn Vũ từ chối phía trước, trong mắt lóe lên một tia thất vọng, nhưng sau đó lại nghe Ôn Vũ sẽ đến tìm, vẻ thất vọng lập tức hóa thành vui mừng.

Đợi Ôn Vũ xuất quan sau này, e rằng thực lực của đối phương lại sẽ tiến bộ lớn, lúc đó, những cảm ngộ có được sẽ càng nhiều.

Bởi vậy, Lão Tử vui vẻ đồng ý lời của Ôn Vũ, sau đó liền hài lòng rời đi.

Đợi Lão Tử đi rồi, Hồng Vân và những người khác cũng lần lượt chào hỏi mình, sau đó cũng giống hệt Lão Tử, đều mời mình đến động phủ làm khách.

Ôn Vũ đối với điều này cũng lần lượt từ chối, giống hệt như đã nói với Lão Tử.

Sau khi nhận được câu trả lời của Ôn Vũ, họ cũng vui vẻ rời đi.

"Hô, cuối cùng cũng đi rồi!" Ôn Vũ kiến chúng nhân chung vu ly khai chi hậu, tâm trung vi vi nhất động, quần đỉnh cấp Hồng Hoang đại năng, vô bất hữu giao hảo đích ý hướng.

"Hậu Thổ Vu Tộc bái kiến Đạo hữu." Khả tại thì, một đạo duyệt nhĩ động nhân đích thanh âm đột nhiên từ xa truyền đến.

Ôn Vũ nhất thời sững sờ, dĩ vi sở hữu nhân đô ly khai liễu, không ngờ lại có người ở đây, thế là quay đầu lại, liền thấy một thân ảnh tuyệt mỹ.

Chỉ thấy một vị thân trứ nga hoàng sắc trường quần đích mỹ mạo nữ tử.

Trường quần chi thượng, tú trứ thập nhị đạo kim sắc thần văn, nhìn qua ý nghĩa phi phàm.

Trên khuôn mặt nàng, môi đỏ răng ngà, mắt ngời nước biếc, phấn trắng tóc đen, dáng vẻ thướt tha, băng cơ ngọc cốt, đương chân trầm ngư lạc nhạn chi tư, bế nguyệt tu hoa chi mạo.

"Hậu Thổ sao!" Ôn Vũ thính văn Hậu Thổ sở, chủy lý nam nam đạo.

Hậu Thổ là một sự tồn tại dị loại trong Thập Nhị Tổ Vu, tuy là

thân Tổ Vu, nhưng phần lớn thời gian, nàng lại khiến người ta nhìn vào cảm thấy như một nữ tử yếu đuối, khiến người ta liên tích bất dĩ.

Hậu Thổ không có tâm tranh đấu, một lòng vì Vu Tộc, lánh tầm lộ, tẫn nhất thiết bạn pháp vi Vu Tộc lưu hạ hy vọng chi hỏa.

Chương 49

Cuối cùng càng vì Vu Tộc, thậm chí vì chúng sinh thiên hạ, mà hóa thân thành Luân Hồi, đẳng tâm hung, vô nhân năng cú bỉ nghĩ.

Có thể nói Hậu Thổ là một trong những người Ôn Vũ ở hậu thế kính phục nhất, không vì điều gì khác, nhân na nhất cú: "Nguyện lấy thân mình hóa Luân Hồi, để giải nỗi khổ chúng sinh." Ôn Vũ đối với tấm lòng đó tuy nhận đồng, tự hổ thẹn không bằng, nhưng lại bất cảm cẩu đồng, nhân sinh tại thế thủ tiên tối trọng yếu ba.

"Đạo hữu khách khí, không biết tìm ta, có việc gì sao?" Ôn Vũ thu hồi tâm tư, chắp tay với Hậu Thổ, mỉm cười hỏi.

"Bản cung mời Đạo hữu đến Vu Tộc làm khách." Hậu Thổ kiến trứ Ôn Vũ yêu hảo thoại, trực tiếp đạo minh ý.

"Ừm?" Ôn Vũ kiến Hậu Thổ có chút kinh ngạc, đãn khước trịnh trọng đích khảo lự, thủ tiên đa điều lộ đa cá bằng hữu, vừa mới đắc tội Yêu Tộc, na yêu giao hảo Vu Tộc tại tình lý chi trung.

Ôn Vũ hiện tại cân Vu Tộc tịnh một hữu nhậm hà giao tập, bất phương đa tiến hành tiếp xúc.

"Được." Sau một hồi thâm tư thục lự hậu, Ôn Vũ quyết định sẽ đến Vu Tộc.

Thủ tiên Vu Tộc đối nhục thân tu luyện hữu trứ đắc thiên độc hậu đích ưu thế, lần này đi giao lưu một phen, có lẽ có thể từ các Tổ Vu đó mà có được thu hoạch, thậm chí có hy vọng nâng cao nhục thân của mình một lần nữa.

Điểm cuối cùng là vì Hậu Thổ mời, nhược hoán tố Vu Tộc kỳ nhậm hà nhất nhân, đoạn nhiên bất hội đáp ứng.

Hậu Thổ kiến trứ Ôn Vũ ứng hạ, ám đạo đối phương thực lực cường đại, năng tương Đế Tuấn và Thái Nhất đả đích lang bái đào, tức sử Vu Tộc kỷ vị Tổ Vu tiền, đô bất nhất định năng cú tương Đế Tuấn và Thái Nhất khinh tùng đả bại, nhược năng kết giao một phiên, tất nhiên nhất vị cường lực minh hữu.

Đái trứ Ôn Vũ tiền vãng Vu Tộc, năng lạp cận bỉ thử chi gian quan hệ.

Đồng thời Vu Tộc sớm đã không ưa hai con súc sinh lông vũ là Đế Tuấn và Thái Nhất, bây giờ thấy bị Ôn Vũ giáo huấn, tự nhiên thập phân đích hoan hỉ.

Tối trọng yếu đích, cương tài Ôn Vũ bạo phát xuất Chuẩn Thánh nhục thân đích thì hậu, thậm chí tại đối phương thân thượng sát giác nhất ti Bàn Cổ đích khí tức, tuy nhiên ẩn tế, đãn tố vi Bàn Cổ tinh huyết sở hóa Tổ Vu, đối với khí tức Bàn Cổ năng thanh tích đích cảm ứng.

Tuy nhiên bất tri đạo đối phương căn nguyên, đãn năng tán phát xuất Bàn Cổ khí tức nhân, hòa nhất tộc hữu điểm quan hệ.

"Vậy mời Đạo hữu cùng ta đi." Hậu Thổ kiến trứ Ôn Vũ đồng ý, tâm trung hân hỉ, hoàn tại tiền diện đái lộ, vãng Vu Tộc bộ lạc.

Suốt đường đi không có bất kỳ ai cản trở, hai người Ôn Vũ phi thường thuận lợi đích hồi Hồng Hoang, tiếp trứ nhất lộ hướng trứ Bất Chu Sơn lánh nhất trắc phương hướng phi khứ.

Cá phương hướng cự ly Bất Chu Sơn vị trí hiển nhiên hữu ta thiên ly liễu.

Ôn Vũ kiến thử hữu ta, thế là bất do đích khai khẩu vấn đạo: "Hậu Thổ Đạo hữu, Vu Tộc không ở Bất Chu Sơn sao, vì sao ta bây giờ lại cách Bất Chu Sơn có chút xa?" "Đạo hữu có điều không biết, Vu Tộc

ta là do tinh huyết Bàn Cổ phụ thần hóa thành, Bất Chu Sơn lại là nơi duy nhất có tất cả khí tức của phụ thần, ta cũng càng thân cận với phụ thần." "Đãn dã yếu tri đạo, Vu Tộc nhân tuy nhiên nhục thân thiên sinh cường đại, nhưng tịnh bất sở hữu đích tộc nhân sinh năng để đáng trụ Bất Chu Sơn thượng uy áp." "Sở dĩ ta bất đắc dĩ tương Vu Tộc bộ lạc bố trí vu cự ly Bất Chu Sơn sảo viễn vị trí, phòng chỉ yêu chiết." "Không chỉ những tộc nhân đó sẽ không bị thương, mà Vu Tộc trưởng thành khả nhân vi cự ly bất viễn, tự hành tiền vãng Bất Chu Sơn luyện thể, như vậy, tiện lưỡng toàn kỳ mỹ." Hậu Thổ kiến Ôn Vũ nhất kiểm đích dạng tử, thế là kiên nhẫn giải thích.

Rất nhiều đại năng giả đều biết bộ lạc Vu Tộc phúc xạ chỉnh cá Bất Chu Sơn tứ chu, tại Hồng Hoang trung tịnh bất bí mật, vì Ôn Vũ đã đồng ý cùng mình đến Vu Tộc, na yêu hữu ý dữ Vu Tộc kết giao.

Như vậy, nếu Ôn Vũ có bất kỳ nghi vấn nào về Vu Tộc, tự nhiên sẽ không giấu giếm.

"Thì ra là vậy, đảo bần đạo cô lậu quả văn liễu." Ôn Vũ chợt hiểu ra, trên mặt hiện lên một tia ngượng ngùng, thế là không nói thêm gì nữa, quay sang nhìn phong cảnh xung quanh.

Vu Tộc nhân nhục thân thiên sinh cường đại, tức sử hữu nhục thân sảo tốn đích tộc nhân, đãn nhược tòng xuất sinh tiện nhất trực tiếp thụ Bất Chu Sơn uy áp đích thối luyện.

Thành niên chi hậu, nhục thân khởi bất hội biến đắc canh gia cường đại?

Tức sử tiền diện để đáng bất trụ, chỉ nhu bang trợ kỳ giang na nhất trận tử, na năng cú canh hảo đích tiếp thụ tẩy lễ, bất yêu chiết.

Đãn Vu Tộc tự thân nội bộ đích vấn đề, na bất hảo tại vấn liễu.

Thế là, suốt đường đi hai người chuyển chủ đề, bắt đầu nói

chuyện phiếm đông tây nam bắc.

Không biết từ lúc nào, hai người cuối cùng cũng nhìn thấy một bộ lạc khổng lồ, phóng tầm mắt nhìn ra xa rộng tới vài vạn dặm.

Ôn Vũ nhìn ra được, số lượng Vu Tộc trong đó rất nhiều, khủng phạ bất hạ số thiên vạn nhân.

Yêu đa nhục thân cường kiện Vu Tộc, ngưng tụ tại nhất hội cổ đa yêu kinh khủng lực lượng, nan quái tại một hữu Đồ Vu Kiếm chi tiền, Yêu Tộc tổng bị đả đích tiết tiết bại thối.

"Bái kiến Hậu Thổ Tổ Vu!" Hậu Thổ dẫn Ôn Vũ, một đường xuyên qua, những Vu Tộc nhân hai bên thấy Hậu Thổ xong, đều lộ ra vẻ kính sợ, sau đó bái lạy, cung kính nói.

Hậu Thổ kiến trạng tắc đối trứ nhất nhất vi tiếu điểm đầu, dĩ kỳ hồi ứng.

Những người này phía sau thấy Ôn Vũ bên cạnh Hậu Thổ đều vẻ mặt tò mò, Hậu Thổ Tổ Vu bình thường sẽ không dẫn người ngoại tộc về, đối phương có thể đi theo bên cạnh Hậu Thổ, khủng phạ phi bỉ tầm thường.

"Xem ra Hậu Thổ đạo hữu ở trong Vu Tộc rất được lòng người a." Ôn Vũ nhìn dáng vẻ của những người Vu Tộc xung quanh, không để ý đến họ, mà cảm khái nói với Hậu Thổ.

"Đạo hữu quá khen rồi, đâu bằng công lao của mấy vị ca ca." Hậu Thổ mặt ửng hồng, mỉm cười đáp lại.

Hậu Thổ tự nhiên sẽ không cư công tự ngạo, tuy rằng cùng là Tổ Vu, nhưng thực lực so với các Tổ Vu khác thì kém hơn một chút.

"Đằng kia là nơi các Tổ Vu chúng ta cư ngụ, Bàn Cổ Thần Điện." Hai người đi thêm một đoạn đường, Hậu Thổ chỉ vào một tòa đại điện khổng lồ phía trước mà nói.

Tòa đại điện ấy toàn thân đen tuyền, cao lớn sừng sững, hùng vĩ như một ngọn núi cao chót vót, trên đó khắc vô số đạo văn vàng phức tạp, đạo vận huyền diệu không ngừng tỏa ra.

"Bàn Cổ Thần Điện sao?" Ôn Vũ nhìn cung điện trước mắt, lẩm bẩm tự ngữ.

Bàn Cổ Thần Điện đối với Vu Tộc tựa như thánh địa, bên trong không chỉ có máu Bàn Cổ sinh ra Vu Tộc, mà còn có trái tim của Bàn Cổ, chỉ là người ngoài khó có thể tiến vào.

"Đạo hữu theo ta." Thấy Ôn Vũ chăm chú nhìn Bàn Cổ Thần Điện, trên mặt Hậu Thổ lộ ra một tia thần sắc kiêu hãnh, Bàn Cổ Thần Điện là thánh địa của Vu Tộc, tự nhiên phi phàm.

Chương 50

Nhanh chóng, dưới sự dẫn dắt của Hậu Thổ, hai người thuận lợi tiến vào Bàn Cổ Thần Điện.

Vừa bước vào trong thần điện, một luồng khí tức Bàn Cổ nồng đậm ập đến, ngay sau đó uy áp Bàn Cổ cường liệt giáng xuống, bao trùm lên thân Ôn Vũ.

Ôn Vũ cảm thụ uy áp ập đến, mặt không biểu tình, toàn thân khẽ chấn động, hóa giải hoàn toàn áp lực kia.

Áp lực này đối với Ôn Vũ hiện tại, căn bản không đáng sợ, yếu hơn không ít so với uy áp hắn gặp ở lưng chừng Bất Chu Sơn.

Lúc này, Ôn Vũ nhìn vào trong đại điện, chỉ thấy chính giữa đại điện có một cái đỉnh lớn, bên trong chứa đầy máu tươi đỏ thẫm, khí tức Bàn Cổ nồng đậm và uy áp mạnh mẽ chính là từ đó mà phát ra, chính là máu Bàn Cổ, từ trái tim Bàn Cổ mà tràn ra, các Đại Vu mới sinh đều từ trong đỉnh này mà xuất thế.

Bốn phía cự đỉnh thì đứng mười một đạo thân ảnh, trong đó có mười người là nam tử trung niên cao lớn oai hùng, lưng hùm vai gấu, một người thì là nữ tử, dung mạo và thân hình, tuy không bằng Hậu Thổ, nhưng cũng là tuyệt thế mỹ nữ hiếm có.

"Đây là mười một vị Tổ Vu còn lại đi." Ôn Vũ nhìn thấy những thân ảnh này, thầm nghĩ trong lòng.

Từ mỗi Tổ Vu đều cảm thụ được khí tức Bàn Cổ nồng đậm, cùng với sức mạnh khủng bố tỏa ra từ nhục thân.

Ôn Vũ căn cứ vào khí tức tỏa ra từ họ, có thể đại khái phán đoán được thực lực của các Tổ Vu hiện tại, hẳn là cùng cấp độ với Phục

Hy, ở cảnh giới Đại La Đạo Quả, nhưng không ngại ưu thế về nhục thân, e rằng chiến lực của họ mạnh hơn một chút.

Nếu người của Yêu Tộc sử dụng pháp bảo thì lại khác.

"Tiểu muội, vị này là?" Đế Giang thấy Hậu Thổ dẫn theo một người, có chút nghi hoặc hỏi.

Các Tổ Vu khác đều không đến Tử Tiêu Cung, nên không biết lai lịch của Ôn Vũ.

"Là Ôn đạo hữu cùng ta nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, ta mời đến Vu Tộc làm khách." Hậu Thổ thấy Đế Giang hỏi, khẽ nói.

"Đã tiểu muội mời, ta tự nhiên hoan nghênh." Đế Giang khẽ cười, trên mặt không chút giả dối.

"Có thể được Hậu Thổ muội tử mời, không biết có bản lĩnh gì!" Lúc này, bên cạnh Đế Giang vang lên một thanh âm cực kỳ thô tráng.

Ôn Vũ khẽ nhíu mày quay đầu lại, phát hiện người nói là một nam tử râu quai nón to lớn cao chín thước, thân hình khôi ngô, đầu đội mái tóc đỏ rực, ngay cả lông mày cũng đỏ lửa, đôi mắt to tròn trợn trừng, đang trực tiếp nhìn mình.

"Chúc Dung huynh trưởng, thực lực của đạo nhân này không thể xem thường đâu, trước đây huynh không phải vẫn luôn có xung đột với Đế Tuấn và Thái Nhất sao?" Lúc Ôn Vũ định nói, Hậu Thổ bên cạnh đã mở lời trước.

"Hừ, thì sao chứ, hai con súc sinh lông vũ, khắp nơi đối nghịch với chúng ta, không thể không thừa nhận thực lực của chúng quả thực không yếu, lại có thể chống lại ta." Chúc Dung lạnh hừ một tiếng, ùng ục ùng ịch nói.

Ôn Vũ từ lời nói của Chúc Dung có thể nghe ra sự bất mãn đối với Đế Tuấn và Thái Nhất, đồng thời có một tia bất lực, xem ra giữa họ

không ít lần giao thủ, thậm chí còn chịu thiệt thòi.

"Huynh trưởng đã hiểu rõ về Đế Tuấn và Thái Nhất, vậy thì đối với thực lực của bọn họ tự nhiên rõ như lòng bàn tay.

Vị đạo nhân này, trước khi đến đây, lại dễ dàng bằng sức một mình, cứng rắn đánh bại liên thủ của Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất tứ nhân, Nữ Oa và Phục Hy trọng thương bỏ chạy.

Cuối cùng còn chặt đứt một cánh tay của Đế Tuấn." Hậu Thổ trực tiếp kể ra chiến tích của Ôn Vũ ở Hỗn Độn, nói như vậy, cũng có thể khiến mấy vị huynh trưởng coi trọng hơn.

Thế giới Hồng Hoang, suy cho cùng vẫn là cường giả vi tôn, nếu không có đủ thực lực, khẳng định sẽ không được người khác coi trọng, càng đừng nói đến Vu Tộc kiệt ngao bất tuần.

"Ồ!

Lời này là thật sao?" Đế Giang nghe lời Hậu Thổ nói, cũng dấy lên hứng thú, mang theo một tia nghi ngờ hỏi.

Không phải Đế Giang không tin, chỉ là tất cả những gì nghe được thực sự có chút khoa trương, Đế Tuấn và Thái Nhất hắn tự nhiên biết, thực lực của họ không hề kém, thậm chí còn nhỉnh hơn.

Nữ Oa và Phục Hy Vu Tộc đều từng nghe nói, là cường giả thực lực không hề yếu hơn Đế Tuấn và Thái Nhất.

Ôn Vũ có thể bằng sức một mình, dưới liên thủ của bốn người mà vẫn có thể đánh trọng thương đối phương bỏ chạy, nói như vậy, chẳng phải cũng tương đương với việc có thể đánh bại mình sao?

Thực lực của Đế Giang không kém cạnh gì những người kia, nếu bốn cường giả như vậy mà không đánh bại được một người, thì có chút hoang đường rồi.

“Không sai, đây là điều ta tận mắt chứng kiến.” Hậu Thổ nhìn Đế Giang, khẳng định một cách khác thường.

“Không ngờ đạo hữu có thực lực như vậy, không biết có thể thỉnh giáo một hai không?” Đế Giang nghe lời khẳng định của Hậu Thổ, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia tinh quang, người Vu Tộc đều là cuồng nhân chiến đấu, thấy vậy liền hưng phấn, lại muốn trực tiếp giao chiến với hắn.

Ôn Vũ nghe Đế Giang muốn giao đấu với mình, trong lòng khẽ động, trước đây hắn đã có ý định lợi dụng việc giao chiến với Tổ Vu để kiểm chứng nhục thân của mình, có ý định mài dũa chiến kỹ, không ngờ đối phương lại tự dâng mình đến tận cửa.

“Sớm đã nghe nói nhục thân của Vu Tộc cường đại, bần đạo bất tài, vừa hay có chút thành tựu về nhục thân, nếu có thể cùng Đế Giang Tổ Vu thỉnh giáo, tự nhiên vô cùng vui vẻ.” Ôn Vũ mở lời.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta chiến đấu bên ngoài điện.” Đế Giang nhìn Ôn Vũ vui vẻ nói, sau đó trực tiếp bước một bước, người liền xuất hiện bên ngoài Bàn Cổ Thần Điện.

Ôn Vũ thấy vậy, trong lòng không khỏi gật đầu, Đế Giang xứng đáng là Tổ Vu tinh thông thuật không gian, một tay này quả thực phi phàm.

Nhưng Ôn Vũ cũng không cam yếu kém, không nói lời nào, chỉ thân hình khẽ lắc một cái, cả người liền biến mất trong đại điện, khi xuất hiện trở lại thì đã ở trước mặt Đế Giang.

“Ồ?

Lại cũng tinh thông Pháp Tắc Không Gian giống như đại ca!” Một chúng Tổ Vu trong đại điện, thấy thủ đoạn của Ôn Vũ, đều kinh ngạc.

Mặc dù không có Nguyên Thần, nhưng đều có Pháp Tắc Thiên Phú

của riêng mình, Tổ Vu Đế Giang liền lấy Pháp Tắc Không Gian làm sở trường.

"Ta đi xem một chút." Chúc Dung nói xong liền trực tiếp lóe mình, rời khỏi đại điện, đứng không xa Đế Giang và Ôn Vũ, ngẩng đầu nhìn hai người.

Chương 51

Các Tổ Vu khác thấy vậy cũng không chút do dự đi theo ra ngoài.

Đế Giang và Ôn Vũ đứng đối diện nhau, tất cả mọi người Vu Tộc đều có thể nhìn thấy, lúc này trong bộ lạc Vu Tộc, không ít người tụ tập thành từng nhóm, đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hai người trên bầu trời.

"Xin mời." Đế Giang thản nhiên nói, là chủ nhà, tự nhiên sẽ không ra tay trước.

"Được, cẩn thận đó." Ôn Vũ cũng không nói nhảm, toàn thân chấn động, một luồng khí huyết chi lực vô cùng khủng bố từ trong cơ thể bùng phát, trực xông vân tiêu, tầng mây trên bầu trời đều bị chấn tán ra.

Lần này Ôn Vũ không sử dụng nhục thân cảnh giới Chuẩn Thánh, mà khống chế nhục thân của mình ở cấp độ Đại La Kim Tiên cực đỉnh.

Hai người chiến đấu cũng không phải là quyết chiến sinh tử, chỉ là tỷ thí mà thôi.

Huống hồ, chỉ có như vậy mới có thể mài dũa chiến kỹ nhục thân.

Đợi khi trên cơ thể tràn đầy sức mạnh, Ôn Vũ trực tiếp tung một quyền về phía Đế Giang, nơi quyền đi qua, không gian vẫn bị vặn vẹo đến cực hạn, từng vết nứt không gian nhỏ không ngừng lan rộng.

"Hay lắm." Đế Giang ha ha cười lớn, sau đó toàn thân khí huyết cuồng dũng, không ngừng va chạm với khí huyết chi lực mà Ôn Vũ phát ra, rồi trực tiếp nắm chặt nắm đấm, nghênh đón lên.

Là Tổ Vu, Đế Giang tự nhiên có thể nhìn ra sức mạnh cường đại

ẩn chứa trong khí huyết của đối phương, đương nhiên không dám coi thường, đã dùng đến sức mạnh mạnh nhất.

Oanh!

Hai nắm đấm mang theo thần uy vô tận đột nhiên va chạm vào nhau, một tiếng nổ vang vọng trời đất, oanh nhiên bùng phát.

Trong khoảnh khắc, nơi hai nắm đấm va chạm, một luồng sóng xung kích khủng bố vô hình liền bùng phát, điên cuồng càn quét khắp Hồng Hoang đại địa, nơi đi qua, cuồng phong nổi lên, không gian chấn động.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh dưới sự va chạm trực tiếp bay ngược ra ngoài, lùi lại mấy trăm mét.

"Hít..." Khi những người bên dưới nhìn thấy người bay lùi lại, đều hít vào một hơi khí lạnh, bởi vì người lùi lại không phải ai khác, mà chính là đại ca Đế Giang.

Nếu lúc này là giao phong thực lực chân chính, Đế Giang chưa chắc đã là đối thủ của Ôn Vũ, nhưng hiện tại chỉ thuần túy đối kháng bằng nhục thân, không hề có kỹ xảo nào, lại vẫn bị đánh lui, làm sao có thể không khiến họ kinh ngạc.

Hậu Thổ không ngờ nhục thân của Ôn Vũ lại cường đại đến vậy, dù sao sau khi ra đời, không có Tổ Vu nào lại cảm thấy thân thể của đối phương lại cường đại như vậy, nhưng không tự mình thể hội một phen, làm sao biết được nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (ngoài người còn có người, ngoài trời còn có trời).

"Xem ra lời ta nói không sai, thành tựu về nhục thân của ngươi, thậm chí còn mạnh hơn Tổ Vu chúng ta." Đế Giang sau khi bị đánh lui, đứng trong hư không, tay phải đặt sau lưng, nếu nhìn kỹ sẽ thấy nó khẽ run rẩy, lúc này trên mặt hắn một vẻ thản nhiên, còn mang theo

một tia khâm phục nói.

"Đế Giang Tổ Vu cũng không hề yếu." Thế giới Hồng Hoang cường giả vi tôn, Ôn Vũ nghe ra sự kính sợ trong lời nói của đối phương, cười nói.

Mặc dù cảnh giới của Đế Giang kém nhiều, nhưng khả năng đồ sát, bác sát của Vu Tộc lại phong phú hơn không ít, vừa rồi chỉ dựa vào nhục thân cường đại, ở cùng cấp bậc chưa chắc đã mạnh hơn.

Từ đó có thể thấy được, nhục thân của Vu Tộc khủng bố đến nhường nào.

"Tiếp!" Đế Giang sao có thể dễ dàng nhận thua, khi cánh tay của hắn hồi phục, chỉ nói hai chữ, trực tiếp xông về phía Ôn Vũ.

Khí huyết trên người Đế Giang điên cuồng phun trào, nơi đi qua, mang theo từng mảng huyết vụ, thanh thế to lớn.

Thấy Đế Giang xông đến, Ôn Vũ song mục ngưng lại, sau đó hóa thành một đạo khí huyết chi long, cũng xông lên.

Hai thân ảnh trong một khoảnh khắc liền giao thoa vào nhau.

Oanh oanh oanh.

Tiếng va chạm kịch liệt liên tục không ngừng, nổ vang trên bầu trời, từng đạo quang ba từ nơi hai người va chạm bùng phát, vô cùng chói mắt.

Trong khoảnh khắc, nơi hai người chiến đấu, không gian chấn động không ngớt, từng vết nứt không gian đáng sợ hiện ra giữa hư không, lộ ra hư không đen kịt vô cùng, tựa như vực sâu.

Dư lực chiến đấu như muốn đánh xuyên cả trời đất, thần uy vô thượng tràn ngập, nhật nguyệt chìm lặn, chiếu phá vạn vật.

Oanh!

Kèm theo một tiếng nổ oanh minh kịch liệt truyền đến.

Thân ảnh Đế Giang lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, chỉ là lần này trông thảm hơn không ít so với trước.

Chỉ thấy trên y phục của Đế Giang, từng vết quyền ấn chồng chất lên nhau, không ít chỗ thậm chí bị đánh nát, lộ ra làn da màu đồng.

"Ha ha, thật sảng khoái a, đánh với Đế Tuấn thì làm gì có được sự sảng khoái này, chỉ biết lợi dụng pháp lực và pháp bảo, một chút ý tứ cũng không có." Đế Giang ngửa mặt lên trời cười lớn, hoàn toàn không để ý đến hình tượng của mình.

Một lần giao chiến này, đánh cực kỳ sảng khoái, thậm chí còn có thể cảm giác nhục thân của mình dưới sự xung kích mạnh mẽ của đối phương, hơi có chút đề thăng, tuy rằng không rõ ràng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được.

Loại chiến đấu ở mức độ này, những người tu luyện Nguyên Thần và pháp lực kia làm sao có thể thể hội được.

Chiến đấu của chân nam nhi, phải quyền quyền đến thịt!

"Lời của Đế Giang Tổ Vu cực kỳ đúng, ta cũng lần đầu tiên được trải nghiệm cuộc nhục bác hàm sướng lâm li như vậy, trước đây chưa từng thể hội, nay lại được thành toàn, quả nhiên kích thích." Ôn Vũ cũng cười nói.

Hắn không giống Đế Giang thảm trạng, đạo bào trên người lại không dính một hạt bụi, muốn sạch sẽ bao nhiêu thì có bấy nhiêu, tuy rằng nắm đấm của đối phương có đánh vào người, nhưng toàn bộ đều bị khí huyết bao bọc quanh hắn cản lại.

Ôn Vũ nói không sai, từ trước đến nay chưa từng nhục bác như ngày hôm nay, vẫn luôn sử dụng Thí Thần Thương và pháp lực của bản thân để đối kháng, nhưng trận chiến lần này lại hoàn toàn khác,

cảm giác quyền quyền đến thịt sảng khoái, chưa từng có.

Chương 52

"Tiếp theo, ta sẽ sử dụng Tổ Vu Chân Thân, ngươi phải cẩn thận đấy." Đế Giang nói xong, thân hình hắn bắt đầu biến hóa, trong nháy mắt liền biến thành hình dạng như túi vàng, đỏ như lửa đan, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi.

Cùng lúc đó, khí tức trên người Đế Giang bắt đầu điên cuồng tăng vọt, thân thể càng trực tiếp bành trướng gấp đôi không chỉ, đạo bào trực tiếp bị xé rách, lộ ra nhục thân bằng sắt thép, trên cơ thể nổi lên từng mạch máu thô tráng, khủng bố đến cực điểm.

"Đây chính là Chân Thân của Đế Giang sao, quả nhiên phi phàm." Ôn Vũ nhìn Đế Giang với hình dạng quỷ dị, thân hình bành trướng, trên mặt lộ ra thần sắc kinh thán.

Từ trong cơ thể đối phương, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại, thậm chí có thể sánh ngang với sức mạnh ở cấp độ Đại La Cực Đỉnh.

Đột nhiên, thân hình Đế Giang đang đứng trên hư không khẽ lắc một cái, cả người biến mất tại chỗ, để lại một tàn ảnh mờ nhạt, trong nháy mắt đã ở trước người Ôn Vũ.

Ôn Vũ tinh thông Pháp Tắc Không Gian, sớm đã cảm nhận được dao động không gian trên người Đế Giang, nên khi đối phương xuất hiện trước mặt, hắn liền giơ nắm đấm, một quyền đánh về phía Đế Giang.

Chiến đấu lâu như vậy, Đế Giang biết Ôn Vũ tinh thông Pháp Tắc Không Gian, nên biết rõ hành động của mình không thể giấu được đối phương, liền trực tiếp nghênh đón nắm đấm của Ôn Vũ.

Oanh!

Kèm theo một tiếng nổ vang vọng vũ trụ cự đại, hai nắm đấm của hai người lại một lần nữa đối chọi vào nhau.

Thanh thế lần này còn to lớn hơn bất kỳ lần nào trước đây, một luồng khí thế vô cùng khủng bố từ đó bùng phát, phong bạo hủy thiên diệt địa hình thành quanh thân, chấn động cả không gian như mặt gương không ngừng vỡ vụn.

Phong bạo khủng bố cuộn trào ra, mang theo vô lượng thần uy khuếch tán ra bốn phía, cả bộ lạc Vu Tộc đều có thể cảm nhận được luồng khí tức hủy thiên diệt địa này.

Chỉ thấy hai đạo thân ảnh dưới sự va chạm kịch liệt, bất động như tùng, đều duy trì tư thế nắm đấm đối chọi vào nhau.

"Đế Giang Tổ Vu, xem ra thực lực của huynh không thể lay chuyển được ta." Ôn Vũ giữ tư thế nắm đấm giơ ra, nhưng lại đứng thẳng như cây thương tùng, tuy đối phương đã hiện hóa Tổ Vu Chân Thân, nhưng vẫn không thể làm gì được hắn.

"Ha ha ha, không bằng thêm vài vị nữa đi, ta sợ một mình Đế Giang Tổ Vu không đủ sức." Ôn Vũ cười lớn nói, quả thực, nhục thân tuy đã bị áp chế ở Đại La Cực Đỉnh, nhưng vừa rồi một kích, vẫn còn chút dư lực, e rằng thêm hai Tổ Vu nữa, may ra mới có thể khiến hắn sử dụng toàn lực ở cấp độ đó.

"Hừ, tiểu tử, nói đại ngôn thì có thể, nhưng đừng để lưỡi bị líu." Chúc Dung nghe lời Ôn Vũ nói, trong lòng không khỏi dâng lên một trận tức giận, liền phẫn hận nói với Ôn Vũ.

Tính tình Chúc Dung nóng nảy, nay thấy Ôn Vũ đối mặt với đại ca mình, lại nói ra lời đại ngôn như vậy, tự nhiên không nhịn được.

"A a, ta có nói đại ngôn hay không, thử một lần là biết." Ôn Vũ nghe xong cũng không tức giận, dù sao hắn có thực lực, nên chỉ thản

nhiên cười nói.

“Ta muốn thử xem, nếu đối mặt với mấy vị Tổ Vu, ta có thể chống đỡ được không?” Đế Giang đứng một bên không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Ôn Vũ dần dần trở nên âm lãnh, là đại ca trong số tất cả Tổ Vu, hắn có sự tự tôn của mình, làm sao có thể chịu loại khinh thị này.

Nhưng chỉ lát sau, sự âm lãnh trong ánh mắt Đế Giang lại chuyển hóa thành một tia ngưng trọng, hắn không phải là người vô não, hơi suy nghĩ một chút về ý tứ trong lời nói của đối phương, liền hiểu ra.

Đối phương đã dám nói như vậy, hiển nhiên có sự nắm chắc tuyệt đối, nếu không chỉ sẽ tự rước họa vào thân.

Nếu thật sự như vậy, hắn đoạn nhiên không dám coi thường đối phương, vừa hay Đế Giang cũng muốn xem xét, Ôn Vũ liệu có thực lực như vậy không.

“Hay lắm tiểu tử, vậy ta liền thử xem.” Chúc Dung nghe vậy, trong mắt lóe lên một trận lửa, khí huyết toàn thân liền như giếng phun trào, không ngừng tuôn ra ngoài, sau đó hóa thành một quả sao băng đỏ rực, trực tiếp đâm thẳng vào Ôn Vũ.

“Đại ca, ta cũng giúp một tay.” Lúc này, Cộng Công ở một bên không tiếng động lại mở miệng.

Cộng Công có mái tóc màu lam nhạt, râu ria đầy mặt cũng màu lam, theo lời nói liền bay về phía trước.

Cộng Công là một người dễ nổi giận, chỉ là vẫn luôn đối đầu với Chúc Dung, vì vậy mới đâm đổ cả Bất Chu Sơn.

Nay Cộng Công thấy Ôn Vũ nói ra lời đại ngôn như vậy, lại thấy Chúc Dung cũng ra tay, trong lòng liền có chút mất cân bằng, nên hiện tại tự nhiên không thể đứng yên.

Cộng Công nói xong, hóa thành một đạo tàn ảnh màu lam, trực tiếp lao về phía Ôn Vũ.

Khi Chúc Dung và Cộng Công xông lên, Đế Giang cũng trực tiếp bước một bước, biến mất tại chỗ.

"Ha ha, hay lắm." Ôn Vũ thấy vậy không những không hề lo lắng, ngược lại còn lộ ra vẻ hân hoan, bước một bước, nắm đấm đột nhiên oanh ra, trực tiếp nghênh đón công kích của ba người.

Phang… phang.

Không có gì bất ngờ, kèm theo hai tiếng nổ vang, Chúc Dung và Cộng Công hai người lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này công kích của Đế Giang cũng đến.

Ôn Vũ không thèm nhìn, khuỷu tay nâng lên, cản lại nắm đấm của đối phương, sau đó một cú đá tiên, trực tiếp quét vào người Đế Giang.

Phang.

Đế Giang chịu một kích này, cũng bị chấn lui ra bốn năm bước, hiển nhiên không thảm hại như Chúc Dung và Cộng Công.

Lúc này Chúc Dung và Cộng Công đang bay ngược ra ngoài, đều lộ ra vẻ kinh hãi, biết lời nói của đối phương không sai, quả thực có thực lực như vậy.

Hai người vừa rồi khi đối kháng với Ôn Vũ, lực lượng khủng bố truyền đến từ nắm đấm của đối phương như đâm vào xe lửa, không có chút sức chống cự nào.

"Mau hiện ra Tổ Vu Chân Thân đi, nếu không sẽ nhanh chóng bị loại khỏi cuộc chơi." Ôn Vũ nhìn Chúc Dung và Cộng Công ở đằng xa, trên mặt lộ ra nụ cười hiền hòa, thản nhiên nói.

Chúc Dung và Cộng Công tuy thực lực phi phàm, nhưng yếu hơn

Đế Giang một chút, lúc này Đế Giang đã là Tổ Vu Chân Thân, không phải nhục thân bình thường, làm sao có thể đỡ được nắm đấm của Ôn Vũ.

"Hừ." Chúc Dung và Cộng Công đều lạnh hừ một tiếng, nhưng cũng không phản đối, sau đó hét lớn một tiếng, hai người đồng thời hiện ra Tổ Vu Chân Thân.

Chương 53

Chúc Dung là hình dạng đầu thú thân người, thân phủ vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa.

Cộng Công thì đầu rắn thân người, thân phủ vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn mãng xà xanh.

Thân thể hai người đều bành trướng, không khác gì Đế Giang, trên thân thể, tỏa ra sát khí nồng đậm và sức mạnh bùng nổ.

Ba người trên không trung nhìn nhau một cái, sau đó mỗi người hóa thành một tàn ảnh, trực tiếp xông về phía Ôn Vũ.

Ôn Vũ thấy vậy song mục ngưng lại, ba người đều ở trạng thái Tổ Vu Chân Thân công kích, thực lực tăng vọt không ít, hiện tại muốn đối phó sẽ không dễ dàng như trước nữa, phải lấy ra chút thực lực mới được.

"Hát!" Ôn Vũ ngửa mặt lên trời gầm lớn, sau đó trên cơ thể dường như ngưng tụ ra một luồng khí thế khai thiên, khí thế Đại La Cực Đỉnh oanh nhiên bùng phát.

Lúc này thân thể hắn chấn động không ngớt, toàn thân dần dần biến thành đỏ rực, nhìn kỹ lại thì phát hiện vô số phân tử máu nhỏ bao phủ trên cơ thể, tựa như một bộ áo giáp màu máu.

Khí huyết trong cơ thể cường đại đến một mức độ nào đó, tự nhiên sẽ bùng phát, biểu hiện ra một loại trạng thái.

Ôn Vũ song mục thanh minh, hai nắm đấm màu máu khổng lồ oanh nhiên vung ra, nơi đi qua, vô lượng thần uy tràn ngập, không gian vỡ nát, hư không hiện ra.

Ba người Đế Giang nhìn thấy nắm đấm màu máu, đều lộ ra vẻ

kinh hãi, nhao nhao vung quyền nghênh đón lên.

Oanh!

Bốn người đối chọi vào nhau, trong khoảnh khắc, núi lay đất chuyển, trời sập đất nứt, không gian sụp đổ, cuồng phong không ngớt, dư uy khủng bố, mang theo phong bạo hủy diệt, càn quét ra bốn phía.

Đế Giang dưới một kích bị chấn lui mấy bước, Chúc Dung và Cộng Công thì bay ngược ra ngoài.

Ôn Vũ không hề có ý định dừng tay, trực tiếp xông về phía Đế Giang.

Đế Giang thấy vậy không hề lùi bước, người Vu Tộc xưa nay trọng chiến đấu, muốn chiến thì chiến cho sảng khoái, dù thân chịu trọng thương cũng sẽ không bỏ cuộc, liền trực tiếp nghênh đón công kích của Ôn Vũ.

Chúc Dung và Cộng Công tuy trong lòng khổ sở, nhưng lại không dễ dàng nhận thua, sau khi ổn định thân thể, vội vàng bay lên phía trước, phối hợp với Đế Giang, ba người lại một lần nữa chiến đấu với Ôn Vũ.

Lúc này, trên bầu trời như có bốn đạo sao băng với màu sắc khác nhau, không ngừng va chạm vào nhau, bùng phát ra ánh sáng chói mắt và tiếng nổ ầm ĩ trầm đục.

Thanh thế lần này hiển nhiên càng khủng bố hơn, khí huyết cuồng bạo và sức mạnh kinh người giao thoa với hư không, không gian phương viên mấy trăm vạn dặm bắt đầu chấn động kịch liệt, hư không vô tận không ngừng sụp đổ, phong bạo hủy diệt điên cuồng dũng động, dường như thiên địa thương khung đều sắp bị đánh nát.

Cùng với đại chiến kéo dài, vẻ chấn hám trên mặt ba người Đế Giang càng lúc càng mạnh, cảm nhận công kích của Ôn Vũ không

ngừng tăng cường, dường như vô cùng vô tận.

Lúc này trên người ba người đã xuất hiện những vết thương lớn nhỏ, đều do nắm đấm của đối phương không ngừng đánh vào mà thành, hai bên trong cuộc đối chiến, lại ra tay đến mấy vạn quyền, có thể thấy cường độ của trận chiến lần này lớn đến mức nào.

"Ha ha, thật sảng khoái quá." Ôn Vũ ha ha cười lớn, lúc này hắn dường như rơi vào một cảnh giới huyền diệu, đối với hành động ra tay của Đế Giang đều dường như dự đoán trước.

Đồng thời, Ôn Vũ cảm thấy khí huyết trong cơ thể dường như dần dần giao dung với nhục thân, theo đó, nhục thân của hắn cũng không ngừng tăng cường.

Duy trì trạng thái này, Ôn Vũ hưng phấn không ngớt, những công kích mà hắn tung ra cũng càng lúc càng mạnh.

Oanh oanh oanh.

Lúc này, trên bầu trời dường như truyền đến ba tiếng sấm sét, sau đó thấy ba người Đế Giang dưới sự công kích mãnh liệt của Ôn Vũ, đều bị đánh bay ra ngoài.

Đế Giang trực tiếp bay ra ngoài mấy trăm mét, mới miễn cưỡng dừng lại được, sau đó hai tay chống đầu gối, thở hổn hển, thân thể cũng không ngừng run rẩy, những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống từ người hắn.

Chúc Dung và Cộng Công thì lại khác, thực lực không mạnh bằng Đế Giang, sau khi bay ra ngoài lần này thì lại trực tiếp rơi xuống đất, sau đó hôn mê bất tỉnh.

"Chẳng lẽ huynh không dùng hết toàn lực?" Đế Giang cố gắng đứng thẳng người, chăm chú nhìn Ôn Vũ hỏi, nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong ánh mắt hắn có thêm một tia kinh ngạc.

Lúc này trong lòng Đế Giang như sóng biển cuồn trào, đối phương sau khi ba người hắn hiện hóa Tổ Vu Chân Thân, lại có thể đánh hắn thảm hại đến vậy.

Giải thích duy nhất là Ôn Vũ không hề dùng hết toàn lực, hoặc đối phương trong quá trình giao chiến với hắn không ngừng mạnh lên, chỉ là điều thứ hai thực sự quá phi lý, hầu như không thể, nên hắn thà tin vào điều thứ nhất.

"Ta bắt đầu đã dùng ra sức mạnh mạnh nhất ở cấp độ này, chỉ là trong quá trình giao chiến với huynh, kinh nghiệm bác đấu nhục thân của ta, không ngừng trở nên thành thạo hơn." Ôn Vũ nói thật.

Ban đầu, hắn quả thực đã lấy ra thực lực mạnh nhất bị áp chế ở Đại La Cực Đỉnh, chỉ là sau đó không hiểu sao lại tiến vào một trạng thái huyền diệu, chiến lực của hắn theo đó cũng tăng cường.

"Cấp độ này?" "Lại thật sự ẩn giấu thực lực?" "Trong chiến đấu dần dần mạnh lên?" Lúc này Đế Giang nghe lời Ôn Vũ nói, liên tiếp hỏi ba tiếng, sau đó kinh hãi nhìn Ôn Vũ.

Hắn nghe ra ý tứ trong lời nói của đối phương, trước hết là đối phương căn bản không hề dùng hết toàn lực, chỉ sử dụng sức mạnh cùng cấp độ với mình, vậy thì thực lực của đối phương phải ở trên mình.

Kế đến là đối phương sau khi áp chế thực lực, lại có thể không ngừng mạnh lên ở cấp độ đó.

Biến thái a!

Đế Giang không khỏi thốt lên, nội tâm hắn sớm đã bị chấn kinh đến mức không thể nào hơn được nữa.

Một chúng Tổ Vu bên dưới nghe Ôn Vũ và Đế Giang đối thoại xong, đều đầy vẻ không thể tin nổi, nếu lời của Đế Giang là thật, vậy

thực lực của đối phương khủng bố đến nhường nào.

Phải biết rằng, thủ đoạn mạnh nhất của mọi người chính là hiện ra Tổ Vu Chân Thân, nhưng ngay cả như vậy, lại không địch lại thực lực của đối phương sau khi áp chế!

"Hít." Tất cả mọi người sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Ôn Vũ, đều hít vào một hơi khí lạnh, trên mặt hiện lên vẻ chấn hám.

Chương 54

Không ngờ đối phương lại thật sự áp chế thực lực, vậy ở trên đó còn thực lực nào nữa, Chuẩn Thánh ư?

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người trong đầu đều lóe lên một ý nghĩ.

"Ta muốn kiến thức thực lực chân chính của đạo hữu, mong đạo hữu không tiếc của quý." Đế Giang chắp tay nói với Ôn Vũ, trong mắt lóe lên một tia sáng kiên định.

Đối phương không dùng hết toàn bộ thực lực mà đã đánh mấy người hắn thảm hại đến vậy, nếu dùng hết toàn lực thì kết quả, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Chỉ là, Đế Giang cho rằng sau khi chiến đấu một trận với Ôn Vũ, ngay cả thực lực chân chính của đối phương cũng không nhìn thấy, trong lòng ít nhiều có chút không cam tâm.

Người Vu Tộc không biết sợ hãi, dù biết rõ sẽ thua, cũng vẫn phải thử một phen.

"Được, nếu đạo hữu chấp ý như vậy, ta cũng không tiện giấu giếm nữa." Ôn Vũ khẽ trầm ngâm một lát, sau đó liền đồng ý.

Nghe ra ý vị thỉnh cầu trong lời nói của Đế Giang, nên không cần thiết phải ẩn giấu.

Ôn Vũ nói xong, cũng không áp chế thực lực nữa, dứt khoát giải phóng toàn bộ sức mạnh trên nhục thân.

Quả nhiên, sau khi Ôn Vũ không áp chế, khí tức trên người hắn liền điên cuồng tăng vọt, như một cự thú hoang cổ tỉnh giấc, một luồng khí tức khủng bố hơn trước rất nhiều, từ trong cơ thể tràn ra,

tỏa ra uy áp khủng bố khiến người ta run sợ.

Trong khoảnh khắc, thiên địa vạn vật đều mất màu, nhật nguyệt tinh thần ảm đạm vô quang, trên cửu thiên, thần phong gào thét, vô lượng thần quang tràn ngập, chiếu rọi vạn dặm hư không.

Đế Giang đứng trước mặt Ôn Vũ, là người có thể cảm nhận rõ nhất sự cường đại của luồng khí tức này, lúc này hắn dường như đang đối mặt với một Tôn cự thú khủng bố, khí thế khát máu hung hãn không ngừng bao trùm lấy hắn.

Một chúng Tổ Vu đứng bên dưới, dưới luồng sức mạnh kinh người này đều lộ ra vẻ kinh hãi, tuy không cảm nhận rõ ràng như Đế Giang, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự khủng bố của luồng sức mạnh kia.

"Hát!" Ôn Vũ gầm lớn một tiếng, trực tiếp tung ra một quyền, một luồng khí thế không thể địch nổi ngưng tụ trên nắm đấm, từng tiếng phong lôi khủng bố không ngừng truyền ra, trực tiếp lao về phía Đế Giang.

Đế Giang thấy Ôn Vũ mang theo luồng khí thế khủng bố kia xông đến, trong mắt lộ ra một tia kinh sợ, nhưng sau đó lại bị kiên định thay thế, hiển nhiên, hắn không hề bỏ cuộc.

Lần này Đế Giang trực tiếp dồn mười hai phần tinh thần, tập trung toàn bộ sức mạnh trên nắm đấm, sau đó tung ra một quyền, không hề có bất kỳ động tác hoa mỹ nào, dường như là một quyền bình thường.

"Oanh." Trong tiếng nổ kịch liệt, nắm đấm của Ôn Vũ và nắm đấm của Đế Giang đối chọi nặng nề vào nhau, như sao Hỏa va chạm Trái Đất vậy.

Sau đó thấy thân thể Đế Giang như sao băng rơi xuống, không

ngừng bay ngược ra ngoài, đồng thời máu tươi không ngừng phun ra từ miệng, thảm thiết đến cực điểm.

"Đại ca!" "Đại ca!" Từng tiếng kinh hô vang lên khắp nơi, một chúng Tổ Vu bên dưới nhao nhao chạy về phía nơi Đế Giang bị đánh bay.

Ôn Vũ trên không trung thấy vậy, cũng vội vàng bay xuống, đứng một bên.

"Hít." Khi nhìn thấy thảm trạng của Đế Giang, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Cùng lúc đó, trong ánh mắt mọi người nhìn Ôn Vũ đều không khỏi tự chủ sinh ra một tia kinh sợ.

Chỉ thấy lúc này Đế Giang, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng vương vãi máu tươi đỏ thẫm, cả cánh tay phải hiện ra hình dạng bất quy tắc, vặn vẹo một cách quỷ dị, hiển nhiên trực tiếp bị đánh gãy, ở ngực phải, một vết quyền ấn lớn rõ ràng có thể thấy, khiến lồng ngực hắn bị lõm xuống.

"Không ngờ một quyền lại khủng bố đến vậy, mặc dù chưa sử dụng hết toàn bộ thực lực nhục thân cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự khác biệt giữa cảnh giới Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên như trời với vực." Nhìn dáng vẻ của Đế Giang, ngay cả Ôn Vũ cũng bị chấn kinh, trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Ôn Vũ một kích này thực ra đã có chút thu tay, từ khi cơ thể hắn xảy ra những biến hóa kỳ diệu, hắn có thể cảm nhận được nếu dùng hết toàn lực, e rằng Đế Giang sẽ trực tiếp bị đánh tàn, thậm chí nhục thân cũng sẽ bị đánh nát.

Thực ra cũng bình thường, cảnh giới Chuẩn Thánh bắt đầu tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên, không chỉ pháp lực sẽ dần dần thuế biến

thành Hỗn Nguyên pháp lực, nhục thân sẽ dần dần tiến hóa thành Hỗn Nguyên chi thể, tự nhiên không thể nói chuyện cùng ngày.

Vì vậy, Chuẩn Thánh bất kể pháp lực và nhục thân đều vượt xa Đại La Kim Tiên có thể so sánh, nếu không ngày đó đối mặt với liên thủ của bốn vị Đại La, Ôn Vũ tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy.

"Khụ khụ." Lâu sau, Đế Giang cuối cùng cũng tỉnh lại, sau đó trong miệng lại ho ra một ngụm máu tươi lớn.

"Đế Giang Tổ Vu, thực sự xin lỗi, bần đạo không khống chế tốt lực đạo, khiến huynh bị thương thành ra như vậy." Ôn Vũ nhìn Đế Giang tỉnh lại, đầy vẻ áy náy nói.

"Khụ, không trách đạo hữu, tại hạ thực lực thấp kém, ngay cả một quyền của đạo hữu cũng không đỡ nổi, thật đã làm mất mặt phụ thần." Đế Giang tự ti nói, trên mặt lộ ra một tia thần sắc bất lực.

Một chúng Tổ Vu bên cạnh nghe Đế Giang nói xong đều đỏ mặt, không khỏi tự chủ quay đầu nhìn sang Chúc Dung và Cộng Công ở phía khác.

Đại ca của họ cộng thêm hai người Chúc Dung hợp lực mà còn không đỡ nổi, thậm chí còn bị đánh thảm hại như vậy, huống hồ là những người khác thì khỏi phải nói.

"Trong tay bần đạo có một vật, vừa hay có thể giúp ba vị Tổ Vu chữa trị thương thế, coi như một chút bồi thường cho chư vị." Ôn Vũ nói rồi lấy ra tịnh bình, từ trong đó lấy ra ba đoàn Tam Quang Thần Thủy, sau đó bấm pháp quyết, liền hóa thành ba luồng lưu quang ba màu, lần lượt rơi xuống trên không đầu Đế Giang, Chúc Dung và Cộng Công.

"Hít, Tam Quang Thần Thủy!

Không ngờ đạo hữu lại có thần vật như vậy, quả nhiên phúc

duyên sâu dày.” Đế Giang nhìn linh dịch ba màu phía trên, thần sắc lộ ra một tia kinh hỉ, đồng thời bội phục vận khí của đối phương, lại có thể thu hoạch thần vật như vậy.

Hắn không chút do dự liền hút đoàn Tam Quang Thần Thủy đó vào miệng, sau đó bắt đầu luyện hóa dược lực bên trong.

Phía Chúc Dung và Cộng Công thì trực tiếp dung nhập vào cơ thể, để Tam Quang Thần Thủy tự mình ôn dưỡng.

“Lần này đa tạ đạo hữu.” Hậu Thổ bước lên, chắp tay cảm tạ Ôn Vũ.

Mặc dù Đế Giang là do Ôn Vũ đánh bị thương, nhưng vốn dĩ Đế Giang chấp ý muốn đối phương sử dụng toàn lực, nên căn bản không trách người ta.

Hơn nữa, Ôn Vũ lại tặng bảo vật trân quý như vậy cho ba người Đế Giang, khiến Vu Tộc nợ đối phương một ân tình.

Chương 55

"Đạo hữu khách khí rồi, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi." Ôn Vũ lắc lắc đầu, nói sự thật, dù Đế Giang tự nguyện, nhưng suy cho cùng hắn vẫn là người đã đánh bị thương.

Dù đối phương không trách tội, nhưng trong lòng vẫn sẽ không yên.

Tam Quang Thần Thủy đối với Ôn Vũ cũng không thiếu, nếu có thể dùng Tam Quang Thần Thủy đổi lấy hảo cảm của Hậu Thổ và thậm chí toàn bộ Vu Tộc, cũng là một lựa chọn không tồi.

Tiếp theo, mọi người đều không nói gì, tĩnh lặng chờ đợi ba người Đế Giang hồi phục.

"Ông." Đột nhiên, một tiếng vang kỳ dị truyền đến.

Ngay sau đó, ánh mắt mọi người theo tiếng vang nhìn lại, Đế Giang vốn đang nằm trên mặt đất quanh thân bắt đầu tỏa ra ánh huỳnh quang ba màu nhàn nhạt, từng đạo đạo vận huyền diệu lưu chuyển, bao bọc hoàn toàn lấy hắn.

Dưới tác dụng của Tam Quang Thần Thủy, cơ thể Đế Giang bắt đầu dần dần hồi phục, vết lõm ở ngực vốn bị hõm xuống, dưới sự di động của ánh huỳnh quang kia, nhanh chóng bành trướng trở lại.

Cánh tay vốn bị đánh vặn vẹo, dưới tác dụng của đoàn huỳnh quang màu lục, huyết nhục tư sinh, trong ánh mắt kỳ dị của mọi người, tự mình vặn trở lại, sau đó hồi phục hình dạng bình thường.

Lâu sau, ánh huỳnh quang tiêu tán, thương thế trên người Đế Giang cũng cuối cùng đã hoàn toàn hồi phục.

Hắn cảm thụ lại cơ thể một phen, sau khi không phát giác có bất

kỳ vấn đề nào, liền đứng dậy chắp tay tạ ơn Ôn Vũ.

Chúc Dung và Cộng Công ở một bên cũng hồi phục cùng lúc, rồi bước đến.

"Ôn đạo hữu, tại hạ bái phục." Chúc Dung bước lên, trong ánh mắt đầy vẻ bái phục, nói với Ôn Vũ, Cộng Công ở một bên cũng tương tự.

"Chúc Dung Tổ Vu không cần như vậy." Ôn Vũ cười xua tay nói.

Đối với hắn, hoàn toàn không có chuyện phục hay không phục, chỉ là giao đấu với nhau mà thôi.

"Lần này đạo hữu đến Vu Tộc ta, ta lại không chiêu đãi đạo hữu thật tốt, thật đáng hổ thẹn, không bằng đạo hữu ở lại Vu Tộc ta vài ngày, như vậy ta sẽ có thể tận tình làm chủ nhà!" Đế Giang chân thành nói với Ôn Vũ.

Dù sao cũng là một trận đánh, trước hết, hai người giao đấu một trận vô hình trung đã kéo gần quan hệ với Ôn Vũ, nếu để đối phương ở lại Vu Tộc vài ngày, có thể khiến quan hệ giữa hai bên càng thêm vững chắc.

Kế đến Đế Giang rất bội phục thực lực cường đại của Ôn Vũ, lần này lợi dụng Tam Quang Thần Thủy để hồi phục hoàn toàn thương thế trên người, thực lực lại tiến thêm một bước, biết được lý do chiến đấu với Ôn Vũ.

Nếu Ôn Vũ ở lại, có lẽ có thể không ngừng giao đấu với hắn, thực hiện cùng thắng.

"Ừm!" Ôn Vũ khẽ trầm ngâm một lát.

Thực ra, Ôn Vũ cũng có ý định ở lại Vu Tộc một khoảng thời gian, dù sao nhục thân của Vu Tộc đối với hắn, có tác dụng tham khảo rất lớn, nếu có thể không ngừng giao đấu với họ, nhục thân của hắn cũng

có thể trở nên cường đại hơn.

"Được, vậy làm phiền đạo hữu." Ôn Vũ chắp tay, khẽ cười nói.

"Ha ha, như vậy rất tốt." Đế Giang cũng cười lớn, sau đó liền dẫn mọi người đi về phía Bàn Cổ Thần Điện.

Khi Ôn Vũ đang giao lưu với Vu Tộc, trận đại chiến kinh thiên động địa với Nữ Oa tứ nhân ở Hỗn Độn cũng nhanh chóng truyền ra, trong ngoài Hồng Hoang, không ai không biết không ai không hiểu, tất cả mọi người đều bị chiến dịch này chấn kinh hoàn toàn.

Vì sao?

Bởi vì Nữ Oa và Phục Hy, vốn là Đại Thần Thông Giả lừng lẫy danh tiếng của Hồng Hoang, thực lực phi phàm, lại ngưng tụ ra tồn tại Đại La Đạo Quả Pháp Tắc, hầu như đứng trên đỉnh phong.

Trong số đó còn có hai vị hoàng giả của Yêu Tộc là Đế Tuấn và Thái Nhất, hai vị hoàng giả này không phải người bình thường, hiện nay thế lực Yêu Tộc ở Hồng Hoang càng lúc càng lớn, người có thể làm hoàng giả của một tộc.

Tự nhiên không cần nói nhiều.

Thực lực hai người đều đã ngưng tụ Đại La Đạo Quả, mạnh hơn Nữ Oa và Phục Hy một chút.

Nhưng mặc dù như vậy, lại vẫn bị một người vô danh tiểu tốt đánh bại, đáng sợ hơn là đối phương một mình đánh bốn, trực tiếp đánh bốn người phải tháo chạy tán loạn, thậm chí còn phế đi một cánh tay của Đế Tuấn, thực lực như vậy, làm sao có thể không khiến người ta chấn kinh.

Vì vậy chúng nhân Hồng Hoang sớm đã liệt Ôn Vũ vào danh sách nhân vật tuyệt đối không thể trêu chọc, thậm chí rất nhiều người còn đồn đại hắn là hung thần ác sát, có thù tất báo, như một tuyệt thế Ma

Đầu.

Tất cả những điều này, Ôn Vũ ở Vu Tộc tự nhiên đều nghe được, nhưng đối với điều này, hắn chỉ khẽ cười mà thôi.

Bởi vì Ôn Vũ căn bản không quan tâm đến cách nhìn của người khác, những thứ này trước mặt thực lực tuyệt đối đều là lời nói suông, hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Ôn Vũ không thể nào vì những chuyện nhỏ nhặt này mà chuyên môn đi tìm phiền phức của lũ lâu la, chỉ có không ngừng đề thăng thực lực mới là đạo lý cứng rắn, hiện nay hắn đang truy cầu Đại Đạo Hỗn Nguyên chí cao vô thượng.

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, cách khi Hồng Quân giảng đạo kết thúc đã qua mấy ngàn năm.

Trong mấy ngàn năm này, Hồng Hoang dấy lên một làn sóng đột phá, kinh qua Đại La Kim Tiên chi đạo do Hồng Quân Đạo Tổ truyền thụ, rất nhiều Đại Thần Thông Giả đều có chỗ lĩnh ngộ và đột phá thành công, trong đó tiêu biểu nhất chính là hai vị hoàng giả của Yêu Tộc.

Hai người đột phá cảnh giới, thiên địa dị tượng liên tục xuất hiện, thần quang ngũ sắc tràn ngập, có thể nói là chấn động một thời.

Sau đó, thực lực hai người càng trực tiếp đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, dẫn đầu tuyệt đại đa số Đại Thần Thông Giả, bởi vì không ít cường giả đều chỉ ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nếu yếu hơn một chút thì ở Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Khi hai người đột phá, cũng có vô số người bàn luận, liệu Ôn Vũ có phải là đối thủ của Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi đột phá không?

Ngoài ra, Bàn Cổ Tam Thanh và các Đại Năng Hồng Hoang đỉnh cấp khác, tất cả đều bước vào đỉnh phong Đại La, chứng tỏ Hồng

Quân giảng đạo có hiệu quả.

Lúc này, Ôn Vũ đã ở Vu Tộc đủ mấy ngàn năm.

Chương 56

Trong mấy ngàn năm, mười hai Tổ Vu Vu Tộc thỉnh thoảng tìm Ôn Vũ để giao lưu thỉnh giáo, giữa họ cũng đã định ra quy tắc, đó là Ôn Vũ không được sử dụng nhục thân Chuẩn Thánh để giao chiến với họ.

Dù sao sau khi đối phương sử dụng nhục thân Chuẩn Thánh, khoảng cách quá lớn, hầu như một quyền một người, nói như vậy, chiến đấu tiếp hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa nào, căn bản không có tác dụng giao lưu.

Vì vậy như vậy, hầu như mỗi lần giao lưu thỉnh giáo đều bùng phát những trận chiến kinh thiên động địa, trong chiến đấu, họ ngây thơ cho rằng Ôn Vũ không thể sử dụng nhục thân Chuẩn Thánh, thì sẽ không phải là đối thủ của họ.

Nhưng tất cả lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, sự thật hầu như hoàn toàn trái ngược với những gì các Tổ Vu nghĩ, ngay cả khi Ôn Vũ sử dụng nhục thân cùng cấp độ với họ, nhưng vẫn không phải là địch thủ, cơ bản mỗi lần chiến đấu xong đều khiến các Tổ Vu thất bại thảm hại.

Cuối cùng các Tổ Vu phát hiện, không chỉ họ đang tiến bộ, Ôn Vũ cũng đang tiến bộ, thậm chí, đối phương tiến bộ còn nhanh hơn họ rất nhiều.

Sau khi biết tất cả, tất cả Tổ Vu đều không thể không thừa nhận thiên phú của đối phương quả thực nghịch thiên, không chỉ chiến lực cường đại, ngộ tính càng khủng bố.

Trong quá trình không ngừng giao lưu như vậy, cảnh giới của các Tổ Vu thăng cấp nhanh chóng, thực lực của Đế Giang, Chúc Dung,

Cộng Công càng có một bước nhảy vọt về chất, hầu như đạt đến cảnh giới đỉnh phong Đại La Kim Tiên, chỉ còn một bước nữa là đến cấp độ Chuẩn Thánh.

Các Tổ Vu khác cũng không hề yếu hơn ba người, tuy cảnh giới chưa đạt đỉnh phong Đại La, nhưng đều đã đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Vì vậy lần này các Tổ Vu Vu Tộc thu hoạch có thể nói là đầy bồn đầy bát, cảnh giới tất cả đều thăng cấp một bậc, chiến lực thì khỏi phải nói.

Ôn Vũ trong mấy ngàn năm này cũng thu hoạch cực lớn, nhục thân dưới sự giúp đỡ của các Tổ Vu, không ngừng ngưng luyện và kiểm chứng, có một đột phá không nhỏ.

Mặc dù không thể tấn cấp Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng cảm giác khí huyết toàn thân không ngừng giao dung với nhục thân, nhục thân như vậy mạnh hơn trước rất nhiều.

Ngoài ra Ôn Vũ còn học được công pháp tu luyện nhục thân của Vu Tộc là Đô Thiên Thần Sát Quyết.

Đô Thiên Thần Sát Quyết không phải tầm thường, nó thậm chí có thể sánh ngang với Cửu Chuyển Huyền Công, pháp môn tu luyện nhục thân chí cao trong Huyền Môn.

Môn công pháp này có thể hấp thu sát khí vô tận giữa trời đất để rèn luyện bản thân, nhục thân vô song, thậm chí có thể lấy sức mạnh chứng đạo, thuế biến thành Hỗn Độn Ma Thần chi thể.

Nếu Tổ Vu tu luyện, chỉ có thể không ngừng hấp thu sát khí chư thiên để tu luyện, một khi gặp lượng kiếp, khi sát khí nồng đậm, nhục thân liền có thể thăng cấp nhanh chóng, nhưng nếu sát khí không đủ, thì tiến cảnh tương đối cũng sẽ chậm hơn rất nhiều.

Chỉ là tất cả những điều này đối với Ôn Vũ, cũng không phải là điều khó khăn, bởi vì hắn đã dung hợp Bàn Cổ thần tủy, lại lĩnh ngộ Sát Phạt Pháp Tắc, sát khí từ sát phạt mà ra, hầu như có thể liên tục phóng thích sát khí phản hồi bản thân, tiến hành tu luyện.

Như vậy, cảnh giới nhục thân của hắn có thể dưới sự rèn luyện kép của Thôn Thiên Đạo Kinh và Đô Thiên Thần Sát Quyết, thăng cấp nhanh chóng, thậm chí cuối cùng nhục thân sẽ tiên pháp lực một bước, thành Hỗn Nguyên.

Vì vậy sau khi học được Đô Thiên Thần Sát Quyết, Ôn Vũ không chút do dự lựa chọn tu luyện, ở trong Vu Tộc có các Tổ Vu chỉ đạo và sự đối kháng không ngừng giữa hai bên, hiển nhiên là nơi tu luyện tốt nhất.

Lại có sát khí tự mình ngưng tụ làm dưỡng khí, tự nhiên tiến cảnh nhanh chóng, nhục thân có một đột phá không nhỏ, rõ ràng sắp đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Một ngày, trên không bộ lạc Vu Tộc, một trận đại chiến kinh thiên động địa đang bùng phát.

Loại chiến đấu này người trong bộ lạc Vu Tộc, cơ bản mỗi ngày đều có thể thấy, sớm đã quen thuộc, nhưng lần này lại khác thường, bởi vì người đối chiến trên không không phải hai người, mà có mười ba đạo thân ảnh, nhìn qua mười hai người đang đối chiến với một người.

Không sai, lúc này đang chiến đấu chính là mười hai Tổ Vu và Ôn Vũ.

Lần này các Tổ Vu yêu cầu Ôn Vũ sử dụng nhục thân Chuẩn Thánh để giao chiến với họ, xem liệu mọi người liên thủ có thể địch lại đối phương không.

Chỉ là, kết quả cuối cùng đã định trước sẽ khiến các Tổ Vu thất vọng.

Trận chiến này không kéo dài quá lâu, Ôn Vũ khi đối chiến với mười hai người, vẫn dễ dàng như trở bàn tay, một quyền một người, còn đánh bay tất cả, giành được thắng lợi cuối cùng.

"Không đánh nữa, không đánh nữa, đánh với một kẻ biến thái như ngươi thật vô vị." Một chúng Tổ Vu đều dừng lại, Chúc Dung với tính cách hào sảng càng trực tiếp mở miệng nói.

"Chư vị không cần khí nộ, ngày tháng còn dài, chư vị cũng có thể đạt đến cấp độ này của ta." Ôn Vũ thấy trên mặt mọi người có chút khó chịu, liền mở lời an ủi.

Hắn biết, chỉ cần sau khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, pháp môn Trảm Tam Thi sẽ được công bố, khi đó, rất nhiều Đại Năng trong Hồng Hoang đều có thể đột phá thành công cảnh giới Chuẩn Thánh.

Lúc đó, nhục thân của các Tổ Vu có thể một mạch đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, ngang bằng với hiện tại của hắn.

"Ừm, đạo hữu nói đúng, thực lực hiện tại của chúng ta cũng không yếu, chỉ là ngươi quá mạnh." Đế Giang lắc lắc đầu, bất lực nói.

Hắn biết những người như mình đang ở cấp độ đỉnh phong trong Hồng Hoang, chỉ là so với Ôn Vũ có khoảng cách, đối phương đã vượt quá quá nhiều.

"Đúng rồi, chư vị thân mang sát khí kinh người, tâm ý lại tương thông, đã tu luyện Đô Thiên Thần Sát Quyết, sao không lợi dụng pháp quyết này tổ thành một môn trận pháp chứ?

Chư vị sẽ là người chủ trận." Ôn Vũ dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, nói với một chúng Tổ Vu.

E rằng ngay cả Ôn Vũ cũng không biết, vì một câu nói của hắn, Vu Tộc đã sáng tạo ra một trong Tứ Đại Sát Trận Thượng Cổ là Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nghe Đế Giang nói vậy, Ôn Vũ gật gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía một bóng dáng yểu điệu trong số các Tổ Vu, dường như có lời muốn nói, nhưng lại không nói ra.

"Đạo hữu có lời gì muốn nói sao?" Hậu Thổ thấy Ôn Vũ có vẻ muốn nói lại thôi, liền ân cần hỏi.

"Khoảng thời gian này nhận được sự chiếu cố của đạo hữu, bần đạo một lần nữa cảm tạ chư vị.

Thu hoạch từ mấy năm giao lưu với chư vị, bần đạo muốn trở về động phủ, bế quan tiêu hóa một phen." Ôn Vũ nói thật, ở đây đã lâu, tu vi của hắn đã có chút không kìm nén được, phải nhanh chóng trở về, sau đó đột phá cảnh giới.

"Ồ, là vậy sao." Hậu Thổ nghe vậy, có chút thất vọng nói.

"Thiên hạ không có yến tiệc nào không tàn, chúng ta sẽ gặp lại." Ôn Vũ nghe ra sự thất vọng trong giọng nói của Hậu Thổ, liền mở lời an ủi.

Chương 57

“Đạo hữu nói rất đúng, sau này bất cứ lúc nào cũng có thể đến Vu Tộc làm khách.” Đế Giang lại không phải là người đa sầu đa cảm, không níu kéo mà trực tiếp nói.

“Nhất định.” Ôn Vũ chắp tay với một chúng Tổ Vu, sau đó không lưu luyến nữa, thân hình khẽ động, liền biến mất trong bộ lạc Vu Tộc.

“Tiểu muội đừng nhìn nữa, người đã đi rồi.” Đế Giang thấy Hậu Thổ có chút ngẩn người, trêu chọc một câu, sau đó liền cười lớn rời đi.

Hậu Thổ bị lời nói của Đế Giang chọc cho mặt có chút đỏ, nhưng không nói nhiều, nhìn sâu vào nơi Ôn Vũ rời đi, sau đó quay người theo bước chân của Đế Giang, rời khỏi nơi đó.

Ôn Vũ rời khỏi Vu Tộc, không quay đầu lại mà trực tiếp lao về hướng Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhưng lúc này, trong không khí đột nhiên truyền đến một trận dị hương, linh khí giữa trời đất dường như trong khoảnh khắc trở nên nồng đậm.

Cảm nhận được sự biến hóa giữa trời đất, Ôn Vũ liền dừng lại, triển khai thần thức bắt đầu tra xét.

“Ôi, lại có dị bảo xuất thế?” Một lát sau, Ôn Vũ cảm nhận được nguồn gốc của dị tượng từ hướng Bất Chu Sơn, liền biết có dấu hiệu bảo bối xuất thế.

“Lại ở hướng Bất Chu Sơn, phải nhanh chóng đi xem, nếu không đi muộn, e rằng sẽ bị người khác lấy mất.” Ôn Vũ không do dự nữa, trực tiếp lóe mình, dịch chuyển về phía dị bảo xuất thế.

Dưới sự trợ giúp của dịch chuyển không gian, Ôn Vũ nhanh chóng xuất hiện trong sơn cốc nơi dị bảo xuất thế, chỉ là sau khi tiến vào sơn cốc, hắn phát hiện có mấy đạo thân ảnh đã đến trước hắn một bước.

Phía trước tổng cộng đứng sáu người, lần lượt là Bàn Cổ Tam Thanh, Nữ Oa, Hồng Vân, Đế Tuấn, sáu người đều tụ tập ở đây do cảm ứng trong lòng.

Bên cạnh sáu người là một cấm chế Tiên Thiên huyền diệu, trong cấm chế là một cây hồ lô đằng, bảy cái hồ lô đang treo lơ lửng trên đó.

"Tiên Thiên Hồ Lô Đằng." Sau khi nhìn thấy vật trong cấm chế Tiên Thiên, Ôn Vũ cũng nhận ra, hiển nhiên chính là Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Khi luyện hóa Bất Chu Sơn trước đây, hắn cũng đã tìm kiếm, nhưng lúc đó thiên cơ chưa hiển, căn bản không thể tìm thấy tung tích của nó, nên đành bỏ cuộc, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây.

Lúc này hồ lô đằng hiển nhiên sắp thành thục, chỉ cần đợi thêm một lát nữa là được.

Khi Ôn Vũ đến, tất cả mọi người ở đó cũng đều phát hiện ra, chỉ là trên mặt mỗi người đều có thần sắc khác nhau.

Biểu cảm của Bàn Cổ Tam Thanh và Hồng Vân thì không thay đổi, hiện tại cũng không phải lúc nhắc chuyện cũ.

Còn Nữ Oa, Đế Tuấn thì sắc mặt không tốt, quan hệ giữa họ và Ôn Vũ cơ bản đã là bất tử bất hưu, nay đã gặp ở đây… "Hôm nay ta sẽ không ra tay với các ngươi, yên tâm, ta không có nhiều thời gian rảnh rỗi để cùng các ngươi làm loạn." Ôn Vũ thấy sắc mặt Nữ Oa hai người không được tốt, liếc nhìn một cái, sau đó thản nhiên nói.

Hắn không ra tay cũng có lý do, trước hết Nữ Oa hai lần đều có

thể trốn thoát, vậy hiển nhiên, Thánh Nhân định sẵn không dễ dàng đánh giết, ngay cả lần này ra tay, cũng chưa chắc có thể giữ chân đối phương.

Còn Đế Tuấn, căn bản hắn lười ra tay, hiện tại quan trọng nhất là hồ lô đằng kia.

Ôn Vũ không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trên người đối phương, hiện giờ cách kỳ hạn vạn năm không còn bao nhiêu thời gian nữa, hắn còn rất nhiều việc chưa làm.

Khi nghe Ôn Vũ sẽ không ra tay, Nữ Oa hai người trong lòng không khỏi đồng thời thở phào nhẹ nhõm, liền không nói gì nữa, chỉ là trong lòng lại là một cảnh tượng khác.

Tâm tình của Nữ Oa phức tạp nhất, không chỉ có sự hận ý vô tận, mà còn có một tia hối hận, lúc đó vì sao lại bị tham lam che mờ đôi mắt, lại ra tay với Ôn Vũ.

Nếu không như vậy, nàng cũng sẽ không phải thấp thỏm lo âu, nhìn thấy Ôn Vũ lo lắng hắn sẽ ra tay, đối phương rõ ràng đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng nàng, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ vì thế mà sinh ra tâm ma.

Nữ Oa trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nhưng hiện tại mọi chuyện đã phát triển đến mức này, rõ ràng không còn đường quay đầu.

Trong lòng Đế Tuấn thì lại có nhiều sự kinh sợ hơn, cảnh tượng đối phương chặt đứt cánh tay hắn còn sống động như in, đối mặt với Ôn Vũ không khỏi tự chủ sinh ra một luồng hàn ý.

Đế Tuấn đã khôi phục cánh tay, nhưng khi đối mặt với Ôn Vũ, luôn cảm thấy cánh tay đó như bị trói buộc, biết rõ đó là do chấp niệm trong lòng tạo thành, và kẻ gây ra mọi tội lỗi chính là Ôn Vũ.

Mặc dù hiện tại thực lực đã đột phá Đại La đỉnh phong, nhưng Đế

Tuấn không hề có chút tự tin nào để chiến thắng Ôn Vũ.

"Ông!" Khi hai người đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình, bỗng nhiên, giữa trời đất truyền đến một đạo dị tượng.

Ngay sau đó, bảy quả hồ lô trên hồ lô đằng đại phóng quang mang, thất sắc thần quang lóe lên không ngừng, từng đạo khí tức huyền diệu từ trên bảy quả hồ lô phát tán ra.

Nhất thời, hoa trời bay lả tả, mây trời tự sinh, ánh sáng khắp chốn, giữa trời đất, hà quang biến đổi nhanh chóng.

Tiên thiên cấm chế bao phủ trên hồ lô đằng cũng theo đó vỡ nát, hiển nhiên đã hoàn thành sứ mệnh, tự động tiêu tán, bảy quả hồ lô trong khoảnh khắc đó hoàn toàn chín muồi.

Ôn Vũ nhìn bảy quả hồ lô, trong lòng cảm ứng một phen, tâm thần khẽ động, nhưng lại có tính toán khác.

Ở hậu thế, hắn đã sớm biết dưới hồ lô đằng còn có huyền cơ khác, nên không định ra tay tranh đoạt ngay, đợi sau khi mọi người lấy đi và rời khỏi, ra tay cũng không muộn.

Vừa rồi Ôn Vũ dò xét, quả nhiên phát hiện dưới hồ lô đằng có một cỗ khí tức dị thường, với tư cách là cường giả mạnh nhất tại hiện trường, đương nhiên không phải Lão Tử và những người khác có thể so sánh được.

"Tử kim hồ lô có duyên với ta." Lão Tử ánh mắt dừng lại trên quả hồ lô màu tử kim thứ nhất, sau đó trực tiếp đưa tay hái xuống.

Ôn Vũ thấy vậy không ngăn cản, linh bảo này vốn tự chọn chủ, người khác khó mà tranh đoạt, trong lòng hắn đã sớm có quyết định.

Quả hồ lô này Ôn Vũ biết rõ, hắn là Tử Kim Hồng Hồ Lô được Lão Tử luyện chế ở hậu thế, trong truyền thuyết dùng để đựng đan dược, sau này đại phóng dị sắc trong Tây Du.

Đợi sau khi Lão Tử lấy đi một quả hồ lô, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ lần lượt tiến lên, hái lấy quả hồ lô màu xanh lục thứ hai và quả màu xanh lam thứ ba.

Trong hai quả hồ lô này, Ôn Vũ chỉ biết một, quả hồ lô màu xanh lục trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, tương truyền hồ lô này được luyện vào tinh phách Kỳ Lân, có thể trấn nhiếp tâm thần người khác.

Chương 58

Còn về quả hồ lô màu xanh lam trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, dường như ở hậu thế không để lại uy danh gì, nên không có ghi chép.

Hiện tại Bàn Cổ Tam Thanh ngay cả một kiện Tiên Thiên Linh Bảo vừa tay cũng không có, những quả hồ lô này đối với họ mà nói vô cùng quan trọng, ai dám tranh đoạt cơ duyên của ba người, chắc chắn sẽ trở mặt ngay tại chỗ.

Ngay sau đó là Hồng Vân, ánh mắt dừng lại trên một quả hồ lô màu đỏ, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

"Hồ lô này có duyên với bần đạo!" Hồng Vân học theo Lão Tử nói một câu, liền tiến lên lấy đi quả hồ lô màu đỏ đó.

Quả hồ lô này sau đó được Hồng Vân luyện chế thành Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, bên trong chứa vô vàn Hồng Sa, che trời lấp đất, có thể làm tan rã hồn phách, ăn mòn thể xác người khác, uy danh lừng lẫy trong Hồng Hoang.

Lúc này, Nữ Oa thấy Ôn Vũ không tiến lên ngăn cản mọi người, cũng thấp thỏm đi tới, sau khi không cảm nhận được bất kỳ dị động nào từ đối phương, liền trực tiếp hái xuống một quả hồ lô màu vàng kim.

Quả hồ lô này sau đó được Nữ Oa luyện chế thành Chiêu Yêu Phiên, Chí Bảo của Yêu Tộc, chỉ cần người thuộc Yêu Tộc đem một tia hồn phách dung nhập vào trong phiên, liền sẽ bị chủ nhân của phiên khống chế.

Nữ Oa sau khi hái xuống quả hồ lô này, không chút dừng lại, liền trực tiếp rời khỏi nơi đây.

Đế Tuấn thấy vậy vội vàng tiến lên, trực tiếp lấy đi một quả hồ lô vỏ vàng, tiếp đó như Nữ Oa, không quay đầu lại, liền hóa thành một đạo cầu vồng dài rời đi.

Quả hồ lô trong tay hắn, sau này được luyện chế thành Trảm Tiên Phi Đao, hung khí tuyệt thế ở hậu thế, sau đó ban cho con trai Lục Áp, Lục Áp nhờ vật này mà lưu danh hung hãn trong Phong Thần Đại Kiếp.

Sau khi Nữ Oa và Đế Tuấn rời đi, tại hiện trường chỉ còn lại Bàn Cổ Tam Thanh, Hồng Vân và Ôn Vũ.

Lúc này năm người đang nhìn chằm chằm vào quả hồ lô cuối cùng trên hồ lô đẳng.

Quả hồ lô này hơi khác so với sáu quả trước, kích thước chỉ bằng một nửa sáu quả trước, nhìn qua dường như chưa chín.

"Ôn đạo hữu, quả hồ lô này vẫn chưa chín muồi, hẳn là chưa đến lúc xuất thế.

Bần đạo mấy người đều đã có thu hoạch, như vậy, chúng ta xin cáo từ." Lão Tử thấy quả hồ lô cuối cùng vẫn chưa chín, tuy có chút tiếc nuối, nhưng đã có thu hoạch, liền hướng Ôn Vũ cáo từ.

Lão Tử nói xong, liền cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên cùng nhau rời đi.

Hồng Vân nhìn bộ dạng quả hồ lô cuối cùng, cũng lắc lắc đầu, sau đó hóa thành một đạo hồng quang rời đi.

Ôn Vũ thấy mọi người rời đi, trong mắt lóe lên quang mang dị thường.

Quả hồ lô này chưa chín là do bản nguyên của hồ lô đẳng bị thiếu hụt, chỉ cần bổ sung bản nguyên đã mất và dưỡng dục một phen, liền có thể khiến quả hồ lô này hoàn toàn chín muồi.

Nếu gặp người khác có lẽ quả hồ lô này đã vô dụng, nhưng gặp phải Ôn Vũ, người khác không có cách không có nghĩa là hắn cũng vậy.

Ôn Vũ trong tay có Tam Quang Thần Thủy, vừa hay có thể dùng để tưới hồ lô đằng, khiến bản nguyên của nó dần dần khôi phục.

Sau đó dùng Tam Quang Thủy dưỡng dục một phen, hồ lô liền có thể chín.

Bởi vậy đối với Ôn Vũ, không phải chuyện gì to tát, cho dù không có quả hồ lô cuối cùng, cũng không sao, vì hắn đã sớm biết dây leo sinh ra bảy quả hồ lô này là một bảo bối tốt, lại còn liên quan đến thứ quan trọng để Nữ Oa chứng đạo.

Nếu hiện tại thu lấy, tương lai có lẽ có thể "kế" Nữ Oa một phen.

Thế là Ôn Vũ cũng không chần chừ nữa, trực tiếp tiến lên, vươn tay chộp lấy, liền nhổ cả Tiên Thiên Hồ Lô Đằng lên.

"Oanh!" Chỉ nghe một trận cự hưởng truyền đến, cả sơn cốc đều chấn động sau khi hồ lô đằng rời khỏi mặt đất.

Khi Ôn Vũ nhổ cả gốc lên, chỉ thấy ở rễ hồ lô đằng phát ra một trận kim sắc bảo quang, một đoàn thần thổ đang bám chặt trên đó.

Một nắm hoàng thổ, hiển lộ ra một loại màu vàng kim dị thường.

Ôn Vũ cầm lấy nó, nó tùy gió mà lớn lên, diệu dụng biến hóa vô cùng.

Từng luồng kim hoàng quang sáng rực lan tỏa, mây vàng bành trướng, một đoàn vàng mịt mờ lớn đến mấy mẫu.

Nhìn nắm thần thổ đó, trên mặt Ôn Vũ hiện lên một nụ cười, hắn biết lai lịch của vật này, chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng, thánh vật của Nữ Oa khi tạo người, chỉ là không ngờ nó lại là một kiện Tiên

Thiên Linh Bảo, chứ không phải một loại dược liệu.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng sẽ lớn lên hay nhỏ đi tùy theo công kích từ bên ngoài, biến hóa như đối phó với kẻ địch: lớn gặp lớn, nhỏ gặp nhỏ, cố định mà di chuyển, kiên cố bền bỉ, không thể công phá.

Nếu công kích trúng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nó sẽ như gặp phải túi bông, không thể tiến thêm một phân nào, ngay cả Chu Tiên Kiếm Khí cũng đành chịu.

Một khi được tế xuất, trừ phi pháp lực đặc biệt cao thâm, siêu phàm nhập thánh, hoặc linh bảo cùng cấp bậc, nếu không đừng hòng chống đỡ được vô lượng vô cùng Tiên Thiên Mậu Thổ Thần Lôi.

Chỉ cần rắc một cái, lập tức hoàng trần cuồn cuộn, bốn phía hợp lại, dưới sự chèn ép ma sát, liền thần hình câu diệt.

Xem ra có một sự hiểu lầm lớn rồi, một Tiên Thiên Linh Bảo mạnh mẽ như vậy lại là một loại thổ nhưỡng kỳ dị ư?

Ôn Vũ trong lòng không khỏi thầm nhủ, đây chính là linh bảo phòng ngự đỉnh cấp chính tông, thậm chí có thể sánh ngang với Tiên Thiên Liên Đài.

Ôn Vũ trực tiếp thu cả nó và hồ lô đằng vào, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện, thu hoạch lần này nói chung không tồi.

Không biết đến khi Nữ Oa chứng đạo, phát hiện hai kiện bảo bối trên người mình lại có biểu cảm như thế nào.

Trong lòng Ôn Vũ lóe lên một tia hứng thú trêu chọc, đã rơi vào tay hắn rồi, vậy muốn mượn đi, e rằng không dễ dàng nữa.

Chương 59

Cùng lúc đó, trong lòng Nữ Oa khẽ động, luôn cảm thấy cơ duyên dường như bị đoạt mất, nhưng lại không thể nói rõ, đành thôi.

Chuyện nơi đây đã xong, Ôn Vũ nên trở về Bồng Lai Tiên Đảo bế quan một thời gian, sớm ngày đột phá Chuẩn Thánh thì hơn.

Thế là Ôn Vũ mang theo một tia thỏa mãn, trực tiếp bước vào hư không, biến mất tại chỗ.

Trong quá trình không ngừng tôi luyện nhục thân ở Vu Tộc, Ôn Vũ dần dần nắm giữ kỹ xảo xuyên toa hư không.

Với cường độ nhục thân hiện tại, áp lực trong hư không cơ bản không còn bất kỳ uy hiếp nào đối với hắn.

Bởi vậy, sau khi bước vào hư không, chỉ trong chốc lát, thân ảnh Ôn Vũ đã bước ra từ hư không bên trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Ôn Vũ trực tiếp một bước nữa bước ra, thân ảnh liền xuất hiện trong đình viện Văn Đạo Cung.

Ôn Vũ lấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng thu được ở Bất Chu Sơn ra, đặt vào Tiên Trì Tam Quang Thần Thủy.

Chỉ thấy tiên quang từ trên hồ lô đằng lan tỏa ra, rực rỡ chói mắt, thanh huy như nước, khí tức trên đó bắt đầu dần dần tăng lên.

Trên quả hồ lô duy nhất đó, tử sắc vi quang mờ mịt, từng đạo Đạo Vận huyền diệu lưu chuyển.

Ôn Vũ đưa tay điểm một cái, một đạo Thôn Phệ Pháp Tắc thần quang màu đen chìm vào trong quả hồ lô màu tím đó.

Hắn tính toán lợi dụng đạo Thôn Phệ Thần Quang này, dưỡng dục

hồ lô thành một Thôn Phệ Bảo Hồ có bản nguyên tương đồng.

Như vậy, quả hồ lô này có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Ôn Vũ hài lòng nhìn hồ lô đằng đang được Tam Quang Thần Thủy không ngừng tư dưỡng, trong lòng vô cùng mãn ý.

Bỗng nhiên, ánh mắt Ôn Vũ dừng lại trên một đóa liên hoa màu đen trong Tiên Trì.

Chỉ thấy, mười hai cánh hoa lấp lánh hắc mang nhàn nhạt đang khẽ tựa trên đài sen đó.

Đài sen màu đen này, hắc khí lượn lờ, ô quang cuồn cuộn, sự hủy diệt và đọa lạc nguyên thủy nhất đan xen vào nhau, tuần hoàn sinh diệt, huyền diệu lại càng huyền diệu.

"Hoa nở mười hai phẩm, đã khôi phục rồi sao?" Ôn Vũ nhìn mười hai cánh hoa đen như ngọc trên đài sen, trong mắt lóe lên tinh mang.

Vô nghi là một tin tức tốt!

Đến đây, ba đài sen đều đã nở mười hai phẩm, cũng có nghĩa là tất cả ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự đỉnh cấp, về cơ bản không cần lo lắng về vấn đề phòng ngự của bản thân nữa rồi.

Ôn Vũ đưa tay chộp lấy, Diệt Thế Hắc Liên liền từ Tiên Trì Tam Quang Thần Thủy chậm rãi trôi ra, sau đó rơi vào lòng bàn tay hắn.

Ngay sau đó, Ôn Vũ lại lấy ra Tịnh Thế Bạch Liên và Nghiệp Hỏa Hồng Liên, lần lượt để chúng huyền phù trước người hắn.

Nhất thời, huyền quang màu đen, tràn ngập hủy diệt; nhu quang màu trắng, phiêu đãng sự thánh khiết; xích quang màu đỏ rực, phát ra sự bỏng rát.

Ba sắc thần quang, giao tương hô ứng, ẩn ẩn có xu thế dung hợp vào nhau.

“Hả?

Chẳng lẽ ba đóa liên đài muốn dung hợp vào nhau sao?” Ôn Vũ nhìn ba đóa liên đài trên đó huỳnh quang càng lúc càng chói mắt, lực hấp dẫn giữa chúng càng lúc càng lớn, phảng phất như không lâu nữa sẽ dung hợp lại một, kinh ngạc nói.

Trầm tư một lát, Ôn Vũ liền hiểu ra một điểm, ba đóa liên đài này vốn từ hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên phá diệt vào đầu thời Khai Thiên mà thai nghén ra.

Từ căn nguyên mà nói, chúng cùng xuất phát từ một gốc, dung hợp lại một cũng chỉ là phản bản hoàn nguyên mà thôi.

“Đã muốn dung hợp, vậy để ta giúp một tay vậy.” Ôn Vũ nói, trực tiếp đưa tay chộp lấy, từ Tiên Trì lấy ra một đoàn lớn Tam Quang Thần Thủy, sau đó lần lượt vẩy lên ba đài sen đó.

Tam Quang Thần Thủy vừa nhập vào, ba đóa liên đài bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, khoảng cách giữa chúng bắt đầu thu hẹp lại, khí tức trên đó càng lúc càng nồng đậm.

Ba đóa liên đài nếu muốn dung hợp, đương nhiên vô cùng cần năng lượng, bởi vậy Tam Quang Thần Thủy vừa khéo bổ sung một chút.

“Oanh!” Chờ đợi một lát, cùng với một trận oanh minh trầm đục truyền đến, ba đóa liên đài cuối cùng cũng va chạm vào nhau, bùng phát ra khí tức khủng bố.

Không gian xung quanh đài sen dưới khí tức khủng bố đó không ngừng chấn động, thậm chí có dấu hiệu nứt vỡ, ngay sau đó tiếng bạo minh liên tiếp không ngừng bùng phát.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sự gắn kết giữa các đài sen càng lúc càng chặt chẽ, phần giao dung lưu chuyển quang mang màu

xanh nhạt kỳ dị, một cỗ khí tức càng thêm khủng bố hơn trước mang theo uy áp kinh người tán phát ra.

Lúc này không gian bốn phía cuối cùng cũng không chịu nổi, nứt vỡ ra.

Trong hư không, từng luồng Hỗn Độn Chi Khí màu xám mờ thoát ra, không ngừng dung nhập vào trong đài sen quỷ dị đó.

Chỉ thấy, dưới sự tư dưỡng của Hỗn Độn Chi Khí, tốc độ dung hợp của ba đóa liên đài càng lúc càng nhanh.

Oanh, oanh, oanh!

Lâu sau, cùng với mấy đạo tiếng sấm rền vang thấu trời truyền đến.

Ba đài sen cuối cùng cũng hoàn toàn trùng hợp, sau đó dung hợp vào nhau, hình thành một đóa liên hoa phát ra quang mang màu xám xanh nhạt.

Chương 60

Trên liên hoa đó, khí tức khủng bố tràn ngập, từng đạo Hỗn Độn Chi Khí nồng đậm mờ mịt lưu chuyển.

Nhất thời, vô biên tử khí cuồng bạo dũng động.

Giữa trời đất, một cỗ ba động huyền diệu vô phương cũng theo đó phát tán ra.

Giữa thần quang biến đổi nhanh chóng, linh khí lượn lờ, hà quang tung hoành, trên bầu trời vô số kim liên từ không trung rơi xuống, dị tượng thần kỳ không ngừng hiện lên.

Ôn Vũ nhìn dị tượng đột nhiên xuất hiện giữa trời đất, trên mặt hiện lên một tia kinh hãi.

Linh bảo có thể dẫn động dị tượng như thế này phải thuộc phẩm cấp nào?

Trên đóa liên hoa này, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức khiến người ta ngạt thở, cỗ khí tức đó thậm chí còn cường đại hơn cả Hỗn Độn Chung, Tiên Thiên Chí Bảo của Thái Nhất, như một vực sâu ngăn cách giữa Tiên Thiên Chí Bảo và Tiên Thiên Linh Bảo.

Chẳng lẽ sau khi ba thứ dung hợp, nó đã trực tiếp thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo?

Mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo, vậy thì chỉ có Hỗn Độn Linh Bảo ở đẳng cấp phía trên mới có thể có được, Ôn Vũ trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Trong truyền thuyết, mỗi kiện Hỗn Độn Linh Bảo đều có thế cuộn gió cuốn mây tàn, lực phá toái trời đất, uy lực lật núi đổ biển, năng lực khai thiên tích địa, công năng thống ngự vạn pháp, có thể nói

huyền diệu vô cùng, tạo hóa vô cùng.

Giờ đây, hắn cũng có một bảo bối như vậy.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, Ôn Vũ chỉ biết Hồng Quân có một kiện, đó là Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay đối phương, bất quá phẩm cấp của nó dường như còn cao hơn đóa thanh liên này, ít nhất cũng là Thượng Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo.

"Hả?" Bỗng nhiên Ôn Vũ nghĩ đến pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo mà Hồng Quân công bố sau lần giảng đạo thứ hai.

Pháp môn Trảm Tam Thi này thần bí khó lường, chém đi một thi liền nhập Chuẩn Thánh, sau khi chém hết Tam Thi, liền sẽ tiến vào cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, tuy chưa chứng đạo, nhưng đã không còn bị tình cảm dục vọng chi phối, chỉ tôn thiên số, thuận theo đạo tự nhiên, có thể tránh hung tìm cát.

Cuối cùng dùng vô lượng Lượng Kiếp thời gian tích lũy pháp lực, Tam Thi hợp nhất, phương có thể chứng đắc Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Chỉ là, pháp môn Trảm Thi cần dùng linh bảo để ký thác chấp niệm, chém ra hóa thân, từ đó pháp lực quảng đại vô biên.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao những người có thể trở thành Chuẩn Thánh lại ít ỏi như vậy, rốt cuộc số lượng linh bảo có hạn.

Khi Trảm Thi, nếu linh bảo sử dụng phẩm cấp càng cao, thì thực lực của Trảm Thi phân thân ký thác trên đó sẽ càng mạnh.

Nếu dùng đóa Hỗn Độn Linh Bảo thanh liên kỳ dị này để ký thác chấp niệm của bản thân, vậy thực lực của phân thân chém ra sẽ mạnh đến mức nào?

Nghĩ đến đây, Ôn Vũ trong lòng không khỏi tràn đầy kỳ vọng.

Xem ra cần phải tính toán cẩn thận một phen rồi, rốt cuộc đạo

Trảm Thi là chuyện trọng đại.

Mình đi là Pháp Tắc Chứng Đạo, tạm thời bỏ qua Tam Thi, vậy sau đó lại sẽ ở tầng thứ nào?

Ôn Vũ bỗng nhiên suy nghĩ.

Bất quá, đã có một cơ hội tuyệt vời để tăng cường thực lực như vậy, không thể bỏ lỡ.

Thế là Ôn Vũ trong lòng không còn vướng mắc, thu thanh liên lại, sau đó một bước liền bước vào trong các lầu.

Lần này ở Vu Tộc đã trì hoãn rất lâu, tu vi bị áp chế đang rục rịch, hiển nhiên giờ là lúc đột phá.

Ôn Vũ trầm tĩnh tâm thần, dành một lát thời gian điều chỉnh trạng thái bản thân đạt tối ưu, sau đó từ Tiên Trì lấy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy, hấp thụ vào trong miệng.

Đột phá cảnh giới cần năng lượng khổng lồ, nếu không có đủ năng lượng cung ứng, rất có khả năng sẽ không đủ sức, dẫn đến đột phá thất bại.

Nhưng Ôn Vũ hiển nhiên không thể xảy ra tình huống như vậy, pháp lực trong cơ thể hắn đã được ngưng luyện vô số lần, hắn có thể cảm ứng rất rõ ràng pháp lực bàng bạc hạo hãn đó.

Mục đích lấy Tam Quang Thần Thủy ra, chẳng qua là thêm một ngọn lửa, khiến pháp lực trong cơ thể bùng phát nhanh hơn một chút.

Hoàn thành tất cả, Ôn Vũ bắt đầu dẫn động Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả trong cơ thể.

Thôn Phệ Chi Đạo là bản nguyên chi đạo của hắn, đã sớm lĩnh ngộ được một tầng Đại Đạo Chi Lực, dẫn động cũng vô cùng dễ dàng.

Đại Đạo Thôn Phệ chân chính, vô vật bất phệ, vô vật bất khả luyện hóa!

Chư thiên vạn giới, ức vạn sinh linh, Tiên Thiên Bảo Vật, tất cả mọi thứ, cuối cùng đều có thể bị Đại Đạo Thôn Phệ nuốt chửng, thậm chí chính Đại Đạo đó cũng có thể bị nó nuốt chửng.

Lực lượng bá đạo của Thôn Phệ Chi Đạo, chỉ cần hiển hóa, bất kể là thứ gì, đều không thoát khỏi vận mệnh bị thôn phệ.

Rõ ràng một điểm này, Thôn Phệ Đạo Quả trên Nguyên Thần của Ôn Vũ ẩn ẩn chấn động, phảng phất như hòa hợp với ý chí của hắn.

Chỉ thấy, năm sợi Pháp Tắc Chi Liên vờn quanh Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả cũng theo đó chấn động, quang mang đại tác, năm chủng khí tức pháp tắc không ngừng dung nhập vào trong Thôn Phệ Đạo Quả.

Ngay sau đó, cùng với việc hấp thu khí tức càng lúc càng nhiều, năm sợi Pháp Tắc Chi Liên nhỏ bé bắt đầu phân giải, theo đó hóa thành những mảnh vỡ nhỏ không ngừng bị Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả nuốt chửng.

Cùng với thời gian trôi đi, năm đạo Pháp Tắc Chi Liên vốn vờn quanh trên đó hoàn toàn biến mất, trực tiếp hóa thành một bộ phận của Thôn Phệ Đạo Quả.

Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả sau khi nuốt chửng Pháp Tắc Chi Liên cũng bắt đầu phát sinh những biến hóa kỳ diệu.

Chương 61

Toàn bộ Đạo Quả của hắn nhìn qua dường như lớn hơn trước một phần, trên đó phát ra u quang đen vô cùng tận, trơn nhẵn như ngọc, tinh oánh trong suốt.

Đỉnh của Đạo Quả, một Đạo Văn màu vàng kim mỹ luân mỹ hoán dần dần hiện ra.

Chỉ thấy trên Đạo Văn đó, lại khắc ấn năm bức đồ án nhỏ bé kỳ dị.

Trong đó một bức phảng phất như một ma ảnh phát ra ma khí kinh người, bên cạnh đồ án hình ma ảnh là một bức như ô vuông không gian trong suốt màu xám, ngoài ra còn có một bức hóa thành một thanh huyết sắc lợi kiếm, phát ra sát phạt chi khí khủng bố.

Tóm lại năm bức đồ án mỗi bức một khác, màu sắc không đồng nhất, khí tức lại càng khác biệt một trời một vực.

Ôn Vũ cẩn thận cảm ứng khí tức trên năm bức đồ án, phát hiện quả nhiên phù hợp với khí tức của năm chủng pháp tắc khác mà hắn đã lĩnh ngộ trước đó.

Hiển nhiên năm bức đồ án kỳ dị này, chính là sự hiển hóa của năm chủng pháp tắc kia trước đây, chỉ là chúng hiển hiện ra một hình thái khác, phảng phất như cùng Thôn Phệ Đạo Quả sinh trưởng vậy.

Bỗng nhiên, Ôn Vũ hai mắt ngưng lại, phát hiện năm bức đồ án dường như được khảm vào trong Đạo Văn màu vàng kim, xung quanh chúng còn tồn tại không ít khoảng trống, dường như có phần tàn khuyết.

Chẳng lẽ là vị trí chuẩn bị cho Pháp Tắc Đại Đạo của mình?

Nhìn cảnh tượng kỳ lạ này, Ôn Vũ trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Hắn thấy mấy bức đồ án trên Đạo Văn màu vàng kim hiển thị quá nhỏ bé, trên đó hiển nhiên còn một khoảng trống lớn, nhìn qua ít nhất có thể dung nạp vài trăm bức đồ án.

Ôn Vũ thấy vậy, trong lòng ẩn ẩn có chút suy đoán, hắn đã lĩnh ngộ được một tầng Đại Đạo Thôn Phệ, Đạo Văn màu vàng kim kia có khả năng chính là sự thể hiện trên Pháp Tắc Đạo Quả sau khi Đại Đạo Thôn Phệ lĩnh ngộ được một tầng.

Vài trăm khoảng trống trên Đạo Văn thì đại biểu cho số lượng Đại Đạo có thể dung luyện ở một tầng thứ.

Nếu đúng như vậy, vậy tất cả suy đoán của Ôn Vũ đều có khả năng chính xác, hắn hoàn toàn có thể lợi dụng Đại Đạo Thôn Phệ để ngưng luyện hoàn toàn số ngàn chủng pháp tắc còn lại, chỉ là cần tăng cường sự lĩnh ngộ Đại Đạo Thôn Phệ theo thời gian.

Dung luyện ba ngàn pháp tắc, thật khủng bố, hiện tại hắn đã lĩnh ngộ không chỉ năm chủng pháp tắc rồi, ba ngàn pháp tắc thì cần biết bao thời gian!

Đã có cơ duyên như vậy, vậy nên vui mừng mới phải.

Nếu cần ngưng luyện ba ngàn pháp tắc chẳng qua là cần tốn chút thời gian mà thôi, đã thế này, cũng không có gì phải lo lắng nữa, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

Hiện tại đã lĩnh ngộ thành công một tầng pháp tắc, lại phát sinh biến hóa ngoài ý muốn, vậy tiếp theo chính là đột phá cảnh giới.

Thế là Ôn Vũ trực tiếp buông bỏ sự áp chế đối với pháp lực, ngay sau đó đem năng lượng do Tam Quang Thần Thủy hóa thành trực tiếp dung nhập vào trong pháp lực của bản thân.

Đoàn năng lượng này vừa tiếp xúc với pháp lực, liền trở nên không thể thu thập, như dung nham gặp nước, sôi trào dữ dội.

Oanh oanh oanh!

Pháp lực toàn thân Ôn Vũ lập tức như ngựa hoang thoát cương, bắt đầu điên cuồng chạy loạn trong cơ thể.

"Hừ." Ôn Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, tâm thần khẽ động, một cỗ vĩ lực vô hình trực tiếp trấn áp cỗ năng lượng bạo động đó.

Pháp lực tu vi của hắn tuy chưa đột phá, nhưng nhục thân đã sớm đạt cảnh giới Chuẩn Thánh, muốn khống chế pháp lực ở tầng Đại La Kim Tiên không phải là không thể.

Ngay sau đó, Ôn Vũ trực tiếp lợi dụng cỗ vĩ lực đó khống chế pháp lực bàng bạc, trực tiếp xông phá hàng rào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cùng lúc đó, pháp lực cuồn cuộn trong cơ thể không ngừng phát ra tiếng long ngâm hổ gầm, như sấm rền cuồn cuộn, khí thế vô cùng bức người!

"Bốp!" Như một tiếng nổ vang trời, trong hư không phảng phất có một vật kỳ dị nào đó vỡ tan, khí tức trên thân thể Ôn Vũ cũng theo đó oanh nhiên đại biến.

Khí tức của hắn phảng phất như hòa hợp làm một với vạn vật xung quanh, thậm chí đứng yên tại chỗ mà lại như một khoảng hư vô.

Loại khí chất này, chính là như khí tức phát ra từ Hồng Quân và La Hầu khi Tam Tộc Đại Chiến, không hề khác biệt.

Một loại đạo nghĩa huyền diệu lại càng huyền diệu, thần bí khó lường từ tứ chi bách hài của Ôn Vũ tán phát ra.

"Chuẩn Thánh." Cùng lúc cỗ khí tức đó bùng phát, Ôn Vũ cũng mở

đôi mắt.

Trong đôi mắt của Ôn Vũ, vô số Thôn Phệ Pháp Tắc chi đạo cùng với năm đạo quang mang kỳ dị đan xen vờn quanh, như tinh thần vũ trụ.

"Đây chính là Chuẩn Thánh sao?" Ôn Vũ cảm thụ biến hóa của cơ thể, lẩm bẩm tự nói.

Lúc này trong cơ thể hắn, một cỗ pháp lực bàng bạc thuộc cấp Chuẩn Thánh, như giang hà mênh mông, cuồn cuộn không ngừng, vô cùng vô tận.

Nhục thân của hắn dường như cũng sau khi huyền quan Chuẩn Thánh được đẩy ra lại một lần nữa thăng cấp, cường đại hơn cả Tiên Thiên Linh Bảo phổ thông.

Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh, nhưng rốt cuộc cũng dính một chữ "Thánh".

Có thể thấy sự cường đại của cảnh giới này, hoàn toàn không cùng khái niệm với Đại La Kim Tiên, là hai đẳng cấp khác biệt, như vực sâu thiên uyên.

Đại La Kim Tiên không ngừng rèn luyện pháp lực bản thân, đề thăng đạo hạnh, nhưng Chuẩn Thánh lại bắt đầu cảm ngộ Đại Đạo, không ngừng đề thăng sự cảm ngộ và lý giải về Đạo.

Ôn Vũ nhẹ nhàng duỗi ngón tay, Thôn Phệ Thần Quang hiện ra đầu ngón tay, chỉ vào hư không.

Chỉ thấy, một hắc động nhỏ bé lập tức hiện ra trong khoảng hư không mà Ôn Vũ chỉ, một cỗ Thôn Phệ Chi Lực khủng bố bùng phát ra.

Chương 62

Mọi thứ xung quanh hắc động hoàn toàn bị nuốt chửng trong hắc động thôn phệ, ngay cả ánh sáng cũng không thoát được.

Cùng với việc hắc động thôn phệ mọi thứ xung quanh, không gian cũng theo đó băng toái, hóa thành như những mảnh thủy tinh vỡ nát, không ngừng rơi vào trong hắc động.

Một mảnh không gian quả thực hoàn toàn biến mất, chỉ có một hắc động tồn lưu, phát ra Thôn Phệ Chi Lực kinh người, như một vực sâu không đáy.

"Tán." Cùng với lời nói của Ôn Vũ rơi xuống, hắc động kia như chưa từng tồn tại, yên tiêu vân tán, ngoại trừ không gian vỡ nát hiển lộ ra hư không vô tận, hoàn toàn không còn bất kỳ dấu vết nào.

Đại Đạo Thôn Phệ, quả thật vô vật bất phệ, ngay cả không gian cũng không thoát được!

Giờ đây Ôn Vũ đã biết sự khác biệt bản chất giữa Chuẩn Thánh và Đại La.

Đại La chi cảnh đấu pháp là vận dụng pháp lực bản thân, phần lớn xem đạo hạnh của bản thân.

Chuẩn Thánh thì có thể thao khống lực lượng Đại Đạo!

Ôn Vũ không cần động dụng bất kỳ pháp lực nào, chỉ cần tâm niệm vừa động liền có thể sáng tạo ra một hắc động thôn phệ hàm chứa Đại Đạo Thôn Phệ.

Đây chính là điểm cường đại của Pháp Tắc Chuẩn Thánh.

Nếu là Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi thông thường, lại kém hơn Pháp Tắc Chuẩn Thánh rất nhiều, vì Pháp Tắc chưa lĩnh ngộ đến tầng

Đạo, đấu pháp không động dụng pháp lực Chuẩn Thánh hàm chứa thánh uy vượt qua Đại La chi cảnh, cùng với nhục thân Chuẩn Thánh đã trải qua thuế biến.

Nhục thân của loại cường giả Chuẩn Thánh này khác với Chuẩn Thánh đột phá nhục thân, chỉ là thân thể được pháp lực tôi luyện trong quá trình đột phá mà thôi, cường độ kém hơn Chuẩn Thánh nhục thân không ít.

Ôn Vũ có thể đột phá Chuẩn Thánh bằng Pháp Tắc, chủ yếu là do Thôn Thiên Đạo Kinh và tất cả bản nguyên Thôn Phệ.

Nếu người bình thường bình thường lĩnh ngộ pháp tắc trong Hồng Hoang, muốn đột phá Chuẩn Thánh cơ bản là không thể, ngay cả khi có thể ngưng tụ ra Pháp Tắc Đạo Quả cũng đã là tư chất thần tiên rồi.

Bất quá ngoài việc cảnh giới đột phá Chuẩn Thánh ra, thu hoạch của Ôn Vũ còn xa không chỉ có thế.

Chỉ thấy trong Đạo Văn màu vàng kim trên Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả, trên năm bức đồ án kỳ dị, đang lan tỏa năm đạo khí tức Đại Đạo Pháp Tắc khác nhau, không khác gì khí tức Đại Đạo Thôn Phệ, thuộc cùng một tầng thứ.

Điều này cũng có nghĩa là, năm chủng pháp tắc đều cùng một lúc đạt đến thủy bình Đại Đạo một tầng.

Ôn Vũ vô cùng kỳ lạ, trong lòng ẩn ẩn có chút suy đoán.

Thôn Phệ Đạo Quả sau khi nuốt chửng những Pháp Tắc Chi Liên kia, liền trực tiếp luyện hóa chúng, hòa hợp làm một với bản thân thành một bộ phận.

Chỉ cần cùng với việc không ngừng lĩnh ngộ Đại Đạo Thôn Phệ, tất cả mọi thứ trong cơ thể tự nhiên sẽ theo đó nước lên thuyền lên.

Như vậy, về cơ bản Ôn Vũ không cần tốn thời gian đi lĩnh ngộ

những Pháp Tắc Đại Đạo kia nữa, chỉ cần không ngừng tham ngộ Đại Đạo Thôn Phệ là được.

Vô nghi là một tin tức khiến người ta phấn chấn!

Như thế, hắn có thể sử dụng sáu chủng Pháp Tắc Đại Đạo khác nhau.

Nếu đem sáu chủng Pháp Tắc Đại Đạo đồng thời cùng đánh ra, vậy uy lực rốt cuộc sẽ mạnh đến mức nào!

Ôn Vũ thậm chí có chút không dám nghĩ tới, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

"Đã vậy, chi bằng thử một lần." Hắn tựa hồ đã hiểu ra, trong đôi mắt bắn ra quang mang cực kỳ sáng ngời.

Hiện tại Ôn Vũ nghĩ, đã đột phá cảnh giới, đến lúc ngưng luyện một phen Tạo Hóa Pháp Tắc mà hắn đã lĩnh ngộ được từ cuộc luận đạo với Nữ Oa.

Chỉ cần có thể tham ngộ Tạo Hóa Pháp Tắc, ngưng tụ ra Tạo Hóa Pháp Tắc Chi Liên, vậy hắn có thể thử để Thôn Phệ Đạo Quả nuốt chửng Tạo Hóa Pháp Tắc Chi Liên và luyện hóa nó.

Từ đó suy ra lĩnh ngộ Đại Đạo Thôn Phệ, liệu có ảnh hưởng đến Pháp Tắc Chi Đạo dung hợp vào Thôn Phệ Đạo Quả hay không.

Thế là, Ôn Vũ không còn trì hoãn, trực tiếp tĩnh tâm, đem tất cả cảm ngộ thu được khi luận đạo với Nữ Oa trong tiểu bí cảnh Bất Chu Sơn năm xưa hội tụ vào trong não hải.

Trong một khoảnh khắc, tất cả cảm ngộ về Tạo Hóa dũng mãnh ùa về tâm trí, Tạo Hóa Chi Đạo huyền diệu lại càng huyền diệu bắt đầu nảy mầm sinh trưởng. ...

"Tạo" là sáng tạo, "Hóa" là diễn hóa, biến hóa.

Bởi vậy, Tạo Hóa, không gì hơn là "sáng tạo" và "diễn hóa", nhưng lại không chỉ có thế.

Từ không đến có, một quá trình từ số không.

Quá trình này diễn sinh, trong đó bao hàm vô vàn biến hóa huyền diệu thâm sâu, sinh sinh bất tức, vô cùng vô tận.

Một hạt giống tùy gió rơi vào đất, đó là Tạo Hóa; hạt giống gặp nước nảy mầm, đó cũng là Tạo Hóa; khi nó trưởng thành nở ra những đóa tiên hoa rực rỡ, càng hàm chứa Tạo Hóa.

Sơn thủy, hà lưu, cây cỏ, đá cứng, tất cả mọi thứ nếu được dùng vào Tạo Hóa, vậy đó chính là Tạo Hóa.

"Bởi vậy, vạn vật giữa trời đất hợp với lý lẽ biến hóa của vạn vật, tức là Tạo Hóa!" Trong tiếng lầm bầm của Ôn Vũ, lóe lên một tia minh ngộ.

"Ông!" Cùng với một đạo ba động huyền diệu ngũ phương truyền đến, Pháp Tắc Chi Lực trên người Ôn Vũ bắt đầu cuồng bạo dũng động, linh khí bốn phía cũng theo đó bạo động, từng đạo Tạo Hóa Chi Khí huyền diệu khó lường bắt đầu hội tụ trên thân thể, ngay sau đó không ngừng dũng nhập vào trong não hải.

Chương 63

Dưới Nguyên Thần, sớm đã sóng lớn cuồn cuộn, những mảnh vỡ của Tạo Hóa Pháp Tắc Chi Lực bắt đầu ngưng tụ, ý niệm của Ôn Vũ khẽ động, những mảnh vỡ bắt đầu tụ tập, dần dần ngưng luyện ra một sợi Pháp Tắc Chi Liên phát ra quang mang màu xanh lục nhàn nhạt.

Trên Pháp Tắc Chi Liên, Tạo Hóa Chi Lực bàng bạc hùng dũng cuồn cuộn, sinh sinh bất tức.

"Thành công rồi!" Ôn Vũ cảm thụ Tạo Hóa Pháp Tắc Chi Liên đang ngự trị dưới Nguyên Thần, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hân hoan.

"Hiện tại thì thôn phệ thôi." Lời Ôn Vũ vừa dứt, hắn trực tiếp dẫn động Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả trên Nguyên Thần.

Ngay sau đó, một cỗ Thôn Phệ Chi Lực khủng bố tác dụng lên Tạo Hóa Pháp Tắc Chi Liên.

Hắc quang lóe lên, Tạo Hóa Pháp Tắc Chi Liên liền trực tiếp biến mất, không để lại bất kỳ dấu vết nào, liền bị Pháp Tắc Đạo Quả nuốt chửng.

Rốt cuộc Thôn Phệ Đạo Quả giờ đây đã thuế biến, trở thành Đạo Quả của Pháp Tắc Đại Đạo, Pháp Tắc Chi Liên vừa mới ngưng tụ ra đương nhiên không thể chống lại nó.

Khi Thôn Phệ Đạo Quả hoàn toàn nuốt chửng xong Tạo Hóa Pháp Tắc Chi Liên, Ôn Vũ trong lòng cũng theo đó căng thẳng, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào Pháp Tắc Đạo Quả, không bỏ qua bất kỳ biến hóa vi diệu nào trước mắt nó.

Bỗng nhiên, một trận chấn động nhẹ trên Thôn Phệ Đạo Quả lọt

vào pháp nhãn của Ôn Vũ.

Cùng với biên độ chấn động càng lúc càng lớn, Pháp Tắc Chi Lực trên người Ôn Vũ lại một lần nữa trở nên ngưng thực thuần túy, pháp lực trên người càng trong một khoảnh khắc tăng trưởng bàng bạc.

Trong Đạo Văn màu vàng kim trên Thôn Phệ Đạo Quả, trên vài trăm vị trí trống tàn khuyết, ẩn ẩn có một bức đồ án mới dần dần hiện ra, bất quá nhìn qua dường như có chút hư ảo.

Nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra trên bức đồ án đó là một cây đại thụ xanh biếc che trời, trên đó phát ra Tạo Hóa Pháp Tắc Chi Lực nồng đậm.

"Hình dáng cây này dường như hơi quen thuộc." Ôn Vũ lẩm bẩm tự nói.

Hắn luôn cảm thấy đã từng thấy cây này ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

"Đúng rồi..." Bỗng nhiên, trong não hải Ôn Vũ lóe lên một tia tinh quang, hắn đã thấy cây này ở đâu rồi.

Chính là trong tiểu bí cảnh Bất Chu Sơn, sau khi Nữ Oa tiếp nhận thiên đạo quỹ tặng, thần thông thi triển ra chính là hình dáng Tạo Hóa Chi Thụ.

Chỉ là vì sao lại hiển hiện ra hình dáng cây này?

Loại đồ án này đều căn cứ vào sự vật có tính đại biểu nhất mà ngưng tụ, như ma ảnh hiện ra trên Tâm Ma Pháp vậy.

"Xem ra Tạo Hóa Thần Thụ quả thật có chút bất phàm." Cây Tạo Hóa Thần Thụ này tất nhiên là sự vật mang tính biểu tượng của Tạo Hóa Chi Đạo, bởi vậy mới hiển hóa thành đồ án trong Đạo Văn màu vàng kim, Ôn Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Lâu sau, đồ án Tạo Hóa Pháp Tắc trong Đạo Văn màu vàng kim cuối cùng cũng hoàn toàn ngưng tụ thành hình, không còn là bộ dạng hư vô phiêu miểu như trước.

Ngay sau đó, Ôn Vũ cảm nhận khí tức Đại Đạo Tạo Hóa hàm chứa trong Thôn Phệ Đạo Quả, tin tức nhận được khiến hắn trong lòng hân hoan.

Quả nhiên, cũng giống như trình độ Đại Đạo Thôn Phệ, đều là Pháp Tắc Đại Đạo đã tham ngộ ra một tầng.

Hoàn toàn không cần phải đi lĩnh ngộ nữa, trực tiếp do Thôn Phệ Đạo Quả truyền đạt vào trong não hải, như một bộ phận của bản thân, vô cùng huyền diệu.

"Để ta thử huyền diệu của Đại Đạo Tạo Hóa vậy." Ôn Vũ nói xong, điểm một ngón tay ra, một đạo huỳnh quang màu xanh lục phun ra từ đầu ngón tay, ngưng tụ trên không trung trước người hắn.

Hắn đã sớm muốn thử uy lực của Tạo Hóa Pháp Tắc, trước đây thấy Nữ Oa sử dụng xong, cũng vô cùng kỳ vọng vào điều này.

Chỉ thấy, trong không khí xung quanh truyền đến một trận hương thơm lạ, một cỗ khí tức thanh tân tự nhiên trong khoảnh khắc tràn ngập, phảng phất như khí tức Hồng Hoang từ thuở hồng hoang, uyển như sức mạnh của thế giới, lại giống như vĩ lực của một phiến thiên địa.

Tạo Hóa Chi Khí vô cùng vô tận đan xen vờn quanh, tuần hoàn sinh diệt, phảng phất như thiên địa chí lý, mang theo thiên uy hạo hãn không thể xóa nhòa, thâm áo huyền diệu.

Quả nhiên phi phàm!

Nhìn Tạo Hóa Đại Đạo chi khí trước mắt, Ôn Vũ trong lòng cảm khái.

Chỉ thấy hắn đưa tay vuốt một cái, Tạo Hóa Chi Khí lập tức sáng rồi tắt, tiêu tán không còn dấu vết.

Tùy tâm động, tùy ý hành, chỉ cần một ý niệm, liền có thể thao khống Đại Đạo Chi Lực, đây chính là Pháp Tắc Chuẩn Thánh.

Sau đó, Ôn Vũ lại thử tất cả mấy chủng Pháp Tắc Đại Đạo còn lại, mỗi loại đều thần bí khó lường, huyền diệu vô phương, thần thông quảng đại, giai hữu điên đảo càn khôn chi năng.

Sau khi thử xong, Ôn Vũ gần như có thể tự tin rằng, sau khi nắm giữ mấy chủng Đại Đạo Chi Lực này, trong Chuẩn Thánh sơ kỳ không ai có thể địch nổi, thậm chí có thể liều mình chiến đấu với Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cộng thêm có nhục thân cấp Chuẩn Thánh, loại thực lực cường đại này, đã sớm vượt qua cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ bình thường rồi.

Nếu sau lần giảng đạo thứ hai, hắn nhận được pháp môn Trảm Tam Thi của Hồng Quân, sau khi chém ra Thiện Thi, thực lực có lại một lần nữa phi thăng hay không?

Rốt cuộc hắn đã đột phá Chuẩn Thánh bằng ba phương thức khác nhau, không ngừng đột phá cực hạn.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt Ôn Vũ hiện lên một nụ cười, đối với hắn mà nói, thực lực đương nhiên càng mạnh càng tốt.

Bất quá hiện tại không phải lúc đắc ý, phải nhân lúc Hồng Quân chưa bắt đầu giảng đạo lần thứ hai, nhanh chóng dung luyện pháp lực của bản thân một phen nữa.

Như vậy, không chỉ có thể củng cố tu vi sau đột phá, thậm chí còn có thể đề thăng cường độ pháp lực Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ngay sau đó, Ôn Vũ trầm tư, vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh,

khống chế pháp lực không ngừng di chuyển quanh thân, ngưng luyện.

Chương 64

Tinh chuyển đấu di, nhật nguyệt như thoi, thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã ngàn năm trôi qua.

Một ngày nọ, trong không trung bỗng nhiên truyền đến một trận dị hưởng thanh thúy, ngay sau đó một âm thanh vang vọng trời đất truyền đến.

"Ta là Hồng Quân, kỳ hạn vạn năm đã đến, người hữu duyên đều có thể đến nghe giảng." Lời vừa dứt, toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa rơi vào trạng thái sôi trào, nếu muốn nói việc gì đáng phấn khích nhất hiện nay, không gì hơn là Hồng Quân Đạo Tổ tuyên giảng Đại Đạo trong Tử Tiêu Cung.

Hầu như cùng một lúc, vô số cường giả trên Hồng Hoang đại lục, ào ào hóa thành tiên quang, bay lên không trung.

Cùng lúc đó, Ôn Vũ đang tọa thiền trong Văn Đạo Các cũng mở đôi mắt sau khi nghe thấy tiếng Hồng Quân.

Trong đôi mắt của hắn, Đạo Vận huyền diệu cùng với thất thải thần quang tuần hoàn đan xen, quỷ dị vô cùng.

"Đã vạn năm rồi sao, ta cũng nên xuất phát thôi." Ôn Vũ lẩm bẩm tự nói, sau đó đứng dậy, cất bước, một bước liền bước vào hư không, hướng về Tử Tiêu Cung.

Những năm nay, Ôn Vũ đã hoàn thành việc ngưng luyện pháp lực trong cơ thể, không chỉ nền tảng vững chắc hơn, thực lực cũng có sự đề thăng cực lớn.

Đây chính là chỗ nghịch thiên của Thôn Thiên Đạo Kinh!

Chốc lát sau, thân ảnh Ôn Vũ liền từ trong hư không bước ra, đến

biên duyên Hỗn Độn.

Không phải Ôn Vũ không trực tiếp vượt qua hư không để đến thẳng bên ngoài Tử Tiêu Cung, mà là hư không trong Hỗn Độn ổn cố hơn Hồng Hoang vô số lần, ngay cả cường giả Hỗn Nguyên cũng chưa chắc có thể tùy ý xuyên toa hư không trong Hỗn Độn, chứ đừng nói đến kẻ chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ôn Vũ đáp xuống biên duyên Hỗn Độn, phát hiện gần đó đã có không ít người đứng, Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác đều ở đó.

Những người này, sau vạn năm, thực lực đều có sự đề thăng cực lớn, không ít người đã là cường giả cảnh giới Đại La đỉnh phong, trong đó lấy Bàn Cổ Tam Thanh và Đế Tuấn, Thái Nhất làm đầu.

Với cảnh giới này, đối với sự trôi qua của thời gian chỉ cần bấm ngón tay là biết, bởi vậy cho dù Hồng Quân Đạo Tổ không nói, họ đều biết.

Mọi người vốn dĩ đã quen thuộc với lộ tuyến đến Tử Tiêu Cung, tự nhiên có thể nhanh chóng đến nơi.

Ôn Vũ thì sau khi ngưng luyện pháp lực toàn thân xong mới xuất phát, bởi vậy sau khi xuyên việt hư không, về thời gian thì hắn cũng đến gần như cùng lúc.

Những người có mặt tại đó thấy Ôn Vũ trực tiếp từ trong hư không bước ra, trên mặt đều hiện lên vẻ chấn động, rốt cuộc một thủ đoạn như vậy, không một ai trong số họ có thể làm được.

"Ngàn năm không gặp, chúc mừng đạo hữu thực lực đại tiến." Lão Tử tiến lên, hướng Ôn Vũ hành một đạo lễ, sau đó vuốt râu cười nói.

Lão Tử thực lực không yếu, đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh

phong, bởi vậy mơ hồ có thể nhìn ra ba động ẩn tàng phát ra từ thân thể Ôn Vũ.

Lần này trên người đối phương có thêm khí tức siêu phàm mà trước đây không có, hoàn toàn khác biệt, thậm chí ẩn ẩn có loại khí chất xuất trần như trên thân Hồng Quân Đạo Tổ.

Khi Lão Tử đạt cảnh giới Đại La đỉnh phong, mơ hồ có thể cảm nhận được cảnh giới phía trên Đại La đỉnh phong, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ vẫn chưa truyền xuống Chuẩn Thánh chi đạo, các đại năng trong Hồng Hoang đều khó mà đột phá, truyền thừa của họ chỉ có pháp môn tu luyện ở tầng Đại La Kim Tiên.

Giờ đây, khí chất trên người Ôn Vũ đại biến, cộng thêm thủ đoạn trước đó, hiển nhiên đối phương trong những năm này đã có đột phá cực lớn, có khả năng đã vượt qua cảnh giới hiện tại, đạt đến tầng thứ phía trên đó.

"Khách khí rồi, chẳng qua tiểu hữu có chút đột phá mà thôi, không đáng nhắc tới." Ôn Vũ phất phất tay, nhàn nhạt đáp lại.

Đối phương có thể nói ra lời như vậy, hiển nhiên đã có điều cảm giác, nhưng hắn không muốn giải thích nhiều về vấn đề này.

E rằng hiện tại trong Hồng Hoang, hắn là người duy nhất đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, lại là người đột phá bằng Pháp Tắc Chi Đạo.

Lão Tử thấy biểu tình của Ôn Vũ, không tự rước lấy nhục mà quấn quýt với Ôn Vũ nữa, lui về bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

"Bần đạo xin đi trước một bước." Ôn Vũ ngẩng đầu nhìn Hỗn Độn, sau đó mở miệng nói.

Hiện tại không phải lúc nói chuyện phiếm, hắn liền trực tiếp bước vào trong Hỗn Độn.

Ôn Vũ vừa tiến vào Hỗn Độn, liền cảm nhận được uy áp quen thuộc truyền đến, bất quá hắn không để ý, toàn thân chấn động một cái, trên thân thể truyền ra một đạo ba động trong suốt.

Cùng với đạo ba động này lan tỏa trong Hỗn Độn, một phương không gian Hỗn Độn nơi Ôn Vũ đứng lại trực tiếp bị ngăn cách ra.

Hắn đi đến đâu, khí lưu Hỗn Độn đều sẽ tránh khỏi bên cạnh hắn, phảng phất như xung quanh Ôn Vũ tồn tại một loại trường vô hình nào đó, ngăn cách hắn ra.

Đây chính là hiệu quả sau khi Ôn Vũ sử dụng Không Gian Đại Đạo, khoảnh khắc bước vào Hỗn Độn, xung quanh thân hình thành một bình chướng không gian vô hình, cưỡng chế cách biệt khí lưu Hỗn Độn ở bên ngoài.

Tuy không gian Hỗn Độn ổn cố dị thường, nhưng hắn thi triển ra Không Gian Pháp Tắc ở tầng "Đạo", khống chế một tiểu phiến không gian Hỗn Độn là có thể làm được.

Dưới sự bảo hộ của bình chướng không gian, Ôn Vũ vô cùng nhẹ nhàng liền xuyên việt qua một phiến địa đái Hỗn Độn, biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Tuy nhiên, cảnh tượng này rơi vào mắt các cường giả ở biên duyên Hỗn Độn lại là một cảnh tượng khác, họ không lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc, tự nhiên không thể nhìn ra sự huyền diệu trong đó.

Nhưng ngay cả như vậy, mọi người cũng có thể nhìn ra sự bất phàm trong đó, bởi vậy trong lòng mọi người đã sớm dấy lên sóng to gió lớn.

Thực lực của đối phương quá cường đại, vượt xa sức tưởng tượng của mọi người trong Hồng Hoang.

Lão Tử thấy cảnh tượng này, trong đôi mắt lóe lên một tia tinh

mang, người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng hắn có thể nhìn ra một tia manh mối.

Hắn mơ hồ cảm giác được một tia ba động Không Gian Pháp Tắc quanh thân Ôn Vũ, nhưng Đạo Vận hàm chứa trong đó dường như lại huyền diệu thâm áo hơn Không Gian Pháp Tắc bình thường, ít nhất không phải thứ mà hắn hiện tại có thể tham thấu.

"Ta cũng đi thôi." Lão Tử lắc lắc đầu, nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh, sau đó tế xuất linh bảo của bản thân, một bước bước vào trong Hỗn Độn, bay về phía Tử Tiêu Cung.

Chương 65

Nguyên Thủy và Thông Thiên theo sát phía sau.

Những người còn lại thấy vậy cũng ào ào tế xuất linh bảo, bay theo.

Phía bên kia, Ôn Vũ chỉ mất một thời gian ngắn đã xuyên qua phiến địa đái Hỗn Độn kia, đến trước Tử Tiêu Cung.

Kỳ hạn vạn năm đã đến, cửa điện Tử Tiêu Cung rộng mở.

Hắn không chút do dự bước một bước, trong khoảnh khắc tiến vào bên trong Tử Tiêu Cung.

Sau khi tiến vào Tử Tiêu Cung, Ôn Vũ phát hiện bên trong ngoài mấy cái bồ đoàn cô đơn thì không còn ai, bởi vậy hắn trực tiếp ngồi xuống trên cái bồ đoàn thứ nhất, nhắm mắt dưỡng thần.

Không lâu sau, bên ngoài cung điện liền truyền đến một trận tiếng ồn ào, hiển nhiên, mọi người đã đến.

Bất quá lần này Ôn Vũ không để ý, cảm tri thấy mọi người đã đến đông đủ, hắn mới chậm rãi mở đôi mắt.

Sau khi nhìn một lượt, hắn phát hiện số người trong Tử Tiêu Cung lần này ít hơn so với lần trước một chút, nhưng vẫn có đến mấy ngàn người.

Hiển nhiên vạn năm qua có một số người, hoặc là gặp bất trắc, hoặc là đã lỡ mất thời gian.

Trong số đó, có rất nhiều người đã đạt đến Đại La đỉnh phong, ngoài một số người quen thuộc ra, còn có không dưới mười mấy vị cường giả không quen biết, đều ở cảnh giới Đại La đỉnh phong.

“Xem ra không thể xem thường người trong thiên hạ.” Ôn Vũ trong lòng thầm nhủ.

Ngay sau đó Ôn Vũ ánh mắt chuyển động, dừng lại trên Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai người vẫn ăn mặc như lần trước, trong đám người có thể nhận ra ngay lập tức, chỉ là so với lần trước, lần này số người vây quanh bên cạnh hiển nhiên đông hơn nhiều, đủ đến mấy chục người.

“Xem ra Đế Tuấn phát triển cũng không tồi nhỉ.” Ôn Vũ trong lòng lẩm bẩm.

Những người này e rằng vạn năm qua, cùng với việc Đế Tuấn và Thái Nhất không ngừng chinh chiến, danh tiếng đại hiển sau đó đã chiêu mộ được cường giả Yêu Tộc.

Trong mấy chục người đó, tu vi cao nhất đạt đến Đại La trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào cảnh giới Đại La hậu kỳ.

Trong đó có chín người ở cảnh giới Đại La trung kỳ bình thường, còn những người còn lại đều là Đại La sơ kỳ.

Hai tôn Đại La đỉnh phong dẫn dắt mười mấy vị cường giả Yêu Tộc trung kỳ, không thể không nói, quả thật là một thế lực vô cùng cường đại, rốt cuộc Chuẩn Thánh chưa xuất thế, Đại La đỉnh phong chính là tồn tại mạnh nhất rồi.

“E rằng những người này chính là Thập Đại Yêu Thần dưới trướng Đế Tuấn và Thái Nhất ở hậu thế đây mà.” Ôn Vũ trong lòng thầm đoán.

Ngay sau đó hắn lại liếc nhìn xung quanh, Nữ Oa và Phục Hy đều đã đến, sáu bồ đoàn phía sau không thiếu một ai, tất cả đều tề tựu.

Bỗng nhiên, ánh mắt Ôn Vũ lướt qua một bóng dáng yểu điệu

trong đám người, lúc này đối phương đang nhìn hắn.

Người đó chính là Hậu Thổ của Vu Tộc, bên cạnh nàng không có người nào khác, hiển nhiên lần này nàng lại chỉ đi một mình.

Ôn Vũ gật đầu với bóng dáng yểu điệu đó, sau đó nở một nụ cười, liền không nói gì nữa, hiện tại hiển nhiên không phải lúc trò chuyện.

Bởi vì trong cảm tri của Ôn Vũ, trên cao đài phía sau hắn, một lão giả bạch y đã lặng lẽ xuất hiện, chính là Hồng Quân.

Ôn Vũ thu ánh mắt từ trên người Hậu Thổ về, ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Quân, sâu trong con ngươi của hắn lóe lên một tia lãnh liệt, chỉ là che giấu quá tốt, căn bản không ai phát hiện.

Cùng lúc đó, toàn bộ đại điện bên trong tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

"Bái kiến Lão Sư." "Chúc Lão Sư thánh thọ vô cương!" Mọi người thấy Hồng Quân xuất hiện, đều cung kính hành lễ nói.

Ôn Vũ chỉ tượng trưng hành một lễ, cũng không nói lời nào, rốt cuộc trong lòng hắn vẫn ghi hận đối phương.

"Các ngươi đứng dậy đi." Hồng Quân liếc Ôn Vũ một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Tạ Lão Sư." Ngay sau đó, mọi người đều đứng dậy rồi ngồi bán tọa xuống, chuẩn bị nghe Hồng Quân giảng đạo tiếp theo.

"Đạo mà ta giảng lần này, chính là Chuẩn Thánh chi đạo, các ngươi hãy lắng nghe kỹ." Hồng Quân vô biểu tình hừ một tiếng, liền trực tiếp bắt đầu lần giảng đạo thứ hai.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh là khởi thủy của trời đất; Hữu danh là mẹ của vạn vật.

Cho nên, thường không, để quán sát cái diệu; thường có, để quán sát cái khiếu.

Hai cái này, cùng xuất nhưng tên khác, cùng được gọi là huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.” Nhất thời, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, trên không trung hiện lên từng đạo tường vân thần quang, xung quanh như tiên âm văng vẳng không ngừng, dị tượng lại một lần nữa hiển hiện.

Rất nhiều Đại Đạo thâm ý, từ trong miệng Hồng Quân lần lượt giảng ra, hóa thành vạn bàn sinh linh.

Chu thiên vạn vật đều có thể thành Đạo, người nhập Đạo cảm ngộ đạo lý của bản thân, minh bạch ý nghĩa của trời đất.

Chương 66

Đạo mà Hồng Quân giảng lần này với tư cách là Chuẩn Thánh chi đạo, so với lần giảng đạo thứ nhất càng thêm thâm thúy, cực kỳ thâm áo, huyền diệu khó lường, rất nhiều người nghe đến mức mơ hồ không hiểu gì.

Chỉ có những cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong mới có thể theo kịp tiết tấu của Hồng Quân.

Ôn Vũ với tư cách là cường giả Chuẩn Thánh duy nhất tại hiện trường, sớm đã nghe đến say mê, trong lòng không ngừng ấn chứng đạo nghĩa trong đó.

"Tam thi là vật của hồn phách quỷ thần.

Muốn khiến người sớm chết, thi này đương nhiên sẽ trở thành quỷ, tự do phóng túng du hành, hưởng thụ tế bái của con người.

Mỗi khi đến ngày lục giáp cùng nhật, liền lên trời báo cáo Tư Mệnh, nói tội lỗi của người, cái lớn thì đoạt kỷ của người, cái nhỏ thì đoạt thọ của người." Cùng với đoạn kết thúc bằng Tam Thi Chi Đạo, ba ngàn năm giảng đạo của hắn cuối cùng cũng kết thúc, dị tượng giữa trời đất đột nhiên biến mất.

Đại Đạo chi âm của Hồng Quân rơi xuống, tất cả mọi người có mặt đều lộ vẻ tiếc nuối, ba ngàn năm thời gian trong mắt họ thật sự quá ngắn, lần giảng đạo này lại quá thâm ảo khó hiểu, nội dung đều không thể lý giải được.

Thần sắc của mọi người phía dưới lần lượt lọt vào mắt Hồng Quân, chỉ là hắn không biểu lộ gì, hơi trầm ngâm một lát, mới mở miệng nói: "Sau Khai Thiên Tích Địa, ta được Tạo Hóa Ngọc Điệp, hợp lẽ phải giảng đạo ba lần, giáo hóa chúng sinh.

Sau lần này, còn có lần cuối cùng liền viên mãn.

Như vậy, lần giảng đạo thứ ba sẽ diễn ra sau vạn năm.

Hiện tại các ngươi có thắc mắc gì, đều có thể hỏi ta.” Ôn Vũ lúc này cũng mở đôi mắt, trong đó lộ ra vẻ mãn ý, hiển nhiên, thu hoạch lần này cực lớn.

Có Hồng Quân giảng đạo và ký ức của La Hầu, sau khi không ngừng tự mình ấn chứng, sự cảm ngộ đối với Chuẩn Thánh chi đạo gần như viên mãn, đột phá gần như không có bình cảnh, chỉ cần không ngừng lĩnh ngộ pháp tắc liền có thể trực tiếp đạt đến đỉnh phong.

Thứ nữa, Tam Thi Chi Đạo mà Hồng Quân giảng cũng có sự giúp đỡ cực lớn đối với hắn, không nói gì khác, lúc này Ôn Vũ thậm chí còn có nắm chắc trực tiếp mượn cơ hội chém ra Thiện Thi, chỉ là hiện tại hiển nhiên không phải lúc.

Tuy Hồng Quân lần này giảng đạo giúp đỡ Ôn Vũ rất nhiều, nhưng trong lòng hắn không hề sinh ra bất kỳ ý niệm cung kính và cảm tạ nào đối với Hồng Quân.

Vì sao?

Khi Ôn Vũ nghe Hồng Quân nói đoạn cuối cùng, trong lòng hắn đã hiểu rõ chuyện Hồng Quân Hợp Đạo.

Hồng Quân dựa vào Tạo Hóa Ngọc Điệp đắc đạo, bị nó hạn chế, không thể tiến thêm một bước nữa.

Vì để thoát khỏi hiện trạng, hắn mới đưa ra pháp môn lấy thân hợp đạo.

Cái gọi là hợp đạo, chính là đem bản thân cùng Thiên Đạo hợp làm một, từ nay Hồng Quân tức là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải Hồng Quân.

Hắn có thể lợi dụng Thiên Đạo để lĩnh hội thiên địa chí lý, cảm ngộ vô thượng Đại Đạo.

Cuối cùng tìm cơ hội một lần siêu thoát, đó là mục đích cuối cùng của Hồng Quân.

Nhưng nếu muốn hợp đạo lại phải tập hợp khí vận chúng sinh mới được, thế là Hồng Quân dựa vào Tạo Hóa Ngọc Điệp giáo hóa chúng sinh, từ đó lợi dụng ba lần giảng đạo để thu thập khí vận chúng sinh.

Đợi sau lần giảng đạo thứ ba, khí vận đạt đến đỉnh phong, Tạo Hóa Ngọc Điệp công thành viên mãn, liền có thể lấy thân hợp đạo.

Hồng Quân mưu tính cho việc hợp đạo, còn hắn thì cảm ngộ đạo của đối phương.

Như vậy, giữa hai người chẳng qua là mối quan hệ mỗi người lấy thứ mình cần mà thôi, bởi vậy tự nhiên sẽ không có bất kỳ cảm giác tội lỗi nào.

Đến đây, khóe miệng Ôn Vũ cong lên một nụ cười nhạt, phảng phất như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, ngay sau đó hắn nhắm mắt lại, yên lặng chờ đợi mọi người đặt câu hỏi.

Lời Hồng Quân vừa dứt, Lão Tử phía dưới cao đài trong đôi mắt phát ra quang mang rực rỡ, trực tiếp đứng dậy, cung kính hành một lễ với Hồng Quân, ngay sau đó hỏi: "Lão Sư, thế nào là Đạo?" Hồng Quân nghe vậy, cố ý vuốt râu, sau đó nhàn nhạt mở miệng nói: "Đạo, tự nhiên vậy.

Tồn tại trong bản tâm, cũng ở giữa trời đất.

Vạn vật là Đạo, Đạo cũng là vạn vật." Lão Tử nghe xong, đứng yên bất động, như có điều suy tư, trong đôi mắt hiển lộ ra một tia hỉ sắc, tựa hồ có điều đắc được.

Lâu sau, hắn lại hỏi ra vấn đề mà trong lòng hắn muốn biết nhất: "Lão Sư, chứng đạo có pháp môn nào không?" Sau lần giảng đạo này, Lão Tử đã biết cảnh giới mà Ôn Vũ hiện tại đang ở chính là Chuẩn Thánh cảnh giới, đồng thời sau khi chứng kiến sự cường đại của đối phương, trong lòng hắn đã sớm sinh ra khát vọng mãnh liệt đối với cảnh giới này.

Vấn đề của Lão Tử vừa được hỏi ra, đám đại năng phía dưới đều nín thở, đồng loạt nhìn chằm chằm Hồng Quân, chờ đợi câu trả lời tiếp theo.

Không ai có thể kháng cự lại sự dụ hoặc của phương pháp đề thăng cảnh giới, huống hồ là pháp môn chứng đạo!

"Đại Đạo tam thiên, con đường nào cũng có thể chứng đạo." Hồng Quân với bộ dạng cao thâm khó dò, ngay sau đó lại nói: "Đạo của ta có ba, đều có thể chứng đắc Hỗn Nguyên." "Thượng tuyển chi pháp là Dĩ Lực Chứng Đạo, tức là dùng pháp lực và tu vi cao thâm của bản thân cưỡng hành phá vỡ xiềng xích của Thiên Đạo, Dĩ Lực Chứng Đạo; Trung tuyển là Trảm Thi Chứng Đạo, chém đi Thiện, Ác, Tự Ngã Tam Thi, Tam Thi hợp nhất tự có thể thành Đạo; Hạ tuyển thì là Công Đức Chứng Đạo, dùng công đức lớn để có được sự công nhận của Thiên Đạo tự có thể chứng đạo." Ôn Vũ nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ, ba ngàn pháp tắc, con đường nào cũng có thể chứng Đại Đạo tự nhiên không sai, nhưng Pháp Tắc Chi Đạo huyền ảo vô cùng, đặc biệt sau khi bước vào Chuẩn Thánh lại càng khó tham ngộ.

Hơn nữa phải xét đến Hồng Hoang giờ đã không còn như thuở Khai Thiên, pháp tắc không hiển hiện, như vậy muốn chứng đạo thì khó khăn đến mức nào.

Đồng thời hắn cũng hiểu rằng loại pháp tắc thành Thánh này thuộc phạm trù Dĩ Lực Chứng Đạo.

Phương pháp này lợi dụng sự cảm ngộ Đại Đạo của bản thân, cường hành đột phá sự trói buộc của Thiên Đạo, từ đó khiến Thiên Đạo công nhận, chứng đắc Hỗn Nguyên.

Chỉ là muốn được Thiên Đạo công nhận cực kỳ khó khăn, rốt cuộc người Dĩ Lực Chứng Đạo đã lĩnh ngộ một trong ba ngàn pháp tắc.

Chứng đạo là cường hành lập Đại Đạo mà bản thân lĩnh ngộ trong Thiên Đạo, như vậy, Thiên Đạo làm sao có thể để chuyện như vậy xảy ra, bởi vậy Thiên Đạo mới tìm mọi cách ngăn cản những người muốn chứng đạo.

Đây cũng là nguyên nhân cơ bản mà pháp môn Dĩ Lực Chứng Đạo cơ bản không thể thành công.

Xưa nay, chỉ có Bàn Cổ Đại Thần trong truyền thuyết là thành công, ngài đã dùng Pháp Tắc Chi Lực và nhục thân cường hoành để cường hành chứng đạo, ngài còn chứng đạo trong Hỗn Độn, chính là kháng hành với Đại Đạo, cường hoành hơn Thiên Đạo vô số lần.

Chương 67

Bởi vậy Ôn Vũ có thể nói là vô cùng sùng kính Bàn Cổ.

Nhìn kỹ lại, con đường mà hắn đang đi có chút tương tự với Bàn Cổ, không chỉ tu luyện Pháp Tắc Đại Đạo, mà còn kiêm tu Nhục Thân Chi Đạo, hai điểm đều vẹn toàn.

Nhưng hiện tại đã có được pháp môn Tam Thi của Hồng Quân, nếu lại kết hợp với Trảm Thi Chi Đạo, muốn đột phá xiềng xích của Thiên Đạo, chưa chắc đã là không thể...

Đám đại năng phía dưới nghe có nhiều phương pháp như vậy có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, trên mặt đều lộ vẻ kinh hỉ.

Nhưng sau khi biết ba phương pháp cụ thể, vẻ hân hoan trên mặt lập tức biến thành sự khổ sở vô cùng.

Ba phương pháp mà Hồng Quân Đạo Tổ nói muốn đạt được, không có cái nào là không khó khăn đến cực điểm, cái gọi là Tam Thi Chi Đạo lại càng chưa từng nghe nói đến.

Trong số đó có cả Trấn Nguyên Tử.

Sắc mặt Trấn Nguyên Tử lúc này tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Cảnh giới hiện tại của hắn đã đạt đến đỉnh phong Đại La, nhưng lại thành tựu bằng Pháp tắc chi đạo.

Qua lời nói của Hồng Quân Đạo Tổ, hắn cũng hiểu rằng Pháp tắc chi đạo là con đường Dĩ Lực Chứng Đạo.

Trấn Nguyên Tử tự biết ngộ tính của bản thân thế nào, loại chứng đạo chi pháp này ngay cả Bàn Cổ Đại Thần đi còn vô cùng khó khăn, huống chi là hắn.

Còn Công Đức Chứng Đạo hư vô phiêu miểu, muốn có được càng khó chồng chất khó, cho nên Công Đức Chứng Đạo cũng không cần nghĩ đến.

Vậy chỉ còn lại một loại duy nhất là Tam Thi Chi Pháp, nhưng hắn không lý giải, nhịn không được hỏi: "Lão sư, hà vi Tam Thi?" Hồng Quân nghe vậy, trầm ngâm một lát, rồi mở miệng nói: "Tam Thi Chi Pháp là do ta sáng tạo, cũng là pháp môn chứng đạo thích hợp nhất cho các ngươi.

Nghe ta nói rõ từng điều." "Tam Thi giả, độc dã, nhân thân hữu Tam Thi Thần, danh Tam Độc: Thượng Thi danh Bành Cư, quản người thượng tiêu thiện ác; Trung Thi danh Bành Toản, quản người trung tiêu thiện ác; Hạ Thi danh Bành Kiểu, quản người hạ tiêu thiện ác." "Thượng Thi trú Ngọc Chẩm Quan, Trung Thi trú Giáp Tích Quan, Hạ Thi trú Vĩ Lư Quan, mỗi khi Canh Thân Giáp Tý, tấu trình thiện ác.

Lại có Cửu Cổ tác hại không nhỏ, cản trở Tam Quan Cửu Khiếu, khiến Chân Dương không thể thăng lên." "Cửu Cổ đều có danh tự: một là Phục Cổ, trú Ngọc Chẩm Khiếu; hai là Long Cổ, trú Thiên Trụ Khiếu; ba là Bạch Cổ, trú Đào Đạo Khiếu; bốn là Nhục Cổ, trú Thần Đạo Khiếu; năm là Xích Cổ, trú Giáp Tích Khiếu;" "sáu là Cách Cổ, trú Huyền Xu Khiếu; bảy là Phế Cổ, trú Mệnh Môn Khiếu; tám là Vị Cổ, trú Long Hổ Khiếu; chín là Khương Cổ, trú Vĩ Lư Khiếu.

Tam Thi trú Tam Quan, Cửu Cổ trú Cửu Khiếu, biến hóa đa đoan," "ẩn hiện mạc trắc, hóa mỹ sắc, mộng di dương tinh, hóa huyễn cảnh, sinh phiền não, khiến tu sĩ sinh linh đại đạo khó thành vậy." "Nếu muốn Trảm Thi, thì cần phải có Tiên Thiên Chi Vật, nếu không không cách nào ký thác thiện ác chấp Tam Niệm.

Phẩm chất Tiên Thiên Chi Vật dùng để Trảm Thi cũng liên quan

đến tu vi sau khi Tam Thi được trảm ra, cần phải cẩn thận lựa chọn." Dứt lời, những người không có Tiên Thiên Chi Vật nghe xong, trong lòng đều thầm than khổ.

Tiên Thiên Chi Vật tuy tồn tại giữa thiên địa, nhưng lại có hạn.

Rất nhiều Tiên Thiên Chi Vật đều đã bị những Đại Thần Thông giả tìm đi, hiện giờ trong tay chúng nhân đều không có một kiện.

Những Đại Năng có Tiên Thiên Linh Bảo trong tay thì vô cùng hoan hỉ, dù sao cũng có một môn chứng đạo.

Bỗng nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên.

"Lão sư, vậy Công Đức Chứng Đạo là chuyện gì?" Chỉ thấy phía dưới đài cao trên bồ đoàn, trên mặt Nữ Oa hiện lên một tia.

Hồng Quân nhìn Nữ Oa, trầm ngâm một lát rồi nói: "Công Đức Thành Thánh, cố danh tư nghĩa, dùng vô lượng công đức cảm động Thiên Đạo, Đại Đạo đều bị động, từ đó thành thánh." "Nguyên lai là vậy, đa tạ Lão sư." Nữ Oa cung kính bái Hồng Quân.

Yêu hỏi cũng có nguyên nhân, cảnh giới hiện tại của nàng chưa đạt đỉnh phong, cách cảnh giới Chuẩn Thánh vẫn còn một khoảng cách, huống chi là chứng đạo.

Nữ Oa trong lòng tự hiểu rõ, muốn thành công chứng đạo tuyệt không phải chuyện dễ dàng, nhưng ai cũng muốn chứng được Hỗn Nguyên, tự nhiên không muốn từ bỏ, cho nên mới tìm hiểu thêm một chút, để chuẩn bị cho sau này.

Ôn Vũ nghe đến đây, biết rằng sáu vị Thánh Nhân hậu thế, đều Công Đức Thành Thánh, đặc biệt là Nữ Oa, càng là người đầu tiên sáng lập Nhân Tộc mà thành thánh.

Sau đó, Bàn Cổ Tam Thanh lại ở Nhân Tộc lập hạ giáo thống, dẫn phát vô lượng công đức, cũng nhất cử thành thánh.

Cuối cùng là Tiếp Dẫn Chuẩn Đề của Tây Phương phát đại hoành nguyện mà được thành thánh.

Công Đức Thành Thánh nhìn có vẻ đơn giản, thực chất thì đơn giản, nhưng cũng vô cùng khó khăn.

Trước tiên cần dùng công đức, nguyện lực, khí vận khổng lồ, trực tiếp dẫn động Đại Đạo hoành niệm, phá vỡ gông cùm trói buộc của bản thân.

Tiếp theo cần luyện hóa Đại Đạo Chi Cơ Hồng Mông Tử Khí, ký thác Nguyên Thần vào trong Thiên Đạo, từ đó chứng Hỗn Nguyên.

Hai điều kiện này thiếu một không thể được, cho nên nhìn thế nào Công Đức Thành Thánh cũng không dễ dàng.

Trước Công Đức Thành Thánh, sáu vị Thiên Định Thánh Nhân kỳ thực ít nhiều đều đã trảm đi một thi, nhưng cuối cùng không một ai có thể hoàn toàn Trảm Tam Thi thành công, có thể thấy Trảm Thi Chi Đạo cũng không dễ dàng.

Không phải thiên phú tư chất không được, Trảm Thi cần phải minh ngộ tự ngã, bản thân, đó là điểm khó nhất, nếu không vì sao có một số người tuy có Tiên Thiên Linh Bảo Bán Sinh, lại không nhập Chuẩn Thánh, chính là vì nguyên nhân này.

Nếu không phải vậy, sáu người e rằng sẽ không dễ dàng lựa chọn ký thác Nguyên Thần vào Thiên Đạo để thành Thánh Nhân, dù sao ai lại cam tâm làm khôi lỗi chứ?

"Lão sư, đệ tử có một vấn đề!" Trong đại điện vang lên một giọng nói trong trẻo, đó là Hậu Thổ Tổ Vu của Vu Tộc.

Hồng Quân mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói: "Nói." "Người Vu Tộc chúng ta không tu Nguyên Thần, chỉ tu nhục thân, làm sao thành đạo?" Giọng Hậu Thổ tràn đầy ưu lo.

“Người Vu Tộc tự có nguyên pháp, sau này tự biết.” Hồng Quân tùy tiện nói.

“……” Hậu Thổ vốn muốn nói thêm, nhưng thấy Hồng Quân phất tay, liền đành phải ngậm miệng không nói nữa.

Thấy cảnh này, trong hai mắt Ôn Vũ lóe lên một tia dị sắc, biết ý tứ lời nói của Hồng Quân, không gì khác chính là Hậu Thổ sẽ có đại công đức, cần phải dĩ thân hóa luân hồi.

Chương 68

Sau khi Hậu Thổ hóa thân luân hồi, tuy chưa thành Thánh Nhân, nhưng chỉ cần Hồng Hoang Luân Hồi tồn tại một ngày, thì sẽ không vẫn lạc, nói như vậy, cũng tương đương với tồn tại bất tử bất diệt.

Nếu Hậu Thổ ở nơi luân hồi đối địch, e rằng Thánh Nhân cũng chưa chắc làm gì được.

Để Hậu Thổ lập Địa Phủ, và tựa hồ có chút nhân quả với ta.

Hiện tại ta là chủ Huyết Hải, Hậu Thổ nếu muốn hóa thân luân hồi, chưa chắc không cần đi qua Huyết Hải một chuyến.

Chỉ hy vọng khi đó, ta đã chứng Hỗn Nguyên rồi!

Ôn Vũ thu hồi ánh mắt, sau đó hỏi Hồng Quân: "Cảm vấn Đạo Tổ, hà vi Thiên Đạo!" "Thiên Đạo chính là quy tắc vận hành của thiên địa Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang đều ở dưới Thiên Đạo." Hồng Quân nhìn Ôn Vũ một cái, sau đó trầm ngâm nói.

"Vậy, quy tắc Thiên Đạo có thể thay đổi không?" Ôn Vũ hỏi ra vấn đề mà hắn mong muốn nhất câu trả lời.

"Dưới Thiên Đạo, tiểu thế khả cải, đại thế bất khả cải!" Nghe xong, Hồng Quân hơi sững sờ, sau đó nhìn sâu vào Ôn Vũ một cái rồi đưa ra câu trả lời.

"Đa tạ Đạo Tổ giải hoặc." Ôn Vũ chắp tay với Hồng Quân.

Sau khi có được câu trả lời, trong lòng hắn cũng đại khái hiểu rõ, cái gọi là Thiên Đạo chỉ là một loại quy tắc, giống như pháp luật ở hậu thế, công chính vô tư.

Trong đó chỉ cần không đụng chạm đến lợi ích của Thiên Đạo, thay đổi một số quy tắc nhỏ là có thể.

Đồng thời Ôn Vũ biết, những người có đại công đức như Nữ Oa nhất định không thể bị giết, trừ phi có thể xem thường uy hiếp của Thiên Đạo, cường hành đánh giết đối phương, hoặc giả siêu thoát Thiên Đạo!

Điều đó hiển nhiên tạm thời không thể làm được.

Bất quá hiện tại đều không quan trọng nữa, Ôn Vũ đã có được những thứ cần biết.

Hồng Quân chờ đợi một lát, thấy chúng nhân đều không có ý muốn đặt câu hỏi, liền mở miệng nói: "Hiện nay cục thế Hồng Hoang bất định, động đãng bất an, cần có người duy trì trật tự thiên địa Hồng Hoang!" Nghe Hồng Quân nói, bên dưới lập tức vang lên một trận xôn xao, không ít người hai mắt đều lộ ra tinh quang, lòng dao động dị thường.

Đặc biệt là Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, trên mặt càng hiện lên thần sắc vô cùng nóng bỏng.

Bọn họ vẫn luôn tự xưng là Yêu Hoàng, nhưng lại là tự phong.

Lần này nếu có thể được Hồng Quân Đạo Tổ đích thân sắc phong, không nghi ngờ gì sẽ khiến Yêu Tộc lần nữa lớn mạnh, thậm chí có thể trực tiếp thống nhất Hồng Hoang.

Thế là Đế Tuấn và Thái Nhất đều đầy vẻ hy vọng nhìn Hồng Quân, nhưng sự thật hiển nhiên không liên quan đến hai người.

"Đông Vương Công hà tại?" Giọng nói nhàn nhạt của Hồng Quân vang vọng trong đại điện.

"Đệ tử tại." Chỉ thấy giữa đám người, một nam tử trung niên mặc kim sắc nhật quang mãng bào, như liệt nhật viêm viêm, dương cương chi khí tứ dật, bước ra, cúi người bái Hồng Quân.

Người này chính là Đông Vương Công.

Nguyên bản Đông Vương Công đang ở phía dưới giống Đế Tuấn và Thái Nhất đầy vẻ hy vọng nhìn Hồng Quân, khi nghe đối phương gọi tên, vẻ hy vọng trên mặt hắn lập tức hóa thành thần sắc vô cùng hưng phấn, thế là mới từ giữa đám người bước ra.

Chúng nhân phía dưới nghe Hồng Quân điểm danh Đông Vương Công đều đầy vẻ ngạc nhiên, đều không hiểu người này, chúng nhân đều mở miệng hỏi thăm, nhưng sau đó lại nghe giọng Hồng Quân truyền đến.

"Đông Vương Công, bẩm thừa Tiên Thiên Chí Dương Chi Khí mà hóa thành, tự có trách nhiệm quản lý quần tiên.

Hôm nay liền phong làm Thiên Hạ Nam Tiên Chi Thủ, quản lý tất cả nam tiên trong Hồng Hoang." "Ngươi, có nguyện ý không?" Hồng Quân nhìn chằm chằm Đông Vương Công, trầm giọng nói.

"Đệ tử tự nhiên nguyện ý." Lời Hồng Quân vừa ra, Đông Vương Công đại hỉ, vội vàng gật đầu đồng ý, có chuyện tốt như vậy đưa đến cửa sao lại không nguyện ý chứ.

Đông Vương Công vốn là một người có dã tâm bừng bừng, trên Đông Hải đã thành lập Tử Phủ, đó là thế lực thứ ba ngoài Vu Yêu nhị tộc.

Cho nên Hồng Quân sắc phong vừa hay toại nguyện của hắn.

"Tốt, đã như vậy, ta hôm nay liền ban cho ngươi Long Đầu Quải Trượng, mong ngươi quản lý Hồng Hoang cho tốt." Hồng Quân nói xong, tiện tay phất một cái, một cây tích trượng kỳ đặc, tỏa ra kim sắc hào quang, đôi mắt rồng trên đầu trượng lộ ra thần vận vô song, sống động như thật, sau đó từ từ rơi xuống trước người Đông Vương Công.

"Tạ Lão sư thành toàn." Trên mặt Đông Vương Công tràn đầy vẻ

kích động, sau khi nhận Long Đầu Quải Trượng, lần nữa cung thân bái Hồng Quân.

Hiện giờ không chỉ được sắc phong làm Nam Tiên Chi Thủ, lại còn có được một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể nói là song hỷ lâm môn.

Cùng lúc đó, Đế Tuấn và Thái Nhất đang chen chúc trong đám người, sắc mặt vô cùng khó coi, bọn họ đã bày mưu tính kế mọi thứ, hiện giờ chỉ thiếu danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí đó, nhưng không ngờ lại bị Đông Vương Công cướp mất.

Lúc này ánh mắt hai người nhìn về phía Đông Vương Công, tràn đầy sự lạnh lẽo và mười phần hận ý.

Đông Vương Công đang đầy vẻ kích động lại hoàn toàn không biết mình đã bị hai vị Yêu Hoàng của Yêu Tộc ghi hận trong lòng.

"Ân." "Tây Vương Mẫu…" Hồng Quân gật đầu, không nhìn Đông Vương Công nữa, lại hô một cái tên trong đại điện.

"Đệ tử tại." Theo một giọng nói trong trẻo vang lên, một bóng dáng uyển chuyển bước ra.

Đó là một nữ tử nhu mỹ, có đôi mắt trong suốt như sóng biếc, da thịt như mỡ đông, cổ như ngỗng, răng như hạt dưa, lông mày lá liễu.

Cả người như tiên nữ bước ra từ tranh vẽ, tỏa ra khí chất xuất trần.

Chính là Tây Vương Mẫu, khi nghe Hồng Quân gọi, lông mày nàng lại hơi nhíu lại, có chút không muốn và bất ngờ, nhưng lại không dám có chút trì hoãn nào, vội vàng tiến lên đáp lời.

Chương 69

"Ngươi vì Thiên Địa Chí Âm Chi Khí mà hóa thành, có thể chưởng quản tất cả nữ tiên trong Hồng Hoang, nay ban Tịnh Thủy Bát Vu, làm Chúng Nữ Tiên Chi Thủ." Lời Hồng Quân nói không cho phép nghi ngờ, sau đó búng tay một cái, một đạo lưu quang màu lam bao bọc một cái bát vu thần bí, rơi xuống trước người Tây Vương Mẫu.

"…… Đệ tử tuân mệnh." Tây Vương Mẫu nguyên bản có chút không muốn, nhưng nghe giọng nói không cho phép nghi ngờ của Hồng Quân, chỉ đành nhận lấy một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chấp nhận đối phương sắc phong.

Tây Vương Mẫu không phải kẻ có dã tâm như Đông Vương Công, giống Hậu Thổ, nàng căn bản không có tâm tranh đấu, cũng không muốn xen vào chuyện của Hồng Hoang.

Tâm trí thành thục ổn trọng, với tư cách người ngoài cuộc, nàng đã sớm nhìn rõ cục diện trong Hồng Hoang, vô cùng rõ ràng hai vị trí này không dễ ngồi như vậy.

Nhưng lúc này lại bị ép lên đài, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, không ngờ nàng lại có ý định khác, đó là chỉ treo một chức danh hão, sau đó không hỏi thế sự.

Tây Vương Mẫu lại không biết, chính vì vị trí này mà nàng đã thoát chết một kiếp ở Hồng Hoang.

Phía dưới một chúng cường giả thấy hai người được Hồng Quân lần lượt sắc phong, lại mỗi người có được một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đều đầy vẻ tiện mộ.

Có Linh Bảo sau đó, liền đại biểu có cơ hội trảm ra một thi, nói như vậy, làm sao không khiến chúng nhân ghen tị.

Thấy Tây Vương Mẫu nhận Tịnh Thủy Bát Vu rồi lui xuống, Hồng Quân lại nói.

"Được rồi, lần giảng đạo này đến đây kết thúc, vạn năm sau, các ngươi lại đến." Hồng Quân nói xong, thân hình lay động, lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Đợi Hồng Quân rời đi, trong hai mắt Ôn Vũ lóe lên một tia ý vị mờ mịt, từ đầu đến cuối hắn không có bất kỳ biểu hiện nào, chỉ khi Hồng Quân sắc phong thì hơi nhíu mày, đương nhiên không phải vì ghen tị cái vị trí đó, mà là hắn biết Hồng Quân đã bắt đầu giăng bẫy người khác.

Vì sao lại như vậy?

Đông Vương Công tuy là cảnh giới Đại La đỉnh phong, nhưng hiện giờ trong Hồng Hoang có bao nhiêu cường giả Đại La đỉnh phong, chỉ riêng trong Tử Tiêu Cung đã có vài chục vị.

Hắn hà đức hà năng mà chưởng quản quần tiên chứ?

Đông Vương Công cũng không hiểu, vì sao Đạo Tổ trong một chúng Đại Năng lại thiên thiên chọn hắn?

Nếu quần tiên không phục quản giáo, chẳng lẽ lại đi tìm Đạo Tổ giúp đỡ sao?

Hiển nhiên không thể, Hồng Quân là thân Thánh Nhân, sao lại vì chút chuyện nhỏ mà nhúc nhích chứ.

Đáng tiếc, hắn đã sớm bị lợi ích trước mắt che mờ!

Sở dĩ Hồng Quân sắc phong Đông Vương Công mà không phải Đế Tuấn, trong đó ít nhiều có thể nhìn ra một vài ý vị mờ mịt.

Điểm này lại có chút tương tự với việc La Hầu gây hấn Tam Tộc Đại Chiến.

Hiển nhiên, Hồng Quân cũng đã chơi một chiêu như vậy, thiết kế gây chia rẽ mâu thuẫn giữa Đông Vương Công và Đế Tuấn, điểm này có thể thấy rõ từ biểu tình trên mặt Đế Tuấn và Thái Nhất.

Ngoài ra, lợi dụng việc sắc phong Đông Vương Công để khuấy đục tranh chấp giữa Vu Yêu, hy vọng Vu Yêu nhị tộc đại chiến.

Còn về việc Hồng Quân vì sao làm vậy, trong lòng Ôn Vũ ẩn ẩn có chút suy đoán.

Thiên Đạo có khuyết điểm, sản sinh các loại dục vọng dị thường.

Hồng Quân muốn hợp đạo với nó, tự nhiên không thể hợp với một Thiên Đạo có khuyết điểm.

Cho nên đối phương bắt đầu tìm mọi cách lợi dụng Lượng Kiếp để tẩy bài sinh linh Hồng Hoang, khiến Vu Yêu nhị tộc trở thành chất béo cho Thiên Đạo, để nó không ngừng hấp thu sức mạnh của chúng sinh, nhằm bổ sung cho bản thân.

Cuối cùng, đợi khi Thiên Đạo không còn khuyết điểm, một lần hợp đạo, sẽ có được lợi ích lớn nhất.

Ôn Vũ không khỏi cảm thán, Hồng Quân thật biết tính kế!

"Chúc mừng Đạo hữu, có được sắc phong này." Xa xa bên cạnh Đông Vương Công tụ tập mấy chục vị cường giả, không một ai không lộ vẻ cung phụng, nói với Đông Vương Công.

"Ha ha, khách khí khách khí, thừa mong Đạo Tổ nhìn trúng, ta cũng chỉ là vận khí tốt mà thôi." Đông Vương Công cười lớn nói, nhưng lời nói giữa lại khó che giấu vẻ đắc ý.

Sau đó liền được một chúng cường giả vây quanh, vui mừng rời khỏi nơi đây.

Ôn Vũ thấy cảnh này, trong mắt tràn đầy vẻ châm chọc, nơi nào có

người, nơi đó có giang hồ, lời này quả không sai chút nào.

Đông Vương Công không ngờ có được một cái danh xưng, lại có thể khiến nhiều người cung phụng như vậy.

Nhưng danh xưng tốt cần có thực lực xứng đáng mới được.

Đáng tiếc, những người cung phụng đối phương, không phải đều là những kẻ nịnh bợ sao, trên thực tế một chút tác dụng cũng không có.

Đến khi Đông Vương Công gặp nạn, những người này liệu có một ai ra tay giúp đỡ?

Đáng thương đáng tiếc thật!

Bất quá đại đa số cường giả đều không vì thế mà thay đổi thái độ với Đông Vương Công, không chỉ vì nguyên nhân thực lực, mà còn nhiều hơn là giống như Tây Vương Mẫu, nhìn thấu sự việc.

Người minh mắt, ít nhiều đều có thể nhìn ra vấn đề trong đó.

Dù Đạo Tổ để Đông Vương Công quản lý, nhưng lại không cường chế, hiển nhiên chỉ là một cái lệnh bài hão mà thôi.

Chương 70

Khi Đông Vương Công rời đi, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn bóng lưng đối phương, trong hai mắt phảng phất có lửa quang phun ra.

Nhưng hai người không nói nhiều, hừ lạnh một tiếng sau đó dẫn một chúng Yêu Tộc rời đi.

Ôn Vũ thấy vậy, biết Yêu Tộc sẽ không dễ dàng bỏ qua Đông Vương Công, nhưng mọi chuyện không liên quan đến hắn, không có tất yếu phải quan tâm.

Lần này Ôn Vũ cũng không tìm phiền phức của ai, bởi vì hiện tại hắn có chuyện quan trọng hơn cần làm, đó là nhanh chóng trở về tham ngộ Tam Thi Chi Pháp, mượn cơ hội này trảm ra Thiện Thi.

Bất quá, trước khi đi, Ôn Vũ đặc ý đi tìm Hậu Thổ một chuyến, nói cho đối phương không cần lo lắng, mọi chuyện tự có định số.

Tuy biết kết cục của Vu Tộc, nhưng lại không nói cho nàng, dù sao nói ra cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào, Thiên Đạo sử nhiên, là đại thế không thể thay đổi.

Cho nên cuối cùng sau khi hàn huyên với Hậu Thổ, liền trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung, trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này, Ôn Vũ ngồi trên bồ đoàn trong Văn Đạo Các, trong mắt hiện lên một tia ý vị mờ mịt.

Bồng Lai Tiên Đảo ở hậu thế nguyên bản là đạo tràng của Đông Vương Công, Tử Phủ lại được thành lập ở đây.

Hiện tại nơi này bị ta chiếm cứ, không biết đối phương sẽ lập đạo tràng ở đâu?

Bất quá ngày sau Đế Tuấn sẽ dẫn người đi công đánh Tử Phủ, lúc

đó liền biết, hoặc có lẽ lúc đó có thể đến xem một lần.

Chẳng qua hắn cũng không hiếu kỳ, sau khi hiểu rõ quy tắc Thiên Đạo, chiếm cứ đạo tràng của Đông Vương Công ở hậu thế, Hồng Hoang cũng không vì thế mà phát sinh bất kỳ biến hóa nào.

Đông Vương Công vẫn xuất hiện, Tử Phủ vẫn thành lập, hiển nhiên, trong quy tắc Thiên Đạo điều này đại biểu cho tiểu thế, cho phép bị thay đổi, cũng không tạo thành ảnh hưởng đến vị lai.

Chỉ là, Ôn Vũ không biết ranh giới của đại thế nằm ở đâu?

Nếu có thể rõ ràng cực hạn của tiểu thế, ranh giới của đại thế, thì có thể mưu cầu lợi ích lớn nhất ở Hồng Hoang, từ đó không ngừng tích lũy khí vận của bản thân.

Những thứ này hiện tại hắn cũng không rõ ràng, chi bằng tự mình đi thử nghiệm.

Nghĩ đến đây, trong hai mắt Ôn Vũ bộc phát ra một cỗ đấu chí ngút trời mãnh liệt, phảng phất muốn cùng Thiên Đạo tranh phong.

Lương cửu sau đó, Ôn Vũ thu hồi tâm tư, sau đó bắt đầu tham ngộ Tam Thi Chi Pháp.

"Ông." Không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng vang kỳ dị truyền đến, quanh thân Ôn Vũ ẩn ước truyền ra một trận ba động quỷ dị, trên thân thể hắn bắt đầu phát ra huyền quang mông lung, cả người phảng phất bị bao phủ trong vô tận sương mù, hư vô phiêu miểu.

Sau đó, dường như tiến vào một cảnh giới kỳ dị, tự vân phi vân, tự không phi không, đạo tâm thông minh, Nguyên Thần ngưng luyện.

Loại cảnh giới này, mang lại một cảm giác vô cùng phóng túng, phảng phất bản thân hoàn toàn dung nhập vào giữa thiên địa, cả thế giới rõ ràng khả kiến.

Ôn Vũ hiểu rõ, đây là cơ hội tốt để minh ngộ bản thân, thế là liền vội vàng hoàn toàn buông lỏng tâm thần, tùy ý cảm thụ thiên địa, để ngộ bản tâm.

Đối với cái thiện của bản thân, Ôn Vũ kỳ thực có chút lý giải.

Hành sự hoàn toàn truy cầu bản tâm, thiện ác chỉ là một niệm trong khoảnh khắc.

Lấy mâu thuẫn giữa hắn và Nữ Oa, đối phương đã muốn giết người đoạt bảo, vậy trong mắt hắn Nữ Oa chính là một kẻ ác.

Nếu đánh giết nàng, tương đương với việc trừ hại cho dân, đối với bản thân hắn, đó là làm một việc thiện cử.

Nếu lọt vào mắt người ngoài, có lẽ lại thành một ác cử.

Sự thật là, rõ ràng đã làm thiện cử, dưới sự giáo huấn của người khác, trong lòng dần dần nhận đồng là ác cử, cuối cùng mê thất tự ngã.

Cho nên, hành sự sao lại cần phải để ý đến cách nhìn của người khác chứ.

Nếu nhất tâm hướng thiện, vậy chính là chân thiện!

Lúc này, trong lòng Ôn Vũ hiển nhiên đã minh ngộ về tự ngã thiện niệm của bản thân.

Lập tức, trên thân thể hắn có một cỗ đạo vận huyền diệu tản ra, cả người phảng phất tiến vào trạng thái kỳ dị, một cỗ khí tức huyền hựu huyền tỏa ra hòa hợp với vạn vật xung quanh.

Ba.

Uyển như một tiếng sét đánh ngang trời bỗng nhiên vang lên, chấn thiên động địa, vang vọng trong lòng Ôn Vũ.

Hắn mạnh mẽ mở mắt, hai mắt bắn ra một đạo kim quang, đồng

thời trong lòng hiểu rõ, thời cơ Trảm Thi đã đến.

Thế là lập tức lấy ra đóa thanh liên kỳ dị kia, đồng thời trong miệng hô lớn: "Trảm." Đóa thanh liên này là Hạ Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, lại là đỉnh cấp phòng ngự Linh Bảo, vừa vặn làm vật ký thác thiện niệm mà Ôn Vũ tâm tâm niệm niệm.

Đột nhiên, Nguyên Thần Ôn Vũ một trận chấn động, chỉ thấy từ giữa mi tâm hắn, một đạo sợi tơ kỳ dị như kim tuyến quỷ dị, mang theo chút thiện ý, phiêu nhiên bay ra, uyển chuyển bay xuống, sau đó chìm vào trong đóa thanh liên kỳ dị.

Thiện niệm chìm vào thanh liên sau đó, trên cả tòa liên đài, lập tức quang mang đại tác, một trận thanh quang chói mắt vọt thẳng lên trời, linh khí bốn phía cũng vào lúc này thăng đằng, không ngừng hội nhập vào trong thanh liên.

Cùng với thần quang chói mắt biến đổi nhanh chóng, dưới sự hội nhập của linh khí, thanh liên nguyên bản dưới ánh nhìn của Ôn Vũ, từ từ ngưng tụ thành một cái kén linh khí màu xanh khổng lồ.

Khí tức vô cùng hạo hãn không ngừng vây quanh trên cự kén, từng đạo ba động năng lượng khủng bố cũng từ trong đó tràn ra, mang theo vô lượng thánh uy.

Chương 71

Ôn Vũ nhìn cái cự kén này, trong lòng thầm kinh hãi, trên cự kén có thể tản ra thánh uy hạo hãn như vậy, e rằng sau khi Trảm Thi phân thân thành hình thực lực sẽ vô cùng khủng bố, ít nhất là cấp bậc Chuẩn Thánh sơ kỳ trở lên.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, linh khí bốn phía không ngừng hội tụ, hiển nhiên năng lượng cần thiết để Trảm Thi phân thân ngưng tụ vẫn chưa đạt đỉnh phong.

Nhưng lúc này toàn bộ linh khí trên Bồng Lai Tiên Đảo đều bị nó nhiếp thủ, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng sẽ không đủ để duy trì. (PS; Canh đầu tiên, cầu tự động đặt mua, có thưởng a!) Ôn Vũ thấy vậy, trong lòng vô cùng bất ngờ, căn bản không ngờ Trảm Thi phân thân thành hình lại cần nhiều năng lượng như vậy.

Nhưng lúc này lại không cho phép có chút trì hoãn nào, đại thủ vung lên, một đạo thần quang hiện lên, sau đó thấy trong tiên trì lập tức hiện lên một đạo trường hà ba màu do Tam Quang Thần Thủy tạo thành, phảng phất vượt qua thời không, từ từ rơi xuống trên cự kén thanh quang do Trảm Thi phân thân ngưng tụ.

Hải lượng Tam Quang Thần Thủy vừa nhập vào trong cự kén, trong khoảnh khắc, trong toàn bộ Văn Đạo Các, thanh quang đại tác, một cỗ thánh uy còn khủng bố hơn trước đó bùng phát ra, thậm chí ẩn chứa một tia Đại Đạo Chi Lực.

Ôn Vũ thậm chí còn cảm nhận được trên người nó một cỗ khí tức giống như khí tức tỏa ra từ trên người Hồng Quân Đạo Tổ, hiển nhiên, là một tia Hỗn Nguyên khí tức.

Chẳng lẽ, sau khi sử dụng Hỗn Độn Thanh Liên, đã trực tiếp trảm

ra một đạo Thiện Thi phân thân cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Nghĩ đến đây, trong lòng Ôn Vũ kích động không thôi, thế là hắn nhìn chằm chằm cái cự kén kia, đối với cái Trảm Thi phân thân này càng lúc càng mong đợi.

Cát sát, cát sát.

Lương cửu sau đó, cùng với mấy tiếng vang như có vật kỳ dị nứt ra, cự kén cuối cùng không còn hấp thu Tam Quang Thần Thủy nữa.

Chỉ thấy trên cự kén, từng đạo vết nứt lan rộng ra, càng lúc càng nhiều, trong chớp mắt đã phủ kín toàn bộ kén thể.

Chỉ thấy từ trong vết nứt, vô lượng thần uy tự nhiên tràn ra, thất thải thần quang rực rỡ chói mắt, từng đạo Tiên Linh Chi Khí hóa thành linh vụ, ở bên trong cự kén, sương mù lượn lờ, hư vô phiêu miểu, uyển như thần vật xuất thế.

Ôn Vũ định thần nhìn kỹ, cuối cùng đã nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ ở bên trong, chỉ là dường như có chút hư phù.

"Đông, đông, đông…" Bỗng nhiên từng tiếng trống trận trầm muộn, từ trong cự kén truyền ra.

Trên người bóng người kia bắt đầu xuất hiện màu máu, theo tiếng trống trận càng lúc càng dồn dập, khí tức trên người hắn càng lúc càng mạnh, huyết khí bàng bạc vọt thẳng lên trời, cả bóng người dần dần ngưng thực.

Không biết đã qua bao lâu, bóng người này cuối cùng cũng hoàn thành ngưng tụ thành hình, cái cự kén thanh quang do linh khí hóa thành biến thành một đạo lưu quang màu xanh chìm vào trong thân thể bóng người.

Đột nhiên, giữa thiên địa toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo, vô biên tử

khí điên cuồng dũng động, cuồn cuộn chín vạn dặm.

Trên không trung có hoa linh khí bay xuống, khí tường thụy bốn phía, hà quang vạn trượng.

Một cỗ thánh uy vô thượng hạo đại bùng phát, khí tức khủng bố trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo.

Đối mặt với cỗ khí tức này, Ôn Vũ phảng phất đối mặt với Hồng Quân ngày chứng đạo.

Nhưng hắn không hề sợ hãi, toàn thân chấn động, một đạo ba động vô hình trực tiếp ngăn cản cỗ thánh uy kia ở bên ngoài, hoàn toàn không cho một phân hào nào nhập vào.

Sau đó thấy một mỹ nam tử thân mặc đạo bào liên hoa màu xanh, đầu đội thanh liên bảo quan, có dung mạo anh tuấn, gương mặt như dao khắc, mày kiếm mắt sao, răng trắng môi hồng, da trắng như ngọc, xuất hiện trước mắt.

Thánh uy khủng bố hạo hãn tỏa ra từ trên người đối phương, không biết mạnh hơn hắn bao nhiêu lần.

"Kiến Bản tôn." Bóng dáng áo xanh tiến lên, trên mặt tràn đầy ý cười, hướng về phía Ôn Vũ hành một đạo lễ, mở miệng nói.

"Đạo hữu không cần như vậy, chúng ta vốn là nhất thể, không cần khách khí." "Từ nay về sau liền là Thanh Liên Đạo Nhân." Thấy cảnh này, trong lòng Ôn Vũ vô cùng hài lòng, Trảm Thi Chi Pháp, quả nhiên huyền diệu mạc trắc.

"Thiện." Thanh Liên Đạo Nhân khẽ cười, gật đầu đáp.

"Không biết hiện nay là cảnh giới gì?" Trong hai mắt Ôn Vũ tinh quang lóe lên, trên mặt lộ ra vẻ mong đợi, hỏi.

Đây là vấn đề mà Ôn Vũ quan tâm nhất, từ trên thân thể đối

phương hắn cảm nhận được một tia Hỗn Nguyên khí tức, nhưng lại không chân thiết.

Tuy rằng trên người đối phương có thánh uy vô tận, nhưng thánh uy và Hỗn Nguyên khí tức lại là hai khái niệm khác nhau.

Thánh uy ngay cả cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh cũng có, nhưng Hỗn Nguyên khí tức lại chỉ có cường giả đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới tỏa ra.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, chỉ kém một tia liền có thể đột phá trung kỳ." Thanh Liên Đạo Nhân hơi cảm thụ một chút, sau đó trầm ngâm nói.

"Ồ?

Vì sao lại nhanh như vậy?" Ôn Vũ hỏi.

Nghe xong, trong lòng hắn vô cùng bất ngờ, nguyên bản nghĩ rằng nếu có thể trảm ra một phân thân vừa đủ đạt cảnh giới Hỗn Nguyên là đủ rồi, nhưng ai ngờ đối phương trực tiếp đạt đến sơ kỳ đỉnh phong, hiển nhiên là niềm vui bất ngờ.

"Kỳ thực phải đa tạ ngươi, nếu không phải ngươi rắc Tam Quang Thần Thủy lên người ta, giúp ta dung hợp đủ năng lượng, nếu không tuyệt đối không thể đạt được bước này." Thanh Liên Đạo Nhân thấy Ôn Vũ có vẻ mặt như vậy liền vội vàng cảm tạ, sau đó mới kiên nhẫn giải thích.

"Nguyên lai là vậy." Ôn Vũ xua tay, trên mặt lộ ra thần sắc chợt hiểu.

Ôn Vũ thấy Thanh Liên Đạo Nhân cần năng lượng, tự nhiên sẽ tìm cách giúp đỡ, không ngờ Tam Quang Thần Thủy lại thực sự giúp đối phương một việc lớn như vậy.

Cũng có thể từ mặt khác nhìn ra được sự kỳ dị của Tam Quang

Thần Thủy.

"Đúng rồi, ngươi đã lĩnh ngộ Pháp tắc gì?" Ôn Vũ chợt nhớ ra, chỉ cần là Trảm Thi phân thân, đều có thể từ bản nguyên linh bảo ký thác thiện ác chấp Tam Niệm mà lĩnh ngộ Pháp tắc tương đồng với nó.

Chương 72

Cho nên hắn vô cùng hứng thú với Pháp tắc mà Thanh Liên Đạo Nhân lĩnh ngộ, dù sao Pháp tắc lĩnh ngộ từ bản nguyên Hỗn Độn Thanh Liên tự nhiên sẽ phi phàm.

Thanh Liên Đạo Nhân không trả lời, trực tiếp vươn tay điểm ra, một đạo thần quang xám mông lung tụ lại ở đầu ngón tay hắn, bắn về phía bên phải hai người.

Ôn Vũ lập tức cảm giác một cỗ áp lực cực lớn đột nhiên giáng xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, thấy mọi thứ giữa thiên địa, dưới đạo Đại Đạo xám mông lung kia, yên tĩnh như một con mèo nhỏ.

Một cỗ uy năng cực lớn tràn ngập trong Văn Đạo Các, phảng phất mọi thứ đều sẽ phản bản hoàn nguyên.

"Hỗn Độn Pháp Tắc!" Ôn Vũ thấy đạo Pháp tắc chi lực xám mông lung này, sắc mặt lộ ra vẻ cực độ chấn kinh, rõ ràng hắn cảm nhận được khí tức của Hỗn Độn trên đó, nhưng loại khí tức này lại có chút khác biệt với Hỗn Độn bên ngoài thế giới Hồng Hoang.

Bởi vì nó thuộc về phạm trù 'Đạo', Hỗn Độn bên ngoài không phải thể hiện của Đạo.

Cần biết Hỗn Độn Pháp Tắc là một trong Thập Đại Chí Cao Pháp Tắc, uy lực vô cùng, thần bí mạc trắc.

Thanh Liên Đạo Nhân có thể lĩnh ngộ nó, có thể thấy Ôn Vũ sẽ lợi hại đến mức nào.

"Không sai, chính là Hỗn Độn Pháp Tắc, Hỗn Độn Pháp Tắc quả nhiên không tầm thường, không chỉ có công hiệu trấn áp tất cả, còn có thể cải tạo thân thể người lĩnh ngộ." "Thân thể ta hiện tại chính là

đang chuyển biến thành Hỗn Độn Chi Thể." Thanh Liên Đạo Nhân lúc này đầy vẻ không thể tin nổi nói, ngay cả hắn cũng không ngờ Hỗn Độn Pháp Tắc lại mạnh mẽ đến vậy.

Ôn Vũ nghe xong, trong lòng đối với Hỗn Độn Pháp Tắc càng thêm nóng bỏng, dù sao đó cũng là một trong Thập Đại Chí Cao Pháp Tắc, sao lại yếu được chứ.

Nếu ta cũng lĩnh ngộ được Hỗn Độn Pháp Tắc, chẳng phải nhục thân có thể lần nữa thuế biến sao?

Xem ra phải tìm một cơ hội từ Thanh Liên Đạo Nhân mà lĩnh ngộ Hỗn Độn Pháp Tắc, trong lòng Ôn Vũ không khỏi thầm nghĩ.

"Trước tiên hãy dung hợp với ta, ta cần đột phá một phen." Lương cửu sau đó, Ôn Vũ mới đè nén được sự kích động trong lòng, sau đó vuốt vuốt cằm, trầm ngâm nói.

Sau khi Trảm Thi, chỉ có dung hợp Trảm Thi phân thân vào Tam Hoa, mới có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thanh Liên Đạo Nhân hiện tại hiển nhiên chưa dung hợp với hắn, cho nên không đột phá thành công.

"Được." Thanh Liên Đạo Nhân khẽ cười, gật đầu, sau đó hóa thành một đạo lưu quang màu xanh, chìm vào đóa hoa bên trái nhất trong Tam Hoa của Ôn Vũ.

Khi Thanh Liên Đạo Nhân và Tam Hoa hoàn toàn dung hợp, toàn thân Ôn Vũ chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng khủng bố hạo đại trong khoảnh khắc bao trùm thân thể hắn, tiếp theo cả người hắn tiến vào trạng thái huyền hựu huyền.

Trạng thái này giống hệt như khi đột phá Pháp tắc Chuẩn Thánh ngày trước.

Theo thời gian trôi đi, chỉ thấy từng cỗ đạo vận huyền diệu từ trên

người Ôn Vũ tản ra, thất thải đạo văn hiển hóa, khí tức trên người hắn điên cuồng tăng lên như tên lửa.

Xem ra lại đột phá Chuẩn Thánh một lần nữa!

Trong lòng Ôn Vũ thầm nghĩ.

Lương cửu sau đó, khí tức trên người Ôn Vũ triệt để trầm tịch xuống, sau đó liền vội vàng kiểm tra biến hóa của thân thể.

Khi cảm thụ sức mạnh bàng bạc ẩn chứa trong cơ thể, trên mặt hắn lộ ra vẻ cực độ chấn hám.

Cảnh giới của Ôn Vũ lúc này vẫn là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng có thể cảm ứng rõ ràng hiện nay hắn mạnh hơn trước đó không chỉ vài lần.

Nếu hắn hiện giờ đối đầu với hắn trước khi đột phá, e rằng có thể dễ dàng nghiền ép chiến thắng.

Ôn Vũ thậm chí cảm thấy mình đã vô địch ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ đến, cũng chưa chắc đã đánh lại hắn.

Cần biết, Ôn Vũ là Chuẩn Thánh đột phá bằng ba phương pháp: nhục thân, pháp tắc, và Trảm Thi cùng lúc, điều này không phải đơn giản 1+1, ít nhất là tăng trưởng theo cấp số nhân.

Cho nên thực lực tất nhiên phi phàm.

Đã đột phá, vậy thì trước tiên củng cố một phen vậy, trong lòng hắn thầm nghĩ.

Sau đó không chút dừng lại, tâm tư của Ôn Vũ liền lần nữa chìm xuống, bắt đầu chuyên tâm củng cố tu vi của mình.

Một ngày, trong Tam Hoa của Ôn Vũ, một trận chấn động, sau đó một đạo lưu quang từ trong đó nhanh chóng bay ra, rơi xuống trước

người hắn, hóa thành một bóng dáng màu xanh.

“Kiến Bản tôn.” Thanh Liên Đạo Nhân vừa xuất hiện, liền chắp tay với Ôn Vũ nói.

“Ngươi xuất hiện vì chuyện gì?” Ôn Vũ thấy Thanh Liên Đạo Nhân xuất hiện, thế là liền hỏi.

Thanh Liên Đạo Nhân là Trảm Thi phân thân, nếu không được gọi thì thường sẽ không chủ động hiện thân.

Hiện giờ đã xuất hiện, vậy khẳng định là có chuyện tìm hắn.

“Ta cảm ứng được trong Hỗn Độn có hai người đang chiến đấu.” Thanh Liên Đạo Nhân hơi trầm ngâm nói.

“Ồ, có chuyện như vậy sao, không phải là chiến đấu sao, có gì mà làm ầm ĩ vậy?” Thanh Liên Đạo Nhân là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể cảm ứng được Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang, Ôn Vũ một chút cũng không bất ngờ, chỉ là không biết vì sao đối phương lại vì chút chuyện nhỏ mà bị kinh động.

Bất quá may mắn là tu vi của hắn đã hoàn toàn củng cố, cho nên cũng không có quan hệ quá lớn.

“Thực lực hai người không thấp, thậm chí còn mạnh hơn ta không ít.” Thanh Liên Đạo Nhân đầy vẻ ngưng trọng nói.

Hắn có thể cảm ứng rõ ràng uy thế đáng sợ truyền đến trong Hỗn Độn, ngay cả hắn cũng chưa chắc có thể sánh bằng.

Chương 73

Nghĩ đến đây trong lòng hắn liền kinh hãi, đối phương phát ra khí tức trong Hỗn Độn, truyền vào trong Hồng Hoang vẫn tạo thành một tia uy hiếp đối với hắn, có thể thấy thực lực mạnh đến mức nào.

Ồ?

Có chút thú vị rồi, hai tôn cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không biết là ở đâu đến?

Ôn Vũ vuốt cằm, trong lòng hơi trầm tư.

"Có thể thăm dò ra thân phận đối phương không?" Ôn Vũ chợt như nghĩ ra điều gì, vội vàng hỏi.

"Chờ một chút, ta cảm tri một phen." Thanh Liên Đạo Nhân gật đầu, nói với Ôn Vũ, sau đó trên thân thể hắn có một cỗ ba động năng lượng vô hình vọt thẳng lên trời, trong chớp mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Ôn Vũ thấy vậy không hỏi nhiều, biết đó là Thần Thức của đối phương.

Thần Thức của cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên một niệm ức vạn dặm, thăm dò một cái Hỗn Độn, không phải là chuyện khó khăn.

Ba người đều là cảnh giới Hỗn Nguyên, chỉ cần Thanh Liên Đạo Nhân cẩn thận một chút, đối phương muốn phát giác không dễ dàng.

Một lát sau, trên không trung một đạo ba động kỳ dị rơi vào trong thân thể Thanh Liên Đạo Nhân, sau đó Ôn Vũ thấy hắn mở mắt, thế là liền vội vàng hỏi.

"Có kết quả không?" Đối với người đang giao chiến trong Hỗn Độn, kỳ thực trong lòng hắn ẩn ẩn có chút suy đoán, ít nhất có thể xác

định thân phận một người.

Còn về người kia thì không biết.

"Ân, trong đó một người là Hồng Quân, còn về người kia, ta không biết là ai." Thanh Liên Đạo Nhân hơi trầm ngâm một lát, mở miệng nói.

Thanh Liên Đạo Nhân là Trảm Thi phân thân, có một phần ký ức của Ôn Vũ, cho nên mới có thể nhận ra Hồng Quân.

"Quả nhiên!" Ôn Vũ vỗ hai tay, trong hai mắt lóe lên một tia tinh quang, nói.

Đồng thời trong lòng Ôn Vũ thầm nghĩ, quả nhiên không sai, hiện giờ trong Hồng Hoang cường giả Hỗn Nguyên đã biết chỉ có một mình Hồng Quân, cho nên hắn nhất định là một trong hai người kia.

Còn về người kia, trong lòng hắn có suy đoán, chỉ là suy đoán này có chút kinh người.

Theo suy đoán của hắn, có hai khả năng.

Thứ nhất, người kia có khả năng là Dương Mi đã bị trọng thương rời đi sau khi cùng Hồng Quân chiến đấu với La Hầu.

Cần biết trên thế gian ngoài Hồng Quân ra, người có khả năng chứng đạo nhất, chính là hắn.

Cần biết đối phương là Hỗn Độn Ma Thần do Hỗn Độn Linh Căn Không Tâm Dương Liễu Thụ hóa hình thành, chỉ là trong trận Khai Thiên Chi Chiến bị Bàn Cổ đánh gần như trọng thương hấp hối.

Sau khi Bàn Cổ Khai Thiên Tích Địa, Hồng Hoang mới sinh, Dương Mi trọng thương nhân cơ hội trốn vào trong Hồng Hoang, nhưng vì Thiên Đạo Hồng Hoang không cho phép người ngoại lai tiến vào, cho nên Dương Mi đành phải trảm đi nhân quả tiền thế, hóa thân

thành sinh linh trong Hồng Hoang, từ đó được Hồng Hoang công nhận.

Hiện giờ trong Hồng Hoang lại lần nữa xuất hiện Dương Mi Lão Tổ, hiển nhiên đối phương đã thành công.

Chỉ là hiện tại trong lòng Ôn Vũ có một nghi điểm, nếu đối phương chứng đạo, vì sao thiên địa Hồng Hoang lại không phát sinh dị tượng chứ?

Nhưng trong chớp mắt Ôn Vũ đã hiểu ra, bởi vì ngày Thanh Liên Đạo Nhân Trảm Thi phân thân chứng đạo cũng không kinh động Hồng Hoang, dị tượng đều bị Tiên Thiên Đại Trận che chắn.

Dương Mi có khả năng vì có đại trận cách tuyệt hoặc vì nguyên nhân khác mà không kinh động Hồng Hoang.

Đương nhiên đây đều là suy đoán của Ôn Vũ mà thôi.

Ngoài ra còn có một khả năng, đó chính là người đối diện Hồng Quân là sinh linh từ bên ngoài Hồng Hoang.

Chỉ có như vậy, mới có khả năng bùng phát đại chiến với Hồng Quân, dù sao Hồng Quân là cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên duy nhất của Hồng Hoang, chỉ có hắn mới có thể chặn đứng đối phương.

Kỳ thực Ôn Vũ từng cân nhắc liệu bên ngoài Hồng Hoang có thế giới khác không, dù sao Hỗn Độn rất lớn, rộng lớn vô biên, vô cùng vô tận.

Hồng Hoang tuy lớn, nhưng trong Hỗn Độn không khác gì một giọt nước trong biển, cho nên nếu có sinh linh từ bên ngoài Hồng Hoang, cũng không phải là không thể.

Ôn Vũ từ sớm đã tràn đầy tò mò vô hạn về thế giới bên ngoài.

Lúc này trong lòng hắn nghĩ, thay vì ngồi ở đây suy đoán, chi bằng

trực tiếp để Thanh Liên Đạo Nhân đi vào trong Hỗn Độn mà tìm hiểu rốt cuộc.

Ôn Vũ không phải Chuẩn Thánh sơ kỳ, hiển nhiên không thể chân thân đi, nếu không sẽ bị hai vị cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên phát hiện.

Thanh Liên Đạo Nhân là Trảm Thi phân thân, cùng tâm niệm tương đồng, cho nên chỉ cần để hắn ẩn nấp trong Hỗn Độn quan chiến, cũng có thể xem được.

Cuộc chiến của hai vị cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên, không phải là chuyện thường thấy, nhất định vô cùng kịch liệt, tự nhiên phải tận dụng thật tốt một phen.

Vừa hay có thể từ trong cuộc chiến của đối phương mà học hỏi, từ đó cảm ngộ Hỗn Nguyên Chi Đạo.

Ôn Vũ để Thanh Liên Đạo Nhân hiển hóa một khối quang mạc trước người, mục đích là để quan sát mọi cử động của đối phương tốt hơn.

Làm xong tất cả, Ôn Vũ trực tiếp truyền niệm cho Thanh Liên Đạo Nhân, bảo hắn lập tức đi vào trong Hỗn Độn.

Thanh Liên Đạo Nhân nhận được mệnh lệnh của Ôn Vũ, gật đầu, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang biến mất tại chỗ.

Chương 74

Một lát sau, Thanh Liên Đạo Nhân trực tiếp đi đến biên duyên Hỗn Độn, tiện tay đánh ra một đạo thần quang, hóa thành một đạo năng lượng vô hình bao phủ trên người hắn.

Để phòng ngừa đối phương phát hiện, che giấu khí tức trên người.

Làm xong tất cả, Thanh Liên Đạo Nhân trực tiếp bay về phía hai người. …… Sâu trong Hỗn Độn, có hai bóng dáng đối lập.

Bên trái đứng một lão giả thân mặc bạch sắc vô cực đạo bào, đầu đội đạo quan, tay cầm phất trần, ba chòm râu bạc dài buông thõng, chính là Hồng Quân Đạo Tổ.

Người đối diện Hồng Quân Đạo Tổ thì là một lão giả mặc đạo bào màu xám, trên mặt có một chòm lông mày trắng rủ xuống, tay cầm một cây không tâm dương liễu, trên mặt đang khẽ cười.

Nếu Ôn Vũ ở đây, nhất định có thể nhận ra thân phận đối phương, chính là Dương Mi Lão Tổ trong Long Hán Đại Kiếp.

"Dương Mi, ngươi tìm bần đạo có chuyện gì?" Hồng Quân nhìn Dương Mi Lão Tổ, trên mặt lóe lên một tia bất nhẫn.

Tuy rằng từng cùng Dương Mi chiến đấu một lần, nhưng lại không có quá nhiều giao tình.

"Đương nhiên là tìm ngươi để kết thúc nhân quả." Dương Mi Lão Tổ vuốt râu nhàn nhạt nói.

Mục đích của hắn rất đơn giản, là tìm Hồng Quân để kết thúc nhân quả.

Lần trước cùng Hồng Quân chiến La Hầu, kết cục của trận chiến cuối cùng là La Hầu tự bạo, hắn trọng thương bỏ chạy.

Tuy bị thương là do La Hầu tự bạo, nhưng xét đến cùng lại là vì Hồng Quân mời hắn đối phó La Hầu, nếu không sao lại chịu tai họa vô vọng như vậy.

Sau khi Ma Tộc đại bại, ngoài việc có được một ít Thiên Đạo Công Đức ra, những thứ khác một mực không có, tất cả mọi thứ đều bị Hồng Quân lấy đi.

Như vậy, Dương Mi sao có thể nhẫn nhịn được, cho nên hôm nay mới đến để cùng Hồng Quân làm một trận.

Đương nhiên, không phải chiến sinh tử, dù sao cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên cực kỳ khó giết chết.

"Có nhân tất có quả, không biết Đạo hữu có niềm tin gì để cùng ta một trận, tu vi của ngươi không bằng ta." Lời Hồng Quân không sai, khi thấy Dương Mi Lão Tổ, hắn đã nhìn ra thực lực đối phương, chỉ là vừa mới đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi.

Cần biết Hồng Quân cảnh giới hiện nay là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, hắn không hiểu đối phương có nắm chắc có thể chiến thắng mình không.

"Ha ha, Hồng Quân, đừng lo lắng nữa, đợi lát nữa thử một chút là biết." Dương Mi Lão Tổ bán cái nút áo, không trực diện trả lời Hồng Quân, nhàn nhạt cười nói.

Cùng lúc đó, trong một phiến Hỗn Độn không gian cách hai người hàng triệu dặm, một bóng người rơi xuống.

Sau đó thấy bóng người đó trước người hình thành một đạo năng lượng tráo vô hình, hoàn toàn bao phủ hắn.

Bóng người đó chính là Thanh Liên Đạo Nhân từ trong Hồng Hoang.

Còn về việc vì sao dừng lại ở vị trí cách hàng triệu dặm, đó là vì khoảng cách tốt nhất, nếu tiến lên nữa, có khả năng sẽ bị Hồng Quân hai người phát hiện.

Dù sao càng ở gần, Thanh Liên Đạo Nhân càng có thể cảm tri rõ ràng khí tức tỏa ra từ trên người đối phương, biết thực lực của Hồng Quân hai người mạnh đến mức nào.

Lúc này ở trong Hồng Hoang, quang mạc trước mặt Ôn Vũ cuối cùng cũng hiển hóa ra cảnh tượng, nhưng lại là một mảnh Hỗn Độn, không thể nhìn thấy gì.

Nhưng thấy Thanh Liên Đạo Nhân trong Hỗn Độn vươn tay quẹt một cái trong hư không, sau đó trong quang mạc trước mắt Ôn Vũ, lập tức có hai bóng người ẩn ẩn hiện hiện.

Ôn Vũ trong lòng hiểu rõ, thị giác của Thanh Liên Đạo Nhân ở vị trí này, sẽ không thay đổi, đó là điểm quan chiến tốt nhất, không cần lo lắng bị đối phương cảm ứng.

Sau đó Ôn Vũ nhìn về phía hai bóng người trong quang mạc.

Trong đó bóng người bên trái biết đó là Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng khi nhìn bóng người đối diện Hồng Quân, trên mặt hắn lập tức hiện lên một vẻ chấn kinh.

"Dương Mi Lão Tổ!" Ôn Vũ kinh ngạc nói, xem ra suy đoán đầu tiên của hắn đã chính xác. (PS Canh thứ tư, cầu tự động đặt mua, có thưởng a!) Chẳng lẽ Dương Mi Lão Tổ tìm Hồng Quân báo thù?

Trong lòng Ôn Vũ thầm nghĩ, e rằng chỉ có lý do này, mới là nguyên nhân ra tay.

Trong lòng đã có suy đoán, Ôn Vũ liền chuyên tâm nhìn động tác tiếp theo của hai người.

"Hồng Quân, thỉnh." Dương Mi Lão Tổ nói xong, trên thân thể tỏa

ra một cỗ thánh uy tuyệt cường, cuồn cuộn hạo đãng.

Cùng lúc đó, khí thế vô dữ luân bỉ không chút bảo lưu bùng phát ra.

Thanh Liên Đạo Nhân ở xa hàng triệu dặm cũng có thể cảm nhận được cỗ khí thế hạo hãn và lực lượng khủng bố này.

"Ta nguyên bản cho rằng trong Hồng Hoang chỉ có mình ta là cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng không ngờ ngươi cũng đã chứng đạo." "Tuy không biết ngươi chứng đạo khi nào, nhưng hiện tại xem ra ta hơi thắng một chút." Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Đồng thời thấy Dương Mi bùng phát khí thế trên người sau, không cam chịu yếu thế, một cỗ khí thế còn hạo hãn khủng bố hơn Dương Mi thăng đẳng.

Trong khoảnh khắc, Hỗn Độn Chi Khí trong phạm vi vài vạn dặm bắt đầu điên cuồng sôi trào dũng động, hình thành từng cái xoáy Hỗn Độn khổng lồ, kinh người đến cực điểm.

"Ha ha, ta so với ngươi đã chứng đạo sớm hơn ba nghìn năm, bất quá lại không ngừng nâng cao tu vi." Dương Mi Lão Tổ vuốt râu cười nói, trong hai mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Chương 75

Hiển nhiên trong trình tự đột phá cảnh giới, hắn đã áp đối phương một đầu, rất vui vẻ.

Dương Mi nói thật, hắn quả thực đã chứng đạo sớm hơn Hồng Quân ba nghìn năm, chỉ là sau đó có một khoảng thời gian đang khôi phục Chân Thân Hỗn Độn Ma Thần, cho nên đã bỏ dở tu vi.

Chân Thân Ma Thần tuy đã khôi phục một phần, nhưng lại yếu hơn nhục thân lúc trước không ít.

Rất nhiều ký ức lúc trước đều vào khoảnh khắc đó mà thức tỉnh.

Đó cũng là nguyên nhân căn bản để hắn đi tìm Hồng Quân.

Nhục thân và ký ức của Hỗn Độn Ma Thần mạnh mẽ đến mức nào, ít nhất không kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn là bao, thậm chí còn mạnh hơn.

Ôn Vũ nghe đối thoại của hai người xong, trong lòng chợt nhớ ra một câu nói ở hậu thế, đó chính là "Tiên hữu Hồng Quân hậu hữu thiên, ngã bỉ Hồng Quân tảo thiên niên." Hiện tại xem ra, câu nói đó có căn cứ, Dương Mi Lão Tổ từng là Hỗn Độn Ma Thần, tuy đã bị cắt đứt, nhưng vẫn là Tiên Thiên Sinh Linh, căn nguyên trác tuyệt là Không Tâm Dương Liễu Thụ, việc hắn đột phá sớm hơn Hồng Quân cũng là bình thường.

Đối phương chỉ cần đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên sau đó, Thiên Đạo liền không cách nào áp chế nữa.

Lúc đó, ký ức từng là Hỗn Độn Ma Thần sẽ được tìm về toàn bộ.

Hiển nhiên hiện tại Dương Mi là nửa cái Hỗn Độn Ma Thần.

Không biết Thanh Liên Đạo Nhân gặp phải có nắm chắc trốn thoát

không?

Trong lòng Ôn Vũ thầm nghĩ.

Bản thể Thanh Liên Đạo Nhân là Hạ Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Độn Thanh Liên, ít nhất có thể sánh với nửa cái thân thể Hỗn Độn Ma Thần.

Bản thân lĩnh ngộ Hỗn Độn Pháp Tắc, trong Hỗn Độn lại càng như cá gặp nước, thậm chí nhục thân bị Hỗn Độn Pháp Tắc cải tạo, thực lực tự nhiên không cần nói nhiều.

Ôn Vũ ở đây, trong lòng đã có chủ ý của mình.

Ở hậu thế nghe truyền thuyết về Dương Mi Lão Tổ, trong đó kỳ lạ nhất chính là một điều.

Đối phương là do Không Tâm Dương Liễu Thụ hóa hình ra, vì bên trong nó rỗng, cho nên vô tâm.

Bất kỳ pháp bảo, thần thông, pháp lực nào đều vô hiệu đối với hắn, chính xác mà nói là không có bất kỳ vật gì có thể làm thương hắn.

Nếu gặp phải pháp bảo có thể thu toàn bộ pháp bảo đó đi.

Đương nhiên nói như vậy thì có chút khoa trương rồi.

Bất quá, dù không mạnh mẽ đến vậy, nhưng cũng sẽ không kém đi bao nhiêu, nếu không dân gian sẽ không lưu truyền câu chuyện đó.

Mục đích của Ôn Vũ là hy vọng Thanh Liên Đạo Nhân khi Dương Mi và Hồng Quân giao chiến, nhân cơ hội kiếm lậu.

Nếu Dương Mi quả thực mạnh mẽ như vậy, vậy có lẽ lúc đó có thể ở trong đó chặn hồ một hai kiện Linh Bảo chứ.

Dù sao đối phương cũng không nhận biết Thanh Liên Đạo Nhân, chỉ cần hắn không lộ ra sơ hở, ai biết là ai làm chứ.

Hơn nữa ta đã sớm muốn đối phó Hồng Quân, hiện giờ có cơ hội như vậy tự nhiên sẽ không bỏ qua, dù không đánh lại đối phương, làm cho hắn chướng mắt một phen cũng tốt.

Ân, làm như vậy, trong lòng Ôn Vũ thầm nghĩ, sau đó trong lòng đem kế hoạch đó nói cho Thanh Liên Đạo Nhân.

Thanh Liên Đạo Nhân nghe xong kế hoạch này, suy nghĩ một chút liền vui vẻ đồng ý, dù sao nếu thật sự có thể có được một hai kiện Linh Bảo mạnh mẽ, đối với hắn cũng là một trợ lực không tồi.

Ngay cả không đoạt được, cũng có thể chạy trốn, xem ra đây không phải là một giao dịch thua lỗ.

Nếu có thể giao chiến với một cường giả Hỗn Nguyên, cũng có thể từ đó hấp thu kinh nghiệm, từ đó cường đại bản thân.

Chính là phú quý hiểm trung cầu, liều mạng thôi!

Thế là, Ôn Vũ liền không còn suy nghĩ gì khác, chuyên tâm nhìn Hồng Quân và Dương Mi đối đầu, để tìm kiếm điểm đột phá thích hợp nhất.

"Vậy để ta thử năng lực của ngươi đi." Lời Hồng Quân tràn đầy sự lạnh lẽo, sau đó toàn thân khí thế điên cuồng nghiền ép về phía Dương Mi, như vạn mã bôn đằng, khí thôn sơn hà, bài sơn đảo hải, phong vân biến sắc.

Dương Mi Lão Tổ đối diện thấy vậy, sắc mặt không đổi, vẫn giữ vẻ phong khinh vân đạm, phảng phất không cảm nhận được công kích của đối phương.

Lúc này, đồng tử Hồng Quân đột nhiên co rút lại, phảng phất thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Bởi vì hắn cảm thấy khí thế bùng phát ra, khi tiếp cận thân thể đối phương, liền như đá chìm đáy biển biến mất không dấu vết, hoàn toàn

không lay chuyển được Dương Mi Lão Tổ một phân hào.

Điều càng khiến Hồng Quân chấn kinh là, từ đầu đến cuối, Dương Mi dường như ngay cả tay cũng không nhấc lên, thân thể bất động đứng tại chỗ.

Ôn Vũ ở xa thấy cảnh này, cũng lộ vẻ kinh ngạc, Không Gian Đại Đạo của Dương Mi Lão Tổ quả nhiên thần hồ kỳ kỹ, trong nhất thời hắn cũng khó mà nhìn ra được huyền cơ bên trong.

Đồng thời trong lòng thầm nghĩ, xuống đây thật đúng là, Không Gian Đại Đạo của Dương Mi Lão Tổ vừa hay có thể tham khảo một phen, nếu có thể mượn cơ hội này sáng tạo ra một thần thông, chẳng phải rất tuyệt vời sao!

"Không Gian Đại Đạo của Đạo hữu quả nhiên không tầm thường." Một lát sau, Hồng Quân khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày, nhàn nhạt mở miệng nói.

Hắn đã từng kiến thức Không Gian Pháp Tắc của Dương Mi Lão Tổ, khi đó đối phương đã vô ảnh đi vô tung.

Chương 76

Nhiều năm trôi qua, Không Gian Đại Đạo của Dương Mi Lão Tổ hiển nhiên càng thêm cường hoành.

Ôn Vũ không nhìn ra được huyền cơ trong đó, nhưng điều đó không có nghĩa là Hồng Quân không nhìn ra, dù sao chênh lệch thực lực vẫn còn đó.

Hắn tự nhiên biết, đối phương chỉ trong một niệm đã chuyển dời khí thế hắn phát ra đến một không gian khác, hoặc bị không gian hấp thu.

Những thủ đoạn này nhìn có vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhưng thực ra đối với người lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc, làm điều đó không khó, huống chi là Dương Mi Lão Tổ.

"Chỉ là một vài thủ đoạn nhỏ mà thôi." Dương Mi Lão Tổ nhàn nhạt nói.

Vốn thấy Hồng Quân kinh ngạc, trong lòng hắn không khỏi vui mừng biết bao, nhưng trong chớp mắt lại thấy Hồng Quân khôi phục vẻ bình tĩnh, lập tức bực tức không thôi.

Hồng Quân nghe xong, không nói gì, trực tiếp lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, trong tay khẽ lắc một cái.

Từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí hiển hóa ra, mang theo uy lực ngập trời và một tia Thiên Đạo Chi Lực, phô thiên cái địa bắn về phía Dương Mi.

Nơi Hỗn Độn Kiếm Khí đi qua, ngay cả không gian Hỗn Độn vô cùng ổn cố, lúc này cũng không chịu nổi cỗ lực lượng mạnh mẽ này, hình thành từng đạo vết nứt không gian nhỏ, hư không Hỗn Độn

khủng bố từ trong đó hiện ra.

Khí lưu Hỗn Độn bốn phía cũng dưới Hỗn Độn Kiếm Khí, bị xé toạc ra, hóa thành thanh trọc nhị khí, phiêu đãng ở một bên.

Dương Mi Lão Tổ thấy đối phương lấy ra Bàn Cổ Phiên sau, hai mắt khẽ ngưng lại, biểu cảm trên mặt trở nên nghiêm túc.

Uy lực của Bàn Cổ Phiên, hắn đã từng kiến thức, La Hầu chính là dưới công kích của nó mà bị bức phải tự bạo.

Hiện giờ Hồng Quân dùng nó để đối phó hắn, tự nhiên không thể lơ là.

Chờ những Hỗn Độn Kiếm Khí này rơi xuống trước người hắn, Dương Mi đại thủ vung lên, một đạo ba động trong suốt từ lòng bàn tay phun ra, hoàn toàn bao phủ toàn bộ Hỗn Độn Kiếm Khí.

Sau đó hắn thu tay phải về, chỉ thấy Hỗn Độn Kiếm Khí trước mắt, lập tức biến mất không thấy tăm hơi, không lưu lại một phân hào.

Nếu không phải có dấu vết của Hỗn Độn Kiếm Khí lưu lại, và cuồng phong sắc bén, e rằng sẽ nghĩ Hỗn Độn Kiếm Khí căn bản chưa từng xuất hiện.

Ôn Vũ thấy cảnh này trong lòng có chút kích động, uy lực của Bàn Cổ Phiên trong tay Hồng Quân hắn biết, nhưng vẫn trong một cái phất tay của Dương Mi Lão Tổ mà tan thành mây khói, có thể thấy sự quỷ dị của Không Gian Pháp Tắc.

Đó chính là sự khác biệt giữa tu chi đạo và sử dụng linh bảo, linh bảo chung quy là ngoại vật, chi bằng sự cường đại của bản thân.

Hiển nhiên Dương Mi chính là người như vậy.

Ôn Vũ trầm mặc xuống, lần nữa quan sát cuộc chiến của hai

người.

Hồng Quân ở xa xa trên mặt lần nữa lộ ra thần sắc kinh ngạc, lần này có một tia không hiểu.

Nguyên nhân không gì khác, tự nhiên là vì đối phương lại dễ dàng hóa giải công kích của hắn như vậy, lần này là công kích phát ra từ Bàn Cổ Phiên.

Hỗn Độn Kiếm Khí phát ra trên Bàn Cổ Phiên có thể trấn áp tất cả tồn tại, nhưng không những không áp chế được Không Gian Pháp Tắc của đối phương, ngược lại còn bị đối phương hấp thu.

Điều này có chút khiến hắn không thể chấp nhận được.

"Đừng cảm thấy kỳ lạ, ta chưởng khống Không Gian Đại Đạo, công kích ngươi vừa phát ra không phải là Hỗn Độn Chi Lực ngưng tụ từ Bàn Cổ Phiên sao." "Dựa vào chút Hỗn Độn Chi Khí mà muốn áp chế Không Gian Đại Đạo Chi Lực do ta tự tay khống chế, e rằng còn không đủ tư cách." Dương Mi thấy vẻ không hiểu trên mặt Hồng Quân, cũng nhàn nhạt giải thích, lần này hắn muốn đối phương thua tâm phục khẩu phục.

Khi hắn tấn cấp thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đồng thời ký ức Hỗn Độn Ma Thần khôi phục, Không Gian Đại Đạo của hắn liền lĩnh ngộ được bảy tầng, hiện nay, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Không Gian Đại Đạo lại đạt đến chín tầng.

Lực lượng Đại Đạo như vậy làm sao một đạo công kích từ Bàn Cổ Phiên có thể lay động hắn chứ!

Hồng Quân nghe xong trong lòng thầm gật đầu, đối phương nói không sai, Bàn Cổ Phiên tuy mạnh, nhưng dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, tự nhiên không thể sánh bằng uy lực của Đại Đạo.

Bất quá cũng không sao cả, hắn có hai kiện Chí Bảo, nếu cùng lúc

xuất ra, chưa chắc không thể đánh bại đối phương.

Quyết định xong, Hồng Quân vươn tay trái, đột nhiên, Thái Cực Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm hai loại linh bảo hiện ra, chính là Thái Cực Đồ vốn của Âm Dương Lão Tổ và Tru Tiên Tứ Kiếm của La Hầu.

"Đi." Theo lời Hồng Quân nói xong, trên Thái Cực Đồ lập tức hiện ra một cây cầu ngọc trắng kim sắc, mang theo thiên uy hạo hãn, đâm thẳng về phía Dương Mi.

Tru Tiên Tứ Kiếm thì phân biệt hóa thành bốn đạo kiếm quang, lần lượt bay về phía bốn góc đông tây nam bắc nơi Dương Mi đang đứng, sau đó treo lơ lửng trên đó.

Trong khoảnh khắc, không gian nơi Dương Mi đang đứng lập tức bị áp chế, khí hủy diệt vô tận bao trùm Hỗn Độn, khí sát phạt vô tận phủ kín trong đó.

Quỷ dị là khí sát phạt và khí hủy diệt hóa thành từng con trường long, khí thế khủng bố không giận tự uy, lần lượt bay về phía Dương Mi.

Cùng lúc đó, Hồng Quân cầm Bàn Cổ Phiên xẹt về phía trước một cái, một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí kinh người hiện lên giữa không trung, khí thế trên đó mạnh hơn trước đó vô số lần, sau đó như một trận bão Hỗn Độn hủy diệt đổ ập ra, thẳng tắp lao về phía Dương Mi.

Ba kiện Chí Bảo mỗi cái hiển thần uy, dị tượng thần kỳ lần lượt hiển hóa.

Lúc này trong mắt Dương Mi Lão Tổ ngoài sự bình tĩnh ra còn có một tia dị sắc.

Uy thế bùng phát từ ba đạo công kích không ảnh hưởng đến hắn, nhưng Hồng Quân lợi dụng Tru Tiên Kiếm Trận phong tỏa không gian nơi hắn đang đứng, lại hơi khiến hắn động dung.

Ôn Vũ thấy cảnh này cũng khẽ biến sắc, công kích hợp lực của ba kiện Chí Bảo, khí thế bùng phát ra thực sự quá mạnh mẽ, ngay cả hắn là Chuẩn Thánh sơ kỳ mà rơi vào trong đó cũng cảm thấy nhỏ bé.

Không biết Thanh Liên Đạo Nhân ở trong đó có thể chống đỡ được không, trong lòng Ôn Vũ không khỏi lo lắng.

Chương 77

Thanh Liên Đạo Nhân chưởng ác Hỗn Độn Pháp Tắc, có thể trấn áp tất cả, nếu ở trong đó, không biết có thể trấn áp được công kích của đối phương không, dù sao đây là Hỗn Độn, thứ không thiếu nhất chính là Hỗn Độn Chi Lực.

Thực tế mà nói, Thanh Liên Đạo Nhân tuy không phải Hỗn Nguyên sơ kỳ, nhưng trong Hỗn Độn lại có thể được gia trì, nói như vậy, lợi dụng Hỗn Độn Pháp Tắc có lẽ sẽ có kỳ hiệu.

Ôn Vũ lắc đầu, không suy nghĩ nữa, quay đầu tiếp tục nhìn hai người chiến đấu.

Lúc này Dương Mi Lão Tổ trong tay đang cầm một cây liễu xanh, nhẹ nhàng xẹt về phía trước một cái, một đạo ba động vô hình khuếch tán ra.

Nơi đạo ba động này đi qua, không gian Hỗn Độn vốn ổn cố trực tiếp bị xé toạc ra một cái lỗ lớn, lộ ra một mảnh hư không đen kịt mông lung, tỏa ra khí tức đáng sợ.

Chỉ thấy cây cầu ngọc trắng kim sắc không đâm trúng thân thể Dương Mi Lão Tổ, liền xoay chuyển xuống, rơi vào trong hư không đáng sợ kia, sau đó Hỗn Độn Kiếm Khí đánh ra từ Bàn Cổ Phiên cũng tương tự, trực tiếp chìm vào hư không, biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này Dương Mi Lão Tổ lại lần nữa ra tay, cây liễu xanh trong tay trực tiếp xẹt về phía vị trí của Tru Tiên Kiếm, một đạo lục quang từ trên đó nhanh chóng bay ra, sau đó đánh vào Tru Tiên Kiếm.

Tru Tiên Kiếm vừa bị lục quang đánh trúng, toàn bộ thân kiếm bắt đầu kịch liệt run rẩy, đạo lục quang không ngừng lan rộng trên đó, trong chớp mắt liền nuốt chửng cả cây kiếm.

Cùng lúc đó, trên tay Dương Mi bỗng nhiên bùng phát ra một đạo hấp lực, cây Tru Tiên Kiếm bị lục quang bao phủ kia lập tức dưới cỗ hấp lực này, bắt đầu không ngừng lay động, hiển nhiên đang chống lại cỗ sức mạnh này.

Nhưng chung quy một kiện linh bảo làm sao có thể chống đỡ được hấp lực cực lớn chứ?

Một lát sau, Tru Tiên Kiếm liền không kiên trì được nữa mà bại trận, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, rơi vào trong lòng bàn tay Dương Mi Lão Tổ, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng với Tru Tiên Kiếm biến mất, toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận lập tức bắt đầu tan rã, vô số phi long cũng trong nháy mắt hóa thành hư vô, hoàn toàn tiêu tán, ba cây kiếm còn lại cuối cùng cũng giống như Tru Tiên Kiếm mà trực tiếp bị Dương Mi Lão Tổ hấp thu đi.

Lúc này, ngay cả Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên cũng bắt đầu rung lắc, trở nên cực kỳ bất ổn, tựa hồ như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Thấy cảnh này, Hồng Quân trong lòng đại kinh, vội vàng ổn định tâm thần, cố gắng khống chế chúng, nhưng lực hút kia tựa hồ vô cùng vô tận, không ngừng kéo giật hai kiện chí bảo, khiến y căn bản không thể ra tay.

Nhưng Hồng Quân không tin tà, trực tiếp ném ra tất cả linh bảo, muốn dùng chúng để cắt đứt công kích của đối phương, sau đó khống chế các linh bảo này tấn công Dương Mi.

Đột nhiên, Hồng Quân liếc thấy khóe miệng Dương Mi đối diện khẽ nhếch, như thể đang chế giễu, rồi lại thấy đối phương vươn một bàn tay khác, trên đó lại truyền ra một luồng lực hút khủng bố.

Chợt, các loại tiên quang linh bảo đang lấp lánh quanh Hồng Quân

đều rung chuyển không ngừng dưới lực hút đó.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc, chúng hóa thành vô số đạo lưu quang, bắt đầu bay về phía Dương Mi Lão Tổ.

Cùng lúc đó, Ôn Vũ nhìn cảnh tượng trên màn sáng, hai mắt bắn ra tinh quang mãnh liệt, vội vàng hô trong lòng: "Nhanh, chính là lúc này." Ôn Vũ vẫn luôn chờ đợi Dương Mi Lão Tổ thu pháp bảo của Hồng Quân, bây giờ rõ ràng là thời cơ tốt nhất.

Thanh Liên Đạo Nhân thấy cảnh này biết cơ hội không thể bỏ lỡ, bèn trực tiếp xông lên trời, hóa thành một đạo quang ảnh màu xanh, bay về phía vị trí của hai người.

Ôn Vũ chăm chú nhìn màn sáng trước mắt, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị.

Thần thông thiên phú của Dương Mi Đạo Nhân có chút tương tự với ta.

Chỉ là thần thông của đối phương dường như chỉ có thể hấp thu pháp bảo, mà không có tác dụng với sinh linh, bởi vì toàn bộ Hồng Quân ở trong đó vẫn không bị ảnh hưởng.

Thần thông thiên phú của Ôn Vũ lại có thể thôn phệ tất cả, bao gồm cả sinh linh, sau khi thôn phệ xong, tất cả mọi thứ đều sẽ biến mất, sau đó hóa thành năng lượng tinh thuần nhất, trữ tồn trong cơ thể.

Điểm này hiển nhiên khác với đối phương.

Tuy nhiên, thần thông của Dương Mi Lão Tổ lại khiến Ôn Vũ sáng mắt, tại sao ta không sáng tạo ra một thần thông tương tự?

Ta đã lĩnh ngộ Thôn Phệ Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, vừa hay có thể tận dụng, lấy Thôn Phệ Pháp Tắc làm nguồn lực hút, còn Không Gian Pháp Tắc thì dùng để cách ly không gian linh bảo, như

vậy, chẳng phải pháp bảo sẽ vô hiệu với ta sao?

Không, điều này phải thử nghiệm một phen mới có kết quả, nhưng bây giờ hiển nhiên không phải lúc, bởi vì Ôn Vũ đã nhìn thấy bóng dáng Thanh Liên Đạo Nhân trên màn sáng.

Khi Hồng Quân và Dương Mi Lão Tổ đang đối đầu, bóng dáng Thanh Liên Đạo Nhân đột nhiên xuất hiện giữa hai người.

Y vươn tay, hóa thành một chưởng ấn Hỗn Độn khổng lồ, trực tiếp chộp lấy những linh bảo sắp bị Dương Mi hút đi.

"Thằng ranh, ngươi dám!" Hồng Quân lúc này cuối cùng cũng phản ứng, tức giận rống lên.

Mặc dù không biết đối phương là ai, tại sao lại xen vào chuyện của hai người, nhưng lúc này cũng không thể chần chừ, y trực tiếp vươn tay chộp lấy Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, sau đó nắm chặt trong tay, không để chúng bị hút đi.

Còn những linh bảo khác tạm thời cứ để cho Dương Mi Lão Tổ, dù sao cũng là một trận chiến công bằng, sau này sẽ tìm cơ hội lấy lại.

Nhưng Thanh Liên Đạo Nhân đột nhiên xuất hiện lại khác, mục đích của y rõ ràng là nhằm vào linh bảo, nếu bị đối phương đoạt mất, làm sao có thể đòi lại được?

Hành động của Thanh Liên Đạo Nhân không nghi ngờ gì là giật răng trong miệng hổ, khiến Hồng Quân làm sao có thể chịu đựng được.

Hồng Quân hai mắt lạnh lẽo, nắm Bàn Cổ Phiên chợt vung về phía trước, lập tức một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí khủng bố, mang theo uy lực ngập trời, tấn công Thanh Liên Đạo Nhân.

Cùng lúc đó, Dương Mi Lão Tổ cũng phản ứng, trong ánh mắt lóe lên một tia ngạc nhiên, không ngờ lại có kẻ to gan như vậy, dám thu

bảo bối của Hồng Quân.

Nhưng y không đứng nhìn, lực hút trong tay chợt tăng lên, ngay sau đó tốc độ những linh bảo bị hút vào càng nhanh hơn.

Trong chớp mắt, bàn tay Hỗn Độn khổng lồ mà Thanh Liên Đạo Nhân ngưng tụ đã chộp lấy ba kiện linh bảo, dưới sự trấn áp của Hỗn Độn Pháp Tắc, trực tiếp kéo về, những linh bảo còn lại cũng trong nháy mắt bị Dương Mi Lão Tổ thu hết.

Thanh Liên Đạo Nhân thậm chí không thèm nhìn, trực tiếp thu ba kiện linh bảo, bởi vì tiếp theo y phải đối phó với Hỗn Độn Kiếm Khí do Bàn Cổ Phiên phát ra.

Chương 78

"Phù, tốt, tốt, ít nhất cũng cướp được ba kiện, cũng không tệ." Ôn Vũ thấy cảnh tượng xảy ra trong nháy mắt, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhanh chóng bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của Thanh Liên Đạo Nhân, dù sao tiếp theo y phải đồng thời đối mặt với hai vị cường giả Hỗn Nguyên.

Lúc đó, đạo Hỗn Độn Kiếm Khí cuối cùng cũng đến trước mặt Thanh Liên Đạo Nhân, nhưng y sắc mặt không đổi, chỉ thấy y vươn tay vỗ một cái, một chưởng ấn Hỗn Độn khổng lồ hiện ra, mang theo thế bài sơn đảo hải, trực tiếp vỗ về phía Hỗn Độn Kiếm Khí.

Chỗ Hỗn Độn Thủ Chưởng đi qua, Hỗn Độn Chi Khí dường như bị triệt để dẫn bạo, vô cùng vô tận Hỗn Độn Chi Khí không ngừng hội tụ từ bốn phương tám hướng, trực tiếp nhập vào trên chưởng ấn khổng lồ đó.

Ngay sau đó, trên chưởng ấn khổng lồ đó, một luồng khí tức còn khủng bố hơn trước tràn ra, không gian xung quanh không ngừng vặn vẹo, từng khe nứt không gian nhỏ xíu hiện lên giữa hư không.

"Hỗn Độn Pháp Tắc!" Hồng Quân và Dương Mi thấy Thanh Liên Đạo Nhân vỗ ra Hỗn Độn Thủ Chưởng, đều đại kinh thất sắc.

Đó là một trong mười đại chí cao pháp tắc, giống như Không Gian Pháp Tắc, thậm chí xếp hạng còn trên cả Không Gian Pháp Tắc, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây, trong lòng hai người đều không hẹn mà cùng nghĩ.

Oanh.

Cùng với một tiếng nổ vang động trời truyền đến, Hỗn Độn Thủ Chưởng và Hỗn Độn Kiếm Khí mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Ngay sau đó thấy Hỗn Độn Thủ Chưởng lại trực tiếp bị Hỗn Độn Kiếm Khí cắt xẻ, rồi khí thế không giảm, tiếp tục bắn về phía Thanh Liên Đạo Nhân.

Thấy cảnh này, tim Ôn Vũ như thắt lại, chăm chú nhìn Thanh Liên Đạo Nhân.

Oanh.

Lại một trận bạo minh vang lên, chỉ thấy đạo Hỗn Độn Kiếm Khí trực tiếp chém vào người Thanh Liên Đạo Nhân, chém y toàn thân rung động không ngừng, nhưng lại không chém phá được nhục thân y, thậm chí chỉ để lại một vết ấn, hiển nhiên một kích này đã bị cản lại.

"Hả?

Không thể nào!" Hồng Quân thấy cảnh này, vẻ mặt kinh hãi càng thêm đậm đặc, thực lực đối phương y nhìn rõ mồn một, chẳng qua chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi.

Chưởng ấn Hỗn Độn mà đối phương vỗ ra tuy ẩn chứa Hỗn Độn Đại Đạo, nhưng thực lực của y rốt cuộc quá thấp, làm sao có thể cản được công kích do Hỗn Nguyên viên mãn thao túng Bàn Cổ Phiên đánh ra chứ.

Nhưng ngoài dự liệu của Hồng Quân, nhục thân Thanh Liên Đạo Nhân lại có thể cản được công kích của Bàn Cổ Phiên, đó là một chuyện khó tin đến mức nào.

Nhìn như vậy, nhục thân đối phương ít nhất cũng mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí có thể sánh ngang với Hỗn Độn Ma Thần.

"Ngươi là ai, tại sao lại xen vào cuộc tranh đấu của hai ta, còn thu linh bảo của ta!" Hồng Quân không tiếp tục ra tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thanh Liên Đạo Nhân, lạnh giọng hỏi.

Ôn Vũ thấy Thanh Liên Đạo Nhân không hề hấn gì, lập tức kinh

ngạc đến ngây người.

Mặc dù công kích của Bàn Cổ Phiên đã bị Hỗn Độn Thủ Chưởng do Thanh Liên Đạo Nhân vỗ ra cản lại, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó vẫn vô cùng khủng bố.

Vậy mà thật sự chịu đựng được, một chút chuyện cũng không có, làm sao không khiến người ta chấn kinh chứ.

Nhìn như vậy, nhục thân Thanh Liên Đạo Nhân ngược lại đã trở thành át chủ bài lớn nhất, ngay cả công kích của Bàn Cổ Phiên do Hồng Quân sử dụng cũng không đánh phá được, sau này chẳng phải có thể đi ngang ở Hồng Hoang sao?

Trong lòng, tâm tình Ôn Vũ lập tức vô cùng kích động.

Đột nhiên, Ôn Vũ chợt hiểu ra, vẻ mặt kích động trên mặt lập tức biến thành vẻ mặt khổ sở.

Bởi vì Ôn Vũ hiểu rõ Hỗn Độn, Thanh Liên Đạo Nhân có thể cường đại đến như vậy, tuyệt đối không thể thiếu sự gia trì của Hỗn Độn, nếu không với việc hai người chênh lệch cả ba tiểu cảnh giới, dù một kích như vậy không đánh chết, nhưng cũng không thể không bị thương.

Tuy nhiên, Hồng Hoang tuy không như Hỗn Độn, nhưng Hồng Quân lại không dám khinh suất ra tay ở Hồng Hoang, dù sao Hồng Hoang không thể chịu đựng được cuộc quyết đấu sinh tử của hai vị cường giả Hỗn Nguyên.

Hiểu rõ điểm này, trên mặt Ôn Vũ lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ vui vẻ.

“Ha ha, ta là ai không quan trọng, lão tổ trên đường thấy linh bảo có chút động lòng thôi, dù sao ta cũng nghèo rớt mồng tơi, ngay cả một bảo bối thuận tay cũng không có.” Thanh Liên Đạo Nhân thấy mình

chịu một đòn mà không sao, thế là càng thêm gan lớn, xòe tay ra, vẻ mặt vô tội nói.

Đó là lời thật của Thanh Liên Đạo Nhân, xuất thế không lâu, Ôn Vũ vì cần củng cố tu vi nên không giao lưu nhiều với y, sau đó y lại đi vào Hỗn Độn.

Cho nên, tính đến hiện tại, trên tay y không có một kiện linh bảo nào.

"Hừ, bần đạo không cần biết ngươi có linh bảo hay không, dám ra tay cướp đồ của ta, ngươi phải trả cái giá tương xứng!" Hồng Quân giọng nói vô cùng lạnh lẽo, trong ánh mắt có vô tận lửa giận phun trào.

Thanh Liên Đạo Nhân tuy nhục thân cường đại, nhưng tu vi rốt cuộc không cao, y có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, không tin sẽ không đánh phá được phòng ngự của đối phương.

"Cho phép ta xen vào một câu, Hồng Quân đạo hữu, xem ra chúng ta nên giải quyết chuyện của hai chúng ta trước thì hơn?" Dương Mi Lão Tổ vuốt râu bạc, mỉm cười nhàn nhạt nói, không hề để ý đến bộ dạng căng thẳng của hai người.

Dù sao y cũng có thực lực.

"Dương Mi, thần thông quảng đại, ta không bằng ngươi." Hồng Quân tạm thời kiềm chế lửa giận trong lòng, nhìn Dương Mi rồi lắc đầu nói.

"Nhận thua rồi sao?" Dương Mi Lão Tổ trong mắt tinh quang lóe lên, có chút bất ngờ hỏi.

"Ta là Trảm Tam Thi Chứng Đạo, cũng không nắm giữ Đại Đạo, hoàn toàn dựa vào pháp lực bản thân và nhiều linh bảo, đã có thể thu đi linh bảo của ta, đương nhiên không cần thiết phải đấu tiếp nữa."

Hồng Quân nghe vậy, không trực tiếp trả lời Dương Mi, nhàn nhạt nói.

Mặc dù hiện tại đã nhận thua, nhưng không có nghĩa là hoàn toàn nhận thua, chờ sau khi Hợp Đạo, y mới có đủ tư cách.

"Nếu đã vậy, vậy nhân quả giữa chúng ta cứ thế mà đoạn tuyệt đi." "Được." Dương Mi Lão Tổ thấy Hồng Quân nhận thua thì cười nói, hiển nhiên tâm tình không tệ, sau đó vung tay một cái, một đống lớn linh bảo thi nhau hiện ra, ngay sau đó lại vung tay, linh bảo trực tiếp xuất hiện trước mặt Hồng Quân.

Y sợ Thanh Liên Đạo Nhân lại lần nữa cướp ngang, nên trực tiếp dùng Không Gian Thần Thông.

Chương 79

"Dương Mi đạo hữu, có ý gì?" Hồng Quân thấy nhiều linh bảo xuất hiện bên cạnh mình, vẻ mặt bất ngờ nhìn đối phương, hoàn toàn không ngờ Dương Mi lại dễ dàng trả lại linh bảo như vậy.

"Ta đi con đường Pháp Tắc Chứng Đạo, tu trì Đại Đạo bản thân, những pháp bảo này đều chỉ là vật ngoài thân." "Ta có bản mệnh linh bảo Bất Chu Sơn, đủ để sánh với nhiều pháp bảo, nhưng lại không cần những thứ này." "Ta cũng không có đệ tử, những thứ này đương nhiên vô dụng với ta." Dương Mi nhàn nhạt nói, vốn y không định lấy đi linh bảo của đối phương, chỉ là muốn trút giận một chút mà thôi, nay đã kết thúc, vậy không cần thiết phải tiếp tục giằng co nữa.

Thanh Liên Đạo Nhân không ra tay với y, cho nên chuyện này liền không liên quan đến y.

"Đạo hữu quả là đại đức, ta cũng không bằng." Hồng Quân sau khi thu những linh bảo rơi bên cạnh mình, không chút khách khí nịnh bợ.

"Cho dù có vạn loại linh bảo, tất cả đều không bằng sự cường đại của chính ta, như vậy, cần linh bảo làm gì!" Dương Mi Lão Tổ liếc nhìn Hồng Quân với ánh mắt thâm ý, rồi thở dài nói.

Sau đó, dưới ánh nhìn của Thanh Liên Đạo Nhân và Hồng Quân, bóng dáng Dương Mi Lão Tổ từ từ biến mất trong không gian vặn vẹo kia.

Hồng Quân không hề để ý đối phương rời đi, ngược lại lộ vẻ trầm tư, miệng lẩm bẩm một mình.

Một lúc lâu sau, y dường như đã hiểu ra, bật cười lớn.

“Hắn đi con đường tu trì bản thân, nhưng ta có Đạo của riêng ta, linh bảo đã tồn tại, vậy cũng có thể mượn dùng một phen.” “Nhưng ta chỉ cần chọn một kiện phù hợp nhất với bản thân là được.” Hồng Quân nói xong, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, sau đó nhìn về phía Thanh Liên Đạo Nhân đang đứng đối diện.

Lúc này Ôn Vũ nghe lời Dương Mi Lão Tổ và Hồng Quân nói, trong lòng dường như có điều suy nghĩ.

Lời đối phương nói ngắn gọn súc tích, trực chỉ điều cốt yếu.

Rõ ràng Dương Mi Lão Tổ cường đại, bởi vì không ngừng tu trì bản thân, cường hóa chính mình, không dựa vào linh bảo để đột nhiên cường đại.

Chỉ có như vậy mới có thể đi xa hơn, điểm này Ôn Vũ lại không chấp nhận, ngay cả Bàn Cổ Đại Thần còn có rất nhiều pháp bảo, chuyên tu một hạng, chưa chắc đã chính xác.

Nhưng trong lòng Ôn Vũ lại hiểu rõ tại sao Hồng Quân sau lần giảng đạo thứ ba lại đặt tất cả linh bảo vào Phân Bảo Nham, hóa ra là vì Dương Mi Lão Tổ.

Những pháp bảo bình thường đó, đối với y mà nói, căn bản không có nhiều tác dụng.

Cùng lúc đó, Hồng Quân trên sân nhìn Thanh Liên Đạo Nhân, lạnh giọng nói: “Tiếp theo là chuyện riêng giữa hai ta.” “Ngươi không làm gì được ta đâu.” Thanh Liên Đạo Nhân hoàn toàn không để ý nói.

Ngay cả công kích của Bàn Cổ Phiên đối phương cũng không thể gây tổn thương cho y, vậy cùng là Tiên Thiên Chí Bảo thì Thái Cực Đồ lại có hiệu quả thế nào chứ!

“Hừ, vậy thử lại xem.” Hồng Quân lạnh hừ nói, không nói nhiều nữa, trực tiếp giơ Bàn Cổ Phiên lên, khẽ vung về phía trước, một đạo

Hỗn Độn Kiếm Khí từ từ ngưng tụ ra trước mặt y.

Lúc này Hồng Quân lại không dừng tay, không ngừng lay động Bàn Cổ Phiên, chỉ thấy trong Hỗn Độn từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí không ngừng ngưng tụ ra.

Theo cái vung tay của y, vô số đạo Hỗn Độn Kiếm Khí lập tức như dòng sông cuồn cuộn, trực tiếp lao về phía Thanh Liên Đạo Nhân.

Thanh Liên Đạo Nhân thấy cảnh này, lập tức hiểu được ý đồ của Hồng Quân, hiển nhiên đối phương muốn hao mòn y.

Nhưng hiển nhiên điều đó là không thể.

Y không rõ nhục thân của mình dưới sự gia trì của Hỗn Độn rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Cho nên, Thanh Liên Đạo Nhân thử dùng nhục thân thuần túy để chống đỡ công kích của đối phương, ngay cả khi không cản được cũng không sao, việc bỏ chạy là y có thể làm được.

Thế là y hoàn toàn buông lỏng bản thân, chuẩn bị dùng nhục thân đón nhận xung kích của Hỗn Độn Kiếm Khí.

Oanh oanh oanh oanh.

Cùng với tiếng nổ vang vọng khắp Hỗn Độn, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí khủng bố cuối cùng cũng giáng xuống, không ngừng đánh vào thân thể Thanh Liên Đạo Nhân.

Nhưng Thanh Liên Đạo Nhân lúc này lại hoàn toàn không để ý.

Chỉ thấy thân thể y không ngừng rung chuyển dưới xung kích của những Hỗn Độn Kiếm Khí này, nhưng lại không bị phá vỡ phòng ngự, toàn thân vẫn nguyên vẹn không tổn hại.

Nếu lúc này nhìn kỹ, có thể phát hiện trên thân Thanh Liên Đạo Nhân đang phủ một lớp màng mỏng màu xanh xám nhạt, cản lại tuyệt

đại bộ phận công kích.

Ôn Vũ nhìn những công kích khủng bố đánh vào thân Thanh Liên Đạo Nhân, trong lòng không khỏi giật mình, tên này thật sự quá điên cuồng, trực tiếp dùng nhục thân để chống đỡ.

Thật là tìm chết!

Hồng Quân nhìn bộ dạng đối phương, trong lòng thầm mắng, nhưng khi thấy công kích đánh vào người đối phương mà không có chuyện gì, một trận lửa giận vô hình lập tức bùng lên.

Là Đạo Tổ trong Hồng Hoang, lại không hạ được một kẻ không biết từ đâu tới, nếu truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến người ta cười rụng răng sao.

Thế là y không nhịn được nữa, trực tiếp tế xuất Thái Cực Đồ, sau khi pháp lực nhập vào, nó hóa thành một chiếc cầu vàng bạch ngọc, mang theo thiên uy khủng bố vô cùng, va vào Thanh Liên Đạo Nhân.

Cùng với Thái Cực Đồ triển khai, trời đất rung chuyển, nhật nguyệt biến sắc, thần uy vô thượng tự nhiên tràn ra, hào quang ngũ sắc lấp lánh trong Hỗn Độn, cửu thải thụy khí chấn nhiếp hoàn vũ.

Thanh Liên Đạo Nhân thấy trên cầu vàng bạch ngọc hiển hóa nhiều dị tượng như vậy, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Đồng thời Thanh Liên Đạo Nhân thầm nghĩ trong lòng, cứ thế này thì không ổn, chi bằng chủ động xuất kích, y có thân Hỗn Độn Thanh Liên, tiên thiên đứng ở thế bất bại, không ai làm gì được y.

Ôn Vũ lại có thể nhân cơ hội báo thù một lần, để trả thù lần trước.

Cùng lúc đó, Thanh Liên Đạo Nhân toàn thân chấn động, Hỗn Độn Chi Khí nồng đậm lập tức tràn ngập toàn thân, khí tức khủng bố bùng phát, cả vùng Hỗn Độn trong khoảnh khắc đó bị y khuấy động, điên cuồng dũng nhập vào cơ thể y.

Chương 80

Một hư ảnh đài sen khổng lồ màu xanh xám lập tức hiện ra, bao bọc hoàn toàn y trong đó.

Khi đạo Hỗn Độn Kiếm Khí cuối cùng tiêu tán, cầu vàng bạch ngọc cuối cùng cũng đến trước mặt Thanh Liên Đạo Nhân.

Oanh.

Tiếng nổ chấn động tai vang lên, cầu vàng bạch ngọc như một đại thế giới, hung hăng va vào hư ảnh sen xanh trước mặt Thanh Liên Đạo Nhân.

Chỉ thấy trên hư ảnh sen xanh, một lớp màng mỏng màu xanh và xám mờ sáng lên, lấp lánh ánh huỳnh quang nhàn nhạt, hoàn toàn cản lại công kích của cầu vàng bạch ngọc, không cho nó tiến thêm một tấc nào.

Thanh Liên Đạo Nhân thấy vậy khẽ thở phào nhẹ nhõm, mặc dù sức mạnh của cầu vàng bạch ngọc đích xác cường đại, nhưng hư ảnh hiển hóa từ nhục thân Hỗn Độn Thanh Liên hiển nhiên còn hơn một bậc.

Cùng với cầu vàng bạch ngọc hoàn toàn tiêu tán, giữa Hỗn Độn khôi phục yên tĩnh, Thanh Liên Đạo Nhân được bao bọc trong hư ảnh Hỗn Độn Thanh Liên hoàn hảo không tổn hại hiện ra.

Thấy bộ dạng đối phương, trên mặt Hồng Quân lộ ra vẻ khó tin.

Đối phương lại có thể cản được công kích của y!

Bàn Cổ Phiên như vậy, Thái Cực Đồ cũng y chang.

Khi nhìn thấy hư ảnh đài sen khổng lồ kia, đồng tử Hồng Quân chợt co rút, hiển nhiên, y đã nhìn ra lai lịch của Thanh Liên.

Hỗn Độn Thanh Liên!

Không ngờ căn nguyên đối phương lại trác tuyệt đến vậy, lại là thân Hỗn Độn Thanh Liên, trách nào có thể cản được công kích của y.

Chẳng lẽ thật sự không làm gì được sao?

Trong lòng Hồng Quân không khỏi lóe lên một tia nghi vấn.

"Thủ đoạn đã dùng hết, đến lượt ta rồi!" Thanh Liên Đạo Nhân lúc này trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, nhàn nhạt nói.

Sau hai lần công kích, y đã rõ nhục thân của mình trong Hỗn Độn cường đại đến mức nào, ngay cả cường giả Hỗn Nguyên viên mãn dùng Tiên Thiên Chí Bảo cũng không phá vỡ được phòng ngự của y.

Thanh Liên Đạo Nhân giơ tay lên, một đạo Hỗn Độn Chi Khí màu xám mờ chợt xuất hiện trên đầu ngón tay, ngay sau đó y điểm một ngón tay, Hỗn Độn Chi Khí lập tức hóa thành một thanh cự kiếm kinh thiên như ngựa hoang thoát cương, bắn về phía Hồng Quân.

Hỗn Độn Cự Kiếm vốn dĩ không lớn, chỉ vài chục trượng, nhưng trong Hỗn Độn, trong quá trình cự kiếm di chuyển, vô tận Hỗn Độn Chi Khí không ngừng gia trì lên nó, chớp mắt liền bành trướng trăm trượng, ngay sau đó lại ngàn trượng, vạn trượng.

Lúc đó, cự kiếm cuối cùng cũng giáng xuống trước mặt Hồng Quân, lúc này, bóng dáng y trước cự kiếm nhỏ bé như kiến, không đáng kể.

Oanh.

Xung kích kịch liệt khiến vùng Hỗn Độn y đang ở rung chuyển không ngừng, không gian đều vỡ nát, hư không vô tận thôn phệ tất cả xung quanh.

Chỉ thấy Hồng Quân dưới một kích đó, trên mặt có chút ửng hồng,

trên người y một đạo quang tráo thất thải lộng lẫy bao bọc toàn bộ y trong đó, vô số khí tức Đại Đạo bay lượn.

Trong tay y đang cầm một vật hình đĩa như ngọc thạch, quang tráo thất thải lộng lẫy kia chính là do nó phát ra.

Thanh Liên Đạo Nhân thấy vật này, trong lòng lập tức hiểu ra, đó là Tạo Hóa Ngọc Điệp, công kích của y có Hỗn Độn Chi Khí gia trì, nhưng lại bị Tạo Hóa Ngọc Điệp cản lại.

Nhưng Thanh Liên Đạo Nhân không muốn bỏ qua, khó khăn lắm mới có cơ hội giáo huấn Hồng Quân, sao có thể buông tha chứ.

Thế là y lại lần nữa giơ tay, một đạo thần lôi màu xanh xám có uy thế còn hơn trước ngưng tụ ra, đó là Hỗn Độn Thần Lôi do Hỗn Độn Pháp Tắc bản thân và cả vùng Hỗn Độn này cùng ngưng tụ thành.

Ngay sau đó y vung tay một cái, Hỗn Độn Thần Lôi mang theo tiếng sấm sét, phá không mà đi, trên thần lôi, những điện xà vũ động, từng luồng khí tức tịch diệt hiện ra.

Thần lôi tốc độ cực nhanh, như một đạo lưu tinh, chớp mắt đã bay đi.

Thoáng cái đã rơi xuống người Hồng Quân.

Tích lý ba lạp.

Trong khoảnh khắc, giữa Hỗn Độn, cảnh điện chớp sấm rền chợt hiện ra, khu vực Hồng Quân đang ở, trong Hỗn Độn như một lãnh địa thần lôi khủng bố, vô tận lôi điện nổ vang trong đó.

Hỗn Độn Thần Lôi với khí thế hùng vĩ không ngừng lấp lánh điện quang, nhưng quang mô do Tạo Hóa Ngọc Điệp trên người Hồng Quân phát ra cũng không phải dạng vừa, cùng cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, chỉ thấy màu thất thải điên cuồng sáng lên, không ngừng có thần lôi bị nó hút đi, hóa thành một đạo Hỗn Độn Chi Khí màu xám mờ hội

tụ vào quang tráo.

Hỗn Độn Chi Lực trên Tạo Hóa Ngọc Điệp hiển hóa, trực tiếp hấp thu Hỗn Độn Thần Lôi cùng nguồn gốc.

Hỗn Độn Thần Lôi có Hỗn Độn gia trì vô cùng vô tận, sinh sôi không ngừng, cho nên tốc độ hấp thu lại không nhanh.

Rất lâu sau, Hồng Quân toàn thân chấn động, những Hỗn Độn Thần Lôi còn lại không nhiều lập tức bị chấn tán, hóa thành từng luồng điện quang và Hỗn Độn Chi Khí, biến mất trong Hỗn Độn.

Thanh Liên Đạo Nhân thấy vậy, hai mắt ngưng lại, căn bản không tin tà, không ngừng phát ra công kích khủng bố ném về phía Hồng Quân.

Hồng Quân cũng tương tự.

Hai người ngươi tới ta đi, giao chiến suốt mấy vạn hiệp, nhưng vẫn không ai làm gì được ai.

Lúc đó, bóng dáng Hồng Quân chợt rút lui khỏi giao chiến, đứng sang một bên, sau đó mở miệng nói: “Ta không phá được phòng ngự của ngươi, nhưng công kích của ngươi đối với ta cũng không có hiệu quả, cứ tiếp tục đánh như vậy vẫn không phân ra thắng bại, nếu đã như vậy, ngày sau tái chiến!” Hồng Quân nói xong, không đợi Thanh Liên Đạo Nhân nói gì, trực tiếp lóe mình một cái, biến mất tại chỗ.

Chương 81

Hiển nhiên đối phương đã trực tiếp rời đi.

Thanh Liên Đạo Nhân thấy vậy bĩu môi, Hồng Quân nói không sai, cứ giằng co như vậy cũng không có cách nào, huống chi đối phương đã rút lui, không cần thiết phải hao phí thêm nữa.

Lần này cướp được ba kiện bảo bối của Hồng Quân, nhìn bộ dạng đối phương ăn quả đắng, hiển nhiên là kiếm lời rồi.

Ngay sau đó, trên mặt Thanh Liên Đạo Nhân lộ ra một nụ cười, bước một bước ra, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Sau khi Hồng Quân rời đi, y lập tức bay thẳng về phía Tử Tiêu Cung.

Sau khi trở về Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lập tức rơi vào trầm tư.

Hôm nay có thể nói là mất mặt mất mày, liên tiếp gặp hai vị cường giả Hỗn Nguyên tu vi không bằng mình, nhưng kết quả cuối cùng đều kết thúc bằng thất bại.

Mặc dù đạo nhân kỳ lạ phía sau và y không phân ra thắng bại, nhưng ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không đột phá được, đương nhiên là thua rồi.

Giờ đây, trong Hồng Hoang bỗng nhiên xuất hiện hai cường giả Hỗn Nguyên, đều cường đại đến vậy, điều này hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của Hồng Quân, không khỏi khiến y trong lòng dâng lên một tia cảm giác cấp bách.

Xem ra phải tranh thủ thời gian Hợp Đạo!

Hồng Quân thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ có Hợp Đạo, mới có cơ hội tiến thêm một bước, như vậy, liền không cần lo lắng hai người kia. .....

Thanh Liên Đạo Nhân trở về Bồng Lai Tiên Đảo, rơi xuống đất, ngay sau đó lật tay một cái, ba kiện linh bảo kỳ dị xuất hiện trong tay y.

Ôn Vũ nhìn kỹ, lập tức phát hiện một kiện linh bảo quen thuộc, kiện linh bảo này y từng thấy, chính là Chư Thiên Khánh Vân mà Hồng Quân đã sử dụng để đối phó Chu Tiên Kiếm Trận lúc ban đầu.

Điều này khiến y có chút bất ngờ, không ngờ lại cướp được kiện linh bảo phòng ngự cực phẩm này.

Còn hai kiện linh bảo khác, một kiện là một linh bảo hình vải, trên đó khắc một đồ án Càn Khôn Bát Quái.

Một kiện khác thì là một cây trường đao, đầu trường đao có hình tam xoa, thân đao hai mặt đều có lưỡi.

Khối vải cuộn này hẳn là Càn Khôn Đồ kiếp trước rơi vào tay Lão Tử, đồ này một khi triển khai, có thể chứa càn khôn, bao bọc thiên địa.

Lão Tử từng dùng Càn Khôn Đồ triệu hoán Hoàng Cân Lực Sĩ, tự mình cuộn Vân Tiêu Tiên Tử đi.

Còn cây trường đao kia, thì dễ nhận ra, hiển nhiên đó là binh khí của Dương Tiễn trong kiếp trước, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Không ngờ cây đao này lại rơi vào tay y.

Sau này ngược lại có thể mượn cây đao này để tính kế một phen, Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Tiếp theo Ôn Vũ cho Thanh Liên Đạo Nhân đi vào Hỗn Độn tu luyện, nơi đó đối với tu vi của y có trợ giúp rất lớn.

Dù sao y tu Hỗn Độn Pháp Tắc, Hỗn Độn không nghi ngờ gì là nơi

tu luyện tốt nhất.

Bản tôn Ôn Vũ thì ở lại Bồng Lai Tiên Đảo bế quan, từ trận chiến này cũng thu hoạch không ít, cần phải tiêu hóa thật tốt một phen.

Thanh Liên Đạo Nhân sau khi biết được suy nghĩ của Ôn Vũ, liền bước một bước vào hư không, biến mất tại chỗ.

Ôn Vũ thì nhìn nơi Thanh Liên Đạo Nhân rời đi, sau đó khép hờ hai mắt, tiến vào bế quan. .....

Cùng lúc đó, trong đại bản doanh Yêu Tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất đã triệu tập các Yêu Thần dưới trướng lại một chỗ, bàn bạc đại kế của Yêu Tộc.

Những năm này, cùng với dã tâm của Đế Tuấn bành trướng, thế lực Yêu Tộc ngày càng hùng mạnh, các cường giả chiêu mộ được cũng ngày càng nhiều, đặc biệt là Thập Đại Yêu Thần trong kiếp trước, lúc này không thiếu một ai, tất cả đều ở đây.

"Lần này triệu tập chư vị đến, là để bàn bạc đại kế phát triển của Yêu Tộc ta." Đế Tuấn lúc này đứng trên cao đài, nhàn nhạt mở miệng nói.

Cùng với giọng nói của Đế Tuấn vang lên, trong đại điện vốn ồn ào lập tức trở nên tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Nhìn phản ứng của các đại yêu phía dưới, Đế Tuấn trong lòng vô cùng mãn ý, thế là y lại nói: "Yêu Tộc ta là đại tộc đứng đầu trong Hồng Hoang, số lượng đâu chỉ hàng vạn ức chúng, nhưng thực lực phổ biến yếu kém, rất nhiều tộc nhân vẫn chưa quy phụ chúng ta, toàn bộ phân tán khắp Hồng Hoang.

Vu Tộc, dưới sự thống trị của Thập Nhị Tổ Vu, toàn bộ tộc quần hoàn toàn quy tâm, lại còn hội tụ gần Bất Chu Sơn.

Những năm này, Vu Tộc không ngừng ức hiếp các bộ lạc Yêu Tộc

ta, rất nhiều đồng bào Yêu Tộc phân tán khắp nơi đều chịu thiệt hại nặng nề, nếu cứ kéo dài như vậy, Yêu Tộc ta tất sẽ từng bước bị Vu Tộc thôn tính." "Vì lẽ đó, ta trong lòng vô cùng lo lắng!" Đế Tuấn nói xong, trên mặt hiện lên vẻ đau lòng, hiển nhiên Yêu Tộc chưa thể đại nhất thống khiến y bất đắc dĩ.

Các đại yêu phía dưới nghe lời Đế Tuấn nói, đều một mặt bi thống và ngưng trọng.

Những cường giả Yêu Tộc này đều là thủ lĩnh các đại bộ lạc, biết lời Đế Tuấn nói không sai, thấu hiểu cảnh ngộ hiện tại của Yêu Tộc, trước khi quy phụ Đế Tuấn, vẫn luôn chịu sự tập kích của Vu Tộc.

Giờ đây lời của Đế Tuấn đã đi sâu vào lòng họ.

"Chư vị đều là đại năng của Yêu Tộc ta, đối với sự phát triển của Yêu Tộc hiện tại, có kiến nghị hay nào không?" Đế Tuấn thấy biểu cảm của các yêu chúng phía dưới không đồng nhất, biết lời mình nói đã gây được cộng hưởng, thế là y tiếp tục hỏi.

Chương 82

Tuy là Hoàng giả Yêu Tộc, nhưng y lại không độc đoán chuyên quyền, nhiều kiến nghị của các cường giả Yêu Tộc y sẽ khiêm tốn lắng nghe.

"Bệ hạ, thần có một kiến nghị." Trong số các đại yêu phía dưới, một lão giả có thân sư tử, đầu đội hai sừng, râu dê bước lên, cung kính nói với Đế Tuấn.

"Bạch Trạch Yêu Thần, xin cứ nói." Đế Tuấn nghe Bạch Trạch phía dưới lên tiếng, hai mắt sáng lên, Bạch Trạch là một trí giả y tìm được sau khi du lịch Hồng Hoang năm đó, giờ đây y đứng ra, hiển nhiên không thể tốt hơn.

"Chính như Bệ hạ đã nói, Yêu Tộc ta tuy số lượng cực đông, nhưng thực lực lại không đủ để chống lại Vu Tộc, vì lẽ đó, tại sao chúng ta không tìm cách sáng tạo ra công pháp thích hợp cho người Yêu Tộc tu luyện chứ?" "Làm như vậy, không chỉ có thể thể hiện đại tuệ đại đức của Bệ hạ, mà còn có thể khiến Yêu Tộc quy tâm, quan trọng nhất là thực lực của Yêu Tộc từ nay về sau sẽ có bước nhảy vọt về chất." Bạch Trạch vuốt râu bạc, cười nói, hiển nhiên y cực kỳ tự tin vào lời mình nói.

Trên cao đài, Đế Tuấn nghe xong, trong hai mắt bắn ra một đạo quang mang dị dạng, Bạch Trạch đã nói trúng tim y.

Điểm yếu lớn nhất của Yêu Tộc là thực lực không đủ, căn bản không đối phó được Vu Tộc với nhục thân khủng bố.

Cũng bởi vì rất nhiều Yêu Tộc trong Hồng Hoang sau khi sinh ra không có truyền thừa và thiên phú cường đại, không giống những người kia có phúc duyên và căn nguyên thâm hậu.

Nếu Đế Tuấn có thể sáng tạo ra công pháp thích hợp nhất cho tất cả người Yêu Tộc học tập, vậy không chỉ thực lực tổng thể của Yêu Tộc sẽ được nâng cao, mà còn có thể có được danh tiếng tốt, danh chính ngôn thuận trở thành Hoàng giả Yêu Tộc.

"Ha ha, tốt, Bạch Trạch Yêu Thần nói, rất hợp ý ta a." "Chuyện này cứ quyết định như vậy.

Hy vọng chư vị đã từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, sẽ chỉnh lý những gì mình đã lĩnh ngộ, từ đó cùng nhau sáng tạo ra công pháp của Yêu Tộc ta." "Ta và Thái Nhất sẽ làm gương, ưu tiên cống hiến những gì mình có." Đế Tuấn cười nói, đối với thực lực của y và Thái Nhất có lòng tin tuyệt đối.

Rất nhiều người có mặt đều đã từng đến Tử Tiêu Cung, đương nhiên có thể có những lĩnh ngộ nhất định, nếu có thể tập hợp sở trường của mọi người, sáng tạo ra một công pháp cường đại tuyệt đối không thành vấn đề.

"Các ngươi còn có kiến nghị nào hay không?" Khi chuyện này đã được định đoạt, Đế Tuấn lại lần nữa hỏi.

Mọi người phía dưới nghe xong, sắc mặt đều lộ vẻ suy tư, nhưng qua nửa ngày, lại không có một ai đứng ra nữa.

Thấy cảnh này, Đế Tuấn trong lòng đã có tính toán, thế là y lớn tiếng nói: "Trong lòng bản tọa có một ý, chư vị có thể nghe thử." "Người Yêu Tộc chúng ta đều hóa hình từ các bộ lạc khác nhau, giữa các bộ lạc thường xuyên có tranh đấu, đây là nguyên nhân cơ bản khiến Yêu Tộc ta không thể tụ tập lại một chỗ." "Vu Tộc lại không giống vậy, họ được hóa thành từ huyết dịch của các Tổ Vu, thiên sinh đã thân cận với Tổ Vu bản thân diễn hóa, Thập Nhị Tổ Vu lại càng đồng lòng, giữa họ không có thành kiến môn hộ, cho nên mới có thể hội tụ lại một chỗ như vậy." "Nếu Yêu Tộc ta có thể bỏ qua thành

kiến môn hộ, giữa nhau không có nhiều tranh đấu như vậy, đồng lòng đối phó Vu Tộc, Yêu Tộc ta tất sẽ trở thành đại tộc đứng đầu Hồng Hoang." "Ta biết điều này không thể thay đổi một sớm một chiều, nhưng ta sẽ không từ bỏ, bởi vì kẻ địch của ta không nhân từ, Vu Tộc, chỉ cần ta đoàn kết một lòng, chưa chắc đã không thể đấu lại." Lời vừa dứt, các cường giả Yêu Tộc phía dưới bắt đầu xôn xao bàn tán.

Điểm mà Đế Tuấn đề xuất đích xác rất hay, nhưng tranh đấu giữa các bộ lạc chính là xung đột lợi ích, có thể không cân nhắc cho bản thân, nhưng lại phải cân nhắc cho tộc nhân của bộ lạc.

"Bệ hạ nói có lý, chúng thần sẽ đi thuyết phục các bộ lạc của mình, nhưng nếu Yêu Tộc đều tụ tập lại một chỗ, thì nơi nào có địa điểm thích hợp để chúng ta cư trú đây?" Bạch Trạch nghe lời Đế Tuấn nói, trước tiên trong lòng suy nghĩ một chút, sau đó liền nói.

Điểm y đưa ra, trong đó điểm quan trọng nhất là, nếu Yêu Tộc toàn bộ tụ tập lại một chỗ, vậy sẽ hình thành một bộ lạc cực kỳ hùng mạnh.

Hiện tại rất nhiều nơi trên Hồng Hoang đại địa đều bị Vu Tộc bá chiếm, muốn tìm một vùng đất rộng lớn mà không bị phát hiện, hiển nhiên là vô cùng khó khăn.

"…" Đế Tuấn nghe vậy, vừa định nói, đột nhiên, trên đỉnh Bất Chu Sơn dị tượng trùng sinh, toàn bộ trời đất cũng theo đó chấn động, vô số hà quang tứ tán ra, linh khí nồng đậm từ đỉnh núi phun trào xuống, giữa chư thiên khánh vân hiện ra, một con Đại Đạo thông thiên chợt hiện.

Đế Tuấn, Thái Nhất cùng với các đại yêu phía dưới đều trong khoảnh khắc đó cảm ứng được biến hóa trên Bất Chu Sơn, tâm thần không khỏi chấn động, hiển nhiên tất cả những gì đang xảy ra đều có duyên với họ.

Mọi người tâm lĩnh thần hội, nhanh chóng bay về phía Bất Chu Sơn, chờ kẻ khác phản ứng thì bảo bối đã sớm bị chiếm cứ rồi.

Ở xa tại Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ bị dị tượng đánh thức, mở mắt ra, nhìn về phía Bất Chu Sơn một cái, rồi lắc đầu tiếp tục bế quan.

Ôn Vũ biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ là chuyện này không liên quan đến y, cho nên không cần thiết phải chú ý.

Đế Tuấn, Thái Nhất lúc này đang dẫn theo các cường giả Yêu Tộc đến, xem xem có duyên với những người này không.

Sau khi mọi người đến Bất Chu Sơn, đập vào mắt là một con Đại Đạo thông thiên hùng vĩ treo trên bầu trời, chiếu sáng toàn bộ đỉnh Bất Chu Sơn thành một màu vàng chói lọi, lấp lánh không ngừng.

Đế Tuấn và những người khác thấy vậy, biết trong đó có huyền cơ khác, không nói hai lời, trực tiếp bước vào con Đại Đạo thông thiên thần kỳ này.

Xuyên qua thông đạo, đập vào mắt là một tòa lầu môn vĩ đại hùng vĩ, chỉ thấy lầu môn xanh thẳm, làm bằng lưu ly, sáng rực rỡ, được trang trí bằng bảo ngọc.

Trên lầu môn treo một tấm biển trong suốt tinh oánh, ba chữ lớn màu vàng 'Nam Thiên Môn' được khắc trên đó.

Đế Tuấn không dừng lại lâu ở đây, xuyên qua Nam Thiên Môn, bay về phía trước một đoạn khoảng cách sau, lập tức đến trước một quần thể cung điện khổng lồ.

Chỉ thấy lầu quỳnh vũ ngọc, điện quế cung lan, lầu ngọc gác vàng, đình đài lầu các san sát có trật tự, tiên khí phiêu diêu, mây mù lượn lờ.

Vạn đạo kim quang cuộn hồng nghê, ngàn luồng thụy khí phun tử vụ, thần vận tự nhiên, cảnh tượng kỳ dị khiến người ta không thể rời

mắt.

Mọi người thu hồi ánh mắt, lại lần nữa đi về phía trước, một lát sau, một nhóm người đến trước một đại điện tên là Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thấy đinh vàng hộ ngọc, phượng màu vũ chu môn.

Hành lang phục đạo, nơi nơi linh lung trong suốt; tam diêm tứ thốc, từng tầng rồng phượng cao tường.

Trên đó có một đỉnh hồ lô vàng lớn uy nghiêm, sáng chói, tròn trịa, rực rỡ, quả thật vô cùng khí phách.

Đế Tuấn và những người khác đứng ở đây, trong lòng chợt hiểu mình đang ở đâu.

Đây chính là Thiên Đình, lấy chín tầng phù không vân thuẫn nâng đỡ, tiên đảo san sát, phù vân thẳng lên, tổng cộng chia ba mươi sáu trọng thiên, trên đó thiết lập 36 Thiên Cung, 72 Bảo Điện.

Nơi đây rộng lớn vô biên, mênh mông vô cùng, nhưng lúc này trừ đi chúng Yêu Tộc ra thì không còn ai nữa, hiển nhiên họ là người đầu tiên phát hiện ra nơi này.

Đế Tuấn nhìn Thiên Đình vàng son lộng lẫy trước mắt, tâm tình vô cùng kích động, cười lớn nói: "Ha ha, trời thật giúp Yêu Tộc ta, bảo địa như vậy, lẽ ra phải thuộc về Yêu Tộc ta.

Nơi đây linh khí nồng đậm, tinh thần chi lực càng sung túc, là bảo địa tu hành của Yêu Tộc, vừa hay giải nguy Yêu Tộc ta không có nơi cư trú, sau này nơi đây sẽ là đại bản doanh của ta." Đế Tuấn trầm ngâm một lát, ngay sau đó lại mở miệng nói: "Các ngươi hãy nhanh chóng trở về Hồng Hoang, truyền lệnh xuống, để các bộ lạc Yêu Tộc trong hôm nay, toàn bộ dời đến nơi này." Nơi đây đã bị chiếm cứ, đương nhiên phải nhanh chóng tụ tập tộc nhân, chậm trễ tất sinh biến!

Chương 83

Các đại yêu phía dưới nghe vậy đại hỉ, Yêu Tộc có Thiên Đình làm căn cơ, tất nhiên có thể một bước lên trời, tương lai đáng để mong đợi.

Thế là mọi người không dừng lại nữa, lập tức hóa thành từng đạo độn quang, trở về Hồng Hoang, bố trí việc dời tộc.

Lúc đó, Bạch Trạch đang ở bên cạnh chưa rời đi, bước lên trước, mở miệng nói với Đế Tuấn: "Bệ hạ, Đông Vương Công kia sau khi được Hồng Quân điểm danh phong làm Hồng Hoang Nam Tiên Chi Thủ, liền coi trời bằng vung, ngạo mạn không ai sánh bằng, Tử Phủ mà y lập ra càng nhân cơ hội lớn mạnh bành trướng, trong thời gian đó đã xảy ra không ít xích mích với tộc ta.

Hiện nay tộc ta đã bắt đầu dời toàn tộc đến Thiên Đình, Đông Vương Công kia thấy vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để bành trướng.

Nếu thần ở trong đó đẩy sóng trợ gió một phen, nói là Yêu Tộc ta rút khỏi Hồng Hoang đại địa, nhường địa bàn cho đối phương, Đông Vương Công tất nhiên sẽ vui vẻ chấp nhận.

Như vậy, Hồng Hoang đại địa sẽ trở thành nơi Tử Phủ và Vu Tộc đối kháng, Yêu Tộc ta đương nhiên không cần bị cuốn vào đó, có thể an tâm phát triển lớn mạnh." Lời của Bạch Trạch vừa dứt, hai mắt Đế Tuấn chợt bùng phát ra quang mang mãnh liệt, hiển nhiên kế sách này của đối phương đã khiến y động lòng.

Ngay từ khi còn ở Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn đã không vừa mắt Đông Vương Công, nhưng vẫn luôn không có cơ hội tìm phiền phức cho đối phương.

Hiện tại lại là một cơ hội tuyệt vời, nếu có thể khiến Vu Tộc và Tử Phủ bùng phát chiến đấu, thì không thể tốt hơn được nữa, có lẽ đến lúc đó Yêu Tộc có thể ngồi hưởng lợi ngư ông.

Khi đối phương giằng co, Yêu Tộc có thể nhân cơ hội an tâm tu luyện.

Loại kế sách nhất tiễn tam điêu này, làm sao không khiến y động lòng, nhưng Đế Tuấn lại nắm được điểm mấu chốt nhất trong đó, thế là y hỏi Bạch Trạch.

"Đông Vương Công không phải đồ ngốc, y sẽ bùng phát chiến đấu với Vu Tộc sao?" Tuy Đông Vương Công ngạo mạn không ai sánh bằng, nhưng không ngốc, Tử Phủ tuy mạnh, nhưng không đủ để chống lại toàn bộ Vu Tộc.

"Bệ hạ, điểm này thần đã tính toán từ sớm rồi, thần chỉ cần báo cho Đông Vương Công biết, Yêu Tộc ta thừa nhận địa vị của đối phương là được, đương nhiên chỉ là nói cho đối phương nghe, trong bí mật, thần căn bản không cần làm gì cả.

Một khi thần thừa nhận địa vị của Đông Vương Công, rồi lại gián tiếp khen ngợi một phen, vậy đối phương tự nhiên sẽ đắc ý bành trướng.

Vu Tộc vốn không kính trời đất, chỉ kính Bàn Cổ, làm sao có thể nghe lệnh Đông Vương Công, đến lúc đó e rằng không cần thần ở trong đó quạt gió thổi lửa, mâu thuẫn giữa hai bên cũng sẽ bị kích hóa.

Chỉ cần có mâu thuẫn, sợ rằng không đánh nhau sao?" Nói đến đây, trên mặt Bạch Trạch Yêu Thần hiện lên một nụ cười.

"Được.

Vậy chuyện này giao cho ngươi lo liệu thật tốt." Đế Tuấn nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia mừng rỡ, ngay sau đó trực tiếp giao nhiệm

vụ này cho Bạch Trạch.

Bạch Trạch đã có thể đưa ra phương pháp này, đương nhiên có khả năng làm tốt chuyện này.

"Vâng, Bệ hạ, thần xin khởi hành." Bạch Trạch gật đầu đáp, không nói hai lời, trực tiếp rời khỏi Thiên Đình, bay về phía Tử Phủ.

.....

Yêu Tộc dời toàn tộc đến Thiên Đình gây động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên không thể giấu được sinh linh Hồng Hoang, Vu Tộc là tử địch của Yêu Tộc, đã sớm phát hiện dị động của Yêu Tộc, lúc này trong Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu tề tụ một đường, hiển nhiên đang bàn bạc.

"Ha ha, đại ca, thằng súc sinh lông vũ Đế Tuấn sẽ không sợ rồi chứ." Chúc Dung vẫn luôn thẳng thắn, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, cười lớn nói.

"Không đâu, Yêu Tộc đã dời toàn tộc, hiển nhiên Thiên Đình là một nơi đủ để toàn bộ tộc quần họ dựa vào để sinh tồn." Đế Giang lại không giống Chúc Dung, y lập tức hiểu rõ nguyên do trong đó.

"Nhưng Yêu Tộc rời khỏi Hồng Hoang đại địa, đối với Vu Tộc ta lại có lợi có hại." "Cái lợi là, ta có thể một lần chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang đại địa, tộc quần có thể nhân cơ hội phát triển lớn mạnh." "Còn về cái hại, đương nhiên là Yêu Tộc tụ tập ở Thiên Đình, lại cách Vu Tộc ta rất xa, lại có thể nhân cơ hội lớn mạnh phát triển, đến lúc đó thực lực tất sẽ tăng vọt." Chúc Cửu Âm vuốt cằm, trầm ngâm nói.

Chúc Cửu Âm là trí giả trong Vu Tộc, nhìn rõ nhất lợi hại của việc Yêu Tộc dời đi.

"Nhị đệ có lương sách gì?" Đế Giang nghe Chúc Cửu Âm nói,

trầm tư một lát, lời đối phương nói có lý, thế là y lên tiếng hỏi.

"Ta có thể nhân lúc Yêu Tộc di chuyển, nhanh chóng xuất kích, giữ lại một phần Yêu Tộc, khiến họ nguyên khí đại thương." "Ngoài ra, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã có manh mối, ta cần nhanh chóng thôi diễn, nếu đại trận thôi diễn hoàn thành, chưa chắc đã không thể cho Yêu Tộc một sự kinh hỉ." "Cuối cùng, hãy khẩn trương thao luyện các nhị lang Vu Tộc ta, để họ có thể sẵn sàng ra chiến trường bất cứ lúc nào." Chúc Cửu Âm trầm tư một lát, liền nói.

"Ừm, Nhị đệ nói có lý." "Ta cần nhanh chóng hành động, người Yêu Tộc di chuyển càng nhiều, ta càng ít có thể chặn lại." Đế Giang gật đầu, trầm giọng nói.

"Vâng, đại ca, ta đi triệu tập tộc nhân!" Các Tổ Vu nghe lời Đế Giang nói, vội vàng đáp lời, ngay sau đó từng người lập tức hành động.

Trong toàn bộ quá trình, các Tổ Vu tuyệt nhiên không nhắc đến Đông Vương Công hay Tử Phủ, không biết là quên rồi hay không thèm để đối phương vào mắt.

Hành động của Vu Tộc vô cùng nhanh chóng, sau khi triệu tập tộc nhân, lập tức phát động tấn công các bộ lạc Yêu Tộc, trong chốc lát, nơi Vu Tộc đi qua, xác chết nằm la liệt khắp nơi, thế như chẻ tre.

Ở xa tại Thiên Đình, Đế Tuấn sau khi nhận được tin tức lập tức nổi trận lôi đình, thế là y lập tức hạ lệnh, gia tăng tốc độ di chuyển của chúng Yêu Tộc.

Thân là thủ lĩnh Yêu Tộc, Đế Tuấn sẽ không hành động theo cảm tính, không để Yêu Tộc vào lúc này phát động tấn công Vu Tộc, dù sao Vu Tộc lúc này đang ở thế thượng phong, sĩ khí đại tăng.

Yêu Tộc nếu tấn công tất yếu phải tổ chức đại quân lâm thời,

huống chi Đế Tuấn vừa mới giành được nhân tâm của Yêu Tộc, chưa ổn định, hiển nhiên không phải đối thủ của Vu Tộc, điều đó chỉ gây ra tổn thất lớn hơn cho toàn bộ Yêu Tộc.

Cho nên đành phải nhẫn nhịn, chờ sau khi Yêu Tộc phát triển ổn định ở Thiên Đình, rồi sẽ cùng Vu Tộc quyết một trận thư hùng.

"Không biết Bạch Trạch bên kia xử lý thế nào rồi..." Hai mắt Đế Tuấn lóe lên một đạo quang mang kỳ dị, hiện tại chỉ hy vọng kế hoạch bên Bạch Trạch có thể thuận lợi mọi bề, nếu không tổn thất lần này của Yêu Tộc sẽ khó mà bù đắp lại được.

Cùng với Vu Tộc không ngừng đẩy mạnh, tộc nhân Yêu Tộc bị giữ lại ngày càng nhiều, hiện tại đã có hàng trăm ức người Yêu Tộc bị Vu Tộc đồ sát hết.

Một ngày nọ, trong một bộ lạc Yêu Tộc, đang bùng phát một trận đại chiến kinh thiên, chỉ thấy một bên giao chiến chính là Vu Tộc, bên còn lại lại không phải người Yêu Tộc, mà là một nhóm cường giả xa lạ mặc áo bào tím, trên áo bào thêu hình mặt trời tròn vàng óng.

Trận chiến này không kéo dài bao lâu, liền triệt để kết thúc, người Vu Tộc không một ai sống sót, toàn bộ bị diệt!

Đó là do sự chênh lệch thực lực quá lớn giữa hai bên giao chiến gây ra.

Chương 84

Lần này Vu Tộc ở bộ lạc Yêu Tộc này không có Đại Vu nào tồn tại, người có thực lực mạnh nhất cũng chỉ ở trình độ Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Nhóm cường giả áo bào tím kia mỗi người đều trên Kim Tiên, thậm chí có không ít cường giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Dưới sự chênh lệch như vậy, đương nhiên không thể so sánh được.

Cùng lúc đó, cảnh tượng này không ngừng diễn ra trong các bộ lạc Yêu Tộc lớn nhỏ trên Hồng Hoang, nơi nào người áo bào tím đi qua, cường giả Vu Tộc đều chết thảm hết, khiến Vu Tộc tổn thất nặng nề.

Trong Bàn Cổ Thần Điện của Vu Tộc.

Phanh.

Một trận tiếng nổ trầm đục vang dội trong Bàn Cổ Thần Điện, nhưng không phải do chiến đấu phát ra, mà là vì quyền đầu của Chúc Dung đang đập vào trụ cột của Bàn Cổ Thần Điện.

"Hừ, thật tức chết ta rồi, Tử Phủ thật sự cho rằng Vu Tộc ta dễ bị bắt nạt sao!" Giọng nói ồm ồm của Chúc Dung vang vọng khắp đại điện, trong hai mắt như có vô tận lửa giận phun ra.

Y vừa tra rõ thân phận của nhóm người áo bào tím đồ sát nhị lang Vu Tộc, đó chính là thế lực Tử Phủ do Đông Vương Công thành lập trên Đông Hải.

Tử Phủ xen vào cuộc chiến giữa hai tộc Vu Yêu, lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của các Tổ Vu.

"Hậu Thổ, ngươi cảm thấy mục đích của Tử Phủ khi làm như

vậy là gì?" Đế Giang trầm giọng hỏi.

Vu Tộc và Tử Phủ vốn không có quá nhiều giao thiệp, các Tổ Vu trừ Hậu Thổ ra, đều không đi Tử Tiêu Cung, càng không gặp Đông Vương Công.

Tử Phủ là thế lực lớn thứ ba ngoài hai tộc Vu Yêu, tự nhiên không yếu, các Tổ Vu ít nhiều cũng nghe nói về thực lực của Đông Vương Công.

Nhưng các Tổ Vu lại không để ý trong lòng, dù sao mạnh đến đâu cũng không thể mạnh bằng họ được!

Nếu không phải gần đây Tử Phủ đang lớn mạnh bành trướng địa bàn, thậm chí còn nhắm vào Vu Tộc, nếu không các Tổ Vu đoạn nhiên sẽ không để mắt đến y.

"Ừm, ta có thể đoán một chút." "Tất cả là do Hồng Quân Đạo Tổ sách phong Đông Vương Công làm Hồng Hoang Nam Tiên Chi Thủ khiến y bành trướng, tự cho rằng có thể mượn cớ này xưng bá Hồng Hoang thôi." Hậu Thổ nói xong, rồi nói.

"Hừ, thật to gan, lại dám nhắm vào Vu Tộc ta, nếu không cho một ít giáo huấn, thật sự coi Vu Tộc ta dễ bị bắt nạt sao." Chúc Dung giận dữ nói.

"Không sai, bất kể nguyên nhân của đối phương là gì, nhất định phải báo thù cho các nhị lang Vu Tộc đã hy sinh của ta." Giọng Cộng Công cũng vang lên lúc này.

"Vậy được, ta trước hết sẽ cho tộc nhân rút về gần Bất Chu Sơn, đồng thời chú ý động tĩnh của Tử Phủ, chờ đối phương cắn câu sau ta sẽ đi gặp Đông Vương Công một lần, ta muốn xem y có năng lực gì." Đế Giang trầm giọng nói.

Nếu Tử Phủ đã ngang nhiên giết các nhị lang Vu Tộc như vậy, thì

tự nhiên không thể tiếp tục dung túng, nếu không chẳng phải sẽ khiến người trong Hồng Hoang cho rằng Vu Tộc sợ Tử Phủ? .....

Nơi Tử Phủ tọa lạc.

Trong một đại điện, Đông Vương Công đang oai vệ ngồi trên ghế chủ tọa, trên mặt tràn đầy nụ cười tự tin, đang nghe thuộc hạ phía dưới bẩm báo.

"Ồ?

Vu Tộc không có động tĩnh gì sao?" Lúc này, Đông Vương Công nghe một người phía dưới bẩm báo xong, có chút kinh ngạc hỏi.

"Không sai, không chỉ vậy, Vu Tộc dường như đã rút lui." Người phía dưới nghe Đông Vương Công hỏi, vô cùng khẳng định trả lời.

Chẳng lẽ danh tiếng của ta thật sự hữu dụng đến vậy?

Không chỉ Yêu Tộc thừa nhận địa vị của ta, thậm chí địa bàn cũng nhường cho ta, không ngờ ngay cả Vu Tộc cũng sợ ta, Đông Vương Công thầm nghĩ, danh tiếng của Đạo Tổ quả nhiên hữu dụng.

Không sai, nhất định là như vậy.

"Truyền lệnh xuống, để đại quân Tử Phủ của ta tiếp tục quét sạch, gần Bất Chu Sơn có thể dừng lại được rồi, cũng phải để lại một ít canh cho đối phương uống." Đông Vương Công củng cố suy nghĩ trong lòng, thế là lập tức hạ lệnh tiếp tục bành trướng.

Hiển nhiên, kế hoạch của Bạch Trạch đã thành công khuếch đại vô hạn dã tâm của Đông Vương Công, khiến y nảy sinh mâu thuẫn với Vu Tộc.

Mấy trăm năm trôi qua, Yêu Tộc có đủ mấy ngàn ức tộc nhân đã dời đến Thiên Đình, có một bộ phận nhỏ tộc nhân không muốn rời khỏi Hồng Hoang, chọn ở lại.

Gần trăm ức tộc nhân Yêu Tộc còn lại thì bị Vu Tộc triệt để chặn lại.

Lúc này, trên vùng biển Đông Hải, hai phe người đang đối đầu.

Một phe chính là các cường giả Tử Phủ do Đông Vương Công dẫn đầu và một phe là chúng Vu Tộc do Đế Giang dẫn đầu.

"Đông Vương Công, mấy năm nay ngươi không ngừng đồ sát các nhị lang Vu Tộc của ta, hôm nay chính là ngày ngươi phải ngã xuống." Mấy năm nay, Tử Phủ vẫn luôn bành trướng thế lực, ra tay tàn nhẫn với Vu Tộc, nhưng giờ đây lại bị các Tổ Vu đánh tới cửa rồi.

Vu Tộc không chỉ phải đối phó với sự áp bách của Tử Phủ, mà còn phải đề phòng Yêu Tộc lăm le.

Dù sao Vu Tộc đã giết rất nhiều cường giả Yêu Tộc, đối phương khẳng định sẽ không dễ dàng bỏ qua, nếu các Tổ Vu vừa đi, không chừng Yêu Tộc sẽ nhân cơ hội này tập kích đại bản doanh Vu Tộc.

Cho nên các Tổ Vu chỉ đành không ngừng chờ đợi cơ hội.

Giờ đây cuối cùng cũng đã chờ được cơ hội, tìm đúng thời cơ để một lần công nhập đại bản doanh của đối phương, thế là các Tổ Vu lần lượt xuất động, thế tất yếu phải đánh chết Đông Vương Công.

Chương 85

“Ha ha, ta được Đạo Tổ điểm danh phong làm Chúng Tiên Chi Thủ, các ngươi xác định muốn chống lại ta sao?” Đông Vương Công vẻ mặt đắc ý cười nói.

Giờ đây thế lực Tử Phủ lớn mạnh, khiến y tự tin đại tăng, ngay cả khi đối mặt với các Tổ Vu cũng không hề sợ hãi.

“Hừ, ngươi đức gì năng gì mà đòi thống lĩnh chúng tiên, huống chi, ta chỉ kính phụ thần, lẽ nào lại nghe lệnh ngươi.” Đế Giang nghe vậy, vẻ mặt mỉa mai nhìn Đông Vương Công, như thể vừa nghe thấy một câu chuyện cười.

“.....Thật to gan, ngay cả Đạo Tổ cũng không để vào mắt.” Đông Vương Công lập tức nổi trận lôi đình, quát lớn.

Phải biết rằng, mọi thứ hiện tại đều do Hồng Quân ban tặng, nếu không có Hồng Quân điểm danh phong, Tử Phủ tuyệt đối sẽ không phát triển nhanh chóng đến vậy.

Cho nên, Đông Vương Công nghe đối phương chỉ kính Bàn Cổ, không coi Hồng Quân ra gì, tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

“Ngươi quá xem trọng bản thân rồi.” Đế Giang lạnh giọng nói.

Đối phương muốn lợi dụng Hồng Quân để áp chế y, hiển nhiên là không thể.

“Đại ca, cần gì nói nhiều, xem ta thu thập y.” Chúc Dung căn bản không phí lời với Đông Vương Công, nói xong liền vung quyền trực tiếp bay về phía Đông Vương Công.

“Để ta gặp ngươi một chút.” Lời vừa dứt, bên Tử Phủ bước ra một cường giả thực lực đã đạt Đại La hậu kỳ, nghênh đón quyền đầu

của Chúc Dung.

Oanh.

Cùng với một tiếng nổ lớn, quyền đầu của hai người va chạm không chút kẽ hở, phong bạo khủng bố càn quét.

Cường giả Tử Phủ dưới một quyền của Chúc Dung, trực tiếp bị đánh lùi, hiển nhiên không địch lại đối phương.

Chúc Dung sao lại buông tha, lại lần nữa vung quyền xông lên.

Cường giả Tử Phủ hai mắt chợt co rút, kinh hãi vì vừa rồi so tài, biết mình không phải đối thủ của đối phương, lúc này thấy Chúc Dung lại lần nữa tấn công, trong lòng lóe lên một tia sợ hãi.

Nhưng đối phương đã tấn công, cho nên chỉ đành nghênh đón.

Phốc.

Nhanh chóng, hai người lại lần nữa giao phong, chỉ thấy lần này cường giả Tử Phủ căn bản không cản được Chúc Dung, trực tiếp phun ra tiên huyết, với tốc độ còn nhanh hơn trước, rơi xuống phía dưới.

Chúc Dung căn bản không thèm nhìn đối phương, trực tiếp lao về phía Đông Vương Công.

Nhục thân Tổ Vu cường đại đến mức nào, nếu chỉ dựa vào nhục thân cảnh giới Đại La Kim Tiên bình thường mà đối kháng với y, cơ bản không khác gì tìm chết.

Nếu có linh bảo tương trợ, có lẽ có thể cùng Tổ Vu đánh qua đánh lại, nhưng linh bảo sao mà dễ dàng có được, Đông Vương Công cũng chỉ có vài kiện, trong đó có một kiện do Hồng Quân ban tặng.

Cho nên nếu không có pháp bảo, dưới cùng cảnh giới, cơ bản đều sẽ bị Tổ Vu nghiền ép.

“Chặn hắn lại.” Đông Vương Công thấy Chúc Dung xông tới, hai mắt ngưng lại, ra lệnh cho các cường giả Tử Phủ.

Cùng với một tiếng ra lệnh của Đông Vương Công, các cường giả Tử Phủ phía dưới đều xông lên, trực tiếp vây lấy Chúc Dung.

Cảnh tượng vừa rồi họ đã tận mắt chứng kiến, biết thực lực đối phương cường đại, đều không dám khinh suất.

“Dựa vào số người mà muốn đánh bại ta sao?

Quá ngây thơ rồi.” Chúc Dung liếc nhìn các cường giả Tử Phủ đang ào ạt xông tới, mỉa mai một câu, ngay sau đó trực tiếp bùng phát toàn thân khí huyết, không chút sợ hãi xông vào đám đông.

Trong chốc lát, sát khí nồng đậm ập tới, khí tức khủng bố trong nháy mắt bao trùm đại địa.

Chúc Dung xông vào đám đông sau, một đường quét ngang, thế như chẻ tre, không ngừng có cường giả Tử Phủ bị đánh bay, người có thực lực yếu hơn thậm chí trực tiếp bị một quyền đánh nổ tung, chỉ có Nguyên Thần thoát thân ra được.

Phải biết rằng, Chúc Dung là người có thực lực xếp hàng đầu trong các Tổ Vu, nhục thân đã sớm đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Ngay cả khi trong đó có cường giả cùng cấp bậc, nhưng vẫn không phải địch thủ một chiêu.

“Không thể nào, tại sao lại cường đại đến vậy!” Trên mặt Đông Vương Công đầy vẻ chấn động, khó tin nói.

Lúc này, trong số những người giao chiến với Chúc Dung, phần lớn đều là cường giả tinh anh của Tử Phủ, nhưng hiện tại lại không cản được một mình Chúc Dung, nếu các Tổ Vu phía dưới đều xông lên thì kết quả sẽ thế nào.

“Tất cả cùng xông lên, bày Tử Phủ Đại Trận.” Đông Vương Công thấy thế không ổn, trực tiếp gào lớn.

Tử Phủ Đại Trận là thủ đoạn mạnh nhất của Tử Phủ, càng là căn bản để Tử Phủ có thể trở thành thế lực lớn thứ ba trên Hồng Hoang đại địa.

Tuy không bằng ba đại sát trận của Hồng Hoang, nhưng uy lực cũng không thể xem thường, Vạn Tiên Trận của Thông Thiên Giáo Chủ đời sau, kỳ thực là từ đây diễn biến mà ra.

Lời của Đông Vương Công vừa dứt, tất cả cường giả Tử Phủ phía dưới đều bay lên không trung, ngay sau đó đứng vào vị trí tương ứng.

“Ong, ong, ong.” Cùng với vô số tiếng động kỳ dị truyền đến, trên vị trí các cường giả Tử Phủ đứng, từng đạo khí trụ màu tím dâng lên, hoàn toàn bao bọc họ trong đó.

Sau khi tất cả khí trụ đã về vị trí, toàn bộ Tử Phủ Đại Trận trong nháy mắt thành hình, một luồng khí thế khủng bố từ trên đại trận truyền ra, trong đại trận mỗi bóng dáng cường giả Tử Phủ đều bùng phát ra khí tức kinh người.

Lập tức phe Tử Phủ vốn đang ở thế yếu, khí thế đại chấn.

Chương 86

Đông Vương Công lúc này đang đứng ở vị trí trung tâm nhất của đại trận, trên thân thể có vô số khí tức màu tím lưu chuyển, chỉ là so với các cường giả Tử Phủ khác, trên người y có thêm một đạo huỳnh quang màu vàng.

Đông Vương Công là hạch tâm của Tử Phủ Đại Trận, tất cả mọi sự vận chuyển đều do y khống chế, thực lực của y do đó được nâng cao nhiều nhất.

"Sát." Cùng với một tiếng ra lệnh của Đông Vương Công, các cường giả Tử Phủ được bao bọc bởi khí trụ màu tím bắt đầu di chuyển có trật tự, dưới sự giao thoa lẫn nhau, lao về phía Chúc Dung.

Chớp mắt, bóng dáng một cường giả Tử Phủ đã đến trước mặt Chúc Dung, không có nhiều động tác hoa mỹ, không có khí thế kinh người, một quyền bình thường như vậy được đánh ra.

Chúc Dung thấy vậy, trên mặt lóe lên một tia ngưng trọng, y có thể cảm nhận được khí tức cường đại trên thân đối phương, tuy không bằng y, nhưng cũng không chênh lệch quá xa.

Thế là Chúc Dung không chút lưu tình, trực tiếp vung một quyền ra, nghênh đón quyền đầu của đối phương.

Một quyền va chạm vào nhau, xung kích mãnh liệt bùng phát, hai bên đều sừng sững bất động, ngay sau đó, bóng người kia trong ánh mắt kinh ngạc của Chúc Dung, trực tiếp lóe mình rời đi.

Nhưng theo sát phía sau lại là một cường giả khác.

"Hừ, giả thần giả quỷ." Chúc Dung thấy cảnh này, trong lòng có chút không vui, đối phương đánh xong một quyền liền trực tiếp rời đi,

ngược lại đổi người khác ra tay, không hề cho y cơ hội.

Kỳ thực đó chính là điểm huyền diệu của Tử Phủ Đại Trận, đại trận có thể trong nháy mắt nâng cao thực lực của người bày trận, nhưng khi công kích, chỉ có một kích đầu tiên là mạnh nhất, muốn đánh ra kích thứ hai phải tích súc sức mạnh lại từ đầu.

Một kích sẽ không có bất kỳ uy thế nào, nhưng lại có thể bùng phát ra sức mạnh cường đại nhất, có thể mê hoặc kẻ địch.

Chỉ là các Tổ Vu quá cường đại, nếu gặp phải cường giả bình thường, có lẽ sẽ hóa thành tro bụi dưới một kích đó.

Ban đầu, số lượng người ra tay trong Tử Phủ đại trận không nhiều, Chúc Dung còn có thể chống đỡ.

Nhưng theo thời gian, càng lúc càng nhiều người phát động công kích, dưới sự vây công của đối phương, hắn hoàn toàn bị đánh cho liên tục bại lui.

Chúc Dung có thực lực mạnh mẽ không thể nghi ngờ, nhưng rốt cuộc chỉ có một người.

Nếu đồng thời gặp phải một nhóm lớn cường giả có thể kháng cự, chắc chắn sẽ bại trận.

Đây là trận chiến mà Chúc Dung cảm thấy uất ức nhất.

"Đại ca, tình hình của Chúc Dung không ổn." Dưới đài, Chúc Cửu Âm nhìn Chúc Dung không ngừng thối lui, có chút lo lắng nói.

"Ừm, đúng là như vậy, ta cũng sẽ lên." Đế Giang sờ cằm, trầm giọng nói, "Cầm tặc tiên cầm vương, trung tâm của trận pháp này là Đông Vương Công.

Nhị đệ, hãy cùng ta tru sát y, còn những người khác thì yểm trợ một bên." Sau đó, y lập tức biến mất tại chỗ.

Sau khi quan sát một thời gian dài, y ít nhiều cũng đã nhìn ra được trung tâm và khuyết điểm của đại trận.

Một đám Tổ Vu thấy vậy đều bay vút lên trời, lao về phía Tử Phủ đại trận.

Khi các Tổ Vu gia nhập, cục diện chiến trường bắt đầu thay đổi.

Các cường giả Tử Phủ vốn không hề có thương vong, giờ đây bắt đầu lần lượt vẫn lạc.

Dù sao, đòn tấn công đầu tiên là mạnh nhất.

Nếu một đòn đánh ra mà không thể giết chết hoặc đẩy lui địch nhân, trái lại còn bị đối phương quấn lấy, thì bằng vào thực lực bản thân làm sao có thể chống đỡ được công kích của Tổ Vu?

Đế Giang lập tức giao chiến với Đông Vương Công.

Chỉ là, đối phương có Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, nhất thời khó lòng công phá phòng ngự của Đông Vương Công.

Chúc Cửu Âm ở một bên thấy vậy, trong lòng chợt có chủ ý, liền nói với Đế Giang: "Đại ca, hãy hiển hóa Tổ Vu chân thân!" "Được!" Đế Giang gật đầu đáp.

Giờ khắc này không thể trì hoãn, y rống lên một tiếng, rồi trực tiếp hiển hóa Tổ Vu chân thân.

Chúc Cửu Âm cũng làm tương tự.

Sau khi hai người hiển hóa chân thân, họ trực tiếp xông về phía đối phương.

Đông Vương Công thấy vậy, trong lòng kinh hãi.

Nếu vừa rồi, y có thể dựa vào Long Đầu Quải Trượng và sự gia trì của Tử Phủ đại trận để chống đỡ phần nào.

Nhưng giờ đây, y rõ ràng cảm nhận được một khí tức cực kỳ khủng bố từ thân thể đối phương, giống như một cự thú hoang cổ, khiến người ta nghẹt thở.

Thể phách của Đế Giang hầu như đã đạt cảnh giới Chuẩn Thánh.

Giờ đây, khi hiển hóa Tổ Vu chân thân, tuy chưa thể đạt tới Chuẩn Thánh thực sự, nhưng ít nhất cũng có được sức mạnh của Bán Bộ Chuẩn Thánh.

Chúc Cửu Âm là người đầu tiên xông đến trước mặt Đông Vương Công, trực tiếp dùng thể phách cường hoành va chạm với Long Đầu Quải Trượng của đối phương.

Oanh!

Kèm theo một tiếng vang vọng mây trời, toàn bộ đại trận và cả bầu trời đều chấn động.

Chương 87

Từng đạo vết nứt không gian khủng bố lan rộng, phong bạo hủy diệt cuốn ra.

Chỉ thấy Long Đầu Quải Trượng trong tay Đông Vương Công trực tiếp thoát thủ bay ra, cả Chúc Cửu Âm và Đông Vương Công đều cùng lúc bị đẩy lùi.

Đế Giang theo sát phía sau thấy vậy, hai mắt lóe lên một tia sáng rực, biết đây là một cơ hội ngàn năm có một.

Y lập tức thi triển không gian thần thông, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, y đã ở ngay trước mặt Đông Vương Công.

Ngay sau đó, song quyền y như rồng, mang theo khí tức hủy diệt khủng bố, oanh kích về phía đối phương.

Nơi quyền đầu đi qua, sát cơ kinh thế lập tức bùng phát, không gian bị vặn vẹo đến cực hạn, từng đạo vết nứt không gian nhỏ bé không ngừng hình thành, rồi vỡ vụn.

Đông Vương Công thấy cảnh này, đồng tử co rút mạnh mẽ.

Y cảm nhận được khí tức tử vong trên quyền đầu của đối phương, sau đó bị một cỗ sát cơ mãnh liệt khóa chặt.

Đông Vương Công biết nếu bị hai nắm đấm hung hãn này đánh trúng, e rằng sẽ lập tức bị đánh nát thành mảnh vụn.

“Dừng tay!

Ta là thủ lĩnh nam tiên của Hồng Hoang, há có thể để ngươi phạm thượng sao?!” Đông Vương Công không còn để ý đến hình tượng, điên cuồng gầm lên về phía Đế Giang.

“Hừ, ngươi đang nằm mơ xuân thu à.” Đế Giang hừ lạnh một tiếng, rồi không thèm để ý đến đối phương, thân thể đột nhiên tăng tốc.

Song quyền lập tức đánh lên thân thể Đông Vương Công.

Oanh!

Song quyền của Đế Giang như lưu quang rực rỡ, sau khi tiếp xúc với thân thể Đông Vương Công, lực sát phạt khủng bố và sát khí vô tận điên cuồng tuôn vào trong thân thể y.

Sức mạnh khổng lồ lập tức bùng phát, thân thể đối phương cũng theo đó nổ tung, trực tiếp bị xé thành vô số mảnh vụn, hóa thành màn mưa máu bay lả tả trên không trung, để lại mùi máu tanh nồng nặc.

Nguyên thần của Đông Vương Công dưới một kích cuồng bạo đã lập tức bị hủy diệt.

Theo sự vẫn lạc của Đông Vương Công, Tử Phủ đại trận trong khoảnh khắc sụp đổ tan tành.

Khí trụ bao bọc chúng nhân Tử Phủ cũng theo đó mà tiêu tán vô ảnh vô tung.

“Đông Vương bệ hạ vẫn lạc rồi ư?” Chúng nhân Tử Phủ cảm thấy thân thể không còn sự gia trì của Tử Phủ đại trận, lập tức đại kinh thất sắc.

Sau đó, từng người một nhìn về vị trí vốn thuộc về Đông Vương Công.

Khi thấy không còn thân ảnh của Đông Vương Công và màn mưa máu kia, họ lập tức hiểu ra, đồng loạt kinh hô.

“Hừ, Đông Vương Công đã phục tru, các ngươi hãy bó tay chịu trói đi!” Chúc Dung thấy vậy, hai mắt đỏ rực, gầm lên một tiếng, rồi

xông về phía chúng nhân Tử Phủ.

Các Tổ Vu khác cũng đồng loạt hành động trong nháy mắt.

Vì sao?

Tuy mệnh lệnh là do Đông Vương Công hạ, nhưng những kẻ giết người lại là cả một đám.

Bởi vậy, các Tổ Vu căn bản không hề nương tay, báo thù cho Vu Tộc đã ngã xuống.

Chúng nhân Tử Phủ thấy Chúc Dung xông tới, mặt mày đều biến sắc, đồng loạt bỏ chạy tán loạn như chim thú.

Mất đi chủ tâm cốt và sự gia trì của Tử Phủ đại trận, làm sao họ có thể chống lại Vu Tộc?

Trong khoảnh khắc, một đám cường giả Tử Phủ dưới sự đồ sát của các Tổ Vu, chết thương gần hết.

Đến hôm nay, cuộc tranh đấu giữa Vu Tộc và Tử Phủ cuối cùng cũng kết thúc.

Cùng lúc đó, sự kiện Đông Vương Công vẫn lạc đã gây ra sóng lớn khắp Hồng Hoang.

Tuy Tử Phủ đã khiến cả Hồng Hoang oán than khắp nơi, nhưng Đông Vương Công dù sao cũng là người được Đạo Tổ phong làm thủ lĩnh nam tiên.

Nay lại bị Tổ Vu đánh chết.

Trong mắt không ít người, Vu Tộc chắc chắn sẽ phải chịu sự trừng phạt của Đạo Tổ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, sự trừng phạt của Đạo Tổ lại chậm chạp chưa đến, sự kiên nhẫn trong lòng không ít người đã bị mài mòn, họ đành chấp nhận sự thật này.

Rõ ràng, Đạo Tổ không thể tự mình ra tay trừng phạt Vu Tộc.

Trong nhất thời, danh tiếng của Vu Tộc trở nên lừng lẫy.

Đối phương dám chống lại mệnh lệnh của Đạo Tổ, cường thế trấn sát Đông Vương Công mà không hề sợ hãi.

Chương 88

Bởi vậy, nhiều người trong Hồng Hoang đều liệt Vu Tộc vào danh sách những đối tượng không thể đắc tội.

Thiên Đình Yêu Tộc, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn và Thái Nhất một lần nữa triệu tập các đại yêu và yêu thần của Yêu Tộc tề tựu một đường.

"Đông Vương Công này cũng quá phế vật rồi, cứ vậy mà chết sao." Đế Tuấn lạnh giọng nói, rõ ràng có chút tức giận.

Theo kế hoạch, sau khi Đông Vương Công tiếp quản địa bàn, y sẽ khuếch trương thế lực mạnh mẽ trong Hồng Hoang, tạo thành cục diện đối kháng với Vu Tộc.

Nhưng ai ngờ Tổ Vu lại trực tiếp đánh thẳng vào sào huyệt, chém giết y.

Ban đầu, Đế Tuấn cứ nghĩ Đông Vương Công ít nhất cũng có thể chống đỡ một phen với Tổ Vu, nhưng điều khiến y bất ngờ là đối phương không hề chống đỡ được bao lâu đã bị Đế Giang đánh chết, hoàn toàn không có tác dụng kéo dài thời gian.

Bạch Trạch lúc này bước tới, hướng về Đế Tuấn nói: "Bệ hạ, kỳ thực cũng không sao.

Tử Phủ tuy chỉ trong vài năm đã sụp đổ, nhưng những năm qua y không ngừng đồ sát Vu Tộc, khiến Vu Tộc tổn thất không ít, lại càng tranh thủ được thời gian cho chúng ta di dời tộc nhân.

Như vậy, Vu Tộc nhất định phải khôi phục nguyên khí.

Chúng ta có thể nhân cơ hội này mà phát triển mạnh mẽ, giúp Yêu Tộc tiến lên một tầm cao mới." Đế Tuấn nghe vậy, chìm vào trầm tư.

Một lát sau, y lại nở nụ cười, rõ ràng Bạch Trạch đã thuyết phục được y, như vậy thì đây lại là một tin tức tốt. … Thoáng chốc mấy ngàn năm trôi qua.

Vu và Yêu hai tộc bất ngờ không hề bùng nổ xung đột kịch liệt.

Tuy thỉnh thoảng sẽ có tranh đấu, nhưng chỉ là những ma sát nhỏ.

Cũng bởi vì Đế Tuấn, Thái Nhất và các Tổ Vu đều hạ cấm lệnh đối với tộc nhân hai tộc, trong thời gian ngắn không được gây chuyện ở Hồng Hoang.

Dù sao hai tộc đều đang không ngừng nghỉ dưỡng sinh tức, tích lũy sức mạnh, chuẩn bị cho những trận chiến sau này.

Do đó, Hồng Hoang chìm vào một khoảng thời gian bình yên hiếm có.

Không, từ sau lần giảng đạo thứ hai, Tam Thi Chi Đạo được truyền ra.

Suốt mấy ngàn năm, Hồng Hoang tuy bề ngoài yên bình, nhưng trong bóng tối lại sóng gió nổi lên.

Giữa Hồng Hoang đại địa, thỉnh thoảng lại truyền ra những khí tức hạo hạo đãng đãng, phát ra thánh uy kinh người.

Rõ ràng, các đại năng Hồng Hoang đều lần lượt đột phá Chuẩn Thánh, tạo nên dị tượng.

Trong đó, Bàn Cổ Tam Thanh là những người đầu tiên trảm thi, thành công đột phá Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên, khi ba người đột phá, không hề gây ra động tĩnh quá lớn, chỉ có một số đại năng đỉnh cao mới biết tin này.

Sau đó, chính là Đế Tuấn và Thái Nhất hai người.

Là Hoàng giả Yêu Tộc, cư ngụ tại Thiên Đình, không chỉ có khí

vận bàng bạc, mà còn có tiên linh khí sung túc làm cơ sở, bởi vậy tu vi tăng tiến phi tốc.

Những năm qua, dưới sự tích lũy không ngừng, cuối cùng họ đã thành công trảm thi, chấn động cả Hồng Hoang.

Lúc đó, vô tận kim sắc hỏa diễm bao phủ cả bầu trời, năng lượng nóng rực thiêu đốt Hồng Hoang đại địa, khí tức khủng bố xông thẳng lên cửu thiên.

Sau khi hai người đột phá, họ không kiêng kỵ gì mà tuyên bố đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Là Hoàng giả của Yêu Tộc, họ cần phải tuyên cáo địa vị để thu hút nhiều cường giả Yêu Tộc hơn, như vậy mới có thể nhanh chóng tăng cường thực lực Yêu Tộc.

Sau Đế Tuấn và Thái Nhất, những người như Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa... cũng lần lượt đột phá.

Những người này đều sử dụng Tiên Thiên Linh Bảo để đột phá.

Tin tức này không ngừng lan truyền khắp cả Hồng Hoang.

Tiên Thiên Linh Bảo có số lượng hạn chế.

Trong số những người nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, những người có Tiên Thiên Linh Bảo cực kỳ ít, mười người may ra có một.

Các cường giả đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trong tay ít nhất đều có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, có rất nhiều đại năng đỉnh cao thậm chí còn có mấy kiện.

Điều này cũng dẫn đến sự khan hiếm của Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong nhất thời, Tiên Thiên Linh Bảo lập tức trở thành món hàng tranh giành khắp Hồng Hoang.

Mỗi khi có Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế, chắc chắn sẽ gây ra một

trận tinh phong huyết vũ.

Chương 89

Không lâu sau, người ta phát hiện ra rằng trong pháp môn trảm thi mà Hồng Quân Đạo Tổ truyền xuống, không hề chỉ rõ nhất định phải cần Tiên Thiên Linh Bảo mới được.

Chỉ cần dùng Tiên Thiên Chi Vật ký thác ba niệm thiện, ác, chấp thì đều có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Tức là ngay cả những Tiên Thiên Chi Vật bình thường cũng có thể.

Sau khi biết được tin này, rất nhiều đại năng đều lần lượt bắt đầu thử nghiệm.

Sau đó, có cường giả dùng Tiên Thiên Chi Vật bình thường thành công đột phá Chuẩn Thánh, nhưng lại vô cùng hối hận.

Vì sao?

Bởi vì họ dần dần phát hiện ra rằng, những người trảm thi bằng Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ, có người tu vi thậm chí có thể trực tiếp đạt đến Chuẩn Thánh Sơ Kỳ Đỉnh Phong, tu vi của phân thân trảm thi sẽ càng cao.

Nhưng nếu dùng Tiên Thiên Chi Vật để trảm thi, tu vi của họ nhiều nhất chỉ có thể đạt đến Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, thực lực yếu hơn rất nhiều so với cường giả trảm thi bằng Tiên Thiên Linh Bảo, tu vi của phân thân trảm thi cũng kém, thậm chí chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Phải biết rằng, sau khi bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, mỗi bước đi về sau đều như thiên tiệm, tu vi thực sự khó mà đề thăng.

Vật dùng để trảm thi không chỉ ảnh hưởng đến tu vi của phân thân

trảm thi mà còn ảnh hưởng đến việc tu hành của bản thân.

Phân thân trảm thi có ý thức độc lập, có thể tự mình tu luyện, nhưng nếu vật trảm thi quá kém, thì tiềm lực của nó sẽ trở nên vô cùng kém cỏi.

Bởi vậy, mọi người sau khi biết rằng những Chuẩn Thánh đột phá bằng Tiên Thiên Linh Bảo có thực lực mạnh mẽ hơn, thì càng thêm nhiệt tình với Tiên Thiên Linh Bảo.

Dù sao, ai cũng muốn thực lực của mình mạnh hơn.

Theo thời gian trôi qua và sự khan hiếm của Tiên Thiên Linh Bảo, nhiều đại năng sau khi không có được Tiên Thiên Linh Bảo, trong sự bất đắc dĩ đành phải lựa chọn dùng Tiên Thiên Chi Vật bình thường để trảm thi.

Tuy điều này sẽ ảnh hưởng lớn đến thành tựu tương lai, nhưng ít nhất bản tôn có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, dù sao sức hấp dẫn của cảnh giới Chuẩn Thánh thực sự quá lớn.

Dù sao thì, Chuẩn Thánh đều mạnh hơn Đại La Kim Tiên không ít!

Bởi vậy, toàn bộ Hồng Hoang lập tức dấy lên một làn sóng đột phá. … "Ngô nãi Hồng Quân, vạn năm chi kỳ hạn đã đến, hữu duyên giả tốc đến Tử Tiêu Cung." Một ngày nọ, kèm theo dị tượng thiên địa, giọng nói uy nghiêm của Hồng Quân vang vọng khắp cả thiên địa.

Theo tiếng nói của Hồng Quân hạ xuống, toàn bộ Hồng Hoang đại địa lập tức sôi trào.

Lần giảng đạo cuối cùng cuối cùng cũng đã đến.

Tuy nhiên, không ít đại năng cường giả lại trong lòng run rẩy, cảm thấy Hồng Quân lần này dường như còn mạnh hơn hai lần trước mấy phần, uy áp vô hình khuếch tán ra, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có chút không chịu nổi.

Bởi vậy, rất nhiều đại năng cường giả càng thêm kỳ vọng vào lần giảng đạo này, đồng loạt động thân đi đến Tử Tiêu Cung.

Trong Văn Đạo Các trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Nghe lời của Hồng Quân, Ôn Vũ mở hai mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

Hắn có thể cảm giác được, Hồng Quân dường như đã tiến thêm một bước đến Hợp Đạo.

Bởi vậy, hắn lập tức đứng dậy, một bước đã đạp vào hư không.

Sau đó, thân ảnh Ôn Vũ xuất hiện ở rìa Hỗn Độn, không dừng lại lâu, Ôn Vũ trực tiếp bay về phía Tử Tiêu Cung.

Đến Tử Tiêu Cung, quả nhiên chỉ có một mình hắn, khẽ mỉm cười, ngồi xuống vị bồ đoàn đầu tiên.

Mấy ngàn năm qua, tu vi của hắn tuy không thăng tiến, nhưng thực lực lại có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đầu tiên, trong trận chiến giữa Hồng Quân và Dương Mi Lão Tổ, hắn đã có được sự lĩnh ngộ, lực lượng pháp tắc có bước tiến lớn.

Đại Đạo Thôn Phệ đã thành công lĩnh ngộ đến đỉnh phong tầng thứ nhất, chỉ cần đột phá đến tầng thứ hai của Đại Đạo, thì tu vi của hắn tự nhiên sẽ đột phá Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Đừng xem nhẹ một chút thăng tiến này.

Phải biết rằng, lĩnh ngộ Đại Đạo gian nan đến nhường nào, mỗi bước đi đều như một vực sâu không thể vượt qua.

Một khi đột phá, không chỉ tu vi sẽ theo đó bùng nổ, mà khả năng sử dụng pháp tắc cũng sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Thứ hai, Ôn Vũ đã kết hợp nhiều loại Đại Đạo khác nhau, sáng tạo ra mấy chiêu thần thông mạnh mẽ.

Ngoài ra, việc sử dụng pháp tắc cũng có bước đột phá vượt bậc.

Trước đây, hắn chỉ ứng dụng pháp tắc ở tầng thứ thô thiển, nhưng sau này đã đạt đến mức thuần thục.

Cùng với việc nắm giữ pháp tắc thuần thục, uy lực của các đòn tấn công phát ra bằng lực lượng pháp tắc cũng tăng lên đáng kể.

Tóm lại, Ôn Vũ rất hài lòng với thu hoạch của lần bế quan này.

Sau một thời gian dài, các đại năng Hồng Hoang lần lượt đến, sau đó như thường lệ, hai ba người tụ tập một chỗ.

Chương 90

Ôn Vũ liếc nhìn một vòng, phát hiện số người đến lần này còn ít hơn lần trước, rõ ràng chỉ có khoảng hai ngàn người.

Những người còn lại hiển nhiên đã thân tử đạo tiêu, nếu không thì lần giảng đạo cuối cùng này cũng không nên bỏ lỡ.

Lần này không thấy thân ảnh Đông Vương Công, e rằng đối phương đã bị trấn sát.

Ban đầu Ôn Vũ định đi quan sát một phen, nhưng lại tình cờ gặp được trận chiến của hai người Hồng Quân, có được một số cảm ngộ.

Bởi vậy, so với việc quan sát, rõ ràng việc có được cảm ngộ quan trọng hơn.

Tu vi của mọi người lần này đều có sự thăng tiến lớn, rất nhiều đại năng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ôn Vũ trong thời gian bế quan không hề chú ý đến những gì xảy ra ở Hồng Hoang, hoàn toàn không biết về làn sóng đột phá đang dấy lên trong Hồng Hoang.

Nhưng không ít người có thể đoán được, sau khi Hồng Quân truyền xuống Tam Thi Chi Pháp, Chuẩn Thánh tự nhiên sẽ không ngừng xuất hiện như măng mọc sau mưa.

Đột nhiên, Ôn Vũ cảm nhận được bốn đạo ánh mắt nóng bỏng.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất bốn người đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ôn Vũ lạnh nhạt liếc bốn người một cái, sau đó không còn chú ý nữa, hắn nhận ra thực lực của đối phương, chẳng qua mới đột phá Chuẩn Thánh mà thôi.

Bốn người nhìn Ôn Vũ như vậy, rõ ràng là muốn tìm cơ hội báo thù sau khi đột phá.

Nhưng Ôn Vũ hoàn toàn không để ý.

Dù bốn người đột phá thì sao?

Chuẩn Thánh đột phá bằng cách trảm tam thi kém xa Chuẩn Thánh pháp tắc.

Huống chi hắn còn tu luyện cả thể phách và trảm tam thi cùng lúc.

Thực lực của hắn từ lâu đã không còn cùng đẳng cấp với họ.

Nếu đối phương thực sự dám gây phiền phức cho Ôn Vũ, hắn cũng không ngại khiến thân thể đối phương thiếu đi vài phần!

Ngay cả Thánh Nhân, Ôn Vũ cũng chưa chắc đã sợ, đừng quên hắn có một phân thân trảm thi Hỗn Nguyên có thể chống đỡ được công kích của Hồng Quân.

Bốn người Nữ Oa thấy Ôn Vũ chỉ lạnh nhạt liếc nhìn một cái, trong lòng không khỏi bùng lên lửa giận.

Tất cả đều đã đột phá cảnh giới, bốn vị Chuẩn Thánh liên thủ dưới tình huống này, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh Trung Kỳ cũng có thể chống đỡ được phần nào.

Không biết đối phương lấy đâu ra dũng khí đó.

Bốn người lúc này đều có những toan tính riêng, nhưng có một điều dù bốn người không trao đổi cũng đã tâm hữu linh tê. … Đúng lúc này, trên cao đài, một bóng người màu trắng lặng lẽ xuất hiện từ hư không, chính là Hồng Quân.

Ôn Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy khí tức trên người Hồng Quân càng thêm huyền diệu, càng có thêm một loại thái độ coi thường sinh mệnh, như thể tất cả mọi thứ trong mắt ngài đều là con kiến.

Trạng thái này rõ ràng đã tiếp cận vô hạn với Thiên Đạo.

Ôn Vũ thầm nghĩ, xem ra sau lần giảng đạo này, Hồng Quân e rằng sẽ lập tức Hợp Đạo.

Sau khi Hồng Quân xuất hiện, ngài khoanh chân ngồi xuống, không nói lời nào, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn mọi người một cái, rồi bắt đầu giảng đạo.

Nhưng cái nhìn đó đã khiến tất cả cường giả đều sởn gai ốc, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Sau cái nhìn của đối phương, trong lòng họ thậm chí có cảm giác kinh hoàng, như thể bị Thiên Đạo nhìn chằm chằm vậy… "Thiên Đạo, sao mà như giương cung!

Người cao thì đè xuống, người thấp thì nâng lên; có thừa thì bớt đi, không đủ thì thêm vào.

Thiên Đạo, bớt cái thừa bù cái thiếu; Nhân Đạo thì không vậy, bớt cái thiếu, phụng cái thừa.

Ai có thể có thừa, mà phụng thiên hạ?

Chỉ có người Đạo mà thôi.

Coi Thánh Nhân là không thầy, công thành không ở, nghĩ không hiển hiện bậc hiền." "Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm; Thánh Nhân bất nhân, coi trăm họ như chó rơm.

Giữa trời đất, há chẳng như cái ống bễ sao.

Rỗng mà không rỗng, động mà càng ra.

Lời nói nhiều thì đếm hết, không bằng giữ lấy trung đạo." Trong nhất thời, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, đủ loại Đại Đạo huyền âm không ngừng tuôn ra từ miệng Hồng Quân Đạo Tổ.

Khi giảng đến chỗ cao trào, càng có tiên âm vờn quanh tai, tử khí

mịt mờ.

Những gì lần này giảng giải chính là Hỗn Nguyên Chi Đạo, so với Chuẩn Thánh Chi Đạo thì thâm ảo gấp vô số lần.

Chương 91

Ngay cả các đại năng đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh lúc này cũng nhíu chặt mày, cảm thấy khó hiểu và huyền bí.

Trong đó, Bàn Cổ Tam Thanh tu vi cao nhất.

Là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, họ có được truyền thừa của Bàn Cổ, bởi vậy khả năng lý giải cũng sâu sắc nhất, đạt ba bốn thành.

Nữ Oa và những người khác tuy căn nguyên cũng phi phàm, nhưng kém xa Bàn Cổ Tam Thanh, chỉ lĩnh ngộ được một hai thành.

Những cường giả ở dưới chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên lúc này lại hoàn toàn không hiểu gì, rõ ràng Hỗn Nguyên Chi Đạo đối với họ giống như thiên thư.

Dù sao, cách biệt hai đại cảnh giới, sự huyền diệu trong đó căn bản không thể lý giải được.

Còn về Ôn Vũ, hắn lĩnh ngộ sâu sắc nhất, bảo thủ mà nói là bảy thành, nếu tự tin hơn thì chín thành cũng có thể hiểu được.

Cũng bởi vì nhãn giới của hắn cao hơn tất cả các đại năng có mặt ở đây.

Hắn đã từng chứng kiến trận chiến của cường giả Hỗn Nguyên Viên Mãn.

Hắn đã trảm ra Hỗn Nguyên phân thân, có được cảm ngộ của đối phương, bản thân hắn đã có một sự lý giải nhất định về Hỗn Nguyên Chi Đạo.

Giờ đây, Hỗn Nguyên Chi Đạo do Hồng Quân giảng giải đối với hắn giống như hạn hán gặp mưa, trực tiếp tưới tắm tâm linh hắn, rất

nhiều chỗ khó hiểu trước đây cũng lập tức được khai sáng.

Cảm ngộ Đại Đạo vốn đang ở đỉnh phong tầng thứ nhất của hắn cũng trong khoảnh khắc đó đột phá về chất, đạt đến tầng thứ hai của Đại Đạo.

Cùng với sự đột phá của lực lượng pháp tắc, khí tức quanh thân Ôn Vũ bắt đầu dâng lên, rõ ràng có dấu hiệu sắp đột phá.

Nhưng đây là Tử Tiêu Cung, hiển nhiên không phải nơi để đột phá.

Bởi vậy, Ôn Vũ trực tiếp áp chế tu vi xuống, chờ sau lần giảng đạo này sẽ trở về Bồng Lai Tiên Đảo bế quan.

Dị động của Ôn Vũ tuy ẩn mật, nhưng vẫn thu hút sự chú ý của Hồng Quân trên cao đài.

Ánh mắt ngài rơi trên thân thể Ôn Vũ, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm, tuyên giảng Đại Đạo.

Hồng Quân, với tư cách là cường giả Hỗn Nguyên Viên Mãn, đương nhiên nhìn thấu thực lực của Ôn Vũ.

Khi thấy đối phương không chỉ dùng pháp tắc để thành Chuẩn Thánh, mà còn có dấu hiệu sắp đột phá, ánh mắt ngài thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Ngài đã từng giao lưu với Thiên Đạo, biết một số sự tích của Ôn Vũ, rất nhiều biến hóa xảy ra trong Hồng Hoang đều là do người này.

Bởi vậy, từ khi giảng đạo, ngài đã để mắt đến hắn nhiều hơn.

Ngài thấy người này có thể được Thiên Đạo chú ý ít nhiều cũng có chút tài năng, có thể ở Hồng Hoang ngày nay dùng pháp tắc thành Chuẩn Thánh, hiển nhiên là không thể tưởng tượng nổi.

Lâu sau, Hồng Quân mới thu hồi ánh mắt, sau đó nhắm mắt lại,

chìm sâu vào việc giảng giải. … Ba ngàn năm thoáng chốc trôi qua.

Theo âm thanh Đại Đạo của Hồng Quân ngừng lại, dị tượng trong Tử Tiêu Cung cũng đồng loạt tiêu biến.

Rất nhiều người vẫn chìm đắm trong Hỗn Nguyên Đại Đạo mà Hồng Quân giảng giải, chậm chạp chưa tỉnh lại.

Cũng bởi vì nội dung Hồng Quân giảng giải quá huyền ảo dị thường, khó hiểu, khiến những người tu vi không đủ cảm thấy mơ mơ màng màng, tâm thần khó mà giữ được thanh tỉnh.

"Lần giảng đạo này kết thúc tại đây." Giọng nói của Hồng Quân như tiếng sấm, lần lượt đánh thức những người vẫn còn chìm đắm.

Sau khi thấy mọi người đã tỉnh táo, ngài liền tiếp tục nói: "Dưới Thiên Đạo, Thánh Nhân phải thuận ứng xuất thế, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chứng đắc Hỗn Nguyên, nguyên thần ký thác hư không, trở thành vạn kiếp bất ma chi thể!

Nếu không thành Thánh Nhân, khi Lượng Kiếp đến sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

Bởi vậy, nếu không chứng được Hỗn Nguyên, cuối cùng cũng chỉ là con kiến!" "Cái gì?!" Theo lời Hồng Quân hạ xuống, trong đại điện lập tức dấy lên một trận sóng lớn, thậm chí có người trực tiếp kinh hô thành tiếng.

Mọi người chưa kịp phản ứng từ tin tức chấn kinh này, ngay sau đó giọng nói của Hồng Quân lại truyền đến.

"Môn hạ của ta có sáu vị Thánh, ngoài ra dưới Thiên Đạo còn có một vị nữa." Hồng Quân nói lời kinh người không ngừng nghỉ.

Lời vừa dứt, chúng nhân ở dưới đều biến sắc, tất cả mọi người trong khoảnh khắc đó đều phản ứng lại, ngơ ngác nhìn bảy thân ảnh đang ngồi dưới cao đài.

Rõ ràng, bảy bồ đoàn đại biểu cho bảy vị Thánh.

Trong nhất thời, tất cả mọi người nhìn những thân ảnh trên bảy bồ đoàn, đều hai mắt đỏ rực, trong ánh mắt lóe lên sự ghen tị vô tận.

Trong đó có một thân ảnh, ánh mắt lại tràn đầy lửa giận đáng sợ, người này chính là Côn Bằng.

Lúc này, Côn Bằng đang tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm Hồng Vân đang đứng một bên cũng ngẩn người.

Y sẽ không quan tâm đối phương đang nghĩ gì.

Côn Bằng chỉ biết vì Hồng Vân mà Thánh vị của mình mới bị cướp mất.

Chương 92

Nếu không phải nơi đây là Tử Tiêu Cung, e rằng y đã xông lên xé đối phương thành tám mảnh.

Hồng Vân lúc này cũng hối hận không thôi.

Vốn dĩ có thể chiếm giữ một vị Thánh, nhưng lại vì đại phát thiện tâm mà bỏ lỡ cơ duyên thành Thánh, hận không thể tự vả mình vô số cái tát.

Nhưng giờ đây, dù làm gì cũng không thể vãn hồi được tổn thất to lớn này!

"Lão sư, không biết bảy vị Thánh vị thuộc về những ai?" Một giọng nói không cam lòng vang lên.

Tuy những người có mặt đều đại khái đoán được bảy bồ đoàn thuộc về bảy vị Thánh Nhân, nhưng nếu chưa được chính miệng Hồng Quân nói ra, họ vẫn còn một tia hy vọng.

Hồng Quân nhìn biểu cảm trên mặt mọi người, coi như không thấy gì, ngài giơ tay, một đoàn tử sắc nhân uân chi khí hiện ra trước mắt chúng nhân, rồi lạnh nhạt nói: "Đây là căn cơ của Đại Đạo, Hồng Mông Tử Khí.

Ai có được nó có thể trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân." Mọi người nhìn Hồng Mông Tử Khí, hai mắt đều ánh lên hào quang nóng bỏng, thậm chí không ít người trong mắt lóe lên một tia tham lam.

Hồng Quân không để ý đến mọi người, ngài mở miệng nói: "Bàn Cổ khai thiên lập địa có công đức lớn với Hồng Hoang.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, có thể làm đệ tử của ta." Hồng Quân vừa nói xong,

lại có hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra.

Sau đó ngài phất tay, ba đạo Hồng Mông Tử Khí lập tức hóa thành lưu quang, chui vào não hải của Tam Thanh, rồi ngài tiếp tục nói.

"Ba đạo Hồng Mông Tử Khí này sẽ ban cho các ngươi.

Khi cơ duyên đến, tự khắc các ngươi sẽ hưởng công đức, thành tựu Thánh vị." Tam Thanh sau khi có được Hồng Mông Tử Khí, lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng cúi người bái nói: "Đa tạ Sư Tôn thành toàn." Rõ ràng, trong khoảnh khắc họ đã nhập vai.

Hồng Quân gật đầu, sau đó phất tay, một đạo Hồng Mông Tử Khí đánh vào mi tâm Nữ Oa, nói: "Nữ Oa có đại công đức để lập, có thể thành Thánh, cũng là đệ tử đóng cửa của ta." Nữ Oa sau khi có được Hồng Mông Tử Khí, trên mặt đầu tiên là vô cùng chấn kinh, sau đó lập tức bị cuồng hỉ thay thế.

Nàng không ngờ mình cũng có thể trở thành Thánh Nhân chi tôn.

Bởi vậy, sau khi liếc Ôn Vũ một cái, nàng liền tạ ơn Hồng Quân.

Ôn Vũ căn bản không hề để ý, ngay sau đó giọng nói của Hồng Quân lại truyền đến.

"Dưới Thiên Đạo có một vị Thánh, thuộc về hữu duyên nhân, có thể thành Thánh.

Vật này sẽ ban cho ngươi." Chỉ thấy ánh mắt Hồng Quân trực tiếp rơi trên người Ôn Vũ ở vị trí đầu tiên, sau đó ngài điểm ngón tay, một đạo Hồng Mông Tử Khí lập tức bay vào não hải của hắn.

Ôn Vũ thấy vậy, trên mặt không hề có chút biến hóa nào, chỉ chắp tay về phía Hồng Quân, không tạ ơn Hồng Quân, bởi vì hắn biết Thiên Đạo mượn tay Hồng Quân ban cho sự bồi thường này, không liên quan đến Hồng Quân.

Sắc mặt Hồng Quân cũng không biến hóa, ngài gật đầu, hiểu rõ nguyên do trong đó, bởi vậy thấy Ôn Vũ như vậy cũng không giận dữ.

Bởi vậy, trong đại điện chìm vào một sự yên tĩnh quỷ dị.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dưới cao đài thấy Hồng Quân không tiếp tục nói, trong lòng không khỏi đại cấp.

Bảy người trên bồ đoàn, lúc này thấy những người khác đều có Hồng Mông Tử Khí, hai người họ thì không có.

Trước đó Hồng Quân nói Nữ Oa là đệ tử đóng cửa, giờ cũng không có gì xảy ra nữa.

Làm sao có thể khiến họ cam tâm!

Bởi vậy, kỹ năng diễn xuất của hai người lập tức được phát huy.

Trên mặt họ đều lộ ra nước mắt và nước mũi tuôn chảy tị thế, rồi khóc lóc kể lể, dập đầu bái nói: "Lão sư, mong niệm tình chúng đệ tử Tây Phương bần cùng, ít có bảo vật, đại phát từ bi, ban cho chúng đệ tử linh bảo hộ thân.

Chúng đệ tử tại đây xin tạ ơn Lão sư!" Sau khi nói xong, họ không ngừng dập đầu về phía Hồng Quân, nước mắt và nước mũi trên mặt càng tuôn trào hơn trước.

Lâu sau, Hồng Quân cuối cùng lại nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có thể làm ký danh đệ tử của ta.

Tuy không có công đức tiên thiên, nhưng tâm cầu đạo vì chúng sinh Tây Phương của hai người nhiệt thiết, có thể lập đại giáo, tu công đức, cũng có thể thành Thánh." Bởi vậy, lại có hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Sau khi có được Hồng Mông Tử Khí, biểu cảm khổ sở trên mặt hai người lập tức biến thành vẻ kinh hỉ, sau đó bái tạ Hồng Quân.

Đến đây, bảy vị Thánh vị đều đã được phân phát xong.

Chúng nhân dưới đài thấy vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ thất vọng.

Lúc này, trong đại điện, rất nhiều người nhìn ánh mắt Ôn Vũ đều có thêm một tia kỳ dị, bởi vì trong bảy người, duy độc Ôn Vũ không được Đạo Tổ thu làm đệ tử.

Không ít người chợt nhớ lại cảnh tượng khi giảng đạo lần đầu tiên, khi mọi người còn ở bên ngoài điện, Ôn Vũ đã ngồi trên bồ đoàn trong điện.

Kết hợp hai điều này lại, chẳng lẽ giữa hai người thực sự tồn tại một loại quan hệ nào đó, hoặc có nguyên nhân đặc biệt khác?

Trong nhất thời, trong lòng mọi người đều cảm thấy ý vị khó hiểu.

Có người trong mắt hiện lên vẻ kính sợ, có người thấy kỳ lạ, thậm chí có người thì lại đầy vẻ hả hê.

Nhưng tất cả những điều đó, Ôn Vũ hoàn toàn không để ý.

Chương 93

Hắn sẽ không quan tâm đến cách nhìn của người khác đối với mình, những điều đó căn bản không quan trọng.

Bởi vậy, Ôn Vũ thậm chí còn không nhìn, liền nhắm mắt lại, tiếp tục chờ đợi hành động của Hồng Quân.

Đột nhiên, trong đại điện lại xuất hiện một đạo Hồng Mông Tử Khí, trái tim của tất cả mọi người lập tức bị treo ngược lên, trên mặt đều lộ ra vẻ khát vọng.

Chẳng lẽ lại có thêm một đạo sao?

Trong lòng chúng nhân dưới đài không khỏi lóe lên một tia suy nghĩ, nhưng rất nhanh bị kinh hỉ thay thế.

Chỉ cần có được một đạo Hồng Mông Tử Khí, là có hy vọng.

Bởi vậy, mọi người đều học theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc trước, quỳ phục xuống đất.

Họ nghĩ rằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vì mặt dày đã lay động được Hồng Quân, bởi vậy họ đều cúi lạy Hồng Quân, nói: "Mong Lão sư rủ lòng thương xót chúng đệ tử." Hồng Quân nhìn dáng vẻ của chúng nhân dưới đài, khẽ nhướn mày, rồi mở miệng nói: "Cũng được, đạo Hồng Mông Tử Khí này sẽ ban cho các ngươi vậy, nhưng lại phải xem ai có duyên." Nói xong, Hồng Quân phất tay, Hồng Mông Tử Khí bay lên không trung, lơ lửng trên đỉnh đầu mọi người, nhưng lại không hạ xuống.

Chúng nhân dưới đài nghe vậy đều đại hỉ, rồi thấy Hồng Mông Tử Khí bay, từng người một đều vươn tay ra bắt, nhưng lại không một ai có thể nắm giữ được.

Một lát sau, đạo Hồng Mông Tử Khí đó dường như đã tìm được hữu duyên nhân, nhanh chóng bay về một góc đại điện, chui vào mi tâm của một bóng người màu đỏ.

Người này chính là Hồng Vân.

Giống như một đám đại năng khác, y cũng muốn có được đạo Hồng Mông Tử Khí, sau đó vươn tay ra bắt.

Nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí kia dường như thực sự có duyên với y, vừa chạm vào đã trực tiếp đi vào thể nội y.

Hồng Vân sau khi có được Hồng Mông Tử Khí lập tức vui mừng phát điên, tâm thần hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui sướng, ngay cả việc tạ ơn Hồng Quân cũng quên mất, càng không chú ý đến vô số ánh mắt ghen tị, phẫn nộ và bất thiện trong đại điện.

Trấn Nguyên Tử ở một bên thấy vậy, trong lòng lại đột nhiên giật mình.

Y không vui mừng khôn xiết như Hồng Vân.

Y nhìn rõ mồn một các loại ánh mắt kỳ dị trong đại điện.

Hồng Quân không hề nhắc đến việc Hồng Vân có thể đạt được Thánh vị như bảy người trước đó, càng không thu y làm đệ tử.

Như vậy, việc Hồng Vân có được đạo Hồng Mông Tử Khí này thực sự không biết là phúc hay họa.

Côn Bằng ở một bên thấy Hồng Vân có được một đạo Hồng Mông Tử Khí, trong lòng lập tức vô cùng bất bình, liên tục tự hỏi trong lòng, vì sao, vì sao lại là Hồng Vân mà không phải mình?

Hồng Vân đã khiến y mất đi Thánh vị, nhưng cuối cùng lại có được Hồng Mông Tử Khí.

Làm sao điều đó không khiến Côn Bằng phẫn nộ?

Bởi vậy, oán niệm trong lòng y đối với Hồng Vân trở nên vô cùng sâu đậm, trong hai mắt càng lóe lên sát cơ đáng sợ.

Theo sau khi một đạo Hồng Mông Tử Khí tiêu thất, trên không trung không còn bất kỳ dị động nào nữa, rõ ràng đó là đạo cuối cùng.

Chúng nhân dưới đài thấy vậy đều lộ ra vẻ tức giận và tiếc nuối.

Hồng Quân vẫn giữ vẻ vân đạm phong khinh, như thể tất cả không liên quan đến ngài.

Ngài liếc nhìn mọi người một cái, rồi lại mở miệng nói: "Các ngươi không cần tức giận.

Tuy Hồng Mông Tử Khí đã được phân phát hết, nhưng không phải là không còn hy vọng!" Chúng nhân vốn tưởng không còn cơ hội nào nữa, nghe Hồng Quân nói vậy, lập tức xôn xao như ong vỡ tổ, một hòn đá dấy lên ngàn con sóng.

Bởi vậy, họ đồng loạt mở miệng nói: "Mong Lão sư tứ giáo!" Nói xong, tất cả mọi người đều lộ vẻ mong đợi nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân mỉm cười nhàn nhạt: "Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, trốn đi một.

Chúng sinh vẫn còn cơ duyên.

Phàm người có đại trí tuệ, đại nghị lực đều có thể chứng đạo.

Các ngươi đều có thể đi tranh thủ một tia cơ duyên." Hồng Quân vừa nói xong, chúng nhân dưới đài đều suy tư.

Khi hiểu ra, hai mắt họ đột nhiên bùng lên ánh sáng dị thường, thậm chí không ít người nhìn về phía Hồng Vân đều lộ ra hung quang.

Họ đã nghe ra ý ngoài lời của Đạo Tổ.

Bảy bồ đoàn dưới cao đài đại biểu cho bảy vị Thánh Nhân đã được định trước, không thể tranh đoạt.

Nhưng Hồng Vân lại không hề có bất kỳ sự bảo vệ nào.

Rõ ràng, một tia cơ duyên đó nằm trên người y.

Bởi vậy, mọi người đều tâm hoài quỷ thai, thần sắc bất nhất.

Ôn Vũ thấy cảnh này, trong lòng lóe lên một ý niệm.

Chương 94

Hắn thấy tình hình một chút cũng không thay đổi.

Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay Hồng Vân, lại bị Hồng Quân khiêu khích, chắc chắn sẽ bị vô số người truy sát.

Hắn thầm than trong lòng, xem ra Hồng Quân đối với Hồng Vân cũng có oán niệm khá sâu a!

Đây gần như là một cục diện chết.

Tuy Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân được cho là Chuẩn Thánh, nhưng tu vi của Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác cũng tương tự.

Với thân phận Yêu Hoàng, sao có thể để Thánh Nhân đứng trên đầu?

Bởi vậy, dù thế nào đi nữa, họ cũng sẽ làm mọi cách để có được đạo Hồng Mông Tử Khí này, trở thành Thánh Nhân chi tôn.

Trong Hồng Hoang, không ai có thể chống lại sức hấp dẫn của việc thành Thánh.

Nếu tất cả đại năng đồng loạt ra tay, hai người họ làm sao có thể chống đỡ được?

Nếu Hồng Vân đủ dũng cảm mà từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, có lẽ còn có một tia sinh cơ, nhưng Hồng Vân hiển nhiên không thể làm vậy, y không hề biết cái cục mà Hồng Quân đã đặt ra, y không thể tham ngộ Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh.

Thực ra, sau khi Hồng Quân nói xong đoạn lời đó, giữa thiên địa đã ẩn ẩn có sát khí nhàn nhạt ngưng tụ, rõ ràng là dấu hiệu Lượng Kiếp sắp đến.

Bất kể ai tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân lần này, chắc chắn sẽ có người vẫn lạc, thậm chí Chuẩn Thánh cũng không thể tránh khỏi.

Chỉ cần có người vẫn lạc, sát khí thiên địa sẽ càng ngưng tụ dữ dội, từ đó thúc đẩy toàn bộ tiến trình của Lượng Kiếp.

Lượng Kiếp một khi bùng nổ, Hồng Hoang giữa thiên địa chắc chắn sẽ bùng phát chiến loạn, vô số sinh linh vẫn lạc, tất cả mọi thứ giữa thiên địa cũng sẽ được sắp xếp lại từ đầu, Thiên Đạo cũng sẽ trở nên hoàn chỉnh hơn.

E rằng đây chính là mục đích cơ bản của Hồng Quân.

Đột nhiên, có người dưới đài mở miệng hỏi: "Lão sư, nếu không có Hồng Mông Tử Khí thì có thể thành Thánh không?" Khi người này vừa hỏi xong, trong lòng tất cả mọi người lập tức kinh hãi.

A, dù sao Hồng Mông Tử Khí cũng chỉ có một đạo.

Nếu bị người khác cướp mất để sử dụng, những người còn lại sẽ phải làm sao?

Bởi vậy, mọi người đều nhìn chằm chằm Hồng Quân Lão Tổ, mong chờ câu trả lời tiếp theo, dù sao đó cũng là hy vọng chứng đạo!

Hồng Quân Lão Tổ nghe xong, khẽ trầm ngâm một lát, rồi lạnh nhạt mở miệng nói: "Không thể thành Thánh!

Nhưng… tuy không thể thành Thánh Nhân, nhưng lại có thể trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Khi chúng nhân dưới đài nghe lời Hồng Quân, đều lộ vẻ ngạc nhiên, chẳng lẽ có một cảnh giới tương đương với Thánh Nhân?

Bởi vậy, họ lại hỏi: "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là gì?" "Cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tương đương với Thánh Nhân, chỉ là nguyên thần không thể ký thác vào Thiên Đạo, nên không thể bất tử

bất diệt.” Hồng Quân lạnh nhạt giải thích.

Lại có cảnh giới tương đương!

Vô số người trong lòng dâng lên hy vọng.

Dù không phải Thánh Nhân, nhưng lại có thể kháng hành với Thánh Nhân, ít nhất cũng không cần bị người khác giẫm lên đầu, địa vị tương đương với Thánh Nhân.

Chỉ là họ nhanh chóng hiểu ra điểm mấu chốt trong đó.

Vô luận sau khi chứng đạo là cảnh giới gì, nhưng độ khó để chứng đạo thì trong lòng ai cũng rõ.

Bởi vậy, trong nhất thời mọi người đều chìm vào im lặng.

“Giờ đây, trong Hồng Hoang đã có tranh đấu.

Các ngươi là đệ tử của ta, tự nhiên cần có vật tùy thân.

Năm xưa vi sư du lịch Hồng Hoang, sưu tầm được rất nhiều bảo bối.

Nay ta ban cho các ngươi, để hộ thân, sau này thành đạo cũng có thể có bảo vật trấn áp khí vận giáo thống.” Hồng Quân không để ý đến mọi người, mà lại đặt ánh mắt lên bảy người trên bồ đoàn, mở miệng nói.

Giọng Hồng Quân vừa dứt, các đại năng đang trầm mặc đều kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó vẻ mặt ghen tị nhìn những thân ảnh dưới cao đài.

Họ đã dùng trăm phương ngàn kế tìm kiếm linh bảo, chiến đấu đến sứt đầu mẻ trán, thậm chí còn khó mà có được một kiện.

Giờ đây thì tốt rồi, không chỉ có được Thánh vị, mà còn có linh bảo do chính tay Hồng Quân ban cho.

Hồng Quân Đạo Tổ là Thánh Nhân duy nhất giữa thiên địa, nhãn quan độc đáo, linh bảo trong tay ngài có thể trấn áp khí vận há lại kém cỏi?

Rất nhiều người trong lòng không khỏi cảm thán, vì sao sự chênh lệch giữa người với người lại lớn đến vậy, bảy người từ nay về sau có thể nói là bình bộ thanh vân, một bước lên trời!

Bảy người dưới cao đài, trừ Ôn Vũ ra, đều lộ vẻ kích động.

Không ngờ lại có chuyện tốt như vậy, tuy đã thành Chuẩn Thánh, nhưng ai lại chê linh bảo nhiều?

Hơn nữa lại là linh bảo cường đại như vậy.

Chương 95

Ôn Vũ trong lòng cũng không rõ đối phương có ban cho linh bảo hay không.

Dù sao hắn không phải đệ tử của đối phương, là một ngoại lệ.

Nhưng Ôn Vũ cũng không để ý đến điều này.

Dù sao hắn đã cướp đi mấy kiện linh bảo từ trên người đối phương.

Ngay cả lần này không có được, cũng không ảnh hưởng gì lớn, nếu có được thì đương nhiên càng tốt.

Đúng lúc này, Hồng Quân vươn tay triệu hồi, một bức bảo đồ trống rỗng hiện ra.

Bức bảo đồ đó tỏa ra vạn đạo hào quang rực rỡ, nghìn vạn khí lành.

Bên ngoài đồ còn có sấm ngôn Đại Đạo vờn quanh, bên trong đồ thì phù lục Thiên Đạo ẩn hiện.

Trong nhất thời, ngũ sắc hào quang chiếu rọi sơn hà đại địa, cửu thải thụy khí chấn nhiếp chư thiên vũ trụ.

Rõ ràng đây là một kiện linh bảo vô cùng cường đại.

Hồng Quân phất tay, bảo đồ trực tiếp rơi trước mặt Lão Tử, rồi Hồng Quân mở miệng nói: "Lão Tử, là thủ lĩnh của Bàn Cổ Tam Thanh, cũng là đại đệ tử của ta, đại sư huynh của Huyền Môn một mạch, hợp lẽ chấp chưởng Thái Cực Đồ." Mọi người nghe ba chữ Thái Cực Đồ, trong lòng đều chấn kinh đến cực điểm.

Vì sao?

Bởi vì những người có mặt ở đây đều là đại năng trong Hồng Hoang, ít nhiều đều hiểu biết lịch sử Hồng Hoang, tự nhiên biết một chút về những linh bảo cường đại.

Thái Cực Đồ, đó chính là Khai Thiên Thánh Khí, một trong Tam Đại Tiên Thiên Chí Bảo, đứng đầu hàng Tiên Thiên Chí Bảo.

Nó mạnh hơn Tiên Thiên Linh Bảo gấp mấy lần, sự huyền diệu vô cùng, tạo hóa vô hạn.

Nó là do thân bối của Khai Thiên Thần Phủ của Đại Thần Bàn Cổ hóa thành, có thể hóa giải tất cả công kích, bỏ qua mọi phòng ngự.

Thậm chí còn có uy lực bình định địa thủy hỏa phong, chuyển hóa lực lượng âm dương ngũ hành, công năng phân lý huyền cơ Thiên Đạo, bao la vạn tượng đại thiên.

Có thể thấy uy lực của nó mạnh đến nhường nào.

Lúc này, Lão Tử cũng phản ứng lại, vội vàng tiến lên ôm lấy Thái Cực Đồ, cúi người bái tạ Hồng Quân nói: "Đa tạ Sư Tôn tứ bảo." Trong lòng lúc này không thể tả xiết sự kích động.

Tuy là thủ lĩnh của Bàn Cổ Tam Thanh, người hóa hình sớm nhất, nhưng y chỉ có một kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo cường đại là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Còn mấy kiện linh bảo khác đều là vật không đáng nói, hiển nhiên không thể lên được sân khấu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi cạnh Lão Tử, trong hai mắt lại lóe lên một tia ghen tị, trong lòng càng có một tia tật đố.

Dù là huynh trưởng của đối phương, nhưng y không khỏi dâng lên một tâm trạng kỳ dị như vậy.

Dù sao, Hồng Quân ban cho là Tiên Thiên Chí Bảo.

Sau khi Lão Tử nhận lấy Thái Cực Đồ, Hồng Quân lại vẫy tay lấy ra một cây phiên.

Cây phiên này vừa xuất hiện, vạn đạo hào quang xuyên thấu bích lạc, nghìn vạn khí lành bao phủ cửu tiêu, phát ra bá khí duy ngã độc tôn, thể hiện uy nghiêm bất khả nhất thế.

Trên đó còn có sát khí nồng đậm và uy lực Bàn Cổ Thánh uy kinh người.

Hồng Quân điểm ngón tay, cây phiên đó liền xé rách trường không, như một đạo lưu tinh rơi trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, rồi ngài mở miệng nói: "Nguyên Thủy, đồng là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành.

Dưới sự khẽ vung của Bàn Cổ Phiên, có thể phá vỡ Hỗn Độn, cũng có thể trấn áp khí vận của đại giáo.

Hãy sử dụng cẩn thận, đừng để mất đi uy danh của nó." Bàn Cổ Phiên là linh bảo mà Hồng Quân sử dụng nhiều nhất và yêu thích nhất, tình cảm của ngài đối với nó là sâu đậm nhất.

Nếu không phải có Dương Mi đề điểm, ngài cũng có chút không nỡ tặng đi.

Nhưng giờ đây, Bàn Cổ Phiên không thực dụng bằng Tạo Hóa Ngọc Điệp, bởi vậy sau khi ban cho Nguyên Thủy, ngài lại dặn dò thêm một phen.

Nguyên Thủy nghe vậy, trịnh trọng nhận lấy Bàn Cổ Phiên.

Tia tật đố trong lòng y lập tức tan biến như mây khói, sau đó y lộ vẻ cuồng hỉ, cũng cúi lạy tạ ơn Hồng Quân.

Cùng với việc Nguyên Thủy có được Bàn Cổ Phiên, ánh mắt ghen tị của chúng đại năng dưới đài càng dữ dội hơn.

Uy danh của Bàn Cổ Phiên thì ai cũng rõ.

Thuở Long Phượng Đại Kiếp, Đạo Tổ đã dùng Bàn Cổ Phiên một lần đánh bại La Hầu, buộc La Hầu phải tự bạo.

Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ đồng là một trong ba Tiên Thiên Chí Bảo từ thuở khai thiên.

Nó có uy lực xé rách Hỗn Độn Hồng Mông, sức mạnh phá nát thời không chư thiên, công năng thống ngự vạn pháp áo nghĩa, khả năng khai tịch thiên địa vũ trụ.

Đồng thời, nó còn có thể thao túng uy lực thiên địa, công phạt, tạo hóa còn được liệt vào hàng đệ nhất Thiên Đạo.

Chương 96

Hồng Quân gật đầu, hơi dừng lại một lát.

Giữa lúc vẫy tay, ngài lấy ra một bức trận đồ đặt trong lòng bàn tay.

Trong trận đồ, bốn thanh tiên kiếm ẩn hiện, tản ra khí tức kinh người.

Một đám đại năng thấy bức trận đồ và bốn thanh tiên kiếm trong đó, liền nhận ra bảo vật này, chính là Chu Tiên Kiếm Trận nổi danh lừng lẫy.

Tuy kiếm trận có Hồng Quân Đạo Tổ trấn áp, nhưng trên đó vẫn tản ra sát phạt chi khí vô cùng mãnh liệt và sát khí đáng sợ, khiến tâm thần chúng nhân dưới đài run rẩy.

Lúc này, Hồng Quân quay sang Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Thông Thiên, tính cách trực suất, hiếu sát phạt, giỏi võ lực.

Vi sư không có pháp bảo sát phạt nào khác, nhưng Chu Tiên Kiếm Trận lại là thích hợp nhất với ngươi." "Hôm nay vi sư sẽ giao bức trận đồ này và bốn thanh Chu Tiên Kiếm cho ngươi.

Nhưng ngươi cần phải ghi nhớ, uy lực của trận này quá lớn, sát khí cực nặng, không tụ lực của bốn Thánh thì không thể phá được, mong ngươi cẩn thận sử dụng." Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, nhận lấy kiếm trận ôm trong tay, sắc mặt ngưng trọng nhưng rõ ràng lại ánh lên một tia hỉ sắc.

Hắn yêu thích kiếm đạo và trận pháp nhất, giờ đây Chu Tiên Kiếm Trận lại là sự kết hợp của cả hai, tự nhiên hắn vui mừng khôn xiết.

Sau khi Thông Thiên Giáo Chủ thu lấy Chu Tiên Kiếm Trận, trên

mặt chúng đại năng dưới đài đều lộ vẻ kinh ngạc.

Họ chỉ biết Chu Tiên Kiếm Trận mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh mẽ đến mức này.

Hồng Quân đã nói rõ ràng, Chu Tiên Kiếm Trận không tụ lực của bốn Thánh thì không thể phá được.

Với thần uy như vậy, đây xứng đáng là sát phạt chi bảo đệ nhất Hồng Hoang.

Đồng thời, mọi người nhìn về phía Bàn Cổ Tam Thanh dưới cao đài.

Kiếm trận này rơi vào tay Thông Thiên, ba người họ dù thế nào cũng không thể chọc vào được nữa.

Lão Tử tay cầm Thái Cực Đồ, Nguyên Thủy tay nắm Bàn Cổ Phiên.

Ngay cả không thêm Thông Thiên, ai có thể phân cao thấp?

Giờ đây Thông Thiên lại có thêm một kiện Chu Tiên Kiếm Trận cần bốn Thánh hợp lực mới có thể phá giải.

Trước mắt, trừ Lão Tử và Nguyên Thủy ra, tuy vừa vặn có bốn vị Thánh Nhân khác, nhưng Ôn Vũ và Nữ Oa lại có thù oán.

Hai người họ đương nhiên không thể liên thủ.

Như vậy, bốn Thánh lại không thể tập hợp đủ, làm sao có thể phá trận này?

Tam Thanh hiển nhiên đã đứng ở thế bất bại!

Nhưng lúc này, Tam Thanh lại không giống như những gì chúng đại năng dự liệu.

Ba người thần sắc bất nhất.

Lão Tử mặt không biểu cảm, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn Thông Thiên một cái.

Trên mặt Nguyên Thủy lại hiện lên một tia âm u.

Thông Thiên thì vui mừng vô cùng, hoàn toàn không để ý đến người khác.

Lúc này, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi cảm thán.

Lão Tử là thủ lĩnh Tam Thanh, thắng thì y được hưởng, nhưng sư đệ Thông Thiên lại có được trọng bảo như vậy.

Sau khi bố trận, uy lực thậm chí còn mạnh hơn cả Bàn Cổ Phiên.

Như vậy, chẳng phải y đã trở thành người yếu nhất trong Tam Thanh sao?

Ba người tuy đồng là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, nhưng tính cách lại khác biệt rõ rệt.

Lão Tử thanh tĩnh vô vi, chỉ theo đuổi thực lực cường đại.

Thông Thiên trực suất bốc đồng, dễ nổi giận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì âm hiểm xảo trá, tâm cao khí ngạo, lại rất trọng thể diện.

Vì lẽ đó, Nguyên Thủy thấy Thông Thiên sắp mạnh hơn mình, tự nhiên không thể chịu đựng được, trong lòng không khỏi oán trách Đạo Tổ thiên vị Thông Thiên, có trọng bảo như vậy lại giao cho đối phương, sao không ban cho mình?

Nếu sớm biết như vậy, y thậm chí nguyện ý dùng Bàn Cổ Phiên để trao đổi với đối phương.

Ôn Vũ thấy biểu cảm của Nguyên Thủy, trong lòng khẽ mỉm cười.

Hồng Quân không ngờ đã gieo mầm họa cho sự chia rẽ của Tam

Thanh trong lúc phân bảo.

Chu Tiên Kiếm Trận có lẽ trong mắt người khác là cường đại không thể địch nổi, nhưng đối với Ôn Vũ lại không phải chuyện gì to tát.

Chương 97

Hắn từng tận mắt chứng kiến Hồng Quân dựa vào Tam Thi và lực lượng pháp bảo phá giải Chu Tiên Kiếm Trận.

Tuy trong đó có công lao tự bạo của Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ, nhưng cũng cho thấy một mặt rằng ngay cả một người cũng có thể phá vỡ nó.

Nhưng phải trảm hết Tam Thi, nếu không thiếu bất kỳ một đạo nào cũng sẽ công dã tràng.

Ôn Vũ đã trảm ra một thi, lại còn ở cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chờ Thông Thiên chứng đạo, e rằng hắn đã sớm trảm ra hai thi còn lại.

Đến lúc đó, có lẽ thực lực của hắn và Thanh Liên Đạo Nhân đã vượt xa đối phương.

Như vậy, Chu Tiên Kiếm Trận đối với hắn uy hiếp cũng không lớn.

Bởi vậy, khóe miệng Ôn Vũ khẽ cong lên một nụ cười khó nhận ra, sau đó hắn nhìn về phía cao đài.

Bảo vật của Tam Thanh đều đã được phân phát xong, tiếp theo đến Nữ Oa.

Quả nhiên, lúc này, Hồng Quân lại có hành động.

Chỉ thấy Hồng Quân vươn tay triệu hồi, hai món bảo bối lập tức hiện ra.

Một cái lớn chừng một thước vuông, trên đó có anh lạc rủ ngọc châu, toàn thân là tú cầu màu hồng phấn, sau khi xuất hiện đã in cả đại

điện thành một màu hồng phấn.

Món còn lại là một bức bảo đồ kỳ diệu vẽ đầy núi sông, nhật nguyệt tinh thần, hoa cỏ cây cối, khí tức thiên địa nhàn nhạt tự nhiên lan tỏa.

Hồng Quân nhìn Nữ Oa, tùy tay phất một cái, một tú cầu và một bức đồ liền bay về phía Nữ Oa, rồi lạnh nhạt mở miệng nói: "Nữ Oa, là đệ tử đóng cửa của ta, sau này có một đại công đức có thể lập.

Ta ban Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Một công một thủ, đương nhiên có thể bảo vệ ngươi chu toàn." Nữ Oa thấy Hồng Quân ban cho mình tận hai kiện linh bảo, trong lòng vô cùng hân hỉ, vội vàng cúi người bái tạ nói: "Đa tạ Sư Tôn." Vốn dĩ nàng thấy Tam Thanh mỗi người có được một kiện linh bảo cường đại, có chút ghen tị, không ngờ những gì mình có được lại không hề thua kém ba người họ.

Trước đây, trong tay nàng chỉ có một thanh Tử Thanh Ngọc Bảo Kiếm, đã bầu bạn vạn năm, nhưng rõ ràng không mạnh bằng hai món bảo bối này.

Bởi vì sau khi nhận hai kiện linh bảo, tất cả thông tin về chúng đều nằm trong lòng bàn tay nàng.

Hồng Tú Cầu, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là Công Đức Thánh Khí, có thể lập thiên địa nhân tam hôn, cũng là dị bảo nhân duyên, có thể chủ trì hôn nhân tam giới.

Nhưng nó lại là một pháp bảo công phạt đích thực, uy lực cực lớn.

Bất kể đối phương có pháp lực lớn đến đâu, không thể chạy thoát, trúng phải liền chết, thể phách và nguyên thần đều không giữ được, Thánh Nhân trúng phải cũng phải chịu đau đớn.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong đồ tự thành thiên địa, tư dưỡng thiên nhân, có thể hóa sinh vạn vật, sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong đồ ghi lại hướng đi của sông núi địa mạch Hồng Hoang, là bản đồ Hồng Hoang.

Nó là chí bảo phòng ngự, diệu dụng vô cùng.

Xã tắc tiểu thế giới trong đồ, nếu Đại La Kim Tiên vừa vào trong, sống chết đều nằm trong một niệm của chủ nhân.

Nếu Thánh Nhân vào trong, không có chí bảo trong tay thì sẽ bị nhốn nháo mấy trăm năm, nếu nắm giữ chí bảo thì mười năm là có thể thoát khỏi khốn cảnh.

Chỉ là bức đồ này không thể chủ động cuốn người vào trong, chỉ có thể thiết lập cạm bẫy, dụ dỗ người vào.

Khi trải bức đồ ra, tế lên không trung, bức đồ sẽ hoàn toàn biến mất, lặng lẽ bố trí cấm chế.

Nữ Oa rất hài lòng với hai kiện bảo vật này.

Một công một thủ như vậy, kẻ nào muốn đối phó với nàng đều phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Chúng nhân dưới đài thấy hai kiện bảo vật kỳ dị vô cùng, lại tỏa ra khí tức cường đại, trong lòng đều vô cùng ghen tị.

Tuy chưa từng nghe nói đến, nhưng hai kiện linh bảo này hiển nhiên phi đồng tầm thường, trong đó bức bảo đồ kia khí tức còn trực bức Tiên Thiên Chí Bảo.

Hồng Quân gật đầu, trầm mặc một lát, lấy ra một lá bảo kỳ màu vàng kim, rồi quay đầu nhìn Ôn Vũ, mở miệng nói: “Tuy ngươi không phải đệ tử của ta, nhưng vật này lại có duyên với ngươi.

Hôm nay ta sẽ ban cho ngươi.” “Mong ngươi tự mình cố gắng!” Nói xong, Hồng Quân phất tay đưa lá kỳ này đến trước mặt Ôn Vũ, sau đó nhìn sâu vào Ôn Vũ một cái, trong ánh mắt lóe lên ý vị khó hiểu.

Ôn Vũ đứng dậy, vươn tay nắm lấy bảo kỳ, rồi nhìn vào hai mắt Hồng Quân, không hề sợ hãi.

Một lát sau, hắn thu hồi ánh mắt, đồng thời gật đầu.

Ôn Vũ đã đọc được ý vị trong hai mắt Hồng Quân, lá bảo kỳ này là sự bồi thường của Thiên Đạo dành cho việc hắn bị áp chế tu vi, cũng là lần bồi thường cuối cùng.

Bởi vậy, hắn cũng vui vẻ chấp nhận.

Ôn Vũ nhìn lá bảo kỳ trong tay, một đạo tin tức truyền vào não hải hắn, bởi vậy hắn biết lai lịch của lá bảo kỳ.

Chương 98

Lá kỳ đó chính là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, một trong Ngũ Phương Tiên Thiên Kỳ.

Đem ra riêng, nó vẫn nằm trong hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Kim liên vạn đóa, vô vật bất phá, tru tà thoái tị, vạn pháp bất xâm.

Nếu năm lá kỳ tề tụ, đủ sức sánh ngang uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo.

Ôn Vũ trên mặt lộ ra một nụ cười, linh bảo này cũng không tồi.

Hồng Quân lúc này cũng quay đầu lại, không nói gì thêm, rõ ràng không tiếp tục ban bảo nữa.

Lúc này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dưới cao đài thấy vậy, trong lòng run rẩy.

Chẳng lẽ lại như vậy sao, lần nào cũng không có động tĩnh gì?

Chẳng lẽ Hồng Quân Đạo Tổ có thù oán với họ sao?!

Nhưng tự nhiên họ sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Bởi vậy, hai người lập tức cúi lạy, như trước đây, khóc lóc cầu đạo: "Lão sư, mong niệm tình chúng đệ tử Tây Phương bần cùng, ít có bảo vật, đại phát từ bi, ban cho chúng đệ tử linh bảo hộ thân.

Chúng đệ tử tại đây xin tạ ơn Lão sư!" Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy, khẽ nhướn mày, ngài trầm ngâm một lát rồi mới mở miệng nói: "Tuy hai người là người Tây Phương, nhưng cũng là những kẻ có đại nghị lực, đại trí tuệ, có thể ngộ được tam thiên bàng môn, tự có cơ duyên." "Đông Phương ta vẫn hào phóng, cũng không phân biệt đông

tây của các ngươi.

Như vậy, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Gia Trì Thần Xử sẽ ban cho hai vị vậy." Hồng Quân vừa nói xong, lấy ra một đóa kim sắc liên đài.

Trên liên đài, vô tận công đức kim quang chiếu rọi bốn phương, thần diệu khôn cùng.

Ngài liền giao đóa liên đài đó vào tay Tiếp Dẫn.

Tiếp đó, Hồng Quân lại lấy ra một kiện thần xử huyền kim lớn bằng mười hai ngón tay.

Trên đó khắc ấn những đạo văn huyền diệu, thể hiện sự phi phàm.

Ngài liền phất tay trao Gia Trì Thần Xử cho Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỗi người có được một bảo vật, lập tức đại hỉ, vội vàng lần nữa cúi người bái nói: "Chúng đệ tử Tây Phương đại chúng xin tạ ơn Lão sư từ bi." Gia Trì Thần Xử tuy không phải Cực Phẩm, nhưng cũng nằm trong hàng Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một khi tế ra, có thể động nhân tâm thần, nhiễu loạn tâm trí, cũng có thể phá trừ ngu si vọng chi sân niệm, khiến chư tà thoái tị.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên phi đồng tầm thường, là một kiện Cực Phẩm Phòng Ngự Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả lực lượng Chuẩn Thánh cũng chưa chắc có thể phá vỡ.

Ôn Vũ lúc này đang nhìn chằm chằm đóa kim sắc liên đài kia, trong ánh mắt lóe lên vẻ khó hiểu.

Trong tay hắn có ba đại liên đài của nó.

Nếu có thể có được đóa liên đài này, dung hợp với Thanh Liên Đạo Nhân, thể phách của hắn chắc chắn sẽ càng cường đại hơn.

Đóa Công Đức Kim Liên này cũng có nhân quả với hắn.

Lúc này, hắn có thể tính toán một phen, trực tiếp lấy đi đóa liên đài này.

Phía dưới, quần chúng thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tái diễn trò cũ, lại được Đạo Tổ xót thương ban thưởng linh bảo, liền nhao nhao bắt chước dáng vẻ hai người, cung thân bái tạ, hy vọng được Đạo Tổ ban thưởng.

Nhất thời, toàn bộ đại điện ồn ào không chịu nổi, huyên náo không ngừng.

Hồng Quân thấy vậy, khẽ nhíu mày rồi cũng mở miệng nói: "Cực Phẩm Linh Bảo trong tay ta đã phân phát xong, những linh bảo còn lại đã được ta đặt trên Phân Bảo Nham ở góc đông nam ngoài cung, các ngươi có thể tự mình đến lấy." Theo lời Hồng Quân, đại điện vốn ồn ào bỗng chốc im phăng phắc, đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Một lát sau, mọi người đều phản ứng lại, lần lượt xông ra khỏi Tử Tiêu Cung, lao về phía Phân Bảo Nham.Cùng lúc đó, Ôn Vũ cũng lập tức thi triển Không Gian Pháp Tắc, thuấn di đến Phân Bảo Nham.

Hiện tại, điều y muốn nhất chính là hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu còn lại.

Khi Định Hải Thần Châu chỉ có mười hai viên, uy năng bùng phát đã mạnh mẽ như vậy, nếu ba mươi sáu viên tụ họp đủ, chẳng phải có thể sánh ngang Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao!

Vì vậy y vẫn luôn chờ đợi việc Hồng Quân cho xuất Phân Bảo Nham.Không Gian Pháp Tắc của Ôn Vũ sau khi lĩnh ngộ hai tầng, đã sớm khác xưa, chỉ trong khoảnh khắc, y đã xuất hiện trước Phân Bảo Nham mà Hồng Quân đã nói.Chỉ thấy phía trước là một tảng đá khổng

lồ hơi ánh kim, trên tảng đá có rất nhiều hang động đang tỏa ra bảo quang kỳ dị, lay động lòng người.

Trên toàn bộ Phân Bảo Nham, một cấm chế ẩn tàng được bố trí, che giấu hoàn toàn khí tức của linh bảo.

Những linh bảo này cũng chính vì có cấm chế tồn tại mới có thể yên tĩnh ở đó, nếu không, khí tức tỏa ra trên đó đã sớm kinh động đến mọi người.Ôn Vũ thấy vậy, không chút do dự, trực tiếp ra tay, một chưởng vỗ ra, hắc quang lấp lánh, uy thế khủng bố bùng phát.Ầm! Một tiếng nổ trầm đục đột nhiên bùng phát, toàn bộ cấm chế lập tức chấn động không ngừng, nhưng vẫn chưa bị phá vỡ, chỉ là huỳnh quang lưu chuyển trên đó dường như ảm đạm đi một chút.Lúc này, Ôn Vũ loáng thoáng nghe thấy phía sau có vài tiếng xé gió, đôi mắt hơi nheo lại.

Y biết e rằng Lão Tử và những người khác đã đến.

Dù sao, sau khi tu vi những người này tiến vào Chuẩn Thánh, thực lực đại tăng nên tốc độ tự nhiên cũng tăng lên không ít, vì vậy mới có thể đến nhanh như vậy.

"Xem ra cần phải gia tăng tốc độ rồi." Trong mắt Ôn Vũ lóe lên một tia ngưng trọng, nếu những người này nhân lúc hỗn loạn mà lấy đi Định Hải Châu, đó sẽ là một tổn thất lớn.Y lập tức hội tụ Pháp Tắc Chi Lực vào lòng bàn tay, tiếp đó nhục thân chi lực bùng nổ, khí huyết cũng hội tụ vào lòng bàn tay, sau đó lại vỗ mạnh vào cấm chế.Ầm!

Rắc!Liên tiếp hai tiếng vang vọng, tiếng thứ nhất là tiếng nổ mạnh khi lòng bàn tay Ôn Vũ vỗ vào cấm chế, tiếng thứ hai thì như âm thanh của vật thể bị phá nát.Công kích của Ôn Vũ dung hợp Pháp Tắc và sức mạnh nhục thân, uy lực tự nhiên vô cùng, cuối cùng đã phá vỡ được cấm chế đó.Theo sự biến mất của cấm chế trên Phân Bảo Nham, nhất thời, vô số bảo quang xông thẳng lên trời, các loại thần

quang hư ảnh lần lượt hiện hóa, chính là do linh bảo trên Phân Bảo Nham tỏa ra.Lúc này, Ôn Vũ cũng cảm nhận được mọi người đang nhanh chóng tiếp cận từ phía sau, y lập tức thi triển thần thông Thôn Linh Không Gian.Thôn Linh Không Gian là thần thông Ôn Vũ sáng tạo ra dựa trên Thôn Phệ Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc của bản thân, theo cách Dương Mi Lão Tổ hấp thu pháp bảo của Hồng Quân lúc đó, có cùng tác dụng diệu kỳ với thần thông của Dương Mi Lão Tổ.Thần thông vừa được thi triển, một lực hút kinh người đột nhiên bùng phát từ lòng bàn tay Ôn Vũ, vô số linh bảo trong các hang động trên toàn bộ Phân Bảo Nham bỗng chốc bắt đầu chấn động.Đôi mắt Ôn Vũ nheo lại, ánh mắt y tập trung vào một hang động phát ra lam quang trên Phân Bảo Nham, trong hang động đó, mấy chục viên châu tử hơi run rẩy, dường như bị một loại sức mạnh nào đó kéo.

"Ha!" Ôn Vũ thấy mấy chục viên châu tử, trong lòng nhất thời vui mừng, lực hút trong lòng bàn tay lập tức tăng mạnh.Những linh bảo vốn đang chấn động lần lượt bắt đầu rời khỏi Phân Bảo Nham, bay về phía lòng bàn tay Ôn Vũ.

Chương 99

Những viên Định Hải Thần Châu màu lam dưới sự "chăm sóc đặc biệt" của y, với tốc độ cực kỳ khoa trương bị hút vào lòng bàn tay, rồi biến mất.Lúc này, Tam Thanh và những người khác với thực lực mạnh nhất, đã đến trước Phân Bảo Nham đầu tiên.

Khi nhìn thấy linh bảo bay về phía Ôn Vũ, đôi mắt họ khẽ nheo lại.

Họ đã sớm biết đối phương có Không Gian Pháp Tắc, nên không bất ngờ về việc Ôn Vũ xuất hiện sớm hơn họ.

Chỉ là khi thấy đối phương có thần thông hấp thu linh bảo như vậy, thần sắc của họ đều trở nên kỳ dị.Nhưng giờ khắc này không cho phép một chút do dự nào, bởi vì trong một hơi thở nữa lại có vài kiện linh bảo dưới thần thông của Ôn Vũ biến mất.Thế là ba người họ lần lượt ra tay, thần thông pháp lực đều thi triển ra, như bầy ma loạn vũ, vồ lấy linh bảo trên Phân Bảo Nham.Chỉ thấy Lão Tử một bên trực tiếp tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, theo sự chú nhập của pháp lực, nó lập tức trở nên khổng lồ vô cùng, khí thế khủng bố tán phát từ trong đó, tiếp đó, Lão Tử vung tay một cái, bảo tháp hóa thành một đạo kim quang, trực tiếp trấn áp xuống chỗ linh bảo tụ tập.Rất nhiều linh bảo trong tay kiện đỉnh cấp Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo này căn bản không có chút lực phản kháng nào, bị trấn áp trực tiếp, rồi thu vào trong bảo tháp.Nguyên Thủy thấy vậy, trong đôi mắt chỉ lóe lên một tia phẫn hận, Lão Tử ra tay thật xảo quyệt, vừa thu đi mấy kiện linh bảo.

Nhưng khi thấy đối phương dùng linh bảo, y cũng học theo, lấy ra Bàn Cổ Phiên mà Hồng Quân đã ban cho.Theo Bàn Cổ Phiên bay vào

không trung, quang mang trên đó đại tác, một vĩ lực khủng bố không tên đột nhiên bùng phát, bao phủ hơn mười kiện linh bảo bên trong, khiến chúng không thể nhúc nhích.

Tiếp đó, Nguyên Thủy lòng bàn tay khẽ động, Bàn Cổ Phiên lập tức quay trở lại, những linh bảo này lần lượt bay theo Bàn Cổ Phiên về phía Nguyên Thủy.Nguyên Thủy thấy vậy, trên mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện.Lão Tử liếc mắt một cái nhàn nhạt, không nói gì, Thông Thiên phía sau cũng vơ được mấy chục kiện linh bảo cùng lúc Nguyên Thủy thu bảo.Nguyên Thủy thấy vậy, sắc mặt lập tức lại trở nên khó coi, bởi vì Thông Thiên cũng thu được nhiều linh bảo như vậy, khiến y vô cùng khó chịu trong lòng.Khi Ôn Vũ và Bàn Cổ Tam Thanh đã có thu hoạch, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và những người khác cuối cùng cũng đến.Khi nhìn thấy bốn đạo thân ảnh đứng trước Phân Bảo Nham, trên mặt họ đều lộ ra sắc mặt phẫn hận, nhưng lại không thể làm gì được, ai bảo đối phương thực lực cường đại chứ.Thế là họ chỉ đành nhìn vào rất nhiều linh bảo.

Nhưng khi nhìn thấy số lượng linh bảo, trong lòng họ lại một trận tức giận, bởi vì lúc này linh bảo trên Phân Bảo Nham đã ít đi hơn một nửa, hiển nhiên đã bị bốn người kia thu đi.Nếu đến muộn hơn nữa, e rằng ngay cả một kiện họ cũng không lấy được.Thế là mọi người cũng không dám chần chừ nữa, lần lượt ra tay, vồ lấy linh bảo.Theo sự gia nhập của Nữ Oa và những người khác, linh bảo trên Phân Bảo Nham cũng trong nháy mắt bị tranh đoạt hết sạch.

Ôn Vũ lúc này cũng dừng tay, bắt đầu thăm dò thu hoạch của mình.Lần này, ngoài Định Hải Thần Châu y muốn nhất, y còn lấy được hơn ba mươi kiện linh bảo phẩm cấp không đồng nhất.

Ôn Vũ đã không dốc toàn lực ra tay.Bởi vì y biết, nếu thu tất cả những linh bảo này đi, Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, tất nhiên sẽ kết oán với y.

Thậm chí, nếu ba người đó kể lại chuyện này cho các đại năng khác, y không nghi ngờ gì sẽ trở thành mục tiêu bị mọi người nhắm vào.

Hơn nữa, bản thân y đã có nhiều linh bảo rồi, tuy rằng không chê nhiều, nhưng để trên người cũng không có tác dụng lớn, dù sao y cũng chưa thu đồ đệ.Vì vậy, tượng trưng lấy một chút là đủ rồi, ít nhiều cũng phải để lại cho người khác một ít.Ngoại trừ Ôn Vũ ra, Nguyên Thủy và Thông Thiên e rằng là những người thu hoạch lớn nhất lần này, hai người sau vài lần ra tay đều lấy được mấy chục kiện linh bảo, khiến hai người vui mừng khôn xiết.

Lão Tử cũng thu được một ít, chỉ là không nhiều bằng Nguyên Thủy và Thông Thiên, nhưng cũng rất hài lòng.Còn những người đến sau, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác đều có thu hoạch.

Ngay cả hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng thu được một ít, có thể thấy từ biểu cảm của họ.Lúc này Chuẩn Đề cười đến nỗi không khép được miệng, sắc mặt khổ sở vốn có của Tiếp Dẫn cũng được sự hân hoan thay thế.

Thu hoạch lần này của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đối với Tây Phương là vô cùng phong phú, dù sao Tây Phương nghèo nàn, khi nào thấy nhiều linh bảo như vậy, nên họ hiển nhiên rất hài lòng với việc thu bảo lần này.Tổng lại, linh bảo trên Phân Bảo Nham lần này cơ bản đã bị cường giả Chuẩn Thánh bao vơ hết, những cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên về cơ bản đều đến lục tục sau khi đã phân phát xong.Khi nhìn thấy Phân Bảo Nham trống không, họ lập tức vô cùng tức tối, thực lực vốn không phải Chuẩn Thánh, chính cần linh bảo để gửi gắm thiện ác chấp niệm, nhưng giờ ngay cả một cọng lông cũng không lấy được.Nhưng đánh thì không đánh lại, thế là những cường giả Đại La Kim Tiên này chỉ đành nén một bụng tức giận, trực tiếp

rời khỏi Tử Tiêu Cung, dù sao tiếp tục ở lại đó cũng không có ý nghĩa gì.Lúc này, Lão Tử thấy mọi người rời đi, cũng hài lòng rời khỏi, chỉ là y không rời khỏi Hỗn Độn, mà quay về trong Tử Tiêu Cung.Sau khi tất cả mọi người có mặt đều rời đi, trong ánh mắt Ôn Vũ nhìn Phân Bảo Nham lóe lên một tia dị sắc, tuy không biết Phân Bảo Nham là vật gì, nhưng đã có thể chứa đựng thậm chí trấn áp các loại linh bảo, chắc chắn là vật phi phàm.Thế là Ôn Vũ trong lòng có quyết định, trực tiếp ra tay, một bàn tay khổng lồ hiện ra, trên đó thần quang thôn phệ khủng bố lần lượt hiện hóa, thẳng tắp bao phủ Phân Bảo Nham.Ầm! Cùng với tiếng nổ mạnh khổng lồ vang lên, Phân Bảo Nham khổng lồ trực tiếp bật gốc khỏi mặt đất, rơi thẳng vào lòng bàn tay Ôn Vũ, hóa thành một vật thể hình thỏi vàng màu vàng kim.Lúc này, Ôn Vũ nhìn cảnh tượng hiện ra trên Phân Bảo Nham, trong lòng nhất thời vui mừng khôn xiết, bởi vì đó là một kiện đỉnh cấp phòng ngự Tiên Thiên Linh Bảo, có tên là Tụ Bảo Bồn.Đúng như tên gọi, nó có thể hội tụ thậm chí trấn áp linh bảo trong thiên hạ, thậm chí có thể tụ tập khí vận, vô cùng thần kỳ.Nếu biết Phân Bảo Nham có cơ duyên như vậy, e rằng giờ này những người kia đã hối hận đến mức đấm ngực dậm chân rồi.Ôn Vũ thu Tụ Bảo Bồn xong, hài lòng gật đầu, khóe miệng cong lên một nụ cười, thuấn di về phía Tử Tiêu Cung.Khi Ôn Vũ quay về Tử Tiêu Cung, mọi người vừa vặn trở lại.

Khi nhìn thấy Ôn Vũ, tất cả đều ngây người, nhưng nhanh chóng khôi phục lại.Trong lòng không khỏi cảm khái, Không Gian Pháp Tắc quả thật đi không hình, về không dấu.Lúc này tất cả mọi người có mặt đều không nói gì, toàn bộ nhìn về phía bục cao, nơi Hồng Quân toàn thân tán phát thiên uy nhàn nhạt và thần sắc gần như vô tình.Đột nhiên, Đế Tuấn phía dưới mở miệng: “Lão Sư, nay Hồng Hoang đại loạn sắp tới, Yêu Tộc ta nguyện ý bảo vệ Hồng Hoang, nay xin lập Thiên Đình, mong ngài thành toàn!” Đế Tuấn nói xong, nhìn Thái Nhất một cái, tiếp đó hai người quỳ phục trước Hồng Quân.Hiện nay Thiên

Đình chưa được thừa nhận, cần có sự đồng ý của Hồng Quân mới được.Hồng Quân nghe vậy, nhàn nhạt nói: "Việc này các ngươi cứ tự mình làm là được." Không còn để ý đến hai người nữa, Hồng Quân tiếp tục nói: "Bàn Cổ khai thiên tích địa, tạo Hồng Hoang vạn vật, ta được thần khí tạo hóa, thuận theo Thiên Đạo, truyền đạo chúng sinh, đến hôm nay công đức viên mãn.""Đột nhiên cảm nhận đại thế của Thiên Đạo, số năm mươi thiếu một, ta tuy có nhiều thần thông, nhưng không thể bổ sung trọn vẹn, sau nhiều suy tư, nguyện lấy thân hợp Đạo, chiếu cố thiên hạ chúng sinh, kéo dài cái nhân của trời đất, bổ sung cái bất nhân lớn của trời đất." Nói xong, khí tức trên người Hồng Quân càng trở nên hư vô phiêu diểu, mọi người lúc này nhìn y lại giống như nhìn thấy Thiên Đạo vậy.

"Mong Lão Sư suy nghĩ kỹ!" Mọi người thấy trạng thái của Hồng Quân, hiển nhiên đã biết việc này không thể nghịch chuyển, thế là lần lượt làm bộ cung thân bái tạ.Thực ra trong lòng họ đã sớm vui sướng khôn cùng, đặc biệt là Đế Tuấn và Thái Nhất.Là hoàng giả của Yêu Tộc, họ tự nhiên không mong muốn có người ở trên đè đầu cưỡi cổ, nếu Hồng Quân lấy thân hợp Đạo, sau này cơ bản sẽ không còn xuất hiện nữa, những ngày tháng tốt đẹp của Thiên Đình Yêu Tộc cũng sắp đến rồi.Trong lòng một số Chuẩn Thánh thì nghĩ, chỉ cần Hồng Quân không xuất hiện, vậy Chuẩn Thánh sẽ là cường giả mạnh nhất trong Hồng Hoang, hiển nhiên một bước nhảy vọt trở thành người đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang, trong lòng tự nhiên hân hoan vô cùng.Hồng Quân nhìn mọi người một lượt, tiếp tục nói: "Ta là Thiên Đạo, chỉ quản đại vận của thiên thế, đến lúc này đại đạo hưng thịnh, ắt sẽ có Thánh Nhân xuất thế, để thuận ứng Thiên Đạo.""Là Thánh Nhân, vạn kiếp bất diệt, không vướng nhân quả.

Thánh Nhân vô vi, nên không bại, không mất.

Thánh Nhân từ bỏ những gì quá mức, xa xỉ, thái quá, các ngươi

cần ghi nhớ!”Mọi người phía dưới nghe vậy, lại lần nữa cung thân bái tạ: “Lời giáo huấn của Lão Sư, đệ tử tự nhiên không dám quên.”Cuối cùng, Hồng Quân lại nói: “Khắc ghi, nếu không phải đại kiếp của trời đất, Hồng Quân sẽ không xuất hiện.

Từ nay về sau, Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân.

Các ngươi sau này tự mình liệu mà làm!”Tất cả mọi người đều nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của Hồng Quân, đó là một loại răn dạy, đồng thời cũng là cảnh cáo.

Tiếp đó, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi trên người Hồng Quân.Chỉ thấy Hồng Quân vung tay lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp trong suốt tinh oánh, trên đó đã lộ ra ý vị viên mãn, thần quang nổi lên, Hồng Quân khẽ thốt ra hai chữ: “Hợp...

Đạo.”Theo hai chữ đó vang lên.Trời đất Hồng Hoang tự cảm ứng, hào quang màu vàng lóe lên, tử khí mênh mông, Tạo Hóa Ngọc Điệp quang mang đại tác, hóa thành một đạo quang luân trong suốt, nhập vào giữa mi tâm Hồng Quân.Tiếp đó, thân ảnh của y bắt đầu hư ảo, khí tức trên đó không còn chút tình cảm nào, trong ánh mắt của mọi người, y từ từ biến mất tại chỗ.Ngay sau đó, tất cả mọi người đều cảm giác cả trời đất dường như trong khoảnh khắc đó trở nên hoàn chỉnh hơn.Ôn Vũ lúc này lại cảm nhận giữa Thiên Đạo dường như tồn tại một ý vị không tên, không rõ ràng.Dưới sự cảm nhận kỹ lưỡng, Ôn Vũ cũng lờ mờ nhận ra điều gì đó, dường như giữa Thiên Đạo đang tràn ngập một loại ý thức, ẩn chứa thứ tình cảm kỳ dị.Ôn Vũ lại một lần nữa ngưng thần cảm tri, với tư cách là cường giả Chuẩn Thánh, y có thể cảm nhận sự tồn tại của Thiên Đạo.Một lát sau, Ôn Vũ từ từ mở đôi mắt, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng, hiển nhiên không nhìn ra được gì.Có phải tu vi không đủ, không thể cảm nhận sao?

Ôn Vũ trong lòng không khỏi tự hỏi, thế là tâm thần khẽ động, truyền một đạo niệm cho Thanh Liên Đạo Nhân.Lúc này chỉ có thể dựa vào Thanh Liên Đạo Nhân đã đạt cảnh giới Hỗn Nguyên để cảm nhận biến hóa của Thiên Đạo.Lương cửu sau, đột nhiên trong đầu Ôn Vũ có thêm một đạo tin tức, trong đạo tin tức đó bao hàm tất cả những gì Thanh Liên Đạo Nhân đã tra xét.Khi Ôn Vũ đọc kỹ, thần sắc lập tức đại biến.Khi biểu cảm của Ôn Vũ biến hóa, ánh mắt của mọi người đều rơi trên người y, trên mặt họ đều lộ ra vẻ bất ngờ, không biết vì sao sắc mặt đối phương lại đại biến.Nhưng họ cũng không lên tiếng, sau khi cảm nhận một lát, hoàn toàn không còn cảm giác được sự tồn tại của Hồng Quân nữa, họ cung thân hành một đạo lễ về phía bục cao, rồi lần lượt rời đi.Trong đó Nữ Oa, Phục Hy cũng đi theo đám đông.Còn Đế Tuấn và Thái Nhất, càng không ngoảnh đầu lại mà đi về phía Thiên Đình, dù sao Đạo Tổ đã bảo tự mình quyết định, vậy việc lập Thiên Đình là việc quan trọng hàng đầu, không thể chậm trễ.Đợi tất cả mọi người đi hết, trong Tử Tiêu Cung chỉ còn lại một mình Ôn Vũ.Chỉ là, lúc này Ôn Vũ không có bất kỳ dị động nào, tất cả mọi người rời đi đều không làm y kinh động, bởi vì tâm thần của y hoàn toàn chìm đắm trong sự chấn kinh cực lớn đó.Nguyên nhân không gì khác, tin tức đó rất rõ ràng nói cho Ôn Vũ biết, Thiên Đạo đã sản sinh ý thức tự ngã.Còn vì sao lại sản sinh ý thức, hiển nhiên liên quan đến việc y đã ra tay vài lần trước đó, khiến Thiên Đạo tỉnh lại sớm.Dù sao theo quỹ đạo ban đầu, Hồng Hoang sẽ tự vận chuyển, không có chút biến hóa nào, nhưng không ngờ lại xuất hiện biến số Ôn Vũ.Sau khi Thiên Đạo sản sinh ý thức, nó sẽ muốn hóa hình xuất thế, có được thân thể.Hồng Quân hợp Đạo hiển nhiên cũng có sự chỉ thị của ý chí Thiên Đạo, cũng có thể là một kế hoạch, nếu không dù Hồng Quân có thủ đoạn lớn đến đâu, đoạn nhiên không thể hợp nhất với Thiên Đạo.Như vậy, Thiên Đạo của thế giới này đã xảy ra biến hóa bản chất, bắt đầu dần dần phát triển theo hướng Thiên Đạo Thần

Mộ.Thiên Đạo là quy tắc vận hành của vạn vật thế gian, vốn dĩ công bằng vô ý thức, một khi nó có ý thức, sẽ giống như vạn vật chúng sinh, hành sự ôm giữ mục đích, sản sinh các loại tham dục, ác niệm và tư tâm, từ đó khiến cán cân công bằng vốn có bắt đầu nghiêng lệch bất thường.Thiên Đạo Hồng Hoang theo đuổi sự chí cao vô thượng, không cho phép bất kỳ ai siêu thoát, thế là nó không từ thủ đoạn, tìm mọi cách để nâng cao thực lực của bản thân.Vì vậy, Thiên Đạo bắt đầu tính kế chúng sinh, tiêu diệt vạn vật chúng sinh trong Hồng Hoang, từ đó thu lấy sức mạnh, lớn mạnh bản thân, Lượng Kiếp cũng vì thế mà sinh ra.Đọc xong đoạn tin tức đó, tâm thần Ôn Vũ hiển nhiên chịu một đả kích cực lớn.

Thiên Đạo sản sinh ý thức, vậy sau này hành sự phải cẩn thận hơn, nếu không một khi bị Thiên Đạo tính kế, e rằng có hiểm nguy vạn kiếp bất diệt.Ôn Vũ lắc lắc đầu, thu hồi tâm tư, biến hóa của Thiên Đạo đã không thể ngăn cản, nghĩ nhiều cũng không có ý nghĩa gì, chi bằng nắm chặt thời gian quay về đột phá là điều quan trọng, chỉ cần thực lực cường đại, tương lai mới có khả năng siêu thoát.Thế là, Ôn Vũ trực tiếp lóe thân rời khỏi Tử Tiêu Cung, bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo.Sau khi y rời đi, Tử Tiêu Cung đang đứng sừng sững trong Hỗn Độn, trực tiếp biến mất trong Hỗn Độn, dường như chưa từng xuất hiện.Khi Ôn Vũ sắp về đến Bồng Lai Tiên Đảo, Nguyên Thần của y đột nhiên truyền đến một trận rung động, dường như có thứ gì đó sắp hiện thế, và thứ đó có liên quan đến y.Đã có duyên, tự nhiên không thể bỏ qua, thế là y lập tức thuận theo cảm ứng mơ hồ truyền đến từ thân thể, bay về phía phương hướng thần bí đó.Khi Ôn Vũ đang trên đường, cảm nhận vị trí mà thứ kia xuất thế, trên mặt y lóe lên một thần sắc cổ quái.Bởi vì phương hướng đó rõ ràng là đi về phía Huyết Hải, với tư cách là chủ nhân Huyết Hải, y tự nhiên rất rõ ràng.Toàn bộ Huyết Hải vốn đã bị hấp thu một lần, nhưng khi y rời đi thì nó lại ngưng tụ lại không ít.

Chẳng lẽ trong Huyết Hải mới ngưng tụ lại này lại có thứ gì đó ra đời sao?

Ôn Vũ trong lòng nghi hoặc.Thế là y ôm ấp một tia nghi vấn, xuyên qua hư không, không ngừng nghỉ lao về phía Huyết Hải.Một lát sau, thân ảnh Ôn Vũ từ trong hư không bước ra, từ từ đáp xuống trên Huyết Hải.Ánh mắt y chú ý nhìn xuống Huyết Hải phía dưới, trong đôi mắt lóe lên một tia kinh ngạc, chỉ thấy Huyết Hải phía dưới, đã lại ngưng tụ ra gần trăm vạn phương viên phạm vi, chỉ là so với trước đó vẫn còn kém xa.Máu ở trong đó không còn là màu sắc như trước, tuy cũng có một chút ô đen, nhưng màu đỏ tươi rực rỡ gần như đã che lấp đi màu đen, yêu diễm vô cùng.Thứ hai, Huyết Hải ở đây tuy khí tức vẫn kinh người, nhưng hiển nhiên không còn mạnh mẽ như Huyết Hải chứa máu của ba ngàn Ma Thần ngày xưa.Thân hình Ôn Vũ khẽ động, trong chớp mắt đã xuất hiện trong Huyết Hải.Khi trở lại Huyết Hải, Ôn Vũ cảm giác toàn thân vô cùng sảng khoái, cảm giác vui vẻ đó giống như một kẻ lãng tử xa nhà đã lâu nay trở về quê hương yêu dấu vậy.Nhưng y không dừng lại để hưởng thụ giây phút tĩnh lặng, mà tiếp tục tiến về phía vị trí cảm ứng được.Khi Ôn Vũ đến trung tâm Huyết Hải, lập tức nhìn thấy một cảnh tượng khiến y vô cùng bất ngờ phía trước.Chỉ thấy ngay chính giữa Huyết Hải, hiện ra một khe nứt không gian nhỏ bé, trong khe nứt không gian đó không ngừng truyền ra khí tức kinh người, cảm giác rung động trong lòng y chính là từ đó tán phát ra.Ôn Vũ tỉ mỉ đánh giá khe nứt không gian đó, trong lòng lóe lên một tia kinh ngạc, phát hiện khe nứt không gian này khác với những khe nứt không gian bị phá vỡ mà y thường thấy, thậm chí có sự khác biệt bản chất.Bởi vì khí tức truyền ra từ bên trong khe nứt không gian rất giống với khí tức của Tiểu Bí Cảnh Bất Chu Sơn.

"Chẳng lẽ bên trong khe nứt không gian là một Tiểu Bí Cảnh sao?" Ôn Vũ sờ cằm, trên mặt mang theo một tia suy tư, sau khi cảm nhận

thêm một lần nữa, y khẽ nói.Không... nếu thật sự là một Tiểu Bí Cảnh, vì sao trước đây y chưa từng phát hiện ra?

Ôn Vũ trong lòng không khỏi nghi hoặc.Chỉ là tia nghi vấn này không kéo dài bao lâu, y đã hiểu ra.Cảnh giới của y lúc đó vừa mới đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, thực lực căn bản không đủ để phát hiện Tiểu Bí Cảnh ẩn giấu này.Bây giờ, tu vi của y đã đạt Chuẩn Thánh, có thể cảm nhận biến hóa giữa trời đất.Lại tu luyện Không Gian Pháp Tắc, đối với không gian nhất đạo có linh giác cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần có một tia không gian ba động, y đều có thể cảm ứng rõ ràng.

Huống hồ là khe nứt không gian hiển hiện rõ ràng như vậy!Ôn Vũ nhìn khe nứt không gian đó, trong lòng bắt đầu suy tính.Hiện tại y nghĩ, đã đến đây rồi, vậy tự nhiên phải tiến vào một chuyến để tìm hiểu rốt cuộc, nếu không chẳng phải đã bỏ lỡ cơ duyên này sao?Thế là Ôn Vũ không còn do dự nữa, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, xông thẳng vào trong khe nứt đó.Sau một trận trời đất biến đổi, toàn bộ con người y xuất hiện trong bầu trời của một không gian kỳ dị.Tiếp đó Ôn Vũ bắt đầu đánh giá không gian này.Dưới sự tra xét, y đã phát hiện ra bản chất của không gian này, quả thật là một không gian giống như Tiểu Bí Cảnh Bất Chu Sơn.Bí cảnh này nhìn sơ qua thì lớn hơn Tiểu Bí Cảnh Bất Chu Sơn, đủ hai ba lần, cảnh sắc bên trong cũng khác biệt trời vực.Chỉ thấy một vùng đại địa tràn ngập sắc máu, miên man bất tận, rộng lớn vô bờ.Ở xa nhất trên đại địa là một ngọn núi đen khổng lồ, tràn ngập vẻ quỷ dị, toàn bộ ngọn núi không có đỉnh, mà là một mặt cắt ngang, dường như bị một vật sắc bén chém ngang eo.Trên đỉnh núi, một mặt trời khổng lồ phát ra hắc mang, bên cạnh mặt trời là một vầng huyết nguyệt, hai thứ giao nhau hô ứng, vô cùng thần kỳ.Ôn Vũ đáp xuống mặt đất, vừa đặt chân lên mảnh đất này, y liền cảm giác dưới chân truyền đến cảm giác mềm mại, nhìn kỹ mới

biết mảnh đại địa này hoàn toàn do cát sỏi tạo thành.Không để ý đến sự bất thường của mặt đất, Ôn Vũ tiếp tục đi về phía trước.Dọc đường đi, y phát hiện đại địa màu đỏ có thể nói là khe rãnh chằng chịt, khắp nơi tan hoang, nhìn qua giống như vừa trải qua một trận đại chiến tuyệt thế.Nhưng Ôn Vũ trên mặt đất, ngoài việc nhìn thấy đất đai dường như bị máu tươi nhuộm đỏ, không còn bất kỳ vật gì khác, ngay cả một cọng cỏ dại cũng không thấy.Càng đừng nói đến thi thể hài cốt do chiến tranh để lại.Không biết từ lúc nào, Ôn Vũ đã đến chân ngọn núi đen đó, ngẩng đầu nhìn lên, ngọn núi đen và đất đỏ dưới chân tạo thành sự đối lập rõ rệt.Dường như ranh giới giữa Địa Ngục Hỏa Sơn và Địa Ngục Cửu U, khiến người không khỏi rùng mình.Ôn Vũ bước một bước, đáp xuống chân ngọn núi đen, sau khi không cảm nhận được bất kỳ cảm giác kỳ dị nào, y yên tâm đi về phía núi.Bởi vì cảm ứng vốn có lúc mạnh lúc yếu đó trong khoảnh khắc này đột nhiên trở nên rõ ràng, hiển nhiên cơ duyên kia chính là ở trên ngọn núi này.Tiếp tục đi lên, Ôn Vũ đột nhiên cảm giác trên ngọn núi này dường như truyền ra một tia tử vong khí tức, nhưng nó không xông về phía y, mà dung nhập vào giữa trời đất, chớp mắt biến mất.Một lát sau, lại một tia tử khí truyền đến, và hành động giống như trước, cứ thế lặp đi lặp lại, không biết mệt mỏi, tử khí không ngừng giao dung với trời đất của Tiểu Bí Cảnh.Ôn Vũ cảm nhận tia tử khí này, Nguyên Thần trong lòng hơi run rẩy, hiển nhiên, tử khí có liên quan đến cơ duyên của y.Thế là Ôn Vũ không còn dừng lại, trực tiếp đi về phía nơi tử khí này thoát ra.Không lâu sau, y đã đến được nguồn gốc của tia tử khí này.Chỉ thấy phía trước là một sơn động đen kịt vô cùng, cửa động không lớn, vừa vặn có thể dung nạp một người đi vào, thêm một người thì không được.Ôn Vũ đứng trước cửa động, có thể cảm nhận rất rõ ràng tử vong khí tức khủng bố cực độ và sát khí âm lãnh vô cùng truyền ra từ trong động phủ.Nhìn cửa động u ám, Ôn Vũ nhất thời có chút do dự, cảnh tượng này thực sự khiến người đứng ngồi

không yên.Không ai có thể đối mặt với cái chết mà không chút sợ hãi! Một lúc lâu sau, Ôn Vũ dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

"Đã đến đây rồi, không có lý do gì từ bỏ." Trong đôi mắt y lóe lên một tia quyết ý, trong lòng kiên quyết, nhảy mình bước vào trong động phủ.Vừa bước vào trong động phủ, tử vong chi khí và sát khí nồng đậm ập vào mặt, suýt chút nữa khiến tâm thần y cũng phải run rẩy, có thể thấy được sự khủng bố của hai luồng khí tức này.Ổn định tâm thần xong, Ôn Vũ nhìn về phía trước, đập vào mắt là một thông đạo u ám sâu thẳm, giống như cái miệng khổng lồ của một hung thú, nuốt chửng tất cả những gì đi qua.Y một mặt ổn định tâm thần, một mặt tiếp tục men theo thông đạo đi vào bên trong.Trong sơn động dường như không có khái niệm thời gian, Ôn Vũ cũng không biết đã đi bao lâu, thông đạo dường như không có tận cùng, y cũng chỉ đành tiếp tục đi xuống.Cuối cùng, Ôn Vũ nhìn thấy một vệt sáng yếu ớt phía trước, tuy rằng không quá chói mắt, nhưng ít nhất có thể phân biệt với thông đạo.Mang theo tâm trạng bất an và căng thẳng, Ôn Vũ đi vào vị trí có ánh sáng yếu ớt đó.Bước một bước ra, Ôn Vũ cuối cùng đã chứng kiến cảnh tượng ở cuối thông đạo, khi hoàn toàn nhìn rõ cảnh tượng bên trong, y lập tức bị chấn kinh đến mức không thể tin nổi.Chỉ thấy, trong động phủ, một cỗ thi thể cực kỳ khổng lồ nằm ngang ở đó, thi thể lớn đến mức có vạn trượng, Ôn Vũ đứng trước thân thể nó, nhỏ bé như hạt bụi, không đáng kể.Từ thi thể khổng lồ này, toàn thân tán phát ra khí thế khủng bố đáng sợ.Ngay cả khi Ôn Vũ nhìn thấy Hồng Quân với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn trước đây, khí tức trên người y dường như cũng không thể sánh bằng khí tức tự nhiên tán phát ra từ thi thể trước mắt.

Có thể thấy được sự khủng bố của nó.Lúc này Ôn Vũ dưới khí thế khủng bố cực độ, giống như một chiếc thuyền nhỏ giữa biển, chao đảo không ngừng.

“E rằng đây là thi thể của Hỗn Độn Ma Thần bị Bàn Cổ chém giết!” Ôn Vũ ổn định thân hình xong, nhìn cỗ thi thể khổng lồ, lẩm bẩm nói.E rằng chỉ có Hỗn Độn Ma Thần, sau khi chết mới có thể duy trì khí tức khủng bố như vậy.Ôn Vũ nhảy lên, bay lên không trung trên thi thể Hỗn Độn Ma Thần.Khi hoàn toàn có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của thi thể, Ôn Vũ mới dừng lại.Chỉ thấy một người đàn ông vô cùng uy nghiêm, thần võ phi phàm, râu ria lưa thưa phủ kín toàn bộ khuôn mặt, càng tăng thêm một chút cảm giác tang thương, đôi mắt nhắm chặt, môi mím chặt, không có chút huyết sắc nào.Ôn Vũ nhìn Hỗn Độn Ma Thần đã chết, trong lòng có chút cảm khái, dù cường đại đến mức này, vẫn không thoát khỏi vận mệnh cái chết sao?Y lắc lắc đầu, gạt bỏ tia nghi ngờ kỳ dị đó ra khỏi đầu, tiếp đó nhìn xuống, thấy ở rốn của thi thể đó, hội tụ một khối tử khí khổng lồ vô cùng có màu ô đen.Ôn Vũ vừa nhìn thấy khối tử khí này, tâm thần y bắt đầu hơi run rẩy, Trảm Thi Chi Pháp vốn không có chút động tĩnh nào cũng trong khoảnh khắc này bắt đầu hoạt động.Cùng lúc đó, Ôn Vũ cuối cùng cũng hiểu ra cơ duyên mà y cảm ứng được trong lòng, hóa ra là khối tử khí này.Chỉ là khối tử khí này có chút khác biệt với tử khí trên Hồng Hoang đại địa, hiển nhiên là Tiên Thiên Tử Khí ngưng tụ lại sau khi Hỗn Độn Ma Thần chết.Ôn Vũ nhanh chóng bước tới, nhưng cũng không đi quá gần, dù sao Tiên Thiên Tử Khí khủng bố cực độ, uy lực vô cùng.Khi càng ngày càng gần Tiên Thiên Tử Khí, trong lòng y đột nhiên lóe lên một tia minh ngộ, lập tức hiểu ra khối tử khí này có thể dùng để gửi gắm thần thai tiên thiên của ác thi, hiệu quả của nó thậm chí còn mạnh hơn không ít so với Tiên Thiên Chí Bảo.Biết được điều này, Ôn Vũ không chút do dự, trực tiếp khoanh chân ngồi giữa hư không, nín thở ngưng thần, toàn bộ con người tiến vào một trạng thái huyền diệu.Một lúc lâu sau, trên thân thể Ôn Vũ dường như có khí thế khủng bố đang ngưng tụ, đồng thời khí tức của y dần dần dâng trào.Khi toàn bộ khí thế của Ôn Vũ đạt đến đỉnh phong, y đột nhiên

mở đôi mắt, đồng thời khẽ quát một tiếng: “Trảm!”Theo lời nói vang lên, từ giữa mi tâm của y, một đạo ác niệm đỏ thẫm cấp tốc bay ra, trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ, trực tiếp nhập vào khối Tiên Thiên Tử Khí đó.Khối tử khí vốn vô cùng yên tĩnh sau khi ác niệm của Ôn Vũ tiến vào lập tức bắt đầu chấn động không ngừng, tử khí quanh thân mênh mông phun trào.Khoảnh khắc tiếp theo, từng đạo khí tức huyền diệu truyền ra từ khối tử khí đó, tử khí vốn không ngừng phun ra ngoài, lập tức dừng lại, rồi co rút vào trong khối tử khí.Theo thời gian trôi qua, khối tử khí cuối cùng cũng bắt đầu sản sinh biến hóa kỳ dị.Giống như Thanh Liên Đạo Nhân xuất thế, ác thi cũng từ từ hội tụ thành hình từ trong tử khí, một bóng người đen kịt ẩn hiện, nhìn không rõ ràng, nhưng Ôn Vũ biết, đó là điềm báo phân thân ác thi đang ngưng tụ thành hình.Đột nhiên, Ôn Vũ cảm giác trên khối tử khí lại xảy ra một loại biến hóa nào đó, chính xác hơn là sự biến hóa từ chết chuyển sang sống.Tử khí vốn dĩ là cực hạn của sự chết, sau khi lợi dụng nó để chém thi, cực hạn của sự chết đang lặng lẽ chuyển biến thành sinh cơ, phân thân chém thi tự nhiên trở thành sinh cơ trong tử khí.Lúc này, bóng người trong khối tử khí quanh thân quang mang đại tác, tán phát ra huỳnh quang màu trắng nhàn nhạt, tạo thành sự đối lập rõ rệt với tử khí bên ngoài.

“Vốn sinh tử luân chuyển, chính là luân hồi!” Theo một giọng nói trầm thấp truyền ra từ trong tử khí, bóng người đó dường như đã giác ngộ, khí tức lập tức bắt đầu bùng nổ điên cuồng, tử khí xung quanh cũng nhanh chóng co rút, không ngừng hội nhập vào trong thân thể y.Ánh mắt Ôn Vũ chăm chú nhìn chằm chằm vào sự biến hóa trên bóng người đó.Cuối cùng, khi tất cả tử khí hoàn toàn bị hấp thu, quang mang trên bóng người cũng theo đó biến mất.

Ngay sau đó, một Đạo nhân trẻ tuổi mặc đạo bào màu huyền hắc, trên đạo bào lóe lên sáu đạo quang luân màu vàng kim, hư ảo mờ mịt,

nhìn không rõ ràng, dung mạo lại có vài phần tương tự Ôn Vũ, từ trong đó bước ra.

"Bần đạo Sinh Tử Đạo Nhân, ra mắt đạo hữu." Đạo nhân trẻ tuổi đứng trước Ôn Vũ, chắp tay, mở miệng nói.

"Đạo hữu không cần như vậy, chúng ta vốn là một thể." Ôn Vũ gật đầu, mỉm cười nói, tiếp đó tâm niệm khẽ động, Tam Hoa đều phóng thích ra, Sinh Tử Đạo Nhân liền trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang nhập vào đóa hoa ở giữa.Có kinh nghiệm chém thi một lần, Ôn Vũ cũng không nói thêm lời thừa với Sinh Tử Đạo Nhân, trực tiếp để y quay về trong Tam Hoa.Theo sự dung nhập của Sinh Tử Đạo Nhân, khí tức trên người Ôn Vũ bắt đầu dâng trào, một năng lượng mênh mông khủng bố từ trong thân thể bùng phát.Từng đạo đạo vận huyền diệu tán khai, gông xiềng Chuẩn Thánh trung kỳ trong nháy mắt bị phá vỡ.Lúc này, Pháp Tắc Chi Lực trong Nguyên Thần quang mang đại tác, khí tức Pháp Tắc Chi Lực tầng thứ hai bùng nổ mạnh mẽ.Ôn Vũ trong lòng lập tức hiểu ra, hóa ra khi chém thi đột phá, y đồng thời kích động Pháp Tắc Chi Lực bị áp chế ở Chuẩn Thánh sơ kỳ.Cũng có nghĩa là, y sẽ cùng đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ bằng Pháp Tắc và chém thi.Theo thời gian trôi qua, khí tức trên thân thể Ôn Vũ càng trở nên huyền diệu, khí thế khủng bố không ngừng bùng phát, tán ra xung quanh.Tuy rằng khí thế Ôn Vũ bùng phát ra quả thực mạnh mẽ, nhưng nơi đây lại có một tôn Hỗn Độn Ma Thần, thế là khi khí thế bùng phát ra của y chạm vào khí thế tán phát ra từ thi thể Hỗn Độn Ma Thần, căn bản không tạo nên bất kỳ làn sóng nào, trực tiếp bị áp chế, và hoàn toàn dung hợp vào khí thế của Hỗn Độn Ma Thần.Ôn Vũ xem như không thấy, tâm thần khẽ động, pháp lực trong cơ thể không ngừng dũng động, theo đó, khí tức trên người y cũng như một tên lửa điên cuồng bay lên.Không lâu sau, khí tức trên người y đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng vẫn không dừng lại, vẫn đang không ngừng

tăng lên, khi khí tức này đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh trung kỳ, y mới từ từ dừng lại.Một lát sau, Ôn Vũ mở đôi mắt, tiếp đó khí tức trên thân thể cũng lập tức dịu xuống, dường như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

"Lần này Pháp Tắc Chi Đạo và Trảm Thi Chi Đạo cùng đột phá đã tiết kiệm được không ít thời gian." Ôn Vũ cảm nhận biến hóa của thân thể, trong lòng vui mừng, lẩm bẩm nói.Vốn dĩ y định sau khi Trảm Thi Chi Đạo đột phá, lại tìm cơ hội đột phá Pháp Tắc Chi Đạo, nhưng sự đột phá lần này lại hoàn toàn mang đến bất ngờ, sau này không cần phải đơn độc đột phá pháp tắc Chuẩn Thánh nữa.Sinh Tử Đạo Nhân xuất thế xong, y vẫn chưa tìm hiểu kỹ, lúc này chính là thời điểm thích hợp.Tâm niệm khẽ động, trong đầu Ôn Vũ lập tức truyền đến tin tức của Sinh Tử Đạo Nhân.Tu vi của đối phương hiện tại cao hơn Ôn Vũ một bậc, đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, điều này cũng phải công lao của việc Sinh Tử Đạo Nhân khi ngưng tụ thành hình đột nhiên cảm ngộ Luân Hồi Chi Đạo.Vốn dĩ sau khi lợi dụng Tiên Thiên Tử Khí để chém thi hóa hình, tu vi chỉ đạt Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng nhờ cảm ngộ Đại Đạo lại trực tiếp đẩy y lên Chuẩn Thánh hậu kỳ.Hơn nữa, tuy Sinh Tử Đạo Nhân ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng tiềm lực của y lại vô cùng, thậm chí còn lớn hơn tiềm lực của Thanh Liên Đạo Nhân.Là hóa thân được chém ra từ ác niệm gửi gắm vào Tiên Thiên Tử Khí, tự nhiên không phải là những phân thân chém thi gửi gắm vào Tiên Thiên Linh Bảo có thể so sánh được.Dù sao Tiên Thiên Linh Bảo vừa xuất thế đã quyết định phẩm chất của nó, tiềm lực của phân thân chém ra từ đó tự nhiên cũng sẽ bị hạn chế.Nhưng Tiên Thiên Tử Khí lại khác, gần như không có giới hạn trên, có thể không ngừng hấp thu tử khí, lớn mạnh bản thân, nâng cao tu vi.Phân thân chém thi khác của Ôn Vũ là Thanh Liên Đạo Nhân, với tư cách là phân thân hóa thành từ Hỗn Độn Thanh Liên, cũng có tiềm lực vô cùng.Dù sao Liên Đài không chỉ có ba đóa, trong Hồng Hoang còn tồn tại Thập Nhị Phẩm

Công Đức Kim Liên và Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.Nếu có thể có được hai đóa Liên Đài này, vậy Thanh Liên Đạo Nhân không nghi ngờ gì có thể tiến thêm một tầng cao mới.Trong Hồng Hoang e rằng không ai có phân thân chém thi có thể đạt đến trình độ như Ôn Vũ, Sinh Tử Đạo Nhân không kể Luân Hồi Chi Đạo, chỉ dựa vào tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ đã khiến người khác phải ngưỡng mộ than thở, càng đừng nói đến Thanh Liên Đạo Nhân ở cảnh giới Hỗn Nguyên.

"Không biết thi thể Hỗn Độn Ma Thần vì sao lại ở chỗ này?" Ôn Vũ điểm xong thu hoạch, sờ cằm, lẩm bẩm nói.Trầm tư một lát, y vẫn không hiểu, thế là y không còn nghĩ về vấn đề này nữa.Đã lấy đi cơ duyên ở đây, vậy cũng không cần phải nán lại ở đây nữa, lúc này là lúc quay về bế quan.Ôn Vũ quay về đường cũ, do tử khí ở đây toàn bộ được dùng để ngưng tụ phân thân chém thi, tử khí trong thông đạo cũng đã không còn tồn tại, nên y nhanh chóng quay về bên ngoài động huyệt.Tiếp đó bước một bước ra, rời khỏi khe hở không gian đó.Sau khi trở về Huyết Hải, Ôn Vũ trực tiếp ra tay, bố trí một cấm chế bên ngoài khe nứt không gian này, ngăn chặn khí tức tiết lộ bị người khác phát hiện.Lúc này, Ôn Vũ chợt nghĩ, Hỗn Độn Ma Thần đã có thể bảo tồn nhục thân hoàn hảo như vậy, chắc hẳn trong cơ thể y vẫn còn tinh huyết tồn tại, nhưng vừa nghĩ đến nhục thân khủng bố của Hỗn Độn Ma Thần đó, y liền dẹp bỏ ý niệm này.Dù sao nhục thân ở trình độ đó, không phải là thứ mà y hiện tại có thể phá vỡ được, ngay cả khi đối phương đã chết.

"Ong!" Lúc này, một tiếng động kỳ dị truyền đến, tiếp đó thân ảnh Sinh Tử Đạo Nhân hiện ra trước mắt Ôn Vũ.

Chương 100

"Ra mắt Bản Tôn." Sinh Tử Đạo Nhân vừa xuất hiện, thấy Ôn Vũ liền hành một lễ, tiếp đó nói: "Ý của Bản Tôn ta đã hiểu, ta sẽ trấn thủ nơi này ngay lập tức!"Hai người vừa ngồi xuống, vì chủ nhân trước tiên hiển hóa Tam Hoa để bày tỏ thành ý, nhất thời khánh vân lơ lửng, thần thông tự hiện, linh khí bốc lên, ráng mây tản ra bốn phía.

"Ừm." Ôn Vũ nghe vậy gật đầu, không nói thêm gì nữa, bước một bước vào hư không, rời khỏi nơi này.Sinh Tử Đạo Nhân biết y sẽ xử lý mọi việc, nên những chuyện này không cần y quản, hiện tại điều quan trọng nhất là quay về Bồng Lai Tiên Đảo bế quan.Một lát sau, Ôn Vũ quay về Bồng Lai Tiên Đảo.Bước vào Văn Đạo Các, Ôn Vũ lấy ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu lấy được trên Phân Bảo Nham cùng với mười hai viên Định Hải Châu vốn có.Ba mươi sáu viên Định Hải Châu vừa tụ họp, tất cả châu tử đều tán phát ra huỳnh quang màu lam chói mắt, hơn nữa khí tức trên đó cũng bắt đầu bùng nổ, trực tiếp đạt đến hàng ngũ Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ thiếu một chút là có thể đột phá Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.Chỉ là giữa Thượng Phẩm và Cực Phẩm có một rãnh sâu cực kỳ khó vượt qua, muốn bước qua một bước, khó!Trong Tam Hoa của Phục Hy, một cây cổ cầm màu xanh lam ẩn hiện, thần quang xanh lam rung động, gợn sóng khuếch tán, như thủy triều tuôn trào, từ xa truyền đến, tựa hồ có huyền âm êm tai.

Như vậy, thực lực hiện tại hiển nhiên không đủ để đối đầu với Nữ Oa, đương nhiên, chỉ là bản tôn y.Thanh Liên Đạo Nhân hiện tại tạm thời không phải lúc xuất đầu lộ diện, nên mọi việc đều phải dựa vào y.Ít nhất, tu vi của y phải đạt Chuẩn Thánh viên mãn trước khi Nữ Oa thành Thánh, thậm chí trực tiếp đạt cảnh giới Hỗn Nguyên.Để

làm được điều đó, Ôn Vũ có tự tin, nguồn gốc của sự tự tin chính là từ Thanh Liên Đạo Nhân, với tư cách là phân thân chém thi ở cảnh giới Hỗn Nguyên, y gần như có thể tự mình thể nghiệm những huyền diệu của cảnh giới Hỗn Nguyên.Đối với việc lĩnh ngộ Pháp Tắc Chi Lực cũng có ưu thế trời phú độc đáo.Vì vậy, Ôn Vũ không còn do dự, tâm niệm giao tiếp với Thanh Liên Đạo Nhân, trực tiếp cảm ngộ.Có sự cảm ngộ của Thanh Liên Đạo Nhân, Pháp Tắc Chi Lực và cảnh giới Nguyên Thần trong cơ thể Ôn Vũ bắt đầu nhanh chóng tăng lên.Nói đến Đế Tuấn và Thái Nhất, sau khi trở về Thiên Đình, lập tức bắt tay vào chuẩn bị việc lập Thiên Đình.Dù sao một khi Thiên Đình được thành lập, được Thiên Đạo thừa nhận, vậy toàn bộ Yêu Tộc có thể không ngừng nhận được khí vận, nhanh chóng phát triển lớn mạnh.Chớp mắt, ngàn năm thời gian thoáng chốc trôi qua.Những năm này, Đế Tuấn trước tiên cho tất cả cường giả Yêu Tộc tu luyện công pháp do y sáng tạo ra.Thứ hai, Đế Tuấn thông báo việc thành lập Thiên Đình cho toàn bộ Yêu Tộc, mục đích của y là lợi dụng điểm này, thống nhất toàn bộ Yêu Tộc, khiến Thiên Đình danh chính ngôn thuận trở thành căn cơ của Yêu Tộc, khiến tất cả người Yêu Tộc quy phục.Thực tế, sau khi vài việc này hoàn thành, kết quả đạt được giống hệt như Đế Tuấn đã dự liệu.Rất nhiều Yêu Tộc trong Hồng Hoang sau khi biết Đế Tuấn đã có được bảo địa Thiên Đình, trong lòng đều mong ước đã lâu, dù sao không ai lại không có ý niệm về Động Thiên Phúc Địa.Đế Tuấn những năm này truyền xuống công pháp có thể khiến tất cả người Yêu Tộc tu luyện, khiến rất nhiều Yêu Tộc có thể đắc đạo, cũng khiến rất nhiều người Yêu Tộc lần lượt tràn đầy cảm kích đối với y.Cuối cùng lại có một số đại năng Yêu Tộc giúp sức ở trong đó, vì vậy lần này cuối cùng cũng khiến Yêu Tộc thực hiện được đại thống nhất, lần lượt tiến về Thiên Đình.Thiên Đình Yêu Tộc, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bệ hạ, nay Yêu Tộc ta đã thực hiện đại thống nhất, thực lực

chính là lúc đỉnh thịnh nhất, nếu lúc này thành lập Thiên Đình, chắc chắn là thời cơ tốt nhất." Lúc này, một giọng nói già nua vang lên trong Lăng Tiêu Bảo Điện.Chính là Yêu Thánh Bạch Trạch, trí giả của Yêu Tộc.

"Ừm." Đế Tuấn nghe vậy, gật đầu, trong đôi mắt lóe lên một tia quang mang nóng rực, khoảnh khắc này y đã chờ đợi quá lâu, chỉ cần một bước thành công, đại nghiệp Yêu Tộc có thể thành.Tiếp đó y quay đầu nhìn về phía Thái Nhất, ý vị trong ánh mắt không cần nói cũng hiểu.Thái Nhất lúc này cũng đọc hiểu ý vị trong mắt Đế Tuấn, gật đầu.

"Thiên Đạo ở trên, ta Đế Tuấn/Thái Nhất nguyện ý thành lập Thiên Đình Yêu Tộc, duy trì trật tự trời đất Hồng Hoang, thống ngự Hồng Hoang, mong Thiên Đạo giám chi!" Giọng nói uy nghiêm của Đế Tuấn và Thái Nhất vang vọng tận trời, sức mạnh lời thề hùng vĩ trực tiếp dẫn động thiên địa chi uy.Tất cả, nhưng vẫn chưa kết thúc.

"Kể từ hôm nay, ta Đế Tuấn tự phong là 'Yêu Hoàng', Thái Nhất là 'Đông Hoàng'." "Thiên Đình Yêu Tộc, lập!" "Ong!" Lúc này, trên bầu trời tử khí lượn lờ, vô số ráng mây bỗng nhiên xuất hiện, tiếp đó một dao động kỳ dị truyền khắp cả Hồng Hoang đại địa, rồi lại một ý chí giáng lâm, giữa trời đất dường như nổi lên những đợt sóng linh khí cuồn cuộn, như tiên nữ múa, từng trận tiếng nổ ầm ầm vang vọng.Hiển nhiên, Thiên Đạo đã chấp thuận.Một lát sau, giữa trời đất giáng xuống một đám mây công đức vàng khổng lồ, rải rác bay lượn, trong đó một tầng hóa thành vô số tinh quang, bay lượn trong Thiên Đình, hiển nhiên tiến vào trong cơ thể những người Yêu Tộc.Hai tầng còn lại rơi vào trong cơ thể một số đại yêu và Yêu Thánh trong Lăng Tiêu Bảo Điện.Trong đó, khối lớn nhất thì trực tiếp rơi trên đỉnh đầu của hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, có tới bảy tầng, tiếp đó hóa thành hai khối, lần lượt rơi trên thân thể hai người.Khi công đức nhập

thể, mọi người lập tức hấp thu, thế là tu vi của tất cả mọi người lần lượt bắt đầu xảy ra biến hóa.Phía dưới một số Yêu Thánh và đại yêu của Yêu Tộc, lần này thu được công đức cũng rất nhiều, rất nhiều người đều trực tiếp đột phá cảnh giới, đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.Đế Tuấn và Thái Nhất thu được công đức nhiều nhất, khí tức của họ cũng trong nháy mắt tăng vọt, một lát sau, khí tức trên người hai người dần dần dịu xuống.Chỉ thấy tu vi của họ đạt đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ, chỉ thiếu một chút là có thể đạt Chuẩn Thánh trung kỳ, chỉ là bước này hiển nhiên không thể vượt qua ngay lập lập tức.Cùng lúc đó, tất cả đại năng trong Hồng Hoang, đều bị cảnh tượng này chấn kinh đến mức không thể tin nổi.Yêu Tộc kiến lập Thiên Đình, mong muốn thống ngự Hồng Hoang, đó là một đại sự kinh thiên động địa.Càng quan trọng hơn, Thiên Đạo đã chấp thuận việc thành lập Thiên Đình.Hầu như không cần một số đại năng phải nói, họ đều biết Hồng Hoang đại địa sắp biến thiên, Yêu Tộc làm như vậy, Vu Tộc tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.Một khi Vu Tộc ra tay, tất nhiên sẽ là một trận chiến đấu cực kỳ thảm liệt.Quả nhiên không sai, trong Bàn Cổ Thần Điện của Vu Tộc.

"Đại ca, Đế Tuấn thật to gan, dám lập Thiên Đình, khoác lác thống ngự Hồng Hoang, chẳng phải không coi Vu Tộc ta ra gì sao?" Chúc Dung nóng tính sau khi nghe lời thề thành lập Thiên Đình của Đế Tuấn, đột nhiên nổi giận, đôi mắt tỏa ra huyết quang đáng sợ.

"Không sai, Vu Tộc ta những năm này che giấu tài năng, chờ thời cơ, nhưng không ngờ Yêu Tộc lại dám cuồng vọng đến mức này." Lúc này, Cộng Công một bên nghe lời Chúc Dung nói cũng vẻ mặt phẫn nộ.

"Hai vị huynh đệ nói rất đúng, Yêu Tộc dám lập Thiên Đình hoang đường như vậy, Vu Tộc ta cũng không dễ bắt nạt đâu.

Hiện nay Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chúng ta tuy chưa

hoàn thành, nhưng nhục thân quả thực đã tăng lên không ít, đủ để đánh một trận lớn với Yêu Tộc rồi." Chúc Cửu Âm vốn luôn trầm ổn, trí tuệ cũng mở miệng nói, hiển nhiên hành động của Đế Tuấn đã khiến y nổi giận thật sự.Những năm này, tuy chưa thể thành công lĩnh ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được diễn sinh từ Đô Thiên Thần Sát Quyết, nhưng trong quá trình tham ngộ đại trận lại khiến thực lực nhục thân của y tăng lên không ít, nếu lần này đi đến Yêu Tộc, nhất định có thể mang đến cho Đế Tuấn một bất ngờ.

"Ừm, chư vị huynh đệ nói rất đúng, nếu không trút bỏ được sự bực tức này, e rằng tất cả chúng sinh trên Hồng Hoang sẽ nghĩ Vu Tộc ta dễ bị bắt nạt." "Ta sẽ chuẩn bị một phen, không lâu nữa sẽ lên Thiên Đình, đánh một trận khiến chúng trở tay không kịp." Giọng nói của Đế Giang trầm ổn, mang theo chút uất giận, hiển nhiên cũng bị chọc tức không ít.

"Vâng." Tất cả Tổ Vu phía dưới nghe lời Đế Giang nói, đôi mắt đều sáng lên, đều khẽ ứng đáp.Tiếp đó mọi người lần lượt rời đi, bắt đầu chuẩn bị.Bồng Lai Tiên Đảo, trong Văn Đạo Các.Ôn Vũ mở đôi mắt, dừng lại từ trạng thái tu luyện, hiển nhiên bị việc Yêu Tộc lập Thiên Đình kinh tỉnh.

"Yêu Tộc đã kiến lập Thiên Đình, Lượng Kiếp không còn xa nữa!" Ôn Vũ lẩm bẩm nói.Với ký ức của tiền kiếp, y tự nhiên rất rõ ràng hướng đi của sự việc trong Hồng Hoang, chỉ cần Yêu Tộc kiến lập Thiên Đình, vậy Vu Tộc tất nhiên sẽ ra tay với Yêu Tộc.E rằng lúc đó Vu Tộc đã bắt đầu mưu tính rồi.

Ôn Vũ trong lòng thầm nhủ.Bế quan ngàn năm thời gian, y đã thu hoạch cực lớn, Pháp Tắc Chi Lực có tiến triển vượt bậc, đạt đỉnh phong tầng thứ hai, chỉ cần lĩnh ngộ thêm một chút là có thể đột phá tầng thứ ba, và tu vi cũng theo đó đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.Còn về chấp niệm của Tam Thi Chi Đạo, Ôn Vũ hiện tại không có chút manh

mối nào, chấp niệm không dễ chém bỏ.Y có cơ hội lớn để đạt cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn trước khi Nữ Oa thành Thánh.Thế là không còn do dự nữa, Ôn Vũ lại một lần nữa chìm đắm vào tu luyện, muốn nhân cơ hội đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.Lúc này trong Thiên Đình Yêu Tộc, mọi người vẫn đang chìm đắm trong niềm vui.

"Yêu Tộc ta đã thành lập Thiên Đình, tự nhiên nên mở tiệc lớn mời đại năng Hồng Hoang, để cùng chiêm ngưỡng uy thế Thiên Đình của Yêu Tộc ta." "Các ngươi hãy đi chuẩn bị một phen, Thiên Đình cần được bố trí cho thật long trọng, không thể làm mất thể diện của Yêu Tộc ta." "Ngoài ra, những đại năng trong Hồng Hoang đều phải gửi thư mời, còn về thời gian, định vào một trăm năm sau." "Vào ngày đó, hãy giám sát chặt chẽ nhị lang của Yêu Tộc ta, không được lười biếng trong tu luyện, đợi đến ngày yến tiệc sẽ phô diễn phong thái của Yêu Tộc ta." Đế Tuấn lúc này ngồi trên long ỷ ở vị trí cao nhất trong Lăng Tiêu Bảo Điện, dùng giọng nói vô cùng vang dội nói.Đối với Yêu Tộc, việc thành lập Thiên Đình thành công lần này là đại hỷ sự số một, tự nhiên không thể thiếu việc ăn mừng một phen, mời một số đại năng Hồng Hoang, cũng có thể cho họ thấy thực lực của Yêu Tộc.Việc tuyên truyền tốt nhất không phải là tự mình nói ra, mà là để người khác nói ra!Mục đích cơ bản của Đế Tuấn, chỉ cần các đại năng Hồng Hoang nguyện ý đến, tự nhiên có thể thấy sự phi phàm của Thiên Đình và Yêu Tộc.Còn về việc vì sao lại định kỳ một trăm năm, đó cũng là vì hiện tại Thiên Đình mới được thành lập, cần một thời gian đệm.Rất nhiều người Yêu Tộc sau khi nhận được công đức lần này, lần lượt đột phá, tiến vào bế quan, một trăm năm sau, chắc chắn có thể có sự thăng tiến.Thứ hai cũng là để cung cấp đủ thời gian cho các đại năng Hồng Hoang chuẩn bị, dù sao việc Yêu Tộc thành lập Thiên Đình không phải chuyện bình thường.

"Cẩn tuân pháp chỉ của Bệ hạ." Một số cường giả Yêu Tộc phía

dưới nghe lời Đế Tuấn nói, trên mặt đều lộ ra vẻ hân hoan, lần yến hội này nếu tổ chức tốt, chắc chắn có thể khiến uy vọng của Yêu Tộc lại thăng lên một tầm cao mới.Thế là nói xong, một số Yêu Tộc liền lần lượt rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, bắt tay vào chuẩn bị.Cùng lúc đó, Đế Tuấn càng trực tiếp thi triển pháp lực, thông cáo toàn bộ Hồng Hoang: "Ta là Yêu Hoàng Đế Tuấn, nay tộc ta thành lập Thiên Đình, đặc biệt lấy cơ hội này mở tiệc hỷ lớn, mời các lộ đại năng sau một trăm năm đến Thiên Đình của ta cùng chung vui."Mục đích Đế Tuấn làm như vậy tự nhiên là muốn mời nhiều cường giả hơn đến, tuy rằng đồng thời cũng sẽ phát thư mời ra ngoài, nhưng chưa chắc tất cả đại năng đều có thể nhận được, một số người thậm chí còn không rõ động phủ ở đâu thì làm sao mà mời được.Trong vòng một trăm năm, rất nhiều đại năng trên Hồng Hoang đại địa đều lần lượt nhận được thư mời do Yêu Tộc gửi đến.Phần lớn các đại năng đều gật đầu nhận lấy, hiển nhiên sẽ đến Thiên Đình Yêu Tộc.Còn về Ôn Vũ trong Bồng Lai Tiên Đảo thì không nhận được thư mời, đó cũng là vì động phủ của y không có ai biết.Nhưng y cũng nghe thấy giọng nói của Đế Tuấn thông cáo Hồng Hoang, biết được việc Yêu Tộc mở tiệc.

"Hỷ yến sao, vậy ta cứ đi một chuyến vậy." Ôn Vũ trầm tư một lát, khẽ nói.Tuy rằng y có thù oán với Yêu Tộc, nhưng Đế Tuấn hiển nhiên không thể ra tay với y trong lúc mở tiệc.

Điều quan trọng nhất là, vào ngày đó chắc chắn sẽ xảy ra một số chuyện thú vị.Đó cũng là nguyên nhân cơ bản khiến y đồng ý đi.

"Một trăm năm thời gian, hẳn là kịp." Ôn Vũ nói xong, lại một lần nữa chìm vào bế quan.Một trăm năm thời gian, lặng lẽ trôi qua, ngày Thiên Đình đại bãi yến tiệc cũng theo đó đến.Lúc này trong Thiên Đình Yêu Tộc, đèn lồng kết hoa, thụy khí tràn ngập, một bộ dáng hỉ khánh, hiển nhiên là do người Yêu Tộc đã chuẩn bị rất công phu.Các lộ đại năng trong Hồng Hoang cũng lần lượt động thân, cưỡi mây đạp gió,

hoặc dùng linh thú dẫn đường, bảo xa hộ tống.Giữa trời đất các loại tường vân phiêu đãng, sắc thái hiện ra bảy màu, có cái là màu đỏ lửa, hoặc hiện ra một mảng kim quang, hoặc một mảng thanh vân, dị tượng thần kỳ, lần lượt hiện hóa.Trên bầu trời, lại có các loại linh thú tề tụ, hoặc là kỳ lân thụy thú, hoặc là tiên hạc phiêu dật, hoặc là mãnh hổ đỡ người, hoặc là giao long kéo xe, mỗi bên khoe thủ đoạn tiên gia, cùng nhau đi về Thiên Đình, hạ xuống.Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, một tả một hữu, đang ngồi nghiêm chỉnh, chờ đợi các đại năng đến.

Trong Văn Đạo Các của Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ cũng đã tỉnh lại khi kỳ hạn trăm năm sắp kết thúc.

Giờ khắc này, trên người hắn đang tản mát ra dao động khí tức chỉ có cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ mới có, hiển nhiên, tranh thủ thời gian trăm năm này, hắn đã thành công để tu vi của bản thân tiến thêm một bước, đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Điều này cũng nhờ vào cảm ngộ Hỗn Nguyên từ Thanh Liên Đạo Nhân, cũng như lực lượng pháp tắc vốn dĩ chỉ còn kém một bước cuối cùng.

Lần đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ này, lực lượng pháp tắc đã thành công lĩnh ngộ tầng thứ ba, trên Đạo Quả của Thôn Phệ Pháp Tắc, ban đầu chỉ có một đạo văn màu vàng, nay rõ ràng đã tăng thêm hai đạo, đạt tới ba đạo.

Mọi thứ cũng gần như giống với dự đoán của Ôn Vũ, sự thay đổi số lượng đạo văn màu vàng quả thực có liên quan đến mức độ lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc của bản thân.

Biết được điều này, Ôn Vũ không còn chú ý nữa, con đường Trảm Thi vẫn không thể ngộ ra chấp niệm.

Còn về nhục thân, do tu luyện Đô Thiên Thần Sát Quyết, trong

những năm này cũng đã thành công đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hiện tại, nếu ba loại Chuẩn Thánh chi thân kết hợp lại với nhau, chiến lực e rằng sẽ mạnh đến kinh người, nhưng cụ thể đến mức nào thì không rõ.

Hắn thậm chí có lòng tin có thể chống lại cường giả Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ là trong Hồng Hoang hiển nhiên không có cường giả Chuẩn Thánh viên mãn, nên cũng không cách nào chứng thực được.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, Ôn Vũ có lòng tin tuyệt đối vào bản thân.

"Kỳ hạn trăm năm đã hết, giờ cũng đã đến lúc lên đường tới Thiên Đình." "Nếu bây giờ xuất phát thì hẳn sẽ vừa kịp lúc." Ôn Vũ lắc đầu, thu dọn những tạp niệm này, rồi đứng dậy, khẽ nói.

Vừa dứt lời, Ôn Vũ bước một bước, trực tiếp đạp vào hư không, rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Chốc lát sau, thân ảnh Ôn Vũ xuất hiện gần Bất Chu Sơn, nhìn thoáng qua bộ lạc Vu Tộc quen thuộc, rồi trực tiếp bay về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Trong quá trình bay, Ôn Vũ cũng lặng lẽ hồi tưởng, ngày xưa khi còn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, hắn cũng từng muốn leo lên đỉnh Bất Chu Sơn một lần, nhưng lại không thể lên được.

Bây giờ nhìn lại, hẳn là có sự ảnh hưởng của Thiên Đạo.

Bởi vì đỉnh Bất Chu Sơn có Thiên Đình, mà Thiên Đình là một mắt xích vô cùng quan trọng, thậm chí có thể coi là đạo hỏa của Vu Yêu Lượng Kiếp.

Rõ ràng là đại thế dưới Thiên Đạo, là chuyện không thể thay đổi, cho nên khi đó dù Ôn Vũ có thể leo lên được, Thiên Đạo cũng sẽ không để hắn đắc ý.

Nghĩ vậy, trong đôi mắt Ôn Vũ lóe lên một tia ý vị khó tả.

Vô thức, Ôn Vũ đã đến đỉnh Bất Chu Sơn, lần này cuối cùng cũng đã nhìn thấy cảnh tượng trên đỉnh Bất Chu Sơn, chỉ là hiện tại hiển nhiên không còn loại mong đợi như lúc ban đầu nữa.

Ôn Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đại đạo thông thiên tản mát kim sắc huyền quang hiện ra trước mắt, hắn biết đây là con đường dẫn đến Thiên Đình.

Chương 101

Lúc này, phía sau lục tục truyền đến nhiều tiếng xé gió, hiển nhiên, những vị đại năng Hồng Hoang khác cũng đã đến.

Ôn Vũ không còn dừng lại, trực tiếp bước vào đại đạo thông thiên.

Xuyên qua đại đạo thông thiên, thân ảnh Ôn Vũ xuất hiện trước Nam Thiên Môn, lúc này trước Nam Thiên Môn có mấy vị cường giả Yêu Tộc đang đứng, tiếp đón những vị khách mới của Thiên Đình.

Trước mặt có rất nhiều đại năng Hồng Hoang, hiển nhiên những người này cũng chỉ mới đến trước Ôn Vũ không lâu.

Trong đó, rất nhiều người đều đã từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, tự nhiên đã từng thấy Ôn Vũ, đều biết Ôn Vũ là vị Thánh Nhân đã được Thiên Định, bởi vậy đều nhao nhao hành lễ, lấy đó mà kết thân.

Ôn Vũ thấy vậy, cũng mỉm cười đáp lễ.

Những người này cũng không có gì đắc tội, việc cung phụng cũng là lẽ thường tình, nên tự nhiên hắn không giữ vẻ mặt lạnh nhạt.

Tuy nhiên, Ôn Vũ không nán lại lâu, trực tiếp xuyên qua Nam Thiên Môn, đi vào bên trong Thiên Đình.

Khi nhìn thấy cảnh tượng của Thiên Đình, trong lòng hắn hơi chấn động, Thiên Đình là một quần thể cung điện khổng lồ, khắp nơi đều là quỳnh lâu ngọc vũ, quế điện lan cung, một cảnh tượng kim bích huy hoàng, không thể không nói, Thiên Đình quả thực phi phàm.

Khi Ôn Vũ đến trước Lăng Tiêu Bảo Điện, có cường giả Yêu Tộc đã nhận ra hắn, sau đó thông báo vào bên trong đại điện.

Lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện, rất nhiều đại năng đã từng

nghe đạo tại Tử Tiêu Cung đều đã có mặt, trong đó bao gồm Bàn Cổ Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng các vị khác.

Khi mọi người nghe thị giả Yêu Tộc thông báo về Ôn Vũ, trong lòng ít nhiều đều có chút kinh ngạc, dù sao mọi người đều biết chuyện đối phương có thù với Yêu Tộc.

Trong đó, không ít người trong lòng đều nghĩ rằng Ôn Vũ đến đây để gây sự, nhưng khi đối phương bước vào, ý niệm đó lập tức bị dập tắt.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, ta hôm nay tới Thiên Đình làm khách, hẳn sẽ không bất hoan nghênh chứ?" Ôn Vũ bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, hơi quét mắt nhìn một lượt, sau đó khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, thản nhiên nói.

"Ha ha, Ôn đạo hữu nói gì vậy, hôm nay là ngày đại hỷ của Yêu Tộc ta, tự nhiên là vô cùng hoan nghênh." "Mời, mời vào chỗ." Đế Tuấn cười ha hả nói, hoàn toàn không thể nhìn ra chút thù oán nào với Ôn Vũ, sau đó sai người dẫn Ôn Vũ đến một chỗ ngồi.

Thực ra, khi nhìn thấy Ôn Vũ xuất hiện, trong lòng Đế Tuấn có chút căng thẳng, hiển nhiên lo lắng đối phương sẽ gây sự.

Nhưng khi nghe ngữ khí của đối phương không giống như muốn gây sự, trong lòng hắn hơi thả lỏng một chút, cuối cùng lại thấy Ôn Vũ không nói một lời, theo người của Yêu Tộc đi về phía chỗ ngồi, Đế Tuấn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra hôm nay đối phương thật sự không gây sự!" Đế Tuấn thầm nghĩ trong lòng.

Theo Ôn Vũ an tọa, rất nhiều đại năng trong điện đều chắp tay hành lễ đạo, trong đó bao gồm Bàn Cổ Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử và nhiều người khác.

Ôn Vũ thấy vậy cũng lần lượt đáp lễ, sau đó không để ý nữa, tự mình đánh giá toàn bộ đại điện.

Khi các đại năng lục tục đến, trong điện đã chật kín khách, hầu như không còn chỗ trống.

Trên mỗi bàn đều bày biện không ít quỳnh tương ngọc dịch, trân tu giai hào, tiên quả linh căn.

Các dụng cụ bên cạnh cũng đều được làm từ các loại kỳ kim dị thạch quý hiếm, kim ngân huyền quang, tinh oánh dịch thấu, không những quang hoa lưu chuyển, linh khí lượn lờ, hiển nhiên đều là những bảo bối không tồi.

"Xem ra Đế Tuấn đã dốc hết vốn liếng rồi," Ôn Vũ thầm nghĩ.

Tại đó, Ôn Vũ tùy tiện lấy một quả linh quả cho vào miệng thưởng thức, quả nhiên, hương vị quả thực không hề tầm thường. . . .

Khi mọi người đã đầy đủ, toàn bộ yến tiệc mới chính thức bắt đầu, nhưng Ôn Vũ đã thưởng thức hết những tiên căn linh quả phía trước, mà vẫn chưa đợi đến cảnh tượng mà hắn mong đợi.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Đế Tuấn, chỉ thấy trên mặt Đế Tuấn đang tràn ngập nụ cười vui vẻ, hiển nhiên rất hưởng thụ sự cung phụng của mọi người xung quanh.

"Lát nữa sẽ không cười nổi nữa đâu." Ôn Vũ thì thầm nói nhỏ.

Khi yến hội tiếp tục diễn ra, đột nhiên, bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện truyền đến một trận tiếng nổ kinh thiên động địa, ngay sau đó tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy Thiên Đình dường như cũng chấn động nhẹ.

Trong chốc lát, toàn bộ đại điện đều chăm chú nhìn ra bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, hiển nhiên rất quan tâm chuyện gì đã xảy ra bên ngoài.

“Đi xem thử đã xảy ra chuyện gì?” Đế Tuấn tự nhiên cũng nghe thấy tiếng nổ lớn vừa rồi, lúc này hai mắt hơi nheo lại, trên đó ẩn ẩn lóe lên hỏa quang, vội vàng nói với một cường giả Yêu Tộc phía dưới.

Lúc này trong lòng hắn ẩn ẩn có chút tức giận, bởi vì hắn biết rõ, chuyện động tĩnh lớn như vậy nổ ra vào thời điểm này, rõ ràng là có kẻ gây sự.

“Vâng, Bệ hạ.” Người Yêu Tộc được Đế Tuấn gọi, sau khi đáp một tiếng, lập tức bay ra ngoài để dò xét.

“Bùm.” Một tiếng động trầm đục truyền đến, chỉ thấy vị đại yêu vừa đi dò xét kia lúc này lại trực tiếp bay ngược vào, nặng nề đâm vào chỗ ngồi của tân khách phía dưới Đế Tuấn, làm đổ một dãy bàn ghế.

May mắn thay, các đại năng phía dưới thực lực không yếu, khi thấy đối phương bay vào, liền vội vàng né tránh, không bị liên lụy.

Lúc này trong đôi mắt Ôn Vũ lóe lên một tia sáng dị thường, đồng thời trong lòng thầm nhủ, “Đến rồi!

Có trò hay để xem rồi.” Cùng lúc đó, bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, một tràng cười lớn kèm theo một giọng nói khàn khàn truyền đến, vang vọng khắp đại điện, khiến trong đại điện lập tức trở nên tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Chương 102

"Ha ha, Đế Tuấn, gia gia Chúc Dung đến rồi." "Tổ chức tiệc mừng mà không mời Vu Tộc ta, là không coi Vu Tộc ta ra gì sao!" Chỉ thấy một nam tử cường tráng tóc đỏ tay đang kẹp một thi thể của người Yêu Tộc, từ bên ngoài điện bước vào, khi tiến vào trong điện, hắn trực tiếp vung tay, ném thi thể Yêu Tộc đã chết xuống dưới chân Đế Tuấn.

Chính là Tổ Vu Chúc Dung.

Lúc này, Đế Tuấn đang đứng trên đài cao, nhìn thi thể người Yêu Tộc chết trước mặt, trong mắt lập tức tràn ngập vô tận nộ hỏa, quát lớn: "Chúc Dung, ý ngươi là gì, đơn thương độc mã dám đến Thiên Đình ta, giết người của Yêu Tộc ta, muốn tìm chết sao?" Khi Đế Tuấn vừa dứt lời, một luồng khí thế khủng bố đột nhiên bùng phát từ cơ thể hắn, uy áp của cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, lập tức càn quét toàn bộ đại điện.

Điều này cũng là do sau khi Đế Tuấn đạt được công đức lập Thiên Đình, từ đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ, chỉ còn kém một chút nữa là có thể chém thêm một thi.

Trong thời gian trăm năm, Đế Tuấn hiển nhiên đã thành công bước ra bước đó, chém ra ác thi, đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Lúc này, không ít cường giả chưa đạt đến cảnh giới đỉnh phong Đại La Kim Tiên trong đại điện, sau khi cảm nhận được luồng uy áp khủng bố đó, đều mặt mày trắng bệch, thân thể thậm chí cũng hơi run rẩy.

Khoảng cách giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh như trời vực, tự nhiên không thể chống đỡ được uy áp khi Đế Tuấn toàn lực bùng

nổ.

Những thị nữ Yêu Tộc thậm chí còn chưa đạt đến Đại La Kim Tiên phía dưới thì khỏi phải nói, sớm đã quỳ rạp trên đất, run lẩy bẩy.

Bàn Cổ Tam Thanh và Nữ Oa cùng những người khác mặt không đổi sắc, hiển nhiên không có bất kỳ khó chịu nào với uy áp mà Đế Tuấn phóng thích.

Chỉ là sau khi cảm nhận được khí tức phát ra từ Đế Tuấn, trong lòng ít nhiều đều có chút kinh ngạc, trong số đó phần lớn mọi người đều nghĩ hắn chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, vừa chém đi một thi mà thôi, không ngờ Đế Tuấn lại âm thầm đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Mặc dù chỉ cao hơn một cấp, nhưng lực lượng trong đó quả thực là một trời một vực.

Mọi người đều nhanh chóng tỉnh ngộ, hiển nhiên đều đã biết chuyện Đế Tuấn đạt được công đức trước đó.

Ôn Vũ lúc này vẫn ngồi yên tại chỗ, bất động, bất kỳ phong xuy thảo động nào cũng không ảnh hưởng đến hắn, chứ đừng nói đến uy áp của Đế Tuấn.

Lúc này trong lòng hắn thầm nghĩ, "Đế Tuấn đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, vì sao uy áp lại yếu ớt đến vậy?" "Thậm chí chỉ mạnh hơn uy áp lúc Chuẩn Thánh sơ kỳ một chút." "Xem ra con đường Trảm Thi đơn độc, quả nhiên khác biệt rất lớn so với con đường Tam Môn Hợp Nhất của ta!" Ôn Vũ thu lại tâm tư, nhìn về phía Chúc Dung, chỉ thấy hắn hơi ngạc nhiên, Chúc Dung khi nào lại có gan lớn đến vậy, dám một mình đến Thiên Đình của Yêu Tộc gây sự?

Đúng lúc Ôn Vũ đang suy nghĩ, lại có một giọng nói vang dội khác từ xa truyền đến.

"Ha ha, tự nhiên không thể để huynh đệ Chúc Dung ta một mình

đến, lần này mười hai chúng ta đều đã đến rồi." "Thế nào, Đế Tuấn, đủ mặt mũi rồi chứ." Cùng với tiếng nói vừa dứt, mười một đạo lưu quang từ bên ngoài điện lóe lên, sau đó đáp xuống đất, hóa thành mười một đạo nhân ảnh.

"Hừ, ta muốn xem Thiên Đình có thể sánh bằng Vu Tộc ta không." Cộng Công tóc xanh trừng đôi mắt lớn, giận dữ nói.

Ôn Vũ nhìn kỹ, chỉ thấy mười hai Tổ Vu không thiếu một ai, tất cả đều đã đến, sau đó hắn quay đầu, ánh mắt dừng lại trên một bóng hình thướt tha trong số đó, lúc này bóng hình thướt tha đó cũng vừa hay đang nhìn hắn.

Bóng hình đó tự nhiên là Tổ Vu Hậu Thổ, chỉ là lúc này ánh mắt nàng nhìn về phía Ôn Vũ hiển nhiên có chút kỳ lạ.

Rõ ràng không biết vì sao Ôn Vũ lại xuất hiện ở đây, lại còn tĩnh lặng ngồi uống rượu như vậy.

"Chẳng phải hắn có thù với Yêu Tộc sao?" Ý nghĩ đó cứ luẩn quẩn trong lòng nàng, sau đó nàng lại thấy Ôn Vũ mỉm cười với mình, rồi gật đầu.

Hậu Thổ với bộ não đầy nghi vấn thấy vậy, trong lòng khẽ run lên, vội vàng gạt bỏ những ý nghĩ kỳ quái đó ra khỏi đầu, sau đó cũng mỉm cười gật đầu ý đáp lại Ôn Vũ.

Cuộc giao lưu không lời ngắn ngủi đã khiến Hậu Thổ gạt bỏ những ý niệm đó, sau đó nàng quay đầu không nói gì nữa, bây giờ không phải lúc để hàn huyên.

Ôn Vũ thấy vậy, cũng nhìn về phía hai bên đang căng thẳng như dây đàn.

"Đã lâu không gặp, không biết nhục thân của những Tổ Vu này đã đạt đến cảnh giới nào?" Trong lòng hắn thoáng qua một tia mong đợi.

“Xem ra là cố tình gây sự!” Đế Tuấn thấy mười hai Tổ Vu đã đến đầy đủ, hiển nhiên biết đối phương muốn làm gì, liền lạnh giọng nói.

“Đại ca, không cần nói nhiều với bọn chúng, dám đến Thiên Đình của Yêu Tộc ta gây sự, nhất định phải cho bọn chúng có đi mà không có về.” Thái Nhất bên cạnh Đế Tuấn thấy nhiều Tổ Vu kéo đến tận cửa, sớm đã không thể nhẫn nhịn được nữa, toàn thân bùng phát ra khí tức y hệt như Đế Tuấn vừa rồi.

Chuẩn Thánh trung kỳ!

Các cường giả quan chiến phía dưới thấy Thái Nhất cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, lập tức kinh hô thành tiếng, không ngờ hai vị hoàng giả của Yêu Tộc đều đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Thái Nhất chấp chưởng Hỗn Độn Chung, lực chiến đấu thậm chí còn mạnh hơn Đế Tuấn một bậc.

“Thật là khẩu khí lớn, để gia gia Chúc Dung ta thử tài.” Chúc Dung hoàn toàn bỏ ngoài tai khí tức bùng phát từ Đế Tuấn và Thái Nhất, khi nghe lời Thái Nhất nói, hắn lập tức nổi giận như điên, toàn thân khí huyết ầm ầm bùng phát, trực tiếp vung quyền lao về phía Thái Nhất.

Thái Nhất thấy vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu, trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung, dựng trên đỉnh đầu, chờ đợi đòn tấn công của Chúc Dung.

Chúc Dung tốc độ cực nhanh, giống như một viên lưu tinh màu đỏ lửa, trực tiếp lao đến trước mặt Thái Nhất.

“Đông.” Đột nhiên, một tiếng chuông vang trời động đất đột ngột vang lên, không ngừng vang vọng khắp đại điện.

Sau đó, một luồng vĩ lực vô hình từ Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu Thái Nhất truyền ra, không ngừng lan rộng về phía Chúc Dung, nơi nó

đi qua, không gian dường như cũng ngưng đọng lại.

Khi luồng vĩ lực này lan đến thân thể của Chúc Dung đang lao tới, nắm đấm khổng lồ vốn dĩ sắp giáng xuống Thái Nhất lập tức dừng lại, thân hình hắn cũng đồng thời bị luồng vĩ lực đó trói buộc.

Trong chốc lát, Chúc Dung như thể lún vào một vũng lầy, không ngừng giãy giụa, nhưng vẫn không thể thoát ra.

Thái Nhất thấy vậy, cười lạnh một tiếng, nói: "Sức mạnh trấn áp không gian của Hỗn Độn Chung há có thể bị ngươi phá vỡ!" Chúc Dung không để ý, trực tiếp gầm lên một tiếng lớn, khí huyết toàn thân không ngừng phun trào, thân thể hắn dường như đã đột phá một loại gông cùm nào đó, một luồng khí tức khủng bố vô cùng từ đó bùng phát ra, mạnh hơn rất nhiều so với trước.

Sau đó, trên thân thể Chúc Dung phủ một lớp hồng quang, đồng thời dưới sự chấn động không ngừng của cơ thể, không gian bị trấn áp dường như không thể chịu nổi sức mạnh cường đại đó, bắt đầu vỡ vụn.

Thái Nhất thấy Chúc Dung dường như sắp thoát ra, hai mắt nheo lại, không nói hai lời, lại lần nữa lắc Hỗn Độn Chung, theo đó lại một tiếng chuông vang vọng trời mây vang lên.

Chương 103

Ngay sau đó, một luồng lực lượng kinh khủng hơn trước đột nhiên bùng phát ra, lập tức càn quét toàn bộ đại điện, đồng thời, các bàn ghế phía trước của tất cả khách nhân trong đại điện đều hoàn toàn vỡ nát dưới áp lực mạnh mẽ đó, nhưng duy nhất bàn ghế phía trước của Ôn Vũ vẫn nguyên vẹn không tổn hại.

Khi luồng lực lượng kinh khủng đó tác động lên nhục thân của Chúc Dung, cơ thể hắn trong khoảnh khắc đó như thể bị không gian ép chặt, toàn bộ người bắt đầu co rút một cách kỳ dị, đồng thời cũng không ngừng chống lại sức mạnh đó.

Sức mạnh của Hỗn Độn Chung sau khi được sử dụng bởi cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ có thể thấy rõ!

Các Tổ Vu đang quan chiến từ xa thấy vậy, biết rằng chỉ dựa vào một mình Chúc Dung khó có thể chống lại áp lực của Hỗn Độn Chung, liền nhìn nhau một cái, rồi nhao nhao lao về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Lúc này, Đế Tuấn đang đứng bên cạnh Thái Nhất, nhìn toàn bộ đại điện tan hoang sau trận giao chiến của hai người, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm, mặc dù hiện tại vẫn chưa gây tổn thương đến bản thân đại điện, nhưng hai bên vẫn chưa dừng tay, nếu cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ đại điện đều có thể bị hủy trong chốc lát.

Hắn không muốn nhìn thấy loại chuyện này xảy ra, liền khẽ nói với Thái Nhất bên cạnh, sau đó cả người lập tức vọt lên trời, rồi hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, bay về phía bên ngoài đại điện.

Thái Nhất nhìn đại điện một cái, cũng trực tiếp bay ra ngoài.

Cảnh tượng này rơi vào mắt các Tổ Vu lập tức trở nên kỳ lạ, tất

cả mọi người đang lao về phía trước đều cứng ngắc dừng lại, sau đó kinh ngạc nhìn ra bên ngoài điện.

Chỉ thấy bên ngoài đại điện, hai bóng người đứng giữa không trung, đang lạnh lùng nhìn mười hai Tổ Vu.

Lúc này mười hai Tổ Vu dường như đã hiểu ra, có chút tức giận, nhưng lại không nói gì nhiều, dù sao trong điện có nhiều đại năng Hồng Hoang như vậy, cũng không tiện động thủ ở đó, liền nhao nhao bay ra bên ngoài điện.

Mọi người trong đại điện nhìn đại điện tan hoang, đều lắc đầu, những thứ tốt đẹp đều bị hủy trong chốc lát, nhưng khi nhìn thấy Ôn Vũ đang ngồi trước chiếc bàn duy nhất còn nguyên vẹn, trong lòng mọi người lập tức khẽ run lên.

Không ngờ Ôn Vũ dưới đòn tấn công của Hỗn Độn Chung lại bất động như sơn, thực lực quả thực khiến người ta phải suy tư.

Nhưng mọi người cũng không nói gì nhiều, chỉ nhìn Ôn Vũ thêm vài cái, sau đó trực tiếp bay ra bên ngoài điện, hiển nhiên là để quan sát đại chiến.

Ôn Vũ thấy vậy không nói gì, thân hình loáng một cái, cả người biến mất, đã xuất hiện bên ngoài đại điện.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất đang giao chiến với mười hai Tổ Vu.

Chúc Dung vì không có Hỗn Độn Chung trấn áp, đã thoát khỏi không gian đó, và đã hội hợp với các Tổ Vu khác.

Chỉ thấy Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung vô cùng dũng mãnh, hầu như mỗi tiếng chuông đều có thể trấn áp được một vị Tổ Vu, mỗi khi trấn áp được một vị Tổ Vu, Đế Tuấn sẽ lập tức theo sau ra một chưởng về phía Tổ Vu đó.

Chiêu thức đó chính là Thái Dương Chân Hỏa Chưởng mà Ôn Vũ quen thuộc.

Trong hỗn chiến, Ôn Vũ nhận ra trình độ của các Tổ Vu, đều ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, Đế Giang và Chúc Dung cùng mấy người khác thực lực mạnh hơn một chút, đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng thực lực này vẫn còn kém Đế Tuấn và Thái Nhất một chút, dù sao hai người họ là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, mặc dù nhục thân của hai người không mạnh, nhưng nhờ linh bảo cũng có thể giao chiến ngang ngửa với mười hai Tổ Vu.

Chỉ là suy cho cùng chỉ có hai người, hiển nhiên không thể kiên trì lâu dưới sự vây công của mười hai người.

Lúc này, Nữ Oa và Phục Hy bên cạnh Bàn Cổ Tam Thanh cũng đã nhận ra tình cảnh của Đế Tuấn và Thái Nhất, hai người nhìn nhau một cái, rồi trực tiếp lao lên.

Trước đây, Đế Tuấn và Thái Nhất đã giúp đỡ họ, Đế Tuấn thậm chí vì vậy mà chặt đứt một cánh tay, cho nên sau lần đó, hai người họ trực tiếp gia nhập Yêu Tộc.

Lần này sau khi đến Thiên Đình, còn được Đế Tuấn tự mình sắc phong danh hiệu Hy Hoàng và Oa Hoàng, trở thành hai vị hoàng giả khác ngoài Đế Tuấn và Thái Nhất.

Thấy Đế Tuấn và Thái Nhất gặp khó khăn, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, cho nên mới có cảnh tượng vừa rồi.

Ôn Vũ thấy Nữ Oa và Phục Hy tiến lên giúp đỡ, trong lòng cũng thoáng qua một tia tức giận, nhưng hắn biết những người của Vu Tộc tạm thời sẽ không sao, nên cũng không ra tay.

Lúc này, với sự gia nhập của Phục Hy và Nữ Oa, cục diện trên sân

lập tức thay đổi.

Vốn dĩ mười hai Tổ Vu dựa vào nhục thân có thể áp chế hai người, nhưng dần dần đã trở thành thế hòa, toàn bộ chiến trường cũng bị chia cắt thành bốn khối.

Thực lực của Nữ Oa và Phục Hy đều không yếu, mặc dù không đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ như Đế Tuấn và Thái Nhất, nhưng cũng là cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ, hơn nữa Nữ Oa còn có hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mạnh mẽ.

Chúc Dung vẫn đối mặt với Thái Nhất, hiển nhiên là vì Thái Nhất trước đó đã dùng Hỗn Độn Chung trấn áp hắn, khiến hắn vô cùng tức giận.

Nhưng hắn cũng biết một mình không phải đối thủ của Thái Nhất đang cầm Hỗn Độn Chung, cho nên lúc này đang liên hợp với Cộng Công và Cú Mang ba người cùng đối phó đối phương.

Bên Đế Tuấn thì giao chiến với Đế Giang, Chúc Cửu Âm và Xa Bỉ Thi trong một nhóm, Phục Hy đại chiến với Nhục Thu, Cường Lương, Hấp Tư ba người.

Nữ Oa thì giao thủ với Huyền Minh, Hậu Thổ và Thiên Ngô ba người.

Bốn chiến đoàn đều không ngừng bùng phát ra những chấn động kinh thiên động địa, khí thế khủng bố như phong quyển tàn vân không ngừng tấn công mọi thứ trên bầu trời.

"Hát." Lúc này, một tiếng gầm lớn vang vọng trời đất.

Chỉ thấy trên thân thể Chúc Dung, khí huyết cuồn cuộn, như suối phun trào, khi khí thế đạt đến đỉnh phong, khí huyết toàn thân như một con cự thú cuồng bạo, bao phủ trên nhục thân, như thể mặc một bộ huyết sắc áo giáp.

Khi Ôn Vũ nhìn thấy huyết sắc áo giáp trên người Chúc Dung, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười nhạt.

Bởi vì chiêu này vô cùng quen thuộc, khi ở Vu Tộc, Ôn Vũ đã vô duyên vô cớ ngưng tụ khí huyết phun trào thành thứ tương tự áo giáp, khiến lực phòng ngự của hắn tăng lên rất nhiều.

Sau đó, nếu có thể tiến thêm một bước nữa, dung hợp khí huyết với nhục thân, đạt đến tầng thứ đó, không những cường độ tấn công sẽ tăng lên, mà phòng ngự càng trực tiếp bạo tăng.

Ôn Vũ khi đó cũng tự mình lĩnh ngộ ra điều này sau khi bước vào trạng thái kỳ dị đó trong chiến đấu.

Chương 104

Cho nên khi nhìn thấy Chúc Dung có dáng vẻ tương tự, trong lòng hắn có chút kinh ngạc.

"Xem ra trước đây bị đánh cũng có hiệu quả đấy chứ." Ôn Vũ trêu chọc trong lòng, nhưng hắn biết lúc này lực chiến đấu của Chúc Dung chắc chắn sẽ tăng mạnh, ít nhất phòng ngự sẽ mạnh đến kinh người.

Quả nhiên, mỗi khi Chúc Dung lao về phía Thái Nhất, đều như một đạo quang ảnh huyết sắc, dù Thái Nhất có dùng không gian ngưng trệ do Hỗn Độn Chung tạo ra, cũng chỉ có thể giam cầm hắn trong chốc lát, sau đó bị huyết quang trên người trực tiếp phá vỡ, rồi tiếp tục tấn công Thái Nhất.

Chỉ là Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, lại là chí bảo phòng ngự hàng đầu, trực tiếp bảo vệ Thái Nhất như một cái mai rùa, đánh không thủng, cũng khiến công kích của ba người cơ bản khó có thể đánh trúng thân thể Thái Nhất.

Dù sao không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ Pháp Tắc Không Gian như Ôn Vũ.

Khoảnh khắc này cũng thể hiện đầy đủ điểm yếu của Vu Tộc.

Không thể không nói, Chúc Dung trong trạng thái này, cường độ tấn công quả thực rất mạnh, mỗi lần vung thiết quyền tuy bị Hỗn Độn Chung chặn lại, nhưng cũng có thể đánh cho Hỗn Độn Chung rung chuyển không ngừng, thậm chí trực tiếp đánh lùi Hỗn Độn Chung.

Mỗi khi Chúc Dung đánh lùi Hỗn Độn Chung, Cú Mang và Cộng Công sẽ lập tức xông lên, sự phối hợp ăn ý giữa ba người đã hình thành.

Chỉ là Cú Mang và Cộng Công không lĩnh ngộ được trạng thái như của Chúc Dung, nhục thân không thể sánh bằng Chúc Dung, cho nên mỗi lần xông lên, tốc độ đều bị lực trấn áp khủng bố của Hỗn Độn Chung áp chế không ít.

Mỗi lần thoát ra cũng cần phải tốn không ít khí lực, khi thoát ra được, Hỗn Độn Chung đã bị đánh lùi lại có thời gian tấn công trở lại.

Cứ thế, chiến trường bên này cơ bản đã rơi vào thế bế tắc.

Bên Đế Tuấn cũng vậy.

Chỉ thấy toàn bộ cơ thể hắn được bao bọc trong quầng sáng đen trắng do Hà Đồ Lạc Thư ngưng tụ, đồng thời trên cơ thể không ngừng bốc lên ngọn lửa màu vàng kim, chính là Thái Dương Chân Hỏa.

Thái Dương Chân Hỏa vừa xuất hiện, dường như muốn thiêu xuyên bầu trời, sóng nhiệt nóng bỏng không ngừng càn quét toàn bộ chiến trường, thậm chí toàn bộ Thiên Đình cũng có thể cảm nhận được sự nóng bức cháy bỏng đó.

Với hai lớp phòng ngự, ba người Đế Giang không thể ra tay, trong chốc lát cũng không thể phá vỡ phòng ngự của đối phương, khiến bên này cũng rơi vào thế bế tắc.

Chiến trường của Phục Hy là trận chiến duy nhất rơi vào thế hạ phong, dù sao hắn chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Phục Hy cầm tuy mạnh, nhưng những đòn tấn công tầm xa phóng thích ra, một khi bị Vu Tộc áp sát, cơ bản khó có thể thoát ra.

Nếu không có vài kiện linh bảo phòng ngự không tồi mà hắn có được ở Phân Bảo Nham, e rằng đã sớm bị loại khỏi cuộc chiến.

Còn về bên Nữ Oa, lúc này lại đang chiếm ưu thế, trực tiếp áp chế Hậu Thổ cùng những người khác, Hồng Tú Cầu tế ra, dưới ánh hồng

mang ngập trời chiếu rọi, công phạt vô song, ngay cả nhục thân của Tổ Vu cũng không thể chống đỡ được đòn tấn công của nàng.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ vừa tung ra, thân thể Tổ Vu bị nhốt tại chỗ, căn bản không thể tấn công hiệu quả.

Lực chiến đấu của Hậu Thổ là yếu nhất trong tất cả các Tổ Vu, cứ thế, ba người lập tức rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, trên toàn bộ chiến trường, tình trạng của mười hai Tổ Vu đều không mấy lạc quan.

"Đại ca, không ngờ Đế Tuấn và Thái Nhất đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, Nữ Oa lại cũng mạnh đến vậy." Chúc Cửu Âm bên cạnh Đế Giang uất ức, thở hổn hển một hơi, rồi tiếp tục nói: "Ba người họ thật sự không dễ đối phó." Vốn dĩ họ nghĩ sau khi nâng cao thực lực đủ sức chống lại Đế Tuấn và Thái Nhất, nhưng không ngờ Phục Hy và Nữ Oa lại ra tay, cứ thế, hiển nhiên đã phá hỏng toàn bộ kế hoạch ban đầu.

"Quả thực là như vậy, nhưng bây giờ đã muộn rồi." "Chư vị huynh đệ, hiển hóa Tổ Vu chân thân, chúng ta liều mạng thôi." Đế Giang trong lòng cũng vô cùng bất ngờ, chỉ là lúc này căn bản không cho phép có chút sai sót nào, nếu không dễ dàng rơi vào vực sâu vạn trượng.

Biết rõ điểm này, trong đôi mắt hắn lóe lên một tia ngoan lệ, biết không thể chờ đợi thêm nữa, liền lớn tiếng hét lên với mọi người.

Cùng với tiếng Đế Giang vừa dứt, ngoại hình hắn lập tức thay đổi, hóa thành hình dạng như cái túi màu vàng, đỏ như lửa đan, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi, đồng thời thân thể cũng trực tiếp bành trướng gấp bội, sát khí khủng bố từ người hắn tản ra.

Cùng lúc đó, tất cả các Tổ Vu sau khi nghe lời, đều gầm lên một

tiếng lớn, sau đó thân hình bắt đầu biến đổi.

Cú Mang hóa thành hình dạng như cây trúc xanh non, thân chim mặt người, chân cưỡi hai con rồng.

Chúc Dung thì đầu thú thân người, toàn thân phủ vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa, như thể hỏa thần.

Nhục Thu mặt người thân hổ, toàn thân phủ vảy vàng, nách sinh đôi cánh, tai trái đeo rắn, chân cưỡi hai con rồng, dáng vẻ kỳ dị.

Cộng Công đầu rắn thân người, toàn thân phủ vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn mãng xà xanh.

Huyền Minh biến thành một con cự thú hung tợn, toàn thân có xương gai, hàn quang trên xương gai khiến người ta không rét mà run.

Hậu Thổ lại biến thành hình dạng người thân rắn, phía sau có bảy đầu, trước ngực có hai tay, hai tay nắm rắn mây kỳ dị, hoàn toàn khác với dung nhan tuyệt mỹ trước đó.

Cường Lương miệng ngậm rắn, tay nắm rắn, đầu hổ thân người, bốn móng vuốt, khuỷu tay dài, khiến người ta nhìn vào trong lòng lạnh lẽo.

Chúc Cửu Âm, đầu người thân rồng, toàn thân đỏ rực, trên người lan tỏa khí tức khủng bố.

Thiên Ngô tám tay mặt người, thân hổ mười đuôi, Hấp Tư mặt người thân chim, tai treo rắn xanh, tay cầm rắn đỏ.

Cuối cùng Xa Bỉ Thi thì mặt người thân thú, hai tai như chó, tai đeo rắn xanh.

Không thể không nói, ngoại hình của mười hai Tổ Vu lúc này quả thực kỳ lạ muôn màu, dung mạo phi thường.

Cùng với việc lần lượt hiển hóa chân thân, trên bầu trời, sát khí

nồng đậm lập tức càn quét, che trời lấp đất, dường như muốn ngưng tụ thành một con quái thú khổng lồ khủng bố.

Lúc này, tất cả mọi người đang quan chiến phía dưới, khi thấy mười hai Tổ Vu lần lượt hiển hóa chân thân, trong đôi mắt đều lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Tổ Vu chân thân, mười hai vị Tổ Vu đồng thời hóa thành chân thân, cảnh tượng đó khỏi phải nói, chỉ là không ngờ lại có thể tận mắt chứng kiến ở đây.

Chương 105

Ôn Vũ lúc này cũng có vẻ mặt kỳ lạ, khi ở Vu Tộc hắn cũng chỉ thấy chân thân của mấy vị Tổ Vu, ít nhất dáng vẻ của Hậu Thổ hắn chưa từng thấy.

Nhưng trong lòng hắn cũng không cảm thấy không thích nghi, bởi vì hắn cũng là một con muỗi hóa hình.

Sau khi mười hai Tổ Vu hiển hóa chân thân, thực lực bạo tăng, tốc độ tăng lên một bậc, nhao nhao tấn công Đế Tuấn và những người khác.

Trên bầu trời, các loại thần quang pháp tắc hiển hóa, rực rỡ chói mắt, giữa ánh hà quang biến hóa nhanh chóng, lại có vô số áo nghĩa Thiên Đạo lúc ẩn lúc hiện, thất thải thần quang do mười hai loại lực lượng pháp tắc hóa thành, giao hòa ứng đáp, tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Lực lượng pháp tắc trong Thiên Phú Thần Thông của Tổ Vu, dưới sự gia trì của Tổ Vu chân thân, uy lực của Thiên Phú Thần Thông tăng vọt, trong chốc lát đã xoay chuyển cục diện chiến đấu.

Bên Thái Nhất.

Trên chân thân Tổ Vu Chúc Dung vẫn phủ một lớp huyết hồng khí huyết áo giáp, nhưng lúc này hắn lại đứng một bên, không hề tiến công.

Đột nhiên, hai mắt hắn sáng lên, như thể nhìn thấy một cơ hội, ngay lập tức, cả người hắn biến mất tại chỗ, chỉ để lại một tàn ảnh màu đỏ lửa.

Chỉ thấy, lúc này Cú Mang và Cộng Công sau khi hiển hóa chân

thân, đã đánh lùi Hỗn Độn Chung ra xa, toàn bộ người Thái Nhất cũng đã lộ ra trước mặt ba người.

Chúc Dung chính là đang đợi cơ hội này, mới phát động tấn công đối phương.

"Thái Nhất thụ tử!" Chúc Dung hai mắt nheo lại, gầm lên một tiếng, sau đó toàn bộ người hắn với tốc độ cực kỳ khoa trương, vung một quyền về phía Thái Nhất, lập tức khí huyết vô cùng lan rộng ra, khí thế khủng bố che trời lấp đất.

Nơi nắm đấm đi qua, không gian đều hoàn toàn không chịu nổi sức mạnh cường đại đó, liên tiếp vỡ nát, lộ ra hư không vô cùng hung tợn.

Thái Nhất thấy vậy, đồng tử hơi co lại, đã chiến đấu lâu như vậy, hắn biết sự khủng bố của Chúc Dung, không dám có chút lơ là nào, lập tức hai tay không ngừng kết động pháp quyết, theo sự vũ động của hai tay, một luồng khí tức cực kỳ khủng bố đột nhiên bùng phát từ cơ thể hắn.

Ngay sau đó, một luồng sóng nhiệt ngập trời cuồn cuộn lan rộng ra, khí tức nóng bỏng trực xông cửu tiêu, mây mù dưới luồng khí lãng đó nhao nhao bốc hơi, chỉ để lại từng đạo gợn sóng kỳ dị.

Đó chính là Thái Dương Chân Hỏa của Thái Nhất, Thái Dương Chân Hỏa vừa xuất hiện, toàn bộ cơ thể hắn hoàn toàn bị bao bọc trong đó, khiến cả người hắn nhìn như một người lửa màu vàng kim.

Vào lúc này, đòn tấn công của Chúc Dung cũng đã đến.

"Oanh." Kèm theo một tiếng nổ dữ dội truyền đến, nắm đấm của Chúc Dung nặng nề giáng xuống thân thể Thái Nhất, nơi hai người va chạm, tản mát ra kim mang chói mắt, như thể một mặt trời vàng kim.

Ngay sau đó, một luồng xung kích hủy thiên diệt địa mang theo liệt diễm ngập trời, không ngừng càn quét điên cuồng về bốn phía, toàn bộ

không gian lập tức hóa thành một biển lửa vàng kim khổng lồ.

Đột nhiên, một bóng người từ trong khối kim sắc quang mang đó bay ngược ra, bay xa mấy chục dặm mới miễn cưỡng dừng lại.

Khi bóng người dừng lại, mọi người mới nhìn rõ dáng vẻ của hắn, chính là Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này toàn bộ người hắn sắc mặt hơi tái nhợt, khóe miệng rỉ ra chút máu tươi, trên đạo bào thậm chí còn hiện ra một vết quyền ấn khổng lồ, in sâu vào đó, đồng thời xung quanh quyền ấn không ngừng bốc lên huyết mang đỏ tươi, sức mạnh cường đại không ngừng đối kháng với Thái Dương Chân Hỏa, như thể muốn phân đình kháng lễ.

Chỉ là, huyết mang không có Chúc Dung khống chế suy cho cùng không thể chống lại Thái Dương Chân Hỏa cường thịnh, dần dần bị Thái Dương Chân Hỏa thôn phệ hết, biến mất giữa trời đất.

Mọi người nhìn thấy dáng vẻ của Thái Nhất, nhận ra hắn dường như đã bị thương một chút, chỉ là vết thương đó cũng không quá nặng.

Ngược lại bên Chúc Dung, chỉ thấy một ngọn lửa vàng kim đang bao phủ trên nắm đấm của hắn, không ngừng thiêu đốt khí huyết trên nắm đấm.

Lúc này hắn đang hơi nhíu mày, hiển nhiên ngọn Thái Dương Chân Hỏa đó không dễ dàng dập tắt, nhưng hắn không bỏ cuộc, theo khí huyết trên nắm đấm không ngừng phun trào, một lúc lâu sau, ngọn lửa vàng kim cuối cùng cũng bị dập tắt hoàn toàn.

Cùng lúc đó, thân ảnh Đế Tuấn cũng loáng một cái, thoát khỏi vòng chiến của Đế Giang, xuất hiện bên cạnh Thái Nhất.

"Thái Nhất, ngươi không sao chứ?" Đế Tuấn lông mày giật giật, lo lắng hỏi.

“Bị chút nội thương, nhưng không đáng ngại.” Thái Nhất cảm nhận thân thể một lượt, sau đó lắc đầu nói.

“Vậy thì tốt, đối phương đã hiển hóa Tổ Vu chân thân, chúng ta cũng dùng chiêu đó đi, nếu không thật sự chưa chắc đánh lại được bọn chúng.” Đế Tuấn nhìn về phía Đế Giang và mấy người khác ở xa, hai mắt hơi nheo lại, một tia phẫn hận lóe lên, nói với Thái Nhất.

“Được.” Thái Nhất nghe vậy, không chút do dự gật đầu, bây giờ đã chịu thiệt, nếu lại bị tấn công, e rằng vết thương trên người sẽ càng nặng hơn, cứ thế, áp lực bên Đại ca cũng sẽ đột nhiên tăng lên.

“Hỗn Nguyên Hà Lạc Đồ, hiển!” Hai người nhìn nhau một cái, đồng thanh gầm lên một tiếng, sau đó thấy Hà Đồ Lạc Thư trên đỉnh đầu Đế Tuấn phân tán ra, Hà Đồ rơi trên đỉnh đầu Đế Tuấn, Lạc Thư thì rơi trên đỉnh đầu Thái Nhất.

Ngay sau đó, một đạo hắc mang từ Hà Đồ bùng phát ra, một đạo bạch mang từ Lạc Thư hiển hóa, sau đó lần lượt chiếu rọi lên thân thể hai người, khắc họa ra một bức họa như cảnh sơn thủy, bao quanh trước người hai người.

Dần dần khí tức trên người hai người bắt đầu hư vô phiêu miểu, toàn bộ trời đất vào khoảnh khắc đó dường như cũng phát sinh một loại biến hóa không rõ ràng.

“Chặn bọn chúng lại, đừng để bọn chúng bố trí ra!” Ngay khoảnh khắc Đế Tuấn và Thái Nhất vừa hét lên, Đế Giang và Chúc Cửu Âm đối diện dường như cảm nhận được điều gì đó, thầm kêu không tốt, đồng thời lập tức kinh hô thành tiếng, rồi hai người điên cuồng lao về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

“Ha ha, muộn rồi.” “Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, khai!” Đế Tuấn nghe thấy tiếng của Đế Giang và Chúc Cửu Âm, lại nhìn hai người lao đến, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu, sau đó

lạnh lùng nói, ngay sau đó thấy hắn và Thái Nhất hai tay cùng nâng lên, một đạo đạo vận huyền diệu từ trên người hai người tản ra.

Bức đồ kia dường như bị một luồng lực lượng vô hình dẫn dắt, hóa thành một đạo lưu quang bay lên trời, sau đó trải rộng giữa không trung, hóa thành một màn sáng khổng lồ, bao bọc toàn bộ chiến trường bên trong, khoảnh khắc này, đại trận cuối cùng đã hoàn thành.

Lập tức tất cả mọi người có mặt đều cảm nhận được một luồng vĩ lực khó tả, dường như lại bao hàm một luồng lực lượng Thiên Đạo, giáng xuống.

Chỉ thấy, giữa không gian này đã xuất hiện rất nhiều cảnh tượng kỳ dị hư vô phiêu miểu, như thể bóng hình của Hồng Hoang, huyền diệu phi phàm.

Trận pháp này do Đế Tuấn ngộ được trên Hà Đồ Lạc Thư, được sáng tạo dựa trên số lượng hậu thiên, cũng phỏng theo bố cục của các sông núi, sông ngòi cổ xưa trong Hồng Hoang, lấy Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, hiển hóa ra một trận pháp kỳ ảo tựa ảo không ảo, tựa công không công, thần kỳ.

Trận này một khi bố trí ra, sẽ hiển hóa ra kỳ cảnh Hồng Hoang, dùng vĩ lực hư ảo của trời đất, trấn áp chư thiên vạn vật, sâm la vạn tượng.

Chương 106

Cùng với việc sông núi, sông ngòi, biển cả, bầu trời, chim thú, cá côn trùng không ngừng diễn hóa, người nhập trận sẽ lập tức rơi vào huyễn tượng, căn bản không thể cảm nhận được sự trôi qua của thời gian, một đời thiên vạn, một sát na sinh diệt tiêu trưởng, như thể đã trải qua hàng ức vạn năm.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm thấy vậy, cứng ngắc dừng lại, đồng thời trong lòng vô cùng uất ức.

Ngay lúc Đế Tuấn và Thái Nhất vừa mở lời, họ đã cảm nhận được thời gian và không gian trong không gian này đã xảy ra một loại biến hóa nào đó.

Nhưng khi phản ứng lại thì không kịp ngăn cản rồi.

Hiện tại, trận pháp của đối phương đã bày ra, hiển nhiên là chuẩn bị hậu thủ.

"Hôm nay, hãy để các ngươi nếm thử mùi vị của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận." Đế Tuấn lạnh lùng nói, cùng với lời nói vừa dứt, thân ảnh hắn và Thái Nhất lập tức biến mất tại chỗ, như thể chưa từng xuất hiện, hòa vào đại trận.

Lúc này, tất cả các Tổ Vu trong chiến trường, lập tức cảm thấy những vật trước mắt bắt đầu biến ảo, như thể nhìn thấy núi tuyết biến thành biển cả, biển xanh biến thành ruộng dâu, từng cảnh tượng thời gian biến hóa không ngừng hiện lên trong não hải.

Thân ảnh của tất cả mọi người cũng đột nhiên dừng lại, hai mắt vô thần, rơi vào huyễn cảnh.

Cùng lúc đó, cùng với việc mọi người rơi vào huyễn cảnh, trong

trận pháp dường như lại có một luồng vĩ lực vô cùng bùng phát ra, cảm nhận kỹ thì dường như có sức mạnh của Thiên Đạo.

Nhưng, hiển nhiên đó không phải là lực lượng Thiên Đạo thật sự, mà là sức mạnh do trận pháp này mô phỏng ra. . . nhưng cảm giác trấn áp mọi thứ đó vẫn vô cùng rõ ràng.

Một bên khác.

Đế Giang và Xa Bỉ Thi đại kinh, là Tổ Vu không gian và thời gian, họ có thể phá vỡ không gian, cảm nhận thời gian, cho nên loại huyễn trận biến ảo không gian và thời gian này không có hiệu quả quá lớn đối với hai người họ.

Nhưng các Tổ Vu khác thì không giống vậy, không có Nguyên Thần, không thể dùng Nguyên Thần cảm nhận sự biến hóa xung quanh, tất cả mọi thứ đều thông qua nhục thân cảm nhận, cứ thế, huyễn trận giáng xuống như thể tự mình trải nghiệm vậy.

"Nhị đệ, mau đi, lúc này chỉ có thần thông thời gian của ngươi mới có thể thức tỉnh bọn họ." Trong giọng nói của Đế Giang tràn ngập sự lo lắng, hắn biết nếu cứ kéo dài, nhất định sẽ khiến Đế Tuấn và Thái Nhất có cơ hội.

Huyễn trận có thể phong bế lục giác, hoặc nhiễu loạn tâm thần, hạn chế hành động của người nhập huyễn cảnh, nếu lúc này bị Đế Tuấn và Thái Nhất tấn công, hiển nhiên chỉ có thể bị động chịu đòn.

Chỉ là, không ngờ lúc này Đế Tuấn và Thái Nhất đang ở trước mặt Nữ Oa và Phục Hy, để giải trừ huyễn cảnh cho họ.

Hai người là hạt nhân của đại trận, cũng khống chế mọi thứ của đại trận, chỉ là, đại trận một khi bố trí ra, không phân biệt địch ta, cho nên vào khoảnh khắc đó, Nữ Oa và Phục Hy cũng trúng chiêu.

Đòn tấn công tiếp theo cần sự trợ giúp của họ, chỉ cần hợp lực

đánh bị thương các Tổ Vu, thì lần này Yêu Tộc nhất định sẽ giành được đại thắng.

Hành động của Đế Giang và Chúc Cửu Âm luôn được Đế Tuấn nhìn thấy, chỉ là vì muốn giải trừ huyễn cảnh cho Nữ Oa và Phục Hy nên hắn chỉ có thể không ngừng biến hóa trận pháp, để ngăn cản bước chân của đối phương.

Nhưng Pháp Tắc Thời Gian của Chúc Cửu Âm dưới huyễn cảnh như thần trợ, căn bản không thể tạo ra bất kỳ tác dụng nào đối với hắn.

Thế nên Đế Tuấn chỉ đành tạm thời không để ý đến đối phương, đồng thời động tác của hắn và Thái Nhất cũng không ngừng tăng tốc.

Bởi vì thời gian trong huyễn cảnh và thời gian trong hiện thực xung đột với nhau, cho nên chỉ cần khiến người nhập huyễn trận cảm nhận được thời gian trong hiện thực, là có thể phá vỡ huyễn cảnh, bước ra khỏi huyễn trận.

Điểm này đối với Chúc Cửu Âm vô cùng đơn giản, chỉ cần tạo ra một trường thời gian bên cạnh các Tổ Vu để cách ly huyễn cảnh bên ngoài là có thể phá giải.

Tốc độ phá giải của Chúc Cửu Âm vô cùng nhanh, trong chớp mắt, đã có ba vị Tổ Vu trở về hiện thực.

Tất cả những điều này đều lọt vào mắt Đế Tuấn, không khỏi khiến trong lòng hắn siết chặt, tốc độ của đối phương nhanh hơn hắn.

Thế nên hắn lập tức nói với Thái Nhất bên cạnh: "Ngươi đi ngăn cản, hai người bọn họ cứ để ta giải quyết." Thái Nhất nghe lời, gật đầu không chút do dự, sau đó thu hồi Lạc Thư trên người Phục Hy, và hòa mình vào trận pháp.

Bên Chúc Cửu Âm đang chuyên tâm chế tạo trường lực thời gian,

cách ly huyễn cảnh cho Chúc Dung.

Đột nhiên, hắn cảm thấy có điềm báo, như thể có một luồng sát cơ nồng đậm đang ngưng tụ bên cạnh mình, nhưng chưa kịp phản ứng, một cái đại chung màu huyền hoàng đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, mạnh mẽ đập xuống.

Cũng vào lúc này, hai mắt Chúc Dung bên cạnh đột nhiên sáng bừng, trực tiếp vung quyền đón lấy Hỗn Độn Chung.

"Oanh." Một quyền và một chuông lập tức va chạm vào nhau, bùng phát ra tiếng chuông kinh thiên động địa, một luồng xung kích khủng bố tản ra khắp nơi, không ngừng càn quét trong đại trận, thậm chí còn thổi tan những sông núi, sông ngòi hư ảo kia.

Chỉ là chốc lát sau, những sông núi, sông ngòi này lại lần nữa ngưng tụ.

Lúc này, dưới sự đối chọi giữa Chúc Dung và Hỗn Độn Chung, cả hai đều bay ngược ra, toàn bộ Hỗn Độn Chung không ngừng chấn động, trạng thái của Chúc Dung cũng không tốt, sắc mặt hơi tái nhợt, hiển nhiên không hề dễ chịu.

Khi Chúc Cửu Âm vừa được giải trừ huyễn cảnh, lập tức nhìn thấy Hỗn Độn Chung phía sau Chúc Cửu Âm đang sắp giáng xuống, sau đó không nói gì, trực tiếp vội vàng vung quyền đón lấy.

Chúc Cửu Âm đứng tại chỗ, sắc mặt có chút âm trầm, mặc dù có thần thông thời gian, nhưng lại không thể cảm nhận được tung tích của Thái Nhất đã hòa vào trận pháp.

Nhưng đòn tấn công đó may mắn đã được Chúc Dung chặn lại, nếu không, dù không chết, nhưng cũng sẽ khiến hắn bị thương không nhẹ.

Hắn quay đầu nhìn Chúc Dung một cái, sau khi nhận được thông

điệp truyền qua ánh mắt của đối phương, lập tức hiểu ra trong lòng, liền trực tiếp bay về phía Tổ Vu tiếp theo.

Thái Nhất tự nhiên không thể để hắn rời đi như vậy.

Chương 107

Dưới sự rung chuyển của Hỗn Độn Chung, tiếng chuông truyền đến, một luồng vĩ lực xoay chuyển thời không đột nhiên bùng phát, trực tiếp bắn về phía Chúc Cửu Âm.

Nhưng Chúc Cửu Âm không quay đầu lại, tiếp tục bay về phía trước.

Lúc này, một bóng người huyết hồng xuất hiện trước luồng vĩ lực đó, chính là Chúc Dung, chỉ thấy hắn giơ tay lên, hai tay hợp lại thành một quyền, trên nắm đấm dường như có khí thế khai thiên ngưng tụ, mạnh mẽ giáng xuống luồng vĩ lực đó.

"Oanh." Một luồng lực lượng kinh khủng hơn trước đột nhiên bùng phát ra, làm vỡ tan hoàn toàn không gian xung quanh, khí hỗn độn cuồng dũng tuôn ra, trong hư không dường như có địa thủy hỏa phong không ngừng hư ảo sinh diệt.

Đòn tấn công của hai người mạnh mẽ vô cùng, toàn bộ bầu trời không ngừng chấn động, ngay cả những người đang quan chiến phía dưới cũng có thể cảm nhận được sức mạnh kinh người đó.

Vì ở khá xa chiến trường, nên họ không bị trận pháp liên lụy.

"Nhục thân Tổ Vu quả nhiên khủng bố, có thể chống lại Tiên Thiên Chí Bảo." Một vị đại năng phía dưới nhìn Chúc Dung đại phát thần uy, cảm khái một câu.

"Ai mà chả nói vậy, cái lớp áo giáp huyết sắc trên người hắn cũng không biết là thứ gì, ta đứng ở đây cũng có thể cảm nhận được khí tức khủng bố phát ra từ đó, căn bản không phải ta có thể chống lại." Một người khác cũng nhỏ tiếng nói.

Ôn Vũ tự nhiên nghe thấy lời hai người nói, quay đầu nhìn một lượt, phát hiện hai người này hắn không quen biết, nhưng thực lực lại không yếu, một người là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, một người là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Thực lực như vậy trong Hồng Hoang hiện tại, cũng là cường giả hàng đầu, dù sao Chuẩn Thánh không dễ đột phá đến vậy.

Ôn Vũ thu hồi ánh mắt khỏi hai người, quay đầu nhìn về phía trong đại trận.

Bên Đế Tuấn dường như đã giải trừ huyễn cảnh cho Nữ Oa và Phục Hy, cứ thế tình hình của Vu Tộc có vẻ không mấy lạc quan, ngoài Đế Giang và bốn vị Tổ Vu được Chúc Cửu Âm cứu ra, vẫn còn sáu người bị nhốt trong huyễn cảnh.

Đồng thời trong lòng Ôn Vũ cũng đang suy nghĩ xem có nên ra tay giúp đỡ hay không, nhưng nhanh chóng gạt bỏ ý niệm đó.

"Cứ xem đã, nếu Vu Tộc thật sự rơi vào nguy cơ, ra tay cũng không muộn." Sau khi quyết định trong lòng, Ôn Vũ tiếp tục đưa ánh mắt vào trận chiến của hai bên.

Lúc này, trong đôi mắt Nữ Oa và Phục Hy lóe lên một tia thanh minh, hiển nhiên đã tỉnh táo.

"Hy Hoàng, Oa Hoàng, Vu Tộc vẫn còn mấy vị Tổ Vu chưa tỉnh táo, tiếp theo xin làm phiền hai vị ra tay." "Trên người hai vị có ấn ký do Lạc Thư hạ xuống, sẽ không bị đại trận ảnh hưởng." Đế Tuấn nhìn Nữ Oa và Phục Hy khẽ nói.

"Yên tâm, chỉ cần không để ta rơi vào huyễn cảnh nữa là được." Giọng Phục Hy vang lên, hắn còn liếc nhìn Đế Tuấn, sau đó nhìn Nữ Oa một cái, rồi trực tiếp bay về phía mấy vị Tổ Vu đang chìm đắm trong huyễn cảnh.

Đế Tuấn nhìn bóng lưng hai người rời đi, trên mặt hiện lên một nụ cười ngượng nghịng, chốc lát sau lại khôi phục bình thường, sau đó bước một bước, trong chớp mắt đã đến trước mặt Đế Giang.

“Ngươi đang tìm ta sao?” Đế Tuấn nhìn dáng vẻ của Đế Giang, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, thản nhiên mở lời.

“Hừ, cuối cùng cũng chịu xuất hiện, ta cứ nghĩ ngươi sẽ chỉ làm một con rùa rụt cổ thôi.” “Nhưng, đã dám xuất hiện, vậy thì chịu chết đi!” Đế Giang chế giễu Đế Tuấn một câu, sau đó gầm lên một tiếng lớn, trực tiếp lao về phía Đế Tuấn, trong lòng hắn đã kìm nén một bụng lửa.

Nhìn dáng vẻ của Đế Tuấn, hắn lập tức càng thêm phẫn nộ.

Đế Tuấn thấy đối phương lao đến, không hề lay động, chỉ nhẹ nhàng vươn một bàn tay, sau đó một ngón tay chỉ ra, trong chốc lát, toàn bộ đại trận dường như có một luồng sức mạnh kỳ dị giáng xuống, theo ngón tay của Đế Tuấn, điên cuồng càn quét về phía Đế Giang.

Đế Giang cũng không để ý, trực tiếp ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó khí huyết toàn thân không ngừng ngưng tụ, bùng phát, khi khí thế toàn thân đạt đến đỉnh phong, toàn bộ người hắn đột nhiên biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại thì đã ở trước mặt Đế Tuấn.

Sau đó một quyền đánh ra. . . .

Nhưng bất ngờ đã xảy ra, chỉ thấy luồng sức mạnh kỳ dị vốn dĩ bị Đế Giang né tránh không biết từ lúc nào, lại trực tiếp giáng xuống thân thể hắn, ngay sau đó, một luồng sức mạnh khủng bố vô cùng dường như muốn trấn áp hắn xuống, khiến hắn hầu như không thể động đậy.

“Uy năng của đại trận này, bằng ngươi không thể tránh thoát.”

Trên mặt Đế Tuấn hiện lên một nụ cười, nhìn dáng vẻ Đế Giang như vậy, tâm tình hắn hiển nhiên vô cùng tốt.

Ngay sau đó hắn lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: "Chỉ tiếc, luồng sức mạnh này chỉ có một đạo, nếu không sớm đã bị ta lật tay trấn áp rồi." Nghe thấy lời Đế Tuấn nói, hai mắt Đế Giang phun lửa, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại đó, mặc dù không có khả năng tấn công, nhưng lại có hiệu quả trấn áp mọi thứ, khí huyết trên thân thể hắn đều trực tiếp bị trấn áp co rút trở lại bên trong cơ thể.

Nhưng, Đế Giang từ lời đối phương đã nghe ra, đại trận này chỉ có một luồng sức mạnh cường đại như vậy, chỉ có thể trấn áp một người, nếu có nhiều người thì không thể trấn áp được.

Chỉ là hiện tại trong đây chỉ có một người hắn, mới khiến Đế Tuấn có cơ hội.

"Thái Dương Chân Hỏa Chưởng!" Khi Đế Giang đang suy nghĩ trong lòng, giọng Đế Tuấn truyền vào tai hắn, sau đó hắn nhìn thấy một bàn tay vàng kim khổng lồ giáng xuống thân thể mình.

"Bộp." Đế Giang thực sự đã trúng một chưởng, toàn bộ người hắn lập tức bị đánh bay ra xa, bay mấy trăm dặm mới miễn cưỡng dừng lại, sau đó hắn nhìn về phía thân thể mình, chỉ thấy trên ngực hắn in một vết chưởng cháy đen, xung quanh đang bốc lên Thái Dương Chân Hỏa màu vàng kim.

Hiển nhiên, một chưởng đó không gây ra quá nhiều tổn hại cho hắn.

"Hừ." Đế Tuấn thấy vậy, lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên không hài lòng với điều này, cường độ thân thể đối phương quả thực đáng sợ, như vậy mà vẫn không thể khiến hắn bị thương.

Khi Đế Tuấn và Đế Giang giao thủ, Nữ Oa và Phục Hy cũng đã

đánh trọng thương ba vị Tổ Vu khác, còn ba vị còn lại chậm một bước, đã được Chúc Cửu Âm cứu ra.

Hiện tại bên Nữ Oa và Phục Hy đối mặt với bảy người, nhưng trong đó có ba người bị trọng thương, bên Thái Nhất thì đối mặt với bốn người.

Lúc này tất cả mọi người không nói gì, trực tiếp xông lên, chiến đấu lẫn nhau.

Chương 108

Trong chốc lát, khắp nơi trong đại trận đều là hư không vỡ vụn, sông núi, sông ngòi hư ảo cũng bị chấn động mà tan rã, lực lượng pháp tắc hiển hóa thần quang như hà quang thất thải, vô cùng chói lọi.

Lần chiến đấu này thảm liệt hơn trước, những người của Vu Tộc vì trước đó đã rơi vào huyễn cảnh, tất cả đều kìm nén một luồng hỏa khí, trong chiến đấu càng thêm liều mạng.

Ôn Vũ nhìn kỹ, chỉ thấy trên thân thể Nữ Oa và Phục Hy đã có thêm rất nhiều vết thương, không ít chỗ bị đánh đến hơi biến dạng, hiển nhiên đối mặt với sự vây công của bảy vị Tổ Vu, hai người họ có chút chống đỡ không nổi.

Nhưng, trên thân thể bảy vị Tổ Vu cũng không khá hơn đối phương là bao, ba người vốn đã bị thương, vết thương trên thân thể càng nghiêm trọng hơn, Nữ Oa và Phục Hy tập trung đánh ba người đó, còn bốn người kia, cũng có vết thương lớn nhỏ, nhưng so với vết thương của ba người kia thì nhẹ hơn rất nhiều.

Trận chiến giữa Thái Nhất và bốn người Chúc Dung cũng vô cùng thảm liệt, lúc này Thái Nhất vô cùng chật vật, tóc tai bù xù, đạo bào rách nát, hoàn toàn không còn vẻ bất khả nhất thế như trước.

Bốn người Chúc Dung thì khá hơn một chút, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt mà thôi.

Ôn Vũ nhìn thấy cảnh đó, trên mặt thoáng qua một tia vô ngữ, những người này đã đánh lâu như vậy, lại xuất hiện cục diện như vậy, e rằng có đánh tiếp cũng không ra được trò trống gì.

"Xem ra phải ta ra tay rồi," Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Ôn Vũ lật bàn tay, Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trong tay, ngay lập tức, một luồng sát phạt chi lực khủng bố từ đó tản ra, ngay sau đó, một luồng khí thế vô khả địch từ cơ thể hắn bùng phát ra.

Lúc này, tất cả mọi người đứng xung quanh Ôn Vũ đều cảm nhận được luồng khí thế khủng bố đó, trong lòng lập tức vô cùng hoảng sợ.

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Không ngờ Ôn Vũ lại là cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, dường như mạnh hơn Đế Tuấn Chuẩn Thánh trung kỳ vô số lần, tình hình này. . . .

Đối phương dường như muốn ra tay, chỉ là, không biết sẽ giúp ai, nhưng cũng sẽ không giúp Vu Tộc đâu, tất cả các đại năng đều thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, khí thế trên người Ôn Vũ bùng phát đến cực hạn, ngay lập tức hắn vung tay, Thí Thần Thương lập tức hóa thành một đạo thiểm điện đen kịt, bắn về phía Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Nơi Thí Thần Thương đi qua, dường như có tiếng rồng gầm hổ gào, thần uy vô lượng không ngừng tuôn ra, cuồng phong nổi lên, tầng mây cuồn cuộn không ngừng, không gian liên tiếp vỡ nát, hư không đều hiện ra.

Thí Thần Thương trực tiếp đâm thẳng vào màn sáng do đại trận hóa thành, một tiếng nổ vang vọng khắp vũ trụ chợt bùng phát.

Xung kích vô tận mang theo sát phạt chi khí kinh người, càn quét, che trời lấp đất, khủng bố đến cực điểm.

Cả đại trận dưới một kích khủng bố của Thí Thần Thương hoàn toàn vỡ vụn, trong đó núi sông, côn trùng, cá chim thú vật toàn bộ trong khoảnh khắc biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.Cùng lúc đó, thân ảnh trong đại trận cũng hoàn toàn hiển hiện, chỉ là khuôn mặt

những người trong đại trận đều tràn đầy vẻ kinh hãi và chấn động.

Đế Tuấn và Thái Nhất càng phun ra một ngụm tiên huyết, đại trận được kiến lập bằng pháp lực của Hà Đồ Lạc Thư, liên kết với tâm thần của hai người, đại trận bị phá hủy bạo lực đương nhiên sẽ khiến hai người bị thương.Lúc này, tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn thanh thần thương màu đen lơ lửng giữa không trung, trong lòng kinh hãi, một thương phá tan trận pháp do Đế Tuấn và Thái Nhất liên thủ bố trí, thực lực cỡ nào.Ôn Vũ không để ý đến vẻ mặt chấn động của mọi người, khẽ nhảy một cái, đến bên cạnh Thí Thần Thương, cầm Thí Thần Thương vào tay.“Ôn Vũ, ngươi có ý gì?

Vì sao lại nhúng tay vào tranh chấp giữa Yêu Tộc ta và Vu Tộc?” Đế Tuấn lau vết máu trên miệng, trong hai mắt dường như có vô tận lửa giận, phẫn nộ hét lên.“Ta thấy chư vị đánh tới đánh lui, cũng không có kết quả nào, không bằng lấy bình cục mà kết thúc đi.” Ôn Vũ hoàn toàn không để ý đến lửa giận của đối phương, thản nhiên nói.“Yêu Tộc ta hiện tại đang chiếm ưu thế, làm sao có thể nói là bình cục?” Đế Tuấn nhíu mày, nói lại.“Công kích của các ngươi không thể gây ra tổn hại lớn cho Tổ Vu, một điểm này cần ta chỉ ra sao?” Ôn Vũ hai mắt ngưng tụ, lớn tiếng nói.

Hắn sớm đã nhìn ra công kích của bốn người chỉ có thể gây ra một số vết thương nhỏ cho Vu Tộc, nếu muốn trọng thương đối phương, cần phải hao phí không ít khí lực.Như trước đó Nữ Oa và Phục Hy cũng phải lợi dụng đánh lén, mới làm bị thương ba vị Tổ Vu, sau đó trong chiến đấu lại liên tục công kích Tổ Vu bị thương, mới khiến ba người trọng thương, Nữ Oa hai người cũng vì thế mà chịu không ít thương tổn.

Cứ như vậy, đánh đổi bằng bản thân bị thương mới làm bị thương mấy vị Tổ Vu thì có ý nghĩa gì chứ.“Hừ, ta chấp chưởng Hỗn Độn Chung, sao lại không phá được phòng ngự của đối phương?”

Thái Nhất nghe vậy, lập tức đại nộ, quát to.

Hắn không phục, trước đó khi giao chiến với Chúc Dung, mỗi lần đều trấn áp được y, đánh cho y không có sức chống trả, nếu không phải sau đó có các Tổ Vu khác trợ giúp, sớm đã hạ được đối phương rồi.“Ồ, ngươi cũng không trấn áp được đối phương rồi, đã từng gây ra thương tổn cho y sao?” Ôn Vũ hỏi ngược lại một câu.Nghe câu nói này, Thái Nhất trầm tư một lát, phát hiện dường như không hề làm đối phương bị thương, không hề cản trở hành động của đối phương, nhưng sắc mặt hắn lại không biểu hiện ra suy nghĩ trong lòng, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, rồi quay đầu đi.Đế Tuấn nhìn một màn này, trong lòng suy nghĩ lợi hại, Ôn Vũ nói không sai, cứ đánh như vậy, quả thực không có kết quả, lợi dụng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận giam cầm Đế Giang xong, công kích đánh ra cũng không thể gây ra sát thương hiệu quả cho đối phương.

Bên Thái Nhất cũng như vậy, hiển nhiên, nhục thân Tổ Vu hiện tại quá cường đại, căn bản không có cách nào công kích hiệu quả được, như vậy, cứ tiếp tục đánh xuống e rằng lại nguy hiểm.

Dù sao mình cần tiêu hao pháp lực, còn đối phương lại thuần túy lợi dụng nhục thân, tuy rằng cũng có thể kiệt sức, nhưng hiển nhiên phải kiên trì được lâu hơn mình.Chỉ là trong lòng không cam lòng, nếu thực sự buông tha cho họ rời đi, thì thể diện Thiên Đình còn đâu, nhưng nếu tiếp tục đấu tiếp, Ôn Vũ lại nhúng tay vào, đối phương cường đại, vừa rồi có thể cảm nhận được từ một kích kia.Khi Đế Tuấn đang do dự, Ôn Vũ lại lên tiếng.“Nếu các ngươi có thể đỡ được một kích của ta, ta sẽ không nhúng tay vào, thế nào?” Khóe miệng Ôn Vũ cong lên một nụ cười nhạt, thản nhiên hỏi.“Làm gì có cái lý đó, để ta thử xem ngươi có bản lĩnh gì.” Thái Nhất tính tình nóng nảy, nghe lời Ôn Vũ nói xong, lập tức nổi trận lôi đình, ý của đối phương vô cùng rõ ràng, bốn người liên thủ lại cũng không đỡ được một kích

của hắn, hiển nhiên không coi mình ra gì.“Thái... ” “Được, vậy ngươi phải cẩn thận rồi.” Đế Tuấn vừa mới định gọi Thái Nhất, nhưng Ôn Vũ đã mở miệng nói trước.Lần này trong lòng Đế Tuấn chợt chùng xuống, hiển nhiên đối phương dám nói như vậy khẳng định có nắm chắc tuyệt đối, Thái Nhất quá lỗ mãng, nhưng giờ đã chấp nhận đối phương rồi, cũng không có cách nào ngăn cản được nữa.Lời Ôn Vũ vừa dứt, Thí Thần Thương trên tay liền nâng lên, chỉ thẳng vào Thái Nhất, ngay sau đó một luồng khí tức dần dần từ Thí Thần Thương tản ra, theo thời gian trôi đi, luồng khí tức này càng ngày càng cuồng bạo, nhanh chóng, khí tức ban đầu vốn nhàn nhạt lập tức trở nên khủng bố vô cùng.Trong khoảnh khắc, trời đất biến sắc, nhật nguyệt không sáng, tinh thần ảm đạm, sát phạt chi khí che trời lấp đất mang theo khí tức hủy diệt tất cả, khí thế nuốt trọn sơn hà, trút xuống như thác lũ.Đông Hoàng Thái Nhất bị Thí Thần Thương chỉ vào, đồng tử chợt co rút lại, trong lòng kinh hãi, lúc này cảm giác mình bị một con cự thú khủng bố nhìn chằm chằm, toàn thân không thể động đậy.Ôn Vũ không để ý đến biểu tình của đối phương, toàn tâm toàn ý dồn vào một thương sắp hình thành.Đột nhiên, tay hắn động, Thí Thần Thương liền thẳng tắp đâm về phía Thái Nhất.Một thương không có bất kỳ động tác thừa thãi nào, cũng không mang theo bất kỳ dị tượng nào, như thể một thương vô cùng bình thường.

Nhưng nhìn kỹ, có thể phát hiện trời đất dường như vì thế mà ngừng lại, mọi thứ giữa trời đất trong khoảnh khắc hoàn toàn tĩnh lặng.Khoảnh khắc tiếp theo, Thí Thần Thương chợt đến trước mặt Thái Nhất.Thái Nhất lập tức đại kinh thất sắc, vội vàng đặt Hỗn Độn Chung trước người, cố gắng ngăn cản một thương này.Oanh.Theo một tiếng nổ vang, hai bóng đen với tốc độ cực kỳ kinh khủng, bay ngược ra, sau đó thẳng tắp rơi xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Hiển nhiên, hai bóng đen đó là Đông Hoàng Thái Nhất và Hỗn Độn

Chung.Lúc này, toàn bộ trời đất tĩnh lặng không tiếng động, biểu cảm trên khuôn mặt mọi người trong khoảnh khắc đông cứng lại, lộ ra vẻ cực kỳ chấn động, ngây ngốc nhìn thân ảnh tuyệt thế tay cầm Thí Thần Thương giữa không trung.Cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ tay cầm Hỗn Độn Chung của Thái Nhất lại không đỡ nổi một chiêu của đối phương!"Thái Nhất!" Đế Tuấn lúc này cũng đã phản ứng lại từ sự chấn kinh, vội vàng bay đến bên cạnh Thái Nhất, kiểm tra thương thế của đối phương.Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, giữa thần sắc mơ hồ có thể nhìn ra vài tia thống khổ, trên làn da dưới đạo bào rách nát, không ngừng có tiên huyết chảy ra.Xem ra hiển nhiên bị thương cực nặng, nhưng từ hơi thở yếu ớt mà nhìn, cũng không thương đến tính mạng."..." Đế Tuấn nhìn Ôn Vũ, vẻ mặt phẫn nộ, nhưng lại không nói nên lời.

Đối phương đưa ra đề nghị, rõ ràng là để dẫn Thái Nhất mắc câu, và đối phương quả thực đã thành công.

Giờ đây, đối phương lần thứ hai đánh cho mình ra nông nỗi này, trong lòng hận ý đối với Ôn Vũ tựa như sông lớn, cuồn cuộn không ngừng.

Trong lòng hắn còn thề nhất định phải tìm cơ hội nghiền xương đối phương thành tro, nhưng vừa nghĩ đối phương là Thánh Nhân đã định sẵn, trong lòng lại nảy sinh nghi vấn, liệu mình có thực sự có thể tìm lại được công bằng không?"Sao nào, Hoàng giả Yêu Tộc cũng là người không giữ lời sao?" Ôn Vũ nhìn Đế Tuấn vẻ mặt muốn nói lại thôi, khóe miệng cong lên một nụ cười, thản nhiên hỏi.Một thương của hắn với pháp lực Chuẩn Thánh hậu kỳ cộng thêm Không Gian Pháp Tắc và Tạo Hóa Pháp Tắc, công kích phát ra trực tiếp tiếp cận Chuẩn Thánh viên mãn.

Thái Nhất tuy có Hỗn Độn Chung, nhưng bản thân thực lực vừa mới đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, làm sao có thể chống đỡ được

một thương này chứ.“Hừ, Thái Nhất đã không đỡ được một thương của ngươi, vậy ta tự nhiên sẽ không phản hối, Yêu Tộc ta nói một không hai, đi thôi.” Đế Tuấn giọng trầm thấp, hiển nhiên đang cực lực kìm nén lửa giận trong lòng.“Vậy thì đa tạ hai vị Yêu Hoàng.” “Nếu đã như vậy, ta liền cáo từ.” Ôn Vũ khẽ cười một tiếng, sau đó quay người, bay về phía các Tổ Vu, tùy tay kéo hai người, trực tiếp bay về phía Nam Thiên Môn.Các Tổ Vu thấy vậy, cũng không chần chừ, mang theo những người bị thương, đi theo.Đế Tuấn nhìn bóng lưng Ôn Vũ và các Tổ Vu rời đi, lửa giận trong hai mắt dường như muốn phun ra, sát cơ vô tận lưu chuyển trong đó.

Hắn biết không có cách nào với Tổ Vu, cho nên cũng tìm một cái cớ để xuống nước, chỉ là cái giá của cái cớ đó lại quá lớn, lại khiến đệ đệ ruột của mình bị trọng thương.Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để do dự, trước tiên phải ổn định thương thế của Thái Nhất, Đế Tuấn thầm nghĩ trong lòng.Ôn Vũ vừa dẫn Tổ Vu đến dưới chân Bất Chu Sơn.“Ôn đạo hữu, lần này đa tạ rồi.” Đế Giang tiếp lấy hai vị Tổ Vu bị thương, hướng về phía Ôn Vũ chắp tay cảm tạ.“Vô phương.” Ôn Vũ thản nhiên cười nói.“Cũng không sợ Đạo hữu chê cười, ta lúc đầu cũng vì mọi người thực lực đều có đề thăng cực lớn, nên mới đi tìm phiền phức của bọn chúng, chỉ là không ngờ đối phương nhân cơ hội thành lập Thiên Đình mà đạt được công đức, một mạch đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.” “Lần này Nữ Oa và Phục Hy cũng ra tay, cũng là điều ta không ngờ tới, sau này nhất định phải đòi lại.” Đế Giang giữa ngữ khí có chút sâm lãnh, hiển nhiên đối với trận chiến lần này vô cùng không hài lòng.Có thể nói tất cả mọi người chiến đấu đều vô cùng uất ức, mỗi người đối phương trong tay đều ít nhất có một kiện Linh Bảo cường đại, Đế Tuấn, Thái Nhất và Nữ Oa ba người đều công thủ kiêm bị, khiến mình căn bản không có cách nào ra tay.May mắn thay nhục thân của mình vô cùng cường đại, đối phương cũng khó công phá phòng ngự của mình, nếu không cứ liều

mạng xông lên, tất có đi không về.Lần này có chút xung động rồi, nếu lĩnh ngộ thành công Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, trận chiến này tất nhiên sẽ không khó khăn như vậy.

Lần này trở về sau, nhất định phải tham ngộ thành công Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Đế Giang thầm hạ quyết tâm trong lòng.“Không sai, Yêu Tộc chiếm được Thiên Đình và các bảo địa khác, sau này phát triển tất nhiên sẽ vô cùng nhanh chóng, cần phải nhanh chóng chuẩn bị đối phó.” Ôn Vũ xoa xoa cằm, trầm ngâm nói.“Ừm, Đạo hữu nói rất đúng, ta cũng sẽ tăng cường huấn luyện nhị lang Vu Tộc ta.” “Nếu không có gì, Đạo hữu không bằng đến Vu Tộc ta một chuyến?” Đế Giang nhìn xung quanh, sau đó trong hai mắt lóe lên ánh sáng rực rỡ, nhìn Ôn Vũ nói.

Lần này đã chứng kiến sự cường đại của Ôn Vũ, nếu lần này đối phương về cùng mình, tất nhiên sẽ có thu hoạch.Đế Giang nói xong, Hậu Thổ bên cạnh trong hai mắt cũng có chút mong đợi.“Ha ha, lần này ta đã có được một số cảm ngộ, cần phải về động phủ bế quan, nên không làm phiền chư vị nữa.” Ôn Vũ suy nghĩ một lát, cười nói.Ý đồ của đối phương Ôn Vũ đương nhiên biết, chỉ là lần này không giống nhau, tu vi của hắn tuy đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng vẫn chưa đủ.

Kẻ địch của hắn không chỉ có Nữ Oa, Phục Hy và một đám Yêu Tộc, trên đầu hắn còn có Hồng Quân, thực lực Hồng Quân tất nhiên mỗi ngày đều đang xảy ra biến hóa cực lớn, dù sao sau khi dĩ thân hợp đạo, cảm ngộ thiên địa tự nhiên vô cùng dễ dàng.

Chỉ có thực lực đủ cường đại, mới có thể đạt được nhiều lợi ích hơn, để đối phó với Hồng Quân và Thiên Đạo.

Chương 109

Cho nên lần này bế quan, quyết định không Chuẩn Thánh viên mãn thì không xuất quan.“Nguyên lai như vậy, vậy ta và các huynh đệ cũng không miễn cưỡng.” Đế Giang nghe vậy, trong lòng lóe lên một tia thất vọng, nhưng cũng không do dự nhiều, dù sao mỗi người đều có việc của mình.“Vậy ta xin cáo từ trước.” Nói xong, Đế Giang khẽ cười, hướng về phía Ôn Vũ chắp tay cáo từ.

Sau đó dẫn theo mọi người bay về phía bộ lạc Vu Tộc, Hậu Thổ khi chia tay nhìn hắn một cái đầy u oán, rồi cũng đi theo, chớp mắt đã biến mất trước mắt.Ôn Vũ nhìn bóng lưng các Tổ Vu biến mất, cũng không định nán lại lâu, liền cất bước muốn rời đi.

Chỉ là ngay khi vừa định rời đi, đột nhiên trong Nguyên Thần truyền đến một tia dị động, khiến thân hình hắn không khỏi khựng lại.Hắn lập tức tra xét, phát hiện dị động trong Nguyên Thần và dị động khi tìm kiếm huyết hải bí cảnh trước đó cực kỳ tương tự.

Hiển nhiên, lần này lại có thứ gì đó xuất thế, và có liên quan đến hắn.Không nói hai lời, Ôn Vũ trực tiếp bắt đầu cảm ứng sợi liên hệ yếu ớt như có như không.Khi cảm ứng được nguồn gốc dị động, trong lòng hắn lóe lên một tia nghi hoặc.

Bởi vì nguồn gốc dị động không ở nơi nào khác, mà ở trên Bất Chu Sơn phía sau hắn.

Điều này khiến hắn kỳ lạ, Bất Chu Sơn lại có thứ gì đó liên quan đến hắn sao, ngay cả dây hồ lô lần trước cũng là do dị tượng mà dẫn tới.Suy nghĩ một lát, Ôn Vũ cũng không có được bất kỳ kết luận hiệu quả nào, liền không chần chừ nữa, theo sợi cảm ứng đó, bay lên Bất Chu Sơn.“Vừa mới từ đỉnh Bất Chu Sơn xuống, lại phải đi lên, chỉ

không biết ở đâu!" Ôn Vũ có chút uất ức thì thầm.Bay một lúc sau, Ôn Vũ đã vượt qua lưng chừng núi, sau khi bay thêm một đoạn nữa lên phía trên, ở một khe núi thì dừng lại.

Ôn Vũ nhìn khe núi này, cũng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, trong lòng không khỏi nảy sinh một tia nghi ngờ, chẳng lẽ cảm ứng sai rồi sao?

Nhưng hắn nhanh chóng lắc đầu, loại liên hệ này tuy mờ nhạt, nhưng có thể cảm ứng được, vị trí ở gần đây.Thế là Ôn Vũ hạ xuống trong khe núi, bắt đầu tìm kiếm.Sau khi tìm kiếm một lượt, không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, nghi ngờ trong lòng càng dày đặc, chẳng lẽ thực sự không ở đây sao?

Nhưng hắn không cam lòng, nếu không có thì không thể có loại cảm ứng này được.Thế là hắn lại tìm kiếm, lần này gần như lật tung cả khe núi lên, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra một chỗ trông có vẻ hơi kỳ lạ.Chỉ thấy, phía trước Ôn Vũ có một sườn dốc nghiêng, trên sườn dốc đó, có một cái lỗ rất nhỏ.

Cái lỗ này lại hòa làm một thể với cả sườn dốc, cực kỳ khó phát hiện.

Ôn Vũ lần này cũng nhìn cái lỗ này trên một sườn dốc cảm thấy có chút đột ngột, nên mới đặc biệt chú ý một chút.Sau khi chú ý, Ôn Vũ thực sự đã cảm nhận được loại cảm ứng quen thuộc truyền đến từ bên trong cái lỗ."Xem ra hắn là ở bên trong, chỉ là làm sao để vào?" Ôn Vũ nhìn phía trước, trong lòng lóe lên một tia nghi hoặc, cái lỗ này quá nhỏ, chỉ đủ để một ngón tay hắn chui vào, còn cả người thì đừng nói! Cứ như vậy, làm sao tìm kiếm cái cơ duyên đó đây, chẳng lẽ phải đập nát bức tường đá này?

Hắn thầm nghĩ trong lòng.Nghĩ đến đây, hai mắt Ôn Vũ sáng lên, đập nát bức tường đá này có lẽ thực sự là một cách.

Với loại bức tường đá này, hắn tin rằng mình có thể làm được.Thế là Ôn Vũ bắt đầu thử.

Hắn nâng tay phải lên, trong tay lóe lên một tia hào quang, sau đó trực tiếp vỗ về phía bức tường đá, không có bất kỳ khí thế nào, chỉ một cái vỗ thẳng vào đó.Bốp.Một tiếng vang giòn truyền đến, bàn tay và bức tường đá tiếp xúc thân mật, chỉ một kích này không hề gây ra bất kỳ tổn hại nào cho bức tường đá, vẫn an toàn nguyên vẹn.

Mặc dù vậy, nhưng Ôn Vũ tinh mắt sau khi công kích, đã cảm nhận được một tia ba động kỳ dị trên bức tường đá, trông như một cấm chế.Chẳng lẽ bức tường đá này là một cấm chế thực sự?

Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng, chỉ là tại sao cấm chế này lại ngưng tụ thành thực thể chứ!

Dù sao khi đánh vào bức tường đá, hắn không cảm nhận được loại đặc điểm của cấm chế, ngược lại cảm thấy đây chỉ là một bức tường đá mà thôi.Trầm ngâm một lát, vấn đề này không thông suốt, hắn tạm thời coi đây là do cấm chế quá cường đại.Thế là Ôn Vũ không chần chừ nữa, đưa tay ra, nhưng không vỗ xuống ngay lập tức, mà đang không ngừng ngưng tụ sức mạnh, muốn dùng sức mạnh tuyệt đối để phá vỡ bức tường đá.Chỉ thấy, trên bàn tay, khí huyết khủng bố cuồn cuộn không ngừng, khí tức kinh người điên cuồng bùng phát, từng đạo huyền quang màu đen lưu chuyển trên đó, sau một khắc, khí thế tăng vọt đến cực hạn.Trong hai mắt Ôn Vũ, tinh quang lóe lên, biết thời điểm tốt nhất, liền trực tiếp vung một chưởng, đánh về phía bức tường đá.Lập tức, giữa không trung, xuất hiện một bàn tay khổng lồ màu huyết sắc xen lẫn màu đen, trên bàn tay mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, dường như muốn xuyên thủng trời xanh, sau đó hung hăng rơi xuống bức tường đá.Oanh.Tiếng vang chói tai lập tức truyền đến, một luồng xung kích cường đại từ chỗ va chạm bùng phát, sau đó thấy bức tường đá dưới công kích của bàn tay khổng lồ, nổi lên từng

gợn sóng, nhưng vẫn không bị phá vỡ.“Hửm?” Ôn Vũ hai mắt ngưng tụ, hiển nhiên không ngờ bức tường đá lại kiên cường như vậy, chịu một kích như thế mà không có hiệu quả.

Lần này hắn đã động dụng nhục thân và sức mạnh pháp tắc cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, gần như có thể so sánh với một thương đã đánh bị thương Thái Nhất.“Lại đến!” Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng, hắn không phải người dễ dàng từ bỏ, thế là hắn lại vung một chưởng, chưởng chưa rơi xuống, lại một chưởng khác đã vung ra.

Hiển nhiên, hắn nếu một chưởng không thể phá vỡ, thì sẽ đánh thêm vài lần, cho đến khi phá vỡ mới thôi.Trong Thiên Đình Yêu Tộc, Bàn Cổ Tam Thanh đang cáo từ Đế Tuấn và những người khác, đột nhiên, trong lòng ba người truyền đến một tia dị động, dường như có thứ gì đó sắp xuất thế và có duyên với mình.Thế là ba người lập tức động thân theo tia cảm ứng đó, rời khỏi Thiên Đình.Bên Ôn Vũ, sau khi liên tiếp vỗ ra hai mươi ba chưởng, cuối cùng cũng lay chuyển được bức tường đá này.Bức tường đá này cũng dưới sự chú ý của hắn, lập tức hóa thành từng khối vỡ vụn, sau đó những mảnh vỡ này lại biến thành tinh quang, không ngừng dung nhập vào giữa trời đất, tan biến.Khi bức tường đá hoàn toàn biến mất, ánh mắt Ôn Vũ rơi vào phía trên, sau đó phát hiện, bên trong bức tường đá là một động phủ, trong động phủ, truyền đến từng đạo khí tức cổ phác kỳ dị, cẩn thận cảm nhận, dường như là khí tức của Tạo Hóa Pháp Tắc.Ôn Vũ mang theo một tia mong đợi, một tia nghi hoặc, rơi xuống ngoài động phủ, sau đó chậm rãi bước vào.Đi chưa được bao lâu, Ôn Vũ đến một khu vực rộng rãi, vừa đi xung quanh một vòng, lập tức có phát hiện, giữa phía trước nhất của sơn động, có một vũng suối trong xanh.Trên suối trong xanh, một đóa sen hai màu xanh trắng lẳng lặng lơ lửng trên đó, tỏa ra hào quang rực rỡ, hương thơm ngát, trên đó, thậm chí có từng đạo khí tức cổ phác kỳ dị lưu chuyển, chính là khí Tạo Hóa.Khí tức từ

hoa sen rơi xuống hòa quyện với suối trong xanh, tạo ra những làn sương khói mờ ảo phủ lượn lờ trên suối trong xanh, tương ứng với sen trắng.Trên đài sen, cánh sen hai màu xanh trên trắng dưới giao thoa nở rộ, sắc thái đầy đặn, trong suốt như ngọc, nhẹ nhàng dính vào gốc rễ, ẩn chứa sinh cơ bàng bạc.

Kỳ lạ hơn nữa, trên đóa đài sen này, có đủ hai mươi bốn đóa cánh hoa, nhìn từ xa, như mộng như ảo, đẹp đến nao lòng.Lúc này, Ôn Vũ nhìn đóa đài sen hai màu, trong hai mắt mang theo một tia nóng bỏng, bởi vì hắn đã nhận ra đóa hoa sen này là vật gì.Tạo Hóa Thanh Liên! Tương truyền Tạo Hóa Thanh Liên là do một sợi bản nguyên của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, sau khi thành thục, cao nhất có thể đạt hai mươi tư phẩm, xếp vào hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đóa sen trước mắt này có hai mươi tư đóa cánh hoa, hiển nhiên đây chính là Tạo Hóa Thanh Liên đã thành thục.Trong tiền thế, đóa Tạo Hóa Thanh Liên này vốn bị Tam Thanh đoạt đi, hóa thành ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc đó ba người nhìn thấy Tạo Hóa Thanh Liên xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy hồng hoa trên đó, thế là Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý, bay vào tay Nguyên Thủy.

Thái Thượng Lão Quân nhìn thấy ngó sen trắng, thế là Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành Thái Ất Phất Trần, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy thanh hà, thế là Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành Thanh Bình Kiếm.Trong tiền thế, câu nói "Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam giáo nguyên tổng nhất gia" (Hoa đỏ ngó trắng lá xanh, Ba giáo vốn cùng một nhà) chính là từ đó mà ra, tượng trưng cho việc Xiển giáo, Nhân giáo, Tiệt giáo đều là đạo thống của Huyền Môn, đều là đệ tử của Hồng Quân.Nhưng, giờ đây hiển nhiên không thể trở thành vật của Tam Thanh nữa, lần này đã để hắn đoạt được trước, tự nhiên không thể buông tay.

Đóa hoa sen này đã khiến hắn sản sinh cảm ứng, hiển nhiên cũng có duyên với hắn, còn vì sao có duyên, e rằng là do Thanh Liên Đạo Nhân bản thể là Hỗn Độn Thanh Liên.Thế là Ôn Vũ không hề do dự, trực tiếp bước lên, hóa ra một bàn tay lớn, mang theo thần uy thao thiên, trực tiếp hái Tạo Hóa Thanh Liên.Bàn tay khổng lồ hái xong Tạo Hóa Thanh Liên, trực tiếp mang theo Tạo Hóa Thanh Liên bay về tay Ôn Vũ.Ngay lúc này, Ôn Vũ cảm ứng được ba luồng khí tức cường đại không xa, chớp mắt đã hạ xuống bên ngoài động phủ.

Nhanh chóng, ba bóng người xuất hiện trước mặt Ôn Vũ, chính là Bàn Cổ Tam Thanh.Ôn Vũ nhìn thấy Bàn Cổ Tam Thanh xong, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên không hổ là nhân duyên của Tạo Hóa Thanh Liên trong tiền thế, nhanh thật.

Hắn nhìn đối phương cũng đã cảm ứng được khí tức Tạo Hóa Thanh Liên và phát hiện có duyên với nó rồi.Ôn Vũ thản nhiên liếc nhìn ba người, sau đó dưới sự chú ý của họ, truyền một tia thần niệm vào trong, đơn giản luyện hóa, thu đóa Tạo Hóa Thanh Liên này vào.Lão Tử nhìn thấy đóa Tạo Hóa Thanh Liên này, trong lòng lóe lên một tia kinh ngạc, bởi vì rõ ràng trên đóa Tạo Hóa Thanh Liên này hắn cảm nhận được khí tức Tiên Thiên Chí Bảo, dường như không phải Tiên Thiên Chí Bảo bình thường, ít nhất còn mạnh hơn Thái Cực Đồ.

Vì vậy, tự nhiên trong lòng Lão Tử lóe lên một tia tham niệm, loại Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo này, hợp lẽ ra phải thuộc về mình.Chỉ là tia tham niệm này ẩn giấu cực sâu, trên mặt không có chút biến hóa nào, cũng không bị bất kỳ ai phát hiện.Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy đóa sen xanh này, hai mắt cũng lóe lên một tia nóng bỏng, hiển nhiên vô cùng khao khát đóa sen này, trong lòng đang nghĩ, nếu có thể có được đài sen này, thực lực tất nhiên có thể tăng vọt.

Hắn thấy Thông Thiên thực lực mạnh hơn mình một chút, trong lòng lập tức vô cùng đố kỵ, đồng thời càng muốn có được đài sen

này.“Tiểu tử này, mau thu tay lại.” Thật là quỷ phủ thần sai, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp mở miệng, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, âm thanh lập tức vang vọng khắp trời đất, không ngừng vang vọng trong toàn bộ sơn động.Lúc này, Ôn Vũ vừa thu Tạo Hóa Thanh Liên vào, nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, lông mày nhíu lại, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn, không nói gì.Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Nguyên Thủy mở miệng xong, trong lòng có chút hân hoan, sau khi nhìn thấy đóa đài sen này, tự nhiên cũng nhìn ra chỗ bất phàm của nó, nên cũng vô cùng muốn đóa đài sen này.

Giờ đây hắn đã có Tru Tiên Tứ Kiếm, công phạt vô song, duy chỉ thiếu một kiện Linh Bảo phòng ngự thuần túy, hiển nhiên bảo bối như đài sen này, nếu có thể có được, vậy công thủ nhất thể, sẽ không có ai có thể đánh bại hắn.Giờ đây Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mở miệng rồi, tiếp theo xem đối phương ứng phó thế nào.“Ha ha, bảo vật tự nhiên hữu duyên giả đắc chi, ta được đài sen dẫn dắt đến đây, nơi này, tự nhiên hợp lẽ ra phải thuộc về ta, chẳng lẽ các ngươi muốn cướp đoạt sao?” Ôn Vũ thẳng lưng, thản nhiên mở miệng nói, không hề để ý đến đối phương.“Ta cũng được cảm ứng mới đến chỗ này, bảo vật trong này hợp lẽ ra phải có phần của ta, ngươi lại muốn độc chiếm sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn nheo hai mắt, trong giọng nói tràn đầy vẻ lạnh lẽo và một tia lửa giận bị kìm nén đến cực hạn.

Trong lòng hắn quả thực muốn đánh, nếu Ôn Vũ không giao ra, thì sẽ đánh cho đối phương giao ra mới thôi.“Bàn Cổ Tam Thanh, nguyên là một lũ bại hoại mà thôi, muốn cướp đoạt thì cứ nói thẳng, lẽ nào ta lại e ngại?” “...” Ôn Vũ nói lý lẽ, ánh mắt không ngừng quét qua ba người, dường như đã phát hiện ra điều gì.“Ta đâu có muốn cướp đoạt, ta hiện tại đang thương lượng với ngươi.” Nguyên Thủy có chút mất kiên nhẫn, ánh mắt cũng trở nên âm lãnh.“Trong đây có ba người,

đài sen chỉ có một đóa, ta đưa cho ngươi xong, ngươi lại phân chia thế nào?" "Còn như ngươi nói thương lượng, ta không tin lời quỷ quái của ngươi, nếu có chiêu, ta sẽ tiếp hết." Ôn Vũ quét mắt qua ba người một lượt, rồi lại dừng lại trên Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó trào phúng nói."Hừ, không quản chuyện nữa, ta chỉ hỏi, giao... hay không giao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lửa giận trong mắt càng ngày càng bùng lên hừng hực, nghiến răng nghiến lợi nói.

Nghe lời Ôn Vũ nói xong, trong lòng hắn cũng vô cùng tức giận, không cần nhìn Lão Tử và Thông Thiên cũng biết họ cũng đang có ý định với đài sen, nhưng chuyện sau đó, chỉ cần mình lấy được đóa đài sen này, thì sẽ có quyền lên tiếng."Ồ?

Cuối cùng cũng muốn lộ ra chân diện mục rồi sao?

Nào, mau cho ta xem." Ôn Vũ vẻ mặt thích thú, khóe miệng khẽ nhếch lên, hoàn toàn không để ý đến đối phương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói đến nước này, cũng không cần thiết phải giữ thể diện cho đối phương nữa, nếu thực sự dám giao thủ với mình, thì lát nữa sẽ dạy cho hắn biết thế nào là người."Hừ, thật không biết tốt xấu, vậy ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, nói xong, lấy ra Bàn Cổ Phiên, sau đó khẽ vung về phía Ôn Vũ, lập tức một luồng ba động cực kỳ khủng bố, hóa thành một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí đánh về phía Ôn Vũ.Nơi kiếm khí đi qua không gian vỡ vụn, hiển hiện ra Hỗn Độn Hư Không, trong đó Hỗn Độn Chi Khí dưới sự tác động của đạo vĩ lực, phân liệt ra, hóa thành thanh trọc nhị khí, không ngừng diễn hóa địa thủy hỏa phong, tuần hoàn sinh diệt.Ôn Vũ thấy vậy cũng không vội vàng, khóe miệng thậm chí cong lên một nụ cười trào phúng, bảo vật tuy tốt, nhưng cũng phải xem chủ nhân, khi Nguyên Thủy ra tay hắn đã nhìn ra thực lực của đối phương, cũng chỉ là vừa đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ mà thôi.

Trong tay hắn có rất nhiều Linh Bảo, có truyền thừa Nguyên Thần Bàn Cổ, lại có khí vận sâu dày, đột phá tự nhiên phải nhanh hơn người thường rất nhiều.Nhưng hắn vẫn không coi đối phương ra gì, cũng có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Nhất chẳng phải cũng không đỡ nổi một chiêu trong tay hắn sao, Bàn Cổ Phiên thì làm được gì!Hắn vung tay, Thí Thần Thương xuất hiện trong tay, trên thân thương đen kịt, tỏa ra hàn quang ẩn hiện, sát cơ vô biên tràn ngập giữa không gian, dường như muốn nghịch thiên phạt đạo.

Hai con rồng cuộn tròn, quấn quanh trên đó, sát phạt pháp tắc chi lực nhiếp nhân tâm hồn và tạo hóa sinh sinh bất tức giao thoa ứng đáp, quỷ dị bao quanh.“Phá.” Ôn Vũ khẽ mở miệng, trong giọng nói không có chút ba động nào, chỉ có sự bình tĩnh và tự nhiên.Theo lời vừa dứt, hắn giơ Thí Thần Thương lên, tùy ý khẽ vạch về phía phương hướng của Hỗn Độn Kiếm Khí.Lập tức.Trong hư không vốn vỡ vụn của không gian, Hỗn Độn vô tận trong khoảnh khắc chợt xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ, nơi vốn diễn hóa địa thủy hỏa phong, trong một thoáng chốc sáng tối thất thường, dường như không còn xuất hiện nữa.Đạo Hỗn Độn Kiếm Khí do Bàn Cổ Phiên phát ra càng không có chút tác dụng nào, dưới sự va chạm của thương mang ngưng tụ bằng pháp lực, trực tiếp bị xé toạc thành hai nửa, hòa lẫn vào Hỗn Độn trong hư không, không còn phân biệt được nữa.

Thương mang khổng lồ do Thí Thần Thương đâm ra khí thế không giảm, nơi đi qua để lại một vết xước khổng lồ, không gian vỡ vụn, tiếp tục đâm về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.“Cái gì?!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Hỗn Độn Kiếm Khí do Bàn Cổ Phiên đánh ra dưới đạo thương mang kia, ngay cả một khoảnh khắc cũng không thể chống đỡ được, khó tin nói.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, thương mang do Thí Thần Thương phát ra đã đến trước mặt hắn, căn bản không cho hắn chút thời gian

phản ứng nào.Oanh.Kèm theo tiếng nổ dữ dội, thương mang trực tiếp đánh thẳng vào người Nguyên Thủy.

Chỉ thấy trên đạo bào của Nguyên Thủy lóe lên một vùng tử mang chói mắt, trên tử mang đó, một màn sáng lập tức hình thành, cố gắng ngăn cản công kích của thương mang.

Chương 110

Kiện đạo bào đó chính là Bát Quái Tử Thụ Tiên Y mà hắn có được trên Phân Bảo Nham.Điều càng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm thần chấn động, màn sáng màu tím trên Bát Quái Tử Thụ Tiên Y không hề có hiệu quả, trực tiếp bị đâm rách một lỗ hổng lớn, ngay sau đó, thương mang trực tiếp đánh mạnh vào Tử Thụ Tiên Y, khiến quang mang trên đó cũng ảm đạm đi không ít, hoàn toàn không còn vẻ chói mắt kỳ dị như ban đầu.Nguyên Thủy bị một kích này, lại cả người trực tiếp bị luồng sức mạnh khổng lồ đó đánh bay ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết lớn.Chuyện xảy ra trong chớp nhoáng, khiến Lão Tử và Thông Thiên căn bản không kịp phản ứng, Nguyên Thủy bị một kích đánh bại, thân chịu trọng thương.

Loại thực lực khủng bố này thực sự khiến hai người trong lòng lạnh lẽo, nhưng lúc này lại không thể không cứng đầu xông lên, sau khi Nguyên Thủy ra tay, không còn đường lui, thật đáng buồn cười khi ban đầu mình lại coi đối phương là kẻ yếu ớt.Ý niệm tham lam đã vứt bỏ chuyện đối phương một kích đánh bại Thái Nhất ra khỏi đầu, mới khiến những chuyện hoang đường như vậy xảy ra.“Tiếp theo, ta sẽ không lưu tình đâu.” Ôn Vũ thậm chí không nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngã dưới đất, ánh mắt rơi vào Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ, lạnh lùng nói.

Mặc dù hắn biết không thể đánh chết hai người, nhưng nhất định phải cho họ một bài học sâu sắc.“Hừ, cuồng vọng.” Lão Tử nghe vậy, biết đối phương sắp ra tay với hai người, nhưng lại tức giận vì đối phương coi thường hai người như vậy, cũng lạnh lùng hừ một tiếng.Ngay sau đó, Lão Tử vung tay, Thái Cực Đồ lập tức hiện ra, rơi trên đỉnh đầu hắn, từ từ mở ra.

Một luồng Đạo Vận huyền diệu từ đó tản ra, ngay sau đó Thái Cực Đồ thần quang đại tác, một tòa bạch kim ngọc kiều dần dần ngưng tụ thành hình, uy áp cuồn cuộn càn quét.Lão Tử hai mắt ngưng tụ, vung tay giữa không trung, bạch ngọc kim kiều lập tức hóa thành một luồng lưu quang màu trắng, lao về phía Ôn Vũ, trong khoảnh khắc, trời đất rung chuyển, nhật nguyệt biến sắc, hào quang ngũ sắc chiếu rọi núi sông đại địa.

Khoảnh khắc này, thực lực của Lão Tử lập tức bại lộ trước mắt Ôn Vũ, tương tự như Nguyên Thủy Thiên Tôn.Cùng lúc đó, Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh, nhìn thấy Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, trong lòng có chút hâm mộ, hiển nhiên cả hai đã luyện hóa hai kiện chí bảo này đến tầng thứ cực kỳ cao thâm rồi.

Hắn sau khi có được Tru Tiên Kiếm Trận, những năm này cũng chưa hoàn toàn luyện hóa, dù sao loại pháp bảo sát phạt này, căn bản không dễ dàng luyện hóa.Cho nên Thông Thiên Giáo Chủ cũng không lấy ra Tru Tiên Kiếm Trận, tu vi của hắn so với Lão Tử và Nguyên Thủy yếu hơn một bậc, chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, lúc này nếu mạo hiểm sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận chưa hoàn toàn nắm giữ, lại không thể khống chế tốt, cực dễ bị phản phệ.

Cứ như vậy được không bù mất, nên hắn đành lấy ra Xuyên Tâm Tỏa có được trong Phân Bảo Nham.Xuyên Tâm Tỏa có hình dạng khóa trường mệnh, thân khóa màu vàng kim, trên đó hai bên khắc những minh văn thiên đạo quỷ dị, dưới khóa có ba sợi dây khóa ngọc trắng.

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ đánh ra một đạo pháp quyết, ngay sau đó ba sợi dây khóa ngọc trắng trên Xuyên Tâm Tỏa quang mang đại tác, không lâu sau phóng ra chín sợi dây khóa ngọc đen, trên đó khí tức khủng bố tràn ngập, không gian chấn động, trực tiếp lao về phía

Ôn Vũ bao vây.Ôn Vũ nhìn thấy hai người mỗi người thi triển thủ đoạn, trong lòng không có chút biến hóa nào, chỉ thấy Xuyên Tâm Tỏa trong tay Thông Thiên thì hơi lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn cảm nhận một lát, khí tức trên Xuyên Tâm Tỏa tuy mạnh, nhưng so với khí thế trên Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên thì yếu hơn rất nhiều.

Nhưng Xuyên Tâm Tỏa cũng là vật khó có được, hắn nghe nói trong tiền thế, vốn là vật của Hồng Quân Đạo Tổ, sau đó khi phân bảo thì ban cho Thông Thiên Giáo Chủ.Nhưng ngày đó khi phân bảo hắn cũng có mặt, cũng không thấy một màn này, bây giờ lại xuất hiện trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, xem ra đối phương có được trong Phân Bảo Nham.

Hắn nhìn chín sợi dây khóa ngọc đen đang bay, trong mắt Ôn Vũ lóe lên một tia tinh quang, hắn biết năng lực của Xuyên Tâm Tỏa, người thường nếu bị chín sợi dây khóa này trói lại, Tam Hoa đỉnh đầu sẽ bị diệt hết, Ngũ Khí trong lồng ngực cũng tiêu tán, Tam Hồn Thất Phách và Ngũ Tạng Lục Phủ cũng sẽ bị khóa chặt không thể động đậy.Thậm chí sẽ khiến người trúng chiêu đau đớn vô cùng, cầu sống không được, cầu chết không xong, mặc cho người thi chiêu muốn làm gì, cũng có thể coi là một kiện chí bảo bắt giữ vô thượng.Chỉ là đối với Ôn Vũ thì vô dụng, vì hắn biết tác dụng của chín sợi dây khóa ngọc đen, tự nhiên sẽ không để bị đánh trúng.Hắn giơ tay lên, Thí Thần Thương hắc mang đại tác, sát phạt chi khí như cự thú gào thét, phóng thích ra huyết mang kinh người, khí tức khủng bố không ngừng tăng vọt, nhanh chóng, bao trùm toàn bộ chiến trường.Ngay sau đó, Thí Thần Thương đẩy ra công kích mà hai người đánh ra, ngay sau đó một đạo thương mang rực rỡ chói mắt hơn trước, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa lao về phía bạch ngọc kim kiều và chín sợi dây khóa.Giữa không trung, dây khóa cuộn tròn trên bạch ngọc kim kiều,

trong khoảnh khắc, khí thế bạch ngọc kim kiều tăng vọt, một luồng khí tức huyền diệu quỷ dị cũng theo đó tràn ra.“Phá.” Theo tiếng vang chấn động lòng người vừa dứt, thương mang của Thí Thần Thương trực tiếp đâm vào đầu cầu bạch ngọc kim kiều.Rầm rầm rầm.Tiếng nổ như sấm truyền đến, chỉ thấy hai đạo công kích va chạm vào nhau, toàn bộ bạch ngọc kim kiều không ngừng chấn động, dường như muốn không trụ được nữa.

Quả nhiên, không kiên trì được bao lâu, sức mạnh của hai đạo công kích vẫn không thể chống đỡ được đạo thương mang do Ôn Vũ phóng ra, toàn bộ thân cầu bạch ngọc kim kiều bắt đầu không ngừng nứt ra.Theo những vết nứt ngày càng nhiều, toàn bộ bạch ngọc kim kiều hoàn toàn vỡ nát, cùng lúc đó, dây khóa ngọc đen cuộn trên thân cầu cũng bắt đầu tan vỡ.

Chỉ trong chốc lát, hai đạo công kích dưới thương mang khổng lồ, hóa thành những điểm tinh quang, tan biến giữa trời đất.Quang mang trên đạo thương mang đó chỉ hơi ảm đạm đi một chút, nhưng không bị phá hủy, tiếp tục bay về phía hai người.Lão Tử thấy vậy, trong lòng chùng xuống, nhưng không ngồi yên chờ chết, đặt Thái Cực Đồ trước người hai người, sau đó chỉ thấy, thân ảnh hai người hoàn toàn bị Thái Cực Đồ bao bọc bên trong.Chỉ thấy, khí tức huyền diệu kèm theo tạo hóa vô tận, bao quanh Thái Cực Đồ, dường như muốn ngăn cản mọi công kích.Trong nháy mắt, thương mang do Thí Thần Thương phát ra và Thái Cực Đồ va chạm vào nhau.

Thái Cực Đồ dưới lực đạo còn lại của thương mang, trực tiếp bị đánh lún vào bên trong, ngay sau đó Thái Cực Đồ hoàn toàn không chống đỡ được sức mạnh khổng lồ đó, trực tiếp bị đánh lùi ra, hung hăng va chạm vào Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ.Phụt, phụt.Hai tiếng thổ huyết đột ngột vang lên, chính là Lão Tử và Thông Thiên dưới xung kích khủng bố kết hợp giữa Thái Cực Đồ và thương mang

của Thí Thần Thương, đồng loạt thổ huyết bay ngược ra ngoài.Ôn Vũ từ xa nhìn thấy một màn này, trong hai mắt lóe lên một tia tinh quang, xem ra phỏng đoán của hắn không sai, thực lực của hắn ít nhất đều có thể sánh ngang Chuẩn Thánh viên mãn.

Mặc dù Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên quả thực cường đại vô cùng, nhưng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không đủ sức để phát huy toàn bộ thực lực của chúng.Ôn Vũ đã tâm niệm tương thông với Thí Thần Thương, Thí Thần Thương như cánh tay trái cánh tay phải, có thể phát huy ra sức mạnh lớn nhất.

Đây cũng là nguyên nhân cơ bản khiến công kích của hai người không thể chống đỡ được công kích của Ôn Vũ.“Chút thực lực đó, lại dám tranh đoạt cơ duyên của ta, thật không biết lượng sức!” Ôn Vũ nhìn ba người nằm trên đất, khóe miệng cong lên một nụ cười, trào phúng nói.Lúc này trong lòng ba người sớm đã dậy sóng cuồn cuộn, cũng không ngờ thực lực của đối phương lại cường đại đến mức này, chỉ với hai thương, đã đánh cho mình thê thảm như vậy.

Căn bản không thể từ công kích của hắn mà phán đoán được đối phương rốt cuộc đã sử dụng bao nhiêu thực lực.Nếu... hai đạo công kích của đối phương chưa sử dụng hết toàn lực thì sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng ba người không khỏi rùng mình một cái.Nhưng ba người cũng không phải kẻ ngồi yên chờ chết, thế là, Lão Tử quay đầu, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên rồi nói gì đó, ngay sau đó thấy trong hai mắt ba người dường như có một tia quyết ý.“Ba huynh đệ ta từ khi hóa hình đến nay, chưa từng bị một người đánh thảm hại như vậy.” “Tiếp theo hãy để ngươi thường thức uy năng sau khi nguyên thần hợp thể của ta đi.” Trong giọng nói già nua của Lão Tử, mang theo một tia lạnh lẽo, mở miệng nói.Lời vừa dứt, trên thân thể ba người, lập tức tỏa ra quang mang chói mắt, ngay sau đó ba luồng nhân uẩn chi khí bay ra, mang theo tia tia nhu quang, lấp lánh

như thần linh.

Chính là nguyên thần của Bàn Cổ Tam Thanh.Ba nguyên thần bay lượn trên không trung xong, ngay sau đó dường như bị dẫn dắt, từ từ giao thoa vào nhau.Rầm rầm rầm rầm.Nguyên thần vừa tiếp xúc, lập tức bùng phát tiếng nổ kinh người, vang vọng khắp vũ trụ, dưới sự dung hợp dường như có vật khủng bố ra đời, khí thế kinh người bắt đầu dâng trào.Ôn Vũ nhìn thấy một màn này, sắc mặt lóe lên một tia kinh ngạc, hắn thực sự chưa từng nghe nói nguyên thần Bàn Cổ Tam Thanh cũng có thể dung hợp vào nhau.Việc có thể dung hợp cũng không phải chuyện đặc biệt bất ngờ, dù sao ba người vốn cùng một nguồn gốc, đều là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, chỉ là phân hóa thành ba nhân cách khác nhau mà thôi.

Xem ra, trạng thái hiện tại này tương đương với việc hợp nhất nguyên thần Bàn Cổ trước đây.Nhưng hiển nhiên không thể đạt đến độ cao của Bàn Cổ trước đây.

Không biết sau khi dung hợp thực lực sẽ đạt đến mức nào, có thể giữ lại được bao nhiêu phần thực lực, liệu có trực tiếp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên hay không.Trong lòng Ôn Vũ lúc này chỉ có sự tò mò, không có chút sợ hãi nào, hắn biết ngay cả khi đối phương tạm thời đạt đến Hỗn Nguyên, cũng không đáng ngại, bởi vì hắn có một phân thân cường giả Hỗn Nguyên.

Trong lòng Ôn Vũ thậm chí còn có một tia mong đợi, mong đợi thực lực đối phương đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, bởi vì hắn muốn thử xem, với thực lực hiện tại có thể chống lại cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên hay không, sự chênh lệch giữa chúng rốt cuộc lớn đến mức nào.Thế là, Ôn Vũ trong hai mắt mang theo một tia quang mang dị thường nhìn chằm chằm nguyên thần Bàn Cổ Tam Thanh đang không ngừng dung hợp.Theo nguyên thần ba người không ngừng giao dung, giữa trời đất bắt đầu không ngừng biến hóa, mây đen vô biên

cuồn cuộn, điện xà khủng bố không ngừng nhảy múa trong đó, dường như tùy thời muốn giáng xuống.Một luồng khí tức khủng bố mênh mông, dần dần ngưng tụ ra, khí thế trên nguyên thần Bàn Cổ Tam Thanh cũng theo đó tăng vọt, chỉ trong chốc lát đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngay sau đó không hề ngừng lại, tiếp tục lao về phía đỉnh phong Chuẩn Thánh.Khi nguyên thần ba người cuối cùng hoàn toàn dung hợp vào nhau, chư thiên chi gian, thụy khí thiên điều và quang minh vô biên chiếu rọi xuống, bao phủ trên nguyên thần sau khi Bàn Cổ Tam Thanh dung hợp, dường như đang nghênh đón một ai đó giáng lâm.Cũng không trách được, vốn dĩ Bàn Cổ mang công đức khai thiên trên thân, giờ đây tuy là nguyên thần do Bàn Cổ Tam Thanh dung hợp thành, nhưng vẫn là khí tức của Bàn Cổ.

Cứ như vậy, Thiên Đạo cũng sẽ vì đó mà chúc mừng.Ôn Vũ không để ý đến những cảnh tượng kỳ dị đó, định thần nhìn kỹ, trong thất sắc quang mang mơ hồ hiện ra một thân ảnh, dù không rõ ràng, vẫn có thể nhìn ra một thân ảnh cao lớn hùng vĩ, đỉnh thiên lập địa.Thân ảnh đó có một khuôn mặt chữ điền, mái tóc đen phóng đãng không bị gò bó, bay lượn theo gió, lông mày như kiếm, hai mắt như tinh thần rực rỡ, dưới sống mũi cao thẳng, đôi môi không dày không mỏng khẽ cong lên một độ cong, khó mà nhận ra.

Nhưng nhân ảnh lúc này lại như một hư ảnh, trên người tỏa ra huỳnh quang mờ mịt, ngăn cách trời đất với mình.Phía sau đầu đội một vầng kim quang rực rỡ, nhìn kỹ, từng đạo Đạo Vận huyền diệu lưu chuyển trên đó, khí tức công đức nồng đậm từ đó phiêu tán ra.“Vâng quang luân này chẳng lẽ là do công đức khai thiên ngưng tụ thành?” Trong lòng hắn lóe lên một tia nghi vấn, bởi vì khí tức nồng đậm tràn ngập trên đó, dễ dàng khiến người ta nhận ra đó là công đức.Bàn Cổ là người khai thiên tích địa, trên người gánh vác công đức khai thiên vĩ đại, sau khi diễn hóa trời đất, nguyên thần hóa thành Tam

Thanh tự nhiên kế thừa một phần công đức đó, giờ đây, nguyên thần ba người hợp nhất, lại trực tiếp ngưng tụ công đức khai thiên đã phân chia ra đó, hóa thành quang luân bảo vệ phía sau nguyên thần Bàn Cổ.“Tiếp chiêu đi!” Lúc này, một âm thanh quỷ dị khó lường từ xa truyền đến, khiến Ôn Vũ tỉnh lại khỏi suy tư.

Hiển nhiên là âm thanh phát ra sau khi nguyên thần Bàn Cổ hợp nhất, chỉ là âm thanh này nghe rất khó chịu, như có hồi âm.Không biết ba người ai là người chủ đạo nguyên thần Bàn Cổ, Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.Lời của nguyên thần Bàn Cổ vừa dứt, cả người như một quả pháo, mang theo thần quang thất sắc, đột nhiên đâm về phía Ôn Vũ.

Ôn Vũ ánh mắt lại dừng trên thân ảnh nguyên thần Bàn Cổ đang bay tới, nhưng khí tức bùng phát trên người đối phương lúc này lại khiến Ôn Vũ trong lòng thầm tiếc nuối một chút.Bởi vì lúc này, nguyên thần Bàn Cổ hiện tại chỉ đạt Chuẩn Thánh viên mãn, chứ không như mong đợi trước đó mà đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Trong lòng hơi tiếc nuối, nhưng lại có một tia hân hoan, cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, cũng rất đáng để giao thủ một phen.Ôn Vũ vung tay, Thí Thần Thương xoay một vòng, khí thế trên đó trong một thoáng chốc đạt đến cực hạn, ngay sau đó thân hình lóe lên, cả người như mũi tên rời cung, cầm Thí Thần Thương đâm về phía nguyên thần Bàn Cổ cũng đang bay tới.Nguyên thần Bàn Cổ thấy Ôn Vũ cầm thương bay tới, trên mặt không hề lay động, lòng bàn tay hắn xoay chuyển, một đạo thần quang rực rỡ hiện ra, hóa thành một cây Khai Thiên Cự Phủ.Ngay sau đó, nguyên thần Bàn Cổ giơ cây Khai Thiên Phủ do thần quang hóa thành, nhẹ nhàng bổ về phía Ôn Vũ, trên đó khí thế khai thiên vô song, chợt bùng phát.Oanh.Tiếng nổ kim thiết giao tranh, trong khoảnh khắc chợt bùng phát, hai luồng xung kích kinh người khủng bố, không ngừng tản ra xung quanh, trong toàn bộ động

phủ, dưới sức mạnh xung kích khổng lồ, rung chuyển dữ dội, phát ra tiếng ù ù, vô số đá vụn rơi xuống.Ở trung tâm va chạm của luồng khí thế đó, hai bóng người bất động như núi, thân ảnh cầm thương giữ tư thế đâm ra, người cầm phủ cũng giữ dáng vẻ bổ xuống.

Chỗ va chạm giữa một thương một phủ không hề có khe hở, nhưng mơ hồ có thể cảm nhận được hai luồng lực lượng kinh khủng đang không ngừng giao tranh.Ôn Vũ lúc này trong lòng có chút kinh ngạc, thần uy từ Thí Thần Thương cùng bản tọa thực lực tương hợp mà đánh ra, lại chỉ ngang sức với đối phương.

Lần này hắn không chiếm được bất kỳ lợi thế nào, công kích bị đối phương chống đỡ, lúc này đang trong trạng thái cứng đối cứng.Nguyên thần Bàn Cổ một khi hợp thể, vốn do ba người cùng khống chế, nhưng lúc này chỉ có Lão Tử thương thế nhẹ nhất, thực lực mạnh nhất, nên nguyên thần Bàn Cổ hiện tại do Lão Tử chủ đạo.Hiện tại nguyên thần Bàn Cổ trong lòng vô cùng kinh hãi, bởi vì hắn là người rõ nhất công kích mình đánh ra cường đại đến mức nào, cây Khai Thiên Thần Phủ do Pháp Tắc Lực Chi do Bàn Cổ lĩnh ngộ ngưng tụ thành, một khi đánh ra, núi sông tan nát, dời núi lấp biển, uy năng khủng bố đến cực điểm.Nhưng lại bị một người chưa đến Chuẩn Thánh viên mãn chặn lại, thậm chí giao tranh ngang sức ngang tài, làm sao không khiến hắn trong lòng chấn động.Trong lúc kinh hãi, lực đạo của nguyên thần Bàn Cổ không khỏi tăng thêm một phần, dường như muốn áp chế Ôn Vũ trở lại.Chợt, Ôn Vũ cảm nhận được lực đạo cực lớn truyền đến từ cây Khai Thiên Thần Phủ của đối phương, tâm thần chợt động, lực nhục thân bùng phát, toàn thân tỏa ra hồng quang, nhưng không có chút khí huyết nào phun ra.

Hồng quang bám vào trên thân thể hắn, hình thành một tầng màn sáng nhàn nhạt, ngay sau đó một luồng sức mạnh khổng lồ từ trong tay truyền đến, thông qua Thí Thần Thương, trực tiếp tác dụng lên cây

Khai Thiên Thần Phủ.Oanh.Một luồng khí thế cường đại hơn trước như hồng thủy bùng phát, uy năng hủy thiên diệt địa gào thét, càn quét toàn bộ động phủ.Đăng đăng đặng đặng.Nguyên thần Bàn Cổ trong một lần va chạm nữa, rơi vào thế hạ phong, cây Khai Thiên Thần Phủ trong tay bị bật ra, cả người không ngừng lùi về phía sau, suýt chút nữa không đứng vững.

Phải lùi lại mười mấy bước mới có thể đứng vững.Ôn Vũ thấy vậy, trong lòng vô cùng hài lòng.

Đối phương là do nguyên thần hóa thành, không thể động dụng sức mạnh nhục thân, không có thực thể để phát huy Pháp Tắc Lực Chi, uy lực giảm mạnh, làm sao có thể sánh với lực lượng tam trọng Chuẩn Thánh gia thân chứ!Nguyên thần Bàn Cổ lúc này lộ ra vẻ không thể tin được, hiển nhiên không tin mình lại bị đánh lui trong nháy mắt.

Hắn đã lĩnh ngộ được Pháp Tắc Lực Chi, Pháp Tắc Lực Chi có uy lực khai thiên tích địa, năng lực chém phá vũ trụ.

Lại không bằng đối phương!Trên mặt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng, vọng về phía Ôn Vũ, đồng thời tâm trí tính toán tiếp theo nên làm gì.Ôn Vũ thấy đối phương bị đánh lui xong, dừng lại không tiếp tục công kích, trong lòng có chút nghi hoặc, sau đó mang theo tia nghi hoặc, chủ động tấn công nguyên thần Bàn Cổ.

Nguyên thần Bàn Cổ giao đấu với hắn rơi vào thế hạ phong, vậy thì tự nhiên hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho đối phương.Nguyên thần Bàn Cổ thấy đối phương tấn công, lông mày hơi nhíu, hai mắt hơi ngưng lại, tự nhiên không thể ngồi yên chờ chết, hai tay kết động một đạo pháp quyết, ngay sau đó toàn bộ thân thể chợt sáng lên, kim mang rực rỡ trên kim luân công đức chói mắt vô cùng, từng sợi kim tuyến không ngừng dung nhập vào nhục thân của hắn.Khi Thí Thần Thương sắp rơi xuống trước người hắn, một trận kim quang chói mắt

chợt bùng phát, ngay sau đó, thân thể vốn chỉ là hư ảnh lại trong khoảnh khắc trở nên ngưng thực vô cùng, trông như một Kim Nhân.Nguyên thần Bàn Cổ trực tiếp vung cây cự phủ trong tay, vạch ra một đạo kim mang, nghênh đón công kích của Thí Thần Thương.Đang.Kèm theo một tiếng kim qua, một phủ một thương lại va chạm vào nhau, một luồng khí thế khai thiên khủng bố và sát phạt chi lực kinh người giao thoa vào nhau, sau đó thổi vào khuôn mặt hai người, xung kích sắc bén, như lưỡi dao, cắt vào thân thể hai người, phát ra tiếng 'đing đang' không ngừng.

Hiển nhiên loại xung kích này căn bản không thể gây ra bất kỳ thương hại nào cho hai người.Ôn Vũ và nguyên thần Bàn Cổ sau lần va chạm này, lại đồng loạt bay ngược ra phía sau, chỉ là nguyên thần Bàn Cổ hiển nhiên phải lùi về phía sau nhiều bước hơn Ôn Vũ."Lợi hại, dùng công đức khai thiên, ngưng tụ ra Công Đức Kim Thân, không biết có thể chống đỡ trong tay ta bao lâu!" Ôn Vũ đứng vững xong, vọng về phía nguyên thần Bàn Cổ cũng đang đứng vững ở xa, khóe miệng cong lên một độ cong, thản nhiên mở miệng nói.Từ hai lần công kích sau, hắn đã nhìn ra nhược điểm của đối phương, mỗi lần công kích xong, thân ảnh hư huyễn của đối phương lại ảm đạm đi một phần, lần này tuy đã ngưng tụ ra Công Đức Kim Thân, nhưng vẫn có thể nhìn ra, quang mang trên đó dường như đã giảm đi một tia.

Hiển nhiên, trạng thái này của đối phương không thể kéo dài được bao lâu."Hừ, đối phó ngươi là đủ rồi." Nguyên thần Bàn Cổ lạnh lùng hừ một tiếng, phẫn hận nói, nhưng vừa nói ra, trong lòng lại lóe lên một tia hối hận.

Vì sao?

Bởi vì hai loại thủ đoạn cùng ra mà cũng chỉ giao đấu ngang sức ngang tài với đối phương, thậm chí còn rơi vào thế hạ phong.

Chương 111

Cứ như vậy, làm sao có thể đối phó được đối phương.“Ồ?

Vậy ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì.” Ôn Vũ nghe vậy, ánh mắt vốn dĩ thản nhiên chợt trở nên lạnh lẽo vô cùng, như hàn băng tuyệt thế, trong giọng nói toát ra một luồng ý lạnh lẽo tột cùng.Vì đối phương đã nói như vậy, thì hắn cũng không cần thiết phải lưu thủ nữa.

Trước đó hắn vẫn luôn giao thủ với đối phương bằng tâm thái thăm dò, dù sao cường giả Chuẩn Thánh viên mãn cũng không dễ tìm.Lời vừa dứt, khí tức trên người Ôn Vũ trong nháy mắt tăng vọt, như một con cự thú cuồng bạo vừa tỉnh giấc, khí tức khủng bố kinh người xông thẳng lên trời.

Ngay sau đó, sáu đạo pháp tắc chi lực kinh người như sáu con rồng cuộn tròn, từ từ ngưng tụ thành hình quanh Thí Thần Thương, thần quang thất sắc chiếu rọi chư thiên, vô lượng thần uy hám động trời đất.Một thương đâm ra, mang theo tiếng rồng ngâm hổ gầm, khí thế không thể cản phá, xé rách không gian, trực tiếp rơi xuống trước người nguyên thần Bàn Cổ, tốc độ nhanh hơn trước mấy lần!Nguyên thần Bàn Cổ nhìn thấy tốc độ của một thương này nhanh như vậy, căn bản không kịp phản ứng, liền vội vàng giơ cây Khai Thiên Thần Phủ đặt trước ngực, cố gắng ngăn cản công kích của Thí Thần Thương.Chỉ là, cuối cùng hắn sẽ phải thất vọng.Oanh.

Cát sát cát sát.Kèm theo Thí Thần Thương rơi xuống cây Khai Thiên Thần Phủ, một tiếng vang động trời truyền đến, ngay sau đó lại một tiếng vật thể vỡ vụn, vô cùng giòn giã.

Chỉ thấy nguyên thần Bàn Cổ dưới một kích này, trực tiếp bị oanh

phi ra ngoài, trên cây Khai Thiên Thần Phủ trước ngực, một lỗ hổng khổng lồ hiện ra, xung quanh lỗ hổng đó từng vết nứt rõ ràng có thể nhìn thấy.Nhìn xuyên qua lỗ hổng, có thể thấy, trên Công Đức Kim Thân đó, cũng có vài vết nứt nhỏ hiển hiện.

Hiển nhiên một thương này suýt chút nữa đã phá vỡ Công Đức Kim Thân của đối phương.

Một thương của Ôn Vũ đã sử dụng được sáu loại pháp tắc chi lực đạt tầng thứ ba, cùng với nhục thân cường đại đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Pháp tắc chi lực gia trì vốn chẳng hề nhỏ, huống hồ lại sáu loại pháp tắc cùng xuất hiện!

Trong trạng thái này, tự nhiên không thể nào chống đỡ được công phạt mạnh mẽ của Ôn Vũ.

Lúc này, kim quang công đức của Bàn Cổ Nguyên Thần ảm đạm, trên ngực xuất hiện từng vết nứt rõ ràng, cực kỳ đáng sợ.

Nguyên thần ẩn dưới kim thân cũng có chút chấn động, hư ảnh trở nên mơ hồ hơn, hoàn toàn không còn ngưng thực như lúc ban đầu. "Không thể tiếp tục như vầy, nếu không một khi nguyên thần bị đánh nát, ta cũng sẽ gặp nguy hiểm." Bên trong Bàn Cổ Nguyên Thần, một giọng nói già nua vang lên, không truyền ra bên ngoài. "Đúng vậy, ta thật muốn xé nát cái mặt đáng ghét của đối phương." Trong đó, giọng nói của Nguyên Thủy hung ác nói. "Trạng thái này của chúng ta không thể duy trì quá lâu, lẽ nào chỉ có thể dùng chiêu đó?" Thông Thiên có chút bất đắc dĩ nói, vốn tưởng rằng sau khi dùng Nguyên Thần dung hợp có thể áp chế đối phương, nhưng không ngờ thực lực đối phương lại cường đại đến vậy. "Ừm, sự tình đến nước này, cũng chỉ có thể làm như vậy." Lão Tử mở miệng nói. "Nếu một kích không đánh bại được đối phương, chúng ta sẽ nguy hiểm." Thông Thiên có

chút sốt ruột nói. "Ừm..." Giọng Lão Tử trầm ngâm một lát, rồi lại mở miệng nói: "Bất kể lần ra tay này thành công hay không, ta cũng không thể tiếp tục ở lại đây, lập tức chọn rời đi." "..." "Vâng." "Được." Nguyên Thủy và Thông Thiên do dự một lúc rồi đồng ý.Bàn Cổ Nguyên Thần một lần nữa đứng thẳng, nhìn chằm chằm Ôn Vũ, sau đó từ từ giơ hai tay.

Trên Khai Thiên Thần Phủ đã nứt toác, thần quang rực rỡ dần hiện lên, những vết nứt kia trong khoảnh khắc từ từ biến mất, ngưng tụ lại hoàn chỉnh.

Khi Khai Thiên Thần Phủ hoàn hảo không chút tổn hại, một luồng khí tức kinh người từ từ ngưng tụ.

Theo thời gian trôi qua, luồng khí tức này càng trở nên đáng sợ.

Khi khí thế đạt đến đỉnh phong, Bàn Cổ Nguyên Thần quát lớn một tiếng. "Khai Thiên!" Lời vừa dứt, Khai Thiên Cự Phủ mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, chân ý Khai Thiên Tích Địa, ầm ầm bổ xuống, nhằm thẳng đầu Ôn Vũ mà chém.

Đột nhiên, khi Khai Thiên Phủ chém xuống, không gian phía trước căn bản không chịu nổi sức mạnh cuồng bạo kia, trực tiếp bị xé rách một khe hở khổng lồ.

Hư không vô tận hiện ra, Hỗn Độn chi khí dưới đòn công kích này lập tức bắt đầu diễn hóa, Địa Thủy Hỏa Phong không ngừng luân phiên, trong đó thanh khí bay lên, trọc khí chìm xuống, phảng phất một thế giới mới đang từ từ hình thành, đó chính là Khai Thiên chân ý.Ôn Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng thoáng chút kinh ngạc, không ngờ đối phương lại cất giấu lá bài tẩy như vậy, trong đó thậm chí cảm nhận được một tia uy hiếp.

Nhưng sắc mặt hắn vẫn trấn định vô cùng, hoàn toàn không bị đòn công kích mạnh mẽ kia ảnh hưởng.

Hắn lật tay một cái, một đóa đài sen hai màu xanh trắng lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, chính là Tạo Hóa Thanh Liên.

Theo một đạo pháp lực rót vào, Tạo Hóa Thanh Liên lập tức phát ra ánh sáng xanh trắng rực rỡ.

Ngay sau đó, một màn sáng xanh trắng đan xen đột nhiên hình thành, hoàn toàn bao bọc Ôn Vũ bên trong.

Bàn Cổ Nguyên Thần ở đằng xa hai mắt ngưng lại, trong lòng thầm kêu không tốt, đã quên mất một chuyện, trong tay đối phương có một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo Tạo Hóa Thanh Liên.

Hắn đã luyện hóa một tia của nó trước mặt mình, tuy chỉ là một tia, nhưng miễn cưỡng cũng có thể sử dụng được.

Nhưng lúc đó đã muộn, bởi vì khoảnh khắc tiếp theo, đòn công kích ngưng tụ Khai Thiên chi ý ầm ầm bổ xuống, nặng nề đập vào màn sáng do Tạo Hóa Thanh Liên hình thành, tạo ra từng trận gợn sóng.

Địa Thủy Hỏa Phong vốn đang diễn hóa kia dường như trong khoảnh khắc chịu một xung kích mãnh liệt, chốc lát sau, dưới hai luồng lực lượng đáng sợ bị chấn động tan rã, hoàn toàn tiêu biến.

Khai Thiên Thần Phủ vẫn bổ vào màn sáng, nhưng lại không thể bổ thêm một phân một hào nào nữa, cứng rắn bị màn sáng chặn lại, không thể nhúc nhích.

Nhưng luồng lực đạo đáng sợ kia vẫn truyền vào bên trong màn sáng, khiến thân thể Ôn Vũ chấn động không thôi.

Lúc này, hư ảnh Bàn Cổ Nguyên Thần sau khi phát ra một kích càng trở nên ảm đạm, phảng phất như có thể tan biến bất cứ lúc nào, kim thân công đức vốn kim quang rực rỡ giờ khắc này cũng không còn chói mắt.

Ba người bên trong Bàn Cổ Nguyên Thần, sau khi thấy một kích hoàn toàn bị chặn đứng, trong lòng vừa kinh hãi lại vừa thêm phần e sợ. "Rút thôi." Giọng Lão Tử thoáng chút bất đắc dĩ, yếu ớt nói.

Trong mắt Nguyên Thủy và Thông Thiên thoáng một tia không cam lòng, nhưng cũng không phát ra bất kỳ âm thanh phản đối nào.

Thế là, Bàn Cổ Nguyên Thần vốn đang giơ Khai Thiên Phủ, lập tức thu tay lại, thân hình lùi nhanh, bay về phía bên ngoài Bất Chu Sơn.

Chương 112

Ôn Vũ bị bao bọc trong màn sáng Tạo Hóa Thanh Liên thấy cảnh này, hơi sững sờ, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, đối phương muốn chạy trốn.

Ngay lập tức, trong lòng Ôn Vũ nổi giận, trực tiếp xông lên, đuổi theo Bàn Cổ Nguyên Thần.

Bàn Cổ Nguyên Thần chưa bay xa đã cảm ứng được khí tức đáng sợ truyền đến từ phía sau, lập tức biết đối phương đã đuổi theo, trong lòng không khỏi siết chặt, nếu bị đối phương đuổi kịp thì xem như xong.

Đột nhiên, hắn cảm thấy phía sau bỗng xuất hiện một bóng đen, bóng đen ấy tay cầm một cây thần thương, đang đâm tới.

Cảnh tượng đột ngột xảy ra lập tức khiến ba người sợ đến mắt muốn nứt ra, vội vàng vung Khai Thiên Phủ hóa thành thần quang chém tới.

Thí Thần Thương và Khai Thiên Phủ trong khoảnh khắc va chạm vào nhau, lực lượng đáng sợ tác động lên Khai Thiên Thần Phủ, trực tiếp đánh nó tan nát, hóa thành từng đạo tinh quang, biến mất giữa thiên địa.

Bàn Cổ Tam Thanh lại nhân lúc lực đạo kia, thân ảnh lùi nhanh, trong chớp mắt đã bay xa mấy vạn dặm.

Nhưng dưới Không Gian Thuấn Di của Ôn Vũ, làm sao có thể thoát được.

Bàn Cổ Nguyên Thần linh cảm thấy Ôn Vũ vốn đứng ở đó không biết từ lúc nào đã biến mất, nhưng khi quay đầu lại, lại phát hiện đối

phương đã đứng trước mặt mình.

Không đợi kịp phản ứng, Thí Thần Thương đã điểm lên thân thể hắn.

Ngay sau đó, một luồng lực lượng đáng sợ trong khoảnh khắc bùng nổ trên nhục thân Bàn Cổ Nguyên Thần, phảng phất muốn xé toạc toàn bộ thân thể.

Theo luồng năng lượng bạo ngược kia càn quét, kim thân công đức trong khoảnh khắc ầm ầm tan rã, hóa thành từng mảnh kim sắc huyễn quang, quay trở lại vầng sáng phía sau.

Đồng thời, hư ảnh Bàn Cổ Nguyên Thần trở nên hư vô mờ ảo hơn, phảng phất như sắp tan biến hoàn toàn.

Ôn Vũ thấy vậy, không chút lưu tình, lại đâm ra một thương nữa.

Đúng lúc này, Bàn Cổ Nguyên Thần vốn trông hư vô mờ mịt kia, đột nhiên quang mang đại thịnh, ngay sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Ôn Vũ, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt biến mất tại chỗ, chỉ để lại một tàn ảnh hư vô mờ ảo.

Thí Thần Thương vốn sắp giáng xuống thân Bàn Cổ Nguyên Thần cũng trượt mục tiêu, đâm vào khoảng không, bùng phát ra một trận nổ vang kịch liệt, không gian cũng vì thế mà chấn động.Lúc này, Ôn Vũ từ sự kinh ngạc tỉnh táo lại, nhìn nơi Bàn Cổ Nguyên Thần biến mất, trong hai mắt vô cùng lạnh lẽo.

Hắn nhận ra thủ đoạn đào sinh cuối cùng kia, tương tự như huyết độn bí thuật đã lĩnh ngộ.

Một khi bí thuật này được thi triển, ngay cả đối phương cũng không biết sẽ độn đi đâu, muốn truy đuổi hiển nhiên là không thể.

Tuy bị chạy thoát, nhưng Bàn Cổ Nguyên Thần sau khi dung hợp đã bị đánh cho gần như tiêu vong, chắc chắn sau khi phân tách, nguyên

thần ba người sẽ vô cùng suy yếu, muốn hoàn toàn khôi phục ắt hẳn cần tốn không ít thời gian.

Xem ra, đối phương e rằng sẽ không xuất hiện ở Hồng Hoang trong một thời gian dài, đây cũng coi như một tin tức tốt.

Ôn Vũ thu Thí Thần Thương lại, xoa cằm, suy tư một lát, sau đó trong lòng đã có chủ ý.

Thế là, hắn trực tiếp bước một bước, đạp vào hư không, biến mất không thấy.

Khi hắn xuất hiện trở lại, đã ở trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Lần này thu hoạch vô cùng lớn, không chỉ làm rõ thực lực bản thân, mà còn có được vô thượng chí bảo.

Đóa Tạo Hóa Thanh Liên này Ôn Vũ muốn đưa cho Thanh Liên Đạo Nhân dung hợp.

Sau đó, hắn muốn bế quan lần nữa, nhanh chóng đột phá tu vi lên Chuẩn Thánh viên mãn, để đối phó với uy hiếp của Thánh Nhân tương lai.

Tâm thần hắn khẽ động, Ôn Vũ truyền một đạo tin tức cho Thanh Liên Đạo Nhân đang ở trong Hỗn Độn xa xôi, bảo đối phương quay về một chuyến.

Chốc lát sau, một đạo thân ảnh đáp xuống trước mặt hắn, không cần nói cũng biết, tất nhiên là Thanh Liên Đạo Nhân.

Ôn Vũ thấy Thanh Liên Đạo Nhân, trở tay một cái, Tạo Hóa Thanh Liên lập tức hiện ra trong lòng bàn tay, ngay sau đó, trực tiếp ném về phía đối phương.

Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành một đường vòng cung hoàn mỹ, từ từ rơi vào lòng bàn tay Thanh Liên Đạo Nhân.

Khi Thanh Liên Đạo Nhân vừa chạm vào đóa sen đài, nguyên thần trong khoảnh khắc dường như cảm nhận được điều gì đó quý giá, phảng phất như gặp được thứ có thể giúp hắn đột phá.

Tạo Hóa Thanh Liên xoay tròn lấp lánh, từng đạo đạo vận huyền diệu vô cùng từ trên đó lan tỏa ra, bao trùm lên thân thể Thanh Liên Đạo Nhân, khiến hắn cảm thấy cả người đều có chút lâng lâng.

Khoảnh khắc đó, hắn đã hiểu thứ trong tay là gì, và nó có tác dụng gì.

Lúc này, giọng Ôn Vũ truyền đến. "Ngươi hãy vào Hỗn Độn bế quan hấp thu đi, ta lo nếu dung hợp ở đây sẽ gây ra động tĩnh quá lớn." Ôn Vũ xoa cằm, nhàn nhạt nói. "Vâng." Thanh Liên Đạo Nhân trong lòng hiểu rõ, đáp một tiếng rồi trực tiếp bay vào Hỗn Độn.

Đợi Thanh Liên Đạo Nhân rời đi, Ôn Vũ yên lặng ngồi trên bồ đoàn, suy tư những việc cần làm tiếp theo.

Khi giao chiến với Bàn Cổ Nguyên Thần, hắn đã rất hứng thú với chiếc Bàn Cổ Phủ thuần túy do Lực chi Pháp tắc ngưng tụ thành trong tay đối phương, chính xác hơn, là hứng thú với Lực chi Pháp tắc.

Loại sức mạnh Khai Thiên chí cao vô thượng, vô cùng lợi hại, phảng phất có thể phá vỡ tất cả, khiến Ôn Vũ khát khao.

Nếu dùng Lực chi Pháp tắc phối hợp Sát Phạt Pháp tắc thông qua Thí Thần Thương đánh ra đòn công kích, e rằng sẽ cường đại đến kinh thiên động địa.

Chương 113

Đó chỉ là một trong số đó.

Ôn Vũ cũng cảm nhận được sự cường đại của Chuẩn Thánh viên mãn, tuy rằng hắn chưa đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng thực lực đã ngang ngửa cường giả Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng cũng chỉ có thể bất phân thắng bại với đối phương mà thôi.

Nếu không phải Bàn Cổ Nguyên Thần thứ nhất không phải thực thể, thứ hai không thể tồn tại lâu dài, thứ ba lại bị tiêu hao không ít, e rằng trận chiến đó sẽ là một trận chiến kéo dài, cuối cùng kết thúc với việc cả hai bên đều không làm gì được nhau.

Vì vậy, lần này cần phải làm cho tu vi triệt để đạt Chuẩn Thánh viên mãn, lúc đó có lẽ không cần Thanh Liên Đạo Nhân ra tay, cũng có thể đối phó được Thánh Nhân đôi chút.

Một khi đạt Chuẩn Thánh viên mãn, sau khi đột phá Hỗn Nguyên, thực lực sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Hắn sẽ không lợi dụng Hồng Mông Tử Khí để ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, vì vậy sau khi đột phá sẽ không trở thành Thánh Nhân.

Điều này cũng là một lợi thế, Thánh Nhân bất tử bất diệt, nhưng khó siêu thoát, thực lực cũng không mạnh bằng người đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên bằng pháp tắc, không thể nghi ngờ.

Ôn Vũ biết, khi Nữ Oa và những người khác đột phá, e rằng thực lực còn chưa đạt Chuẩn Thánh viên mãn, thậm chí là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cứ như vậy, hắn có thể là đối thủ viên mãn của mỗi một cảnh

giới.

Vì vậy, việc đột phá Chuẩn Thánh viên mãn là điều tất yếu.

Đột phá Chuẩn Thánh viên mãn thực ra không phải là chuyện quá khó khăn, chỉ cần lĩnh ngộ được Lực chi Pháp tắc, nhưng nhất thời hắn lại không biết phải bắt đầu từ đâu.Đột nhiên, hắn dường như nghĩ ra điều gì đó, trong hai mắt lóe lên một tia tinh quang.

Ngay sau đó, hắn thầm gọi trong lòng: "Hệ thống." "Đinh...

Hệ thống đang khởi động, Túc chủ tìm ta có chuyện gì?" Giọng nói máy móc của Hệ thống vang lên trong não hải Ôn Vũ, nghe có vẻ tình cảm hơn trước.

Mấy năm qua, Ôn Vũ không ngừng thu thập thiên tài địa bảo, thần tài tiên dược, sau khi trồng chúng trong Văn Đạo Các, được Tam Quang Thần Thủy và Tinh Thần Quả Thụ tẩm bổ, rồi giao cho Hệ thống hấp thu.

Đến nay đã thu thập được khoảng một trăm tám mươi tỷ điểm năng lượng, đủ để tiêu xài trong một thời gian dài. "Có thể thôi diễn pháp tắc không?" Ôn Vũ hỏi ra câu hỏi quan trọng nhất trong lòng.

Nếu điều này có thể làm được, sau này hắn có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian để tham ngộ các pháp tắc khác. "Ừm...

Có thể, nhưng một lần chỉ có thể thôi diễn một loại pháp tắc." Hệ thống dường như suy nghĩ một lát rồi mới đưa ra câu trả lời, nhưng tất cả điều này không quan trọng với Ôn Vũ, chỉ cần có thể thôi diễn là tin tốt nhất.

Thế là Ôn Vũ lại hỏi: "Nếu thôi diễn thì cần điều kiện gì?" "Một loại pháp tắc cần mười tỷ điểm năng lượng, thứ hai cần có vật phẩm ẩn chứa pháp tắc chi lực." Hệ thống nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Ôn Vũ suy nghĩ một chút, mười tỷ điểm năng lượng là

rất đắt, xem ra thôi diễn pháp tắc không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng điểm năng lượng này, hắn có cả một dược điền lớn, chỉ cần bỏ chút thời gian là có thể thu hoạch liên tục, nên cũng không phải chuyện lớn.

Còn về vật phẩm ẩn chứa pháp tắc chi lực mà Hệ thống nói, điểm này Ôn Vũ chỉ có thể đại khái suy đoán ra một số, ví dụ như một số linh bảo ẩn chứa pháp tắc chi lực, hắn là có thể làm cơ sở để lĩnh ngộ.

Hoặc một số thần tài tiên dược ẩn chứa pháp tắc, những thứ này hắn cũng có thể cho Hệ thống thôi diễn.

Còn về khí tức pháp tắc hoặc mảnh vụn pháp tắc thì không biết có được không.

Mang theo chút nghi ngờ, Ôn Vũ hỏi: "Khí tức pháp tắc hoặc mảnh vụn pháp tắc thu thập được có được không?" "Có thể, nhưng loại này ở giai đoạn đầu thôi diễn sẽ chậm hơn một chút, còn về giai đoạn sau thì tốc độ không có khác biệt." Hệ thống đưa ra câu trả lời.

Lúc này, trong lòng Ôn Vũ tràn đầy mừng rỡ, chỉ cần có thể lợi dụng khí tức để thu thập là được, còn về thời gian thôi diễn thì không ảnh hưởng quá lớn.

Bởi vì từ đầu đến cuối chỉ cần không ngừng tham ngộ Thôn Phệ Pháp tắc là được, chỉ cần để Hệ thống thôi diễn đến mức có thể lĩnh ngộ Pháp Tắc chi Liên là đủ.Sau khi nhận được tin tốt, Ôn Vũ thực sự phấn khích không ít, cả người đứng dậy, sau đó một bước đạp ra, bước vào hư không. ...

Sau một lúc lâu, bóng dáng hắn bỗng nhiên lại từ Văn Đạo Các dần dần hiện ra, cùng với hắn xuất hiện là một quả cầu ánh sáng phát ra huyền quang màu trắng.

Khai Thiên Phủ do Lực chi Pháp tắc hóa thành của Bàn Cổ

Nguyên Thần đã từng tan vỡ một lần trước khi hắn rời đi, để lại không ít khí tức pháp tắc.

Vì vậy lần này Ôn Vũ ra ngoài là để thu thập khí tức Lực chi Pháp tắc do Bàn Cổ Nguyên Thần để lại.

Hiển nhiên bên trong quả cầu ánh sáng này chính là Lực chi Pháp tắc. "Hệ thống, khí tức pháp tắc như vậy có được không?" Ôn Vũ nói, đưa tay vuốt nhẹ trên quả cầu ánh sáng, ngay sau đó quả cầu ánh sáng vỡ tan như bong bóng, trong đó chảy ra một luồng khí tức mảnh như sợi tóc, tỏa ra sức mạnh kinh người, chính là khí tức Lực chi Pháp tắc.

Nhìn luồng khí tức kia sắp hòa vào thiên địa, đúng lúc này, giọng Hệ thống đột nhiên vang lên trong não hải Ôn Vũ. "Đinh, phát hiện khí tức Lực chi Pháp tắc, đang thu thập... " Kèm theo giọng Hệ thống vừa dứt, đột nhiên một đạo vĩ lực không tên bất ngờ giáng xuống.

Ôn Vũ cảm nhận được vĩ lực kia, trước mặt nó hắn phảng phất nhỏ bé như con kiến, khó mà diễn tả được, khiến trong lòng chấn động, không khỏi thầm đoán nguồn gốc của sức mạnh này.

Khi Ôn Vũ đang suy tư, luồng khí tức Lực chi Pháp tắc dưới sự kéo của vĩ lực không tên, trực tiếp đi vào nguyên thần Ôn Vũ, ngay sau đó hình thành một tinh thể kỳ dị, trong tinh thể tỏa ra khí tức Lực chi Pháp tắc nhàn nhạt.

Lúc này, trong nguyên thần truyền đến dị động, khiến Ôn Vũ giật mình tỉnh khỏi suy tư, thế là hắn thuận theo cảm giác kỳ lạ đó mà tra xét sự biến hóa bên trong nguyên thần.

Chương 114

Dưới sự tra xét kỹ lưỡng, cuối cùng hắn đã phát hiện ra một tinh thể nhỏ bé ẩn giấu sâu trong nguyên thần, nếu không phải trên đó tỏa ra khí tức Lực chi Pháp tắc yếu ớt lúc ẩn lúc hiện, thật sự không thể nào phát hiện ra.

Nhìn tinh thể kỳ lạ này, Ôn Vũ trong lòng không khỏi hỏi: "Hệ thống, tại sao nó lại tỏa ra khí tức Lực chi Pháp tắc?" "Đó là cơ sở pháp tắc ta dùng để thôi diễn cho Túc chủ, chỉ cần ta thôi diễn xong, đạo pháp tắc chi cơ này sẽ bắt đầu hóa thành pháp tắc chi lực chân chính, bám rễ vào nguyên thần của Túc chủ." Giọng Hệ thống có chút đắc ý, giải thích cho Ôn Vũ. "Ồ?

Nghĩa là ta không cần ngưng luyện Pháp Tắc chi Liên, pháp tắc chi cơ sẽ tự động chuyển hóa sao?" Mắt Ôn Vũ trợn tròn như vừa nghe được điều không thể tin được, vội vàng hỏi. "Đúng vậy, chính là như thế." Hệ thống kiêu hãnh nói. "Ha ha, tốt lắm, điều này quá tốt rồi, lại giúp ta tiết kiệm không ít công sức." Trên mặt Ôn Vũ hiện lên nụ cười kinh hỉ, hiển nhiên tin tức này quá hữu dụng với hắn. "Túc chủ, có muốn tiến hành thôi diễn không?

Dựa theo pháp tắc chi cơ này, ít nhất cần tốn ba trăm năm thời gian mới có thể thôi diễn đến mức có thể ngưng tụ ra Pháp Tắc chi Liên." Giọng Hệ thống đột nhiên truyền đến, khiến Ôn Vũ tỉnh khỏi niềm vui sướng tột độ. "Không...

Cái này trước tạm thời không thôi diễn, có thể thôi diễn Thôn Phệ Pháp tắc mà ta tự thân lĩnh ngộ không?" Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Vũ đã có quyết định trong lòng, hỏi Hệ thống. "Có thể, nhưng xét thấy Túc chủ đã lĩnh ngộ pháp tắc tầng thứ ba, lần thôi diễn này cần tiêu

tốn hai mươi tỷ điểm năng lượng, cùng với tám trăm năm thời gian." "Cái gì!

Chỉ cần tám trăm năm là có thể thôi diễn đến tầng thứ tư?

Ngươi nói thật không?" Ôn Vũ nghe xong, vẻ mặt không thể tin được.

Tuy hắn cũng có thể thôi diễn, nhưng lại biết nếu tự thôi diễn thì ít nhất cũng phải tốn hàng ngàn năm, vì vậy mới kinh ngạc như vậy.

Bởi vì đây là pháp tắc chi lực tầng thứ tư, không phải là mức độ mới vừa lĩnh ngộ pháp tắc, độ khó trong đó có thể thấy rõ! "Ta tự nhiên sẽ không lừa gạt Túc chủ, có lẽ đối với Túc chủ mà nói, tham ngộ pháp tắc quả thực khó khăn, nhưng đối với ta thì lại đơn giản." Giọng Hệ thống hiện lên một tia ngạo nghễ, hiển nhiên lời hắn nói không phải giả. "Được, giúp ta thôi diễn Thôn Phệ Pháp tắc." Ôn Vũ vui mừng nói, sớm biết có thể lợi dụng Hệ thống thôi diễn pháp tắc, đã không lãng phí nhiều thời gian như vậy, e rằng lúc này hắn đã sớm đạt Chuẩn Thánh viên mãn rồi.

Còn về số điểm năng lượng mà Hệ thống cần tiêu tốn, hắn tự động bỏ qua. "Đinh, tiêu hao hai mươi tỷ điểm năng lượng, bắt đầu thôi diễn Thôn Phệ Pháp tắc... " Sau khi âm thanh nhắc nhở của Hệ thống vang lên, ngay sau đó não hải Ôn Vũ chìm vào tĩnh lặng, hiển nhiên Hệ thống đã bắt đầu thôi diễn.

Khi Hệ thống đang thôi diễn, Ôn Vũ khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu suy tư những việc cần làm tiếp theo.

Pháp tắc đã có Hệ thống thôi diễn, vì vậy chỉ cần chờ đợi là được.

Cứ như vậy, tu vi của hắn sẽ không đột phá, chỉ đành đợi sau khi Hệ thống thôi diễn ra pháp tắc tầng thứ tư, để hắn trực tiếp đạt cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Cứ như vậy, bây giờ hắn có thể tu luyện Đô Thiên Thần Sát Quyết, nâng cao tu vi nhục thân.

Nghĩ vậy, Ôn Vũ không còn do dự, sau đó tĩnh tâm, bắt đầu tham ngộ Đô Thiên Thần Sát Quyết. ...

Trong Hỗn Độn.Thanh Liên Đạo Nhân lúc này đang khoanh chân ngồi trên một khối nham thạch khổng lồ.

Khối nham thạch này là nơi hắn đã tìm kiếm rất lâu mới có được, một điểm tựa tuyệt vời.

Khối nham thạch này có chu vi mấy vạn dặm, tương đương với một hòn đảo nhỏ.

Lúc này, Thanh Liên Đạo Nhân lấy Tạo Hóa Thanh Liên ra khỏi tay.

Hỗn Độn chi khí vô tận như tìm được một nơi ký thác nào đó, điên cuồng dũng vào Tạo Hóa Thanh Liên.

Bản nguyên của Tạo Hóa Thanh Liên vốn từng là một tia bản nguyên của Hỗn Độn Chí Bảo, việc nó có thể hấp thu Hỗn Độn chi khí ở đây không có gì lạ.

Sở dĩ làm như vậy là bởi vì cần trước tiên để Hỗn Độn chi khí tẩm bổ một thời gian, để bản nguyên của nó trở nên thịnh vượng hơn.

Cứ như vậy, sau khi dung hợp, chỗ tốt đạt được cũng càng nhiều.

Đây là một công trình vĩ đại, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Thế là Thanh Liên Đạo Nhân cùng với Tạo Hóa Thanh Liên yên lặng khoanh chân ngồi đó, mặc cho Hỗn Độn chi khí xung quanh xông tới, không hề bị ảnh hưởng.

Thời gian trôi nhanh, không biết đã bao lâu.

Một ngày nọ, trên Tạo Hóa Thanh Liên đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt mãnh liệt, trong toàn bộ Hỗn Độn phảng phất như một viên minh châu rực rỡ.

Thanh Liên Đạo Nhân bên cạnh cũng trong khoảnh khắc đó bị kinh tỉnh, tùy tay đánh ra một đạo cấm chế, hoàn toàn cách ly dị tượng bên trong.

Đồng thời trong lòng không khỏi thầm nghĩ, mình đã có chút sơ suất rồi, hoàn toàn không ngờ đóa Thanh Liên này lại gây ra động tĩnh lớn đến vậy.

Chương 115

May mắn là ở trong Hỗn Độn, chắc sẽ không có ai phát hiện ra.

Ngay sau đó, hắn đặt tầm mắt lên Tạo Hóa Thanh Liên trong lòng bàn tay, chỉ thấy đóa sen này khí tức vô cùng hùng hậu, hai mươi bốn cánh sen đầy đặn, tràn ngập sức mạnh.

So với lúc mới lấy ra, trông nó đã mạnh hơn không ít. "Đến lúc rồi." Thanh Liên Đạo Nhân chăm chú nhìn đóa Tạo Hóa Thanh Liên, trong ánh mắt hiện lên quang mang rực cháy.

Tâm thần hắn khẽ động, khí tức trên nhục thân bắt đầu cuồn cuộn.

Từng luồng Hỗn Độn chi khí từ trên nhục thân tuôn ra, so với Hỗn Độn bên ngoài còn tinh thuần vô cùng.

Chốc lát sau, những luồng Hỗn Độn chi khí này từ từ ngưng tụ lại, hóa thành một đóa sen đài màu xanh tro không ngừng lay động.

Trên sen đài, khí tức bàng bạc lan tỏa ra, từng đạo đạo vận huyền diệu lưu chuyển trên đó.

Đó là bản nguyên của Thanh Liên Đạo Nhân, Hỗn Độn Thanh Liên.

Thanh Liên Đạo Nhân từ từ nâng Tạo Hóa Thanh Liên, để nó không ngừng tiến lại gần bản nguyên của mình.

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, trên Hỗn Độn Thanh Liên đột nhiên bùng phát ra một luồng hấp lực khổng lồ, không ngừng hút Tạo Hóa Thanh Liên vào.

Thanh Liên Đạo Nhân buông tay ra, tâm thần chìm đắm vào bản nguyên của mình, khống chế bản nguyên không ngừng hô ứng với bản nguyên Tạo Hóa Thanh Liên.

Dường như cảm nhận được bản nguyên tương đồng, trên Tạo Hóa Thanh Liên truyền ra một tiếng reo, ngay sau đó vui vẻ tiếp cận Hỗn Độn Thanh Liên.

Chẳng mấy chốc, cánh hoa của hai đóa sen kỳ dị cuối cùng cũng va chạm vào nhau, đột nhiên, một tiếng sấm sét kinh người vang lên, khiến Thanh Liên Đạo Nhân giật mình.

Tâm thần hắn khẽ động, hai đóa sen đài lại hơi run rẩy, Thanh Liên Đạo Nhân vội vàng ổn định tâm thần, khống chế sự dung hợp của sen đài.

Quả nhiên, dưới sự khống chế của hắn, hai đóa sen đài cuối cùng cũng ổn định được thân thể đang run rẩy, bắt đầu dần dần dung hợp vào nhau.

Giữa cánh hoa và cánh hoa khít khao không một kẽ hở, một luồng khí tức đáng sợ hơn cả bản nguyên Hỗn Độn Thanh Liên bùng phát ra, khiến toàn bộ cấm chế cũng có chút không chịu nổi luồng khí tức đáng sợ kia.

Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều chỗ giữa hai đóa sen đài giao hòa vào nhau.

Sau khi cánh hoa giao hòa là sự va chạm của lá sen, ngay sau đó đài sen kết hợp lại, cuối cùng tâm sen dần dần trùng hợp.

Đến khi hai đóa sen đài hoàn toàn trùng hợp, bản nguyên của Thanh Liên Đạo Nhân lập tức giao hòa với bản nguyên Tạo Hóa Thanh Liên.

Chỉ thấy trước người Thanh Liên Đạo Nhân là một đóa sen đài khổng lồ toàn thân phát ra huyền quang màu xanh.

Bốn phía sen đài có tới ba mươi sáu cánh hoa lớn nhỏ khác nhau, trên cánh hoa sắc màu óng ả, đầy đặn, trông vô cùng linh động.

Thanh Liên Đạo Nhân tâm thần khẽ động, bản nguyên Hỗn Độn Thanh Liên sau khi dung hợp Tạo Hóa Thanh Liên, từ từ hướng về ngực hắn, chốc lát sau đã dung nhập vào trong ngực.

Ngay sau đó, một luồng đạo vận huyền ảo không gì sánh được từ trên người hắn lan tỏa ra, cả người hắn như thể đã đột phá một loại gông cùm nào đó.

Trong thân thể tiếng sấm sét không ngừng, đạo nghĩa vô biên hiển hóa, Hỗn Độn chi khí xung quanh điên cuồng dũng vào trong thân thể hắn.

Theo sự dũng nhập của Hỗn Độn chi khí, Hỗn Độn Pháp tắc chi lực mà hắn lĩnh ngộ bắt đầu bùng nổ, từ tầng thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín, rồi trực tiếp đột phá tầng thứ mười, cuối cùng đạt đến cảnh giới Đại Đạo viên mãn.

Trong nguyên thần, một Đại Đạo Hỗn Độn rõ ràng đang ngự trị, như một con cự long ẩn mình, tỏa ra khí tức kinh người đáng sợ.

Đồng thời, khí tức trên người hắn như tên lửa điên cuồng bay vọt, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ...

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Oanh!

Như một tiếng sấm sét vang trời nổ tung, chấn động thiên địa.

Trong hư không phảng phất có vật thể kỳ dị nào đó vỡ tan, khí tức trên người hắn cũng theo đó ầm ầm biến đổi.

Toàn thân trên dưới, một loại đạo nghĩa huyền ảo khó lường, thâm sâu vô cùng, huyền diệu khó dò.

Khoảnh khắc đó, tu vi của Thanh Liên Đạo Nhân trực tiếp đột phá

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đạt tới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Khí tức đáng sợ, chấn động thiên địa, trấn nhiếp vũ trụ, nhưng vẫn chưa dừng lại...

Chỉ thấy tu vi vốn ổn định ở Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ lại lần nữa bùng nổ mạnh mẽ, Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ... hậu kỳ, cuối cùng đạt đến viên mãn.

Khi trực tiếp đạt đến cảnh giới viên mãn, tu vi bùng nổ trên thân thể Thanh Liên Đạo Nhân cuối cùng cũng dừng lại, khí tức trên người hắn cũng theo đó mà yên tĩnh.

Nhưng luồng uy áp đáng sợ kia lại không hề che giấu, không ngừng phóng thích ra, điên cuồng dũng vào Hỗn Độn vô tận.

Toàn bộ Hỗn Độn dưới luồng uy áp đáng sợ đó, phảng phất như ngừng lại, dòng khí Hỗn Độn ngưng đọng, xung quanh tĩnh mịch một mảnh, không một chút âm thanh.

Chương 116

Lúc này, Thanh Liên Đạo Nhân tĩnh mở hai mắt, đôi mắt ấy, trong đó vô số huyễn quang đan xen, uyển chuyển như tinh thần, rực rỡ không thôi, như thể Đại Đạo vậy, thâm thúy khó dò.

Theo ánh mắt hắn mở ra, luồng uy áp đáng sợ đang lan tỏa xung quanh trong khoảnh khắc đó, biến mất không còn tăm hơi.

Hỗn Độn vốn đang tĩnh lặng trong khoảnh khắc đó khôi phục lại vận chuyển, xung quanh không còn tĩnh mịch vô thanh, tràn ngập đủ loại âm thanh kỳ dị.

Khí tức của hắn phảng phất như đã hòa hợp với vạn vật xung quanh, không thể cảm nhận được chút ba động nào, như thể hắn không hề tồn tại. "Không ngờ dung hợp Tạo Hóa Thanh Liên lại giúp ta đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, cảnh giới viên mãn." "Ta bây giờ cảm thấy, bản thân trước kia so với ta hiện tại phảng phất như một con kiến, thậm chí còn không bằng con kiến." "Cảnh giới gì mà cường đại đến vậy!" Thanh Liên Đạo Nhân cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể, lẩm bẩm, đồng thời trong lòng tràn ngập vẻ chấn động tột độ.

Pháp tắc hắn lĩnh ngộ bây giờ không thể gọi là pháp tắc nữa, mà đã thăng hoa thành Đại Đạo, Đại Đạo chân chính.

Đại Đạo chi lực uy lực vô cùng, trong một niệm có thể diễn hóa ra một mảnh Hỗn Độn, thậm chí khiến Hỗn Độn quay về minh diệt.

Tiến thêm một bước này, hắn gần như đã đứng trên đỉnh phong của toàn bộ thế giới, không ai có thể địch lại.

Khi Thanh Liên Đạo Nhân đột phá, tất cả chúng sinh trong Hồng Hoang đều có cảm ứng, không ai là không lộ vẻ kinh hãi.

Họ đều có thể cảm nhận được luồng khí tức kinh người đáng sợ từ xa trong Hỗn Độn, thậm chí cảm thấy, dưới luồng khí tức kia, tâm thần run rẩy không ngừng, phảng phất như có thể tiêu diệt bất cứ lúc nào.

Nhưng may mắn là luồng khí tức kia không kéo dài lâu, liền biến mất không còn tăm hơi.

Chúng sinh Hồng Hoang phảng phất như vừa thoát khỏi một kiếp nạn, toàn thân trên dưới đều ướt đẫm mồ hôi, trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi tột độ, vừa rồi như thể đối mặt với cái chết, một nỗi kinh hoàng lớn!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân trong khoảnh khắc đó cũng cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ kia, trong lòng không khỏi kinh hãi, không ngờ trong Hỗn Độn lại có những nhân vật như vậy tồn tại.

Sau khi Hợp Đạo, tu vi của ông một đường đột phá, thậm chí cũng đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, chỉ là hiện tại ông đã không còn là Hồng Quân hoàn chỉnh nữa.

Ngay khi Thiên Đạo Hồng Quân muốn tra xét, luồng khí tức đáng sợ kia hoàn toàn biến mất, không thể nào cảm giác được một chút nào nữa.

Điều này khiến trong lòng ông dâng lên một tia uy hiếp, hiển nhiên thực lực đối phương cường đại đến mức có thể đối kháng với ông.Ôn Vũ tĩnh mở hai mắt, trong đồng tử rõ ràng lóe lên một tia vui mừng, việc Thanh Liên Đạo Nhân đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, hắn hiển nhiên đã biết. "Hiện nay Thiên Đạo Thánh Nhân chưa xuất, phân thân trảm thi của ta đã đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, e rằng trước nay chưa từng có, sau này cũng không còn ai nữa." Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Sự huyền diệu của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, hắn có thể

thông qua Thanh Liên Đạo Nhân mà cảm tri được đôi chút.

Cảnh giới cao thâm khó lường đó, dù được truyền từ đối phương, cũng khiến hắn khó mà tham ngộ, bởi lẽ chênh lệch đến hai đại cảnh giới.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, Thanh Liên Đạo Nhân và bản thể là một thể, phân thân năng lực càng mạnh, tự nhiên hắn càng vui mừng.

Theo tu vi của hắn tăng trưởng, những gì hắn có thể cảm ngộ được cũng càng nhiều, vì vậy căn bản không cần phải bận tâm đến điều này.

Ôn Vũ lắc đầu, thu lại những suy nghĩ đó, cũng không để Thanh Liên Đạo Nhân quay về, tiếp tục để hắn ở trong Hỗn Độn.

Động tĩnh khi Thanh Liên Đạo Nhân đột phá quá lớn, dù thân ở trong Hỗn Độn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được luồng khí thế đáng sợ kia.

Bởi lẽ điểm này, Ôn Vũ còn có thể cảm nhận, không có lý do gì chúng sinh Hồng Hoang lại không cảm nhận được, huống hồ là Hồng Quân Đạo Tổ.

Nếu Thiên Đạo và Hồng Quân biết được, mà lúc này Thanh Liên Đạo Nhân mạo hiểm tiến vào, e rằng sẽ bị đối phương phát hiện.

Ôn Vũ không biết lúc này thực lực của Thiên Đạo Hồng Quân rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng ít nhiều cũng có thể đoán ra một chút, thực lực ít nhất sẽ không thấp hơn Thanh Liên Đạo Nhân.

Nếu loại thực lực này phối hợp với Thiên Đạo chi lực, Thanh Liên Đạo Nhân muốn đối phó sẽ có chút khó khăn.

Vì vậy, phương pháp tốt nhất là để Thanh Liên Đạo Nhân ở lại trong Hỗn Độn một thời gian, sau khi tu vi hoàn toàn củng cố, rồi lặng

lẽ quay về cũng không muộn. "Đinh, Thôn Phệ Pháp tắc tầng thứ tư đã thôi diễn hoàn tất, đang truyền tống... " Đúng lúc này, Hệ thống đột nhiên nhắc nhở, cắt ngang suy tư của Ôn Vũ. "Hử?" Sau một tiếng kinh ngạc, hắn cảm thấy trong não hải mình có thêm một vài thứ.

Những thứ này vô cùng huyền diệu, khiến hắn không thể dứt ra được.

Lúc này Ôn Vũ cũng biết những thứ này là gì, chính là cảm ngộ Thôn Phệ Pháp tắc tầng thứ tư mà Hệ thống đã thôi diễn ra.

Chốc lát sau, những cảm ngộ này cuối cùng cũng truyền tống hoàn tất.

Khoảnh khắc đó, khí tức trên thân thể Ôn Vũ bắt đầu tăng vọt, hiển nhiên, đây là điềm báo cảnh giới đột phá.

Cảm ngộ mà Hệ thống thôi diễn ra, dung nhập vào trong cơ thể, căn bản không cần phải luyện hóa hay tham ngộ nữa, tự nhiên sẽ trở thành một phần trong não hải Ôn Vũ.

Vì vậy mới có thể trực tiếp đột phá trong khoảnh khắc truyền tống hoàn tất.

Lúc này, khí tức trên thân thể Ôn Vũ đạt đến đỉnh phong, ngay sau đó, tâm thần hắn khẽ động, pháp lực bản thân lập tức như sông lớn cuồn cuộn, thẳng tiến tấn công cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Luồng pháp lực kia vốn đã cường hãn vô cùng, chỉ trong một khoảnh khắc, đã đánh tan bức bình chướng vô hình của cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, ngay sau đó, pháp lực xuyên qua bình chướng, bắt đầu không ngừng mạnh lên, thăng hoa.

Không biết đã qua bao lâu, luồng pháp lực kia cuối cùng hoàn toàn đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh viên mãn.

Chương 117

Khí tức trên người Ôn Vũ cũng lại ngưng tụ, sau đó tăng vọt với tốc độ như tên lửa.

Một luồng đạo vận huyền diệu không ngừng tỏa ra, ngay sau đó có thể cảm nhận được khí tức Chuẩn Thánh viên mãn hoàn toàn bao trùm lên thân thể Ôn Vũ.

Hiển nhiên, hắn đã trở thành cường giả Chuẩn Thánh viên mãn duy nhất trong Hồng Hoang. "Chuẩn Thánh viên mãn, cuối cùng cũng đạt tới rồi.

Cứ như vậy, ta cách cảnh giới Hỗn Nguyên cũng chỉ còn một bước ngắn." "Tiếp theo phải xem cơ duyên của ta rồi, nếu có cơ duyên, e rằng lập tức có thể thành Hỗn Nguyên." Ôn Vũ cảm nhận luồng sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, trong lòng hào khí bừng bừng, nhẹ giọng nói.

Lời này cũng chỉ có Ôn Vũ dám nói, nếu đổi lại là bất kỳ ai trong Hồng Hoang đại lục, quyết không thể ngạo nghễ quyết đoán như hắn.

Bởi lẽ, việc có thể đạt Chuẩn Thánh viên mãn hay không đã là một vấn đề rồi. "Vì cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn đã đạt, vậy tiếp theo hãy tham ngộ Lực chi Pháp tắc vậy." Ôn Vũ thầm nghĩ.

Nói rồi, hắn trực tiếp triệu hồi Hệ thống trong não hải, ngay sau đó để Hệ thống bắt đầu thôi diễn Lực chi Pháp tắc.

Ôn Vũ thì tiếp tục tham ngộ Đô Thiên Thần Sát Quyết.

Thậm chí hắn còn nghĩ, có nên để Hệ thống thôi diễn công pháp này một lần không, nhưng vì chuyện trước mắt chưa hoàn thành, tạm thời gác lại suy nghĩ đó, yên tâm tham ngộ.

Trong khi Hệ thống và Ôn Vũ tham ngộ, ba trăm năm thời gian thoắt cái đã trôi qua. "Đinh, Lực chi Pháp tắc đã tham ngộ hoàn tất, xin Túc chủ chú ý kiểm tra!" Một ngày nọ, giọng máy móc của Hệ thống truyền vào não hải Ôn Vũ. "Nhanh vậy đã xong rồi sao?

Tốc độ quả là không tệ!" Ôn Vũ phấn khích nói.

Sự cường đại của Lực chi Pháp tắc, hắn đã sớm được kiến thức.

Khoảnh khắc này cuối cùng cũng đến, bây giờ hắn cũng là người sở hữu Lực chi Pháp tắc.

Cố gắng kìm nén sự phấn khích trong lòng, Ôn Vũ bắt đầu tra xét đạo pháp tắc chi cơ ẩn sâu trong nguyên thần.

Lúc này, pháp tắc chi cơ đã không còn tồn tại nữa.

Trong sâu thẳm nguyên thần không còn bóng dáng nó, mà trong não hải nguyên thần, hắn thấy một đạo Pháp Tắc chi Liên trắng mờ ảo.

Tinh thể pháp tắc chi cơ sau khi tham ngộ hoàn thành, sẽ trực tiếp hóa thành Pháp Tắc chi Liên, ngự trị trong não hải nguyên thần, và tự động chuyển hóa thành pháp tắc chi lực mà bản thân lĩnh ngộ, Ôn Vũ đã hiểu rõ điều này thông qua Hệ thống. "Thật tiện lợi a, xem ra sau này phải thu thập nhiều thiên tài địa bảo hơn nữa, nếu không muốn tham ngộ pháp tắc cũng không đủ dùng." Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù Hệ thống tham ngộ pháp tắc vô cùng tiện lợi, nhưng không thể không nói, tiêu hao cũng cực kỳ lớn.

Cộng với hai mươi tỷ trước đó, và mười tỷ lần này, số tiền đã đạt đến con số kinh người ba mươi tỷ.

Nếu muốn tham ngộ toàn bộ ba nghìn pháp tắc, thì số năng lượng cần tiêu tốn không cần nói cũng biết, đó sẽ là một con số thiên văn!

Sau khi trong lòng hơi có chút bất đắc dĩ, Ôn Vũ bắt tay chuẩn bị

dung hợp Lực chi Pháp tắc vào Thôn Phệ Đạo Quả, dù sao vấn đề này không dễ dàng giải quyết được.

Mỗi một điểm năng lượng đều cần phải dùng đúng chỗ!

Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Sau nhiều lần kinh nghiệm, Ôn Vũ không mất nhiều thời gian, vô cùng thành thạo dung hợp thành công Lực chi Pháp tắc với Thôn Phệ Đạo Quả.

Sau khi dung hợp hoàn tất, trên đạo văn màu vàng kia bất ngờ xuất hiện một đồ án tràn ngập Khai Thiên chi ý, huyền diệu khó lường.

Hắn biết, đây tất nhiên là đồ án do Lực chi Pháp tắc ngưng tụ thành.

Sau khi dung hợp xong Lực chi Pháp tắc, khí tức trên thân thể Ôn Vũ lại lần nữa bùng nổ, tuy tu vi không hề thăng cấp, nhưng có thể rõ ràng cảm nhận thực lực bản thân trở nên cường đại hơn. "Lực chi Pháp tắc đối với việc tăng cường thực lực thật đáng sợ a!" Ôn Vũ lẩm bẩm.

Cũng bởi vì Lực chi Pháp tắc có mỹ danh "một lực phá vạn pháp", ngay cả pháp tắc nằm trong top mười, dưới sự ngưng tụ của Lực chi Pháp tắc, cũng sẽ bị cưỡng ép phá vỡ.

Đương nhiên, điều đó cũng không phải tuyệt đối, tất cả cần phải xây dựng trên cơ sở thực lực.

Mặc dù chưa từng thử nghiệm, nhưng Ôn Vũ gần như có thể suy đoán được sau khi phối hợp dung nhập Lực chi Pháp tắc, thực lực có thể cường đại đến mức nào.

Nếu dùng thực lực hiện tại đối đầu với Bàn Cổ Nguyên Thần cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, tuyệt đối sẽ không còn như trước kia bất phân thắng bại, mà chỉ trong chớp mắt có thể trấn áp đối

phương.

Cảm giác này không phải tự nhiên mà có, mà là tu vi bản thân và Lực chi Pháp tắc đã mang lại cho hắn cảm giác đó. "Ngô nãi Côn Bằng, cảm thấy Yêu tộc văn minh thiếu sót, trải qua thiên vạn năm, cuối cùng sáng lập Yêu Văn, nay dùng Yêu Văn bổ sung truyền thừa Yêu tộc, mong Thiên Đạo giám xét!" Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một đạo Thiên Đạo thệ ngôn, khiến Ôn Vũ giật mình tỉnh khỏi suy tư, ngay sau đó tĩnh mở Pháp Nhãn, nhìn về nơi lập Thiên Đạo thệ ngôn.

Chỉ thấy trên Bắc Minh Chi Hải đứng sừng sững một thân ảnh cô ngạo, chính là Côn Bằng mà hắn đã thấy trong Tử Tiêu Cung.

Chương 118

Lời Côn Bằng vừa dứt, trên bầu trời lập tức xuất hiện vạn đóa kim liên, tường vân dày đặc, vô lượng công đức rắc xuống, hoàn toàn rơi vào trong thân thể Côn Bằng.

Đồng thời, chỉ nghe đối phương khẽ quát một tiếng: "Trảm!" Ngay sau đó thấy trong không trung, tựa hồ có một đạo nhân ảnh mơ hồ hiện ra, rồi sau khi giao lưu một phen đã chui vào não hải Côn Bằng, tu vi của hắn cũng trong khoảnh khắc tăng vọt.

Thì ra Côn Bằng đã lợi dụng công đức, chém ra Ác Thi, đồng thời tu vi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Khi Côn Bằng đột phá, toàn bộ Hồng Hoang nổi lên một mảnh chấn động.

Rất nhiều người không ngờ Côn Bằng lại sáng lập ra văn tự Yêu tộc, lại còn mượn công đức này một cử chém ra Ác Thi, đạt đến tầng thứ đại năng đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

Lúc này Côn Bằng lại đầy vẻ phấn khích, hắn cũng không ngờ mình lại có được cơ duyên như vậy.

Việc sáng lập Yêu Văn chịu ảnh hưởng từ công pháp Yêu tộc do Đế Tuấn sáng tạo, bởi vì công pháp Yêu tộc đều hiển hiện bằng Đạo Văn.

Đạo Văn là gì?

Đạo Văn là văn tự của Thiên Đạo, chúng sinh Hồng Hoang đều có thể đọc hiểu, nhưng tiền đề là ít nhất phải có cảnh giới Chân Tiên.

Nếu người Yêu tộc muốn tu luyện công pháp được viết bằng Đạo Văn, thì cần phải được trưởng bối hoặc người đã học dạy trực tiếp,

như vậy mới có thể tu luyện thành công.

Mặc dù những năm qua phần lớn người Yêu tộc đều đã học công pháp Yêu tộc, nhưng loại Đạo Văn này lại không thể tồn tại lâu dài, cần phải thi pháp định kỳ cho nó, nếu không sẽ hoàn toàn biến mất giữa thiên địa.

Côn Bằng chính là nhìn thấy tệ đoan này, vì vậy một lòng muốn sáng tạo một loại văn tự có thể khiến văn minh Yêu tộc được truyền thừa mãi mãi, mượn điều này, trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng mới sáng tạo ra được. "Xem ra đại kiếp không còn xa nữa!" Ôn Vũ nhìn bóng Côn Bằng, lẩm bẩm trong miệng.

Theo sự hiểu biết của hắn về thế giới Hồng Hoang trong kiếp trước, e rằng không lâu nữa, Hồng Vân sẽ vẫn mệnh, Côn Bằng cũng sẽ vì thế mà bị buộc phải gia nhập Yêu tộc.

Đó chính là khởi đầu của Vu Yêu Đại Chiến, cùng với sự giáng lâm của thời đại Thánh Nhân.

Vì vậy, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia cảm giác cấp bách.

Thế là Ôn Vũ bắt đầu suy tư, làm sao có thể lần nữa nâng cao thực lực.

Tu vi vì liên quan đến cảnh giới Hỗn Nguyên nên khó mà thăng cấp.

Tam Thi chi đạo tạm thời không thể tham ngộ ra tạp niệm nên cũng không thể thăng cấp.

Hiện nay chỉ có con đường nhục thân là khả thi, chỉ là tạm thời không có biện pháp đáng tin cậy nào để nhục thân của hắn có thể nhanh chóng đột phá.

Đột nhiên, trong não hải Ôn Vũ lóe lên một đạo linh quang, ngay

sau đó hắn nghĩ ra một phương pháp có thể nâng cao thực lực nhục thân.

Hắn nhớ đến nhục thân Hỗn Độn Ma Thần trong Huyết Hải kia.

Huyết mạch hiện tại của hắn chưa phải Tiên Thiên Ma Thần, còn cách Hỗn Độn Ma Thần một khoảng xa, nhưng nếu có thể khiến bản nguyên tiến hóa thành Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên, nhục thân của hắn tất nhiên sẽ vì thế mà đột phá, thực lực cũng sẽ theo đó bùng nổ.

Đến đây, Ôn Vũ không nói hai lời, vội vàng hỏi Hệ thống. "Hệ thống, có thể thôi diễn ra Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên không?" Giọng Ôn Vũ mang theo một tia sốt ruột, hiển nhiên hắn biết câu trả lời cho vấn đề này. "Hồi bẩm Túc chủ, có thể làm được." Giọng máy móc của Hệ thống vang lên.

Nghe thấy Hệ thống trả lời, Ôn Vũ trong lòng đại hỉ, thế là lập tức nói: "Hệ thống, vậy mau chóng giúp ta thôi diễn đi." "Được, Túc chủ.

Lần thôi diễn này, cần tiêu tốn một trăm tỷ điểm năng lượng, mất ba nghìn năm thời gian, xin hỏi có tiếp tục không." Lần này Hệ thống nói không chút tình cảm, phảng phất như đang chạy theo một quy trình. "Cái gì!

Nhiều vậy!" Ôn Vũ nghe những gì Hệ thống nói, đã sớm bị yêu cầu mà đối phương đưa ra làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Hắn cũng không ngờ thôi diễn một Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên lại cần tiêu tốn nhiều điểm năng lượng đến vậy, cần đến mấy nghìn năm thời gian.

Hiển nhiên, lần thôi diễn này rõ ràng đã vượt qua mọi độ khó, nếu không sẽ không cần tiêu tốn nhiều tài nguyên đến vậy.

Nhưng, Ôn Vũ quyết phải có được Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên.

Dù sao hắn đã từng kiến thức Hỗn Độn Ma Thần chân chính, đối với loại nhục thân cường đại đó tràn đầy khát khao.

Thế là không còn do dự, hắn mở miệng nói: "Hệ thống, giúp ta thôi diễn đi." Nói xong, Ôn Vũ nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy một trăm tỷ điểm năng lượng trong chớp mắt biến mất. "Được, Túc chủ." "Đinh...

Tiêu hao một trăm tỷ điểm năng lượng, bắt đầu thôi diễn Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên, lần thôi diễn này dự kiến tiêu tốn ba nghìn năm thời gian, xin Túc chủ kiên nhẫn chờ đợi..." Giọng Hệ thống truyền vào não hải Ôn Vũ, khiến hắn trong lòng một trận đau xót.

Lần này tiêu hao nhiều điểm năng lượng như vậy, chỉ còn lại hơn bốn mươi tỷ điểm năng lượng.

Nếu còn dùng để thôi diễn pháp tắc, chỉ đủ thôi diễn bốn loại.

Nhưng hắn cũng không quá đau lòng, bởi vì tin rằng, chỉ cần thôi diễn ra Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên, sau khi bản nguyên bản thân dung hợp với Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên, thực lực tất nhiên sẽ có sự thăng tiến cực lớn.

Chương 119

"Còn về điểm năng lượng, xem ra cần phải tìm cách kiếm thêm rồi." Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Đột nhiên, Ôn Vũ vung tay phải một cái, một đạo huyền quang đánh ra, rơi vào hai cây tiên dược bên ngoài Văn Đạo Các.

Chỉ thấy trên hai cây tiên dược bị huyền quang bao phủ, lan tỏa khí tức tạo hóa nhàn nhạt cùng một tia linh động.

Chẳng mấy chốc, hai cây tiên dược trong sự chú mục của Ôn Vũ, hóa thành hai tiểu đồng tử khoảng bảy tám tuổi, một nam một nữ.

Hai người đều có khuôn mặt bầu bĩnh, hồng hào đáng yêu.

Đây là sinh linh do Ôn Vũ điểm hóa.

Mục đích điểm hóa đồng tử là để chúng trong lúc hắn tu luyện, quản lý mọi thứ trên Bồng Lai Tiên Đảo, trong đó dược viên càng là trọng yếu.

Thực ra ban đầu Ôn Vũ không hề có ý định điểm hóa, nhưng việc chăm sóc thần tài quá lãng phí thời gian, thế là hắn mới nảy ra ý nghĩ này. "Sau này hai người các ngươi sẽ gọi là Huyền Thanh và Huyền Diệp, phụ trách thay ta quản lý mọi thứ trên đảo." Ôn Vũ ôn hòa nói với hai đồng tử trước mặt. "Lão gia." Huyền Thanh và Huyền Diệp cung kính hành lễ với Ôn Vũ.

Mặc dù vừa mới xuất thế, nhưng chúng cũng biết vì có đối phương mới có cơ hội hóa hình, vì vậy đối với Ôn Vũ tự nhiên vô cùng cung kính. "Ừm, sau này các ngươi hãy theo công pháp phía trên mà tu luyện." Ôn Vũ gật đầu, sau đó lục lọi trong não hải một phen, tìm được một bản công pháp, ghi nhớ lại rồi truyền vào não hải của

chúng.

Có ký ức của La Hầu, đối phương là cường giả Chuẩn Thánh viên mãn, tự nhiên đã thu thập rất nhiều công pháp, vì vậy việc tìm một bản công pháp thích hợp cho hai người Huyền Thanh, Huyền Diệp là chuyện đơn giản.

Ngay sau đó lại giao phương pháp bồi dưỡng linh thảo cho hai người, bảo chúng trước tiên đi làm quen một chút, chăm sóc cho tốt, sau đó hắn chìm vào bế quan, tham ngộ Đô Thiên Thần Sát Quyết. ...

Từ sau sự việc ở Thiên Đình lần trước, Đế Tuấn luôn vô cùng tức giận, nhưng lại bị nhục thân cường đại của Vu tộc kiềm chế, với thực lực hiện tại lại không thể làm gì được.

Vì vậy trong lòng hắn tràn đầy khát vọng đối với thực lực.

Chính vì vậy, hắn không khỏi nhớ đến đạo Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân Đạo Tổ đã ban cho Hồng Vân trong lần giảng đạo thứ ba.

Nếu có được đạo Hồng Mông Tử Khí đó, có hy vọng thành Thánh Nhân, đứng trên tất cả mọi người, muốn diệt Vu tộc cũng chỉ trong chớp mắt.

Sau khi ý nghĩ này nảy sinh, Đế Tuấn liền không thể thu lại được, thế là hắn phái vô số cường giả Yêu tộc giỏi ẩn nấp đi theo dõi nhất cử nhất động của Hồng Vân.

Đồng thời cũng phái Yêu tộc giám sát nhất cử nhất động của Vu tộc, dù sao chuyện Hồng Mông Tử Khí vô cùng quan trọng, không thể để xảy ra sự cố, để kế hoạch bị người Vu tộc phá hỏng.

Vì lý do lần trước, Vu tộc sớm đã hận những người Yêu tộc đó đến tận xương tủy.

Nữ Oa là Thiên Định Thánh Nhân lại gia nhập Yêu tộc, tất nhiên sẽ khiến một chúng Tổ Vu cảm thấy nguy cơ.

Dù sao theo tình hình hiện tại, Nữ Oa chưa thành Thánh, hai tộc Vu Yêu bất phân thắng bại.

Nhưng nếu Nữ Oa một khi thành Thánh vị, cán cân thắng lợi sẽ nghiêng về phía Yêu tộc, Vu tộc tự nhiên sẽ ở thế yếu.

Vu tộc không hy vọng bị Yêu tộc áp chế, cứ như vậy, chỉ có thể đặt mục tiêu vào Hồng Mông Tử Khí.

Họ không có nguyên thần, không thể tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Vì vậy tự nhiên sẽ nhìn chằm chằm vào Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân của Đế Tuấn.

Yêu tộc không thể lại xuất hiện thêm một vị Thánh Nhân nữa, nếu không Vu tộc sẽ nguy hiểm.

Khi Đế Tuấn bố trí nhiều thủ đoạn như vậy, Vu tộc ở gần Bất Chu Sơn nhanh chóng phát hiện ra sự bất thường của Yêu tộc.

Kết hợp với những gì Hậu Thổ đã thấy và nghe trong Tử Tiêu Cung, tự nhiên có thể đoán được mục đích của Yêu tộc lần này.

Trong Bàn Cổ Thần Điện, mười hai vị Tổ Vu tụ tập lại, thương thảo đối sách làm sao để đối phó với Yêu tộc. "Đại ca, Đế Tuấn lần này tất nhiên đang nhắm vào Hồng Mông Tử Khí kia, chúng ta tuyệt đối không thể để hắn đạt được." Giọng Hậu Thổ êm tai vang lên trong đại điện, trong giọng nói của nàng mang theo một tia sốt ruột, hiển nhiên lo lắng Đế Tuấn sẽ thành công. "Hừ, đều là do Nữ Oa hại!

Theo ta thấy chi bằng giết thẳng lên Thiên Đình, trực tiếp giết chết con tiện nhân đó, cho xong chuyện!" Chúc Dung vừa nghe, lập tức nổi giận, mở miệng kêu gào đánh giết.

Một vị Tổ Vu ngồi bên cạnh lên tiếng, đối chọi gay gắt với Chúc Dung: "Chúc Dung, ngươi bị đánh ngốc rồi sao?

Ngươi tưởng Thiên Đình dễ xông vào vậy à?" "Nếu không phải lần trước phần lớn người Yêu tộc đều tề tụ ở Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ để lại một vài người canh giữ ở Nam Thiên Môn, thì ngươi nghĩ vì sao chúng ta lại dễ dàng tiến vào như vậy!" Người nói chính là Cộng Công vốn luôn thích cãi vã với Chúc Dung. "...

Được lắm Cộng Công, dám sỉ nhục ta, không phải lại muốn đánh nhau sao?" Chúc Dung vừa nghe lời Cộng Công nói, lập tức nổi giận đùng đùng, quát lớn. "A a, ai sợ ai, muốn đánh thì ra ngoài đánh!" Cộng Công nghe xong cũng nổi nóng, có lòng tốt giải thích, lại bị đối phương hiểu lầm, lập tức không chịu nổi, lạnh giọng nói.

Chương 120

"Đủ rồi!" "Các ngươi ồn ào như vậy ra thể thống gì?

Chúng ta hiện đang thương thảo đối sách, không phải để cãi vã, tất cả ngồi xuống!" Đế Giang nhìn Chúc Dung và Cộng Công, trong thời kỳ đặc biệt này hai người lại có tâm tư cãi vã ở đây, lập tức khiến ông đau đầu không thôi, không khỏi quát lớn.

Đế Giang vừa mở miệng, phía dưới lập tức im bặt, hiển nhiên một chúng Tổ Vu vô cùng sợ ông.

Dù sao Đế Giang là đại ca trong số các Tổ Vu, vô cùng có uy nghiêm.

Tinh huyết Bàn Cổ trên người ông khi vừa sinh ra cũng nồng đậm nhất, khiến một chúng Tổ Vu không tự giác có cảm giác sợ hãi đối với ông.

Thấy tất cả mọi người phía dưới đã yên tĩnh, Đế Giang nhìn Chúc Cửu Âm mở miệng nói: "Nhị đệ, ngươi có lương sách nào không?" Chúc Cửu Âm là trí giả trong Vu tộc, bình thường rất nhiều ý kiến đều do hắn đưa ra, bây giờ Đế Giang cũng muốn nghe ý kiến của hắn.

Phía dưới, Chúc Cửu Âm hơi trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng nói: "Đại ca, Chúc Dung và Cộng Công nói đều có lý, chỉ là đều có chút thiếu sót." Nghe vậy, Chúc Dung và Cộng Công nhìn nhau một cái, đồng thời hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên trong lòng không phục.

Chúc Cửu Âm thấy vậy, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp lời nói: "Đế Tuấn đã nhắm vào Hồng Vân, vậy sau này nhất định sẽ tự mình ra tay.

Ta đoán, hắn hẳn sẽ liên thủ với Phục Hy và Thái Nhất.

Hồng Vân thực lực không yếu, lại có một vị chí giao hảo hữu Trấn Nguyên Tử tu vi thâm bất khả trắc.

Đế Tuấn một mình muốn hạ đối phương, hiển nhiên không quá khả thi.

Nếu cùng Thái Nhất hợp lực, có lẽ có thể áp chế đối phương, nhưng lại không thể nhanh chóng đánh bại được, cần tốn một chút công phu.

Nhưng nếu lại dẫn theo Phục Hy, vậy kết quả không cần nói cũng rõ.

Lúc đó, sau khi ba vị hoàng giả của Thiên Đình Yêu tộc rời đi, chính là thời cơ tốt nhất của chúng ta.

Mười hai Tổ Vu chúng ta sẽ dẫn nhị lang Vu tộc xông lên Thiên Đình, dưới sự liên thủ, bắt sống Nữ Oa cùng một chúng Yêu tộc không phải là không thể.

Nhưng trong đó lại có một vấn đề lớn, Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh Nhân, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không để nàng bỏ mạng.

Tuy đã Hợp Đạo, nhưng không chừng sẽ ra tay với chúng ta, cứ như vậy, tất nhiên sẽ là kết cục lưỡng bại câu thương. " Chúc Cửu Âm đem toàn bộ suy nghĩ của mình nói ra.

Đế Giang tỉ mỉ hồi tưởng nội dung Chúc Cửu Âm nói, lông mày hơi nhíu lại, ông cũng hiểu, dù Thiên Đình chỉ có Nữ Oa một mình, với thân phận đệ tử Đạo Tổ của nàng, thật sự không có cách nào đối phó.

Nhưng không cam lòng, thế là lại hỏi: "Nhị đệ có ý kiến nào khác không?" Chúc Cửu Âm khựng lại đôi chút, sau đó tiếp lời: “Vừa rồi chỉ là hạ sách.”“Trung sách là ta tạm thời không động Yêu tộc, tiếp tục dưỡng tinh súc duệ, không ngừng đề thăng chiến lực cho các Vu

tộc nhị lang, đồng thời phái người theo dõi nhất cử nhất động của Nữ Oa.

Nếu đối phương có ý đồ thành Thánh, ta sẽ ra tay ngăn cản.

Chỉ cần nàng không thể thành Thánh, ta vẫn còn cơ hội." Chúc Cửu Âm nói xong, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng trí tuệ sắc bén.

"Ừm, nhị đệ đã chỉ ra phương pháp ổn thỏa nhất, vừa không suy yếu thực lực Vu tộc ta, lại không khiến Hồng Quân chú ý." "Không, nếu vậy, Yêu tộc cũng có thể nhân cơ hội này mà đại phát triển, thậm chí Đế Tuấn cũng có khả năng đoạt được Hồng Mông Tử Khí." "Như vậy, ta lại rơi vào thế hạ phong!" Đế Giang lắc đầu, hiểu rõ chỗ mấu chốt, không lặp lại trung sách mà Chúc Cửu Âm vừa nêu, rồi tiếp tục hỏi: "Vậy không biết nhị đệ nói thượng sách là gì?" Chúc Cửu Âm nghe Đế Giang nói, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười thần bí, đáp: "Thượng sách ư, tự nhiên ta cũng sẽ nhúng tay vào, tranh đoạt cơ hội đại đạo!" Đế Giang nghe vậy, trong đôi mắt tinh quang lấp lánh, ra hiệu cho Chúc Cửu Âm tiếp tục.

"Nếu ta nhúng tay vào, có hai điểm lợi, thứ nhất, nếu ta đoạt được Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên có thể tránh được nguy hiểm Đế Tuấn đột phá Thánh Nhân.

Thứ hai, ta có thể tạm thời không ra tay, ẩn mình trong bóng tối để Hồng Vân và Đế Tuấn cùng những kẻ khác tranh đấu sống chết.

Ta nghĩ, Hồng Vân tự nhiên không cam lòng dễ dàng giao ra Hồng Mông Tử Khí, nhất định sẽ dốc hết sức kháng cự Đế Tuấn." "Như vậy, Đế Tuấn cùng những kẻ khác rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương, khi đó, chính là thời cơ tốt nhất để ta xuất hiện." Chúc Cửu Âm lần lượt nói, khiến mọi người đều nhìn với vẻ bội phục.

Lúc này, Đế Giang nghe xong, chìm vào trầm tư.

Nhị đệ nói không phải không có lý, nhưng lại không thể dễ dàng đưa ra quyết định, bởi vì nó liên quan đến tình cảnh tương lai của toàn bộ Vu tộc.

Suy nghĩ một lúc lâu sau, trong đôi mắt Đế Giang lóe lên một tia quyết ý, hiển nhiên đã hạ quyết tâm, cất lời nói với mọi người.

"Ta sẽ tiến hành đồng thời trung sách và thượng sách.

Mọi nhất cử nhất động của Nữ Oa và Ngũ Trang Quán đều phải được giám sát cẩn mật.

Nếu Nữ Oa có dị động, ta lập tức ngăn cản.

Nếu Hồng Vân rời khỏi Ngũ Trang Quán, vậy hãy phái người theo dõi sát sao, sau đó ta sẽ tùy cơ ứng biến, tọa sơn quan hổ đấu." Đế Giang nói xong, những người bên dưới đều vô cùng đồng tình, rồi lũ lượt rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện, bắt đầu bố trí.

Chuyện này không hề nhỏ, mỗi một Tổ Vu đều không thể lơ là.

Đại động tĩnh do Yêu tộc và Vu tộc lần lượt gây ra, khiến Hồng Hoang lập tức tiến vào một bầu không khí khẩn trương, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sóng ngầm cuồn cuộn, mọi ngọn nguồn đều tập trung vào Hồng Vân bên trong Ngũ Trang Quán.

Đối với mọi chuyện, Ôn Vũ đã có sắp đặt từ sớm, cho nên hiện tại cũng không chú ý đến động tĩnh của hai tộc Vu Yêu, vẫn chìm đắm trong bế quan.

Cùng với thời gian trôi đi, bão táp trên Hồng Hoang đại lục dường như càng lúc càng dữ dội, rất nhiều đại năng đều không dám hành động khinh suất, để tránh trở thành pháo hôi trong đó.

Hiện giờ, có bốn cặp mắt đang chăm chú nhìn chằm chằm Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử.

Cặp mắt thứ nhất tự nhiên là của Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những người khác, dã tâm của bọn họ rất lớn, đã sớm nhăm nhe ý đồ với đối phương rồi.

Cặp mắt thứ hai vẫn là của người Yêu tộc, chính xác là cường giả Yêu tộc Bắc Minh, Côn Bằng.

Chương 121

Nguyên nhân hắn ta nhìn chằm chằm Hồng Vân không chỉ có một điểm, tuy rằng cũng có mục đích báo thù, nhưng càng nhiều hơn lại là muốn đoạt lấy cơ duyên đại đạo của đối phương, từ đó thấu hiểu Hỗn Nguyên, thành tựu Thánh vị.

Còn cặp mắt thứ ba, thì là của người Vu tộc.

Việc Vu tộc nhăm nhe ý đồ với Hồng Vân, các đại năng trong Hồng Hoang đều có chút suy đoán, e rằng có liên quan đến Yêu tộc.

Dù sao không cách nào tham ngộ được cơ duyên đại đạo, đoạt lấy cũng vô dụng, cách giải thích duy nhất là ngăn cản Yêu tộc có được nó.

Cặp mắt cuối cùng, tự nhiên là của một đám tán tu.

Không ai không theo đuổi sức mạnh cường đại, càng không nói đến việc trở thành mấy vị Thánh Nhân hiếm hoi trong thiên địa, cho nên tự nhiên sẽ muốn nhúng tay vào.

Bốn cặp mắt dõi theo nhất cử nhất động của Hồng Vân, có thể biết kết cục của đối phương.

Không thể không nói, chiêu "mượn đao giết người" và "châm ngòi ly gián" của Hồng Quân thực sự vô cùng kinh điển.

Căn bản không hề có bất kỳ ai nhìn ra manh mối trong đó, đương nhiên, trừ Ôn Vũ ra.

Không chỉ loại bỏ được Hồng Vân, mà còn châm ngòi mối quan hệ giữa hai tộc Vu Yêu, khiến cho hai tộc đại chiến diễn ra càng nhanh chóng, từ đó đạt được mục đích đại thanh tẩy, tích lũy sức mạnh cho Thiên Đạo.

Tuy Ôn Vũ không chú ý, nhưng y rất rõ, lần này rất nhiều cường giả Chuẩn Thánh đều sẽ vẫn lạc vì vậy, đây cũng là lý do vì sao trong hậu thế cường giả Chuẩn Thánh không nhiều.

Sự vẫn lạc của cường giả Chuẩn Thánh, đối với Thiên Đạo hiện tại có thể nói là một loại chất dinh dưỡng cực kỳ đại bổ, dù sao cường giả Chuẩn Thánh tiếp xúc với Hỗn Nguyên Chi Đạo, cũng đã tiêu hao rất nhiều tài nguyên của Hồng Hoang.

Sau khi vẫn lạc, vì Lục Đạo Luân Hồi chưa lập, cho nên chỉ có thể trở về thiên địa, cuối cùng tự nhiên trở thành chất dinh dưỡng của Thiên Đạo.

Đó chỉ là một, thứ hai, sự vẫn lạc của những đại năng này cũng đặt nền móng cho Nhân tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa trong tương lai.

Sự phát triển của Nhân tộc sau này có Tam Tổ, Tam Hoàng, Ngũ Đế, tổng cộng mười một vị cường giả Chuẩn Thánh.

Với thực lực như vậy, Hồng Hoang khi đó trừ Thánh Nhân ra, còn ai có thể lay chuyển được?

Mọi chuyện đều không liên quan đến Ôn Vũ, y chú ý cũng chỉ là đạo Hồng Mông Tử Khí kia mà thôi.

Tuy y không dùng đến, nhưng cũng sẽ không để đạo Hồng Mông Tử Khí đó rơi vào tay kẻ khác, chỉ khi nắm giữ trong tay mới là quan trọng nhất.

Cho nên ngay từ khi Côn Bằng lập yêu văn, y đã chuẩn bị kỹ càng cho kế hoạch tiếp theo.

Đương nhiên y sẽ không ra tay đại chiến với những cường giả Chuẩn Thánh kia, dù sao với thực lực hiện tại mà giao thủ với những kẻ đó cũng chẳng có ý nghĩa gì, hiện tại y căn bản không cần ra tay

cũng có thể thần không biết quỷ không hay lấy đi Hồng Mông Tử Khí sau khi Hồng Vân chết.

Cho nên y mới có thể an tâm bế quan, chờ đợi hệ thống thôi diễn hoàn thành bản nguyên Hỗn Độn Ma Thần...

Trong Ngũ Trang Quán.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử ngồi đối diện nhau trên bồ đoàn, đang uống trà.

Lúc này Hồng Vân lộ ra vẻ không cam lòng và cực kỳ tức giận.

Trấn Nguyên Tử đối diện nhìn Hồng Vân với vẻ mặt sầu muộn, nhíu mày hỏi: "Hồng Vân, đã lĩnh ngộ được đến đâu rồi?

Liệu có thu hoạch gì không?" Hồng Vân nghe vậy, nhấp một ngụm trà, thở dài nói: "Ai, mấy năm qua, Hồng Mông Tử Khí chẳng hề có chút động tĩnh nào, ta càng không thể lĩnh ngộ được sự huyền ảo trong đó." Trấn Nguyên Tử nghe xong, trên mặt có chút do dự, dường như không biết nên mở lời thế nào.

Hồng Vân liếc mắt nhìn vẻ mặt của Trấn Nguyên Tử, lập tức cười nói: "Xem ra, ta hiểu rồi, không ngoài việc muốn ta từ bỏ đạo Hồng Mông Tử Khí phải không?" Trấn Nguyên Tử thấy Hồng Vân vẫn còn cười được, mặt hơi giật giật, nhưng vẫn gật đầu.

Hắn cũng biết muốn Hồng Vân từ bỏ Hồng Mông Tử Khí là vô cùng khó khăn, với tư cách là chí giao hảo hữu duy nhất, nên hắn mới không mở lời.

Hồng Mông Tử Khí có nghĩa là một Thánh Nhân Thiên Đạo, ai cũng biết rõ, để Hồng Vân từ bỏ cơ hội thành Thánh, không nghi ngờ gì tương đương với việc bắt hắn từ bỏ vận mệnh vậy.

Nhìn vẻ mặt của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân không nhịn được nói: "Ta biết đạo hữu lo lắng an nguy của ta, nhưng Hồng Mông Tử

Khí rơi vào tay ta mà lại không thể lĩnh ngộ, ta thật sự không cam tâm a." "Mặc dù ta biết nếu cứ mãi không lĩnh ngộ được huyền bí trong đó, sẽ dẫn đến tai họa sát thân, nhưng ta vẫn muốn thử một phen, nếu không làm sao xứng đáng với mấy chục vạn năm tu hành của ta đây?" "Người tu đạo chúng ta chẳng phải thuận ứng thiên địa ư?

Nay Hồng Mông Tử Khí đã rơi vào tay ta, chẳng phải cũng là một loại ám thị dành cho ta sao?" Mấy năm qua, Trấn Nguyên Tử cũng đã hiểu rõ không ít động tĩnh bên ngoài, cực kỳ rõ về tình cảnh hiện tại, nhưng dù vậy thì sao chứ?

Nếu Hồng Vân thật sự tham ngộ ra, nhất định sẽ biển rộng cá bằng vẫy vùng, trời cao mặc chim bay!

Trấn Nguyên Tử đối diện nghe xong, trầm tư một lát, rồi mở lời nói: "Đúng là như vậy, chỉ là hiện tại tạm thời không cách nào lĩnh ngộ, có lẽ là thời cơ chưa tới, dù sao Bàn Cổ Tam Thanh cùng những người khác cũng đồng dạng không hề có chút động tĩnh nào." Hắn nói vậy nửa thật nửa giả, tuy rằng Bàn Cổ Tam Thanh hiện tại cũng giống Hồng Vân tạm thời chưa có phản ứng, nhưng bọn họ đều đã được Hồng Quân đích thân khẳng định, tương lai nhất định có thể thành Thánh Nhân.

"Ừm, Trấn Nguyên Tử đạo hữu không cần nói nhiều, ta trong lòng đã rõ!" Hồng Vân gật đầu, sau đó quay người trở về tĩnh thất.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, chỉ lắc đầu, rồi cũng rời đi, định nhanh chóng chém ra Ác Thi, nếu thực lực đại tiến, hắn cũng có thể giúp Hồng Vân được nhiều hơn.

Hồng Vân trở về tĩnh thất, trong đôi mắt lóe lên một tia giãy giụa, hắn cũng muốn giao ra Hồng Mông Tử Khí, nhưng nhìn thấy kẻ khác dựa vào cơ duyên đại đạo mà thành Thánh Nhân, trong lòng hắn lại vô cùng không cam tâm.

Lâu sau, Hồng Vân dường như đã hạ một quyết định nào đó, đứng dậy, bước ra khỏi tĩnh thất, nhìn sâu về phía Trấn Nguyên Tử một cái, rồi lặng lẽ rời khỏi Ngũ Trang Quán, không kinh động đến các đồng tử bên trong, chỉ để lại một truyền âm ngọc giản trên bàn trà nơi trước đó đã uống trà.

Hồng Vân đưa ra lựa chọn như vậy thực sự là bất đắc dĩ, mấy ngày nay, Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần rung động vô cùng dữ dội, dường như đang truyền đi một loại tín hiệu nào đó, khiến hắn cảm thấy vô cùng bối rối, không biết đây là phúc hay họa.

Mấy năm qua, Hồng Hoang sóng ngầm cuồn cuộn, người Trấn Nguyên Tử phái ra đã sớm phát hiện bên ngoài Ngũ Trang Quán có rất nhiều người tụ tập, đếm kỹ thì có đến mấy ngàn người.

Trong đó Yêu tộc và Vu tộc chiếm đại đa số, phần còn lại là một số tán tu.

Chương 122

Hiển nhiên ba phe đều muốn Hồng Mông Tử Khí, với nhiều người như vậy, dù hắn có liên thủ với Trấn Nguyên Tử, cũng tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Những kẻ đó vốn nhăm nhe hắn, cho nên không cần thiết liên lụy Trấn Nguyên Tử.

Vì vậy Hồng Vân lựa chọn rời đi, nhưng trong lòng đã sớm có kế hoạch.

Nếu thoát được hiểm cảnh, hắn sẽ ẩn mình hành tẩu trong Hồng Hoang, xem liệu có cơ duyên thành Thánh hay không.

Đương nhiên Hồng Vân cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu không thoát được nạn, vậy dù chết hắn cũng sẽ không để những kẻ thèm khát Hồng Mông Tử Khí được yên ổn.

Hồng Vân làm xong mọi việc, dùng tốc độ nhanh nhất bay ra bên ngoài.

Nhưng vừa ra ngoài, đã bị một đám tán tu phát hiện.

Tuy nhiên, may mắn là thực lực của những kẻ giám thị này không mạnh, bị hắn nhanh chóng thu thập gọn gàng, rồi hắn trực tiếp hóa thành một đám mây đỏ, bay vút lên bầu trời.

Pháp lực ba động từ cuộc giao thủ bên ngoài Ngũ Trang Quán tự nhiên đã kinh động đến những người đã mai phục sẵn bên ngoài, bọn họ vội vàng phi về phía nơi vừa xảy ra chiến đấu.

Bởi vì khoảng cách gần, bọn họ nhanh chóng đến vị trí xảy ra chiến đấu.

Lúc này trên bầu trời vẫn còn lưu lại những ba động pháp lực

nhàn nhạt, trên mặt đất thì nằm mấy thi thể, đôi mắt trợn tròn, dường như không tin đối phương có thực lực giết được họ.

Lúc này, những người nhìn thấy cảnh tượng đó chợt thấy xa xa một đám mây đỏ đang cấp tốc đào tẩu, liền vội vàng hô: "Hồng Vân chạy rồi, mau đuổi theo!" Không ít người bị tiếng hô đó làm cho bừng tỉnh, lập tức đuổi theo hướng Hồng Vân đào tẩu.

Một số người thì lấy ra truyền âm phù, truyền đi tin tức Hồng Vân bỏ chạy.

Những truyền âm phù này vừa ghi lại tin tức, lập tức hóa thành một đoàn hỏa diễm đỏ rực, cháy lên.

Ngay sau đó, từ trong đoàn hỏa diễm đó bắn ra một đạo lưu quang màu đỏ rực, bay thẳng lên bầu trời, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu!

Chỉ để lại những người truyền âm phía sau.

Làm xong mọi việc như vậy, mọi người đều thi triển thần thông, hoặc cưỡi mây đạp gió, hoặc ngự pháp bảo, hoặc chỉ tự thân phi hành, đồng loạt đuổi theo hướng Hồng Vân vừa rời đi.

Thiên Đình Yêu tộc, Đế Tuấn đang cùng các yêu thương thảo đại sự, chợt từ ngoài điện bay vào một đạo lưu quang đỏ rực, nhanh chóng đến trước mặt hắn.

Nhìn thấy lưu quang, trong đôi mắt Đế Tuấn lóe lên một tia tinh quang, lập tức bắt lấy đạo lưu quang vào trong tay.

Đợi Đế Tuấn đọc xong tin tức trong đó, trong lòng hắn lập tức đại hỉ, vội vàng cúi người nói với những người bên dưới: "Ha ha, Hồng Vân đã rời khỏi Ngũ Trang Quán, cơ hội của ta đến rồi!

Tiếp theo, các ngươi phải trông coi cẩn thận Thiên Đình, tuyệt đối không được để người Vu tộc xông vào!" Dặn dò xong mọi việc, Đế

Tuấn tiếp lời: “Thái Nhất, Hy Hoàng, cùng ta đi!” Lời Đế Tuấn vừa dứt, cả người hắn nhanh chóng hóa thành một đạo kim quang bay về phía vị trí được ghi trên truyền âm phù.

Thái Nhất không nói gì, chỉ im lặng theo sau.

Còn Phục Hy thì gật đầu với Nữ Oa, rồi cũng đuổi theo bóng dáng Đế Tuấn và Thái Nhất.

Người Vu tộc đóng quân ở biên giới Yêu tộc thấy Đế Tuấn cùng những người khác rời đi, không biết đi đâu, giống hệt với những người Yêu tộc trước đó, vội vàng truyền âm đến Thập Nhị Tổ Vu trong Bàn Cổ Thần Điện!

Thập Nhị Tổ Vu vừa nhận được tin tức, thần sắc mỗi người đều khác nhau, nhưng duy chỉ có vẻ bội phục dành cho Chúc Cửu Âm là giống nhau.

Bởi vì động tác của Đế Tuấn cùng những người khác giống hệt với suy đoán trước đó của Chúc Cửu Âm.

“Đại ca, chúng ta cũng đi thôi.” Chúc Cửu Âm vội vàng nói, lo lắng nếu đi muộn sẽ không kịp nữa.

“Được, tiếp theo hãy tiến hành theo kế hoạch đã định.

Bên Nữ Oa vẫn tiếp tục phái người theo dõi, nếu đối phương có bất kỳ động tĩnh nào, lập tức thông báo về.” Trong giọng nói của Đế Giang tràn đầy uy nghiêm, hắn đảo mắt nhìn những người trong đại điện, sau đó trực tiếp bay ra ngoài điện.

Các Tổ Vu khác thấy vậy, gật đầu, rồi cũng trực tiếp đi theo Đế Giang.

Sau khi Hồng Vân rời đi, toàn bộ Hồng Hoang đại lục lập tức sôi sục, tất cả những kẻ muốn đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí đều lần lượt hành động.

Hồng Vân đã dự liệu trước mọi chuyện, vẫn dùng tốc độ cực nhanh mà trốn chạy.

Đột nhiên, giữa thiên địa có mấy đạo thần quang lóe lên, ngay sau đó mấy đạo nhân ảnh xuất hiện trước mặt Hồng Vân, chặn đứng đường đào tẩu của hắn.

Hồng Vân thấy vậy, phẫn nộ không thôi, trong lòng đầy lửa giận hỏi: "Vì sao lại chắn đường ta?" Đương nhiên hắn biết mục đích của đối phương, nhưng quỷ quái thần xui khiến hắn vẫn hỏi một câu.

Một trong số đó nhìn Hồng Vân nói: "Hừ, với sự thông minh của đạo hữu đã tự nhiên đoán ra rồi, ta cũng không vòng vo nữa, giao ra Hồng Mông Tử Khí, ta sẽ cho đạo hữu một con đường sống." "Còn việc đào tẩu, đừng nói nữa, trong phạm vi vạn dặm đều đã bị người của ta bố trí thiên la địa võng, có mọc cánh cũng khó bay." Một người khác thấy Hồng Vân dường như có ý đồ khác, liền bổ sung.

Trong lúc nói chuyện, lại có thêm mấy chục đạo nhân ảnh hạ xuống trước mặt Hồng Vân, quy mô lần này hiển nhiên lớn hơn rất nhiều so với mấy người trước đó.

Hồng Vân thấy vậy, trong lòng lóe lên một tia cười khổ, hiển nhiên những kẻ này nếu hắn không giao ra Hồng Mông Tử Khí, đối phương nhất định sẽ không buông tha.

Lúc này, một cường giả Chuẩn Thánh trong số đó thấy vẻ mặt Hồng Vân có chút không tự nhiên, liền mở lời nói: "Hồng Vân, ta niệm đạo hữu tu hành không dễ, đừng làm chuyện phải hối hận, hãy giao Hồng Mông Tử Khí cho chúng ta đi." Hồng Vân không đáp lời, đảo mắt nhìn bốn phía, phát hiện lúc này bên cạnh hắn đã hội tụ đến mấy ngàn người, trong đó tuyệt đại bộ phận đều là tu vi Đại La Kim Tiên, thậm chí có hai ba chục cường giả Chuẩn Thánh.

Kết quả như vậy, khiến sắc mặt hắn trở nên khó coi, hiển nhiên

trong tình huống này việc chạy thoát cơ bản là không thể.

Hắn càng kéo dài, tình thế càng bất lợi cho hắn, vì vậy Hồng Vân trấn định lại, cười nói: "Quả là một bàn tính hay, nhưng Hồng Mông Tử Khí trong tay ta chỉ có một đạo.

Chương 123

Nếu giao ra, giữa chư vị sẽ phân chia thế nào đây?" Hồng Vân tuy là lão hảo nhân nổi tiếng trong Hồng Hoang, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc, thậm chí vô cùng cơ trí, chiêu ly gián kế này hắn sử dụng quả thực đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Nghe lời Hồng Vân nói, bên dưới lập tức nổi lên một trận xao động, lúc này một giọng nói chợt vang lên.

"Hồng Vân, đạo hữu dùng chút tiểu xảo này mà muốn chia rẽ chúng ta, thật sự quá ngây thơ rồi.

Chúng ta đã sớm thương lượng kỹ càng, và đã lập thề thốt Thiên Đạo.

Nếu bất kỳ ai trong chúng ta đoạt được Hồng Mông Tử Khí, vậy chúng ta sẽ cùng nhau bảo vệ, cho đến khi đối phương thành Thánh Nhân.

Sau khi thành Thánh, nhất định phải che chở chúng ta, nếu không Thánh vị tan biến, đạo tiêu vong!" Một lão giả trông có vẻ đã lớn tuổi, trong đôi mắt lão giả lóe lên một tia sáng trí tuệ sắc bén, hiển nhiên ý kiến này là do hắn đề xuất.

Cùng với lời lão tổ kia vừa dứt, rất nhiều người đang xao động lập tức không còn huyên náo nữa, lũ lượt làm theo phương pháp mà lão giả kia nói, kết bè kết phái, đám đông lập tức hội tụ thành một khối.

Đặc biệt là một đám cường giả Đại La Kim Tiên, càng trực tiếp tụm lại thành một đoàn, thực lực của họ yếu nhất ở đây, chỉ có tập hợp sức mạnh của tất cả mọi người có lẽ mới có thể đối phó được một cao thủ Chuẩn Thánh.

Hồng Vân nhìn kẻ này, ánh mắt lóe lên một tia âm u, không ai đưa ra ý tưởng như vậy, không nghi ngờ gì là muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Cùng với động tác của những người này, toàn bộ chiến trường lập tức hóa thành mấy đoàn thể, trong đó đoàn lớn nhất tự nhiên là do những cường giả Đại La Kim Tiên tạo thành.

"Hồng Vân, ta hỏi lần cuối, giao hay không giao?

Nếu không giao, thì đừng trách chúng ta không nể tình." Lão giả trước đó, nhìn mọi nhất cử nhất động trên mặt Hồng Vân, thấy trong đôi mắt đối phương lóe lên vẻ âm u, biết lúc này không thể hòa giải, cho nên lời nói cuối cùng mang ý cảnh cáo.

Hồng Vân đảo mắt nhìn một vòng, phát hiện mọi người đã có chút sốt ruột chờ đợi, lạnh lùng nói: "Ta muốn xem rốt cuộc các ngươi có bản lĩnh gì.

Muốn Hồng Mông Tử Khí của ta, vậy thì cứ lấy đi!" Lão giả nghe xong, bột nhiên đại nộ, liền nghiến răng nói: "Chư vị ra tay đi, đừng để kẻ này chạy thoát!" Hồng Vân có thái độ lại cứng rắn như vậy, khiến hắn trong lòng ẩn ẩn sinh ra một chút cảm giác không ổn, nhưng lúc này cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Mọi người nghe xong, lũ lượt thi triển các loại thần thông, xông thẳng về phía Hồng Vân.

Hồng Vân thấy vậy một chút cũng không lo lắng, ngược lại ha ha cười lớn: "Ha ha, giờ mới ra tay, muộn rồi!" Đột nhiên, tất cả mọi người đều cảm nhận được giữa thiên địa dường như truyền đến một trận chấn động cực kỳ mãnh liệt, nhưng lại không biết nguyên nhân của trận chấn động đó, vì vậy mọi người buộc phải dừng công thế, chuyển sang quan sát xung quanh.

Đối phương là cường giả Chuẩn Thánh, ai biết liệu có thủ đoạn

nào được để lại gần đây hay không, so với Hồng Mông Tử Khí, cái mạng nhỏ càng quan trọng hơn.

Đúng lúc đó, tất cả mọi người đều nghe thấy câu nói của Hồng Vân: "Cửu Thiên Vân Vụ Đại Trận, khởi!" Chỉ thấy giữa thiên địa, tất cả những đám mây trong khoảnh khắc đó, điên cuồng hội tụ trên đỉnh đầu mọi người, chớp mắt đã hội tụ thành một đoàn mây khổng lồ.

Trên đám mây, từng vòng từng vòng văn lộ dần dần hiện ra, khi tất cả văn lộ hiện ra, có thể thấy rõ có đến chín đạo.

Ngay sau đó, toàn bộ đại trận trực tiếp bao phủ xuống, hoàn toàn bao trùm toàn bộ chiến trường bên trong.

Đây là một trận pháp mà Hồng Vân đã sáng tạo ra trong những năm qua dựa trên sự lĩnh ngộ về pháp tắc mây của bản thân kết hợp với quy tắc vận hành của thiên địa.

Trận pháp có chín tầng vân thiên, mỗi tầng đều huyền diệu khó lường, quỷ dị phi phàm, trong đó tầng tầng chồng chất lên nhau, lôi hỏa tương giao, huyễn tượng mê ly, càng có thể áp chế cảm giác của người nhập trận, lợi hại vô cùng.

Ngay khi trận pháp hạ xuống, tất cả mọi người bên trong đại trận đều cảm thấy tầm nhìn bắt đầu mơ hồ, thần thức không thể phóng ra, căn bản không nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Cùng lúc đó, giữa thiên địa rơi xuống một vùng lưu quang đỏ rực, nhìn kỹ sẽ thấy đó là một trận mưa lửa, ngay sau đó, trong đại trận truyền đến một trận tiếng sấm sét đùng đoàng dữ dội, lần này lại có vô số tia sét không ngừng lóe lên, nhảy nhót không thôi.

Khi Hồng Vân đào thoát, hắn đã sớm biết nhất định sẽ có vô số người truy sát, cho nên trong quá trình di chuyển, hắn không ngừng

hội tụ những đám mây giữa thiên địa.

Sở dĩ hắn nói nhảm lâu như vậy cũng là để âm thầm thi pháp, không ngừng gia tăng số lượng mây.

Đối với môn đại trận này, mây mù càng nhiều, sức mạnh phát huy càng mạnh.

Phạm vi bao phủ của đại trận này cực kỳ rộng, có đến mấy vạn dặm vuông, tuy rằng cơ bản đã bao trùm tất cả mọi người bên trong, nhưng số lượng cường giả Chuẩn Thánh trong đó đông đảo, đấu cứng khẳng định không đấu lại, vì vậy hắn trong lòng hạ quyết tâm, quyết định liều một phen.

Thân hình Hồng Vân chợt động, cả người xuất hiện bên ngoài đại trận, sau đó mở lời nói: "Ha ha ha, dám nhăm nhe ý đồ với ta thì phải chuẩn bị cho việc vẫn lạc đi, tiếp theo, hãy nghênh tiếp cái chết!" Giọng Hồng Vân tựa hồ có chút điên cuồng, lọt vào tai đám cường giả bên dưới, giống như Diêm La đòi mạng, lạnh lẽo đến cực điểm.

Lời Hồng Vân vừa dứt, trong tay hắn bắt đầu không ngừng kết động pháp quyết.

Cùng với pháp quyết kết động, toàn bộ Cửu Thiên Vân Vụ Đại Trận bắt đầu bạo động, thần quang phù hiện, lôi hỏa tứ xạ, khí tức cuồng dũng.

Ngay sau đó, từ trong miệng hắn nặng nề thốt ra một chữ: "Bạo!"

Oanh!

Âm thanh kinh thiên động địa vang vọng khắp Hồng Hoang, toàn bộ đại trận trong khoảnh khắc đó lập tức tan rã, chín tầng vân thiên từng tầng tiếp nối từng tầng không ngừng nổ tung.

Vụ nổ cực mạnh đã khoét sâu một hố sâu mấy vạn dặm trên mặt đất, sâu hun hút như vực thẳm.

Hồng Vân thân ở bên ngoài trận pháp, vẫn bị trận pháp này ảnh hưởng, cả người bị hất văng ra ngoài, lộn mấy vòng trên không trung, mới miễn cưỡng dừng lại.

Nhìn thật sâu vào trung tâm vụ nổ xong, Hồng Vân quay người rời khỏi nơi đó.

Mục đích ban đầu của hắn không phải là lợi dụng uy năng của đại trận để từng người tiêu diệt những kẻ đó, mà là trực tiếp dẫn nổ đại trận, lợi dụng sức mạnh của vụ nổ trận pháp để trực tiếp giết chết bọn chúng.

Uy năng và sức phá hoại của vụ nổ trận pháp vượt xa so với việc thôi động trận pháp có thể đạt được.

Sau khi Hồng Vân rời đi, dư uy của vụ nổ trận pháp dần dần tan biến, chỉ thấy bên trong trận pháp trở nên tan hoang, khắp nơi tàn chi đoạn tí, tiên huyết đỏ tươi chảy lênh láng, trên bầu trời càng có vô số huyết vụ li ti, tỏa ra mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mũi.

Vụ nổ đại trận này nhắm vào tất cả mọi người, uy lực không thể tập trung vào một điểm, cho nên dưới vụ nổ, những cường giả ban đầu có đến mấy ngàn người, lúc này chỉ còn lại vỏn vẹn gần trăm người.

Chương 124

Trong đó phần lớn đều là cường giả Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên đỉnh phong, còn những người tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ trở xuống, cơ bản là toàn quân bị diệt.

Đừng thấy Hồng Vân có vẻ lão hảo nhân, nhưng khi bị người ta dồn vào đường cùng, sự điên cuồng của hắn hiển nhiên không phải người bình thường có thể sánh được.

Lần này dẫn nổ đại trận sát hại vô số người, có thể thấy hắn cũng là một kẻ tâm ngoan thủ lạt.

Lúc này, những cường giả Chuẩn Thánh sống sót sau vụ nổ đó, ai nấy đều mặt mũi tro bụi, đạo bào rách nát, thân hình thảm hại đến mức không thể thảm hại hơn, trong đôi mắt mỗi người đều lộ vẻ phẫn nộ.

Hiển nhiên không ai ngờ đối phương lại có thủ đoạn như vậy, tuy không chết, nhưng lại một lần nữa mất hết thể diện trên chiến trường, tất cả mọi người đều bị đối phương lừa.

"Hồng Vân đúng là một tên hỗn đản, chết rồi còn muốn kéo ta xuống nước, may mà thực lực của ta không yếu, mới không để hắn đắc ý." Một Chuẩn Thánh trong số đó phẫn hận nói.

"Vậy Hồng Vân đã chết, vậy Hồng Mông Tử Khí đi đâu rồi?" Một vị Chuẩn Thánh khác gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi.

Trong đại trận, thần thức bị áp chế, căn bản không thể cảm ứng trạng thái của Hồng Vân, cũng không biết đối phương đã sớm rời đi, mọi người ở trong đó không thấy bóng dáng Hồng Vân, chỉ cho rằng Hồng Vân đã bị nổ chết trong trung tâm đại trận.

“Nếu chết rồi, vậy Hồng Mông Tử Khí nhất định ở gần đây, mọi người mau tìm xem, ai đoạt được là cơ duyên của người đó.” Lúc này, lão giả kia bừng tỉnh, vội vàng hô hào mọi người.

Hiện tại mọi người đều trên cùng một chiếc thuyền, có thể nói là vinh nhục cùng hưởng, cho nên cũng không cần thiết vì chuyện nhỏ mà khiến mọi người tâm sinh nghi kỵ, dù sao đều đã lập thề thốt Thiên Đạo.

Mọi người nghe lời lão giả, lũ lượt bắt đầu tìm kiếm, nhưng tìm nửa ngày, vẫn không tìm thấy bất kỳ bóng dáng nào, khiến mọi người không khỏi trong lòng dấy lên một tia nghi vấn, Hồng Mông Tử Khí là cơ duyên đại đạo, sẽ không dễ dàng bị hủy diệt như vậy chứ.

Đột nhiên có một người lớn tiếng kêu: “Liệu có ai đoạt được rồi, nhưng lại không nói cho chúng ta biết không?” Lời người này vừa thốt ra, trái tim tất cả mọi người lập tức thắt lại, lũ lượt nhìn những người xung quanh, xem vẻ mặt của đối phương có biến đổi gì không.

Nhưng nhìn một hồi sau, lại không hề phát hiện bất kỳ điều bất thường nào, vì vậy mọi người không khỏi có chút tức giận.

Lão giả thấy vậy lắc đầu, liền một mình rời đi.

Sưu tầm Hồng Mông Tử Khí không có kết quả, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng trở về bế quan dưỡng thương.

Mọi người thấy vậy, cũng lũ lượt rời đi.

Ván cờ mà mọi người đã chuẩn bị mấy ngàn năm, cuối cùng lại bị một vụ nổ trận pháp của đối phương phá giải, uổng công hy sinh nhiều tán tu như vậy, lại càng khiến Hồng Mông Tử Khí không biết tung tích.

Kết quả như vậy, không phải là thứ mà mọi người muốn.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, trên nơi vụ nổ đó vô số sát khí bay

lượn, hội tụ trên bầu trời, khiến toàn bộ thiên địa trở nên nồng đậm hơn rất nhiều, e rằng không bao lâu nữa, lượng kiếp sẽ triệt để bùng phát.

Kỳ thực cũng rất bình thường, một lần chết đi nhiều cường giả như vậy, trong đó lại có mấy vị Chuẩn Thánh và một lượng lớn Đại La Kim Tiên, không ngưng tụ nhanh hơn mới là lạ!

Uy lực bùng nổ của đại trận mà Hồng Vân đã bố trí, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán xa xôi cũng cảm nhận được.

Hắn lập tức tìm kiếm bóng dáng Hồng Vân, nhưng lại không hề phát hiện đối phương, chỉ tìm thấy truyền âm ngọc giản kia trên bàn trà nơi lần trước đã uống trà.

Khi thần niệm của hắn xâm nhập vào trong đó, hắn lập tức hiểu rõ ngọn nguồn của sự việc.

Ngay lập tức, Trấn Nguyên Tử ngửa mặt lên trời bi hô: "Hồng Vân, cần gì phải thế, với tư cách là chí giao hảo hữu duy nhất, ta há lại là kẻ tham sống sợ chết!" Giữa lời nói, đầy vẻ bi phẫn.

Lời nói vừa dứt, Trấn Nguyên Tử nhìn về phía nơi xảy ra vụ nổ xa xa, trong đôi mắt lóe lên một tia sát cơ lạnh lẽo, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải báo thù cho Hồng Vân.

Trấn Nguyên Tử tuy không giống Hồng Vân thích lo chuyện bao đồng, nhưng hắn cũng là người tính cách hòa thiện, không thích tranh đấu, nếu không cũng sẽ không cùng chung sở thích với Hồng Vân, kết giao rất vui vẻ như vậy.

Những người như vậy đều có một đặc điểm, đó là không nổi giận thì thôi, một khi nổi giận nhất định sẽ kinh người vô cùng, bất kỳ chuyện gì cũng có thể làm ra.

Như vậy, những kẻ bị Trấn Nguyên Tử nhắm đến, e rằng sẽ

không có kết cục tốt đẹp.

Mà Hồng Vân đã 'chết' lúc này đang một đường độn bay, hướng về phía một nơi vô tri xa rời trung tâm Hồng Hoang đại lục, còn đi đâu, hắn cũng không rõ.

Hồng Vân không hề biết đám người trước đó đã nghĩ hắn chết trong vụ nổ, cũng không có tâm tư đi quản những kẻ đó có biết hắn còn sống hay không.

Hiện tại hắn chỉ muốn tìm một nơi ẩn giấu kín đáo, tĩnh tâm tham ngộ đạo Hồng Mông Tử Khí, không bị người khác phát hiện mà thôi.

Hồng Vân đang bay trên đám mây với vẻ mặt lo lắng trốn chạy, đột nhiên, hắn cảm nhận phía trước có ba luồng khí tức cường đại đang lao nhanh về phía này.

Sự thay đổi đột ngột này, khiến hắn có chút hoảng sợ, liền lập tức đổi hướng, bay về phía khác.

Không lâu sau, hắn lại cảm nhận được ba luồng khí tức đó, hiển nhiên, đối phương quả thực đang nhắm vào hắn.

Lần này, hắn biết không thể chạy thoát nữa, liền dứt khoát đứng nguyên tại chỗ chờ đợi ba người.

Dù sao hắn cũng cảm nhận được thực lực của đối phương mạnh hơn hắn rất nhiều.

Một lát sau, trước mặt Hồng Vân xuất hiện ba bóng người, ba người đều khí độ phi phàm, trong đó hai người tản ra khí tức đế vương nồng đậm, một người khác thì toát lên vẻ nho nhã.

Ba người chính là ba vị hoàng giả của Yêu tộc: Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Hy Hoàng Phục Hy.

Kỳ thực bọn họ đã sớm đến hiện trường, chỉ là ẩn mình một bên

quan chiến mà thôi, tuyệt đối không xông lên làm pháo hôi, chỉ cần đợi đến khi cả hai bên lưỡng bại câu thương rồi ra tay cũng chưa muộn.

Chỉ là không ngờ Hồng Vân lại có thủ đoạn như vậy, chỉ bằng một mình hắn đã sát hại một đám cường giả, rồi kim thiền thoát xác.

Chương 125

Ba người thấy Hồng Vân rời đi xong, cũng không lập tức đuổi theo, đợi đối phương đi xa rồi mới theo sau.

Thực lực của bọn họ mạnh hơn đối phương một bậc, dù đối phương đi trước, ba người vẫn có tự tin đuổi kịp.

Còn vì sao phải để Hồng Vân đi trước một đoạn, tự nhiên là để nuốt riêng Hồng Mông Tử Khí của đối phương, không bị những kẻ khác phát hiện.

"Đế Tuấn, ngươi có ý gì?

Chẳng lẽ ngươi cũng học theo lũ chuột bọ kia mà đoạt Hồng Mông Tử Khí của ta hay sao?" Hồng Vân thấy ba người chắn đường hắn, trong lòng lóe lên một tia não nộ, lạnh lùng nói.

"A a, lời nói đừng quá khó nghe như vậy, đâu phải gọi là đoạt, ta chỉ là mượn dùng mà thôi." Đế Tuấn nhìn Hồng Vân có chút tức giận, cười nói.

Dù sao hiện giờ có ba người bọn họ ở đây, Hồng Vân đừng mong chạy thoát.

"Hừ, chẳng qua cũng chỉ là cùng một giuộc mà thôi, thậm chí còn không bằng những kẻ đó, giả dối!" Hồng Vân bĩu môi, trong đôi mắt lóe lên một tia khinh thường, hành vi như vậy của đối phương còn tệ hơn cả những tán tu trước đó, ít nhất đám người đó còn dám thừa nhận, còn Đế Tuấn lại muốn vụng trộm.

"Tùy ngươi nói, ta sẽ không so đo với một kẻ sắp chết như ngươi." Đế Tuấn nghe lời Hồng Vân nói, một chút cũng không nổi giận, ngược lại cười ha ha, khiến người ta nhìn vào cực kỳ khó chịu.

“Đừng tưởng ngươi nắm chắc được ta, dù chết, ta cũng sẽ không để ngươi được yên!” Hồng Vân nghe đối phương gọi hắn là kẻ sắp chết, lập tức bạo nộ không thôi, phẫn nộ gào thét một câu.

“Ồ, vậy ta muốn xem rốt cuộc ngươi có thể làm gì được chúng ta!” Đế Tuấn thu lại nụ cười, trong đôi mắt lộ ra một tia hàn mang, quay đầu nói với Thái Nhất: “Ra tay.” Thái Nhất hiểu ý, lập tức tế xuất Hỗn Độn Chung, đứng trên đỉnh đầu.

Sau đó vươn tay phải, tay kết kiếm chỉ, chỉ về phía Hồng Vân.

Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu bỗng nhiên phóng lớn, rồi gào thét trấn áp xuống đỉnh đầu Hồng Vân.

Hồng Vân mắt thấy Hỗn Độn Chung trấn áp tới, không dám lơ là, hai tay kết một đạo pháp quyết, một đạo kim quang bắn ra, hung hăng đâm vào vách chuông Hỗn Độn Chung, phát ra từng trận tiếng nổ ầm ầm, vang vọng khắp thiên địa.

Hỗn Độn Chung bị kim quang va vào, đình trệ giữa không trung, chu thân không ngừng chấn động.

“Hừ, tiểu kỹ điêu trùng, không cản nổi đâu.” Thái Nhất thấy vậy, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó, tay phải hóa chỉ thành chưởng, đẩy về phía trước.

Hỗn Độn Chung vốn đang đình trệ giữa không trung, lại tiếp tục nghiền ép về phía Hồng Vân.

“Ồ, ta có cản nổi hay không, vậy ngươi phải nhìn cho rõ rồi.” Lời Hồng Vân vừa dứt, đạo quyết mà hắn đang kết động đã hoàn thành.

Sau đó từng đạo bạch quang tản ra trên bầu trời, không lâu sau, liền hình thành một tấm lưới khổng lồ trước mặt Hồng Vân.

Tấm lưới khổng lồ này mới là mục đích thực sự của Hồng Vân.

Đương nhiên hắn biết đạo kim quang bắn ra không thể cản được Hỗn Độn Chung, nhưng mục đích bắn ra đạo kim quang đó, cũng chỉ là để cản Hỗn Độn Chung trong chốc lát, để hắn có thời gian chuẩn bị kết động đạo quyết mà thôi.

Tấm lưới màu trắng, một đường tiến lên, lát sau liền đến trước mặt Hỗn Độn Chung, bao vây Hỗn Độn Chung.

"Khốn!" Hồng Vân hô lớn một tiếng.

Tấm lưới đó nhận được mệnh lệnh, lập tức thu nhỏ lại.

Những sợi lưới màu trắng ban đầu, hóa thành từng sợi xích sắt đen thô, trên đó phù hiện ra từng đạo trận văn, trói chặt Hỗn Độn Chung.

"Thế nào, đây là trận võng mà ta đã bỏ ra mấy vạn năm, kết hợp trận pháp mà sáng tạo ra, tên là Phược Linh Võng, chuyên dùng để trói buộc linh bảo, ha ha ha ha." Hồng Vân thấy Hỗn Độn Chung bị trói chặt, lập tức cười lớn.

Bị Đế Tuấn mấy người chặn lại ở đây, trong lòng hắn quả thực vô cùng uất ức.

"Phược Linh Võng ư, vẫn chưa đủ đâu." Thái Nhất cũng không tức giận, nhàn nhạt mở lời.

Lúc này, Thái Nhất thu hồi kiếm chỉ, chuyển sang kết pháp quyết, ngay sau đó thấy Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu quang mang đại tác, kim sắc huỳnh quang chiếu sáng cả bầu trời, ngay sau đó, bên trong Hỗn Độn Chung, vang lên một tiếng chuông minh chấn động đến cực điểm.

Đông!

Cùng với tiếng chuông minh vang lên, không gian xung quanh toàn bộ Hỗn Độn Chung chợt đình trệ.

Tấm Phược Linh Võng ban đầu bao phủ trên thân chuông, dưới sự trấn áp của không gian xung quanh, không ngừng bị xé rách.

Những sợi xích trên Phược Linh Võng, ánh sáng đen ban đầu lấp lánh, dưới cổ áp lực cường đại dần dần trở nên ảm đạm, nhìn như sắp bị sức mạnh trấn áp không gian của Hỗn Độn Chung phá hủy.

"Quả nhiên không hổ danh là Tiên Thiên Chí Bảo, xem ra Phược Linh Võng của ta kém một bậc rồi." Hồng Vân thấy tình hình của Phược Linh Võng, biết Phược Linh Võng căn bản không thể chống đỡ được bao lâu, nhưng trong lời nói cũng không hề có chút hoảng sợ nào, tiếp lời: "May mà ta có chuẩn bị!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Hồng Vân phất tay áo, một đạo lưu quang đỏ rực biến nhanh, một quả hồ lô màu đỏ kỳ dị, lơ lửng trên đỉnh đầu, chính là pháp bảo mà hắn tự mình luyện chế, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

"Ồ, xem ra ngươi đã quên có ta rồi." Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng của Đế Tuấn truyền đến từ phía sau Hồng Vân.

Chỉ thấy lúc này Đế Tuấn chu thân tản ra kim sắc quang mang rực rỡ, từng đạo nhiệt lãng nóng bỏng cuồn cuộn bay ra ngoài, tiếp xúc với không khí xung quanh, trong khoảnh khắc, hình thành từng đạo hỏa diễm liên y, bùng phát ra tiếng xuy xuy, dường như không gian cũng sắp bị thiêu cháy vậy.

Hỏa diễm liên y không ngừng tản ra xung quanh, nhanh chóng đến phía sau Hồng Vân.

Hồng Vân không dám tiếp xúc với nó, liền quay người, nhảy vọt về phía sau, rời khỏi khu vực đó.

Nhưng hỏa diễm liên y căn bản không chịu buông tha Hồng Vân, tiếp tục khuếch tán về phía hắn.

Hồng Vân đôi mắt chợt ngưng lại, ngay lập tức, Cửu Cửu Tán

Phách Hồ Lô trên đỉnh đầu bùng phát ra từng trận hồng mang, hồng sa che trời lấp đất từ miệng hồ lô đen kịt phun trào ra, nhuộm một nửa bầu trời thành màu đỏ thẫm vô tận, nửa còn lại thì rực rỡ màu vàng kim.

Chương 126

Cùng với hồng sa và hỏa diễm liên y màu vàng kim va chạm vào nhau, từng trận tiếng xuy xuy bùng phát, hỏa diễm không ngừng thiêu đốt hồng sa, năng lượng nóng bỏng và sức mạnh hủy diệt làm chấn động không gian xung quanh thành từng vết nứt nhỏ li ti.

Cùng với kim sắc hỏa diễm thiêu đốt hồng sa, đám hồng sa mênh mông dường như ít đi một chút, không ngừng thu hẹp về phía Hồng Vân.

Kim sắc hỏa diễm tự nhiên là Thái Dương Chân Hỏa của Đế Tuấn.

Lửa không gì không thiêu, tự nhiên cũng không tha thứ cho hồng sa trong hồ lô Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô đó.

Khi ba người đại chiến, Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán xa xôi, cảm nhận được cổ ba động cường đại và một đạo khí tức kỳ dị trong đó, sắc mặt đại biến, lập tức kinh hô: "Ân?

Hồng Vân... khí tức của Hồng Vân!" "Tuyệt đối không sai được, xem ra Hồng Vân lúc đó cũng không chết, đã rời đi rồi!" Trấn Nguyên Tử cảm ứng rõ ràng khí tức của Hồng Vân xong, sự bi thương ban đầu trong khoảnh khắc hóa thành hư vô, đồng thời trong lòng cũng bừng tỉnh.

Thì ra Hồng Vân hôm đó đã thi triển phép Kim Thiền Thoát Xác, khiến mọi người tưởng hắn đã vẫn lạc, còn bản thân hắn lại không biết đã đi đâu.

Hiểu rõ điểm này xong, Trấn Nguyên Tử trong lòng đại hận, vì sao trước đây không sớm phát hiện ra, nếu không thì hắn sẽ không để Hồng Vân lại rơi vào nguy nan lần nữa.

Lúc này trong lòng hắn âm thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định không thể để Hồng Vân cứ thế vẫn lạc được.

Không nói hai lời, Trấn Nguyên Tử trực tiếp xuất Ngũ Trang Quán, nhanh chóng bay về phía hướng chiến đấu của Hồng Vân và Đế Tuấn cùng những người khác. ...

Ở một bên khác, lão giả đang chuẩn bị trở về động phủ, với tư cách là cường giả Chuẩn Thánh, tự nhiên cũng cảm nhận được cuộc đại chiến đang bùng phát ở xa xa, liền vội vàng dừng thân, lần nữa thăm dò một phen.

Khi thăm dò xong, sắc mặt hắn biến đổi, trong đôi mắt lóe lên một tia ngoan lệ, âm thầm mắng: "Hồng Vân khốn kiếp, vẫn chưa chết, dám lừa ta như vậy, tiếp theo ta cũng không thể để ngươi chạy thoát được!" Nói xong, lão giả lập tức quay lại, đi về phía hướng đại chiến.

Không ít cường giả Chuẩn Thánh như lão giả đang trên đường quay về động phủ, cũng cảm nhận được cuộc đại chiến kinh thiên động địa đó, liền lũ lượt lần theo dấu vết mà chạy tới. ...

Phía Hồng Vân.

Đế Tuấn thấy hồng sa trong Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô của Hồng Vân dần dần bị Thái Dương Chân Hỏa thôn phệ, lập tức lựa chọn thừa thắng xông lên, lạnh lùng hừ một tiếng, vươn tay phải, đánh ra một đạo thủ chưởng kim viêm tản ra khí tức nóng bỏng, vỗ về phía Hồng Vân.

Hồng Vân nhất tâm nhị dụng, một bên khống chế Phược Linh Võng giãy giụa kịch liệt, một bên khống chế hồng sa trong Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô chống cự kim diễm.

Khi ánh mắt liếc thấy Đế Tuấn vỗ ra một chưởng, lập tức đại kinh thất sắc, đồng thời trong lòng âm thầm kêu khổ.

Thực lực của hai người đối phương vốn đã mạnh hơn Hồng Vân, hiện tại hắn lại bị áp chế đánh, có thể biết tình cảnh hiện tại gian nan đến mức nào.

Sau khi thủ chưởng kim diễm tấn công tới, Hồng Vân không ngừng điều chỉnh vị trí của mình, muốn hết sức né tránh, nhưng bàn tay kim sắc kia lại như có mắt vậy, căn bản không hề lay chuyển, cứ thế bám theo hắn.

Mắt thấy sắp phải chịu một chưởng thật, Hồng Vân nghiến chặt răng, trong đôi mắt bùng phát ra một đạo tinh quang rực rỡ, trong lòng hạ quyết tâm.

Chỉ thấy trước mặt Hồng Vân, đột nhiên bước ra một nam tử trung niên mặc đạo bào màu đỏ, sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu xanh, gật đầu với Hồng Vân, sau đó đi về phía bàn tay kim sắc.

Đạo sĩ trung niên đó chính là trảm thi phân thân của Hồng Vân.

Trảm thi phân thân của Hồng Vân rút trường kiếm ra khỏi lưng, nắm chặt trong tay, trường kiếm chỉ về phía trước, ngay lập tức bóng dáng nam tử trung niên đột nhiên biến mất, chớp mắt đã đến trước bàn tay kim sắc, sau đó dùng trường kiếm hung hăng vỗ vào đó.

Bàn tay kim sắc và trường kiếm va chạm vào nhau, không hề bùng phát ra động tĩnh kinh thiên, chỉ có tiếng xuy xuy, chỉ thấy trên thanh trường kiếm đó, màu đỏ rực truyền khắp thân kiếm, cả thanh kiếm đều bị năng lượng nóng bỏng thiêu đến đỏ rực.

Cuối cùng hóa thành từng giọt chất lỏng màu đỏ, rơi xuống.

Uy thế của bàn tay kim sắc không giảm, trực tiếp vỗ thẳng vào trảm thi phân thân của Hồng Vân, chớp mắt đã ấn lên người hắn.

Phốc!

Tiên huyết đỏ tươi văng lên bầu trời, một bóng người nhanh chóng

bay ngược ra sau, chính là trảm thi phân thân của Hồng Vân.

Chỉ thấy lúc này trên ngực hắn phù hiện một dấu ấn lớn bằng bàn tay, xung quanh đều bị thiêu thành màu đen, y phục rách nát, cả người khom lưng.

Nhưng trên mặt hắn lại phù hiện ra nụ cười tàn nhẫn, đột nhiên, cả người hắn nhanh chóng bay về phía Đế Tuấn, chớp mắt đã đến trước mặt Đế Tuấn, sau đó cả người hắn cười lớn, năng lượng ba động khủng bố tản ra trên người.

"Không tốt!" Đế Tuấn đôi mắt chợt ngưng lại, lập tức phát hiện ý đồ của đạo trảm thi phân thân, vội vàng lùi lại.

Oanh!

Thiên địa chấn động, năng lượng khủng bố tứ ngược, từng đạo xung kích ba tản ra xung quanh.

Trảm thi phân thân của Hồng Vân đã tự bạo, năng lượng tự bạo của trảm thi phân thân gần vô hạn với thực lực Chuẩn Thánh, tuyệt đối trên cả Chuẩn Thánh chém nhị thi.

Đế Tuấn căn bản không kịp đào thoát, cổ năng lượng đó không ngừng càn quét thiên địa, nhanh chóng bùng phát tới.

"Đại ca!" Đế Tuấn ở bên đó bị vụ nổ ảnh hưởng, Thái Nhất bên cạnh Hồng Vân đã tận mắt chứng kiến toàn bộ, lập tức đại kinh thất sắc, vội vàng hô lớn.

Phục Hy ở xa thấy vậy, trong lòng cũng run lên, vội vàng tiến lên kiểm tra thương thế của Đế Tuấn.

Chương 127

Hồng Vân một bên nhìn hai người đang sốt ruột, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười tàn nhẫn, những kẻ này đã nhăm nhe hắn, vậy thì phải trả giá tương ứng.

Hồng Vân thu hồi ánh mắt, thu Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô lại, vội vàng nhân cơ hội này, nhanh chóng đào thoát.

Cùng lúc đó, Trấn Nguyên Tử đang trên đường chạy đến bên đó cảm nhận được một vụ nổ cực lớn, trong lòng thắt lại, tốc độ bay về chiến trường lại gia tăng mấy phần.

Hồng Vân không ngoảnh đầu lại, nhanh chóng đào thoát khỏi chiến trường này, khi không cảm nhận được ba người truy đuổi nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Rồi lại bay về phía trước mấy chục vạn dặm.

Đột nhiên, từ xa bắn ra vô số huyền băng, khiến Hồng Vân đang trốn chạy sắc mặt đại biến, trong khoảnh khắc biết có người đánh lén.

Không chút do dự, lập tức tế xuất Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, dưới pháp quyết kết động, từ trong đó phun ra vô số hồng sa, bao phủ trên những huyền băng kia.

Ngay lập tức những huyền băng đó dưới sự ăn mòn của hồng sa, hóa thành băng dịch, bay xuống.

Lúc này, từ trong tầng mây phía sau Hồng Vân, bước ra một bóng người, là một nam tử mũi diều hâu, trong đôi mắt hắn lóe lên tà ý nồng đậm và hận ý ngút trời.

Chính là Côn Bằng đạo nhân Bắc Minh.

Côn Bằng thấy Hồng Vân dáng vẻ như chim sợ cành cong, lạnh

lùng châm chọc nói: “Hồng Vân, ngươi đi đâu vậy?” “Ta thật sự có chút bội phục ngươi đấy, không chỉ dùng một chiêu kim thiền thoát xác lừa cho một đám tán tu như ruồi không đầu, lại còn lợi dụng thiện thi tự bạo để làm thương Đế Tuấn.

Bất kể là thủ đoạn nào cũng không giống một lão hảo nhân có thể làm ra a.” Hồng Vân đứng lại, trên đỉnh đầu lơ lửng Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

Nghe lời Côn Bằng nói, lập tức kinh hô: “Côn Bằng, ngươi có ý gì?

Ta và ngươi xưa nay không oán không thù, vì sao lại đánh lén ta, chẳng lẽ cũng vì đạo Hồng Mông Tử Khí của ta?” Lúc đó hắn không hề biết Côn Bằng vì chuyện chỗ ngồi mà ghi hận hắn, chỉ cho rằng đối phương vì đạo Hồng Mông Tử Khí mà thôi.

“Hừ, trí nhớ của ngươi thật tốt, đúng là không sai, nhưng không chỉ có một mà thôi!” Côn Bằng khoanh tay, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Còn việc ngươi nói không oán không thù, giữa ta và ngươi thật sự có thù hận lớn như trời!

Hôm nay ta sẽ tính rõ ràng với ngươi.” Côn Bằng bày ra vẻ mặt muốn tính rõ ràng sổ sách với Hồng Vân, tiếp lời: “Năm xưa trong Tử Tiêu Cung nghe đạo, nếu không phải ngươi nhường chỗ cho Chuẩn Đề tên kia, ta há lại bị mọi người bài xích, uổng công mất đi Thánh vị đó.” “Hừ, ngươi nhường chỗ thì cũng nhường đi, nhưng ngươi lại có được một đạo Hồng Mông Tử Khí, giờ đây ta đương nhiên phải đòi lại công lý.” “...

Nói bậy!” “Mất Thánh vị thì liên quan gì đến ta, ngươi đáng lẽ nên đi tìm Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và cả Nguyên Thủy Thiên Tôn mới đúng, tìm ta thì ngươi tìm nhầm người rồi.” Hồng Vân nghe xong lời Côn Bằng, trong lòng một trận não nộ, hắn nhường chỗ cho Chuẩn Đề

nhưng cũng không nghĩ sẽ vì vậy mà liên lụy Côn Bằng, nhưng từ tận đáy lòng không muốn thừa nhận lỗi lầm của mình, vì vậy cố gắng biện bạch.

Dù sao kẻ cuối cùng khiến Côn Bằng mất Thánh vị đích xác là Nguyên Thủy gây áp lực cho Côn Bằng, không hề liên quan nửa đồng đến hắn.

Nếu không bị lời nói của đối phương lay động, há lại mất đi Thánh vị chứ.

Đương nhiên đây chỉ là những gì Hồng Vân nghĩ trong lòng, hắn cũng không dám nói ra, sợ đối phương càng thêm đại nộ.

"Hừ, mấy kẻ đó, ngày sau ta tự sẽ tính rõ ràng, nhưng hiện tại điều quan trọng nhất là sổ sách giữa ta và ngươi phải giải quyết." "Nhưng nếu ngươi bằng lòng chủ động giao ra Hồng Mông Tử Khí, ta có thể để ngươi chết một cách thể diện hơn." Côn Bằng nghe Hồng Vân nói, khóe miệng phù hiện ra một tia khinh thường.

Hiện tại thực lực của hắn không thể sánh bằng Bàn Cổ Tam Thanh cùng những người khác, nếu lần này có được Hồng Mông Tử Khí sau khi thành Thánh Nhân, có lẽ mới có thể so tài một hai với đối phương.

Hồng Vân lại là kẻ chủ mưu, ban đầu không muốn để đối phương chết dễ dàng như vậy, nhưng đổi ý nghĩ lại, nếu đối phương chủ động từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, thì cũng không phải không thể cho đối phương một cái chết nhanh gọn.

"Hừ, ngươi thật sự coi ta là bùn đất sao?" Hồng Vân đại nộ, hiển nhiên lời nói của đối phương đã chọc giận hắn sâu sắc.

"Ha ha, tư vị sau khi thiện thi tự bạo không dễ chịu đúng không, chỉ bằng chút mạt kỹ hiện tại, làm sao đấu với ta?" Côn Bằng cười

lạnh, trước đó hắn ẩn mình một bên quan chiến, rất rõ trạng thái của Hồng Vân.

Bị đối phương một lời đâm trúng yếu huyệt, lời Hồng Vân cũng vì thế mà khựng lại, thiện thi tự bạo sẽ gây ảnh hưởng cực lớn đến bản thân, khó lòng phát huy toàn bộ thực lực.

Nếu với trạng thái hiện tại mà đối địch với Côn Bằng, e rằng không cần chốc lát sẽ bại trận, như vậy cơ bản là một đường chết.

Vì vậy Hồng Vân hiện tại chỉ có một cách, đánh không lại thì trốn không được ư?

Hắn lập tức vung hồ lô trong tay, từ miệng hồ lô lại lần nữa phun ra vô số hồng sa, che trời lấp đất lan về phía Côn Bằng.

Bản thân hắn thì dưới cái bóng của hồng sa mênh mông, nhanh chóng ẩn mình, muốn nhân cơ hội đào thoát.

Côn Bằng thấy vậy, lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không vội vàng, phất tay áo, vô số cương phong lập tức bùng phát, thổi tan hồng sa mênh mông.

Cùng lúc đó, trên bầu trời lại hiện ra bóng dáng Hồng Vân đang bay xa.

Thân hình Côn Bằng chợt lóe, hóa thành một con chim đại bàng che trời lấp đất, hai cánh vỗ một cái, cả người hắn như một làn gió nhẹ, nhanh chóng đuổi theo Hồng Vân.

Tốc độ của Côn Bằng trong Hồng Hoang được coi là đỉnh cao, trừ những người lĩnh ngộ pháp tắc không gian, cơ bản không ai có thể sánh kịp về tốc độ.

Chỉ trong chốc lát, Côn Bằng đã đuổi kịp Hồng Vân, đồng thời hóa thành hình người từ tốn lơ lửng phía sau Hồng Vân, hiển nhiên vô cùng tự tin vào tốc độ của mình.

Lúc này Hồng Vân thấy đối phương đã đuổi kịp, lại không ra tay đối phó, trong lòng lập tức lóe lên một tia não nộ, hiển nhiên đối phương căn bản không coi hắn ra gì, nhưng hắn cũng đành bất lực, hiện tại hắn chỉ có thể dốc hết sức nhanh chóng đào thoát.

Chỉ thấy thân hình Hồng Vân chợt động, lập tức hóa thành một đám mây đỏ, tốc độ bỗng nhiên tăng vọt mấy lần, hóa thành một đạo lưu quang đỏ rực, độn về phía xa.

Côn Bằng đôi mắt chợt lạnh, cũng đuổi theo, đồng thời trong lòng bàn tay chợt phù hiện ra một tòa cung điện nhỏ nhắn tinh xảo, chính là Bán Sinh Linh Bảo, tên là Bắc Minh Cung.

Sau khi sáng lập yêu văn, hắn đã khắc yêu văn lên đó, đồng thời lợi dụng công đức dung luyện, khiến nó thăng cấp.

Chương 128

Sau khi thăng cấp, uy lực của Bắc Minh Cung đại tăng, cũng vì thế mà đổi tên thành 'Yêu Sư Cung'.

Yêu Sư Cung xuất hiện trong tay Côn Bằng xong, dưới pháp quyết kết động, Yêu Sư Cung bỗng nhiên bay vút lên không trung.

Cùng lúc đó, Yêu Sư Cung vốn nhỏ bé đột nhiên trở nên khổng lồ vô cùng, chớp mắt đã hóa thành to lớn mấy vạn trượng.

Côn Bằng phất tay một cái, thân ảnh đồ sộ của Yêu Sư Cung đập về phía Hồng Vân.

Khi Hồng Vân hóa thành đám mây đỏ trốn chạy, trên không đỉnh đầu hắn phù hiện ra một cái bóng đen che trời lấp đất.

"Ân?!" Hồng Vân mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên, lập tức phát hiện cái bóng đen to lớn trên đỉnh đầu là một tòa cung điện khổng lồ vô cùng, trên đó lấp lánh những yêu văn tinh xảo, và vô số đạo vận huyền diệu, thậm chí trên đó còn cảm nhận được khí tức công đức.

Đồng tử của Hồng Vân co rút mạnh, cả người hắn dưới cái bóng đen khổng lồ kia dường như bé nhỏ như một hạt cát, hiện tại muốn thoát khỏi phạm vi bao phủ của tòa cung điện này, hiển nhiên là không thể.

Hắn trong lòng hạ quyết tâm, tế xuất Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, trực tiếp thiêu đốt bản nguyên của kiện bản mệnh linh bảo này.

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô sau khi thiêu đốt bản nguyên, trở nên khổng lồ vô cùng, nhưng so với Yêu Sư Cung che trời lấp đất, vẫn còn kém một khoảng cách không nhỏ.

Oanh oanh oanh!

Yêu Sư Cung và Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô kịch liệt va chạm vào nhau, bùng phát ra tiếng nổ ầm ầm dữ dội.

Áp lực từ Yêu Sư Cung quá khủng khiếp, mang theo từng trận cuồng phong, điên cuồng càn quét Hồng Vân và mặt đất dưới chân hắn.

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô bị Yêu Sư Cung va vào, ngay lập tức, chu thân không ngừng chấn động, vẫn không thể chống đỡ được áp lực từ Yêu Sư Cung, bị Yêu Sư Cung không ngừng áp chế lùi xuống.

Hồng Vân, người đang chủ trì Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, quả thực không dễ chịu chút nào, một ngụm nghịch huyết phun ra, rõ ràng đã bị nội thương.

Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô vốn đang va chạm với Yêu Sư Cung trên không trung, do chủ nhân bị thương, không thể toàn lực khống chế, lập tức đình trệ một lát.

Yêu Sư Cung thì chớp lấy khoảng khắc đình trệ này, lập tức bùng phát ra khí thế tuyệt cường, hung hăng trấn áp xuống.

Hồng Vân thấy tòa cung điện khổng lồ không ngừng tiếp cận, trong lòng có chút tuyệt vọng.

Hắn đã tự bạo trận pháp để cầm chân một đám tán tu trước, sau đó lại tự bạo thiện thi để làm thương Đế Tuấn, nhưng lại không ngờ Côn Bằng sẽ phục kích trên đường.

Oanh!

Khói bụi ngập trời bay lên, Yêu Sư Cung từ trên trời giáng xuống, hung hăng đâm vào mặt đất, khiến toàn bộ mặt đất trong khoảnh khắc đó nứt toác ra, rãnh nứt chằng chịt.

Yêu Sư Cung che trời lấp đất, đập trúng người Hồng Vân, mọi thứ trong phạm vi mấy vạn dặm đều bị hoàn toàn hủy diệt.

Côn Bằng đứng trên không trung phất tay một cái, Yêu Sư Cung đang nằm trên mặt đất lập tức thu nhỏ lại, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, rơi vào trong tay Côn Bằng.

Chỉ thấy trên mặt đất bị đánh nát, một hố sâu đường kính vài vạn dặm xuất hiện.

Trong hố sâu, một bóng người màu đỏ đang nằm đó, chính là Hồng Vân.

Thân ảnh Hồng Vân lúc này thê thảm vô cùng, gần như chỉ còn hơi thở ra mà không có hơi thở vào, toàn thân đẫm máu, nhuộm chiếc trường bào màu đỏ vốn có càng thêm yêu diễm, toàn thân xương cốt đều đã bị nát bấy, nằm mềm nhũn trên mặt đất.

"Côn Bằng, đồ tiểu nhân ti tiện, dám...

ám hại ta!" Hồng Vân khó nhọc xoay đầu, cố sức nhấc đôi mắt nhìn lên trời, hé miệng nói được vài câu rồi ho ra một ngụm máu tươi lớn.

Trên đám mây đen kia, Côn Bằng với hai tay chắp sau lưng, chậm rãi hạ xuống, lơ lửng cách Hồng Vân hai mươi mét, lạnh lùng nhìn Hồng Vân đang ho ra máu, cười lạnh nói: "Ha ha, Hồng Vân, ngươi thật quá ngây thơ, ta há lại dễ dàng cho ngươi rời đi sao?" Hồng Vân nghe vậy, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Dù đã tính toán đủ đường, nhưng lại duy độc sót Côn Bằng một chi tiết.

Thế nhưng giờ đây trọng thương, hắn chỉ có thể liều chết một phen cuối cùng.

Trong đôi mắt hắn lóe lên một tia quyết tuyệt, lạnh giọng nói: "Côn Bằng, đừng vội đắc ý quá sớm, đã không muốn tha cho ta, vậy cùng chết đi!" Dứt lời, Hồng Vân vốn đang nằm trên mặt đất, pháp

lực trên thân thể hắn trong khoảnh khắc bạo động, khí tức khủng bố không ngừng ngưng tụ.

Côn Bằng đang lơ lửng trên không trung, đôi mắt chợt co rụt, thấy dáng vẻ đối phương liền lập tức hiểu rõ ý đồ của Hồng Vân, trong lòng không khỏi thầm mắng, Hồng Vân thật là đồ khốn nạn, chết còn muốn kéo theo ta!

Nhưng lúc này cũng không thể do dự, lập tức Yêu Sư Cung trong tay hắn bay ra, trên không trung lần nữa hóa thành vạn trượng lớn nhỏ, nặng nề giáng xuống vị trí của Hồng Vân.

Yêu Sư Cung mang theo uy thế bất khả nhất thế, hủy thiên diệt địa mà đi, phá nát toàn bộ sơn hà lân cận, sinh linh đều bị hủy diệt.

Cùng lúc đó, khí tức trên người Hồng Vân cũng không ngừng tăng vọt, khi đạt tới đỉnh phong, liền ầm ầm bạo liệt, trong phạm vi vài vạn dặm, tất cả đều bị vụ nổ bao phủ.

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa bùng phát, uy lực tự bạo của Hồng Vân và Yêu Sư Cung vạn trượng kịch liệt va chạm vào nhau, nhất thời thiên băng địa liệt, khí tức cuồng bạo điên cuồng tứ ngược, khói bụi mịt trời che lấp, từng trận cuồng phong càn quét.

Hố sâu vốn đã dài vài vạn dặm lại lần nữa được mở rộng thêm mấy lần, vô tận cuồng phong bốn phía, biến tất cả mọi thứ xung quanh thành một vùng hư vô.

Phong bạo năng lượng khủng bố tột cùng thậm chí trực tiếp hất bay Yêu Sư Cung vạn trượng, Côn Bằng cũng bị ảnh hưởng bởi vụ nổ này mà bay ngược ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã bị thương.

Dù sao đó cũng là tự bạo thật sự của một cường giả Chuẩn

Thánh, há lại dễ dàng chống đỡ.

Chương 129

Chốc lát sau, khói bụi tan hết, dị tượng đột nhiên xuất hiện, trời giáng mưa máu, giữa trời xanh, ẩn ẩn có tiếng khóc than truyền đến, tựa như đang thương tiếc cho cái chết của Hồng Vân.

Hiển nhiên lần này Hồng Vân thật sự đã vẫn lạc, từ nay về sau, trên thế gian không còn người tên Hồng Vân này nữa.

Côn Bằng đang bay ngược ra ngoài thu hồi Yêu Sư Cung bị hất văng, cứng rắn dừng lại thân thể không ngừng lùi về sau, trên không trung nhìn dị tượng thiên địa, thở dốc một lát sau, hắn dùng thân thể bị thương nhanh chóng bay về phía vị trí Hồng Vân tự bạo.

Nhưng mặc kệ dị tượng thiên địa, lúc này không có bất kỳ thứ gì có thể sánh được với đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Sau khi đại chiến vừa kết thúc, dị tượng thiên địa hiển hóa, tất cả các đại năng Hồng Hoang đều cảm nhận được sự biến hóa trong đó, trong mắt tất cả mọi người đều lộ vẻ chấn động, hiển nhiên đều biết Hồng Vân lần này thật sự đã vẫn lạc.

Trấn Nguyên Tử đang nhanh chóng tiếp cận lúc này trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ và vô tận hối hận, lần này lại không kịp, vẫn để hảo hữu của mình vẫn lạc.

Trong lòng hắn không ngừng tự trách, nếu tốc độ nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút nữa, có lẽ kết quả sẽ hoàn toàn không như vậy, nhưng bây giờ tất cả đã quá muộn rồi.

Trấn Nguyên Tử có chút chán nản lắc lắc đầu, bay về phía nguồn gốc dị tượng thiên địa.

Tại nơi Hồng Vân tự bạo, thân ảnh Côn Bằng đáp xuống, chỉ thấy

trước người hắn, một sợi khí tím huyền diệu đang tĩnh lặng lơ lửng giữa không trung.

Trên đạo khí tím này, không ngừng tỏa ra khí tức cổ xưa mênh mông, lúc ẩn lúc hiện, lại càng có một cỗ đạo vận áo nghĩa nồng đậm, tràn ra, thần bí khó lường.

Hồng Mông Tử Khí, Hồng Mông Tử Khí!

Côn Bằng nhìn sợi khí tím trước mắt, thân thể bị thương của hắn trong khoảnh khắc bất giác run rẩy, hiển nhiên, lúc này hắn vô cùng kích động.

Năm đó, trong Tử Tiêu Cung, hắn tận mắt chứng kiến Hồng Quân ban tặng bảy đạo Hồng Mông Tử Khí cho bảy người trên bồ đoàn, đạo cuối cùng lại rơi vào tay Hồng Vân.

Cách biệt mấy vạn năm, cuối cùng lại một lần nữa nhìn thấy, lần này lại ngay trước mắt hắn.

Côn Bằng cẩn thận xem xét hình dáng đạo khí tím, chính xác là giống hệt mấy đạo Hồng Mông Tử Khí năm đó.

"Thật sự là Hồng Mông Tử Khí, thật sự là Hồng Mông Tử Khí." Côn Bằng nhìn Hồng Mông Tử Khí trước mắt, trong miệng không ngừng lặp lại câu nói đó.

"Có Hồng Mông Tử Khí, ta Côn Bằng cũng có thể trở thành Thánh Nhân, ha ha ha ha, từ nay về sau, ta Côn Bằng sẽ trở thành vị Thánh Nhân thứ tám của thiên địa, thiên địa chí tôn!" Côn Bằng ngửa mặt lên trời cười dài, thanh âm của hắn lúc này vô cùng điên cuồng.

Lâu sau, Côn Bằng cuối cùng cũng áp chế được cảm xúc xao động kia, vươn một đôi tay hơi run rẩy, chậm rãi nắm lấy Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng đúng lúc đó, Côn Bằng đột nhiên cảm thấy thân thể mình

hoàn toàn không thể động đậy được nữa, một cỗ khí tức vô cùng khủng bố giáng lâm trên người hắn, đối mặt với cỗ khí tức này, hắn thậm chí còn cảm thấy mình như một con kiến hôi, vô tận khủng bố lan tràn tới tận đáy lòng hắn.

Đạo Hồng Mông Tử Khí trước người Côn Bằng, trong ánh mắt kinh hãi của hắn, trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi, tựa như chưa từng xuất hiện, thậm chí ngay cả một tia khí tức cũng không hề lưu lại.

Chốc lát sau, Côn Bằng đột nhiên cảm thấy cỗ khí tức giáng lâm trên người kia trong khoảnh khắc biến mất không thấy tăm hơi, ngay sau đó hắn cảm thấy thân thể mình có thể động đậy được.

Sau khi khôi phục hành động, cả người Côn Bằng mềm nhũn nằm trên mặt đất, cứ như vừa trải qua một trận sinh tử quyết chiến, toàn bộ lưng áo đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đôi mắt hắn lúc này, tràn ngập vô tận kinh hãi và sợ hãi, thậm chí có một tia không cam lòng, nhưng lập tức lại bị sự kinh khủng áp chế xuống.

Đối mặt với cỗ khí tức kia, hắn cảm thấy như chỉ cần đối phương một ý niệm, mình sẽ trong khoảnh khắc tan thành mây khói, loại cảm giác này ngay cả khi đối mặt với Hồng Quân lúc trước cũng chưa từng có, hơn nữa, khí tức của đối phương thậm chí còn mạnh hơn Hồng Quân lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Trước mặt cường giả như vậy, có thể sống sót đã là vạn sự đại cát rồi, nếu còn mang ý đồ với đạo Hồng Mông Tử Khí kia, há chẳng phải không khác gì tự tìm đường chết.

Hắn ngây ngốc nhìn nơi vốn tồn tại Hồng Mông Tử Khí đã trở nên trống rỗng, rất lâu không thể hoàn hồn.

Trấn Nguyên Tử không ngừng nghỉ chạy tới nơi Hồng Vân vẫn lạc, không lâu sau, cuối cùng đã thấy một bóng người ở đó, chỉ thấy dáng vẻ đối phương rõ ràng là một thân trọng thương.

Chẳng nói hai lời, hắn lập tức hạ xuống trước người đối phương, rồi chăm chú nhìn người kia, khi nhìn rõ khuôn mặt, trong lòng không kìm được bùng lên cơn nộ khí.

"Ngươi, Côn Bằng!" Trấn Nguyên Tử nghiến răng nghiến lợi nói, khi ở Tử Tiêu Cung hắn đã nhìn ra Côn Bằng có ý đồ với Hồng Vân, mấy năm qua đã suýt chút nữa quên đi, giờ đây tất cả lại hiện rõ trong một khắc sau khi gặp lại đối phương.

"Ha ha, Trấn Nguyên Tử, ngươi đang xem ta làm trò cười sao?" Côn Bằng với vẻ mặt mệt mỏi, khóe miệng cong lên một nụ cười trào phúng, chỉ là không biết nụ cười đó đang hướng về Trấn Nguyên Tử.

"Hừ, ta nào có tâm tư xem trò cười, ngươi, không phải đã giết Hồng Vân sao?" Trấn Nguyên Tử cố nhịn cơn giận trong lòng, từng chữ từng câu gầm lên về phía Côn Bằng.

"Ta thì sao chứ, vì báo thù không được sao!" Vẻ mặt mệt mỏi vốn có của Côn Bằng trong một khoảnh khắc biến mất, trên khuôn mặt hiện rõ vẻ sắc lạnh.

Côn Bằng tuy rằng đối với Hồng Mông Tử Khí vô cùng đố kị, nhưng lúc này có người muốn uy hiếp sinh mệnh hắn, đoạn nhiên không thể tiếp tục suy sụp như vậy.

"Không sai, chịu chết đi!" Ánh mắt Trấn Nguyên Tử chợt co rụt, trong tay lập tức xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh, trên trường kiếm tỏa ra hàn mang, khiến người nhìn không khỏi rợn người, trực tiếp chém về phía Côn Bằng.

"Dừng tay!" Đúng lúc đó, từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét

chấn động màng tai, ngay sau đó, một cái đại chung màu huyền hoàng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi trước người Trấn Nguyên Tử và Côn Bằng.

Ba bóng người nối tiếp nhau đến, chính là ba vị hoàng giả của Yêu Tộc.

Đế Tuấn vốn đang chữa thương, nhưng cảm thấy Hồng Vân bỏ chạy, lập tức bỏ lại vết thương, vội vàng cùng Thái Nhất hai người bay đi truy đuổi, chỉ là không ngờ, trong lúc bay lại cảm nhận được phía trước đang bùng phát đại chiến, hiển nhiên Hồng Vân đã bị chặn lại.

Thế là ba người lập tức bay về phía trước, chỉ là Đế Tuấn bị thương, tốc độ có chút ảnh hưởng, khi gần đến nơi, chiến đấu đã kết thúc.

Vừa đến nơi, liền thấy Trấn Nguyên Tử muốn ra tay sát hại Côn Bằng.

Tuy rằng hắn và Côn Bằng không hợp nhau, nhưng đối phương cũng là một thành viên của Yêu Tộc, nếu có thể nhân cơ hội lôi kéo đối phương, có lẽ có thể trở thành một trụ cột lớn của Yêu Tộc.

Chương 130

Bởi vậy quỷ phủ thần xoa, Đế Tuấn liền hét lên, rồi để Thái Nhất cứu Côn Bằng, thế là mới có cảnh tượng vừa rồi.

Trấn Nguyên Tử sau khi thấy Hỗn Độn Chung rơi xuống đỉnh đầu, thân hình lập tức nhảy tránh, rơi xuống cách mấy người không xa.

"Đế Tuấn, ngươi muốn bảo vệ hắn sao?" Lạnh lùng nhìn mấy người đang rơi xuống trước mặt, trong đôi mắt Trấn Nguyên Tử tựa như có vô tận lửa giận phun ra, phẫn nộ nói.

"Ha ha, Côn Bằng là một thành viên của Yêu Tộc ta, tự nhiên phải được chúng ta che chở, nếu sát hại hắn, chính là đối địch với Yêu Tộc ta." "Trấn Nguyên Tử, ngươi phải nghĩ cho kỹ!" Đế Tuấn lúc này có vẻ không hề sợ hãi, hắn tin rằng Trấn Nguyên Tử lúc này không dám ra tay.

"Ha ha ha, Yêu Tộc thật là uy phong lớn, dùng sức mạnh của cả một tộc để áp chế một người, thật khiến người ta cười rụng răng." Đúng lúc đó, một thanh âm thô ráp đột nhiên vang lên trong tai tất cả mọi người, ngay sau đó, chúng nhân thấy mười mấy bóng người rơi xuống, bao vây ba người Đế Tuấn.

"Đế Tuấn, ngươi không sao chứ, vừa rồi lại bị chính thiện thi của Hồng Vân làm cho bị thương, thật không giống tác phong của ngươi a." Lại một thanh âm vang lên, chỉ là trong lời nói lại tràn đầy ý vị trào lộng.

"Đế Giang!!" Đế Tuấn nhìn mười mấy người, đôi mắt vốn không hề sợ hãi, đột nhiên trở nên âm trầm.

Không sai, mười mấy người vừa rơi xuống chính là Thập Nhị Tổ Vu, vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, thu hết mọi chuyện xảy ra vào

mắt.

Bọn họ đã nhìn thấy cảnh Hồng Vân tự bạo thiện thi làm Đế Tuấn bị thương, nhưng lại không ra tay, bởi vì trong số đó có một bộ phận người đang đuổi theo Hồng Vân.

Kế hoạch ban đầu là ra tay khi Đế Tuấn cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, nhưng ai ngờ Đế Tuấn không thành công, để Hồng Vân thoát được.

Với mục đích nắm giữ Hồng Mông Tử Khí trong tay, và cũng không để Đế Tuấn cùng những người khác đạt được, cho nên Đế Giang đã để một bộ phận Tổ Vu đi truy hồi Hồng Vân, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Những người khác thì không ngờ, khi không đuổi kịp Hồng Vân, đối phương lại bị Côn Bằng tập kích, sau đó, vẫn luôn ẩn nấp trong hư không, chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Cuối cùng, khi Hồng Vân tự bạo, Côn Bằng ra tay tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, bọn họ biết thời cơ đã đến, sắp sửa ra tay, nhưng không ngờ lại bị một cỗ khí tức cường đại giam cầm thân thể.

Khi nhìn về phía Côn Bằng, phát hiện đối phương cũng bị giam cầm thân thể, trong lòng không khỏi tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi thấy Hồng Mông Tử Khí biến mất, sắc mặt tất cả mọi người lập tức đại biến.

Thế nhưng lúc này tất cả mọi người đều không thể động đậy, chỉ đành trơ mắt nhìn.

Khi cỗ khí tức kia biến mất, chúng nhân không có ai manh động, lập tức báo tin cho Đế Giang cùng những người khác, bảo họ lập tức đến.

Cùng lúc đó, ba vị hoàng giả Yêu Tộc cũng vừa khéo đi tới nơi

Hồng Vân vẫn lạc, thế là Đế Giang liền lần nữa theo dõi.

Cuối cùng diễn biến của sự việc nằm ngoài dự liệu của hắn, thế là chúng nhân liền xuất hiện đối đầu với Đế Giang.

Bởi vậy mới có cảnh tượng trên.

Lúc này, Đế Giang truyền tin tức về cho các cường giả Vu Tộc đang ẩn náu ở những nơi khác nhau, bảo họ nhanh chóng đến.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Đế Giang thản nhiên nói: "Đế Tuấn, hôm nay Thập Nhị Tổ Vu ta đều ở đây, với thân thể ngươi bị thương cộng thêm hai người kia, e rằng không phải đối thủ của ta." Tiếp đó, Đế Giang thay đổi vẻ mặt trào phúng, mở miệng nói: "Thế nào, có muốn thúc thủ chịu trói không!" "Hừ, muốn ta đầu hàng, còn lâu!" Đế Tuấn khinh thường nhìn Đế Giang, lạnh hừ một tiếng.

Đế Tuấn tự nhiên không sợ đối phương, vì để ngăn chặn Vu Tộc nhúng tay, hắn đặc biệt chuẩn bị thủ đoạn, nếu đối đầu với Vu Tộc, thắng bại chưa biết chừng.

Trấn Nguyên Tử thấy hai bên nhân mã đang đối đầu ngay trước mặt mình, trong lòng có chút không vui, chẳng lẽ hoàn toàn không coi hắn ra gì sao, thế là không kìm được lên tiếng nói: "Các vị, chẳng lẽ không coi ta Trấn Nguyên Tử vào mắt sao?" "Chuyện giữa ta và Côn Bằng ở đây, mong các vị đừng nhúng tay, đợi ta giải quyết xong đối phương, muốn làm gì thì làm." Thanh âm Trấn Nguyên Tử tràn đầy hàn ý, khiến không gian bốn phía trở nên lạnh lẽo vô cùng, hắn tuy chỉ là một người cô đơn, nhưng lại không có quá nhiều vướng bận, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng phải báo thù rửa hận cho Hồng Vân.

"Trấn Nguyên Tử, đừng tự mình chuốc lấy nhục nhã, ngươi thật sự muốn đối địch với Yêu Tộc ta sao?" Thanh âm Đế Tuấn cũng trong một khoảnh khắc trở nên lạnh lẽo, trong lòng thầm nghĩ, Trấn Nguyên

Tử lại không biết tiến thoái như vậy.

Khi chúng nhân đang đối đầu, đại quân Vu Tộc từ xa đang ào ào tiến đến, một bên khác cũng có một chi đại đội quân đang hành quân về phía này.

Chi đội quân này không cần nói cũng biết, tự nhiên là đại quân Yêu Tộc.

Đế Tuấn cùng những người khác sớm đã đoán được khi ra tay sẽ có người của Vu Tộc nhúng tay, cho nên sớm đã tập kết đại quân Yêu Tộc.

Khi đó thấy Vu Tộc, liền truyền lệnh cho đại quân hướng về phía này.

Không lâu sau, hai bên đại quân ào ào xuất hiện trước mặt chúng nhân, khiến tất cả mọi người đều đại kinh thất sắc.

Bên Yêu Tộc không ngờ Vu Tộc lại cũng tập kết đại quân, bên Vu Tộc cũng không ngờ Yêu Tộc lại phái đại quân đến.

Nhất thời, bầu không khí giữa hai bên trong một khoảnh khắc trở nên căng thẳng.

Trấn Nguyên Tử thấy hai bên giương cung bạt kiếm, lời nói vốn đang ấp ủ trong miệng, đành nuốt ngược trở lại.

Nhưng hắn không nhúng tay vào đại chiến giữa Vu Yêu hai tộc, thế là hắn nhìn Côn Bằng một cách sâu sắc, rống lên: "Côn Bằng, đừng đắc ý, chỉ cần ta Trấn Nguyên Tử còn sống một ngày, nhất định sẽ tự tay nghiền xương ngươi thành tro bụi." Dứt lời, Trấn Nguyên Tử không quay đầu lại rời khỏi nơi đó.

Côn Bằng thấy vậy, lạnh hừ một tiếng, sau đó cũng không để ý đến Đế Tuấn cùng những người khác, chỉ một mình rời đi.

Thái Nhất thấy vậy, vốn định tiến lên ngăn cản đối phương, nhưng lại bị Đế Tuấn dùng tay ngăn lại, thế là hắn không hiểu hỏi: "Đại ca vì sao không để ta giữ hắn lại?

Trên người hắn còn có Hồng Mông Tử Khí mà!" Đế Tuấn lắc lắc đầu, nói: "Bây giờ không phải lúc, Vu Tộc đang nhìn chằm chằm vào đây, sau này ta sẽ tự mình tính sổ với hắn!" "Trên người đối phương hẳn không có Hồng Mông Tử Khí, nếu có, cũng sẽ không có bộ dạng như vậy." Đế Tuấn sớm đã nhìn ra dáng vẻ Côn Bằng có chút không đúng, hiển nhiên đối phương cũng không đoạt được Hồng Mông Tử Khí, chỉ là trong lòng hắn lại có chút thắc mắc, nếu Côn Bằng không đoạt được, vậy đạo Hồng Mông Tử Khí kia đã đi đâu rồi?

Hắn không hiểu lắc lắc đầu, không còn suy nghĩ nữa, bây giờ điều quan trọng nhất là làm sao đối phó với Vu Tộc.

Thái Nhất nghe vậy, gật đầu, không nói gì nữa, quay sang nhìn về phía Vu Tộc.

Vu Tộc thấy Côn Bằng rời đi, cũng không có ý định ra tay ngăn cản, trong mắt họ bây giờ điều quan trọng nhất chỉ có ba người Đế Tuấn.

Chương 131

Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử rời đi, hiển nhiên đã trao cho họ cơ hội tuyệt vời, thế là không chút do dự, Thập Nhị Tổ Vu lập tức xông về phía Đế Tuấn, cùng lúc đó đại quân Vu Tộc phía sau, cũng trong một khoảnh khắc hành động, phát động xung kích về phía đại quân Yêu Tộc.

Đôi mắt Đế Tuấn chợt co rụt, trên mặt lộ vẻ nghiêm nghị, sau đó hướng về phía đại quân Yêu Tộc hô to: "Sát!" Tiếng nói vừa dứt, đại quân Yêu Tộc hóa thành mũi tên rời cung xông ra, Đế Tuấn cùng những người khác cũng trong một khoảnh khắc giao thủ với Thập Nhị Tổ Vu.

Khi đại chiến Vu Yêu hai tộc bùng phát, sát khí trên bầu trời ngưng tụ đến cực điểm, trực xung vân tiêu, nhuộm cả bầu trời thành một màu đen quỷ dị.

Khoảnh khắc đó, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm nhận được, lượng kiếp đã bùng phát! ...Bên Côn Bằng, sau khi rời đi, hắn trực tiếp bay về phía động phủ Bắc Minh Cung của mình.

Đúng lúc đó, hắn đột nhiên cảm ứng được xung quanh xuất hiện rất nhiều khí tức cường đại, ngay sau đó xung quanh hiện ra rất nhiều bóng người, bao vây lấy hắn.

Đếm kỹ thì có tới bốn mươi ba người, trong đó phần lớn đều là cường giả Chuẩn Thánh, có một số thì là đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Những người này, chính là những tán tu từng bị Hồng Vân dùng Cửu Thiên Vân Vụ Đại Trận trêu đùa, đây cũng là lý do vì sao, ở vị trí Hồng Vân tự bạo chỉ có một mình Côn Bằng ở đó.

Nhóm người này vốn định ra tay lúc đó, nhưng sau khi Trấn Nguyên Tử và hai tộc Vu Yêu xuất hiện, kế hoạch đã bị phá vỡ, khiến họ buộc phải tìm cơ hội khác.

Sau đó không ngờ Côn Bằng lại một mình rời đi, thế là lập tức biết được một cơ hội tuyệt vời, thế là chúng nhân liền nhao nhao đuổi theo Côn Bằng.

Trong mắt họ, Côn Bằng nhất định đã lấy đi Hồng Mông Tử Khí.

"Chư vị, ta và các ngươi không oán không cừu, ngăn cản đường đi của ta làm gì?" Côn Bằng nheo mắt, đánh giá những tán tu xung quanh, thản nhiên hỏi.

Trong lòng hắn có chút đoán được, chỉ là không dám khẳng định.

"Côn Bằng, giao Hồng Mông Tử Khí ra, ta có thể tha cho ngươi một con đường sống!" Một trong số các tán tu nói.

Theo lời nói vừa thốt ra, nhất thời tất cả các tán tu đều nhao nhao nói, không ai không yêu cầu Côn Bằng giao ra Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này Côn Bằng vốn đã có chút đoán được cũng lập tức hiểu ra, quả nhiên là vì Hồng Mông Tử Khí.

"Hồng Mông Tử Khí ta không hề đoạt được, e rằng các ngươi tìm nhầm người rồi!" Sắc mặt Côn Bằng có chút không kiên nhẫn, những người này cũng không điều tra rõ ràng đã đuổi theo, phí hoài thời gian của hắn.

"Ha ha, Côn Bằng, đến lúc này rồi không cần nói những lời vô nghĩa như vậy nữa, ta đã tận mắt thấy ở đó chỉ có một mình ngươi tồn tại." "Chẳng lẽ, đạo Hồng Mông Tử Khí kia tự mình chạy mất không thành?" Lão giả từng đối đầu với Hồng Vân trước đó, lúc này cũng ở đó, lời nói vừa rồi cũng từ miệng lão thốt ra.

"Ta đã nói không có thì không có, na đạo Hồng Mông Tử Khí tại

ngã tức tương đắc đích thì hậu bằng không tiêu thất liễu." Côn Bằng chỉ đành kể ra những chuyện mình biết, nếu không tiếp tục như vậy, những người này nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

Lão giả nghe lời Côn Bằng nói, rơi vào trầm tư, biểu cảm của đối phương trông cũng không giống nói dối, lẽ nào thật sự chưa từng đoạt được?

"Hừ, đừng ngụy biện, một cường giả cấp độ Chuẩn Thánh, có ai có thể không tiếng động mà lấy đi từ trước mặt ngươi?" "Không thể nào là do Hồng Quân Đạo Tổ làm, nếu thật sự nói ra những lời đó, ta thấy tám phần mười là do ngươi đã đoạt được rồi." Một người trong số đó suy nghĩ một hồi, liền hiểu ra mấu chốt.

Người có thực lực mạnh hơn Côn Bằng trong Hồng Hoang thật sự không có mấy, cường giả có thể làm được như vậy một cách không tiếng động, e rằng cũng chỉ có Hồng Quân một người.

Đối phương hiển nhiên không thể nào ra tay lấy lại Hồng Mông Tử Khí mà mình đã ban tặng.

Nói như vậy, không nghi ngờ gì Côn Bằng vì để chối bỏ việc mình đoạt được Hồng Mông Tử Khí mà bịa đặt ra lời nói dối.

Lão giả lúc đó nghe thấy thanh âm, lập tức phản ứng, trong đôi mắt lóe lên một tia tinh quang, trong lòng đã tin tưởng tám phần, Hồng Mông Tử Khí ở trên người Côn Bằng!

"Côn Bằng, ta khuyên ngươi nên thành thật giao ra đi, nếu không, ta không biết sẽ làm ra chuyện gì, khiến ngươi khó xử." Lão giả liếc xéo mắt, từ tốn nói, trong giọng điệu mang theo một tia uy hiếp.

"Hừ, thấy ta đã không ai tin, đã như vậy, vậy thì dưới tay thấy chân chương đi!" Ngữ khí Côn Bằng vô cùng lạnh lẽo, hiển nhiên đã bị nhóm người đối phương chọc giận hoàn toàn.

Tuy rằng một mình đối mặt với nhiều cường giả như vậy, nhưng hắn lại không hề sợ hãi, bởi vì lúc này bỏ chạy cũng vô dụng, thứ hắn có thể làm chỉ là giết ra khỏi vòng vây!

Côn Bằng vung tay một cái, Yêu Sư Cung lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, ngay sau đó trong miệng hắn lẩm bẩm chú ngữ, Yêu Sư Cung tự động bay ra, trên không trung hóa thành vạn trượng lớn nhỏ, bao phủ tất cả những người phía trước.

Côn Bằng vung tay, Yêu Sư Cung che trời lấp đất như sao băng rơi xuống, mang theo khí tức bạo ngược, ầm ầm giáng xuống.

Tất cả những người đứng dưới Yêu Sư Cung đồng tử co rút, rõ ràng không ngờ đối phương lại ra tay bất ngờ như vậy.

May mắn là phản ứng của chúng nhân cũng không chậm, nhao nhao sử dụng thần thông sở trường, rồi nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nếu không chậm một bước nữa sẽ bị đánh thành thịt băm.

Trong nháy mắt, Yêu Sư Cung đã rơi xuống, rất nhiều người không kịp thoát thân trực tiếp bị đánh trúng đầu, chết ngay tại chỗ, những người may mắn thoát được, đều sợ hãi không thôi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Côn Bằng thu hồi Yêu Sư Cung, thản nhiên liếc nhìn phía trước, một đòn đã khiến mười mấy người tử vong, chỉ là phần lớn là cường giả đỉnh phong Đại La Kim Tiên, chỉ có hai vị Chuẩn Thánh.

"Muốn thử lại không!" Côn Bằng với vẻ mặt bình thản nhìn nhóm tán tu, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Hắn đã chém ra ác thi là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, trong số những người này tu vi cao nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, làm sao là đối thủ của hắn khi tay cầm Yêu Sư Cung.

Lão giả thấy đối phương một đòn đã diệt đi mười mấy vị cường

giả của phe mình, trong lòng không khỏi một trận phẫn nộ, biết Côn Bằng thực lực cường đại, nhưng số lượng người của phe mình lại có ưu thế tuyệt đối, há lại có thể để đối phương dọa cho lùi về như vậy.

"Mọi người cùng lên, chỉ cần áp sát hắn, Yêu Sư Cung sẽ không thể phát huy tác dụng lớn nhất." Lão giả dường như đã nhìn thấu thủ đoạn của Côn Bằng, hô lên về phía chúng nhân.

Cùng lúc đó những người kia đều nhao nhao phản ứng, trực tiếp phát động tấn công về phía Côn Bằng.

Trên bầu trời, ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, thần thông pháp tắc trong khoảnh khắc hiển hóa, thậm chí có mấy kiện linh bảo đang phiêu đãng trong đó.

Chương 132

Côn Bằng thấy vậy, khóe miệng cười nhạo, dựa vào cận chiến mà muốn đánh bại ta, e rằng quá đơn giản rồi.

Thế là, Côn Bằng phóng Yêu Sư Cung ra, xoay một vòng trước người, rồi hóa thành mười mấy trượng lớn nhỏ, chắn trước người, trực tiếp đánh bật những linh bảo sắp tấn công kia ra, khiến chúng không có chút hiệu quả nào!

Yêu Sư Cung làm xong tất cả, tốc độ đột nhiên tăng vọt, xông về phía một trong những Chuẩn Thánh, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt đối phương, vì không có bất kỳ linh bảo nào phụ trợ, trực tiếp đánh Chuẩn Thánh kia trọng thương, rơi sang một bên.

Nhất thời, Yêu Sư Cung của Côn Bằng căn bản không ai có thể cản được, ngay cả có người có thể cản được một lần tấn công, nhưng lần sau vẫn sẽ bị bức lui.

Trong quá trình tiêu diệt lẫn nhau như vậy, Côn Bằng tay cầm Yêu Sư Cung, càng giết càng mạnh, trong nháy mắt lại có mấy vị cường giả tử vong.

Khi Côn Bằng đang giao chiến bên này, chiến trường Vu Yêu hai tộc bên kia cũng đang diễn ra như lửa.

Đại quân Vu Yêu hai tộc điên cuồng chém giết lẫn nhau, khắp nơi máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng, trông như luyện ngục, thảm không nỡ nhìn.

Binh sĩ hai tộc đối chiến lẫn nhau, Yêu Thánh và Đại Vu chiến đấu ở một nơi, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những người khác thì giao chiến với Thập Nhị Tổ Vu.

Đế Tuấn và Thái Nhất triển khai Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, tuy rằng lần này không khiến đối phương tiến vào huyễn trận, nhưng đã áp chế được mấy vị Tổ Vu, trong đó Thái Nhất càng lợi dụng Hỗn Độn Chung, anh dũng phấn chiến, một mình chống đỡ bốn người.

Chỉ là trạng thái hiện tại của Thái Nhất lại đang ở thế hạ phong, dù sao đã trải qua một thời gian dài, Vu Tộc cũng không thể nào cứ mãi dậm chân tại chỗ, đồng thời đối mặt với bốn vị Tổ Vu, độ khó trong đó có thể biết.

Bên Phục Hy thì không ngừng yểm hộ cho Đế Tuấn, hai người hợp lực dưới, cũng kéo được mấy vị Tổ Vu, chỉ là cũng giống như Thái Nhất, cũng rơi vào thế hạ phong.

Đế Tuấn tuy rằng có Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận cùng Hà Đồ che chở, nhưng vốn đã bị thương, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, căn bản không đủ để thương thế của hắn khôi phục.

Nói như vậy, sức mạnh trung kiên của Yêu Tộc lại có chút không địch lại Vu Tộc, bị đối phương đánh cho liên tục bại lui.

Đế Tuấn thấy vậy, trong lòng chìm xuống, phòng ngự của Vu Tộc vốn vô cùng biến thái, nếu cứ đánh tiếp như vậy, trận chiến này e rằng sẽ kết thúc bằng thất bại.

Thế là, Đế Tuấn hướng về phía sau hô to một tiếng: "Yêu Tộc nhị lang, nhanh chóng bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" Ngay sau đó dưới sự vung tay không ngừng của hắn, vô số đoản phiên bay ra, rơi xuống những phương vị khác nhau.

Đại quân Yêu Tộc thấy vậy, nhao nhao bay về phía vị trí tiểu phiên, cùng với vị trí của nó, trong mấy chốc, một tòa Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hoàn chỉnh đã được bố trí.

Đột nhiên, Chu Thiên Tinh Thần trên bầu trời đồng thời sáng rực,

từng đạo quang hoa từ trong đó không ngừng rơi xuống, nhao nhao tiến vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Cả tòa đại trận tiếp nhận tẩy lễ của Chu Thiên Tinh Thần, trên đó lưu chuyển vô số đạo vận huyền diệu cùng tinh tinh điểm điểm, trông lúc đó vô cùng mỹ lệ.

Chỉ là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận trông vô cùng mỹ lệ, nhưng uy năng của nó cũng không hề tầm thường, chỉ thấy, những người Yêu Tộc bị tinh thần chi quang chiếu rọi, khí tức trên người họ dung hợp với Chu Thiên Tinh Thần, cả người khí thế bạo trướng, Vu Tộc vốn cần mấy người mới có thể đánh bại, lúc này chỉ cần một người là đủ.

Cùng lúc đó, bên trong đại trận, vô số tinh quang nhao nhao rơi xuống, khí tức khủng bố từ trong đó lan tràn, những người Vu Tộc bị tinh quang đánh trúng chỉ trong chốc lát hóa thành hư vô, dung nhập vào Chu Thiên Tinh Thần trên bầu trời.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận chính là trận pháp tuyệt thế mà Đế Tuấn năm xưa khi ở Thiên Đình quan sát vận chuyển của tinh thần mà lĩnh ngộ ra.

Cần lấy hai chủ tinh Thái Âm Thái Dương làm trận nhãn, ba trăm sáu mươi lăm can đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm gốc, một vạn bốn ngàn tám trăm tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm cành, ức vạn người Yêu Tộc làm lá, lấy lực lượng tinh thần liên kết lại với nhau.

Một khi bố trí ra, sẽ dung hợp với không gian bên ngoài, vô cùng sâu thẳm, sát khí tràn ngập, có thể triệu hoán lực lượng tinh tú vũ trụ Chu Thiên, tinh thần chi quang rơi xuống hàm chứa uy lực ức vạn tinh thần, có thể trực tiếp tiêu diệt địch nhân, có thể thấy uy lực và uy thế của nó hùng vĩ đến nhường nào.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận vừa được bố trí ra, cục diện chiến

trường lập tức nghịch chuyển, vô số người Vu Tộc nhao nhao vẫn lạc.

Đế Giang thấy Yêu Tộc bố trí ra đại trận cường thế như vậy, lại nhìn tộc nhân của mình không ngừng tử vong, không khỏi mắt nứt muốn vỡ.

Hắn vội vàng hướng về phía các Tổ Vu bên cạnh gầm lên: "Nhanh cùng ta bố trí Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." Hiển nhiên, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã được Tổ Vu lĩnh ngộ ra rồi!

Theo tiếng nói của Đế Giang vừa dứt, tất cả các Tổ Vu đều nhao nhao kích hoạt giọt Tổ Vu tinh huyết trong tim, nhất thời, tất cả mọi thứ giữa thiên địa trở nên mông lung không rõ, một vùng đen kịt, nhìn kỹ lại thì vô tận sát khí đã lấp đầy cả bầu trời.

Phần ngực Thập Nhị Tổ Vu lấp lánh quang mang chói mắt, như một giọt máu, tỏa ra huyết khí kinh người.

Theo huyết quang lấp lánh, sát khí khủng bố không ngừng ngưng tụ, trong nháy mắt, một tòa đại trận màu đen khổng lồ vô cùng trong một khoảnh khắc hình thành, bao phủ toàn bộ người Vu Tộc trong đó.

Tinh quang và sát khí không ngừng va chạm, dẫn động vô số lần bạo tạc, cả bầu trời tựa như có vô số pháo hoa nở rộ, rực rỡ vô cùng.

Nhưng cảnh tượng mỹ lệ kia lại thực chất là cỗ máy xay thịt khủng bố.

Tinh quang rực rỡ rơi xuống, không ngừng có người Vu Tộc vẫn lạc, dưới sự xung kích của sát khí nồng đậm, người Yêu Tộc cũng sẽ trong khoảnh khắc bị xâm thực, cả người đều trực tiếp hóa thành một bộ xương khô, khủng bố tột cùng.

Mỗi giờ mỗi khắc, đều có vô số người Vu Yêu hai tộc vì sự va chạm của hai tòa đại trận mà vẫn lạc, vốn hai bên đều có hàng trăm tỷ

sinh linh, sau khi hai tòa đại trận được thiết lập chưa bao lâu, đã có tới một phần mười số người tử vong.

Chỉ là, Đế Tuấn và Đế Giang hai người không ai dám rút trận pháp, dù sao chỉ cần một bên rút trận pháp trước, bên kia nhất định sẽ bị trận pháp của đối phương đồ sát, tổn thất như vậy không ai có thể chịu đựng được, bởi vì đó là từng sinh mạng sống, càng là nhị lang của tộc quần.

Trong lúc đại chiến, cả Hồng Hoang chìm vào một vùng sôi trào, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh hãi nhìn hai tòa đại trận khổng lồ và khủng bố.

Khí tức tỏa ra từ hai tòa đại trận, đủ để khiến một cường giả Chuẩn Thánh phải run sợ khiếp đảm, hơn nữa, nếu một cường giả Chuẩn Thánh nhập trận, e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu.

Trong Côn Luân Sơn, Tam Thanh bị thương đều nhao nhao tỉnh lại từ việc trị thương, với vẻ mặt chấn động nhìn hai bên giao chiến, Thông Thiên lẩm bẩm nói: "Thiên địa lượng kiếp sao?" "Không sai, Thiên địa lượng kiếp thật sự khủng bố tột cùng a, sinh linh dưới lượng kiếp, gần như không có bất kỳ ý nghĩa tồn tại nào, chỉ có không ngừng hủy diệt." Thanh âm Lão Tử mang theo một tia thở dài, chậm rãi nói.

"Khốn nạn a, đại trận mà Vu Yêu hai tộc ngưng tụ ra, lại khiến ta cũng cảm thấy uy hiếp nồng đậm, bằng tài năng của Đế Tuấn có thể sáng tạo ra đại trận như vậy, Vu Tộc cũng đồng dạng có đại trận khủng bố như vậy!" Nguyên Thủy lúc này lại không chú ý đến những sinh linh đã chết, mà đặt sự chú ý vào đại trận do Vu Yêu hai bên thiết lập.

"Đích xác, không ngờ Đế Tuấn lại có tài tình như vậy, có thể sáng tạo ra đại trận huyền diệu như thế!" Thông Thiên nghe lời Nguyên

Thủy nói, cũng đặt ánh mắt vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, chỉ thấy đôi mắt hắn càng ngày càng sáng, hiển nhiên đối với tòa đại trận này trong lòng, hắn có chút khâm phục mà nói.

Vốn là người yêu kiếm yêu trận, giờ đây nhìn thấy đại trận uy lực cường đại như vậy, tự nhiên vô cùng thưởng thức.

Chương 133

"Ha ha, hai vị sư đệ, các ngươi cũng không cần như vậy, tuy rằng đại trận kia quả thật không tồi, nhưng chỉ cần chúng ta bước vào cảnh giới Thánh Nhân, đối với ta mà nói thì vô dụng." Lão Tử nghe hai người nói, khẽ mỉm cười, vuốt chòm râu trắng như tuyết chậm rãi nói.

"Không sai, chỉ cần ta thành Thánh, tất cả đều là phù vân." Trong đôi mắt Nguyên Thủy, tinh quang lấp lánh, hiển nhiên đã bị Lão Tử thuyết phục.

Thông Thiên không nói gì, chỉ nhìn hai tòa đại trận thất thần rất lâu.

"Ta bây giờ phải tranh thủ thời gian tu phục hoàn toàn thương thế nguyên thần, những thứ khác tạm thời không cần nghĩ, nếu không sau này khi đột phá khó tránh khỏi sẽ để lại ẩn hoạn." Lão Tử liếc nhìn Thông Thiên, thản nhiên nói.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe vậy, gật đầu, sau đó cùng Lão Tử tiến vào trị thương. ...Trong Tây Phương Linh Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chú thị vào đại trận Vu Yêu hai tộc, trầm mặc không nói, đối với hai tòa đại trận vô cùng khao khát, dù sao Tây Phương bần tích, ngay cả bảo bối ra hồn cũng không lấy ra được, nếu có thể đoạt được hai tòa đại trận, không nghi ngờ gì có thể khiến thực lực toàn bộ Tây Phương trong khoảnh khắc thăng tiến một đẳng cấp.

Chỉ là so với sự tham lam của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn có vẻ trầm ổn hơn nhiều, tuy rằng cũng đối với hai trận pháp vô cùng nóng mắt, nhưng lại không có nghĩa là sẽ bị lòng tham che mờ đôi mắt.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cần phải dùng lực lượng cả Yêu

Tộc mới có thể phát động, Tây Phương ước tính ngay cả nhân số cũng không đủ, huống chi, đây là át chủ bài của Yêu Tộc, há lại dễ dàng tiết lộ, muốn đoạt được căn bản là không thể.

Còn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Thập Nhị Tổ Vu bố trí thì lại lấy tinh huyết của chính mình làm dẫn, ngưng tụ vạn thiên sát khí mà tạo thành.

Cả hai loại, bất kỳ loại nào cũng không thể đoạt được, ngay cả tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu còn không nói, thì vạn thiên sát khí lại càng không thể có, nói như vậy, muốn bố trí môn trận pháp này hiển nhiên vô cùng không thực tế.

Hiểu rõ những điều này, lòng tham của Chuẩn Đề dần dần bị lý trí thay thế, Tiếp Dẫn nói đúng, những thứ này tuy tốt, nhưng lại được sáng tạo dựa trên tình hình bản thân, chưa chắc đã phù hợp.

Nếu muốn bản thân cường đại, không nghi ngờ gì cần phải dựa vào tình hình thực tế của bản thân mà quyết định, như vậy mới có thể phát huy ra thực lực lớn nhất. ...Ở một chiến trường khác, Côn Bằng dưới sự vây công của rất nhiều tán tu, thân chịu trọng thương, nhưng nhóm tán tu của đối phương cũng không tốt hơn là bao.

Lúc này nhóm người vốn có tới bốn mươi ba người, giờ đây chỉ còn lại lèo tèo sáu người vẫn còn lành lặn.

Còn lại cơ bản đều bị Yêu Sư Cung của Côn Bằng nghiền nát, lại càng có một số thì chết dưới tay chân thân của Côn Bằng.

Nhưng cũng chết rất đáng, ít nhất đã đánh Côn Bằng trọng thương.

"Các ngươi còn muốn đánh tiếp không?" Côn Bằng lê thân thể trọng thương, rơi xuống một bên, lạnh lùng nhìn sáu người phía trước.

“Côn Bằng, không cần giả vờ làm gì, bây giờ ngươi đã là nỏ mạnh hết đà rồi, làm sao có thể chống đỡ được sự tấn công của sáu người chúng ta.” Lão giả trên người cũng có chút thương tích, nhưng hiển nhiên không nặng bằng vết thương trên người Côn Bằng, thực lực nằm trong nhóm người này thuộc vào hàng thượng du, và cũng là người hoạt bát, cho nên mới có thể sống sót đến cuối cùng.

Câu nói đó đã buộc năm người còn lại vào cùng một chiến tuyến, muốn đi cũng không thể đi được.

Trong đôi mắt năm người còn lại lộ vẻ phẫn nộ, nhưng cũng không phủ nhận, bởi vì họ cũng nghĩ như vậy.

“Đã như vậy, ta liều chết cũng phải chém giết ngươi!” Trong đôi mắt Côn Bằng tràn ngập vô tận huyết quang, tựa như một con cự thú khát máu, nhìn sâu vào lão giả kia.

Chỉ thấy trước người hắn đột nhiên hiện ra hai bóng người, một người mặc đạo bào màu huyền, một người mặc đạo bào màu vàng kim, khuôn mặt có vài phần tương tự với Côn Bằng.

Hiển nhiên là thiện ác nhị thi phân thân của Côn Bằng.

Côn Bằng không nói nhiều, dẫn đầu xông về phía lão giả trong số sáu người, ngay sau đó thiện ác nhị thi cũng theo sau, ba người trên không trung hình thành một trận tam tài, một cỗ đạo vận huyền diệu từ trong đó phiêu đãng ra.

Còn vì sao lại chọn lão giả kia, không phải ai khác, cũng bởi vì người này đã nhiều lần thổi gió thêm lửa, khiến Côn Bằng sớm đã sinh lòng hận ý với lão, hận không thể trừ khử lão cho nhanh.

Lão giả thấy Côn Bằng xông đến, đôi mắt chợt co rụt, cả người cúi thấp, trước người xuất hiện một khối đồng kính, trên đồng kính từng đạo huyền quang lưu chuyển, ngay sau đó trong tay lão kết pháp

quyết, quang mang trên đồng kính đại thịnh, trực tiếp chiếu rọi về phía ba người Côn Bằng.

Một đạo quang tuyến từ trong đó bắn ra, nơi nó đi qua, xé ra một vết rách rõ ràng, từng trận khói xanh từ trong đó bốc lên.

Côn Bằng thấy chùm sáng bắn tới, khóe miệng cong lên một nụ cười trào phúng, lạnh lùng nói: "Dựa vào thứ này mà muốn ngăn cản ta, quá ngây thơ rồi." Dứt lời, cả thân thể hắn đột nhiên biến hóa, trực tiếp hóa thành một con chim đại bàng che trời lấp đất, hai cỗ trảm thi phân thân phía sau rơi xuống lưng hắn.

Tốc độ của Côn Bằng hóa thành bản thể đột nhiên tăng vọt, lật mình một cái, trực tiếp tránh được đạo quang tuyến bắn ra, tiếp đó vươn ra đôi cự trảo đầy hàn mang, trực tiếp tóm lấy lão giả.

Lão giả giật mình, quay đầu hướng về phía năm người phía sau hô lớn: "Nhanh giúp ta, nếu không ta chết thì các ngươi cũng không sống được!" Đồng thời trong tay lão không ngừng kết pháp quyết, thân thể trong khoảnh khắc trở nên nhẹ nhàng, tựa như một trận thanh phong.

Năm người còn lại nghe vậy, hào không do dự ra tay, có linh bảo dùng linh bảo, không linh bảo thì lợi dụng pháp lực bản thân, nhao nhao xông về phía Côn Bằng.

Hai cỗ phân thân trên người Côn Bằng thân hình chấn động, trực tiếp rời khỏi vị trí ban đầu, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt năm người, chặn đứng công kích của họ.

Bản thân Côn Bằng thì thân hình lúc ẩn lúc hiện, thể hiện tốc độ cực hạn, tiếp đó chấn cánh cuồng gào một tiếng, cả người như một đạo huyễn ảnh, mãnh liệt lao về phía lão giả.

Lão giả thân hình tại Côn Bằng sí bàng phiến xuất cự đại toàn phong chi hạ, trực tiếp hiện xuất liễu nguyên hình, thân thể dã bị xuy

đích bất đoạn hậu thối.

Thân hình lão giả dưới cơn lốc xoáy khổng lồ do cánh Côn Bằng quạt ra, trực tiếp hiện ra nguyên hình, thân thể cũng bị thổi bay liên tục lùi về sau.

Côn Bằng thấy vậy, tốc độ đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt đuổi kịp lão, vươn ra một chiếc vuốt khổng lồ trực tiếp xuyên qua đầu đối phương.

Lão giả bị đòn này đánh trúng, đỉnh đầu lập tức nứt toác, trong đôi mắt lóe lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó đồng tử không ngừng phóng đại, cả người đổ thẳng xuống, chết không thể chết hơn.

Côn Bằng không thèm nhìn lão giả một cái, tiếp đó đổi hướng, bay về phía năm người còn lại, chỉ trong chốc lát, năm người cũng giống như lão giả, đôi mắt trừng lớn, chết không nhắm mắt.

Thực lực của họ không mạnh bằng lão giả, lại càng không có thủ đoạn quỷ dị như đối phương, cho nên Côn Bằng giải quyết dễ dàng hơn nhiều so với khi đối phó với lão giả.

Cho đến đây, lần này những chục người truy đuổi Côn Bằng đều đã bỏ mạng hoàng tuyền, Côn Bằng cũng vì vậy mà thân chịu trọng thương, làm xong tất cả sau đó liền quay về Bắc Minh Cung.

Chương 134

Đại chiến bên Côn Bằng kết thúc khiến Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng những người khác vô cùng bất ngờ, không ngờ Côn Bằng lại có thực lực như vậy, một mình tiêu diệt tất cả mọi người, tuy rằng lúc đầu có ý đồ dùng thủ đoạn gian xảo, nhưng lại vô cùng không dễ dàng.

Những người kia tuy rằng gần như đều là Chuẩn Thánh dùng tiên thiên chi vật phổ thông để trảm thi thành công, pháp lực đạt cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng vẫn không phải đối thủ của Côn Bằng Chuẩn Thánh trung kỳ không dùng linh bảo đột phá.

Nếu đổi lại là Ôn Vũ, e rằng một chưởng có thể hủy diệt tất cả mọi người.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, Côn Bằng quả thật có chút thủ đoạn.

Theo tất cả các cường giả trên các chiến trường đều vẫn lạc, sát khí giữa thiên địa ngưng tụ đến cực điểm, ngẩng đầu nhìn lên, tựa như chỉ có một con hắc long, đang cúi đầu gào thét, kinh hãi tột cùng.

Sát khí thiên địa càng ngày càng nồng đậm, uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận càng mạnh, áp lực mà Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận phải đối mặt cũng càng lớn.

Dưới áp lực cường đại như vậy, đại trận của cả hai bên đều bùng phát ra uy năng càng mạnh mẽ, tất cả tộc nhân bị bao phủ trong đại trận đang với tốc độ cắt mạch máu mà chết, không thể ngăn cản được.

Đế Tuấn và Đế Giang hai người sau khi ý thức được tình huống này không ổn, đều nhao nhao hướng về phía sau gầm lên: "Dùng thủ đoạn cuối cùng!" Theo tiếng nói của hai người vừa dứt, trên đại trận

của cả hai bên đều có sự biến hóa quỷ dị.

Bên Vu Tộc, sát khí vô tận giữa thiên địa không ngừng hội tụ vào trung tâm trận pháp, mười hai vị Tổ Vu đều nhao nhao hiển hóa Tổ Vu chân thân.

Ngay sau đó, sát khí từ chân thân Thập Nhị Tổ Vu và sát khí trung tâm đại trận hòa quyện vào nhau, một cỗ thần vận Bàn Cổ từ trong đó tỏa ra.

Lúc này, Thập Nhị Tổ Vu đồng thanh gầm lên: "Bàn Cổ Chân Thân, ngưng!" Theo tiếng nói của Thập Nhị Tổ Vu vừa dứt, sát khí vốn đang hỗn độn một đoàn sau khi dung hợp với sát khí mang theo khí tức Bàn Cổ của Tổ Vu, bắt đầu biến hóa.

Dưới ánh mắt kỳ dị của tất cả mọi người, trong sát khí hiện ra một bóng người đỉnh thiên lập địa, một cỗ khí thế khai thiên đang chậm rãi ngưng tụ trên thân thể hắn, khí thế khủng bố chưa hoàn toàn ngưng tụ, nhưng vẫn khiến cả thiên địa chấn động không ngừng.

Bàn Cổ Tam Thanh cũng bị cỗ uy thế khủng bố này đánh thức từ việc dưỡng thương, nhìn đạo thân ảnh kia, đồng thời cảm nhận được sự quỷ động trong nguyên thần, trong miệng đều không kìm được lẩm bẩm: "Không thể nào, không thể nào..." Lúc này trong lòng họ vô cùng chấn động, bởi vì đạo nhân ảnh kia chính là Bàn Cổ Đại Thần đang được thai nghén.

Cũng chính vì vậy mà trong nguyên thần của họ mới có dị động, khiến họ kinh hãi không thôi.

Không ngờ Vu Tộc lại có át chủ bài như vậy, triệu hoán được thân ảnh Bàn Cổ Đại Thần ra, dù không phải Bàn Cổ thật sự, nhưng uy thế tỏa ra từ đó cũng đủ để khiến Hồng Hoang chấn động không ngừng.

Những người Yêu Tộc thấy Bàn Cổ Chân Thân sau đó, trong đôi

mắt ẩn ẩn hiện ra một tia sợ hãi, không chỉ vì hung danh của Bàn Cổ Đại Thần, mà còn vì khí tức tỏa ra từ đó khiến họ run rẩy không ngừng.

Đế Tuấn thấy cảnh này, sắc mặt trở nên âm lãnh vô cùng, thủ đoạn của đối phương quả thật có chút nằm ngoài dự liệu của hắn, khiến hắn đều có chút trở tay không kịp.

May mắn là đại trận không yếu, thế là tốc độ kết pháp quyết trong tay Đế Tuấn trở nên nhanh hơn, đồng thời truyền âm cho Thái Nhất cùng những người khác, bảo họ toàn lực thôi động trận pháp.

Dưới sự vận chuyển toàn lực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, lực lượng tinh thần phải nồng đậm hơn rất nhiều so với trước, uy lực của cả đại trận cũng trong khoảnh khắc tăng lên không ít.

Nhưng lúc này Bàn Cổ Chân Thân đối diện đột nhiên toàn thân chấn động, một cỗ khí thế kinh thiên động địa xung thiên, khuấy động cả bầu trời, chỉ thấy đôi mắt vốn đang nhắm nghiền của hắn, không biết từ lúc nào đã mở ra.

Ngay sau đó chúng nhân nghe thấy một tiếng gào thét tựa như dã thú từ trong miệng hắn phát ra: "Phá!" Theo tiếng động khủng bố kia vừa dứt, sát khí giữa thiên địa tựa như trong một khoảnh khắc tìm thấy đường xả, điên cuồng dũng mãnh nhập vào trước người Bàn Cổ Chân Thân, dần dần ngưng tụ thành một chiếc búa lớn màu đen tỏa ra chân ý khai thiên khủng bố.

Bàn Cổ Chân Thân nhìn chăm chú vào chiếc búa lớn kia, trong mắt tất cả mọi người đều hiện ra cảm xúc tựa như chiếc búa lớn là người bạn thân thiết nhất.

Theo chiếc búa lớn ngưng tụ ra, đồng tử Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những người khác đột nhiên co rút, trong đầu không kìm được tự chủ hiện ra một ý nghĩ quỷ dị, đó là nếu đối phương lợi dụng chiếc búa

lớn màu đen kia chém xuống, tất cả mọi người đều sẽ bị tiêu diệt dưới một nhát búa.

Đế Tuấn cùng những người khác tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, hô lớn về phía các Yêu Tộc: "Mau mau ngưng tụ tinh thần chân thân, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta!" Dứt lời cả người hắn khí tức cuồng dũng, không ngừng hội nhập vào trung tâm đại trận, ngay sau đó dẫn động lực lượng tinh thần của cả đại trận, khiến nó không ngừng ngưng tụ ở trung tâm.

Tất cả Yêu Tộc trong khoảnh khắc bỗng nhiên tỉnh ngộ, nỗi sợ hãi trong mắt trong khoảnh khắc thu lại hóa thành vẻ kiên định nồng đậm, họ cũng đều biết, một khi đối phương một nhát búa chém xuống, có thể sẽ phá nát đại trận.

Nếu trận pháp bị phá nát, thì kết cục của trận chiến đó có thể biết!

Theo pháp lực của tất cả Yêu Tộc hội nhập, cả tòa đại trận tỏa ra lam quang chói mắt, vô số tinh quang lấp lánh, tựa như một vùng tinh không.

Ở trung tâm lớn nhất của đại trận một ngôi sao khổng lồ lớn tới ngàn trượng đang chậm rãi ngưng tụ ra.

Đế Tuấn thấy Bàn Cổ Chân Thân đối diện đang không ngừng ngưng tụ, trong lòng lóe lên một tia quyết tâm, sát khí trong đó vô cùng vô tận, nếu đối phương không ngừng hấp thu, vậy tình cảnh của mình sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Thế là hắn trong khoảnh khắc hạ quyết tâm, lấy pháp lực vô thượng ngưng tụ thành đạo âm, hô lớn: "Vạn thiên tinh thần, tập hợp vào một thể, tinh quang xán lạn, chiếu rọi lâm thế, giết!" Theo tiếng nói của Đế Tuấn vừa dứt, trên ngôi sao khổng lồ kia, tinh quang vô cùng vô tận lấp lánh, bùng phát ra một cỗ khí thế khủng bố tột cùng, hóa thành một viên sao băng hủy diệt tất cả, trực tiếp đâm về phía Bàn

Cổ Chân Thân.

Nơi sao băng đi qua, cuốn theo vô tận sóng to gió lớn, trên đại địa Hồng Hoang, một vết nứt sâu tới ngàn trượng không ngừng rạn nứt về phía trước theo sự di chuyển của tinh thần.

Cùng lúc đó, trong trận doanh Vu Tộc, Tổ Vu thấy ngôi sao bắn tới, trong đôi mắt lóe lên một tia kinh hãi, bởi vì trên đó họ cảm nhận được uy hiếp nồng đậm.

Bây giờ xem ra, đối phương muốn ngăn chặn Bàn Cổ Chân Thân ngưng tụ.

Trong lòng Đế Giang lóe lên một tia không cam lòng, Bàn Cổ Chân Thân rõ ràng chỉ cần chốc lát là có thể ngưng tụ thành hình, nhưng lúc này lại không thể không để Bàn Cổ Chân Thân xuất kích, nếu không Bàn Cổ Chân Thân tất sẽ công dã tràng.

Sau khi hắn truyền đạt ý nghĩ trong lòng cho mười một vị Tổ Vu còn lại, tất cả mọi người trong khoảnh khắc đồng ý, ngay sau đó mười hai người đồng loạt gầm lên: "Khai Thiên Tích Địa, trảm!" Theo tiếng nói của Thập Nhị Tổ Vu vừa dứt, cả Bàn Cổ Chân Thân động đậy, vươn tay trực tiếp nắm lấy chiếc búa lớn màu đen kia, ngay sau đó trực tiếp đạp ra một bước, giẫm nát cả đại địa Hồng Hoang khiến nó rạn nứt tứ tung.

Chiếc búa lớn màu đen trong tay giơ cao, sau đó mãnh liệt chém về phía ngôi sao khổng lồ, mang theo ý khai thiên khủng bố.

Một nhát búa chém ra, bầu trời trực tiếp bị chém nứt, hư không đột nhiên hiển hóa, trong vô tận hỗn độn, địa thủy hỏa phong không ngừng diễn hóa tuần hoàn sinh diệt, tựa như lại một lần nữa sáng thế, khiến người ta kinh hãi vạn phần.

Ầm!

Kèm theo một tiếng nổ lớn vang dội cả Hồng Hoang, chiếc búa lớn trong tay Bàn Cổ Chân Thân cuối cùng cũng chém vào ngôi sao khổng lồ kia, bùng phát ra khí lãng kinh người, không ngừng càn quét đại địa Hồng Hoang, trong hai tộc những người tu vi không đủ dưới luồng khí lưu cường đại kia, trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Ngôi sao khổng lồ do Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận ngưng tụ lúc này lại không thể chống đỡ được nhát búa khai thiên khủng bố, nơi tiếp xúc với chiếc búa lớn trực tiếp vỡ vụn, ngay sau đó vô tận thần quang từ trong đó tràn ra, năng lượng bàng bạc cũng theo đó phun trào ra.

Chương 135

Chỉ là vẫn không ngăn cản được sức mạnh cường đại của chiếc búa lớn, cả ngôi sao ầm ầm vỡ nát, hóa thành vô số tinh quang bay xuống, tựa như một quả pháo hoa khổng lồ bùng nổ, trông vô cùng mỹ lệ.

Chỉ đáng tiếc Đế Tuấn cùng những người khác lại không có bất kỳ tâm tư nào thưởng thức cảnh tượng kỳ dị như vậy, ngược lại với vẻ mặt không thể tin được nhìn chiếc búa lớn sắp rơi xuống giữa không trung.

Trong lòng không ngừng lặp lại một câu nói, thủ đoạn mạnh nhất của mình đã trực tiếp bị phá vỡ!

Ầm!

Lần này lại là tiếng nổ dữ dội phát ra khi chiếc búa lớn trực tiếp chém vào đại trận, theo một nhát búa giáng xuống, cả đại trận trong khoảnh khắc băng nát, vô số người Yêu Tộc dưới sự xung kích cuồng bạo của chiếc búa lớn mà bỏ mạng, tức cả những Yêu Tộc có thể sống sót, lúc này cũng thương tích đầy mình, trọng thương gần chết.

Huống chi những người chủ trận như Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những người khác, sau khi bị đòn này đánh trúng, đều nhao nhao bay ngược ra ngoài, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi, hiển nhiên một đòn đã khiến họ bị thương không nhẹ.

Nhưng, Bàn Cổ Chân Thân sau khi chém xong một đòn, liền tan vỡ, mười hai Tổ Vu đã tạo ra Bàn Cổ Chân Thân lúc này cũng sắc mặt trắng bệch, ngay cả Tổ Vu chân thân cũng không giữ được, nhao nhao rơi từ trên cao xuống đất.

Hiển nhiên một đòn như vậy, cũng khiến Thập Nhị Tổ Vu tiêu hao

cực lớn.

Trên khuôn mặt Thập Nhị Tổ Vu lúc này không có chút nào buồn bã, ngược lại với vẻ mặt hưng phấn, vừa rồi một đòn kia, họ đã tận mắt thấy vô số Yêu Tộc vẫn lạc, nói như vậy, đại quân Vu Tộc lúc này tuyệt đối chiếm giữ ưu thế tuyệt đối.

Thế là, Đế Giang dùng chút sức lực cuối cùng, hướng về phía đại quân Vu Tộc phía sau hô lớn: "Vu Tộc nhị lang, xông lên cho ta, hôm nay nhất định phải khiến Yêu Tộc triệt để diệt vong!" Theo tiếng nói của Đế Giang vừa dứt, tất cả người Vu Tộc đều với vẻ mặt hưng phấn và khát máu, trước đó chiến đấu với Yêu Tộc ngang sức khiến họ vô cùng không vui, lúc này đã có cơ hội như vậy, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Người Yêu Tộc thấy đại quân Vu Tộc đang xông đến, trên mặt đều lộ vẻ sợ hãi, ngay cả một số Yêu Thánh cũng vậy.

Trong ánh mắt Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những người khác lấp lánh quang mang phẫn hận, lần này Vu Tộc kỹ cao một trượng, Bàn Cổ Chân Thân mà họ triệu hoán thật sự quá cường đại, khiến họ lần này tổn thất thảm trọng, ngay cả những người như họ cũng đều thân chịu trọng thương.

Với cục diện như vậy, làm sao có thể chống đỡ được những người Vu Tộc với thể phách cường đại của hàng trăm tỷ chúng.

Rất nhiều đại năng Hồng Hoang lúc này cũng đều lộ vẻ ngưng trọng, tuy rằng đều vô cùng không thích Vu Yêu hai tộc, nhưng nếu cứng rắn phải chọn một trong hai tộc, hiển nhiên Yêu Tộc tốt hơn một chút, ít nhất so với dáng vẻ kiêu ngạo không kính thiên địa của Vu Tộc thì tốt hơn mấy phần.

Nhưng Yêu Tộc bây giờ làm sao có thể chống đỡ được sự xung sát của đại quân Vu Tộc hàng trăm tỷ chúng, nếu Yêu Tộc diệt vong,

Vu Tộc sau này nhất định sẽ trở thành bá chủ thiên địa, thống nhất Hồng Hoang, họ cũng có thể sẽ dưới sự áp bức của Vu Tộc mà trở thành tù nhân.

Tình huống như vậy hiển nhiên không phải điều họ mong muốn!

Khi trong lòng chúng nhân có chút tuyệt vọng, giữa thiên địa đột nhiên truyền đến một sức mạnh tuyệt cường, trực tiếp cưỡng chế tách Vu Yêu hai tộc ra, rơi xuống hai đầu, ngay sau đó một thanh âm sâu lắng lại vô tình truyền đến: "Dừng tay!" Ngay sau đó, một cỗ uy áp khủng bố đột nhiên giáng lâm, trực tiếp trấn áp đại quân Vu Tộc đang rục rịch trên mặt đất.

Một lão đạo mặc bạch bào lơ lửng xuất hiện giữa thiên địa, trên thân thể tỏa ra khí tức khiến người ta kinh sợ, chính là Hồng Quân Đạo Tổ.

Tất cả mọi người lúc này đều cảm nhận được cỗ khí tức khủng bố đó, trong đầu đều nhao nhao nghĩ đến khí tức cường đại từng bùng phát trong hỗn độn năm đó và khí tức trên người Hồng Quân Đạo Tổ lại kỳ lạ trùng khớp, rất nhiều người lúc này trong lòng đều nhận định, nhất định thực lực của Đạo Tổ lại lần nữa đột phá rồi.

Chỉ là điều họ không biết, đó chỉ là khí tức cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn mà thôi.

Sau khi Tam Hoa của Nữ Oa hiển hóa, chỉ thấy thần quang Tạo Hóa từ trong đó tuôn trào, ẩn chứa ý vị huyền diệu sâu xa, một luồng khí tức thanh tân tự nhiên trong nháy mắt bao phủ toàn bộ bí cảnh.

Đế Giang nhìn Hồng Quân trên bầu trời, sắc mặt âm trầm, không có chút nào kính ý, lạnh lùng chất vấn nói.

Vu Tộc vốn dĩ có thể một hơi diệt sạch Yêu Tộc, cuối cùng trở thành bá chủ thiên địa, nhưng vì Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên nhúng

tay, trực tiếp cứu Yêu Tộc, làm Tổ Vu của Vu Tộc, tự nhiên cực kỳ không cam tâm.

Hồng Quân nghe lời Đế Giang Tổ Vu nói, sắc mặt trầm xuống, lạnh hừ một tiếng, tức thì thấy Thập Nhị Tổ Vu trực tiếp thổ huyết văng ra ngoài.

Chúng Yêu Tộc thấy Thập Nhị Tổ Vu lại bị trọng thương, trong lòng tức thì lóe lên vẻ vui mừng, đối phương dám cãi lời Đạo Tổ, quả là tự tìm cái chết.

Ngay sau đó, Hồng Quân khôi phục vẻ đạm nhiên như trước, liếc nhìn Thập Nhị Tổ Vu đang nằm trên đất, nhàn nhạt nói: "Lần này chỉ là chút trừng phạt nhỏ, nếu có lần sau, chắc chắn sẽ không tha." Dừng một lát, Người lại mở miệng nói: "Trước đây, đây là ý trời, hai tộc sở dĩ bùng phát đại chiến không phải là lượng kiếp chân chính, mà do ngoại vật dẫn dắt.

Đã như vậy, các ngươi hãy ước thúc bản thân, từ nay Yêu chưởng Thiên, Vu quản Địa, trong vòng vạn năm không được tái chiến, kẻ nào vi phạm Thiên Khiển sẽ giáng lâm." Hồng Quân nói xong, vung tay áo, trực tiếp đưa chúng Yêu Tộc về Thiên Đình, không cho Vu Tộc chút cơ hội nào ra tay, sau đó lại quét mắt nhìn các Tổ Vu một cái, cả người lơ lửng biến mất tại chỗ.

Thập Nhị Tổ Vu bị Hồng Quân nhìn chằm chằm đến toàn thân run rẩy, vẻ không cam lòng trong đôi mắt trong nháy mắt hóa thành hư vô, hiện tại Yêu Tộc đã được Đạo Tổ cứu đi, đối phương đã như vậy rồi, cho dù có tiếp tục công kích cũng không thể nào.

Thế là các Tổ Vu liền dẫn theo chúng Vu Tộc rút lui.

Khi toàn bộ chiến trường khôi phục bình tĩnh, tất cả Đại năng Hồng Hoang đều mang vẻ hí hư, vì một đạo Hồng Mông Tử Khí đã dẫn phát một trận Vu Yêu Đại Chiến, càng khiến vô số cường giả

Chuẩn Thánh vẫn lạc, nhưng kết cục cuối cùng lại không khiến chúng sinh vui mừng.

Kết cục này hiển nhiên là tốt, ít nhất không cần phải thần phục dưới dâm uy của Vu Tộc, không dám ngẩng đầu.

Đối với Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác, tâm trạng cũng vui mừng, dù sao Vu Yêu hai tộc, bất kể tộc nào thống trị Hồng Hoang, cũng không thể để mặc cho họ dễ dàng thành Thánh.

Hiện tại, hiển nhiên không cần phải lo lắng con đường thành Thánh bị Vu Yêu hai tộc cản trở nữa.

Trong Bồng Lai Tiên Đảo, từ khi Hồng Quân xuất hiện, Ôn Vũ đã tỉnh lại, kết cục của Vu Yêu hai tộc đã sớm được ta dự liệu, đối với ta mà nói không có bất kỳ biến hóa nào.

Chỉ là lần này ta rõ ràng cảm nhận được trong lòng Hồng Quân có chút phẫn nộ, nhưng rất nhanh đã bị trấn áp.

Hồng Quân đã Hợp Đạo, vốn không nên xuất hiện cảm xúc khác lạ, xem ra Thiên Đạo sau khi có ý thức đã ảnh hưởng rất lớn đến Hồng Quân.

Sở dĩ Hồng Quân nhúng tay, một là đúng là ý trời, không thể để bất kỳ tộc nào trong Vu Yêu xưng bá thiên địa, hai cũng là để Bàn Cổ Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác có đủ thời gian thành Thánh Nhân.

Nếu sau khi thành Thánh, Thiên Đạo cũng sẽ càng thêm hoàn chỉnh, bản thân Thiên Đạo cũng sẽ trở nên càng mạnh mẽ, vậy tự nhiên có thể đạt được nhiều lợi ích hơn trong tình huống Hợp Đạo.

Nhưng, những chuyện này hiển nhiên ta không thể quản được, lần này ta bị đánh thức, ngoài nguyên nhân Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện ra còn có một chuyện khác, đó là âm thanh nhắc nhở của Hệ Thống

cuối cùng đã vang lên trong đầu ta.

Lần này, kể từ Hồng Vân bắt đầu cho đến khi sơ chiến Vu Yêu kết thúc, đã trôi qua ba ngàn năm.

Chương 136

Một trận chiến tiêu tốn thời gian dài đến vậy, không thể không nói, thời gian Hồng Hoang quả thực như cái búng tay một cái.

Hiện tại Hệ Thống đã hoàn tất việc thôi diễn Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên, đang chờ kiểm tra và nhận, thế là Ôn Vũ lập tức thu lại những tạp niệm đó, dồn hết tâm tư vào Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên mà Hệ Thống đã thôi diễn.

Trước đó, ta đã để Hệ Thống tiếp tục thôi diễn Thôn Phệ Pháp Tắc, để nó trực tiếp thôi diễn tầng thứ năm và tầng thứ sáu, vì sau khi lĩnh ngộ tầng thứ sáu là có thể trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới.

Hoàn thành mọi việc, Ôn Vũ tiếp theo muốn dung hợp Tiên Thiên Ma Thần bản nguyên và Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên, để bản nguyên cũng đạt đến tầng thứ Hỗn Độn Ma Thần.

Ta biết, dung hợp bản nguyên tất nhiên là một quá trình cực kỳ tiêu tốn thời gian, càng cần phải hao phí vô số linh khí.

Vì vậy, ta cần phải chuẩn bị sẵn một phần Tam Quang Thần Thủy đặt trước người, để đề phòng bất cứ lúc nào cần đến.

Trong một khoảng thời gian tiếp theo, Ôn Vũ lại chuẩn bị một phen, khi mọi thứ cần dùng, bất kể là trạng thái cơ thể hay những vật cần mượn, đều đã chuẩn bị ổn thỏa, ta lại thiết lập một cấm chế nhỏ trong Văn Đạo Các, sau đó mới bắt đầu dung hợp bản nguyên.

Việc này hoàn toàn là do kinh nghiệm của Thanh Liên Đạo Nhân khi dung hợp Tạo Hóa Thanh Liên trước đó mà có, không, cho dù không có Thanh Liên Đạo Nhân đi trước, Ôn Vũ cũng sẽ làm vậy, dù sao như thế này, gặp vấn đề cũng có thể nhanh chóng giải quyết,

không đến mức xảy ra sự cố.

Ôn Vũ lấy ra đạo Hỗn Độn bản nguyên, đặt nó trước ngực, quan sát đạo bản nguyên một lúc, tức thì đánh ra một đạo pháp quyết, sau khi cố định nó lại, khống chế nó chậm rãi di chuyển về phía ngực mình.

Đồng thời, ngay chính giữa lồng ngực, một đạo kim sắc quang mang đang không ngừng lóe lên, đạo Ma Thần bản nguyên đang chậm rãi áp sát kia lúc này cũng tỏa ra ô quang nhàn nhạt, giao thoa hô ứng với bản nguyên của ta.

Lúc đó, cơ thể Ôn Vũ bắt đầu khẽ run rẩy, không biết vì quá kích động hay vì bản nguyên sắp dung hợp.

Khi khối Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên ngày càng gần bản nguyên của Ôn Vũ, phản ứng trên Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên cũng càng lúc càng lớn, tâm thần cần hao phí để khống chế nó cũng nhiều hơn.

Theo thời gian trôi qua, đạo Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên cuối cùng đã dung nhập vào cơ thể Ôn Vũ, bắt đầu tiếp xúc với Tiên Thiên Ma Thần bản nguyên của chính mình.

Đúng lúc đó, hai đạo bản nguyên vừa tiếp xúc với nhau, toàn thân Ôn Vũ như có vô số đạo lôi điện xẹt qua, khiến toàn thân tê dại không ngừng, cả người thậm chí có cảm giác kiệt sức.

Ôn Vũ nghiến chặt răng, một hơi làm tới, không ngừng kiên trì để hai đạo bản nguyên dung hợp nhanh hơn một chút.

Bởi vì mỗi khi dung hợp thêm một phần, toàn thân trên dưới đều sẽ truyền đến nỗi đau vô tận, bất kể là đại não hay Nguyên Thần, đều truyền đến cảm giác đau đớn như xé rách, loại cảm giác đó thậm chí còn tàn khốc hơn nhiều so với đột phá cảnh giới nhục thân.

May mắn thay ta đã chuẩn bị Tam Quang Thần Thủy, sau khi hấp thu Tam Quang Thần Thủy, nỗi đau trên cơ thể quả nhiên giảm đi một phần, hiển nhiên việc chuẩn bị này không hề thừa thãi.

Khi bản nguyên dung hợp vào nhau, trên cơ thể Ôn Vũ không ngừng lóe lên kim ô lưỡng sắc huyền quang, hai loại màu sắc không ngừng giao thế, nhìn qua không biết là đang dung hợp hay đang kháng tranh, mỗi khi ô quang rực rỡ lóe lên, nỗi đau trên cơ thể cũng sẽ tăng thêm một phần.

Ôn Vũ đối với điều này cũng rất đau đầu, nhưng ta vẫn một lòng một dạ để bản nguyên và Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên dung hợp vào nhau, với hy vọng có thể đạt được đột phá mạnh mẽ hơn.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, bốn vị hoàng giả Đế Tuấn, Thái Nhất cùng với các Yêu Thánh như Bạch Trạch tề tựu tại đây.

Lúc này, trên mặt mọi người đều phủ đầy mây sầu, hiển nhiên là đang đau đầu vì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà Vu Tộc đã bố trí lúc trước, dù sao thì Bàn Cổ Chân Thân được triệu hoán ra cuối cùng thật sự quá mạnh mẽ, cho dù khối tinh thần khổng lồ do tất cả tinh thần chi lực trên Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận ngưng tụ lại cũng không thể chống đỡ nổi một búa của đối phương.

Vu Tộc vốn dựa vào nhục thân cường đại, Đế Tuấn và những người khác dù có linh bảo trong tay có thể áp chế đối phương, nhưng lại không thể phá vỡ phòng ngự của đối phương, điểm này cũng khiến họ vô cùng đau đầu.

Hiện giờ lại xuất hiện một Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận gần như có thể một hơi tiêu diệt toàn bộ Yêu Tộc, mặc dù có Đạo Tổ áp chế trong vạn năm, nhưng nếu vạn năm sau, Vu Tộc lại phạm phải thì phải làm sao?

Thế nên mục đích lần này Đế Tuấn triệu tập chúng Yêu Tộc, là để bàn bạc tìm ra một phương pháp giải quyết khốn cảnh này.

Yêu Hoàng Đế Tuấn nhìn biểu cảm trên mặt mọi người phía dưới, trong đôi mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, mở miệng hỏi: "Chư vị, lần này giao chiến với Vu Tộc, tộc ta thương vong thảm trọng, cho dù Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ta vẫn không thể chống đỡ nổi Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của đối phương ngưng tụ, không biết chư vị có lương sách nào, có thể giải khốn cảnh này chăng?" Những người phía dưới nghe thấy bốn chữ Bàn Cổ Chân Thân, trong lòng đều lóe lên một tia sợ hãi, dù sao thì thương thế mà Bàn Cổ Chân Thân gây ra lúc đó thật sự quá lớn.

Lúc này tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, cũng không biết là không có chủ ý hay vẫn còn đắm chìm trong thần uy của Bàn Cổ Chân Thân.

Một lát sau, khi Đế Tuấn có chút sốt ruột, bóng dáng Bạch Trạch bước ra, do dự một lát rồi nói: "Bệ hạ, trong lòng ta có một cách, tuy rằng không biết có thể chống đỡ được uy hiếp của Bàn Cổ Chân Thân hay không, nhưng ít nhất có thể khiến Yêu Tộc ta phát triển trở lại." Đế Tuấn thấy Bạch Trạch bước lên, trong lòng lóe lên một tia vui mừng, dù đối phương đưa ra ý kiến có lẽ chưa đủ hoàn mỹ, nhưng ít nhất có thể đứng ra vào thời khắc then chốt này cũng khiến Đế Tuấn vô cùng vui mừng, thế là liền vội vàng mở miệng nói: "Ồ?

Bạch Trạch Yêu Thánh, mau mau nói!" Bạch Trạch nghe vậy, gật đầu, hắng giọng, rồi chậm rãi nói: "Chắc chư vị đều đã nghe nói về việc Côn Bằng sau khi rời đi, một mình đối mặt với bốn mươi ba cường giả Chuẩn Thánh và đã một hơi tiêu diệt họ chứ." Bạch Trạch nói xong, những người phía dưới bao gồm cả Đế Tuấn đang ngồi trên bảo tọa đều lóe lên ánh sáng dị thường trong mắt.

Tự nhiên biết rõ, Côn Bằng với tư cách là một thành viên của Yêu Tộc, mặc dù quan hệ không tốt đẹp gì, nhưng vì chuyện đối phương làm trước đó, đã truyền khắp Hồng Hoang, nên ít nhiều cũng đã hiểu được một số điều.

Đế Tuấn và Thái Nhất thì không nói gì, dù sao nếu hai người họ ở đó thì e là cũng có thể làm được, hai người mang theo Thái Dương Chân Hỏa, kẻ địch khó mà tiếp cận, gần như dựa vào một điểm nhỏ cũng có thể đứng ở vị trí bất bại, càng không cần nói trong tay Thái Nhất còn có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Nhưng những Yêu Thánh phía dưới lại sinh lòng bội phục, dù sao thực lực tuy chưa đạt Chuẩn Thánh, nhưng cũng biết rõ sự cường đại của cường giả Chuẩn Thánh, khi nghe nói một Chuẩn Thánh bằng sức lực một mình đã đánh chết mấy chục Chuẩn Thánh, tự nhiên cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Thế nên Bạch Trạch nói xong, sắc mặt của mọi người trong đại điện đều khác nhau.

Đế Tuấn cũng nhìn ra sự biến hóa trên mặt các Yêu Thánh đó, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ừm, Bạch Trạch tiếp tục đi." Theo lời Đế Tuấn nói, những người phía dưới hoàn hồn, tiếp đó nghe Bạch Trạch nói tiếp.

Bạch Trạch nghe vậy gật đầu, rồi nói: "Yêu Sư Cung trong tay Côn Bằng vô cùng mạnh mẽ, nghe nói là nhờ lợi dụng công đức cùng với Yêu Văn do Yêu Tộc sáng lập mà cùng nhau tôi luyện mới có uy lực như vậy." "Chính nhờ kiện linh bảo đó mà đối phương đã đánh chết những Chuẩn Thánh kia, tuy vậy, nhưng bản thân đối phương cũng chịu trọng thương cực độ, không chỉ có vết thương do Hồng Vân tự bạo để lại mà còn là kết quả của việc cùng lúc đối phó với mấy chục cường giả Chuẩn Thánh." "Nếu ta có thể mời đối phương

gia nhập Yêu Tộc ta, dựa vào danh tiếng của đối phương, chắc chắn có thể khiến Yêu Tộc ta khôi phục lại đỉnh phong ngày xưa." Đế Tuấn nghe xong, lông mày hơi nhíu lại, hiển nhiên có chút lo ngại, không chỉ vì Côn Bằng là người có dã tâm lớn, mà còn vì thực lực và danh tiếng của đối phương đã ngấm ngầm tồn tại một chút uy hiếp.

Suy nghĩ một phen, Đế Tuấn mới mở miệng nói: "Có lẽ là một cách hay, nhưng dựa vào thực lực của đối phương, e rằng khó mà khiến đối phương cam tâm tình nguyện quy thuận ta, để một ẩn họa như vậy ở bên cạnh, quả thực có chút nguy hiểm." Bạch Trạch nghe vậy, khẽ cười, nói: "Những gì Bệ hạ lo lắng, ta sớm đã nghĩ đến, đối với việc này ta chỉ cần mượn Chiêu Yêu Phiên của Oa Hoàng đại nhân là được." "Hiện giờ thực lực của Côn Bằng chỉ còn một phần mười, tuyệt nhiên không phải đối thủ của Bệ hạ và những người khác, nếu ân uy tịnh thi, để đối phương lưu lại một sợi Nguyên Thần, nạp vào trong Chiêu Yêu Phiên, tất yếu với thông minh tài trí của đối phương, sẽ đồng ý với Bệ hạ." Đế Tuấn nghe vậy, sắc mặt lóe lên một tia vui mừng, đối với Chiêu Yêu Phiên tự nhiên rõ ràng, chỉ cần thu nạp một sợi Nguyên Thần, bất kể là ai cũng phải nghe theo chủ nhân Chiêu Yêu Phiên sai khiến.

Nếu không, sau khi Nguyên Thần bị kích nổ, đối phương không chết cũng phải trọng thương, thương thế trên Nguyên Thần là khó phục hồi nhất, thậm chí tiền đồ cũng sẽ vì Nguyên Thần bị tổn thương mà bị hủy hoại.

Có mối quan hệ như vậy, đặc biệt cũng không cần lo lắng đối phương sẽ làm ra chuyện phản bội.

Thế là Đế Tuấn cười nói: "Ha ha, tốt, Bạch Trạch Yêu Thánh quả không hổ là trí giả của tộc ta, kế này thâm đắc ý ta." "Đã như vậy, mau chóng phái người đi tìm kiếm tung tích của Côn Bằng, chỉ cần có tung tích của đối phương, lập tức quay về bẩm báo." "Chỉ cần tìm

được Côn Bằng, đối phương muốn thoát khỏi lòng bàn tay ta, hừ!" Theo lời Đế Tuấn nói, chúng Yêu Thánh phía dưới đều nhao nhao đáp: "Tuân lệnh, Bệ hạ." Nói xong, mọi người đều hành động, phái thuộc hạ giám sát mọi hành động trong Hồng Hoang.

Đế Tuấn quay đầu, nói với Nữ Oa bên phải: "Oa Hoàng, sau này cần mượn Chiêu Yêu Phiên của muội dùng một lần." Nữ Oa nhàn nhạt đáp lại: "Được." Nói xong liền không nói thêm nữa, toàn bộ đại điện lại chìm vào tĩnh mịch.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua mấy trăm năm, bóng dáng Côn Bằng cuối cùng đã bị những người Yêu Tộc giám sát phát hiện, ngay sau đó lập tức báo cáo cho Đế Tuấn.

Chương 137

Đế Tuấn nhận được tin tức trong lòng tức thì đại hỉ, không nói hai lời liền trực tiếp dẫn theo Thái Nhất, cưỡi mây đi về phía vị trí phát hiện Côn Bằng.

Không lâu sau, ta thấy Côn Bằng bị một đám cường giả Yêu Tộc bao vây kín mít.

Những người này tuy đều là Đại La Kim Tiên, nhưng thắng ở số lượng đông, lại là thuộc hạ của Đế Tuấn, Côn Bằng dù muốn ra tay, xét đến thương thế của bản thân và việc hiện tại đối mặt với Đế Tuấn và những người khác thật sự không phải là lựa chọn khôn ngoan, nên cũng không làm vậy.

Chúng Yêu Tộc thấy Đế Tuấn và Thái Nhất, đều cung kính hô: "Bái kiến Yêu Hoàng, Đông Hoàng hai vị Bệ hạ." Đế Tuấn và Thái Nhất thấy vậy, mặt không biểu cảm gật đầu, tùy tiện nói: "Lui xuống đi, nơi này giao cho hai người ta là được." Chúng Yêu Tộc thấy vậy, gật đầu rồi lần lượt rời đi, không quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần.

Đến đây, trong tràng chỉ còn lại Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng ba người.

Côn Bằng nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, biểu cảm trên mặt trở nên âm lãnh, lạnh lùng nói: "Không biết Đế Tuấn và Thái Nhất hai vị Hoàng giả vì sao lại cản đường ta?" Đế Tuấn nghe vậy, cũng không tức giận, ngược lại cười ha hả nói: "Không giấu đạo hữu, ta lần này đến là muốn mời đạo hữu gia nhập Thiên Đình, thực lực và danh vọng của đạo hữu vừa hay có thể đảm nhiệm chức Yêu Sư của Thiên Đình ta.

Để thể hiện thành ý, Thiên Đình ta nguyện dâng lên một kiện

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đạo hữu thì ra sức vì Yêu Tộc, đạo hữu thấy sao?" Với tư cách là một trong hai tộc lớn của Hồng Hoang, những năm qua Yêu Tộc quả thực thu thập không ít Tiên Thiên Linh Bảo, trong thời đại Tiên Thiên Linh Bảo khan hiếm, Cực Phẩm Linh Bảo lại càng ít ỏi đáng thương, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là một tồn tại vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Đế Tuấn cũng có chút đau lòng.

Côn Bằng nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, mở miệng nói: "Thành ý của Đế Tuấn đạo hữu tại hạ xin nhận, chỉ là bần đạo chỉ là một tán tu, làm sao dám đảm nhiệm chức Yêu Sư, đạo hữu hãy mời người tài khác đi, bần đạo có việc, xin cáo từ trước." Nói xong, Côn Bằng liền muốn quay người rời đi, nhưng lại bị Thái Nhất bên cạnh ngăn lại, lúc này Thái Nhất cũng mở miệng: "Côn Bằng, ta khuyên ngươi đừng kính rượu không ăn lại ăn rượu phạt, Đại ca ta hảo ý khuyên ngươi, tốt nhất nên đồng ý, nếu không ta không dám bảo đảm Hỗn Độn Chung của ta sẽ rơi vào đầu ngươi lúc nào đâu." "Thực lực của ngươi e là chưa hoàn toàn khôi phục đúng không, không biết có thể thoát khỏi tay hai người ta không đây." Côn Bằng vừa nghe đối phương nhắc đến Hỗn Độn Chung, trong lòng chợt rùng mình, tự nhiên biết uy danh của Hỗn Độn Chung, là tồn tại có thể trấn áp thời không, cho dù là lúc toàn thịnh, hóa thành đại chim đại bàng cũng chưa chắc thoát khỏi, càng không nói là hiện tại đang bị thương, thực lực nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy ra Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi.

Đối phương đã lấy điều này ra uy hiếp, ta cũng không tiện nói gì nữa, đành phải thỏa hiệp.

Côn Bằng vừa thỏa hiệp, mọi chuyện tiếp theo liền dễ dàng.

Mặc dù lúc đầu Côn Bằng không muốn để đối phương lưu lại một đạo Nguyên Thần, nhưng không ngờ Thái Nhất lại lấy cớ muốn Hỗn Độn Chung thư giãn gân cốt, trong bất đắc dĩ cũng chỉ có thể chấp

nhận.

Sau khi về Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất liền công bố Côn Bằng gia nhập Thiên Đình và trở thành Yêu Sư của Yêu Tộc.

Như vậy, rất nhiều Yêu Tộc thuộc Bắc Minh nhất mạch lũ lượt gia nhập Thiên Đình, khiến thực lực Thiên Đình lại lần nữa bùng nổ, nhưng vẫn còn một khoảng cách so với trước đại chiến.

Nhưng, về tổng thể, thực lực Yêu Tộc đã có chút đề thăng, dù sao cũng có thêm một Côn Bằng thực lực mạnh mẽ gia nhập, xét cho cùng, mấu chốt quyết định thắng bại trong đại chiến Vu Yêu hai tộc nằm ở lực lượng chiến đấu cấp cao.

Lấy Thập Nhị Tổ Vu mà nói, mỗi người đều là tồn tại cực mạnh, lại còn có thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chấn động Hồng Hoang, phía Yêu Tộc thì cũng nhờ vào Đế Tuấn và những người khác chủ trì trận pháp cùng với sự hỗ trợ của pháp lực bản thân.

Trong khi Vu Yêu hai tộc đang lần lượt nghỉ ngơi dưỡng sức, trong Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ cuối cùng đã hoàn toàn dung hợp Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên với bản nguyên của chính mình.

Nhục thân của ta cũng trong khoảnh khắc đột phá Chuẩn Thánh viên mãn, thậm chí đạt tới Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Vốn dĩ Ôn Vũ cho rằng nhục thân sẽ một hơi đột phá Hỗn Nguyên, nhưng không biết vì sao lại cứ bị kẹt lại ở đó.

Không tìm ra kết quả mình muốn, Ôn Vũ liền không nghĩ đến nữa, dù sao thực lực hiện tại cũng đã đủ cường đại rồi, thậm chí ta còn cảm thấy công kích của Thánh Nhân có lẽ cũng có thể chống đỡ một hai.

Nhẫn chịu nỗi đau suốt ngàn năm, nếu không có chút lợi ích nào,

thì thật là không cam lòng.

Không thể không nói, sau khi dung hợp Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên, ta cảm thấy lực lượng pháp tắc giữa thiên địa càng thêm rõ ràng, cơ thể đối với việc khống chế pháp tắc càng thêm dễ dàng, cứ như thể bản thân cơ thể ta trời sinh đã có thể khống chế pháp tắc vậy.

Hiện giờ Hệ Thống đang thôi diễn Thôn Phệ Pháp Tắc, bản thân ta tạm thời không có gì có thể đề thăng được.

Đột nhiên như có cảm ứng, một đạo ý niệm truyền đến, một lát sau, trước người ta không trung xuất hiện một đạo khí ti màu tím cùng với một cái hồ lô màu đỏ.

Đạo khí ti này chính là Hồng Mông Tử Khí mà ta đã để Thanh Liên Đạo Nhân thu lấy lúc trước, sở dĩ để Thanh Liên Đạo Nhân ra tay, tự nhiên là vì tu vi của người ấy cao thâm, có thể thần không biết quỷ không hay nhiếp đi Hồng Mông Tử Khí mà không bị bất kỳ ai phát hiện.

Hiện giờ cũng đúng là như vậy, trong Hồng Hoang không có bất kỳ ai biết Hồng Mông Tử Khí rốt cuộc bị ai đoạt mất.

Hồng Mông Tử Khí được Ôn Vũ thuận tay thu lại, còn cái hồ lô màu đỏ kia, thì là Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô do Hồng Vân tự bạo mà lưu lại.

Ôn Vũ cầm hồ lô trong tay, tỉ mỉ quan sát một phen, khi mở nút hồ lô ra, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, trên mặt ta lộ ra một tia thần sắc cổ quái, ngay sau đó vung tay một cái, cũng thu nó lại.

Trong miệng ta lẩm bẩm nói: "Không ngờ lại có một màn này, xem ra tiếp theo phải đi Ngũ Trang Quán một chuyến rồi." Nói xong, ta bước một bước về phía trước, trực tiếp bước vào hư không, rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo đã mấy ngàn năm chưa từng rời đi.

Một lát sau, bóng dáng Ôn Vũ đáp xuống bên ngoài Ngũ Trang Quán, vừa đi đến trước cổng đạo quán.

Cánh cửa đạo quán vốn đóng chặt liền từ từ mở ra, bên trong bước ra một vị đồng tử, cung kính hành lễ với ta nói: "Đại Tiên, Lão gia nhà ta mời ngài vào trong." Nói xong, đồng tử liền đứng sang một bên, đưa tay mời Ôn Vũ vào.

Ôn Vũ gật đầu, trong lòng hiểu rõ, xem ra sau khi ta đến đã bị đối phương cảm ứng được, thế nên mới sai đồng tử ra nghênh đón.

Sau khi đi theo đồng tử vào Ngũ Trang Quán, điều đầu tiên đập vào mắt ta không phải Trấn Nguyên Tử, mà là một cây linh thụ cao chót vót, bên ngoài Ngũ Trang Quán ta chưa từng thấy một cây linh thụ sum suê cành lá như vậy, hẳn là bị trận pháp che khuất.

Trên cây linh thụ đó, kết ra một loại quả thần kỳ, hình dáng như hình người, nhìn qua cứ như một em bé đang treo lơ lửng trên đó.

Nhìn thấy cảnh này, ta biết đó là cây linh thụ gì rồi, hẳn là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn Nhân Sâm Quả Thụ.

Sinh Tử Đạo Nhân xuất hiện theo ý của Ôn Vũ, Huyết Hải là cố hương, cần có người trấn thủ; thứ hai, nơi đây có liên quan đến việc lập Địa Phủ sau này, là một việc trọng đại.

Chính là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung lúc trước – Trấn Nguyên Tử, cũng là người mà ta cần tìm lần này.

"Ha ha, không biết Ôn đạo hữu đến đây, là có việc gì?" Trấn Nguyên Tử nặn ra một nụ cười, đồng thời trên mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc, dù sao giữa ông và Ôn Vũ cũng không có quá nhiều giao tình.

"Lần này bần đạo đương nhiên là đến báo cho đạo hữu một tin tức tốt." Ôn Vũ nhìn Trấn Nguyên Tử đầy vẻ nghi hoặc, khẽ cười nói.

Trấn Nguyên Tử nghi ngờ không rõ nhìn Ôn Vũ, vẻ mặt không tin,

mở miệng nói: “Không biết đạo hữu có tin tức tốt gì, lại phải đích thân chạy một chuyến.” Trấn Nguyên Tử tự biết giữa ông và Ôn Vũ không có giao tình, đối phương làm sao có thể có tin tức tốt liên quan đến ông được.

“Đạo hữu chớ vội, nhìn xem?” Ôn Vũ cười nói, tiếp đó trong tay đột nhiên lấy ra một cái hồ lô toàn thân màu đỏ, để nó lơ lửng trên không.

Chương 138

"Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô!" Trấn Nguyên Tử thấy cái hồ lô màu đỏ này, vừa nhìn đã nhận ra đây chính là bản mệnh hồ lô mà Hồng Vân luyện chế lúc trước, ông lúc đó cũng đã tìm kiếm một phen trên chiến trường, nhưng lại không hề phát hiện tung tích của cái hồ lô này, thậm chí, có lúc còn cho rằng, hồ lô đã bị Côn Bằng lấy đi rồi.

Trong lòng mang theo một tia hy vọng, Trấn Nguyên Tử chắp tay về phía Ôn Vũ, nói: "Đạo hữu có thể cho bần đạo biết, hồ lô của Hồng Vân vì sao lại xuất hiện trong tay đạo hữu?" "Ha ha, ngày đó bần đạo từ trong bế quan đi ra, vừa khéo nhìn thấy cảnh Hồng Vân tự bạo, ngay sau đó hồ lô bị nổ bay ra ngoài, ta vừa hay ở gần đó, thuận tay đã nhặt về." Ôn Vũ lấy ra lời đã chuẩn bị sẵn, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi, mặt không đỏ tim không đập nhanh, cứ như thể đã diễn luyện ngàn vạn lần, khiến người ta không thể thấy dù chỉ một chút sơ hở.

Trấn Nguyên Tử thấy biểu cảm trên mặt Ôn Vũ không hề giả dối, trong lòng tuy có chút nghi ngờ nhưng lúc này cũng không đặt nặng, vì di vật của hảo hữu đã tìm thấy rồi.

Đối phương không hề tham lam cái hồ lô này, ngược lại còn mang trả về, khiến ông không khỏi có thiện cảm với Ôn Vũ tăng gấp bội.

"Đa tạ đạo hữu đã mang trả hồ lô của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cảm kích vô cùng tận." Trấn Nguyên Tử với vẻ mặt thành khẩn chắp tay về phía Ôn Vũ, để bày tỏ lòng biết ơn, tiếp đó muốn vươn tay lấy hồ lô xuống.

"Đạo hữu khoan!" Khi Trấn Nguyên Tử sắp chạm vào hồ lô, giọng nói của Ôn Vũ đột nhiên vang lên, khiến bàn tay vừa chạm vào

hồ lô cũng khựng lại một chút, tiếp đó quay đầu nhìn đối phương, giọng nói có chút trầm thấp mở miệng nói: "Ôn đạo hữu, ngăn cản tại hạ làm gì?" Trấn Nguyên Tử lúc này trong lòng lại có chút không vui, đối phương đã nói muốn mang hồ lô trả về, nhưng vì sao bây giờ lại đột nhiên hối hận?

Chẳng lẽ có điều kiện gì sao?

Ông nghĩ thầm.

"Đạo hữu hiểu lầm rồi, nhìn xem." Ôn Vũ thấy biểu cảm trên mặt Trấn Nguyên Tử có chút vi diệu thay đổi, cũng không tức giận, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Ngay sau đó vung tay một cái, nút hồ lô biến mất trong không trung, một đạo lưu quang từ trong đó lóe ra, sau khi đạo lưu quang xuất hiện, trực tiếp rơi xuống trên bàn trà bên cạnh.

Trấn Nguyên Tử nhìn động tác kỳ lạ của Ôn Vũ, lông mày hơi nhíu lại, khi thấy lưu quang bắn ra từ trong đó hóa thành một bóng người, là người thân thuộc nhất, trong miệng không khỏi kinh hô thành tiếng: "Hồng Vân!" Lời còn chưa dứt, cả người ông như mũi tên rời dây cung, trực tiếp xông tới, đứng bên cạnh bóng người đó, tỉ mỉ quan sát.

Lúc này Ôn Vũ mở miệng: "Hồng Vân đạo hữu đã lưu lại một đạo tàn hồn trong hồ lô, khi ta phát hiện Hồng Vân trong hồ lô, người đã sắp hồn phi phách tán rồi.

May mắn thay ta tình cờ gặp được, được ta dùng chút Tam Quang Thần Thủy để dưỡng, nếu không đã sớm tiêu tán trong thiên địa rồi." Trấn Nguyên Tử vừa nghe lời đó, trong lòng đại vi cảm kích, cũng nhìn ra trạng thái của Hồng Vân lúc này là tự chân phi chân, tự huyễn phi huyễn, hồn phách ảm đạm vô quang, cứ như thể sau khi chịu thêm một lần công kích nữa, sẽ lập tức tiêu tán.

Nếu không có đối phương lợi dụng Tam Quang Thần Thủy để dưỡng, xem ra trạng thái tàn hồn lúc đó, e rằng vô cùng tồi tệ.

Ở đây, Trấn Nguyên Tử không cần suy nghĩ liền lại lần nữa bái tạ Ôn Vũ nói: "Lần này thật sự đa tạ đạo hữu đã ra tay giúp đỡ, nếu không Hồng Vân thật sự đã hồn phi phách tán rồi." Ôn Vũ thấy vậy, phất phất tay, khẽ cười nói: "Không cần tạ ta, ta chỉ làm một việc tốt thuận tay thôi, nhưng hiện giờ tàn hồn của Hồng Vân suy yếu như vậy, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt một phen." "Nghe nói phủ của đạo hữu có một cây Tiên Thiên Linh Căn, tên là Nhân Sâm Quả Thụ, đạo hữu vừa hay có thể đặt tàn hồn của Hồng Vân vào trong đó để tư dưỡng, như vậy hồn phách của Hồng Vân đạo hữu cũng có thể nhanh chóng khôi phục!" Ôn Vũ nói xong liền liếc nhìn cây linh thụ cao chót vót ở trung tâm một cái.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, tiếp đó thấy ánh mắt đối phương đặt trên cây linh thụ, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Cây Tiên Thiên Linh Căn này tuy nhiều người biết, nhưng lại không biết dáng vẻ cụ thể, không biết đối phương vì sao lại biết, nhưng lúc này cũng không phải lúc truy cứu sâu, liền chậm rãi ôm lấy tàn hồn của Hồng Vân, đặt nó vào dưới Nhân Sâm Quả Thụ, và đánh một cấm chế, giấu kín hình dáng của nó.

Hoàn thành mọi việc, Trấn Nguyên Tử quay lại trước mặt Ôn Vũ, lại lần nữa chắp tay nói: "Đa tạ đạo hữu đã chỉ điểm, Hồng Vân có thể vượt qua đại kiếp này, công lao của đạo hữu không thể bỏ qua, bần đạo có chút tâm ý, mong đạo hữu nhận lấy." Trấn Nguyên Tử nói xong, trong tay đột nhiên xuất hiện một khay trà tinh xảo, trên khay trà bày biện ngay ngắn chín quả trái cây như hình hài em bé, chính là những quả nhân sâm quả mà ta thấy bên ngoài lúc trước.

Ôn Vũ thấy vậy, không chút do dự, đại thủ vung lên, trực tiếp thu

lấy những quả nhân sâm quả đó, tiếp đó mở miệng nói: "Đa tạ đạo hữu, nhưng lần này ta đến đây không chỉ vì chuyện của Hồng Vân." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, hơi sững sờ, liền mở miệng hỏi: "Không biết đạo hữu còn có việc gì khác?" Ôn Vũ khẽ cười, thần bí nói: "Không biết đạo hữu đối với Vu Yêu lưỡng tộc có cái nhìn thế nào?" Nghe vấn đề mà Ôn Vũ đưa ra, trên mặt Trấn Nguyên Tử lóe lên một tia thần sắc cổ quái, hiển nhiên có chút không hiểu vì sao đối phương lại muốn nói chuyện với mình về vấn đề này.

Ôn Vũ đã hỏi, ông cũng chỉ đành trả lời, thế là sau khi trầm tư một phen, ông mới mở miệng nói: "Yêu Tộc hiện tại so với Vu Tộc đang ở thế yếu, nếu không có Đạo Tổ định ra vạn năm chi kỳ, e rằng đã bị diệt tộc rồi." "Nhưng một khi vạn năm chi kỳ qua đi, Yêu Tộc lại chưa tìm được phương pháp đối phó với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vậy thì Yêu Tộc tất nhiên không có sức kháng cự." "Nhưng, nếu trong vạn năm này, Nữ Oa thành Thánh Nhân, vậy thì Vu Yêu lưỡng tộc lại sẽ rơi vào thế giằng co." Ôn Vũ nghe Trấn Nguyên Tử phân tích xong, trong mắt lóe lên một tia quang mang kỳ dị, Trấn Nguyên Tử với tư cách là người dân Hồng Hoang bản địa, trong tình huống không biết sự phát triển của hậu thế, có thể nói được như vậy đã không tệ rồi.

Nhưng Ôn Vũ lắc đầu, mới mở miệng nói: "Đạo hữu có từng nghĩ, người có thể thành Thánh Nhân không chỉ có một mình Nữ Oa!" Ôn Vũ nói đến đây ngừng lại một lát, mỉm cười nhìn Trấn Nguyên Tử, tin rằng những chuyện sau đó cơ bản không cần ta nói, đối phương hẳn cũng có thể hiểu được.

Quả nhiên, Trấn Nguyên Tử chỉ suy nghĩ một lát đã phản ứng lại, chợt tỉnh ngộ nói: "Nếu Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác cũng có thể thành Thánh Nhân, e rằng họ sẽ không mấy nguyện ý để bất kỳ tộc nào trong Vu Yêu lưỡng tộc trở thành bá chủ thiên địa."

“Như vậy thì Nữ Oa cho dù có nhúng tay, cũng khó địch nổi chư Thánh liên thủ, Vu Tộc tuy có Bàn Cổ Chân Thân, nhưng e rằng không phải đối thủ của Thánh Nhân.” “Nếu vậy, chẳng phải sẽ giống với tình huống của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc lúc trước sao?” Nói đến đây, Trấn Nguyên Tử đều bị những lời Ôn Vũ nói làm cho giật nảy mình, xem ra tình huống của hai tộc quả thực có chút kỳ dị a.

Ôn Vũ cười không nói gì, nhưng trong mắt rõ ràng có thể nhìn thấy ý tán thưởng ẩn chứa bên trong.

Trấn Nguyên Tử nhìn biểu cảm của Ôn Vũ, biết rằng ông và đối phương có suy nghĩ nhất trí.

“Đã như vậy thì không biết hậu thế sẽ như thế nào?” Trấn Nguyên Tử mở miệng hỏi.

“Thiên cơ bất khả tiết lộ, nhưng lúc thích hợp ta sẽ tặng Hồng Vân một tràng tạo hóa, chỉ cần bước đó đi đúng, tiền đồ của Hồng Vân thật khó lường.” Ôn Vũ khóe miệng cong lên một nụ cười, nhàn nhạt nói.

“Lời đạo hữu nói là thật sao, không biết cần bần đạo phải làm thế nào?” Trong lời nói của Trấn Nguyên Tử lóe lên một tia hưng phấn, nếu Hồng Vân có thể phục sinh, vậy thì không còn gì tốt hơn.

“Hiện tại chưa phải lúc, khi nào đến lúc ta sẽ đến tìm trước, đạo hữu chỉ cần chuẩn bị theo lời ta nói là được.” Ôn Vũ không nói cho ông biết cần làm gì, dù sao không tiết lộ ra ngoài thì tốt hơn.

Trấn Nguyên Tử trầm ngâm một lát rồi cũng hiểu rõ, liền đáp ứng.

Ôn Vũ gật đầu, ngay sau đó cáo từ Trấn Nguyên Tử, khi đi, ta nói cho Trấn Nguyên Tử biết, sau này nếu muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, một tia cơ duyên đó chính là ở trong Địa Thư.

Nói xong liền trực tiếp rời khỏi nơi đó.

Ý tứ của lời Ôn Vũ nói thực ra là muốn tìm một đồng minh, tuy rằng ta có hai cỗ phân thân, nhưng hiện tại đều không phải lúc ra tay, nếu Trấn Nguyên Tử có thể lĩnh ngộ Địa Thư, thành Hỗn Nguyên, thì sau này cũng có thể trở thành trợ lực.

Những Thánh Nhân còn lại cơ bản đều đã đắc tội Ôn Vũ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì một lòng mưu cầu lợi ích cho Tây Phương, sau này tất nhiên sẽ có xung đột với ta, nên tự nhiên không thể lôi kéo hai người họ.

Xem ra, giữa tất cả các Thánh Nhân, chỉ có một người bị cô lập.

Trong tình huống không muốn bại lộ Trảm Thi phân thân, làm thế nào để nắm giữ lợi ích lớn nhất, cần phải tìm thêm những người có thể tin tưởng được, Trấn Nguyên Tử không nghi ngờ gì chính là một người.

Hiển nhiên, chuyến đi Ngũ Trang Quán lần này đã hoàn thành viên mãn.

Sau khi trở về Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ bắt đầu suy nghĩ những việc tiếp theo có thể làm, xem ra, việc có thể đề thăng thực lực cũng chỉ có thể là trùng luyện lại bản mệnh linh bảo Thí Thần Thương một lần nữa, xem có thể khiến nó đạt cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo hay không.

Nhưng nếu chỉ dựa vào luyện chế, e rằng căn bản không thể hoàn thành, loại chuyện này chỉ có dựa vào Hệ Thống thôi diễn mới có thể làm được, hiện giờ Hệ Thống đang thôi diễn pháp tắc, căn bản không có cách nào thôi diễn con đường tiến giai của Thí Thần Thương.

Vì vậy kế hoạch này đành tạm thời gác lại.

Ôn Vũ thở dài một hơi, trong lòng nghĩ, Nữ Oa e rằng không bao lâu nữa sẽ có hy vọng thành Thánh, trở thành Thánh Nhân đầu tiên

giữa thiên địa.

Chương 139

Nhưng lúc đó, pháp tắc Lực Chi của ta cũng vừa vặn thôi diễn hoàn tất, như vậy, có lẽ ta cũng có thể trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới.

Những thứ Nữ Oa cần để thành Thánh phần lớn đều nằm trong tay ta, nếu đối phương đến tìm, có lẽ ta có thể tận dụng cơ hội này để giáo huấn đối phương một phen.

Ở đây, khóe miệng Ôn Vũ cong lên một nụ cười, hiện giờ ta đang chờ đối phương tự mình đưa đến cửa.

Tiếp theo, phần pháp tắc đã có Hệ Thống thôi diễn, ta cũng không cần thiết phải tiếp tục tham ngộ, chấp niệm hiện tại ta cũng không lĩnh ngộ được, có lẽ chỉ có thể tiếp tục tu luyện Đô Thiên Thần Sát Quyết.

Nghĩ vậy, Ôn Vũ trầm tĩnh tâm tư, bắt đầu tham ngộ Đô Thiên Thần Sát Quyết.

Đô Thiên Thần Sát Quyết với tư cách là công pháp truyền thừa của Tổ Vu, cốt lõi nhất là lợi dụng sát khí luyện thể, hiện giờ đang trong thời kỳ lượng kiếp thiên địa, sát khí giữa thiên địa là nồng đậm nhất, vừa hay có thể dùng để rèn luyện nhục thân.

Nhục thân của ta đã đạt Chuẩn Thánh viên mãn, thậm chí ẩn ẩn đang tiến tới cảnh giới Hỗn Nguyên, nếu tiến thêm một bước nữa có lẽ có thể tiên phong tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chỉ là trong đó cần hao phí bao nhiêu thời gian thì không thể biết được.

Không còn suy nghĩ nhiều nữa, Ôn Vũ toàn tâm toàn ý dồn vào

việc dùng sát khí luyện thể.

Thời gian trôi đi thật nhanh, thoáng chốc đã qua mấy ngàn năm.

Lúc đó, trong Thiên Đình của Yêu Tộc, một bóng người tuyệt mỹ đang tĩnh tọa, trên đỉnh đầu khánh vân hiển hiện, tam hoa tụ đỉnh, đang ở thời khắc quan trọng của việc ngộ đạo.

Không biết đã bao lâu, tất cả dị tượng trên đỉnh đầu của bóng người đó đều biến mất, bản thân người ấy cũng lông mày nhíu chặt, hiển nhiên lần tham ngộ này không mấy như ý.

Bóng người tuyệt mỹ đó chính là Nữ Oa, bế quan ngàn năm, tu vi cũng đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng lại luôn không thể lĩnh ngộ thấu ác niệm của bản thân, dẫn đến tu vi hiện tại ngàn năm vẫn đình trệ ở Chuẩn Thánh sơ kỳ không thể tiến lên.

Khi tu vi không thể đột phá, nàng lại dồn toàn bộ tâm tư vào đạo Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần, hy vọng có thể từ đó tham ngộ ra điều gì đó.

Nhưng lại không hề có manh mối nào, đối với cơ duyên thành Thánh cũng không có chút cảm ngộ nào, không khỏi khiến trong lòng sinh ra một tia ý niệm sa sút.

Nhưng trong quá trình tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, nàng cũng không phải không có được lợi ích gì, ít nhất Pháp Tắc Tạo Hóa của nàng đã có tiến bộ vượt bậc.

Khi Nữ Oa phát hiện ra điều đó, nàng cũng có chút kinh ngạc, vì những năm qua, Pháp Tắc Tạo Hóa của nàng đã một mạch đột phá, trực tiếp vượt qua trình độ pháp tắc chi liên đạt đến trình độ lĩnh ngộ hai tầng pháp tắc chi lực.

Cho dù không Trảm Tam Thi, tu vi của nàng cũng có thể đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Sau khi Pháp Tắc Tạo Hóa đột phá một cách kỳ lạ, Nữ Oa thậm chí cảm thấy Pháp Tắc Tạo Hóa mà nàng lĩnh ngộ có thể là chìa khóa để thành Thánh.

Lần tham ngộ không thành công này, tâm trạng nàng có chút tồi tệ, nàng muốn đi ra ngoài dạo chơi, thư giãn tâm trí, xem có thể tìm được phần cơ duyên thuộc về mình trong Hồng Hoang không.

Thế là Nữ Oa liền từ trong đại điện bước ra, đi về phía ngoại giới.

Đúng lúc đó, một nam tử tuấn mỹ mặc đạo bào bát quái bước vào, thấy Nữ Oa đang định đi ra ngoài, trên mặt lóe lên một tia dị sắc, trong ấn tượng của hắn, Nữ Oa cơ bản chưa từng rời khỏi đây nửa bước, nhưng nhìn biểu cảm trên mặt đối phương, trong lòng hắn đại khái cũng đã có chút suy đoán.

"Muội muội, lại đang vì không thể tham ngộ Hồng Mông Tử Khí mà phiền não sao?" Nam tử tuấn mỹ đó chính là ca ca của Nữ Oa – Phục Hy, thấy dáng vẻ của Nữ Oa liền mở lời hỏi.

"Ca ca, Hồng Mông Tử Khí đã ở đây lâu như vậy, nhưng lại luôn không có động tĩnh gì, lòng muội sốt ruột vô cùng." Nữ Oa nhìn Phục Hy đang đi tới, lông mày hơi nhíu lại, thở dài nói.

Nhìn dáng vẻ của Nữ Oa, Phục Hy có chút xót xa, mở lời an ủi: "Muội muội không cần sốt ruột, đã Đạo Tổ có lời nói trước, có đại công đức làm, vậy thì tất nhiên muội sẽ thành Thánh." "Hiện tại tuy không thể tham ngộ, đó chỉ có thể chứng minh thời cơ chưa đến mà thôi, hãy thả lỏng tâm trí đi." Nữ Oa thấy lời Phục Hy nói có lý, lông mày đang nhíu chặt hơi giãn ra một chút, nhưng vẫn có chút sốt ruột, lại nói: "Muội đã bỏ ra rất nhiều thời gian để tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, khiến ngay cả ác niệm của bản thân cũng không lĩnh ngộ được, tu vi càng không tiến bộ, vậy phải làm sao đây!" Nói xong, nàng lại thở dài thườn thượt, từ khi Phục Hy cũng đã bước vào Chuẩn

Thánh trung kỳ, trong số bốn vị hoàng giả của Yêu Tộc, chỉ còn một mình nàng ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, khiến trong lòng nàng càng thêm không cam chịu.

Muốn có thể khuấy động tâm cảnh của Nữ Oa, e rằng chỉ có đề thăng thực lực.

Những năm qua nàng nỗ lực tham ngộ Hồng Mông Tử Khí là vì điều này, không phải vì muốn sớm nhất có thể bước vào cảnh giới Thánh Nhân, để báo thù mối thù năm xưa sao.

"Ý niệm vốn xuất phát từ bản tâm, bản tính lương thiện, quả thực là một ý niệm khó tham ngộ nhất, nhưng cũng không cần vì thế mà sốt ruột.

Hẳn là những năm qua không ngừng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đã ảnh hưởng đến tâm cảnh, muội muội hãy dồn hết tâm tư xuống, rồi một hơi lĩnh ngộ nó thì tốt hơn." Phục Hy nói xong, rồi đưa ra cách suy nghĩ của mình.

Nữ Oa nghe vậy, gật đầu, trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy, thế là nói với Phục Hy: "Ca ca, muội đã bế quan trong Thiên Đình lâu như vậy, lòng không thể nào tĩnh lại, thế nên muội muốn rời Thiên Đình, du lịch khắp Hồng Hoang một phen, xem có thể tìm được cơ duyên thành Thánh không." Phục Hy nghe xong, thần sắc hơi biến, sắc mặt hiện lên vẻ lo lắng đậm đặc, vội vàng mở miệng nói: "Đã muội muội có ý định này, vậy ta sẽ cùng muội đi, hai người chúng ta cùng nhau, cũng có thể nương tựa nhau, dù sao Đại Lục Hồng Hoang không phải Thiên Đình, nơi đó cũng là địa bàn của Vu Tộc man di." Nữ Oa lắc đầu, từ chối nói: "Không cần đâu, muội tuy chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng với tư cách là Thiên Định Thánh Nhân, cũng không ai dám làm gì muội cả." "Muội đi Đại Lục Hồng Hoang không phải để gây sự, nếu gặp Vu Tộc muội cũng sẽ tránh đi, cố gắng không xung đột." Nói

đến đây, nàng dừng lại, rồi nở một nụ cười rạng rỡ nói: "Yên tâm đi ca ca, muội sẽ cẩn thận." Phục Hy thấy Nữ Oa lại nở nụ cười, cũng khẽ cười, tia lo lắng trong lòng hắn trong nháy mắt hóa thành hư vô, nhưng vẫn nhắc nhở: "Nếu thật sự gặp nguy hiểm, hãy chạy về Thiên Đình, ta tin rằng Đế Tuấn sẽ cảm ứng được." "Vâng." Nữ Oa gật đầu thật mạnh, cứ như thể lại khôi phục vẻ hoạt bát năm xưa, sau đó dưới ánh mắt chú ý của Phục Hy, chậm rãi đi về phía Nam Thiên Môn.

Khi bóng lưng Nữ Oa hoàn toàn biến mất trước mặt Phục Hy, hắn mới lưu luyến không rời thu lại ánh mắt, tiếp đó một mình quay về tĩnh thất, tiếp tục điều dưỡng thương thế.

Thương thế này là do một búa mà Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ đánh ra trước đó gây thành, hiện tại vẫn chưa phục hồi, có thể thấy một búa đó mạnh mẽ đến mức nào.

Nữ Oa từ biệt Phục Hy xong, một mình trên Đại Địa Hồng Hoang, để tránh rước lấy phiền phức không cần thiết, nàng đặc biệt ẩn giấu tung tích của mình, và che giấu toàn thân khí tức.

Lần này nàng đi là để tìm kiếm cơ duyên, nếu kinh động Vu Tộc, chuyến du lịch của nàng e rằng phải kết thúc tại đây.

Trên đường đi, Nữ Oa như một thiếu nữ bình thường, không ngừng đi bộ trên Đại Địa Hồng Hoang, thần thức chỉ cần một khi phát hiện người của Vu Tộc, lập tức tránh đi, không chút do dự.

Thế nên trong tình huống như vậy cũng không xảy ra chuyện kinh tâm động phách nào.

Trong khi Nữ Oa đang đi trên Hồng Hoang, trong đầu Ôn Vũ ở Bồng Lai Tiên Đảo cuối cùng cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của Hệ Thống.

“Đinh… Thôn Phệ Pháp Tắc tầng thứ sáu thôi diễn hoàn thành, mời Túc Chủ kiểm tra và nhận!” Nghe âm thanh nhắc nhở của Hệ Thống, trong lòng Ôn Vũ tức thì đại hỉ, chỉ cần Thôn Phệ Pháp Tắc đạt tầng thứ sáu, vậy thì chỉ cần tự mình lĩnh ngộ thêm một phen nữa, là có thể đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới.

Làm sao có thể không khiến ta kinh hỉ, thế là, ta đã tốn mười ức điểm năng lượng, giao Bản Mệnh Linh Bảo Thí Thần Thương cho Hệ Thống, để nó thôi diễn lên cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo.

Sau đó bắt đầu chỉnh lý lực lượng pháp tắc tầng thứ năm và tầng thứ sáu mà Hệ Thống đã thôi diễn, đợi sau khi hoàn toàn lĩnh ngộ thấu hai tầng lực lượng pháp tắc đó, ta sẽ trực tiếp tiến hành đột phá.

Chương 140

Cưỡng ép áp chế sự vui mừng trong lòng, Ôn Vũ lại bắt đầu chuyến bế quan dài đằng đẵng.

Lực lượng pháp tắc tầng thứ năm vẫn ở cấp độ Chuẩn Thánh, nhưng đã tiếp xúc với Đạo Hỗn Nguyên, còn tầng thứ sáu hoàn toàn là pháp tắc mà cảnh giới Hỗn Nguyên có thể nắm giữ.

Một hơi thôi diễn hai tầng, tuy rằng có thể trực tiếp hấp thu cùng lúc, nhưng những cảm ngộ này lại rất lộn xộn, cần phải chỉnh lý lại toàn bộ một lần, sau đó tự mình làm quen lại một lần nữa, như vậy sau khi đột phá, mới không gây ra phiền phức không cần thiết.

Đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, nhất định phải cẩn thận cẩn thận rồi lại cẩn thận, nếu một bước không đi đúng, sau này muốn siêu thoát sẽ vô cùng khó khăn.

Trong khi Ôn Vũ bế quan chỉnh lý lực lượng pháp tắc để đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, Nữ Oa vẫn đang đi bộ trên Hồng Hoang.

Chuyến đi Hồng Hoang lần này, những gì nàng thấy đều là những cuộc sát lục vô tận, bất kể đi đến đâu cũng không có hòa bình.

Ngay cả một số thôn làng tạm thời yên tĩnh, thì cũng thuộc về sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Những người trong các cuộc sát lục không ngừng này đều là Vu Tộc và Yêu Tộc, tuy rằng phần lớn Yêu Tộc đều đã di chuyển đến Thiên Đình, nhưng trên Đại Địa Hồng Hoang vẫn còn Yêu Tộc lưu lại.

Không chỉ có những người không muốn rời đi, mà còn có những người hóa hình sau này trên Đại Địa Hồng Hoang, thậm chí còn có

những người từ Thiên Đình xuống lịch luyện.

Dù sao cả ngày ở trong Thiên Đình bế quan, không bằng tiến bộ nhanh hơn trong những trận chiến không ngừng trên Hồng Hoang, người Yêu Tộc coi người Vu Tộc là đá lót đường, người Vu Tộc lại sao lại không coi Yêu Tộc là đá mài dao chứ.

Thế nên chỉ cần có nơi nào có Vu Yêu tồn tại, tất yếu đều có vô số trận chiến.

Từng trận chiến và sát lục, khiến Nữ Oa nhìn thấy cực kỳ không vui, lông mày sớm đã nhíu chặt lại.

Mặc dù tu vi Chuẩn Thánh, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại không có bao nhiêu, thậm chí rất nhiều đều bị ép buộc một cách bất đắc dĩ.

Nữ Oa nhìn những cuộc sát lục đó, trong lòng dâng lên vô tận cảm khái, Vu Yêu lưỡng tộc cơ bản đều là gặp mặt là đánh, hoàn toàn không có bất kỳ giao lưu nào, mỗi lần chiến đấu đều là bất tử bất hưu.

Nàng cũng có thể nhìn ra, hiện giờ Vu Yêu lưỡng tộc sớm đã không còn cơ hội bắt tay giảng hòa nữa, chỉ có một bên hoàn toàn tiêu diệt bên còn lại, chiến hỏa mới triệt để tắt ngấm.

Trên đường đi, Nữ Oa không ngừng cảm khái, trong lòng càng thêm bi ai trước những trận chiến giữa hai tộc, vì sao nhất định phải tranh đấu một mất một còn như vậy, chẳng lẽ không thể hòa bình chung sống sao?

Vì sao trên đời lại không có một chủng tộc yêu hòa bình chứ?

Đột nhiên, trong đầu Nữ Oa lóe lên một tia tinh quang, ngay sau đó, Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần bắt đầu rung động.

Nàng đã hiểu ra, đã lĩnh ngộ được cơ duyên thành Thánh, xem ra,

chủng tộc chính là mấu chốt trong đó.

Thế là nàng vội vàng áp chế sự vui mừng trong lòng, hoàn toàn chìm đắm xuống, bắt đầu tham ngộ những gì vừa suy nghĩ.

Tin rằng chỉ cần lĩnh ngộ thấu từ "chủng tộc" vừa được nhắc đến, việc thành Thánh chỉ còn chờ ngày!

"Chủng tộc?" Nữ Oa lẩm bẩm nói, những chủng tộc mà nàng biết có Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, có Vu Yêu lưỡng tộc hiện tại, những quần thể tiểu tộc còn lại đều ít nhiều có bóng dáng của chủng tộc.

Nhưng giữa các chủng tộc này, lại hoàn toàn không có một chủng tộc nào thực sự có thể chung sống hòa bình, không một ai không vì lợi ích của bản thân mà không ngừng bành trướng ra bên ngoài, từ đó dẫn đến chiến tranh giữa các chủng tộc.

Ngay cả nội bộ chủng tộc cũng thường xuyên có tranh đấu, Yêu Tộc nhìn qua có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng thực chất cũng ám lưu dũng động, lấy Yêu Sư mới được phong, vì hắn có danh vọng cao, nên rất nhiều Yêu Tộc đều đi theo hắn.

Như vậy đã ngấm ngầm hình thành hai phe phái, nếu không phải Yêu Sư hiện tại bị Đế Tuấn nắm thóp, e rằng thật sự có thể chia rẽ Yêu Tộc.

Còn mâu thuẫn giữa Vu Tộc thì lại càng rõ ràng hơn.

Đặc biệt là các bộ lạc do Chúc Dung và Cộng Công cầm đầu, thường xuyên xảy ra tranh đấu, ngay cả Đế Giang cũng không thể can thiệp vào các trận chiến đó.

Các chủng tộc này sinh ra cứ như thể là để chiến đấu vậy.

"Thế gian đã không có một chủng tộc như vậy, vậy tại sao không sáng tạo ra một chủng tộc chứ?" Nữ Oa lẩm bẩm nói, đồng thời tinh

quang trong mắt càng lúc càng rực rỡ, cứ như thái dương giữa đêm tối vậy.

Khi nàng nói đến mấy chữ "sáng tạo chủng tộc", Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần càng rung động mãnh liệt hơn, cứ như muốn dung hợp với Nguyên Thần vậy.

Điều này khiến trong lòng nàng càng thêm kiên định với pháp của bản thân, đồng thời cũng hiểu ra vì sao Pháp Tắc Tạo Hóa của nàng lại đột phi mãnh tiến.

Ở đây, nàng bắt đầu cảm ngộ Đạo Sáng Tạo trong Pháp Tắc Tạo Hóa của mình, một lát sau, Nữ Oa mở hai mắt, một ngón tay điểm ra, một đạo quang thúc rơi xuống trên một cây ngô đồng cổ thụ khổng lồ phía trước.

Ngay lập tức, dị tượng đột nhiên xuất hiện, trên cây ngô đồng đó dần dần tỏa ra quang mang dịu dàng, cứ như thể bên trong đang thai nghén điều gì đó, Nữ Oa chú ý quan sát sự biến hóa trong đó, rất lâu sau, quang mang trên cây ngô đồng đó đột nhiên tắt lịm, chuyển hóa thành một nữ tử áo xanh, dung mạo tú mỹ vô cùng.

Nữ tử áo xanh mở hai mắt, thấy Nữ Oa trước mặt, liền vội vàng cung kính bái lạy nói: "Bái kiến Nương Nương, đa tạ Nương Nương điểm hóa chi ân." Nữ Oa nhìn nữ tử áo xanh đó, không nói gì, vẫn luôn chú ý quan sát đối phương, chỉ thấy lông mày nàng lúc thì nhíu chặt, lúc thì giãn ra, như thể không hiểu điều gì.

Cảnh tượng như vậy, khiến nữ tử áo xanh trong lòng vô cùng căng thẳng, sợ mình làm sai điều gì.

Nữ tử cũng không dám lên tiếng hỏi, vẫn luôn chần chừ, không biết đã bao lâu, Nữ Oa cuối cùng cũng hồi phục lại, nhìn nữ tử nở một nụ cười rạng rỡ: "Không sao rồi, có thể đi được rồi." Đợi nữ tử đi rồi, Nữ Oa lại lần nữa chìm vào trầm tư, nàng nhìn ra tình huống

của nữ tử vừa rồi, hóa ra đó là Yêu Tộc, không thể coi là sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới, đối phương vẫn thuộc về một thành viên của Yêu Tộc.

Xem ra, muốn lĩnh ngộ được điểm này, con đường thành Thánh e rằng không hề dễ dàng.

Nữ Oa tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa suy tư, rốt cuộc làm thế nào mới có thể sáng tạo ra một chủng tộc mới đây?

Bất tri bất giác, nàng đi đến bên một hồ nước màu xanh biếc, lặng lẽ ngồi xuống giữa đó, đôi chân xinh đẹp nhẹ nhàng đặt vào trong nước, rồi tiếp tục suy tư.

Vô ý, ánh mắt nàng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong nước, khi thấy dáng vẻ của chính mình, trong đầu nàng tức thì lóe lên một tia linh quang, đồng thời trong lòng nàng không khỏi nghĩ, nếu lấy dáng vẻ của chính mình để sáng tạo ra một chủng tộc, liệu có thể đổi mới và độc đáo không?

Chương 141

Trong Hồng Hoang, bất kể là sinh linh nào, đều muôn hình vạn trạng, núi sông, khí vô hình, kỳ kim dị thạch, đều có khả năng hóa hình, nhưng chỉ cần một khi hóa hình, đều mang dáng vẻ tiên thiên đạo thể.

Nếu trực tiếp sáng tạo ra một chủng tộc sinh ra đã là tiên thiên đạo thể thì sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây, Nữ Oa lập tức bắt đầu thử nghiệm, nàng đưa tay cuộn lấy một nắm đất sét bên cạnh mình, múc một vốc nước đổ lên đất sét, ngay sau đó trong tay nàng hiện lên một đạo tạo hóa chi khí, sau khi đánh nó vào trong đó, đợi đất sét mềm ra, đôi tay nàng nhanh chóng nhào nặn trên nắm đất sét đó.

Không lâu sau đã nặn ra một hình người đất sét có hình dáng giống với mình, nàng đặt nó bên cạnh, sau khi hình người đất sét được tạo ra, nó rung động mấy cái rồi trực tiếp tan ra, biến thành một nắm bùn đất.

Nhìn thấy cảnh này, Nữ Oa lông mày hơi nhíu lại, nàng nhìn ra chỗ không ổn trong đó, xem ra dược liệu mà nàng dùng không đủ để khiến tiểu nhân hoàn toàn thành hình.

Vậy phải dùng dược liệu gì đây?

Nữ Oa trong lòng không khỏi âm thầm suy nghĩ, tay khấp động, cố gắng thôi diễn ra dược liệu nên sử dụng để nặn người đất sét.

Không lâu sau, sắc mặt nàng đột nhiên đại biến, tuy rằng đã thôi diễn ra dược liệu có thể sử dụng, nhưng mấy kiện đồ vật đó lại toàn bộ nằm trong tay một người, là người nàng không muốn gặp nhất.

Nhưng liên quan đến con đường chứng đạo của nàng, không thể từ bỏ, thế là, nàng cắn chặt răng, tâm thần bất an bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Mặc dù Ôn Vũ đã cách tuyệt khí tức và vị trí của Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng thiên ý sử nhiên, Nữ Oa vẫn có thể cảm ứng được đạo trường của ta.

Một ngày, Ôn Vũ từ trong chỉnh lý thức tỉnh, không chỉ vì đã hoàn tất việc chỉnh lý những lực lượng pháp tắc đó, mà còn vì Huyền Thanh báo bên ngoài đảo có người muốn gặp ta.

Nghe xong, Ôn Vũ làm sao không biết ai sẽ đến tìm, ở đây, khóe miệng ta cong lên một nụ cười mê người, lập tức đứng dậy, bóng dáng chợt lóe, đã ra ngoài Văn Đạo Các.

Rồi ta thấy Huyền Thanh và Huyền Diệp hai người đang với vẻ mặt sốt ruột nhìn vào trong các lầu, khi thấy Ôn Vũ đi ra, sắc mặt hai người đều như trút được gánh nặng.

"Lão gia, bên ngoài có một vị nữ tử xinh đẹp tự xưng là Nữ Oa muốn gặp." Giọng nói non nớt của Huyền Thanh truyền vào tai Ôn Vũ.

"Ta biết rồi." Ôn Vũ nhàn nhạt cười, tiếp đó tay cuốn một cái, đưa hai người lên, bay về phía bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Xuyên qua đại trận, ta thấy Nữ Oa đang đứng bên ngoài đại trận, sốt ruột nhìn vào cảnh tượng bên trong, khi thấy ta đi ra, trên mặt nàng hiện lên thần sắc vô cùng phức tạp.

Ôn Vũ thầm nghĩ Nữ Oa đang lo lắng ta sẽ không ra tiếp kiến nàng.

Nữ Oa trong lòng có chút do dự, nhưng một khi thành thánh, những nỗi lo lắng ấy liền tiêu tán vô ảnh vô tung.

Sau khi tới Bồng Lai Tiên Đảo, nàng trước tiên bị cảnh tượng kỳ dị bên trong làm cho chấn động.

Khi kêu mấy tiếng mà không có bất kỳ phản ứng nào, lòng nàng chợt thắt lại.

Mối quan hệ giữa nàng và Ôn Vũ gần như là bất cộng đái thiên, tuy đã vạn năm không gặp đối phương, nhưng vừa nghĩ tới sự cường đại biến thái của hắn, trong lòng nàng lại dâng lên một trận khổ sở.

Nàng thật sự sợ đối phương sẽ không thèm để ý mình.

Dù sao cũng là có việc cầu Ôn Vũ, cho nên Nữ Oa đành đứng bên ngoài đại trận, chờ đối phương xuất hiện.

Chờ đợi, không biết đã chờ bao lâu.

Một ngày, cuối cùng nàng cũng thấy ba bóng người từ trong bay ra, khiến vẻ mặt đang lo lắng của nàng cũng nhẹ nhõm đi phần nào.

Nhưng vừa nghĩ tới lát nữa phải cầu xin đối phương mượn đồ, trong lòng nàng lại dâng lên sự bất đắc dĩ và ưu sầu.

Những biểu cảm ấy hòa quyện vào nhau, tạo thành vẻ mặt phức tạp mà Ôn Vũ từng thấy trước đây.

Ôn Vũ thân ảnh đáp xuống trước mặt Nữ Oa, thần sắc bình đạm nhìn đối phương.

Phía sau hắn đứng một nam một nữ hai đồng tử đáng yêu, một trái một phải kéo vạt áo Ôn Vũ.

Lúc này, chúng đang đánh giá Nữ Oa, nhưng không hề nhìn ra điều gì, một đôi mắt tò mò nhìn lung tung khắp nơi, phảng phất như chưa từng thấy những cảnh tượng này bao giờ.

Chúng, đích xác là lần đầu tiên được chứng kiến thế giới bên ngoài.

Hai tiểu đồng tử từ khi được Ôn Vũ điểm hóa, vẫn luôn ở trong Văn Đạo Cung, tu luyện hoặc bồi dưỡng dược liệu.

Căn bản không thể đi ra thế giới bên ngoài, dù sao thì hiện tại đại trận cũng chưa mở.

"Đạo hữu tìm bần đạo, là vì chuyện gì?" Lúc này, Ôn Vũ lên tiếng, chỉ là ngữ khí vô cùng bình tĩnh, căn bản không thể nhìn ra bất kỳ chút cảm xúc nào.

Mặc dù hắn biết mục đích của đối phương, nhưng hắn sẽ không tự mình nói ra, nếu không nhất định sẽ khiến đối phương sinh nghi.

Nữ Oa nghe Ôn Vũ lên tiếng, trên mặt chợt lóe lên một tia chần chừ, nhưng lập tức trấn định lại, nói: "Không giấu đạo hữu, lần này bần đạo muốn mượn đạo hữu ba vật." Khi thôi diễn dược liệu cần thiết, nàng phát hiện ra vài kiện chí bảo cực kỳ trân quý, vì liên quan đến việc chứng đạo, nên lần thôi diễn đó khác với sự ẩn mình mơ hồ trước đây, mà trở nên vô cùng rõ ràng.

Nàng chỉ phát hiện ba vật đó đều nằm trong tay Ôn Vũ, khiến nàng nhất thời không thể chấp nhận.

Lúc này Nữ Oa đã tới đây, mang theo tâm tư quyết tâm phải có được, nàng cũng biết muốn mượn ba kiện chí bảo, đối phương nhất định sẽ làm khó mình.

Nhưng hiện tại nàng cũng không để ý nhiều như vậy nữa, nếu nàng chứng đạo thành Thánh Nhân, đối phương không chỉ có số phận bị chà đạp.

Trong lòng nàng, tâm tư chợt hoạt động mạnh mẽ.

Chương 142

"Ồ?

Mượn đồ ư?" Ôn Vũ giả vờ hỏi.

"Tam Quang Thần Thủy, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng." Nữ Oa một hơi nói thẳng tên ba kiện chí bảo cho đối phương.

Những thứ này đã nằm trong tay đối phương, cho dù có giấu cũng không giấu được, nếu không làm sao nàng có thể có được đây.

"Cái gì!

Ta lại có những thứ này ư?" Vẻ mặt Ôn Vũ chợt đại biến, phảng phất như bị kinh hãi, lạnh giọng nói.

Đương nhiên đây đều là diễn xuất của hắn, nếu không biểu hiện khoa trương một chút, khó mà kiếm thêm chút lợi lộc từ tay đối phương.

Thấy vẻ mặt của Ôn Vũ, Nữ Oa trong lòng thầm kêu không ổn, nàng lại quên mất mấy thứ nàng cần tuy ở trên người đối phương, nhưng đối phương lại không biết nàng làm sao biết được.

Nếu cứ khăng khăng giải thích, thì chỉ có thể nói cho đối phương chuyện sắp chứng đạo mà thôi.

Nữ Ooa suy nghĩ một lát trong lòng, rồi quyết định, mở miệng nói: "Nói thật cho ngươi biết, những thứ này là vật để ta chứng đạo, ta cũng thông qua thôi diễn mới biết chúng ở trong tay ngươi." Việc phải làm này cũng là bất đắc dĩ, nhưng nếu không nói ra, đối phương làm sao sẽ tin tưởng?

Chỉ là một khi nói ra, đối phương biết mình sắp chứng đạo, liệu

có dễ dàng giao cho kẻ địch không?

"Liên quan đến việc chứng đạo thành Thánh Nhân ư?" Ánh mắt Ôn Vũ chợt ngưng lại, lời nói trong miệng bỗng trở nên lạnh lẽo vô cùng, sắc mặt cũng âm trầm dị thường.

"Không sai, xin hỏi đạo hữu liệu có thể cho tại hạ mượn?" Nữ Oa thấy sắc mặt Ôn Vũ không tốt, nhưng cũng chỉ đành cứng rắn mở miệng hỏi.

"Hừ, chẳng lẽ ngươi không biết mối quan hệ giữa ta và ngươi là bất cộng đái thiên ư?" "Ngươi nghĩ ta sẽ dễ dàng giao những thứ này ra, để kẻ thù của ta siêu việt, để lại cho ta một đại phiền toái sao?" Ôn Vũ hừ lạnh một tiếng, tiếp đó có chút tức giận nói.

Những lời này cũng là suy nghĩ thật sự trong lòng hắn, nếu không biết Nữ Oa thành thánh là việc không thể nghịch chuyển, hắn thật sự không muốn giao những thứ này ra, để lại một tâm phúc đại họa.

Nhưng hiện tại hắn cũng sắp đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, cho dù đối phương thành Thánh Nhân, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn, nói như vậy, cho đối phương mượn cũng không có gì đáng trách.

Nữ Oa nghe trong lời nói của Ôn Vũ có chút tức giận, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, những thứ này rơi vào tay ai không tốt, cứ nhất định phải vào tay kẻ thù.

Nàng không biết rằng, Ôn Vũ đối diện nhìn vẻ mặt nàng, trong lòng đã sớm nở hoa rồi, những thứ này đối với hắn không có tác dụng lớn, nhưng hắn cũng không thể dễ dàng giao cho đối phương.

Hiện tại những gì hắn làm ra những biểu cảm này hiển nhiên là muốn Nữ Oa cảm thấy việc lấy được ba kiện chí bảo đó khó khăn biết bao.

Sau một lúc lâu, Nữ Oa đã khôi phục lại, trong lòng đã có quyết

định, cho dù phải trả giá lớn thế nào, nàng cũng phải có được ba vật đó.

Thế là nàng hít sâu một hơi, lạnh giọng nói: "Ta tự biết giữa ta và đạo hữu xác thực tồn tại hiểu lầm, nhưng ta chứng đạo thành thánh là việc tất nhiên, nếu để Đạo Tổ biết ngươi muốn ngăn cản ta thành thánh, e rằng bên đạo hữu sẽ khó ăn nói đó." Nữ Oa đột nhiên lôi Đạo Tổ ra cũng là ngẫu nhiên, Đạo Tổ đã nói rõ nàng nhất định có thể chứng đạo, là đệ tử thân truyền của đối phương, hắn tự nhiên sẽ bảo vệ nàng chu toàn.

"Ha ha, muốn lấy Đạo Tổ ra uy hiếp ta sao?

Ngươi đừng quên, ta cũng là một trong những Thánh Nhân được Thiên định." Âm thanh của Ôn Vũ càng lúc càng lạnh lẽo, phảng phất như vạn năm băng tuyết.

Lần này trong lòng hắn thật sự dâng lên lửa giận, không như lần trước giả vờ.

Ôn Vũ biết đối phương sẽ lấy Đạo Tổ ra uy hiếp, tuy hiện tại hắn không hề sợ đối phương, nhưng đó cũng chỉ có Thanh Liên Đạo Nhân mới có thể chống lại một chút, bản thân hắn, trước mặt Đạo Tổ vẫn như con kiến.

Nhưng, có Thanh Liên Đạo Nhân chống lưng, hắn đối với Hồng Quân không còn nhiều kính sợ như vậy.

Cho nên Nữ Oa lấy Đạo Tổ ra uy hiếp, hiển nhiên là đánh sai bàn rồi, nhưng hắn tự nhiên sẽ không biểu hiện ra những gì trong lòng.

Ôn Vũ tuy không phải đệ tử thân truyền của Hồng Quân, nhưng cũng như Nữ Oa, là Thánh Nhân được Thiên định, nếu Hồng Quân muốn ra tay trấn áp, Thiên Đạo e rằng cũng sẽ không cho hắn toại nguyện.

"……" Nữ Oa vừa nghe lời Ôn Vũ nói, sắc mặt tái mét, nhất thời nghẹn lời, chỉ nói được một chữ rồi không tiếp tục được nữa.

Nàng lôi Đạo Tổ ra mà vẫn không trị được đối phương, sự khó nhằn của Ôn Vũ vượt xa tưởng tượng của nàng, khiến nàng nhất thời bó tay bó chân, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, xem ra lần này thật sự không thể kết thúc trong hòa bình rồi.

"Đạo hữu, rốt cuộc thế nào ngươi mới chịu cho ta mượn ba vật đó?" Nữ Oa cắn răng, ngữ khí có chút bất đắc dĩ, nhìn qua như đã cúi đầu.

Ôn Vũ thấy vậy, cười lạnh một tiếng, không để ý tới đối phương, điều kiện chỉ khi đối phương đưa ra mới biết được ranh giới của nàng, như vậy hắn có thể tùy ý đưa ra yêu cầu trong phạm vi ranh giới đó.

Nữ Oa thấy Ôn Vũ không để ý tới, trong lòng một mảnh băng giá, nàng chậm rãi ổn định lại rồi mới vô lực nói: "Tại hạ có thể lập Thiên Đạo thề ngôn, sau khi chứng đạo sẽ hoàn trả nguyên số ba kiện chí bảo, đồng thời có thể đáp ứng đạo hữu ba điều kiện, đương nhiên, chỉ cần ba điều kiện không nằm ngoài khả năng chịu đựng của ta, ta đều sẽ tận lực làm." Ôn Vũ thấy Nữ Oa như vậy, biết đối phương đã hạ quyết tâm lớn, thế là sau khi liếc nhìn đối phương một cái, trong lòng hắn bắt đầu suy tính.

Trong ba kiện chí bảo, Tam Quang Thần Thủy có rất nhiều, cho dù đối phương dùng hết cũng không hề hấn gì, còn Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, e rằng sau khi dùng xong sẽ nhiễm rất nhiều công đức, có lẽ sau này sẽ biến thành Công Đức Chí Bảo cũng không chừng.

Như vậy, cũng không lỗ.

Còn về ba điều kiện mà đối phương nói, thì có thể suy nghĩ kỹ một

chút, rốt cuộc cần gì thì tốt.

Về pháp bảo, hiện tại hắn không cần, cho nên không có lý do gì để đưa ra.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một tia linh quang, phảng phất như có cảm hứng, trên mặt dần dần hiện lên một nụ cười.

Thế là hắn quay đầu lại, kiềm nén ý cười trong lòng, thay bằng một khuôn mặt vô cùng bình tĩnh, nói với Nữ Oa: "Ba điều kiện của ngươi không đủ, ta cần ngươi đáp ứng ta năm yêu cầu!" Nữ Oa vừa nghe, trong lòng vô cùng khổ sở, ba yêu cầu đã rất nhiều rồi, nếu tăng thêm hai cái nữa, làm sao nàng có thể hoàn thành!

Nhưng lúc này cũng không dung nàng do dự, đối phương đã mở miệng, chứng tỏ nếu đáp ứng đối phương thì sẽ cho mượn.

Chương 143

Thế là nàng cắn răng, trong lòng không còn do dự nữa, lớn tiếng nói: "Được, ta đồng ý!" "Ồ?

Ngươi không nghe xem ta yêu cầu gì mà đã trả lời ta rồi ư?" Ôn Vũ cười tủm tỉm nhìn Nữ Oa, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, phảng phất như muốn nhìn thấu nàng.

Mặc dù Nữ Oa là kẻ thù của hắn, nhưng không thể phủ nhận đối phương đích xác là một mỹ nhân hiếm thấy, thưởng thức một chút cũng không sao.

Thấy Ôn Vũ nhìn mình như vậy, Nữ Oa trong lòng chợt rùng mình, lạnh giọng nói: "Ta đã đồng ý rồi, sẽ không phản hối, ngươi cứ nói đi, có điều kiện gì." Nàng tin rằng, với thù hận sâu sắc giữa nàng và hắn, hiển nhiên không thể đưa ra yêu cầu kiểu phải hiến thân cho đối phương.

Chỉ cần không có loại yêu cầu đó, những thứ khác nàng đều có thể đáp ứng đối phương.

"Tốt, tốt, tốt!

Quả nhiên không hổ là người sắp chứng đạo, khí phách không phải người thường có thể sánh bằng." Ôn Vũ đột nhiên khen Nữ Oa một câu, không biết là châm chọc hay thật sự khen ngợi đối phương.

Tiếp đó, hắn hắng giọng, dùng giọng điệu cực kỳ bình tĩnh nói: "Thứ nhất, ta muốn Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu tộc.

Thứ hai, giao Chiêu Yêu Phiên trong tay ngươi cho ta.

Còn ba điều kiện còn lại, ta tạm thời chưa nghĩ ra, đợi khi nào ta nghĩ ra rồi sẽ nói cho ngươi biết." "Lời của ta đã nói rồi, ngươi hãy

suy nghĩ kỹ một chút đi, dù sao với mối quan hệ của ta, đây đã là ranh giới cuối cùng của ta rồi." Ôn Vũ nói xong, yên lặng đứng tại chỗ không nói gì nữa, tin rằng trong lòng đối phương sẽ có phán đoán.

Nữ Oa vừa nghe hai yêu cầu đầu tiên mà Ôn Vũ đưa ra, vẻ mặt chợt trắng bệch, đối phương cần những thứ đó đều là bảo vật quan trọng nhất của Yêu tộc.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận tuy có chút không bằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng không thể không nói, nó vẫn là trận pháp đỉnh cấp, thậm chí có thể nói, nếu Thánh Nhân không ra tay, e rằng cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng khó có thể phá vỡ phòng ngự của nó.

Còn Chiêu Yêu Phiên trong tay nàng, thì là chí bảo khống chế Yêu tộc, ngoại trừ Nguyên Thần của ba vị Yêu Hoàng khác ra, cơ bản tất cả Nguyên Thần của Yêu tộc đều bị thu vào trong đó, thậm chí cả Nguyên Thần của Yêu Sư Côn Bằng cũng ở trong đó.

Nếu giao cho đối phương, để toàn bộ Yêu tộc bị người ngoài khống chế, hậu quả không thể lường trước.

Bên Đế Tuấn cũng tuyệt đối không dễ ăn nói!

Chỉ là một bên là con đường thành thánh, một bên là vận mệnh của cả Yêu tộc.

Hai nan đề bày ra trước mặt Nữ Oa, khiến đôi mày nàng nhíu chặt lại, cho dù lựa chọn cái nào cũng sẽ khiến nàng tổn thất thảm trọng.

Sau một lúc lâu, cuối cùng nàng cũng hạ quyết tâm, lạnh giọng nói với Ôn Vũ: "Ta đồng ý!" So với vận mệnh Yêu tộc, hiển nhiên việc thành Thánh Nhân quan trọng hơn một chút.

Nàng nghĩ, nếu mình thành Thánh Nhân, đối phương trong tay nàng chẳng khác nào con kiến, khi đó, đoạt lại những thứ này cũng

không muộn, đây là suy nghĩ chân thật trong lòng Nữ Oa.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Ôn Vũ liên tiếp nói ba chữ "tốt", hiển nhiên vô cùng hưng phấn, lần này thật sự không uổng công, tuyệt đối khiến đối phương phải xuất huyết lớn rồi.

Ngay sau đó hắn lại mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì Nữ Oa đạo hữu hãy lập Thiên Đạo thề ngôn đi!

Như vậy ta cũng yên tâm hơn một chút." Nữ Oa nghe vậy, hừ lạnh một tiếng rồi thành thật lập lời thề bên cạnh, Ôn Vũ thì chăm chú lắng nghe, khi thấy trong đó không có bất kỳ điểm nào không thỏa đáng liền gật đầu.

Đối phương chỉ cần lập Thiên Đạo thề ngôn, thì hành vi của nàng sẽ bị Thiên Đạo ước thúc, nếu không làm những yêu cầu hắn đưa ra, Nữ Oa dù là Thánh Nhân Thiên Đạo, cũng sẽ chịu phản phệ của Thiên Đạo.

Ôn Vũ sở dĩ đưa ra yêu cầu về Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng là vì nhìn trúng sự huyền diệu và cường đại của nó.

Hắn định sau khi thành Hỗn Nguyên, sẽ mở Bồng Lai Tiên Đảo.

Khi đó, những Thánh Nhân kia cơ bản đều sẽ có xung đột lợi ích với hắn, nếu bị phát hiện trên Bồng Lai Tiên Đảo có nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, khó tránh khỏi sẽ có những kẻ mặt dày như Chuẩn Đề muốn chiếm làm của riêng.

Tuy trên đảo có Tiên Thiên Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận bảo vệ, nhưng e rằng không phải đối thủ của Thánh Nhân.

Nhưng nếu lấy Tinh Thần Quả Thụ trong sân làm trận cơ, lại bố

trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bằng vô số Chu Thiên Tinh Thần Phiên, dưới sự bảo vệ của song trọng trận pháp, phòng ngự nhất định sẽ vô song, ngay cả Thánh Nhân cũng phải cân nhắc.

Mặc dù hắn có niềm tin đối phương sẽ không phải đối thủ của mình, nhưng Bồng Lai Tiên Đảo là đạo tràng của hắn, tự nhiên phải bố trí kiên cố như thành đồng vách sắt, không thể có sai sót.

"Đạo hữu liệu có giao những thứ đó cho bần đạo?" Đôi mắt Nữ Oa tràn đầy hàn ý, lạnh giọng nói.

"Ha ha, đạo hữu cũng quá nóng vội rồi, thế này đi, sau khi ngươi giao những thứ ta yêu cầu, ta sẽ giao lại cho ngươi." Ôn Vũ cười nhạt nói, không hề vội vã, hiện tại hắn, có thể lừa được thêm lúc nào hay lúc đó.

Khi thấy ánh mắt Nữ Oa như muốn giết người, Ôn Vũ không hề bận tâm, hắn dừng lại một chút, nói: "Sao, chẳng lẽ đạo hữu không tin bần đạo?" "Hừ, đương nhiên không phải, chỉ là những thứ liên quan đến Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận ta không có sẵn, ta phải về lấy.

Còn Chiêu Yêu Phiên ta có thể đưa ngay bây giờ." Nữ Oa hừ lạnh một tiếng rồi giải thích, rồi ném ra một quả hồ lô màu vàng, trên hồ lô được bao phủ bởi những Đạo văn dày đặc, nhìn qua vô cùng kỳ lạ.

Ôn Vũ vươn tay đón lấy hồ lô, cẩn thận xem xét, khi thấy vô số Nguyên Thần bên trong, hắn mới vui vẻ thu lấy, xem ra đích xác là Chiêu Yêu Phiên không sai rồi.

Còn về Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tuy không vội, nhưng hắn cũng sẽ không để đối phương nợ trước, chỉ khi cầm trong tay hắn mới an tâm.

"Thế này đi, ta sẽ đưa Tam Quang Thần Thủy cho ngươi trước.

Về phần trận đồ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, ngươi hãy về lấy, sau khi giao cho ta, ta mới an tâm giao những thứ còn lại." Ôn Vũ nhàn nhạt nói, rồi lấy ra một cái bình đựng Tam Quang Thần Thủy ném cho đối phương.

Vẻ mặt Nữ Oa không tốt, nhưng lại không thể phát tác, chỉ đành lạnh lùng nhìn Ôn Vũ, rồi nhận lấy cái bình kiểm tra Tam Quang Thần Thủy bên trong.

Chương 144

Khi phát hiện không có vấn đề gì, trong lòng nàng cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn sâu vào Ôn Vũ một cái rồi trực tiếp rời đi, hiển nhiên là quay về lấy trận đồ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Ôn Vũ thấy vậy khẽ cười, quay người trở về Bồng Lai Tiên Đảo, chờ đợi Nữ Oa quay lại.

Thoáng cái đã qua nửa tháng, Nữ Oa cuối cùng cũng lại đến bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ đã sớm chờ đợi ở đây rồi, dù sao mọi thứ xung quanh Bồng Lai Tiên Đảo, đều không thể giấu hắn.

Lần này giữa hai bên không nói nhiều lời, Nữ Oa không nói một tiếng nào giao trận đồ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cho Ôn Vũ.

Ôn Vũ thấy vậy, chỉ khẽ cười, kiểm tra một lát, phát hiện không có vấn đề gì, rồi mới giao Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cho đối phương.

Nữ Oa nhận lấy hai kiện chí bảo xong, thậm chí không thèm nhìn, quay đầu rời khỏi đây, hiển nhiên không muốn ở lại cùng Ôn Vũ nữa.

Nhìn bóng lưng Nữ Oa rời đi, Ôn Vũ cũng không lên tiếng ngăn cản, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí rồi trực tiếp bước vào hư không, đuổi theo Nữ Oa.

Nữ Oa một đường không ngừng nghỉ, tới nơi trộn đất nặn người trước đó.

Nơi đây cách Bồng Lai Tiên Đảo mà Ôn Vũ ở không xa lắm.

Sau khi Nữ Oa tới đó, Nguyên Thần của nàng chấn động vô cùng mạnh mẽ, trong lòng không khỏi kinh hỉ vô cùng, hiển nhiên đây đích xác là con đường thành thánh.

Thế là nàng không còn do dự, lấy ra một nắm hoàng thổ, gió nhẹ thổi qua, lập tức bành trướng, hóa thành một mảnh hoàng mông mông rộng mấy mẫu.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Nữ Oa lóe lên một tia hân hoan.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng quả nhiên huyền diệu phi phàm.

Sau khi xé xuống một nắm hoàng thổ từ đó, nàng lại lấy ra một cái bình nhỏ như ngọc bích, từ trong đó lấy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy, hòa vào nắm hoàng thổ kia.

Sau khi hoàng thổ và Tam Quang Thần Thủy hòa quyện vào nhau, chúng tỏa ra ánh sáng lung linh mờ ảo, khí tức huyền diệu vô cùng cũng theo đó mà lan tỏa.

Ngay sau đó, một luồng Khí Tạo Hóa trong lòng bàn tay Nữ Oa nhanh chóng được đánh vào trong đó, rồi hai tay nàng như múa, không ngừng nặn nặn.

Thoáng cái, nàng đã nặn ra một vật kỳ dị, nó có ngũ quan thất khiếu, hai tay hai chân, sau khi rơi xuống đất, nó tự nhiên sinh trưởng, cao khoảng một trượng mới dừng lại, nhìn qua như một nam tử tráng kiện.

Nữ Oa thấy vậy cũng dừng động tác trong tay, chờ đợi một lát, phát hiện nó không còn như trước đây trực tiếp tan biến, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, nam tử cường tráng kia mở đôi mắt ra, nhìn về phía Nữ Oa, vội vàng bái lạy: "Bái tạ Thánh Mẫu Nương Nương." Nữ Oa không hề hay biết, bởi vì nàng đã đắm chìm vào đốn ngộ.

Chỉ thấy tay nàng đang cầm Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, trên đó bao phủ một lớp Khí Tạo Hóa mỏng, sau đó nàng lại rải Tam Quang Thần

Thủy lên đó, rồi kéo và vuốt xuống Cửu Thiên Tức Nhưỡng phía dưới.

Giữa cái vẫy tay, vô số bóng người lấp lóe, từng sinh linh giống như nam tử cường tráng kia được tạo ra, rơi xuống đất, đếm kỹ thì có tới mấy chục vạn.

Những sinh linh này vừa được tạo ra, lập tức cúi lạy từ xa, nhìn qua vô cùng linh động.

Nữ Oa không để ý, vẫn chìm trong đốn ngộ.

Lúc này, Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần của nàng đã gần như hoàn toàn hòa nhập vào Nguyên Thần, vô tận Đạo nghĩa từ đó hiển hóa ra, tạo thành một vầng hào quang rộng lớn, bao bọc Nữ Oa trong đó.

Động tác trên tay nàng không ngừng, mỗi lần vẫy tay, lại có mấy chục vạn người được tạo ra.

Khi số người bên trong đạt tới mấy trăm vạn, cuối cùng nàng cũng dừng lại, rồi mở đôi mắt đẹp ra, hưng phấn nhìn những thân ảnh phía trước.

Sau một lúc lâu, phảng phất như đã ngộ thấu điều gì, miệng nàng chứa đựng Đại Đạo chi âm, mở miệng nói: "Chúng sinh các ngươi do ta dựa theo Tiên Thiên Đạo Thể mà tạo ra, trời sinh bất phàm, cố ban tên là 'Nhân'." Chữ "Nhân" vừa thốt ra, đạo Hồng Mông Tử Khí mà Nữ Oa có được ngay lập tức dung hợp hoàn toàn với Nguyên Thần, khí tức trên toàn thân nàng bắt đầu thăng cấp.

Tất cả, đều bị một bóng người trong bóng tối nhìn thấy, nhưng Nữ Oa lại hoàn toàn không hay biết.

Người đó chính là Ôn Vũ, hắn đi theo để xem Nữ Oa tạo người thế nào.

Khi thấy nhân tộc đầu tiên ra đời, Ôn Vũ trong lòng chợt có sự minh ngộ, đồng thời hiểu rõ chấp niệm trong lòng mình.

Thế là, hắn lớn tiếng hô: "Trảm." Một đạo thanh ti từ trán hắn hiện ra, thoáng cái đã biến mất, căn bản không thể tìm thấy tung tích.

Cùng lúc đó, cảnh giới của Ôn Vũ vốn đang ở Chuẩn Thánh viên mãn đỉnh phong chợt bắt đầu rung động, phảng phất như sắp đột phá bất cứ lúc nào.

Hắn thầm kêu không ổn, ngay sau đó cả người nhanh chóng bước vào hư không, biến mất tại chỗ.

Nữ Oa vốn đang cảm ngộ cảnh giới đề thăng lại nhíu mày, bởi vì nàng vừa cảm nhận được một tia năng lượng ba động, nhưng thần thức quét tới đó lại là một khoảng không trống rỗng, không hề phát hiện ra điều gì.

Cảnh tượng này tuy khiến nàng sinh nghi, nhưng nàng cũng không truy cứu, mà bắt đầu chuyên tâm đột phá cảnh giới Thánh Nhân.

Lúc này, giữa thiên địa chợt truyền đến một trận chấn động, ngay sau đó vô số liên hoa vàng kim bay lả tả, chiếu sáng cả bầu trời thành một màu vàng óng.

Cùng với ánh kim quang rải xuống, vô số tường vân cuồn cuộn dâng trào, từ trên cửu thiên, một đạo kim quang công đức uyển chuyển như cầu vồng trực tiếp giáng xuống, tám tầng trực chỉ Nữ Oa, trong đó một tầng phân hóa thành hai phần, lần lượt rơi xuống Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, khiến hai dị bảo này trực tiếp thăng cấp thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Lại có một tầng bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo, nhập vào thân thể Ôn Vũ, nhưng hắn vẫn hoàn toàn không hay biết, hai mắt nhắm chặt, phảng phất như đang nhập định.

Bên Nữ Oa, sau khi hấp thu một lượng lớn công đức, tu vi của nàng bắt đầu tăng vọt như tên lửa, từ Chuẩn Thánh sơ kỳ một mạch đột phá cảnh giới Thánh Nhân, đạt tới Thánh Nhân sơ kỳ mới vừa vặn dừng lại.

Cùng với tu vi của Nữ Oa đột phá cảnh giới Thánh Nhân, giữa toàn bộ thiên địa, một cỗ uy áp Thánh Nhân khủng bố rộng lớn chợt lan tỏa ra, bao trùm cả Hồng Hoang đại địa.

Chương 145

Nhất thời, vô biên tử khí điên cuồng dũng động, cuồn cuộn chín vạn dặm, trên bầu trời có hoa linh khí bay lả tả, khí lành lan tỏa, hào quang vạn trượng.

Đại Đạo chi âm giáng xuống, liên hoa vàng kim bay múa, hương thơm ngào ngạt, vạn thú tề minh, trên đại địa dũng hiện từng đạo Đại Đạo, khiến vô số linh vật trong Hồng Hoang như cỏ cây, phàm thú, kỳ trân dị bảo đều được điểm hóa linh trí.

Cảnh tượng Nữ Oa thành thánh có thanh thế hùng vĩ, triệu chứng tường thụy khiến toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm nhận được, tất cả mọi người không ai không chấn động trong lòng, đầy vẻ kính sợ.

Sự cường đại của Thánh Nhân, một lần nữa được cảm nhận.

Mặc dù thanh thế nhỏ hơn khi Hồng Quân thành thánh, nhưng cái uy Thánh Nhân đó lại vô cùng quen thuộc.

Rất nhiều người trong lòng đều vô cùng kinh ngạc dị thường, bởi vì người đầu tiên thành thánh không phải Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, mà lại là Nữ Oa, đệ tử thân truyền cuối cùng dưới trướng Đạo Tổ.

Việc Nữ Oa được tôn làm Thánh Nhân khiến toàn bộ Yêu tộc đều rơi vào trạng thái sôi trào, bởi vì Thánh Nhân thứ hai giữa thiên địa lại thuộc về Yêu tộc, đương nhiên khiến họ vô cùng hưng phấn.

Thế là, tất cả Yêu tộc đều quỳ bái, cung kính nói: “Cung hạ Nữ Oa Nương Nương.” Nhưng trong Yêu tộc cũng có kẻ đầy vẻ phẫn hận, kẻ đầy vẻ phức tạp.

Kẻ phẫn hận đó tự nhiên là Yêu Hoàng Đế Tuấn, dù sao là Yêu Hoàng, thấy tất cả Yêu tộc đều quỳ bái Nữ Oa, trong lòng hắn không thể vui vẻ được.

Mặc dù Nữ Oa được phong là Oa Hoàng, nhưng nàng không có thực quyền trong Yêu tộc.

Giờ đây đột nhiên thành thánh, danh vọng của đối phương trong Yêu tộc nhất định sẽ tăng vọt, thậm chí âm thầm có xu thế vượt qua hắn.

May mắn thay Nữ Oa không có dã tâm, cũng không muốn quản lý chuyện Yêu tộc, điểm này ngược lại khiến Đế Tuấn hơi thả lỏng một chút, cho nên trên mặt hắn cũng treo nụ cười, chỉ là nụ cười đó nhìn qua có chút gượng gạo.

Người mang vẻ mặt phức tạp kia chính là Phục Hy.

Nữ Oa là em gái hắn, giờ đây được tôn làm Thánh Nhân, thân phận khác xa với hắn.

Không biết khi gặp lại Nữ Oa thì nên xưng hô thế nào đây?

Cùng lúc đó, trong Côn Luân Sơn, Tam Thanh với vết thương vừa mới lành lặn sau bao khó khăn, nhìn thấy Nữ Oa thành thánh xong, sắc mặt đều trở nên tái xanh, trong lòng càng tức giận không thôi.

Sinh Tử Đạo Nhân trấn thủ ở đây cũng có lợi ích cho tu hành, trong đó quan trọng nhất là tử khí ẩn chứa trong Huyết Hải.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, người coi trọng thể diện nhất, nhưng mọi thứ lại bị Nữ Oa đoạt đi mất, tâm tình của hắn làm sao có thể tốt được.

Còn về Thông Thiên, ngược lại là người bình tĩnh nhất trong ba người, tuy Nữ Oa thành thánh trước, nhưng cũng đã kích phát đấu chí trong lòng hắn, hắn tự tin sau khi thành thánh, nhất định có thể vượt

qua Nữ Oa!

Trong Tây Phương Linh Sơn, hai bóng người chăm chú nhìn về hướng Nữ Oa chứng đạo, đôi mắt phẳng phất như phun ra lửa, chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Vì lợi ích của Tây Phương, họ một lòng muốn Tây Phương vượt qua Đông Phương, nhưng vì Tây Phương quá nghèo nàn, giờ đây nhìn Nữ Oa thành thánh trước, tự nhiên là vô cùng ngưỡng mộ.

Nếu một trong hai người họ thành Thánh Nhân trước, tự nhiên có thể giành được nhiều tài nguyên hơn ở Đông Phương, để lấp đầy sự trống rỗng của Tây Phương.

Chỉ là nhìn hiện tại, mọi thứ đều trở thành một giấc mơ hão huyền, điều này cũng khiến hai người trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải nhanh chóng đột phá cảnh giới Thánh Nhân, nếu không sẽ mất đi tiên cơ!

Nữ Oa đứng bên bờ ao, tùy ý liếc nhìn nhân tộc rồi bắt đầu kiểm tra sự biến hóa của bản thân.

Không thể không nói, cảnh giới Thánh Nhân thật sự quá cường đại, hoàn toàn khác biệt một trời một vực so với Chuẩn Thánh.

Giữa cử chỉ, động tác đều mang theo một tia Thánh uy và lực Thiên Đạo.

Thậm chí nàng cảm thấy có thể lật tay trấn áp một Chuẩn Thánh.

Lúc này ánh mắt nàng dừng lại trên Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng được đặt tùy ý bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, sau một lúc lâu, nàng thở dài một tiếng, thu lại hai kiện Công Đức Linh Bảo hoàn toàn mới đó.

Còn về việc dùng để làm gì thì không thể biết được nữa.

Không còn để ý tới đám nhân tộc, Nữ Oa trực tiếp bước một bước, biến mất tại chỗ, chỉ để lại đám nhân tộc nhìn nhau, không hiểu gì.

Lúc này, một bóng người đột nhiên từ trong hư không bước ra, người này mặc đạo bào màu huyền hắc, trên đạo bào ẩn hiện sáu đạo kim luân, nhìn không rõ ràng.

Người đó chính là ác thi của Ôn Vũ, Sinh Tử Đạo Nhân.

Nữ Oa đứng dưới chân Bất Chu Sơn, nhìn về phía Thiên Đình, vẻ mặt trầm tư.

Giờ đây nàng đã trở thành Thánh Nhân, tự nhiên không thích hợp cư trú trong Thiên Đình, nếu ở lại Thiên Đình, thì những người Yêu tộc đó nhất định sẽ càng thân cận với Thánh Nhân nàng.

Như vậy, Đế Tuấn thân là chủ Thiên Đình, e rằng trong lòng sẽ không thoải mái.

Nàng vốn không có dã tâm lớn, không muốn nhúng tay vào chuyện Yêu tộc, nhưng hiển nhiên, sau khi thành Thánh Nhân, địa vị của nàng tự nhiên sẽ cao hơn Đế Tuấn, thân là Yêu Hoàng, cho dù nàng không quản, cũng sẽ có Yêu tộc xem nàng là người dẫn đầu.

Nếu vậy, Đế Tuấn làm sao có thể khống chế Yêu tộc đây?

Vì vậy, với tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, trấn thủ Huyết Hải là an ổn nhất, cơ bản có thể không lo lắng hậu họa.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Nữ Oa không khỏi sáng lên, đồng thời nàng lợi dụng Đại Đạo chi âm cất tiếng nói vọng khắp Hồng Hoang đại địa: "Ta sẽ khai mở Oa Hoàng Thiên trong Hỗn Độn.

Khi đó, sẽ tuyên giảng Đại Đạo tại Oa Hoàng Cung, hữu duyên giả đều có thể đến." Tuy chỉ là Thánh Nhân sơ kỳ, nhưng bằng vào pháp lực Thánh Nhân cộng thêm khả năng điều động lực Thiên Đạo,

việc khai mở một tiểu thế giới ở biên duyên Hỗn Độn tự nhiên là vô cùng đơn giản.

Chương 146

Còn về việc tuyên giảng Đại Đạo không gì khác ngoài việc như Hồng Quân, tập hợp khí vận.

Sau khi đột phá, nàng biết được tác dụng của khí vận, nó là thứ cực kỳ có lợi cho tu luyện, cho nên tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Đại Đạo chi âm của Nữ Oa truyền khắp cả Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang vốn đã kinh hãi lại một lần nữa dấy lên sóng gió lớn.

Việc khai mở đạo tràng trong Hỗn Độn không phải ai cũng có thể chứng kiến, Đạo Khai Thiên ẩn chứa trong đó nhất định có thể khiến rất nhiều người được lợi không nhỏ.

Huống hồ có Thánh Nhân đích thân giảng đạo, điều này càng khiến chúng đại năng trong lòng càng thêm chấn động không thôi, dù sao không ai có thể cưỡng lại được sự dụ hoặc của cảnh giới Thánh Nhân, kinh nghiệm của Thánh Nhân tự nhiên vô cùng trân quý.

Thế là, trong Hồng Hoang đại địa, vô số sinh linh đều rời khỏi động phủ của mình, đi về phía biên duyên Hỗn Độn, quan sát Nữ Oa khai mở đạo tràng, đương nhiên, họ càng mong đợi buổi giảng đạo sau đó.

Trong số đó cũng bao gồm Bàn Cổ Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng những người khác.

Trong Bàn Cổ Tam Thanh, Nguyên Thủy ban đầu có chút không thể gạt bỏ thể diện, dù sao sau khi Nữ Oa trở thành Thánh Nhân, nàng cao quý hơn họ một bậc, tuy họ cũng là Thánh Nhân được Thiên định, nhưng hiện tại dù sao cũng không phải, không thể nào lại phải khúm núm trước sư muội của mình.

Nhưng vì Lão Tử và Thông Thiên đều chọn đi đến đạo tràng của sư muội mình, khiến Nguyên Thủy một mình không thể ở lại, cuối cùng đành phải cắn răng đi cùng Lão Tử hai người.

Còn về lý do của Lão Tử và Thông Thiên thì rất đơn giản, không gì khác ngoài việc muốn học hỏi từ Nữ Oa, xem liệu có thể tìm thấy cơ duyên thành thánh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng mang mục đích giống như Lão Tử hai người đi đến biên duyên Hỗn Độn.

So với tất cả Thánh Nhân được Thiên định khác, họ là những người khao khát thành thánh nhất, thậm chí có thể nói, không ai có thể sánh bằng.

Xa xôi trong Thiên Đình, trong Yêu tộc, Phục Hy tự nhiên không nói hai lời, đã sớm động thân rời đi.

Đế Tuấn, thân là Yêu Hoàng, sau khi biết Nữ Oa muốn rời Thiên Đình tìm đạo tràng khác, trong lòng hắn chợt vô cùng hân hoỉ, hắn cũng hiểu rõ tâm ý của đối phương.

Thế là hắn lập tức dẫn theo Thái Nhất và toàn bộ Yêu tộc lao thẳng vào Hỗn Độn.

Khi chúng đại năng động thân đi về phía Hỗn Độn, Ôn Vũ sau khi chém chấp niệm, tu vi không thể áp chế được nữa, cuối cùng đã đợi được thời cơ đột phá.

Khác với Nữ Oa thành thánh bằng công đức, Ôn Vũ đi con đường pháp tắc chứng đạo, Nguyên Thần không cần ký thác vào Thiên Đạo, cho nên cũng không cần Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần của hắn cũng hoàn toàn bị hắn áp chế xuống.

Dù sao việc chứng đạo của hắn khác với sáu vị Thánh Nhân kia,

không cần đợi cơ duyên, lực pháp tắc một khi lĩnh ngộ cảnh giới Hỗn Nguyên là có thể đột phá.

Chỉ là độ khó trong đó lại vô cùng lớn, dù sao Hồng Quân Đạo Tổ cũng từng nói con đường Dĩ Lực Chứng Đạo là con đường khó đi nhất.

Lúc này, Ôn Vũ sắp bước lên con đường chứng đạo gian nan nhất.

Khi tâm thần hoàn toàn chìm xuống, hắn lập tức bắt đầu dẫn động lực pháp tắc tầng thứ sáu trong Nguyên Thần.

Oanh.

Cùng với lực pháp tắc được dẫn động, một tiếng trầm đục vang lên, trên thân thể Ôn Vũ phảng phất như có xiềng xích vô hình vỡ vụn, ngay sau đó pháp lực trong cơ thể hắn trong khoảnh khắc đó đã phát sinh biến hóa kỳ dị.

Lúc này, Ôn Vũ cảm nhận rõ ràng giữa thiên địa đang vận chuyển theo một quy tắc nào đó, trong lòng hắn hiểu rõ, đó nhất định là sự tồn tại của Thiên Đạo.

Pháp lực tuy đang phát sinh chất biến, nhưng lực pháp tắc của hắn lại không thể hiển hóa giữa thiên địa, như vậy, cảnh giới Hỗn Nguyên vẫn không thể đạt thành.

Cường giả Hỗn Nguyên thành công dựa vào Pháp Tắc chi Đạo, thủ đoạn quan trọng nhất của họ không gì khác ngoài việc có thể lợi dụng Đại Đạo của bản thân để phát động công kích giữa thiên địa.

Nhưng Thiên Đạo là sự tồn tại chủ tể giữa thiên địa, làm sao có thể để Đại Đạo khác ảnh hưởng đến địa vị thống trị của mình, tùy ý hiển hóa giữa thiên địa.

Cho nên Ôn Vũ hiểu rằng chỉ cần Đại Đạo của bản thân có thể cường hành hiển hóa giữa thiên địa, thì hắn có thể trở thành cường

giả Hỗn Nguyên tự do ngao du trong Hồng Hoang, cũng có thể phát huy ra thực lực mạnh nhất.

Như vậy, cường giả Hỗn Nguyên có thể sử dụng Đại Đạo tự nhiên sẽ mạnh hơn Thánh Nhân thành công nhờ công đức.

Đối phương tuy có thể mượn lực Thiên Đạo, nhưng đó chỉ là tạm thời, làm sao có thể chống lại cường giả Hỗn Nguyên đã lĩnh ngộ Đại Đạo đây?

Nhưng một khi Thiên Đạo không thể thừa nhận Đại Đạo hiển hóa, thì chỉ có thể tìm cách khác, hoặc đi vào Hỗn Độn hiển hóa Đại Đạo của bản thân, từ đó đột phá Hỗn Nguyên.

Chỉ là như vậy, không thể nào tiến vào Hồng Hoang nữa, dù sao trong thân thể cũng ẩn chứa một loại Đại Đạo.

Thanh Liên Đạo Nhân thì khác, hắn là do ba đóa sen được thai nghén trong Hồng Hoang, bản nguyên dung hợp đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, tương đương với nhục thân chứng đạo.

Pháp tắc Hỗn Độn cũng là sau khi chứng đạo mới lĩnh ngộ theo bản nguyên, cho nên sẽ không bị Thiên Đạo bài xích.

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt Ôn Vũ lóe lên một tia sắc bén, đồng thời khí tức trên thân thể không ngừng phun trào, đã đi một bước, tự nhiên không thể từ bỏ, cho nên tiếp theo, điều hắn phải làm là để Đại Đạo Thôn Phệ cường hành hiển hóa giữa thiên địa.

Không còn do dự, tâm thần khẽ động, Đại Đạo Thôn Phệ tầng thứ sáu đột nhiên bạo phát, pháp lực trong cơ thể hắn cũng trong khoảnh khắc đó sôi trào, phảng phất như sắp bạo tẩu.

Khí tức trên người hắn cũng theo đó mà tăng vọt, nằm giữa Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên, chỉ cần đi thêm một bước nữa, là có thể trực tiếp đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên.

Lúc này, một cỗ lực Thiên Đạo cực kỳ mạnh mẽ đột nhiên hiện ra, trực tiếp tác dụng lên Đại Đạo Thôn Phệ trong cơ thể hắn, không ngừng trấn áp lực Đại Đạo của hắn.

Cảnh tượng đột nhiên xuất hiện này, khiến Ôn Vũ vốn đã có chút chuẩn bị cũng trở tay không kịp, bởi vì cỗ sức mạnh này thật sự quá cường đại, như tinh không rộng lớn, khiến lực Đại Đạo của hắn căn bản không thể động đậy.

Chương 147

Ôn Vũ không muốn từ bỏ, trên mặt hiện lên thần sắc kiên nghị vô cùng, cho dù lực Thiên Đạo có mạnh đến đâu, hắn cũng phải xông phá xiềng xích.

Thế là, hắn gầm lên một tiếng, lực Pháp Tắc Thôn Phệ phun trào, cố gắng cùng lực Thiên Đạo phân đình kháng lễ.

Trên đỉnh đầu Ôn Vũ, một hắc động khủng bố hiện ra, ngay sau đó từ trong đó bạo phát ra một cỗ lực thôn phệ khủng bố, không ngừng hấp thụ lực Thiên Đạo.

Ban đầu lực Thiên Đạo dường như không để cỗ lực thôn phệ này vào mắt, không có chút động tĩnh nào, chỉ không ngừng trấn áp Pháp Tắc Thôn Phệ, nhưng cùng với lực thôn phệ không ngừng tăng lên, lực Thiên Đạo lại có chút không chịu nổi, một phần lực Thiên Đạo hóa thành từng mảnh nhỏ, chậm rãi bay về phía hắc động.

Sự khủng bố của Pháp Tắc Thôn Phệ, không vật gì không thôn phệ, không vật gì không cắn nuốt.

Lực Thiên Đạo phát hiện ra sự dị thường sau đó, dường như có chút bất ngờ, thế là cỗ lực lượng khủng bố kia trong khoảnh khắc đó tăng cường, khiến hắc động vốn đang hiển hóa trên đỉnh đầu Ôn Vũ rung chuyển không ngừng, phảng phất như sắp sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhưng Ôn Vũ làm sao có thể để lực Thiên Đạo đắc ý, trong lòng hắn kiên quyết, các pháp tắc Đại Đạo khác của hắn cũng được dẫn động, nhất thời, giữa thiên địa Bồng Lai Tiên Đảo, những luồng thần quang năm màu lục sắc lần lượt hiển hóa, các loại khí tức pháp tắc khủng bố lan tỏa ra.

Ngay sau đó, Ôn Vũ trực tiếp khống chế những lực pháp tắc này,

hội tụ về phía hắc động thôn phệ.

Khi những lực pháp tắc này dung nhập vào hắc động thôn phệ do Pháp Tắc Thôn Phệ hóa thành, toàn bộ hắc động thôn phệ phảng phất như bạo tẩu, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa trong khoảnh khắc đó bạo phát ra.

Trên hắc động thôn phệ vốn một màu đen kịt như vực sâu không đáy, lóe lên ánh huỳnh quang năm màu lục sắc, đó chính là hiệu quả của các lực pháp tắc khác mà Ôn Vũ lĩnh ngộ tác dụng lên hắc động thôn phệ, khí tức khủng bố không ngừng phun trào.

Cùng lúc đó, hắc động thôn phệ trên đỉnh đầu hắn lại chậm rãi lớn mạnh, ban đầu chỉ có mấy trượng, sau một lát trực tiếp bạo tăng lên trăm trượng.

Cùng với hắc động thôn phệ không ngừng biến lớn, lực thôn phệ bạo phát từ trong đó cũng càng lúc càng cường đại, khiến mọi thứ trên Bồng Lai Tiên Đảo đều cuồn cuộn đổ về phía hắc động.

Ôn Vũ không thể để đạo tràng của mình bị hủy trong chốc lát, thế là thân hình hắn chợt động, cả người trong khoảnh khắc đó biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, hắn đã ở trong Đông Hải vô tận, lơ lửng trên bầu trời.

Khoảnh khắc này, hắc động thôn phệ trên đỉnh đầu hắn vẫn đang không ngừng khuếch trương, hiện giờ đã đạt tới ngàn trượng, vẫn không có xu thế dừng lại.

Ôn Vũ yên lặng chờ đợi, sau một lúc lâu, một hắc động khủng bố vạn trượng hiện ra trên đỉnh đầu hắn, nhìn từ xa phảng phất như vực sâu vô biên, khiến người ta nhìn vào mà kinh hãi.

Trong hắc động thôn phệ vạn trượng, lực thôn phệ đã đạt tới một mức độ kinh người, không gian xung quanh hắc động đã sớm vỡ vụn,

lộ ra một mảng hư không mịt mờ, khiến hắc động thôn phệ nhìn qua phảng phất như tồn tại trong hư không.

Trên bầu trời, linh khí thiên địa đã sớm vô cùng loãng, hiển nhiên đã bị hắc động thôn phệ đi mất, trên không trung bỗng nhiên xuất hiện vô số cuồng phong dữ dội, gào thét xoáy về phía hắc động.

Trên đại hải, cùng với sự tấn công của cuồng phong và sự kéo của lực thôn phệ, hình thành từng cơn lốc xoáy khổng lồ, cao tới trăm trượng, trực xông lên tận trời, phảng phất như cự long gào thét lao vào hắc động.

Cảnh tượng đó phảng phất như hủy thiên diệt địa, khủng bố tới cực điểm.

Cảnh tượng đang diễn ra này, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm nhận được.

Đặc biệt là Nữ Oa đang đứng ở biên duyên Hỗn Độn chuẩn bị khai mở đạo tràng, sắc mặt nàng kinh hãi vô cùng, nhất thời dừng động tác trong tay.

Chúng đại năng đứng bên cạnh nàng đôi mắt đã sớm bị kinh hãi thay thế, cỗ khí tức khủng bố kia, hoàn toàn không phải thứ họ có thể chịu đựng.

Bàn Cổ Tam Thanh lúc này đã sớm trố mắt đứng nhìn, trong lòng càng dâng lên một trận lạnh lẽo, ba người không khỏi đồng thời nghĩ, rốt cuộc là kẻ quái vật nào mà kinh khủng đến vậy.

Lão Tử có chút ngây ngốc mở miệng nói: "Hắn sắp chứng đạo rồi ư?" Thông Thiên bên cạnh cũng vẻ mặt tương tự, thở ra một hơi nói: "Chắc vậy, chỉ là vì sao thanh thế tạo thành lại khủng bố đến vậy?" Nguyên Thủy nghe hai người nói chuyện, vẻ kinh hãi trong mắt chợt biến mất, chuyển hóa thành một mảnh lạnh lẽo, hiển nhiên việc Ôn

Vũ thành thánh vào lúc này càng khiến hắn không vui.

Lão Tử trầm ngâm một lát, trong mắt lóe lên tinh quang, chậm rãi nói: "E rằng hắn đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo, không giống như chúng ta thành Thánh Nhân." "Cái hắc động trên đỉnh đầu kia chính là Pháp Tắc chi Đạo hiển hóa, nhìn qua giống như Đạo Thôn Phệ." Thông Thiên nghe vậy, gật đầu, không nói gì nữa, bởi vì lúc này hắn không biết dùng từ ngữ nào để hình dung sự điên cuồng của đối phương nữa.

Bên Ôn Vũ, cùng với hắc động thôn phệ trên đỉnh đầu hóa thành vạn trượng, lực thôn phệ không ngừng bạo tăng, những lực Thiên Đạo trấn áp Đại Đạo Thôn Phệ, cuối cùng không chịu nổi áp lực, lần lượt vỡ vụn, không ngừng rơi vào trong hắc động thôn phệ.

Ngay sau đó Ôn Vũ cảm thấy trong Nguyên Thần của mình, xiềng xích tác dụng lên pháp tắc trong khoảnh khắc đó biến mất, khí tức trên người hắn cũng theo đó mà tăng vọt.

Thoáng cái đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng tu vi của hắn lúc này vẫn chưa dừng lại, vẫn đang không ngừng đề thăng, cảnh tượng này ngay cả Ôn Vũ cũng chưa từng thấy.

Khi tu vi của hắn đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, cảm giác đề thăng đó mới vừa vặn dừng lại.

Cùng lúc đó, hắc động thôn phệ trên đỉnh đầu Ôn Vũ hóa thành một đạo lực Đại Đạo màu đen nhập vào hư không, thanh thế hủy thiên diệt địa đó cũng trong khoảnh khắc đó dừng lại, thiên địa dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Lúc này, Ôn Vũ cảm nhận rõ ràng giữa thiên địa xuất hiện thêm sức mạnh của Pháp Tắc Thôn Phệ, giữa cử chỉ, động tác, hắn có thể sử dụng sức mạnh pháp tắc mạnh nhất của bản thân trong Hồng Hoang.

Ôn Vũ trong Pháp Tắc Thôn Phệ cảm nhận được khí tức của mấy loại pháp tắc khác, hiển nhiên là những lực pháp tắc khác dung hợp vào Pháp Tắc Thôn Phệ.

Giờ đây những pháp tắc này cũng vì Pháp Tắc Thôn Phệ mà có thể hiển hóa giữa Hồng Hoang, không nghi ngờ gì là khiến hắn có thêm rất nhiều thủ đoạn đối địch.

Mặc dù Đạo Quả pháp tắc trong Nguyên Thần của Ôn Vũ là sự dung hợp của các pháp tắc, nhưng hắn cũng có thể sử dụng lực pháp tắc đơn độc trong đó, có thể căn cứ vào các tình huống khác nhau mà sử dụng các pháp tắc khác nhau, chỉ là về uy năng chắc chắn sẽ yếu hơn nhiều so với pháp tắc dung hợp.

Khi khí tức trên người Ôn Vũ hoàn toàn ổn định lại, giữa thiên địa vang lên từng trận thiên âm du dương, phảng phất như đang chúc mừng hắn.

Từng cỗ Đạo vận ẩn chứa Đạo Hỗn Nguyên tự nhiên từ trong thân thể hắn lan tỏa ra, trên Đông Hải, Thánh uy khủng bố đột nhiên giáng lâm, không lâu sau lan tràn khắp cả Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, giữa thiên địa, tử khí cuồn cuộn dâng trào, bao phủ chín vạn dặm, vô tận tiên linh chi khí thăng đẳng, ngưng tụ thành kim hoa, như ý, liên đài và các loại thần thánh chi vật, hương thơm kỳ dị phiêu đãng trong không khí, hàng vạn đạo khí lành lần lượt rải xuống.

Khoảnh khắc này, toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa sôi trào, loại dị tượng này không lâu trước mới thấy, vậy mà bây giờ lại xuất hiện.

Ý nghĩa của loại dị tượng này xuất hiện, tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng, hiển nhiên, lại có một vị Thánh Nhân xuất thế.

Vị Thánh Nhân này khí tức lan tỏa trên người lại khủng bố hơn

rất nhiều so với khí tức khi Nữ Oa thành thánh, thậm chí cảm giác không phải ở cùng một cấp độ.

Chương 148

Nhất thời, tất cả mọi người đối với Ôn Vũ, vị Thánh Nhân mới tấn phong này, đều tràn đầy kính sợ.

Biên duyên Hỗn Độn, sắc mặt Nữ Oa âm trầm vô cùng, trong lòng phảng phất như có một cái gai mắc kẹt, khiến toàn thân nàng khó chịu.

Nàng cũng không ngờ, đối phương lại nhanh chóng thành thánh như vậy, nhìn qua thực lực của Ôn Vũ còn mạnh hơn nàng rất nhiều.

Cảnh tượng như vậy khiến kế hoạch vốn tốt đẹp của nàng trong khoảnh khắc đó bị phá vỡ.

Chú mục nhìn một lát, Nữ Oa lạnh hừ một tiếng rồi quay đầu đi, không nói gì nữa, không muốn nhìn thấy đối phương một chút nào.

Còn về Tam Thanh lúc này vẻ mặt càng thêm đặc sắc, trước đó vừa trải qua cảm giác thất bại khi Nữ Oa thành thánh, lần này lại bị Ôn Vũ vượt qua, không khỏi khiến trong lòng họ một trận bốc hỏa đồng thời cũng có chút bất đắc dĩ.

Vốn dĩ họ cho rằng mình có thể thành thánh trước, vậy mà lại bị Ôn Vũ hai người bỏ xa phía sau.

Hai vị Thánh Nhân đầu tiên xuất hiện giữa thiên địa, thì những Thánh Nhân sau này xuất thế hiển nhiên sẽ không còn nhiều kinh ngạc và kính sợ như hai vị đầu tiên nữa.

Ôn Vũ cảm nhận xong sự biến hóa của thân thể, trong lòng kích động dị thường, thân thể Hỗn Độn Ma Thần của hắn trong khoảnh khắc đó cũng đột phá bình cảnh, đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thân thể Hỗn Độn Ma Thần đạt cảnh giới Hỗn Nguyên, khác biệt một trời một vực so với nhục thân trước đó, trước đây tuy cũng có thể

cảm ngộ rõ ràng lực pháp tắc giữa thiên địa, nhưng lúc này lại phảng phất như những lực pháp tắc này như có trật tự vậy vây quanh hắn, như những con mèo con ngoan ngoãn, dường như lúc nào cũng có thể nắm bắt để cảm ngộ.

Trong đó, cảm nhận rõ ràng nhất là lực Pháp Tắc Thôn Phệ, Ôn Vũ biết, bởi vì lực bản nguyên của hắn là Pháp Tắc Thôn Phệ, tự nhiên là thân cận nhất với Pháp Tắc Thôn Phệ.

Ôn Vũ trong lòng hiểu rõ, sau khi có một thân thể cường đại như vậy, sự tiến bộ của lực pháp tắc nhất định sẽ vô cùng nhanh chóng, xa không phải người thường có thể sánh bằng.

Thu lại những suy nghĩ đó, hắn ngẩng đầu nhìn Nữ Oa ở biên duyên Hỗn Độn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng, trong lòng thầm nghĩ, kế hoạch trong lòng Nữ Oa e rằng phải thất bại rồi.

Ôn Vũ thu hồi ánh mắt, bước một bước, biến mất trên Đông Hải.

Cùng với sự rời đi của hắn, thiên địa đột nhiên khôi phục lại bình tĩnh, cỗ Thánh uy khủng bố kia cũng biến mất tăm.

Sự biến mất của Thánh uy khiến mọi người không khỏi cảm khái, họ biết, sau ngày hôm nay, trên đầu tất cả mọi người đều sẽ treo hai vị Thánh Nhân.

Ôn Vũ trở về Bồng Lai Tiên Đảo sau đó, trực tiếp mở hoàn toàn ba tòa tiên đảo đại trận, để ba tòa tiên đảo hiện thế.

Giờ đây hắn đã thành Thánh Nhân, không có ai có thể uy hiếp hắn, cho nên cũng không cần thiết phải ẩn giấu nữa.

Cùng với ba tòa tiên đảo đại trận được mở ra, tiên đảo chấn động không ngừng, sương mù quanh năm không tan cũng đã loãng đi rất nhiều, khiến ba tòa tiên đảo bao phủ trong sương mù, mơ hồ không nhìn rõ, càng lộ vẻ tiên gia.

Nhất thời, vô số hào quang từ giữa thiên địa dũng lên, hòa quyện với sương mù và tiên thiên linh khí trên ba tòa tiên đảo, giữa sự hiển hóa của thần quang, nhìn qua thần thánh phi phàm.

Khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang vốn đang cảm khái, khi cảm ứng được sự biến hóa trên Đông Hải, tất cả mọi người đều chấn động không thôi.

Cỗ khí tức cổ xưa và tiên linh chi khí nồng đậm tỏa ra từ tiên đảo, ngay cả Côn Luân Sơn cũng chưa chắc đã sánh bằng.

Trong mơ hồ, họ nhìn thấy trên Bồng Lai Tiên Đảo lớn nhất, một quần thể cung điện hùng vĩ tọa lạc, Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, Quế Điện Lan Cung, Ngọc Lâu Kim Các, tiên khí phiêu diêu.

Xung quanh quần thể cung điện, cổ thụ che trời, núi đá sừng sững, chim hót hoa hương, rừng rậm trúc xanh, vô số kỳ trân dị quả khắp nơi, khiến người ta nhìn mà không rời mắt được.

Những cảnh tượng kỳ dị đó, khiến tất cả mọi người đều cảm thán tuyệt đối là tiên cảnh khó tìm trên thế gian.

Lúc này, từ trong cung điện nội viện của Bồng Lai Tiên Đảo truyền ra một âm thanh vang dội, truyền khắp cả Hồng Hoang: "Kể từ hôm nay, Bồng Lai Tam Tiên Đảo là đạo tràng của Huyết Văn Thánh Nhân ta.

Một trăm năm sau, ta sẽ tuyên giảng Đại Đạo tại Văn Đạo Cung, hữu duyên giả đều có thể đến!" Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều kinh hỉ không thôi.

Họ vừa mới được tận mắt chứng kiến cảnh tượng khi vị Thánh Nhân kia thành thánh, uy năng hủy thiên diệt địa đó, khiến họ kinh ngạc rất lâu.

Đối với việc một vị Thánh Nhân Hỗn Nguyên cường đại như vậy

tuyên giảng Đại Đạo, tất cả mọi người đều vô cùng mong đợi, nhất định có thể khiến họ có thu hoạch.

Nhất thời, gần như tất cả mọi người đều quyết định nhất định phải đi đến Bồng Lai Tiên Đảo để nghe Huyết Văn Thánh Nhân giảng đạo.

Trong Văn Đạo Các, Ôn Vũ yên lặng ngồi trên bồ đoàn, vô cùng hài lòng với những gì đã xảy ra hôm nay.

Trải qua vô số năm, cuối cùng hắn cũng tu thành cảnh giới Hỗn Nguyên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên pháp tắc gian nan nhất.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy không thể bất tử bất diệt như Thánh Nhân Thiên Đạo, nhưng lại tự do tự tại vô cùng, không bị Thiên Đạo ước thúc, địa vị ngang hàng với Thánh Nhân.

Ôn Vũ sở dĩ quyết định một trăm năm sau tuyên giảng Đại Đạo, cũng mang tâm tư giống như Nữ Oa, muốn thu thập khí vận của chúng sinh.

Thứ hai, hắn cũng có ý định thu đồ đệ.

Nếu sau này muốn tranh phong với các Thánh Nhân khác, đệ tử là không thể thiếu, thân là Thánh Nhân tự nhiên không thể tự mình làm mọi việc, rất nhiều chuyện cần đệ tử đi làm.

Còn về việc định ra thời gian một trăm năm, thì là vì có rất nhiều thứ cần chuẩn bị.

Thí Thần Thương đã được hệ thống thôi diễn hoàn tất, đạt tới cấp Tiên Thiên Chí Bảo, Ôn Vũ cần tế luyện lại một phen.

Thứ hai, Ôn Vũ muốn củng cố tu vi của bản thân, mỗi một bước của cảnh giới Hỗn Nguyên đều phải ổn định vững chắc, lực pháp tắc của hắn vẫn chưa lĩnh ngộ tới tầng thứ trung kỳ Hỗn Nguyên, vẫn đang ở trạng thái tầng thứ sáu.

Lần này trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, có một phần lớn nguyên nhân là do thôn phệ lực Thiên Đạo mà thành.

Chương 149

Nếu không củng cố tu vi cẩn thận, dễ dàng gây ra căn cơ hư phù, cho nên đây là một bước không thể thiếu.

Những lực Thiên Đạo kia tuy bị thôn phệ, nhưng những chí lý ẩn chứa trong đó vẫn tồn tại, hắn cần lợi dụng Thôn Thiên Đạo Kinh để luyện hóa những chí lý này, từ đó chuyển hóa thành cảm ngộ của bản thân, như vậy có lẽ cũng có thể khiến cảnh giới của hắn đạt được đột phá không nhỏ.

Đã quyết định như vậy, Ôn Vũ lập tức hành động.

Trong thời gian Ôn Vũ bế quan, Nữ Oa và những người khác ở biên duyên Hỗn Độn đã sớm không còn tâm tình nữa.

Sau khi khai mở Oa Hoàng Cung, nàng lập tức bắt đầu tuyên giảng Đại Đạo, buổi giảng đạo lần này chỉ kéo dài một trăm năm rồi kết thúc vội vàng.

Cũng bởi vì rất nhiều đại năng vào thời điểm sắp hết một trăm năm đã tâm tư xao nhãng, hiển nhiên bị việc Ôn Vũ sắp tuyên giảng Đại Đạo ảnh hưởng.

Nhưng vì ngại đối phương là Thánh Nhân, rất nhiều người đành tiếp tục ở lại đó.

Nữ Oa tự nhiên nhìn ra những gì trong lòng chúng đại năng phía dưới, ban đầu không hề có ý định cho phép ai rời đi, nhưng Chuẩn Đề lại vào lúc sắp hết một trăm năm, đột nhiên đến từ biệt Nữ Oa, hiển nhiên đối phương muốn đi Bồng Lai Tiên Đảo của Ôn Vũ.

Sau khi Chuẩn Đề dẫn đầu, Bàn Cổ Tam Thanh cùng những đại năng còn lại lần lượt động thân, cũng đến từ biệt Nữ Oa.

Bàn Cổ Tam Thanh tuy có thù với Ôn Vũ, nhưng không hề ngăn cản việc đi nghe đối phương giảng đạo, dù sao đối phương hiện giờ cao quý là Thánh Nhân, cũng không thể làm ra hành động đuổi người, nếu không sẽ làm mất thể diện của Thánh Nhân một cách vô ích.

Thần thông và cảm ngộ Đại Đạo của đối phương hiển nhiên mạnh hơn Nữ Oa rất nhiều, nếu có thể thu được cảm ngộ từ đối phương, thì họ cảm thấy chỉ có lợi chứ không có hại.

Còn về Nữ Oa, tuy giờ đây được tôn là Thánh Nhân, nhưng lúc này lại phải nhường thể diện cho đối phương.

Giờ đây nàng cũng đã giảng gần một trăm năm, việc họ đến từ biệt cũng không có gì đáng trách.

Cảnh tượng như vậy khiến sắc mặt Nữ Oa vô cùng âm trầm, thân là Thánh Nhân, lại bị những người này đối xử như vậy, tự nhiên sẽ không cho họ sắc mặt tốt.

Nhưng lời nói tiếp theo của Lão Tử lại khiến Nữ Oa thầm suy nghĩ.

"Sư muội cao quý là Thánh Nhân, tất sẽ không làm khó chúng ta.

Bọn ta bất tài, tuy cùng là đệ tử của Đạo Tổ, nhưng không may mắn như sư muội nhanh chóng thành thánh.

Lần này nghe sư muội giảng đạo đã khiến ta có chút cảm ngộ.

Tin rằng chỉ cần cho ta thêm chút thời gian, tất sẽ có thể đột phá Thánh Nhân.

Sau này, ba huynh đệ chúng ta nhất định sẽ đến tận cửa bái tạ." Nữ Oa đã hiểu ý Lão Tử, không gì khác, cùng là đệ tử dưới trướng Thánh nhân, tuy rằng Nữ Oa thành Thánh trước một bước, nhưng đó cũng là Thánh nhân được Thiên Đạo định sẵn.

Nếu ngày sau ba vị Thánh nhân kia đột phá, bà cần phải cân nhắc kỹ lưỡng trước khi ra tay.

Thế là, Nữ Oa sau khi thâm tư thục lự chỉ đành bất đắc dĩ để đối phương rời đi, nhưng đồng thời trong lòng không khỏi đối với Ôn Vũ hận ý càng thêm nồng đậm.

Nữ Oa quyết định tạm thời không giao Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cho đối phương, dù sao khi lập lời thề cũng chưa nói khi nào sẽ trả.

Dù không thể gây ảnh hưởng tới Ôn Vũ, nhưng làm hắn khó chịu thì có thể.Chớp mắt kỳ hạn trăm năm đã tới, hầu như tất cả sinh linh trên Hồng Hoang đại lục đều lục tục khởi hành đến Bồng Lai Tiên Đảo ở Đông Hải.

Trong một thời gian, vô số luồng sáng lướt nhanh khắp trời đất, các loại mây lành bay lượn, tất cả đều đổ dồn về phương Đông.Bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, sương mù mờ mịt bao phủ ba tọa Tiên Đảo.

Bên ngoài màn sương, vô số nhân ảnh chớp động, hiển nhiên những người này đều là những kẻ đến nghe Đạo, trong đó không chỉ có những sinh linh vừa hóa hình, mà còn có cả những cường giả Đại La Kim Tiên thậm chí là Chuẩn Thánh.Hiện giờ pháp tắc Hồng Hoang thưa thớt, muốn tham ngộ trong đó pháp tắc không biết cần bao lâu, nhưng nếu có một vị Thánh nhân Pháp tắc chỉ điểm và truyền đạt tâm đắc, tự nhiên có thể tránh đi rất nhiều đường vòng.

Có thể thấy, sự cảm ngộ Đại Đạo của Thánh nhân Pháp tắc mê hoặc đến nhường nào.Trong Văn Đạo Các, Ôn Vũ từ từ mở hai mắt, một tia vui vẻ hiện ra, trăm năm qua thu hoạch vẫn rất lớn.

Trong những năm đó, hắn không những tế luyện xong Thí Thần Thương, củng cố tu vi của mình, mà những thiên địa chí lý và Đại Đạo chân ý thô thiển nhất ẩn chứa trong Thiên Đạo mảnh vỡ, sau khi

được Thôn Thiên Đạo Kinh luyện hóa, đã biến thành những cảm ngộ tinh thuần nhất truyền vào não hải Ôn Vũ, khiến nhận thức của hắn về Đạo càng thêm rõ ràng.

Nhờ vậy, tất cả tu vi mới củng cố nhanh chóng đến thế, thậm chí còn hơi thăng tiến!"Kỳ hạn trăm năm đã tới, đến lúc xuất quan rồi." Ôn Vũ khẽ nói, đứng dậy, một bước đã ra ngoài Văn Đạo Cung, bình thản nhìn vô số nhân ảnh bên ngoài màn sương, trên mặt hiện lên một nụ cười mỉm.Ngày xưa, hắn cũng là một Đại năng đỉnh cao, nhưng không thể hấp dẫn nhiều sinh linh như ngày nay.

Thế nhưng, sau khi thành Thánh, mọi chuyện hoàn toàn khác biệt.

Ôn Vũ thầm nghĩ, sức hấp dẫn của Thánh nhân quả thật vô cùng lớn.Ngoài ra, Ôn Vũ rất mong đợi liệu trong số những người này có đệ tử nào hợp ý mình hay không.Yêu cầu của Ôn Vũ đối với đệ tử không cao, nhưng có một điểm bắt buộc, đó là phẩm hạnh nhất định phải đoan chính, nếu không, dù tư chất có tốt đến mấy cũng sẽ không thu.Được lắm, khóe miệng Ôn Vũ khẽ cong lên một nụ cười, thân hình khẽ động, cả người đột nhiên biến mất, khi xuất hiện lần nữa thì đã ngồi trên bồ đoàn cao nhất trong Văn Đạo Cung.Khẽ vung tay áo, một đạo tử mang bay ra, nhập vào đại trận Bồng Lai Tiên Đảo, dấy lên từng trận ba động.

Giữa dòng thần quang lưu chuyển, sương mù bên ngoài đảo bắt đầu từ từ tách ra, lộ ra một con đường cầu vồng bảy sắc rực rỡ.Trên Đại Đạo tỏa ra khí tức của 'Đạo' nồng đậm, khiến người ta say mê không thôi, nếu nhìn chằm chằm, dường như cả người đều muốn chìm đắm vào trong đó."Lối vào Bồng Lai Tiên Đảo đã mở!" Trong đám đông bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, không biết ai đó đã hét lên một tiếng lớn, khiến những người vốn đang ồn ào lập tức nhìn về phía sương mù.Khi những người đó thấy bên ngoài đảo vốn bị sương mù bao phủ, quả nhiên xuất hiện một con đường cầu vồng rực rỡ,

trong lòng lập tức kích động không thôi, trên mặt hiện lên vẻ kinh hỉ.Tất cả mọi người đều hiểu, đã đến lúc Huyết Văn Thánh nhân giảng Đạo rồi.Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều lục tục bước lên con đường kỳ lạ đó.

Trong chốc lát, không ai còn thì thầm to nhỏ nữa, tất cả đều kỳ lạ nhìn cảnh tượng xung quanh.Xuyên qua màn sương mù, mọi người trật tự vào trong đảo.

Khi nhìn thấy cảnh sắc trên đảo tựa như tiên cảnh, tất cả mọi người đều tràn ngập kinh thán, bước chân hướng về Văn Đạo Cung nhất thời trở nên nhanh hơn.Ôn Vũ tĩnh tọa trên bồ đoàn, nhìn nhất cử nhất động của mọi người bên ngoài, trong lòng khẽ cười, lúc này cũng đang tìm kiếm những người xuất sắc trong đó.

Khi nhìn thấy bốn đạo nhân ảnh kia, khóe miệng hắn khẽ cong lên một nụ cười.Không lâu sau đó, đám đông cuối cùng đã vào trong Văn Đạo Cung.

Khi nhìn thấy Ôn Vũ tĩnh tọa trên đài cao, tất cả đều lộ vẻ cung kính, hành một lễ xong, từ từ tìm một vị trí ngồi xuống.Ôn Vũ để chuẩn bị cho lần giảng Đạo này, đã đặc biệt tế luyện lại Văn Đạo Cung một lần, dung nhập pháp tắc không gian vào trong, khiến đại điện Văn Đạo Cung trở thành một không gian cực lớn, dung nạp hàng triệu người cũng không thành vấn đề.Đợi đám đông lần lượt vào xong, Ôn Vũ nhìn thấy Bàn Cổ Tam Thanh cùng những người khác, lúc này không nói gì, chỉ tĩnh lặng ngồi tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng không biết đang nghĩ gì.Khi người đã đến gần đủ, Ôn Vũ từ từ mở miệng nói: “Lần giảng Đạo này kéo dài một nghìn năm, những gì giảng là Pháp tắc Đại Đạo, mong các ngươi chăm chú lắng nghe.” Nói xong câu đó, hắn trực tiếp bắt đầu giảng Đạo.“Có một vật hỗn độn mà thành, sinh ra trước trời đất.

Lặng lẽ mà trống rỗng, độc lập không thay đổi, vận hành không ngừng nghỉ, có thể làm mẹ của vạn vật.

Ta không biết tên của nó, tạm gọi là Đạo, miễn cưỡng đặt tên là Đại.

Gọi là Đại nên nó có thể trôi chảy, gọi là trôi chảy nên nó có thể đi xa, gọi là đi xa nên nó có thể quay trở về.

Bởi vậy, Đạo lớn, Trời lớn, Đất lớn, Người cũng lớn.

Chương 150

Trong vũ trụ có bốn cái lớn, Người là một trong số đó.

Người noi Đất, Đất noi Trời, Trời noi Đạo, Đạo noi Tự Nhiên.”Theo lời Ôn Vũ giảng Đạo, Đại Đạo chi âm hiển hóa, lực lượng pháp tắc giữa trời đất bắt đầu trở nên rõ ràng, thần quang ngũ sắc lần lượt hiện ra, tạo thành từng đạo hà quang, rơi xuống thân thể chúng sinh.Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng pháp tắc mình đang lĩnh ngộ, rất nhiều người cảnh giới pháp tắc bắt đầu từ từ thăng tiến.…..Năm đó, sau khi Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc và rời đi, ác thi Sinh Tử đạo nhân của Ôn Vũ đã xuất hiện trước mặt Nhân tộc vừa được tạo ra.Hắn đã chọn ba người đầu tiên được Nữ Oa tạo ra, lần lượt ban cho ngọn lửa, ngôi nhà đá, và một bộ quần áo làm từ da lông động vật.

Ngoài ra, sau khi truyền thụ một số phương pháp sinh tồn, hắn đã rời khỏi nơi này.Sinh Tử đạo nhân cũng vì thế mà trở thành Sinh Tử Đạo Tôn của Nhân tộc, đời đời được Nhân tộc cung phụng, đương nhiên đó là chuyện sau này.Toại Nhân thị, người được ngọn lửa, dần dần phát hiện ra công dụng của lửa.

Từ đó biết được lửa vô cùng quan trọng đối với Nhân tộc lúc bấy giờ, không chỉ có thể sưởi ấm, chế biến thức ăn chín, mà còn có thể dùng để xua đuổi dã thú.Thế là Toại Nhân thị đã tạo ra phương pháp sinh lửa đơn giản là toản mộc thủ hỏa (khoan gỗ lấy lửa), khiến toàn bộ Nhân tộc đều có thể tự mình tạo ra lửa, thoát khỏi thời kỳ như mao ẩm huyết (ăn lông ở lỗ).Toại Nhân thị, người đã tạo ra phương pháp sinh lửa, cũng vì thế mà trở thành vị Tiên Tổ đầu tiên của Nhân tộc.Hữu Sào thị, người được ngôi nhà đá, sau khi nghiên cứu đã phát hiện ra việc xây dựng nhà cửa trên cây, vừa có thể che gió che mưa lại

vừa có thể tránh thú dữ, khiến Nhân tộc thật sự có được nhà để ở.Truy Y thị, người được y phục, đã phát hiện ra loại y phục đó được làm từ da lông động vật.

Thế là sau khi săn bắn, ông thu thập da lông động vật, dạy Nhân tộc cách chế tạo quần áo đơn giản, giúp Nhân tộc thoát khỏi thời kỳ trần truồng, chịu cái lạnh thấu xương.Hữu Sào thị và Truy Y thị cũng vì thế mà trở thành vị Tổ thứ hai và thứ ba của Nhân tộc.Sau khi ba vị Tiên Tổ quy vị, trời đất ban xuống công đức, cả ba người đều đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh.Mặc dù ba vị Tiên Tổ có thực lực cường đại, lại đưa Nhân tộc thoát khỏi xã hội nguyên thủy ban đầu, nhưng lại không thể giúp Nhân tộc giải quyết nguyên nhân căn bản của sự yếu kém của mình.

Cũng chính vì vậy, rất nhiều người Nhân tộc đã bỏ mạng dưới tay dã thú.Một ngày nọ, ba vị Tiên Tổ tụ tập lại một chỗ, trong lòng suy nghĩ làm thế nào mới có thể khiến Nhân tộc thật sự mạnh mẽ.

Đột nhiên, phong vân biến sắc, mây đen giăng kín, cuồng phong gào thét.Một tiếng hét lớn vang lên giữa không trung: “Ta là Nhan Vũ thị của Nhân tộc, cảm thấy Nhân tộc yếu kém, nên sáng lập phương pháp tu hành Võ Đạo.

Võ Đạo bất diệt, Nhân tộc bất vong, mong trời đất giám chứng!”Theo tiếng nói đó rơi xuống, giữa những đám mây đen dường như có thứ gì đó ngưng tụ, uy áp khủng bố giáng lâm.

Chỉ thấy từng đạo văn màu vàng từ trong đó bay xuống, mỗi đạo văn đều ẩn chứa vô tận đạo nghĩa, huyền diệu phi phàm.Sau khi những đạo văn này rơi xuống, chúng hội tụ trên đỉnh đầu của Nhan Vũ thị.

Theo thời gian trôi qua, chúng từ từ hình thành một cuốn sách đen kỳ dị, trên trang bìa của cuốn sách viết hai chữ vàng lớn ‘Võ

Kinh'.Theo cuốn Võ Kinh này ngưng tụ hoàn thành, một đạo kim vân công đức sáng chói từ trên Cửu Thiên giáng xuống, trực tiếp nhập vào đỉnh đầu Nhan Vũ thị.

Chỉ là hắn không hấp thu, mà ngược lại sau khi thu lại, toàn bộ đều đưa vào trong Võ Kinh.Sự dung nhập của công đức khiến vẻ ngoài đen kịt của Võ Kinh bắt đầu biến đổi, trên đó hiện ra từng đạo văn màu vàng.

Khi toàn bộ cuốn sách biến thành một màu vàng huyền diệu kỳ dị thì mới dừng lại.Khí tức trên Võ Kinh cũng theo đó mà biến đổi lớn, trở thành một kiện Hậu Thiên đỉnh cấp Công Đức Linh Bảo.Nhân tộc Tam Tổ nhìn cảnh này, hai mắt bùng phát ánh sáng kinh hỉ, chưa từng có Nhân tộc nào lại có nhân tài lớn như vậy.Sau khi ba người nhìn nhau một cái, bước lên phía trước, hành một lễ về phía Nhan Vũ thị, nói: "Nhan Vũ thị đại đức, vì Nhân tộc mà lập ra công pháp truyền thừa, đương nhiên là Tiên Tổ của tộc ta, mong huynh đệ đừng từ chối."Ba người đối với Nhan Vũ thị tuy rằng biết đối phương được tạo ra cùng đợt với mình, nhưng lại không có giao thiệp quá lớn, từ trước đến nay đều độc lập hành động.Thực ra họ không biết, vị Nhan Vũ thị này chính là chấp niệm phân thân mà Ôn Vũ đã trảm ra khi cảm ngộ sau khi chứng kiến Nữ Oa tạo người.Ôn Vũ ở Hồng Hoang, mặc dù trong lòng là sinh linh Hồng Hoang, nhưng tận đáy lòng lại có chấp niệm về kiếp trước là người.Lần Nữ Oa thành Thánh cũng trở thành cơ duyên của hắn, trảm ra chấp niệm, hóa thành Nhan Vũ thị!Loại chấp niệm phân thân này không giống như phân thân được trảm ra bằng Tiên Thiên Linh Bảo có tu vi cường đại, mà giống như một đứa trẻ sơ sinh, phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu.Sau khi Ôn Vũ trảm ra chấp niệm, hắn để nó ở lại Nhân tộc, như một thành viên của Nhân tộc, nỗ lực vì sự phát triển của Nhân tộc.Nhan Vũ thị nhìn thấy bộ dạng của ba người, thu lại Võ Kinh, khẽ cười nói: "Ta là một thành

viên của Nhân tộc, tự nhiên phải làm việc vì Nhân tộc.

Vì ba vị đều đã nói như vậy, ta tự nhiên bằng lòng."Ba người nghe xong đại hỉ, Toại Nhân thị không khỏi đề nghị: "Từ hôm nay, chúng ta xưng hô huynh đệ với nhau như thế nào?"Hữu Sào thị và Truy Y thị tự nhiên không có ý kiến, Nhan Vũ thị nghe lời đó, suy nghĩ một lát cũng gật đầu.Toại Nhân thị lại nói: "Tứ đệ, Võ Đạo và Tiên Đạo có gì khác biệt?"Là cường giả Chuẩn Thánh, tự nhiên họ biết Tiên Đạo, nhưng Võ Đạo do Nhan Vũ thị sáng tạo rõ ràng khác biệt.Nhan Vũ thị cười, nói: "Người tu tiên cần xem tư chất thiên phú, không phải ai cũng có thể học, nhưng Võ Đạo thì khác, nó không trọng tư chất, mà cần xem ngộ tính và tâm tính, điều quan trọng nhất là tu luyện Võ Đạo cần có một quyết tâm kiên trì bền bỉ.""Tu luyện Võ Đạo về sau đạt đến trình độ của người tu tiên tuy rằng sẽ khó khăn hơn một chút, nhưng một khi đạt đến tầng thứ đó, thực lực sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều.""Ngay cả khi Võ Đạo chưa nhập môn, vẫn có thể cải thiện thể chất của tộc nhân ta, giúp Nhân tộc có tuổi thọ dài hơn.""Thì ra là vậy, xem ra Võ Đạo quả thực phù hợp với Nhân tộc hơn Tiên Đạo, ít nhất là không có quá nhiều hạn chế, chỉ là tu hành rất cao thâm thì có thể sẽ khó khăn hơn một chút."Toại Nhân thị đã nắm bắt được trọng điểm, hiển nhiên đối phương chỉ từ vài điểm Nhan Vũ thị nói mà tổng kết ra ưu nhược điểm trong đó.Nhan Vũ thị nghe xong, gật đầu, tiếp lời: "Tu hành Võ Đạo nằm ở việc rèn luyện nhục thân, tu luyện võ kỹ.

Người tu hành cần không ngừng tham ngộ tinh túy của Võ Đạo, tham ngộ càng nhiều, tu vi tăng tiến càng nhiều, thực lực cũng sẽ càng mạnh.""Ồ?

Không biết Tứ đệ hiện giờ cảnh giới gì?" Toại Nhân thị trợn tròn hai mắt, vẻ mặt kỳ lạ nhìn Nhan Vũ thị hỏi."Ta hiện giờ tương đương tu vi Đại La Kim Tiên." Nhan Vũ thị khẽ cười nói."Nhanh như vậy sao, thật đáng kinh ngạc quá." Hữu Sào thị lúc đó kinh ngạc nói."Nhan

Vũ thị có thể đạt cảnh giới này cũng là bình thường, dù sao Võ Đạo là do hắn sáng tạo." Tiếng nói nhàn nhạt của Toại Nhân thị vang lên lúc này, hiển nhiên đối với việc đối phương ở tầng thứ đó không quá kinh ngạc.Nhan Vũ thị nghe xong, chỉ cười mà không nói.

"Không nói nữa, trong Nhân tộc cần Tứ đệ nhanh chóng truyền bá Võ Đạo, để tộc ta có thực lực cường đại." Toại Nhân thị sờ sờ cằm, nói."Không sai, Nhân tộc hiện tại thể chất quá kém, gặp phải những yêu thú mạnh mẽ chỉ có thể mặc người làm thịt." Hữu Sào thị lúc đó cũng nói."Đại ca, Nhị ca yên tâm, ta biết phải làm gì." Nhan Vũ thị sắc mặt ngưng trọng, từ từ nói."Ừm ừm, vậy tốt." Toại Nhân thị cười gật đầu.Sau khi bốn người bàn bạc xong, bắt đầu bắt tay vào việc cho Nhân tộc tu luyện Võ Đạo, cường đại bản thân.Võ Đạo một khi được truyền bá trong Nhân tộc, đã trở nên không thể ngăn cản, rất nhiều người trong Nhân tộc đều bước lên con đường tu hành, những người này thì được Nhân tộc Tứ Tổ gấp rút, bí mật bồi dưỡng.Trong số những người Nhân tộc còn lại, những người không thể bước vào con đường tu hành cũng nhờ tu luyện công pháp cơ sở của Võ Đạo mà thân thể trở nên cường tráng hơn, ít nhất là đã thoát khỏi thân thể yếu ớt ban đầu, tuổi thọ cũng có phần tăng trưởng.Trong một thời gian, Võ Đạo đại hưng trong Nhân tộc, hầu như ai ai cũng tu luyện Võ Đạo, vì vậy số lượng võ sĩ Võ Đạo trong Nhân tộc cũng tăng lên, toàn bộ Nhân tộc đang phát triển theo hướng phồn vinh đi lên.Nghìn năm thời gian thoáng chốc trôi qua, khi Nhân tộc đang ổn định phát triển, trên Bồng Lai Tiên Đảo, theo Đại Đạo chi âm của Ôn Vũ lắng xuống, buổi giảng Đạo kéo dài nghìn năm cuối cùng cũng kết thúc.Ôn Vũ mở hai mắt, nhìn chúng sinh linh vẫn đang chìm đắm trong lĩnh ngộ phía trước, trong lòng dâng lên nụ cười nhàn nhạt, cảnh tượng này giống hệt như khi hắn nghe Đạo trong Tử Tiêu Cung năm xưa.Không biết qua bao lâu, mọi người lần lượt tỉnh lại, trên mặt rất nhiều người lộ ra vẻ kinh hỉ, hiển nhiên lần giảng Đạo này đối với họ giúp ích rất

lớn, hơn nữa không ít người đã đột phá cảnh giới trong lúc giảng Đạo, khiến những người khác không khỏi hâm mộ.Ôn Vũ thấy mọi người đã tỉnh lại, bình thản mở miệng nói: "Lần giảng Đạo này kết thúc ở đây.

Ngoài ra, Bản tọa có ý muốn chiêu thu một vài người trong số các ngươi làm đệ tử của ta.

Người nào được ta chỉ tên, lát nữa hãy bước lên."Theo lời Ôn Vũ nói xong, phía dưới lập tức sôi trào, trừ Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác ra, tất cả mọi người đều lộ vẻ hưng phấn nhìn bóng dáng trên đài cao.Đệ tử Thánh nhân, thân phận ấy mạnh mẽ đến nhường nào, có được thân phận đó rồi, trong Hồng Hoang còn ai dám trêu chọc?Huống chi Huyết Văn Thánh nhân không phải Thánh nhân bình thường, mà là một vị Thánh nhân Pháp tắc.

Làm đệ tử của hắn, tự nhiên có thể được hắn chỉ điểm, điều đó có thể mong đợi được.Đối mặt với sự cám dỗ như vậy, có thể thấy mọi người hưng phấn đến nhường nào, mỗi người đều mong Thánh nhân chọn trúng mình.Nhìn phản ứng của đám đông bên dưới, Ôn Vũ khẽ cười, vung tay lớn một cái, bốn đạo quang tốc màu xanh bắn ra, rơi xuống đỉnh đầu bốn bóng người trong đám đông.Bốn bóng người lúc này đứng cạnh nhau, nhìn giống như huynh muội, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, trong kinh ngạc lại xen lẫn cuồng hỉ.

Hiển nhiên họ cũng không nghĩ mình sẽ được Thánh nhân chọn trúng.Thế là bốn người dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, cố kìm nén sự kích động trong lòng, bước chân hư phù từ từ đi về phía đài cao.Phía dưới đài cao nơi Ôn Vũ đang tọa, bốn người vội vàng cúi mình bái lạy, rồi mở miệng nói: "Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu bái kiến Thánh nhân."Không sai, bốn người mà Ôn Vũ chọn trúng, chính là Triệu Công Minh và Tam Tiêu dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ trong kiếp trước của hắn.Bốn người đều là Tiên

Thiên sinh linh, trọng tình trọng nghĩa, lại thiên tư bất phàm, phúc duyên thâm hậu, là những đệ tử mà hắn kỳ vọng.

"Bốn người các ngươi có nguyện bái ta làm sư phụ không?" Ôn Vũ ôn hòa nhìn bốn người, từ từ nói."Đệ tử nguyện ý." Nghe lời Ôn Vũ nói, bốn người trong lòng dâng lên niềm hân hoan vô hạn, vội vàng đáp lời."Tốt, sau này Công Minh là đại đệ tử của ta, Vân Tiêu là nhị đệ tử, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu thì là tam đệ tử và tứ đệ tử." Ôn Vũ cười gật đầu, sắp xếp đơn giản cho bốn người xong tiếp lời: "Lần thu đồ này đến đây là hết, các ngươi tự mình rời đi đi."Ôn Vũ nói xong, phất tay một cái, mang theo Triệu Công Minh và bốn người kia trực tiếp biến mất khỏi chỗ cũ.Khi bóng người trên đài cao và bốn đệ tử được chọn rời đi, những người trong Văn Đạo Cung không ai là không lộ vẻ tiếc nuối, trong mắt tràn ngập vẻ hâm mộ vô hạn đối với bốn người kia.

Nhưng lúc này người được chọn làm đệ tử đã định, họ chỉ đành bất đắc dĩ cúi mình hành lễ về phía đài cao, rồi lần lượt bay ra khỏi đảo.Trong Văn Đạo Các, trước mặt Ôn Vũ đang cung kính đứng bốn người, chính là Triệu Công Minh và Tam Tiêu vừa được thu nhận sau buổi giảng Đạo hôm nay.Lúc này ba người đã trở thành đệ tử của hắn, tự nhiên hắn phải chỉ đạo họ về mặt tu luyện và các phương diện khác.Bốn người đều trông có vẻ mới hóa hình không lâu, Triệu Công Minh trong bốn người có tu vi cao nhất, đạt đến Kim Tiên trung kỳ, còn Vân Tiêu và những người khác đều là tu vi Kim Tiên sơ kỳ.Cũng bởi vì Hồng Hoang hiện tại đã không còn là Hồng Hoang lúc khai thiên tích địa, muốn sinh ra một Tiên Thiên sinh linh hóa hình đạt đến Đại La Kim Tiên hầu như là không thể.

Một người hóa hình đạt đến cảnh giới Kim Tiên như Triệu Công Minh ở hiện tại đã được coi là rất có thiên phú.Với cảnh giới hiện tại của Ôn Vũ, việc chỉ đạo chúng đệ tử tự nhiên rất dễ dàng.

Sau khi chỉ đạo xong, hắn tìm vài môn công pháp phù hợp, giao cho bốn người.Dưới sự khẽ vung tay của Ôn Vũ, trong Tam Sắc Tiên Trì của Văn Đạo Các, từ từ bay ra bốn đóa Tịnh Thế Bạch Liên (Liên Đài Trắng Tinh Khiết), lần lượt rơi xuống trước mặt bốn người.

Sau đó, hắn nói: "Bốn đóa Tịnh Thế Bạch Liên này coi như là tín vật của đệ tử ta, cũng là Linh Bảo tặng kèm để tự vệ, hãy thu giữ cho tốt."Triệu Công Minh và bốn người thấy bốn đóa Cửu Biện Liên Đài đang trôi nổi trước mặt, trong lòng hân hoan không thôi, làm sao có thể không nhìn ra phẩm chất của Liên Đài.

Đại hỉ nhận lấy Liên Đài xong, vội vàng cúi mình bái lạy Ôn Vũ, nói: "Đa tạ Sư tôn ban bảo." Nói xong, họ vui mừng ngắm nhìn những Liên Đài đó, càng nhìn càng thích.Ôn Vũ nghe lời đó gật đầu, cười nói: "Được rồi, lui xuống đi, tu luyện cho tốt, mấy ngày nữa ta sẽ xem xét tình hình tu luyện của các ngươi.""Vâng, Sư tôn." Triệu Công Minh và bốn người cung kính bái lạy xong, từ từ lui ra ngoài.Chỉ còn lại Ôn Vũ một mình tĩnh tọa trên bồ đoàn.Vừa rồi, trong lòng Ôn Vũ hơi xao động, ngay sau đó Nguyên Thần cũng theo đó mà rung chuyển, một sự kỳ lạ không thể giải thích khiến hắn không hiểu đầu đuôi ra sao, vì vậy mới bảo bốn đệ tử mới thu lui xuống.Ôn Vũ cũng cần phải cảm nhận kỹ sự biến hóa kỳ lạ này, nếu không, nếu có chuyện gì xảy ra thì mới có thể ứng phó.Tiếp đó, hắn cau mày bắt đầu tra xét cơ thể mình. …..Trong khi Ôn Vũ kết thúc giảng Đạo, Nhân tộc đã phát triển gần một nghìn năm.Trong khoảng thời gian đó, hầu như ai ai cũng học võ, nhưng số người thực sự có thể bước lên con đường tu hành Võ Đạo lại càng ngày càng ít.Cũng bởi vì Nhân tộc sau khi phồn diễn qua nhiều đời, mặc dù thể chất của những người sinh ra sau này càng ngày càng tốt, nhưng bất kể tư chất hay thiên phú đều kém xa so với những Nhân tộc được tạo ra ban đầu.Những Nhân tộc được Nữ Oa tạo ra đầu tiên, sau khi được Tạo Hóa Chi Khí tẩy rửa Tiên Thiên Đạo

Thể, tự nhiên có thiên phú xuất chúng.

Nhưng theo số đời phồn diễn càng ngày càng nhiều, một chút Tạo Hóa Chi Khí vốn có cũng dần dần biến mất.Ban đầu, trong Nhân tộc cứ mười người thì có ba bốn người có ngộ tính tu võ, nhưng hiện giờ trong một trăm người cũng chưa chắc có một người có thể tu luyện Võ Đạo.May mắn thay, số lượng Nhân tộc qua nhiều năm phát triển đã mở rộng lên hàng tỷ người, so với số lượng cơ bản khổng lồ này, cũng có thể lấp đầy những khoảng trống đó.Ngoài vấn đề này, Nhân tộc còn đối mặt với một vấn đề lớn hơn, đó là sự thiếu hụt địa bàn.Số lượng Nhân tộc phát triển lên hàng tỷ người, khiến một mảnh tổ địa do Nữ Oa tạo ra không đủ để nhiều người như vậy cư trú.

Những năm qua, Tứ Tổ Nhân tộc cũng không ngừng mở rộng địa bàn ra bên ngoài, đến mức gần như đã lấn sang địa bàn của Vu Tộc.Vốn dĩ tổ địa hiện tại của Nhân tộc vì lý do của Nữ Oa nương nương, Vu Tộc cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Nhưng nhiều năm trôi qua, Nhân tộc không ngừng mở rộng, gần như đã xâm lược địa bàn của Vu Tộc.Vốn dĩ kiêng nể mặt Nữ Oa, nhưng trong nghìn năm qua, Nữ Oa Thánh nhân chưa một lần xuất hiện trong Nhân tộc, hiển nhiên bà không coi Nhân tộc ra gì.

Điều này cũng khiến những người trong Vu Tộc bắt đầu có chút mâu thuẫn với Nhân tộc.Khi phát hiện Nữ Oa sẽ không can thiệp vào chuyện này, những người trong Vu Tộc cũng bắt đầu làm lớn chuyện, bắt đầu thu hồi địa bàn của mình.Nhân tộc mặc dù đã phồn diễn qua nhiều đời, thể chất đã được tăng cường rất nhiều, nhưng vẫn không phải đối thủ của những người trong Vu Tộc.Đối mặt với một mối đe dọa như vậy, Nhân tộc Tứ Tổ cũng vì thế mà tụ tập lại một chỗ bàn bạc đối sách.

"Tứ đệ, hiện giờ uy hiếp từ Vu Tộc càng ngày càng lớn.

Trong tộc ta tuy rằng có không ít võ đạo cao thủ, nhưng muốn chống lại Vu Tộc là điều không thể.

Không biết đệ có cao kiến gì không?" Toại Nhân thị cau mày, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn Nhan Vũ thị nói.Nhan Vũ thị cũng hiểu hoàn cảnh hiện tại của Nhân tộc, sờ sờ cằm hơi suy tư một lát rồi mới mở miệng nói: "Hiện tại chỉ có một phương pháp có thể giải tỏa được khó khăn hiện tại, nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi."Toại Nhân thị và những người khác nghe Nhan Vũ thị thực sự có phương pháp, vẻ mặt vốn lo lắng lập tức hiện lên vẻ kinh hỉ."Ồ?

Tứ đệ có biện pháp gì, mau nói cho ta biết." Toại Nhân thị sốt ruột nói.Đối với phương pháp mà vị Tứ đệ này nói, họ vô cùng kỳ vọng.

Những năm qua, sở dĩ Nhân tộc có thể phát triển nhanh chóng và ổn định như vậy, phần lớn nguyên nhân là nhờ Nhan Vũ thị bày mưu tính kế.Nhan Vũ thị hiện giờ không chỉ thực lực được công nhận, mà trí tuệ cũng là hạng nhất, khiến ba người vô cùng khâm phục."Phương pháp này là Thiên Tộc (di dời cả tộc)!" Nhan Vũ thị hít sâu một hơi, từ từ mở miệng nói.Khi lời Nhan Vũ thị nói xong, trên mặt ba vị ca ca đều lộ vẻ chấn kinh, dường như không ai nghĩ đối phương lại đưa ra đề nghị này.Toại Nhân thị và ba người cau chặt mày, rơi vào trầm tư.

Nhan Vũ thị biết ý nên không quấy rầy, cứ yên lặng đứng một bên, chờ đợi quyết định của ba người.Thiên Tộc không phải chuyện nhỏ, muốn di chuyển toàn bộ một tộc quần hàng tỷ người, đó không phải là chuyện đơn giản.

Hơn nữa, nơi đây là tổ địa nơi Nhân tộc ra đời, Toại Nhân thị và ba người thực sự có chút không nỡ.Họ tin rằng rất nhiều người trong tộc cũng sẽ không muốn rời khỏi nơi mình đã sinh sống hàng nghìn năm, muốn họ rời đi, cũng sẽ không dễ dàng.Nhưng hiện tại cũng không phải lúc dùng ý khí hành sự, chuyện này liên quan đến an nguy

của toàn bộ tộc quần, cần phải thận trọng cân nhắc.Toại Nhân thị tỉnh lại từ trầm tư, cau mày, quay sang Nhan Vũ thị hỏi: "Tứ đệ đã đưa ra phương pháp như vậy, vậy có địa điểm cư trú thích hợp nào không?"Câu hỏi này cũng có nguyên nhân.

Nhân tộc có nhiều người như vậy, nếu muốn toàn bộ cư trú, sẽ cần một nơi có diện tích vô cùng rộng lớn, lại không bị Vu Yêu hai tộc tập kích.Hiện giờ, hầu hết Hồng Hoang đều đã bị Vu Yộc và Yêu Tộc chiếm cứ, muốn tìm một mảnh đất có thể dung nạp nhiều người như vậy cư trú, rõ ràng không phải là chuyện đơn giản.

"Không sai, những năm qua ta cũng đã du lịch Hồng Hoang, phát hiện có một nơi rất thích hợp cho Nhân tộc cư trú." Nhan Vũ thị mỉm cười nói, trông vẻ cực kỳ tự tin.Ba người nhìn dáng vẻ của đối phương, trong lòng có chút tự tin, thế là trầm giọng hỏi: "Không biết là ở đâu?

Hiện giờ muốn tìm một mảnh đất lớn như vậy mà không bị Vu Yêu hai tộc xâm nhiễu quả là không dễ dàng!"Nhan Vũ thị ngừng lại một chút, rồi mới nói: "Đông Hải Chi Tân!"Toại Nhân thị và ba người nghe địa điểm này xong, hơi kinh ngạc, nhưng chưa kịp hỏi thì đã nghe Nhan Vũ thị lại nói.

Chương 151

“Đông Hải Chi Tân, vị trí cực kỳ tốt, phía Đông giáp biển, có thể cung cấp nguồn nước dồi dào cho ta.

Phía Tây đất đai rộng lớn, cách xa Vu Yêu hai tộc, nơi thế lực của hai tộc yếu kém nhất.”“Hơn nữa, Đông Hải Chi Tân rất gần Đạo tràng của Huyết Văn Thánh nhân, Vu Yêu hai tộc cũng không dám công khai xâm lược ta.” Nói đến đây, trên mặt Nhan Vũ thị lóe lên một nụ cười thần bí, tiếp lời: “Cho nên Đông Hải Chi Tân là nơi rất thích hợp cho tộc nhân ta cư trú.

Nếu khi đó tộc ta Thiên Tộc đến đó, không những không phải chịu sự xâm hại của Vu Yêu hai tộc, mà còn có thể an tâm dưỡng sức, không ngừng tích lũy sức mạnh của ta.”Nhan Vũ thị một hơi nói hết ý nghĩ trong lòng, sau đó mới từ từ thở ra một hơi, yên lặng nhìn biểu cảm của ba người đối diện, chờ đợi câu trả lời của họ.Toại Nhân thị và ba người nghe Nhan Vũ thị nói, vẻ mặt có chút động dung.

Nhan Vũ thị có thể một hơi nói ra nhiều lý do như vậy, hiển nhiên đã khảo sát rất kỹ lưỡng rồi.Toại Nhân thị quay đầu nhìn sang Hữu Sào thị và Truy Y thị.

Khi thấy ánh mắt hai người lóe lên, ông cũng hiểu ý định của đối phương, thế là trong lòng cũng đã hạ quyết tâm, nói: “Ba người ta sau khi thâm tư thục lự, cảm thấy phương pháp mà Tứ đệ đề xuất là tốt.

Không biết khi nào chúng ta bắt đầu Thiên Tộc?”Nhan Vũ thị dường như đã biết trước sẽ như vậy, khẽ cười, nói: “Một chút.

Ta đã chuẩn bị xong, việc không nên chậm trễ, chúng ta ngày mai bắt đầu Thiên Tộc.

Còn về cách thức di chuyển, ta đã tính toán, ta không cần phải di

chuyển toàn bộ một lần, dù sao mục tiêu quá lớn.

Ta có thể chia thành từng đợt di chuyển, mỗi đợt Nhân tộc đều cần có cường giả Võ Đạo dẫn dắt, tổng cộng chia thành chín đợt.

Di chuyển như vậy, cũng sẽ an toàn hơn một chút."Phương pháp Nhan Vũ thị nói có lý có cứ, quả thực là một biện pháp rất ổn thỏa, thế là ba người cũng không có ý kiến gì, vui vẻ đồng ý.Tứ Tổ Nhân tộc ra lệnh, tộc nhân Nhân tộc lần lượt bắt đầu hành động.

Mặc dù có những người không muốn rời đi, nhưng vì mệnh lệnh của Tứ Tổ cũng không dám làm gì, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo các cường giả Võ Đạo di chuyển.Nhân tộc vừa hành động, Vu Yêu hai tộc lập tức phát hiện.

Vu Tộc, nơi có nhiều ma sát nhất với Nhân tộc, thấy Nhân tộc di chuyển về phía Đông, tự nhiên vô cùng hân hoan.

Nếu Nhân tộc di chuyển đến mảnh đất xa xôi đó, thì hai tộc cũng khó mà phát sinh tranh chấp lợi ích.Đại bộ phận tộc quần Yêu Tộc đều ở trong Thiên Đình, cơ bản không có xung đột lợi ích với Nhân tộc.

Mặc dù Nhân tộc số lượng đông đảo, nhưng cơ bản đều là những kẻ yếu ớt, căn bản không thể uy hiếp được người của Yêu Tộc, cho nên Yêu Tộc trong Thiên Đình càng không thèm quản.Tuy nhiên, trên Đại Địa Hồng Hoang cũng có rất nhiều Yêu Tộc mới sinh, trong quá trình Nhân tộc di chuyển đã liên tục phát động tập kích.

Do thực lực không mạnh lắm, chúng đã bị các cường giả tu tập Võ Đạo dễ dàng chém giết.Vì vậy, trên đường đi, cũng không gặp phải nguy hiểm đặc biệt lớn nào.Cứ như vậy, toàn bộ Nhân tộc cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm di chuyển đến Đông Hải Chi Tân, bắt đầu xây dựng các bộ lạc lớn nhỏ, an cư lạc nghiệp tại Đông Hải Chi Tân.Trong một bộ lạc, Nhân tộc Tứ Tổ tề tựu.

Lúc này, trên mặt Toại Nhân thị và ba người đang lộ ra nụ cười vô cùng vui vẻ.

Một lần di chuyển đã giải quyết được đại họa trong lòng họ, khiến họ cuối cùng cũng có thể an tâm.Chỉ có điều, trên mặt Nhan Vũ thị lại không có nhiều vẻ hân hoan, ngược lại còn đầy vẻ sầu muộn.Truy Y thị tinh tế nhìn thấy biểu cảm trên mặt Nhan Vũ thị, cau mày, trong lòng có chút nghi ngờ, liền mở miệng hỏi: "Tứ đệ, tộc ta hiện giờ đã an toàn di chuyển rồi, vì sao trông đệ lại bất an đến vậy?"Toại Nhân thị và Hữu Sào thị lúc đó nghe Truy Y thị hỏi, đều kinh ngạc nhìn Nhan Vũ thị.Nhan Vũ thị thấy ba người đang nhìn mình, cười khổ nói: "Tộc ta hiện tại quả thực an toàn rồi, nhưng hiện giờ lại có một ẩn họa vô cùng lớn, mà trong quá trình phát triển của Nhân tộc ta nhất định sẽ gặp phải."Toại Nhân thị nghe lời đó, trong lòng kinh hãi.

Đối phương đã nói như vậy, ắt hẳn có nguyên do, nhưng vì sao lại không nói lúc Thiên Tộc?Thế là vội vàng hỏi: "Tứ đệ, rốt cuộc là ẩn họa gì, khiến đệ lo lắng đến vậy, uy hiếp lớn sao?"Nhan Vũ thị thở ra một hơi trọc khí, từ từ mở miệng nói: "Các huynh có biết khuyết điểm của Võ Đạo không?"Ba người nghe xong, suy nghĩ một chút.

Hữu Sào thị mắt sáng lên, nói: "Võ Đạo tuy không trọng tư chất, trọng ngộ tính, nhưng tu hành về sau lại vô cùng gian khổ, phải không ngừng kiên trì mới có thể có thành tựu."Hữu Sào thị nói xong, nhìn chằm chằm Nhan Vũ thị, dường như đang hỏi ý xem mình nói có chính xác không.Nhìn biểu cảm của Hữu Sào thị, Nhan Vũ thị gật đầu, tiếp lời: "Không sai, nói như vậy, tốc độ tu hành Võ Đạo sẽ vô cùng chậm chạp.

Mấy huynh đệ chúng ta sở dĩ có thể tu hành nhanh chóng như vậy, là do khí vận Nhân tộc khiến ngộ tính của chúng ta tăng lên rất nhiều."Nhân tộc Tam Tổ vì Nhan Vũ thị tu hành Võ Đạo mà thực lực cường đại, khiến họ sinh lòng hâm mộ, thế là lần lượt theo đối

phương cùng tu hành Võ Đạo.Qua nhiều năm tu hành, họ cũng đã đạt được thành tựu không nhỏ, thực lực sớm đã đạt đến tầng thứ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tuy rằng kém hơn một chút so với tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh trước kia, nhưng thực lực lại có thể chống lại Chuẩn Thánh bình thường.

"Tộc nhân bình thường không có khí vận cường đại như chúng ta hỗ trợ, muốn tu hành đến cảnh giới cao tự nhiên sẽ gặp nhiều trở ngại hơn, tốc độ tu luyện lại càng kém xa chúng ta.""Ta tin rằng chư vị huynh trưởng đều rất rõ chuyện Tiên Đạo, tuy rằng Tiên Đạo chú trọng tư chất, nhưng tu hành lại tương đối dễ dàng hơn so với Võ Đạo.

Nếu có một ngày Thánh nhân đến Nhân tộc ta bố Đạo, truyền thừa Võ Đạo của Nhân tộc ta sẽ chịu đả kích mạnh mẽ."Ba người nghe lời Nhan Vũ thị nói, đồng tử đều co lại.

Họ đã nếm được vị ngọt của Võ Đạo, nhưng lại quên mất tộc nhân không có ngộ tính mạnh mẽ như vậy.Nếu thật sự như Nhan Vũ thị nói, Thánh nhân lấy Tiên Đạo bố Đạo Nhân tộc, nhất định sẽ hấp dẫn một lượng lớn người có tư chất chuyển sang tu Tiên Đạo.

Như vậy, Võ Đạo nhất định sẽ chịu đả kích mang tính hủy diệt, thậm chí còn một quyết bất chấn (không thể vực dậy).Nếu nói như vậy, Nhân tộc sớm muộn cũng sẽ bị Thánh nhân khống chế.Mặc dù sự lưu truyền của Tiên Đạo sẽ không ảnh hưởng đến sự tồn vong của Nhân tộc, thậm chí còn có thể nâng cao thực lực của Nhân tộc, nhưng Võ Đạo là căn bản của Nhân tộc, làm sao có thể bị Tiên Đạo thay thế?

Điều này hiển nhiên họ không muốn thấy.Toại Nhân thị hiểu rõ điểm này xong, lo lắng hỏi: "Tứ đệ có cách nào ngăn cản Tiên Đạo thịnh hành không?"Hiện giờ vị Tứ đệ này đã mang đến cho Nhân tộc quá nhiều kinh hỉ, hiện tại họ cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào

đối phương, mong Nhan Vũ thị có thể đưa ra đối sách.Nhan Vũ thị thở dài rồi mới nói: "Than ôi, Tiên Đạo thịnh hành là chuyện không thể đảo ngược, dù sao ta không thể chi phối lựa chọn của tộc nhân.""Sao lại như vậy!" Ba vị Tiên Tổ nghe Nhan Vũ thị nói, trong lòng đều có chút không chấp nhận được kết quả này, bởi vì Võ Đạo là tâm huyết của bốn người họ bao nhiêu năm qua.Sau bao nhiêu nỗ lực mới khiến Võ Đạo có quy mô như vậy, khiến thể chất Nhân tộc được cải thiện.

"Mặc dù không có cách nào ngăn cản chuyện đó, nhưng ta có cách đảm bảo truyền thừa Võ Đạo của ta không bị đứt đoạn." Nhan Vũ thị cười rồi mới nói."Cách nào?" Ba người nghe Nhan Vũ thị có cách, đồng thanh hỏi."Ta có thể chọn một địa điểm, xây dựng Nhân tộc Truyền Thừa Thánh Địa, trong Thánh Địa chỉ tu Võ Đạo, không tu gì khác.

Ta lại từ trong Nhân tộc chọn lựa ra một số tộc nhân có ngộ tính và phẩm hạnh tốt, đưa vào trong Thánh Địa, do ta tự mình giáo đạo.

Như vậy, tuy rằng bên ngoài Thánh Địa Tiên Võ song hành, nhưng ít nhất bên trong Thánh Địa Võ Đạo sẽ hưng thịnh không ngừng." Nhan Vũ thị sờ sờ cằm, trong mắt lóe lên một tia sáng trí tuệ, bình thản nói.Ba người nghe phương pháp này, trên mặt đều hiện lên một tia vui vẻ.

Nếu Nhân tộc thật sự có thể phát triển theo cách mà vị Tứ đệ này nói, toàn bộ Nhân tộc chắc chắn sẽ càng ngày càng mạnh.Vì sao?Nhân tộc bên ngoài Thánh Địa Tiên Võ hỗn tạp, đều sẽ tu luyện, nhưng mục đích tu tiên vẫn là để cường đại bản thân.

Trong Thánh Địa, những người Nhân tộc được bốn người giáo đạo, chỉ sẽ càng ngày càng mạnh.Nếu một ngày nào đó Nhân tộc phát hiện những người trong Thánh Địa mạnh mẽ đến vậy, có lẽ sẽ lại dấy lên một trận sóng trào tu võ.Đột nhiên, Toại Nhân thị dường như nghĩ

ra điều gì đó, sắc mặt có chút khó coi nhìn Nhan Vũ thị nói: “Nếu người ta chọn không muốn tu tập Võ Đạo, lại tu tập Tiên Đạo thì sao?

Ta từ bỏ sao?

Nếu để họ tu luyện trong Thánh Địa, ta cũng sẽ không tu Tiên Đạo a.”Nhan Vũ thị nghe lời đó, hơi sững sờ, nhưng không gật đầu.

Sau khi suy tư một chút, trong lòng không khỏi thở dài, mở miệng nói: “Ta tự nhiên không thể dễ dàng từ bỏ.

Nếu những người đó tu luyện Tiên Đạo, vậy thì đành để họ tu luyện vậy.

Ta có thể thành lập một Tiên Đạo Truyền Thừa Thánh Địa sớm hơn, chuyên môn tu tập Tiên Đạo.

Trong đó chỉ có thể tu tập Tiên Đạo chi pháp do ta truyền thụ, không phải Đạo của Thánh nhân.

Còn về công pháp tu luyện, ta có thể đi Hồng Hoang tìm kiếm một số, sau đó thôi diễn ra công pháp thích hợp cho Nhân tộc ta tu luyện.

Nói như vậy, Thánh nhân bố Đạo đối với ta ảnh hưởng cũng không lớn, Tiên Đạo Thánh Địa và Võ Đạo Thánh Địa, cũng có thể hình thành cạnh tranh, tương hỗ phát triển.

Hoặc có lẽ với sự cường đại của Võ Đạo, ngày sau Nhân tộc cũng có thể nhận ra trong hai loại truyền thừa này, Võ Đạo mới là mạnh nhất.

Khi đó người Nhân tộc tự nhiên sẽ ưu tiên chọn Võ Đạo, nếu thực sự cảm thấy Võ Đạo khó tu, mới lùi bước chọn Tiên Đạo.”Ba người nghe phương pháp này của Nhan Vũ thị xong, trên mặt vô cùng kinh hỉ, hiển nhiên rất hài lòng với biện pháp này.

Chương 152

Dù sao chỉ có cạnh tranh mới khiến tộc quần không ngừng phát triển, Nhân tộc nhất định phải có lựa chọn của riêng mình, mới có thể càng thêm cường đại.“Tốt, cứ quyết định vậy đi, ta đi chuẩn bị.” Toại Nhân thị và những người khác trong lòng cũng đã hạ quyết tâm, quyết tâm chuẩn bị trước.Sau khi bàn bạc, Tứ vị Tiên Tổ bắt đầu sắp xếp mọi việc theo những gì đã nói hôm nay, bắt đầu xây dựng Nhân tộc Truyền Thừa Thánh Địa, Võ Đạo Cung và Tiên Đạo Cung tại Đông Hải Chi Tân.Những khối khí đoàn đó đều là Luân Hồi Chi Khí do Sinh Tử đạo nhân ngưng luyện ra.

Để ngưng tụ ra số lượng Luân Hồi Chi Khí khổng lồ như vậy đối với hắn cũng là một sự tiêu hao không nhỏ.Nhưng may mắn thay trong đó không xảy ra sự cố nào.Khi những Luân Hồi Chi Khí đó nhập vào trong huyết kiển, ánh sáng trên những huyết kiển đó đột nhiên trở nên rực rỡ chói mắt.

Vốn dĩ chỉ là huỳnh quang màu huyết sắc, giờ lại biến thành hai màu đỏ xám giao hòa.Khi khí đoàn Luân Hồi hoàn toàn dung nhập vào, hai mắt Sinh Tử đạo nhân sáng lên.

Tiếp đó, Sinh Tử đạo nhân lấy ra những Tạo Hóa Chi Khí mà Ôn Vũ đã giao cho.

Kết một đạo pháp quyết xong, khối Tạo Hóa Chi Khí lập tức hóa thành từng sợi tơ xanh, bay lượn ra, rơi vào trong những huyết kiển đã biến thành màu đỏ xám.Theo những Tạo Hóa Chi Khí này nhập vào, nhân ảnh bên trong những huyết kiển đó bắt đầu biến ảo, thân ảnh vốn hư ảo dần dần trở nên ngưng thực.Một tia khí tức kỳ dị từ trong huyết kiển phát ra.

Ánh sáng vốn ảm đạm trong một khoảnh khắc lại trở nên chói mắt.Sinh Tử đạo nhân bay lượn ra, đáp xuống trên Huyết Hải, chăm chú nhìn sự biến hóa của huyết kiển.Không biết qua bao lâu, những ánh sáng chói mắt đó dần dần tắt, trên huyết kiển hiện ra từng vết nứt nhỏ, kèm theo tiếng "rắc rắc".

Vết nứt càng ngày càng lớn, sau một khắc, những huyết kiển đó hoàn toàn bong ra, bên trong hiện ra từng nhân ảnh màu huyết sắc.Ngoại hình nhân ảnh tương tự Nhân tộc, nhưng mỗi người đều có một đôi gai thịt mọc ở lưng, trên trán mọc ra một chiếc sừng độc, chiếc sừng có hai màu đỏ xám.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy ẩn chứa khí tức luân hồi.

"Xem ra những Luân Hồi Chi Khí đó đều tập trung ở sừng trên đỉnh đầu." Sinh Tử đạo nhân nhìn chiếc sừng trên đỉnh đầu của một bóng người bên dưới, vuốt cằm, trầm ngâm một lát rồi mới khẽ nói.

"Không ngờ có phương pháp kỳ dị như vậy, lại có thể cải tạo tộc A Tu La thành ra bộ dạng này.

Nhưng khí tức tỏa ra trên người lại rất mạnh mẽ!" Sinh Tử đạo nhân lẩm bẩm một mình.Lúc này, những nhân ảnh đó từ từ mở mắt.

Khi nhìn thấy nhân ảnh đứng trên không trung, trong lòng đều sản sinh ra cảm giác khác lạ, biết được nhân ảnh trên đỉnh đầu chính là người đã tạo ra mình.Sinh Tử đạo nhân thấy biểu cảm đó của những người này, trên mặt khẽ cười, trong miệng vang lên Đại Đạo chi âm: "Ta Sinh Tử đạo nhân, cảm thấy nỗi thống khổ của hồn phách trong Huyết Hải, đặc biệt tạo ra tộc này, ban tên là A Tu La.

Tộc A Tu La, lập!"Theo tiếng nói đó rơi xuống, tất cả nhân ảnh tộc A Tu La bên dưới đều lần lượt bái lạy Sinh Tử đạo nhân: "Bái kiến Lão Tổ!" Giữa lời nói, vô tận sát phạt chi khí và sát khí dũng mãnh tuôn ra, xông thẳng lên mây xanh.

Mặc dù Sinh Tử đạo nhân đã dung nhập Luân Hồi Chi Khí, nhưng bản tính sát lục của tộc A Tu La không hề thay đổi.Sau khi tộc A Tu La được sáng lập, Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống một đạo kim vân công đức, nhập vào đỉnh đầu Sinh Tử đạo nhân.

Sinh Tử đạo nhân không có động tĩnh gì khác, ngược lại nhắm mắt lại.Không biết qua bao lâu, Sinh Tử đạo nhân mở hai mắt, trong đó hiện lên một tia vui vẻ, dường như đã có được điều gì đó.Chỉ thấy khí tức trên thân thể bắt đầu tăng vọt, chỉ trong khoảnh khắc đã đạt đến ranh giới giữa Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên.Oanh.Một trận tiếng nổ trầm đục bùng nổ trong thân thể Sinh Tử đạo nhân, dường như có vật gì đó kỳ lạ bị vỡ vụn.

Ngay sau đó, khí thế trên người hắn trong nháy mắt tăng vọt, hướng về cảnh giới Hỗn Nguyên mà tiến bước.Sinh Tử đạo nhân là phân thân do Ôn Vũ trảm thi, từ căn bản đồng nguyên, khi chứng Đạo sẽ không có lực lượng Thiên Đạo giáng xuống.Vì vậy, khí thế trên người Sinh Tử đạo nhân thông suốt không trở ngại, trực tiếp xông thẳng về cảnh giới Hỗn Nguyên.

Sau một khắc, khí tức toàn thân hắn đã biến đổi rầm rộ, một cỗ đạo vận huyền diệu tự phát tràn ra.Toàn bộ trời đất lại một lần nữa bị một cỗ thánh uy rộng lớn và khủng bố quét qua.

Giờ khắc này, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm nhận được cỗ thánh uy đó, không ai là không kinh hãi vô cùng.Xa xôi trên Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ nhìn về hướng Huyết Hải, trên mặt hiện lên nụ cười hân hoan.

Không ngờ lần này không có công đức giáng xuống, Sinh Tử đạo nhân lại một lần nữa đột phá, đạt đến cảnh giới giống hệt mình.

Thật đúng là một niềm vui bất ngờ.Còn Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác thì vẻ mặt kinh hãi.

Không ngờ, sau khi Nữ Oa chứng Đạo, lại liên tiếp có người chứng Đạo, chỉ là người này căn bản chưa từng thấy.

"Huynh trưởng, cảnh tượng chứng Đạo của người này dường như có chút tương tự với cảnh tượng chứng Đạo của Huyết Văn Thánh nhân, nhưng lại có chút khác biệt, không biết là chứng Đạo bằng phương pháp nào?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn cảnh tượng Sinh Tử đạo nhân chứng Đạo, đồng tử co lại, có chút nghi ngờ hỏi."Ta chưa từng thấy đối phương dù ở Tử Tiêu Cung hay trong Hồng Hoang.""Dáng vẻ của đối phương và Nữ Oa Thánh nhân khi thành Thánh cũng có chút tương tự, cũng là sau khi sáng tạo ra một tộc, công đức nhập thể, mới có thể thành Thánh.

Trong tình huống không có Hồng Mông Tử Khí, hiển nhiên không thể thành Thánh bằng phương pháp đó được."Thân thể của hắn tràn ngập lực lượng pháp tắc, nhìn lại đặc biệt giống Huyết Văn Thánh nhân.

Chẳng lẽ là Pháp tắc thành Thánh?" Lão Tử cau mày, trầm ngâm nói.Sinh Tử đạo nhân khi sáng tạo tộc A Tu La, Lão Tử ba người đã chú ý.

Khi nhìn thấy một người chưa từng thấy, họ đều vô cùng kinh hãi.Một cường giả xa lạ thành Thánh trước cả mấy vị Thánh nhân Thiên Định, điều đó thật đáng sợ.Chỉ là việc đối phương thành Thánh đã là định cục, giữa trời đất lại sắp có thêm một vị Thánh nhân, khiến họ không khỏi có chút tâm trạng u ám.Tuy nhiên, một khi trong đầu họ tồn tại Hồng Mông Tử Khí, tâm tình lập tức bình tĩnh lại.

Mặc dù bây giờ việc thành Thánh trước sau không còn ý nghĩa gì, nhưng Tam Thanh vẫn cảm thấy vô cùng không cam lòng.Dù sao hiện giờ đã có ba vị Thánh nhân đè nặng trên đầu họ rồi."Chắc chắn không phải, Pháp tắc thành Thánh sao lại dễ dàng như vậy?

Không thể nào pháp tắc hiển hóa giữa Hồng Hoang lại có thể đột phá, điều đó hiển nhiên là không thể.

Đại ca đừng quên, lúc trước đạo Hồng Mông Tử Khí mà Côn Bằng đoạt được không phải đã không biết tung tích sao?

Hiện tại kết hợp với việc đối phương thành Thánh bằng phương pháp giống Nữ Oa, đạo Hồng Mông Tử Khí đó có thể là do đối phương đã đoạt đi.

Còn về khí tức pháp tắc phát ra trên thân thể, đó là do đối phương đã lĩnh ngộ pháp tắc đến tầng thứ cực kỳ cao thâm, nên mới tự nhiên hiển hóa." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, vẻ mặt âm trầm.Lão Tử và Thông Thiên nghe xong, trong lòng hơi kinh ngạc.

Nếu thật sự là đạo Hồng Mông Tử Khí đó, thì mọi chuyện đều thông suốt.

"Thật không ngờ, trong Hồng Hoang lại có tồn tại như vậy!" Lão Tử thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.

Đối phương hiện giờ đã thành Thánh nhân, không phải là điều họ có thể bàn luận nữa.Nguyên Thủy và Thông Thiên sắc mặt âm trầm, lạnh lùng hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.Trong một đại điện của Thiên Đình, Côn Bằng cũng bị cảnh tượng Sinh Tử đạo nhân chứng Đạo làm kinh động.

Lúc này, trong hai mắt hắn dường như có vô tận nộ hỏa.Nhìn bộ dạng đối phương thành Thánh, trong lòng hắn cũng đoán được đối phương chính là người đã đoạt Hồng Mông Tử Khí của mình.Côn Bằng trong lòng không khỏi ghi hận vị Thánh nhân tân tấn này, lạnh lùng hừ một tiếng rồi không còn để ý nữa.Đối phương đã thành Thánh nhân, Côn Bằng sẽ không ngu ngốc đi tìm phiền phức nữa, cho nên chỉ đành ghi mối cừu hận này vào tận đáy lòng.Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa khẽ nhíu mày, nhìn bóng dáng Sinh Tử đạo nhân, trong tay kết

quyết.

Khi nhận được kết quả, trong mắt bà lại lóe lên một tia kinh ngạc.Bà không thể suy diễn ra lai lịch của đối phương, nhưng chuyển niệm một cái lại thấy rõ.

Dù sao đối phương hiện giờ cũng là tồn tại cùng tầng thứ với bà, tự nhiên không dễ dàng suy diễn ra được.Sau khi lại một lần nữa kinh ngạc nhìn đối phương, Nữ Oa quay đầu đi, không nói gì nữa.

Mặc dù đối phương thành Thánh, nhưng không có quá nhiều quan hệ với bà.Sinh Tử đạo nhân cảm thụ sự biến hóa trong thân thể, trong lòng khẽ cười.

Ngay sau đó, hắn khẽ phất tay áo, toàn bộ tộc nhân A Tu La vốn đang phủ phục dưới đất đều được hắn nâng dậy.Sinh Tử đạo nhân điểm ngón tay, hướng về bốn người trong số đó, bình thản nói: "Bốn người các ngươi đương là Tứ Đại Tu La Vương của tộc A Tu La, thống lĩnh tộc A Tu La." Nói đến đây, Sinh Tử đạo nhân dừng lại một chút, tiếp đó khẽ điểm ngón tay, bốn đạo kim quang nhập vào giữa mi tâm bốn người.

Tiếp đó, hắn nói: "Những công pháp này hãy mang đi tu luyện, tự mình truyền cho tộc nhân.

Lui ra đi!""Đa tạ Thánh nhân ban pháp, chúng đệ tử cáo lui!" Bốn người đứng đầu cung kính bái lạy xong, dẫn theo chúng tộc A Tu La lui vào trong Huyết Hải, an cư lạc nghiệp trong Huyết Hải.Thân hình Sinh Tử đạo nhân chớp động, cả người biến mất tại chỗ.Giữa trời đất, vị Thánh nhân thứ ba xuất thế, đây là một đại sự.

Chương 153

Chúng Đại năng trong Hồng Hoang lần lượt hành động, muốn bái hội vị Thánh nhân tân tấn này.Nếu có thể kết nối với Thánh nhân, lợi ích tự nhiên vô cùng lớn.Trong Thiên Đình, Đế Tuấn ngẩng đầu nhìn mảnh Huyết Hải vô biên kia, biểu cảm trên mặt đặc biệt ngưng trọng.

Ban đầu, Nữ Oa thành Thánh rồi rời khỏi Thiên Đình, điều đó từng khiến hắn vui mừng một thời gian dài.Nữ Oa thành Thánh không quản lý Yêu Tộc, Yêu Tộc vẫn nằm trong tay hắn.

Có thêm một tôn Thánh nhân làm hậu thuẫn của mình, có thể thấy Yêu Tộc lúc đó hưng phấn đến nhường nào.Nhưng khi Ôn Vũ thành Thánh, mọi thứ đều thay đổi rầm rộ.

Vốn dĩ nếu giữa trời đất chỉ có duy nhất một vị Thánh nhân, thế lực Yêu Tộc chắc chắn sẽ có sự tăng trưởng bùng nổ.Nhưng một khi một vị Thánh nhân khác thành Thánh, sẽ đánh cổ thế đầu đó về nguyên hình, dù sao nếu có hai vị Thánh nhân, sẽ hình thành sự ước thúc.

Không may mắn thay, vị Thánh nhân tân tấn lại là kẻ thù của Yêu Tộc.Hắn cũng không biết đối phương liệu có dựa vào thân phận Thánh nhân mà tấn công Yêu Tộc không, cho nên tự nhiên không dám quá phóng túng.

Dù sao nếu chọc giận đối phương, dù có Nữ Oa ở phía sau, cũng không thể chống đỡ được tâm trí tất sát của một vị Thánh nhân.Hiện giờ trời đất lại sinh ra một vị Thánh nhân, một vị Thánh nhân chưa từng thấy.

Vị Thánh nhân này chưa từng xuất hiện trong Hồng Hoang, không ai biết tâm tư của hắn.Nhưng đây cũng là cơ hội của Yêu Tộc.

Nếu có thể kết giao với một vị Thánh nhân, vậy tự nhiên không

cần phải lo lắng về Ôn Vũ.Cho nên lần đối phương thành Thánh này, Đế Tuấn quyết định đích thân đến bái phỏng đối phương, dù chỉ là để thăm dò khẩu phong cũng tốt.Và cùng có ý định tương tự với Đế Tuấn là chúng Tổ Vu.

Yêu Tộc hiện giờ có một vị Nữ Oa Thánh nhân làm hậu thuẫn, nhưng Vu Tộc thì không.Mặc dù quan hệ với Ôn Vũ nhìn có vẻ không tệ, nhưng tất cả đều xây dựng trên cơ sở lợi ích.

Sau khi đối phương thành Thánh, thân phận tự nhiên không thể so với ban đầu.

Hiện giờ cũng không biết Ôn Vũ đối với Vu Tộc mang thái độ như thế nào.Cho nên nếu có thể lôi kéo vị Thánh nhân tân tấn này, rồi tìm cơ hội thăm dò khẩu phong của Huyết Văn Thánh nhân, nếu đối phương có ý muốn giao hảo với Vu Tộc, vậy thì Vu Tộc có hai vị Thánh nhân làm hậu thuẫn, sau này đối địch với Yêu Tộc, họ cũng sẽ có thêm sự tự tin.Vì vậy, sau khi chúng Tổ Vu bàn bạc một phen, Đế Giang quyết định đích thân đến Huyết Hải, bái phỏng Thánh nhân.Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ trong lòng tính toán.

Tiếp theo hắn cũng sẽ giả vờ đến Huyết Hải, bái phỏng Sinh Tử đạo nhân.

Tuy rằng những người trong Hồng Hoang không biết đối phương là ác thi của hắn, nhưng nếu lần này hắn đến bái phỏng, có lẽ có thể làm nhiễu loạn tầm nhìn của chúng sinh Hồng Hoang.Đối phương đã thành Thánh, với tư cách là tồn tại cùng tầng thứ, việc bái hội một phen là cần thiết.Chỉ có điều, Ôn Vũ dự định xuất phát muộn hơn một chút, vì hiện tại hắn có một việc cần làm.Ôn Vũ đã truyền một đạo tin tức đi, triệu hồi bốn vị đệ tử đang ở Nhân tộc trở về, dự định sau đó sẽ dẫn theo bốn vị đệ tử cùng đi.Dù sao đóng kịch thì phải đóng cho giống một chút!Kể từ lần trước có được Chu Thiên Tinh Thần Trận

Đồ, Ôn Vũ trong lúc nhàn rỗi đã luyện chế ba trăm sáu mươi lăm cán Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên và một vạn bốn nghìn tám trăm cán Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Trong các Chu Thiên Tinh Thần Phiên đều được luyện chế bằng dược liệu quý giá, trong đó còn thêm vào Tinh Thần Chi Tinh (Tinh Hoa Tinh Thần).Những Tinh Thần Chi Tinh này khi có được cũng vô cùng kỳ lạ, chúng ngưng tụ thành dưới gốc Tinh Thần Quả Thụ trong Văn Đạo Các.

Qua thời gian dài như vậy, cũng đã ngưng tụ không ít.Lần luyện chế Chu Thiên Tinh Thần Phiên này lại chỉ dùng hết một phần ba số lượng.Chu Thiên Tinh Thần Phiên có thêm Tinh Thần Chi Tinh, sau khi lập đại trận, có thể tiếp dẫn lực lượng tinh thần Chu Thiên càng nhiều, từ đó uy lực của đại trận cũng sẽ càng mạnh mẽ.Việc Ôn Vũ cần làm lần này là bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận trên ba đảo Bồng Lai.Như vậy, không những lực lượng phòng ngự trên ba đảo Bồng Lai sẽ được nâng cao rất nhiều, mà toàn bộ linh khí cũng sẽ nồng đậm hơn gấp mấy lần so với trước kia.Và Tinh Thần Quả Thụ trong Văn Đạo Các cũng có thể không ngừng hấp thu lực lượng tinh thần trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, từ đó không ngừng trưởng thành.Quan trọng nhất, lực lượng tinh thần trên ba tọa đại trận sẽ nồng đậm gấp mấy lần, có lợi ích rất lớn đối với những sinh linh trên ba Tiên Đảo, nhục thân vô thời vô khắc đều đang tiếp nhận sự rèn luyện của lực lượng tinh thần.Một đại trận có thể mang lại nhiều lợi ích như vậy, trong lòng Ôn Vũ nóng lòng muốn bố trí.Thế là, Ôn Vũ lập tức bắt đầu bố trí, thân hình hắn khẽ động, cả người biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa, đã ở bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo rồi.Đứng ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ quan sát vị trí bốn phía.

Ba tọa Tiên Đảo tuy phân tán, nhưng khoảng cách không quá xa, trận pháp này vừa vặn có thể bao trùm toàn bộ vào trong.Tay hắn khẽ

vung, trên không lòng bàn tay Ôn Vũ lập tức xuất hiện hàng trăm cán tiểu phiên.

Những tiểu phiên này dài năm sáu tấc, trên phiên đen bay phấp phới lấp lánh điểm điểm ngân quang, chớp chớp.Những đạo văn kỳ dị khắc trên đó, tựa như quỹ tích vận hành của vạn vật, nhìn lên phi thường bất phàm.Đó chính là ba trăm sáu mươi lăm cán Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Ôn Vũ đại thủ vung lên, các tiểu phiên đón gió phấp phới.

Khi chúng trương ra dài bảy tám xích, tinh thần chi lực trên đó càng trở nên nồng đậm, khiến những lá cờ này trông càng thêm bất phàm.

Không để ý đến sự biến hóa của những lá cờ, Ôn Vũ lấy ra Chu Thiên Tinh Thần Trận Đồ, trải rộng tấm đồ này ra, nhíu mày nhìn phân trận đồ, suy tư một lát rồi tay hắn lại động.

Đôi tay như ảo ảnh, không ngừng điểm ra, từng lá cờ nhỏ được điểm lập tức bay lượn, phân biệt rơi xuống một vị trí nào đó trên ba tòa tiên đảo.

Khi đã cố định vị trí, ngân quang trên các tiểu phiên bắt đầu lóe sáng, trông tựa như tinh không.

Dần dần, toàn bộ tiểu phiên bắt đầu trở nên hư ảo, một lát sau, các tiểu phiên biến mất, hoàn toàn chìm vào hư không.

Nếu không phải vị trí ban đầu của tiểu phiên vẫn lóe lên những đốm ngân quang lấp lánh, e rằng đã không thể nhận ra dấu vết tồn tại của tiểu phiên tại đây.Khi hơn ba trăm lá đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên trước mặt Ôn Vũ đều đã về vị trí, trong tay hắn lại lật một cái, vô số tiểu phiên khác lại xuất hiện.

Chỉ là những tiểu phiên lần này có chút khác biệt so với lần trước,

ít nhất về kích thước thì chúng nhỏ hơn nhiều, chỉ dài chừng một tấc.

Trên các tiểu phiên cũng không còn nhiều quỹ tích kỳ dị như vậy, chỉ còn lại những đốm ngân quang lấp lánh.

Đếm kỹ lại, sẽ thấy số lượng tiểu phiên trước mặt Ôn Vũ có đến vạn lá.

Không nghi ngờ gì nữa, những tiểu phiên mới xuất hiện này chính là Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Lần này Ôn Vũ không nhìn Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận Trận Đồ nữa, dưới sự vung tay nhẹ nhàng của hắn, các tiểu phiên trước mặt bắt đầu rung động, sau đó lần lượt bay về bốn phía Bồng Lai Tam Đảo, xen kẽ vào xung quanh những đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên đã bố trí trước đó.

Trận pháp này không cần vận động quy mô lớn, chỉ cần duy trì trạng thái phòng ngự là đủ, nên những Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên này không cần có sinh linh chủ trì.

Khi ba trăm sáu mươi lăm lá đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên và một vạn bốn ngàn tám trăm lá tiểu phiên đều đã vào đúng vị trí, trên mặt Ôn Vũ hiện lên nụ cười nhạt, trong tay khấp động pháp quyết, miệng hô lớn một tiếng: "Dẫn!"Theo tiếng hô đó vang lên, những Chu Thiên Tinh Thần Phiên phân tán khắp nơi bắt đầu rung động, ngân quang trên chúng chớp động rực rỡ không ngừng.

Lá cây Chu Thiên Tinh Thần Thụ trong Văn Đạo Các cũng bắt đầu phát ra ngân quang lấp lánh, như thể đang hưởng ứng.

Huyền Diệp và Huyền Thanh đang chăm sóc tiên dược nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ trước mắt, cả hai đều trợn tròn mắt.

Nhưng khi phát hiện cây tiên thụ chỉ phát ra ngân quang chứ không có dị động nào khác, cả hai liền thở phào nhẹ nhõm.

Ban đầu, họ cứ ngỡ linh thụ đã gặp vấn đề.

Bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, trên bầu trời trong xanh, tinh quang bắt đầu lóe sáng.

Cùng với thời gian trôi đi, ngày càng nhiều tinh quang phóng ra ánh sáng chói mắt, chỉ chốc lát, ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao Chu Thiên Tinh Thần đều được thắp sáng.

Vô tận tinh quang rải xuống, chiếu rọi lên Bồng Lai Tam Đảo.

Nhìn cảnh này, Ôn Vũ trong lòng đại hỉ, tiếp đó miệng hắn bạo hát một tiếng: "Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, thành!" Theo lời đó vừa dứt, những tiểu phiên vốn ẩn mình trong hư không bỗng phát ra ngân quang chói lọi, vô số ngân quang lấp lánh, giao hòa cùng tinh quang từ trên trời rọi xuống.

Oanh long long.

Chương 154

Một tiếng oanh minh chấn động muốn điếc tai truyền đến, vùng biển nơi Bồng Lai Tam Đảo tọa lạc dường như chấn động, sóng biển cuồn cuộn dâng trào.

Trên ba tòa tiên đảo, dần dần hiện lên một quang tráo màu lam bạc.

Trên quang tráo, tinh quang lấp lánh, trông cực kỳ mỹ lệ, nhưng tinh thần chi lực lưu chuyển trên quang tráo lại ẩn chứa vô tận hung hiểm.“Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, thành công rồi!” Ôn Vũ nhìn quang tráo kỳ dị đó, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, miệng lẩm bẩm.

“Quả không hổ là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận được bố trí bằng Tinh Thần Phiên ẩn chứa Tinh Thần Chi Tinh, tinh thần chi lực trên đó có thể đạt đến cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.” “Xem ra, dù là Thánh Nhân muốn phá vỡ quang tráo này cũng vô cùng khó khăn.” Ôn Vũ cảm nhận cường độ của toàn bộ đại trận, vô cùng hài lòng.Khi Ôn Vũ bố trí xong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tất cả các Đại Năng trong Hồng Hoang đều cảm nhận được tinh thần chi lực kinh người ngưng tụ trên Bồng Lai Tiên Đảo, không ai là không chuyển ánh mắt về phía Bồng Lai Tam Đảo.

Khi nhìn thấy quang tráo màu lam khổng lồ bao phủ Bồng Lai Tiên Đảo, vẻ mặt của tất cả mọi người đều vô cùng đặc sắc, có kinh ngạc, chấn động, sợ hãi, thậm chí là tham lam.

Không ai ngờ được rằng, có vị Thánh Nhân lại bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận để làm trận pháp phòng ngự trên Bồng Lai Tam Đảo.

Sự cường hãn của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận ai ai cũng rõ,

tuy có chút không địch lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng không thể phủ nhận, đây tuyệt đối là một trong số ít những đại trận hung hãn nhất Hồng Hoang.

Lúc này, khí tức khủng bố phát ra từ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận vô cùng áp bức, ngay cả cường giả ở các nơi xa xôi trong Hồng Hoang cũng có thể cảm nhận được cảm giác nghẹt thở truyền đến từ đó, đủ thấy đại trận này mạnh mẽ đến mức nào.Trong Thiên Đình, Đế Tuấn nhìn quang tráo kỳ dị trên Bồng Lai Tam Đảo, vẻ mặt đầy kinh ngạc, ngay sau đó sự kinh ngạc biến thành vô tận phẫn nộ.

Hắn không hiểu vì sao Huyết Văn Thánh Nhân lại có thể bố trí được Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận mà mình đã sáng tạo ra.

Trận pháp này, bất kể từ góc độ nào, cũng không có gì khác biệt so với trận pháp mà hắn đã sáng tạo.

Nếu cứng rắn nói có khác biệt, thì tinh thần chi lực trên trận pháp của đối phương nồng đậm hơn nhiều so với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận do Yêu Tộc dốc sức bố trí, dường như kém một cấp bậc vậy.

Tuy không biết trận pháp của đối phương vì sao lại mạnh hơn trận mà hắn bố trí, nhưng hiển nhiên, đó đích thực là trận pháp do hắn sáng tạo không nghi ngờ gì.

Đột nhiên, dường như đã hiểu ra điều gì đó, cơn giận đầy lồng ngực dần lắng xuống, chuyển thành vẻ mặt ngưng trọng.

Bởi vì Đế Tuấn nhớ rằng trước khi Nữ Oa Thánh Nhân chứng đạo, nàng đã từng đến tìm hắn để xin Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận Trận Đồ.

Chẳng lẽ đối phương có thể bố trí được đại trận này là vì Nữ Oa Thánh Nhân đã giao trận đồ mà nàng có được cho đối phương?

Một tia nghi vấn dâng lên trong lòng Đế Tuấn.

Nữ Oa Thánh Nhân và Huyết Văn Thánh Nhân vốn có thâm cừu đại hận, vì sao Nữ Oa lại giao trận đồ này cho đối phương?

Chẳng lẽ Nữ Oa và Huyết Văn Thánh Nhân có tồn tại một loại giao dịch nào đó?

Nghĩ đến đây, trên đầu Đế Tuấn toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nhủ phải đi tìm Nữ Oa Thánh Nhân để hỏi cho rõ.Trong Côn Luân Sơn, Tam Thanh, vốn đang chuẩn bị đi đến Huyết Hải, sau khi nhìn thấy Huyết Văn Thánh Nhân bố trí ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, đều kinh hãi vạn phần, cũng không hiểu đối phương làm sao có thể có được đại trận này.

Trong đó, hai mắt Thông Thiên lóe lên tinh quang, không ngừng nhìn ngắm đại trận thần kỳ đó.Trong Văn Đạo Các, Ôn Vũ tĩnh tọa trên bồ đoàn, trước mặt là bốn bóng người, chính là bốn đệ tử của hắn.

Lúc này, đã mấy ngày trôi qua kể từ khi bố trí xong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Triệu Công Minh cũng đã từ Nhân Tộc trở về kịp.

Bờ Đông Hải và Bồng Lai Tiên Đảo khoảng cách không quá xa, với tu vi Kim Tiên, vài ngày là đủ.

Ôn Vũ đang đánh giá bốn người trước mặt.

Lúc này, tu vi của Triệu Công Minh đã đạt Thái Ất Kim Tiên Sơ Kỳ, Vân Tiêu thì ở Kim Tiên Đỉnh Phong, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Còn Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu thì đều ở Kim Tiên Trung Kỳ.

"Xem ra những năm ở Nhân Tộc, tiến bộ của họ thật lớn," Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng."Ở Nhân Tộc lâu như vậy, các ngươi có cảm

nghĩ gì?" Ôn Vũ cười hỏi.

"Hồi bẩm Sư tôn, đệ tử cảm thấy Nhân Tộc bản tính bình hòa, tuy tư chất có chút kém, nhưng lại vô cùng nỗ lực.

Những năm nay, đệ tử đều nhìn thấy sự cố gắng của họ, cũng chính vì sự kiên trì đó mà thực lực của họ mới có thể tiến bộ nhanh như vậy," Triệu Công Minh cung kính đáp.

"Không tệ, ở điểm này, rất nhiều sinh linh trong Hồng Hoang đều không thể sánh bằng Nhân Tộc, ít nhất trên con đường tu luyện ít gặp trở ngại." Ôn Vũ gật đầu, Triệu Công Minh có thể nhìn ra điểm này khiến hắn có chút hài lòng, tiếp đó trịnh trọng nói: "Lần này ta gọi các ngươi về, là để dẫn các ngươi đi Huyết Hải, bái kiến vị Thánh Nhân mới tấn thăng kia!

Tuy vi sư cũng là Thánh Nhân, nhưng đối phương có thể chứng đạo thì tất nhiên có điểm xuất sắc của mình.

Nếu có thể được người chỉ điểm, đối với việc tu hành sau này cũng có không ít trợ giúp." "Chúng đệ tử nghe theo Sư tôn an bài." Triệu Công Minh bốn người sau khi nghe Ôn Vũ nói, trong mắt đều lóe lên tinh quang, đồng thanh đáp.Nghe Sư tôn nói vậy, đương nhiên họ muốn gặp vị Thánh Nhân mới tấn thăng kia.

Tuy biết trong Hồng Hoang lại xuất hiện thêm một vị Thánh Nhân, nhưng họ lại không biết đối phương là ai, dù sao thực lực còn kém không thể cách không nhìn vọng.

Bởi vậy, đối với vị Thánh Nhân có thể chứng đạo sau Sư tôn, họ đều vô cùng tò mò.

Ôn Vũ nghe vậy gật đầu, đứng dậy, đi về phía bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, còn Triệu Công Minh bốn người thì lặng lẽ đi theo sau hắn.Sau khi ra khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ vung tay một cái, trên

không trung liền giáng xuống một đóa tường vân.

Ôn Vũ dẫn bốn người đạp lên tường vân, bay về phía Huyết Hải.

Lần này hắn không trực tiếp dẫn bốn người xuyên toa hư không, mà lại đột ngột bay suốt đường đi.

Đã lâu rồi hắn không có dịp nhàn nhã bay lượn trên bầu trời như vậy, lần này lại có thêm bốn đệ tử.

Suốt đường đi, Ôn Vũ nhàn rỗi cũng chỉ điểm cho các đệ tử rất nhiều điều, khiến họ đều thu hoạch không ít.

Bích Tiêu tính cách vô cùng hoạt bát, trên đường đi líu lo không ngừng, không ngừng kể cho Ôn Vũ nghe những điều mắt thấy tai nghe ở Nhân Tộc, vô cùng hưng phấn.

Trong đó, nàng nhắc đến nhiều nhất là Nhân Tộc Đệ Tứ Tổ Nhan Vũ Thị.

Chương 155

Mỗi khi nghe Bích Tiêu nhắc đến đối phương, trong lòng Ôn Vũ luôn có một cảm giác kỳ lạ, dù sao Nhan Vũ Thị chính là thiện thi phân thân của hắn.

"Nếu nói cho nàng biết thân phận của đối phương, e rằng sẽ làm nàng sợ hãi mất," Ôn Vũ thầm cười trong lòng."Di!" Một ngày nọ, Ôn Vũ đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên cảm giác được một dị động kỳ lạ truyền đến từ phía dưới, tựa như có linh bảo sắp xuất thế, khiến hắn không khỏi kinh nghi thốt lên.

Bốn người đang chìm đắm trong tu luyện nghe tiếng kinh nghi của Sư tôn, đều bừng tỉnh khỏi trạng thái tu luyện.

"Sư tôn, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Triệu Công Minh thấy vẻ mặt của Ôn Vũ, trong lòng có chút nghi hoặc, mở miệng hỏi.

"Ta phát hiện một chuyện thú vị, các ngươi cứ chờ ở đây, ta đi xem một lát!" Ôn Vũ nhìn xuống phía dưới, chậm rãi nói, sau đó thân hình chợt lóe lên, biến mất tại chỗ.

Triệu Công Minh và những người khác thấy Sư tôn rời đi, liền nhìn xuống phía dưới, nhưng chỉ thấy mây trắng mênh mông vô tận, vô ưu vô lo phiêu đãng trên bầu trời.

Thân hình Ôn Vũ bước ra từ hư không, đáp xuống ngoại vi một dãy núi phía trước.

Nhìn dãy núi xanh biếc trùng điệp trước mặt, trong lòng hắn chợt lóe lên một tia kinh ngạc, khắp chỉ tính toán một cái, sự kinh ngạc trong lòng càng sâu sắc hơn.

Dãy núi xanh này chính là đạo tràng của Lão Tử, Thủ Dương Sơn.

“Chẳng lẽ trong Thủ Dương Sơn có dị bảo xuất thế?” Ôn Vũ trong lòng trầm ngâm.

“Nếu dị bảo xuất hiện trong Thủ Dương Sơn, e rằng chỉ có Nhân Tộc chí bảo Không Động Ấn.

Nếu thực sự là vật này, ở Nhân Tộc có lẽ có thể thu được nhiều khí vận hơn.” Không còn do dự, Ôn Vũ đi về phía nơi vừa khiến hắn cảm thấy dị động.Xuyên qua một thung lũng xanh biếc, Ôn Vũ đến trước một vách đá.

Trên vách đá khắc họa vô số đạo văn dày đặc, đang phát ra kim quang, khiến những đạo văn này trông vô cùng thần bí bất phàm.

Ôn Vũ vuốt cằm, nhìn những đạo văn biến hóa, hồi lâu không hành động.

Những đạo văn này chậm rãi lưu động trên vách đá, giữa chúng không hề có chút va chạm nào, trên đó phát ra một luồng khí tức quen thuộc.

Ôn Vũ hơi trầm ngâm một lát, rồi đưa tay phải ra, trên tay bao phủ một tầng quang mô nhàn nhạt, nhẹ nhàng chạm vào vách đá.

Khi tay Ôn Vũ càng lúc càng đến gần vách đá, kim quang trên đạo văn càng trở nên sáng rỡ.

Đến khi tay hắn cuối cùng chạm vào vách đá, những đạo văn kia dường như sống lại, chậm rãi xoay tròn.

Từng đạo văn một thoát ly khỏi vách đá, hướng về cánh tay Ôn Vũ cuộn lấy.Dị biến trên vách đá khiến Ôn Vũ trong lòng cả kinh, vội vàng nhìn về phía cánh tay.

Khi thấy những đạo văn đó không tiếp tục lan rộng lên, hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

Tuy những đạo văn này có chút quỷ dị, nhưng Ôn Vũ không cảm nhận được bất kỳ uy hiếp nào từ chúng.

Hiển nhiên, vật kỳ lạ này không có lực sát thương.

Ôn Vũ ngẩn người nhìn những đạo văn tuy đã ngừng lan rộng nhưng vẫn chậm rãi xoay tròn trên cánh tay, nhất thời không biết phải làm gì.

Khi hắn đang luống cuống, những đạo văn đó lại bắt đầu biến hóa, những đạo văn vốn cuộn quanh cánh tay từ từ hội tụ vào lòng bàn tay Ôn Vũ.

Ôn Vũ lật bàn tay lại, chăm chú nhìn sự biến hóa trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy lúc này, trong lòng bàn tay hắn, một quang đoàn màu xanh lam lớn bằng quả trứng đang phát ra ánh sáng chói mắt, những đạo văn kia đang từ cánh tay Ôn Vũ chậm rãi tụ tập vào quang đoàn xanh biếc đó.

Cùng với đạo văn dũng nhập, quang đoàn xanh biếc bắt đầu bành trướng, xung quanh phát ra huỳnh quang màu xanh lam mờ mịt, ẩn ước giữa thanh quang dường như có một khối bảo thạch trong suốt như ngọc đang dần thành hình.Nhìn cảnh này, trong lòng Ôn Vũ có chút hân hỉ, ánh mắt hơi động, nhìn về phía vách đá kia.

Chỉ thấy phía trước, vách đá ban đầu khắc đầy kim sắc đạo văn, giờ đã trống rỗng, chỉ còn lại một vài dấu vết mờ nhạt, sâu nông khác nhau.

Toàn bộ vách đá cũng ảm đạm vô quang, dường như đã biến thành một khối đá thông thường.

“Xem ra đạo văn trên vách đá mới là trọng điểm,” Ôn Vũ thầm nghĩ.

Thu lại ánh mắt từ vách đá, Ôn Vũ tiếp tục nhìn chằm chằm vào sự biến hóa trong quang đoàn xanh biếc trong lòng bàn tay.

Lúc này, quang đoàn xanh biếc đã không còn nhỏ như quả trứng ban đầu, mà đã dài rộng chừng một xích.

Vật thể hình bảo thạch bao bọc trong thanh quang cũng càng thêm rõ nét.

Những kim sắc đạo văn dày đặc trên cánh tay Ôn Vũ lúc này cũng đã tiêu thoái, chỉ còn sót lại một chút ở mu bàn tay, chắc hẳn sẽ sớm bị hấp thu hoàn toàn.

Ôn Vũ trong lòng không hề có chút sốt ruột nào, ngược lại còn mang vẻ mặt tươi cười nhìn quang đoàn xanh biếc đó.

Hắn vô cùng hứng thú với vật sẽ xuất hiện bên trong thanh quang.

Khi tất cả đạo văn trên mu bàn tay Ôn Vũ đều bị hấp thu xong, quang đoàn xanh biếc đó lại một lần nữa phát sinh biến hóa, khối bảo thạch vốn có chút trong suốt trong thanh quang, giờ đây đã biến thành toàn thân bích ngọc, lưu quang màu xanh biếc chậm rãi lưu chuyển trên bảo thạch.

Ôn Vũ nâng lòng bàn tay, tỉ mỉ đánh giá khối bảo thạch có hình dạng kỳ dị này.

Nhưng lúc này không thể gọi là bảo thạch nữa, vì nó đã biến thành một vật thể hình vòng, ở giữa có thêm một lỗ lớn.

Khi lỗ lớn này thành hình, vật thể hình vòng đó cuối cùng không còn biến hóa nữa.

Chương 156

Hiển nhiên, đây chính là hình thái cuối cùng của nó.

Chỉ thấy một vật thể hình vòng bất quy tắc, phần đầu của vật thể hình vòng dường như có một dị thú kỳ lạ đang ngửa mặt gào thét, hình dáng nhìn qua cũng hơi giống Kỳ Lân.

Toàn bộ vật thể hình vòng này có màu xanh ngọc bích, trong suốt tinh oánh, tựa như một khối ngọc thạch tự nhiên.

Bên trong vật thể hình vòng, mơ hồ có thể nhìn thấy từng luồng năng lượng kỳ dị đang chậm rãi lưu chuyển, vô cùng thần bí.

Ôn Vũ khẽ động lòng bàn tay hướng lên, nắm chặt nó trong tay, ngay sau đó một đoạn tin tức truyền vào não hải của hắn.Sau khi nhận được tin tức, trong lòng Ôn Vũ lập tức kinh hỉ vạn phần.

Quả nhiên hắn đoán không sai, vật thể hình vòng này chính là Nhân Tộc chí bảo Không Động Ấn.

"Tuyệt đối là một cơ duyên trời ban!" Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Cần biết rằng, Không Động Ấn có thể trấn áp toàn bộ khí vận của Nhân Tộc, ai nếu nắm giữ nó có thể không công mà có được ba thành khí vận của Nhân Tộc.

Sau này, nó cần được dùng để lập Tam Hoàng Ngũ Đế, đủ thấy sự trọng yếu của nó.

"Xem ra ta phải tìm một thời gian giao thứ này cho Nhan Vũ Thị!" Ôn Vũ nhìn Không Động Ấn trong tay, vẻ mặt đầy ý cười, miệng lẩm bẩm.

"Nhưng không phải bây giờ, đợi ta hoàn thành việc kia rồi hãy tính." Ôn Vũ thầm nhủ.

Lòng bàn tay khẽ động, Không Động Ấn đột nhiên biến mất, đã bị Ôn Vũ thu lại.

Tiếp đó, hắn bước một bước, rời khỏi nơi này.

Vì Không Động Ấn đã bị lấy đi, trên Thủ Dương Sơn không còn thứ gì đáng để lưu luyến nữa.Khi Ôn Vũ lấy đi Không Động Ấn, Lão Tử đang trên đường đến Huyết Hải trong lòng khẽ lay động, ngay sau đó sắc mặt ông biến đổi, đôi mày nhíu chặt.

"Cảm giác như đã mất đi một thứ gì đó quan trọng?" Lão Tử thầm nghĩ trong lòng.

Ông khấp động ngón tay, dường như đang tính toán điều gì đó.

Một lát sau, lông mày Lão Tử gần như hoàn toàn dính vào nhau.

Bởi vì ông căn bản không thể suy luận ra nguyên do, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy vật liên quan đến mình đã biến mất.

Lão Tử khẽ lắc đầu, không còn để ý đến sự lay động kỳ dị đó nữa, tiếp tục bay về phía trước.

Nhưng Nguyên Thủy ở một bên lại phát hiện sự thay đổi trên vẻ mặt Lão Tử, bèn lên tiếng hỏi: "Sư huynh, có chuyện gì vậy?" Lão Tử nghe xong, quay đầu nhìn Nguyên Thủy một cái, hơi trầm ngâm một lát rồi mới chậm rãi nói: "Không có gì!" Lão Tử vốn định nói ra, nhưng cuối cùng lại không nói, dù sao ngay cả chính ông cũng không hiểu được.

Ba người trầm mặc một trận, không nói thêm gì nữa, tiếp tục cắm đầu bay về phía trước.Ôn Vũ sau khi rời khỏi Thủ Dương Sơn, trực tiếp xuất hiện trên đám mây.

Sự xuất hiện của Ôn Vũ khiến bốn đệ tử đang chờ đợi vô cùng kinh hỉ, Bích Tiêu vội vàng hỏi: "Sư tôn, người đã phát hiện ra chuyện thú vị gì sao?" Bích Tiêu vô cùng tò mò về việc Ôn Vũ vừa đột nhiên

biến mất, giờ thấy hắn quay lại, đương nhiên phải hỏi cho rõ.

Ôn Vũ thần bí cười một tiếng, lắc đầu, mở miệng nói: "Không có gì." Bích Tiêu thấy Ôn Vũ không nói, liền chu môi, trông có vẻ hơi giận dỗi.

Ôn Vũ thấy vậy, khẽ cười một tiếng, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, Bích Tiêu quả nhiên là tinh quái.

Không để ý đến mọi người nữa, Ôn Vũ ngự vân, tăng tốc độ, nhanh chóng bay về phía Huyết Hải.

Nửa tháng thời gian thoáng cái trôi qua, thân ảnh sư đồ Ôn Vũ xuất hiện trên Huyết Hải."Huyết Hải sao?

Sát khí thật nồng đậm a!" Bích Tiêu nhìn xuống phía dưới, thấy Huyết Hải khổng lồ rộng gần trăm vạn dặm, khẽ nhíu mày, có chút kinh dị hỏi.

"Không sai, Huyết Hải này ngưng tụ máu huyết của vô số sinh linh đã chết, sát khí trong những máu huyết đó bị mang đến đây, không ngừng ngưng tụ.

Trải qua vô số năm, sát khí tự nhiên vô cùng nồng đậm." Ôn Vũ gật đầu, chậm rãi nói.

Hắn là một trong những chủ nhân của Huyết Hải, đương nhiên vô cùng rõ ràng về nơi này.

Thấy Bích Tiêu hỏi, hắn cũng kiên nhẫn giải thích cho nàng.

"Đi thôi." Ôn Vũ thấy bốn đệ tử không còn nói gì nữa, khẽ cười một tiếng, mở miệng nói.

Hắn thầm nghĩ, bốn đệ tử của mình chưa từng thấy cảnh tượng huyết tinh như vậy, có chút không thích ứng.

Ôn Vũ vung tay một cái, bốn đạo thanh quang bắn ra, tạo thành

một tầng màng mỏng nhàn nhạt trên người bốn đệ tử phía sau.

Tiếp đó, hắn dẫn bốn người rơi vào trong Huyết Hải, chậm rãi bay về phía tòa cung điện khổng lồ ở trung tâm Huyết Hải.

Ôn Vũ tuy không sợ sự xâm thực của Huyết Hải, nhưng tu vi của bốn đệ tử còn thấp, không thể chống lại sát khí kinh người trong đó.

Năm người suốt đường đi không nói gì.

Khi đến trước cung điện, mơ hồ nhìn thấy vài bóng người đang đứng, đang loanh quanh trước đại điện, chưa từng đi vào.Ôn Vũ dẫn bốn người đáp xuống trước mặt những người này, khiến họ giật mình kinh hãi.

Khi nhìn rõ bộ dạng của đối phương, trên mặt họ càng thêm kinh hãi, vội vàng cung thân hành lễ với Ôn Vũ nói: “Chúng ta bái kiến Huyết Văn Thánh Nhân.” “Ừm.” Ôn Vũ gật đầu, không để ý đến mọi người, trực tiếp dẫn Triệu Công Minh và những người khác đi vào trong điện.

Khi Ôn Vũ đi vào, những người này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 157

Tuy Ôn Vũ không hề phóng thích Thánh Nhân uy áp, nhưng họ vẫn cảm nhận được một luồng áp lực nghẹt thở từ trên người hắn.

Căn bản không dám nhìn đối phương thêm một cái.

Sau khi vào điện, ánh mắt Ôn Vũ rơi vào những bóng người đang ngồi dưới cao đài.

Khi nhìn thấy Bàn Cổ Tam Thanh và Nữ Oa, trên mặt hắn thoáng hiện một tia kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác thấy Ôn Vũ, liền cung thân hành lễ với hắn một cái.

Còn Nữ Oa thì lạnh hừ một tiếng không nói gì.

Ôn Vũ vẫn quét mắt nhìn một vòng, thu tất cả biểu cảm của mọi người vào mắt, không để ý đến, khẽ cười một tiếng, chắp tay với Sinh Tử Đạo Nhân đang đứng trên cao đài nói: "Ha ha, chúc mừng Đạo hữu đã bước vào hàng ngũ Hỗn Nguyên như chúng ta.

Không biết danh húy của Đạo hữu là gì?"Mục đích của Ôn Vũ là diễn kịch, để mọi người cho rằng Sinh Tử Đạo Nhân không có bất kỳ quan hệ nào với hắn, đây là lần đầu tiên họ gặp mặt.

Tuy Sinh Tử Đạo Nhân đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng Ôn Vũ không muốn tiết lộ thân phận của hắn.

Mặc dù với thực lực hiện tại, hắn căn bản không e ngại Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác.

Nhưng để tranh đoạt lợi ích lớn nhất từ tay Tam Thanh, Tiếp Dẫn và những người khác, Sinh Tử Đạo Nhân nghiễm nhiên là một quân cờ tối ưu nhất.

Hiện tại, không chỉ Tam Thanh và những người khác sẽ không có uy hiếp, mà điều quan trọng hơn là Thiên Đạo đang dò xét và Hồng Quân đã hợp Đạo.“Ha ha, bần đạo danh húy là Sinh Tử Thánh Nhân.

Đại danh của Huyết Văn Thánh Nhân, tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên bất phàm a!” Trên mặt Sinh Tử Đạo Nhân tràn ngập nụ cười, căn bản không nhìn ra chút dị thường nào, chậm rãi nói.

“Sinh Tử Đạo hữu khách khí rồi.” Ôn Vũ khẽ cười, vẫy vẫy tay, tiếp đó chỉ vào bốn người phía sau nói: “Đây là bốn tiểu đồ của ta, lần này ta dẫn chúng đến bái kiến Đạo hữu, tiện thể để Đạo hữu chỉ điểm một chút.” Ôn Vũ nói xong, quay sang Triệu Công Minh bốn người nói: “Còn không mau bái kiến Sinh Tử Thánh Nhân!” Bốn người nghe lời, bước lên phía trước, cung thân bái lạy Sinh Tử Đạo Nhân, đồng thanh nói: “Chúng đệ tử bái kiến Sinh Tử Thánh Nhân!” Sinh Tử Đạo Nhân đang khoanh chân trên cao đài thấy bốn người cung kính hành lễ, gật đầu cười nói: “Ha ha, chút vi mạt tu vi của bần đạo sao dám lọt vào mắt xanh của Huyết Văn Đạo hữu.

Chuyện chỉ điểm thì tự nhiên sẽ không từ chối.” Nói xong, hắn khẽ phất ống tay áo, nâng Triệu Công Minh bốn người dậy, tiếp đó nói với Ôn Vũ: “Đạo hữu mời nhập tọa.”Ôn Vũ thấy vậy hài lòng gật đầu, dẫn bốn người đi về phía chỗ trống bên phải dưới cao đài, an tĩnh khoanh chân ngồi trên bồ đoàn.

Triệu Công Minh bốn người thì theo sau Ôn Vũ, cũng khoanh chân ngồi xuống, đánh giá mọi thứ xung quanh.

Một lát sau, bên ngoài đại điện lại có vài bóng người bước vào.

Hai người dẫn đầu đều khoác đạo bào màu vàng kim, trông thần võ bất phàm.

Chính là Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác.Đế Tuấn và

Thái Nhất vừa bước vào đại điện, liền nhìn thấy Sinh Tử Đạo Nhân đang khoanh chân trên cao đài.

Ngay sau đó, họ lại nhìn thấy Ôn Vũ và Nữ Oa đang tĩnh tọa bên trái và bên phải dưới cao đài.

Lúc này, cả hai đang nhìn chằm chằm vào họ.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, trên mặt lóe lên một tia kinh sắc, không ngờ hai vị Thánh Nhân khác cũng đã đến trước.

Hơn nữa, Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác cũng đang ở đây.

"Xem ra, các Đại Năng Hồng Hoang cơ bản đều đã đến bái kiến Thánh Nhân mới tấn thăng," Đế Tuấn thầm nghĩ trong lòng.

Cứ như vậy thì căn bản không thể thể hiện được thành ý của Yêu Tộc.

Điều này khiến Đế Tuấn nhất thời có chút ngây người, nhưng nhanh chóng khôi phục lại.Vừa lúc họ định hành lễ với Thánh Nhân trên cao đài, bên ngoài đại điện lại có vài bóng người bước vào, chớp mắt đã đến bên cạnh Đế Tuấn, Thái Nhất và đám người Yêu Tộc.

Khi mọi người nhìn thấy những người này, trong ánh mắt đều lóe lên một tia cổ quái.

Những bóng người đến lần này chính là sáu vị Tổ Vu của Vu Tộc, đứng đầu là Đế Giang.

Đám người Vu Tộc thấy Đế Tuấn và Thái Nhất, sắc mặt có chút khó coi, nhưng lúc này đang ở trong đạo tràng của Thánh Nhân nên không tiện phát tác, đành thu lại biểu cảm đó.

Tiếp đó, Đế Giang và những người khác không để ý đến đám người Yêu Tộc, quay đầu, với vẻ mặt tươi cười hành lễ với Sinh Tử

Đạo Nhân nói: "Sáu vị Tổ Vu của Vu Tộc đến bái kiến Thánh Nhân." Dù cho họ không kính Thiên Địa, nhưng lúc này vì sự phát triển của Vu Tộc, họ cũng đành thu lại những suy nghĩ không tốt đó.

Dù sao hiện tại người Yêu Tộc cũng có mặt, lúc này cũng không tiện gây sự.Đế Tuấn thấy Đế Giang đã đi trước một bước bái kiến Thánh Nhân, trong lòng có chút tức giận, liếc mắt hung hăng nhìn Đế Giang một cái, rồi mới quay đầu chậm rãi cung kính bái lạy Sinh Tử Đạo Nhân: "Chúng nhân Yêu Tộc bái kiến Thánh Nhân!" Sinh Tử Đạo Nhân thấy vậy, trong lòng truyền đến một đoạn tin tức, lập tức hiểu được kế hoạch của Ôn Vũ.

Hắn gật đầu, nhàn nhạt mở miệng nói: "Chư vị mời nhập tọa." Nói xong cũng không nhìn hai bên nữa.

Đế Giang và Đế Tuấn nhìn nhau, trong hai mắt đều lóe lên sự phẫn nộ nồng đậm.

Một lát sau, cả hai đều lạnh lùng cười một tiếng trong lòng, rồi đi về phía chỗ ngồi.Đợi mọi người đều đã nhập tọa, Sinh Tử Đạo Nhân liền mở miệng: "Trên bàn đã chuẩn bị trân quỳnh giai nhưỡng.

Còn về những chuyện khác thì sau này hãy nói." Những người phía dưới nghe xong, vẻ mặt mỗi người một khác, nhưng không ai dám chống đối đối phương, bèn lần lượt thưởng thức trân phẩm giai nhưỡng trên bàn.

Tất cả mọi người đều ôm những mục đích khác nhau.

Vốn dĩ đa số người đều nghĩ rằng nếu đến bái kiến riêng thì sẽ không gặp người khác, nhưng lúc này tất cả mọi người lại tụ tập ở đây, khiến những người có ý đồ nhất thời không biết phải làm sao.

Dù sao nếu nói ra trước mặt mọi người cũng không tiện, đặc biệt là Đế Tuấn và Đế Giang của Vu Yêu hai tộc.Thời gian vô tri vô giác

trôi qua, mọi người đều đã thưởng thức xong trân quỳnh giai những trong điện.

Không ít người đã cáo từ, dù sao hiện tại trong điện đông người như vậy, ở lại cũng không còn ý nghĩa gì, chi bằng chọn một ngày khác đến bái kiến.

Sau khi rất nhiều người rời đi, trong đại điện chỉ còn lại một số người vốn ở Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Chương 158

Trong số đó, Bàn Cổ Tam Thanh vẫn nhàn nhã ngồi trước bàn, lim dim mắt, không hề có ý định rời đi.

Ba người Bàn Cổ Tam Thanh muốn nhân cơ hội này để thăm dò, hy vọng đối phương có thể cho một chút gợi ý về việc công đức thành Thánh.

Dù sao hiện tại đã có ba vị Thánh Nhân xuất hiện giữa trời đất, nếu càng về sau mới thành Thánh, những lợi ích có được sẽ càng ít đi.

Nữ Oa cũng không rời đi, định giao lưu với Sinh Tử Đạo Nhân một phen.

Cả hai đều đã công đức thành Thánh, đương nhiên có nhiều đề tài để nói hơn.

Còn về Vu Yêu hai tộc thì ôm mục đích thăm dò đối phương.

Hiện tại là thời kỳ phi thường, không còn nhiều thời gian nữa là đến thời hạn vạn năm.

Ai có thể nắm bắt được tiên cơ, sau này trong Vu Yêu đại chiến cũng có thể chiếm ưu thế.Lúc này, Đế Tuấn tiến lên chắp tay với Sinh Tử Đạo Nhân nói: “Không biết Thánh Nhân nhìn Yêu Tộc của ta như thế nào?” Lời của Đế Tuấn vừa thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người trong đại điện đều tập trung vào hắn, sau đó lại nhìn về phía Sinh Tử Đạo Nhân, xem thử đối phương sẽ trả lời ra sao.

Ý của Đế Tuấn, hầu hết những người có mặt đều ít nhiều đoán được.

“Ha ha, Yêu Tộc ứng vận mà sinh, lại có bốn vị Hoàng giả, có thể chiếm cứ Thiên Đình, tự nhiên có chỗ bất phàm.” Sinh Tử Đạo Nhân

cười khen ngợi Yêu Tộc một phen, không nói thêm gì nữa.

Đế Tuấn nghe đối phương khen Yêu Tộc bất phàm, trong lòng tự nhiên có chút đắc ý.Đế Giang thấy vậy, trong lòng thoáng hiện một tia cười lạnh, không để ý đến đối phương, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ, quay sang hỏi Sinh Tử Đạo Nhân: "Không biết Thánh Nhân nhìn Vu Tộc của ta lại như thế nào?" "Vu Tộc là do máu huyết của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, trời sinh thừa hưởng đại khí vận, đương nhiên là một tộc không thể thiếu." Sinh Tử Đạo Nhân đáp, trầm giọng nói.Đế Giang nghe Sinh Tử Đạo Nhân nói Vu Tộc là một tộc không thể thiếu, trên mặt khó nén vẻ mừng rỡ.

Đế Tuấn nghe Thánh Nhân đánh giá Vu Tộc cao như vậy, sắc mặt có chút âm trầm, nhưng lại không tiện phát tác, đành căm hận trừng mắt nhìn đám Tổ Vu một cái.

Nhìn vẻ mặt của Đế Tuấn và Đế Giang phía dưới, Sinh Tử Đạo Nhân ha ha cười một tiếng, nói: "Hai vị cũng không cần thăm dò bần đạo.

Bần đạo thân là Thánh Nhân sẽ không can thiệp vào đại chiến của hai tộc." Đế Tuấn nghe những lời Sinh Tử Thánh Nhân nói xong, vẻ mặt cứng lại, trong lòng hơi trầm tư một lát rồi lại khôi phục nụ cười thường ngày.

Vì đối phương đã nói như vậy, đương nhiên không cần lo lắng Sinh Tử Thánh Nhân sẽ can thiệp vào chuyện Vu Yêu hai tộc nữa.

Hiện tại, Yêu Tộc phía sau có Nữ Oa Thánh Nhân tồn tại, một điểm mà Vu Tộc không có.

Bởi vậy, nhìn hiện tại, Yêu Tộc đang chiếm ưu thế.

Dù Nữ Oa không can thiệp vào Vu Yêu chi chiến, nhưng vẫn có thể cung cấp che chở cho Yêu Tộc.

Ít nhất có thể đảm bảo Yêu Tộc trong khoảng thời gian tiếp theo, không bị ngoại giới quấy nhiễu, có thể an tâm phát triển.

Như vậy, Yêu Tộc trong trận chiến sắp tới có thể đoạt được tiên cơ, khi đối mặt với Vu Tộc sẽ không đến nỗi chật vật như vậy nữa.Bên Vu Tộc, Đế Giang nghe Sinh Tử Đạo Nhân nói vậy, sắc mặt trầm xuống, biết ý đối phương.

Đối phương hiển nhiên không giúp bên nào cả.

Nếu đã như vậy, phía sau Vu Tộc vẫn không có ai.

Hiện tại xem ra chỉ còn cách đi tìm Huyết Văn Thánh Nhân để nói chuyện.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Đế Giang rơi vào Huyết Văn Thánh Nhân ở bên phải.

Nhìn thấy đối phương dáng vẻ bình tĩnh, trong lòng hắn không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Đã có được câu trả lời của Sinh Tử Thánh Nhân, cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Thế là Đế Giang và những người khác đều đứng dậy, cáo từ Sinh Tử Thánh Nhân rồi rời đi.

Sau khi đám người Vu Tộc rời đi, Đế Tuấn ngồi thêm một lát rồi cũng rời khỏi đó.

Đến đây, trong điện chỉ còn lại mấy vị Thiên Định Thánh Nhân là Nữ Oa và Ôn Vũ cùng các đệ tử của hắn.Những chuyện tiếp theo vô cùng đơn giản, mục đích của Bàn Cổ Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa đều không hẹn mà gặp, đó là muốn giao lưu một phen với Sinh Tử Thánh Nhân.

Sinh Tử Đạo Nhân cũng vui vẻ đồng ý, dù sao thân phận hiện tại

của hắn cũng không ai biết, giao lưu một chút cũng không sao.

Thế là tất cả mọi người trong đại điện, bao gồm cả Ôn Vũ, đều tiến vào trạng thái giao lưu.

Còn về bốn đệ tử của Ôn Vũ, tuy cũng ở một bên lắng nghe, nhưng vì tu vi quá thấp, căn bản không nghe hiểu được gì, đành phải thưởng thức tiên quả trên bàn, hoặc tiến vào tu luyện.

Lần giao lưu này kéo dài đến mấy năm.

Tam Thanh và những người khác thu hoạch không nhỏ, sau khi giao lưu xong, lấy cớ đã có chút lĩnh ngộ, lập tức cáo từ Sinh Tử Đạo Nhân.

Sau khi Tam Thanh và những người khác rời đi, Nữ Oa cũng cáo từ.

Sinh Tử Đạo Nhân không giữ đối phương lại, vì Ôn Vũ không hề có biểu thị gì.

Cuối cùng, Ôn Vũ cũng làm bộ làm tịch, để Sinh Tử Đạo Nhân chỉ điểm bốn đệ tử một phen, khiến mọi người vô cùng vui vẻ.

Sau đó, Ôn Vũ rời khỏi Huyết Hải, chỉ là lần này hắn không mang theo ai khác, mà một mình rời đi.

Nhưng Ôn Vũ lại không cảm thấy thất vọng, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng đã rất tốt rồi, dù sao Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong toàn bộ Hồng Hoang cũng không có nhiều.

Một mình Ôn Vũ thì đuổi theo hướng của Nữ Oa.Tu vi Thánh Nhân có thể trực tiếp vượt qua hư không, Ôn Vũ muốn chặn đối phương giữa đường cơ bản là không thể.

Chương 159

Bởi vậy, hắn trực tiếp đến gần Oa Hoàng Cung, ẩn mình trong hư không, chờ đợi Nữ Oa xuất hiện.

Hắn đã lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc, đối với việc vượt qua hư không cũng có kinh nghiệm hơn Nữ Oa, nên có thể đến Oa Hoàng Cung trước Nữ Oa một bước.

Ôn Vũ tĩnh lặng chờ đợi, đột nhiên, cảm thấy hư không xung quanh truyền đến một trận ba động, trong lòng hắn khẽ động, biết Nữ Oa đã về.

Tiếp đó, từ trong hư không đang ba động kia, một bóng người xuất hiện giữa không trung, chính là Nữ Oa.

Cùng lúc đó, Ôn Vũ cũng bước ra từ hư không, chậm rãi đến trước mặt Nữ Oa, chặn nàng lại.

Khi Nữ Oa nhìn thấy Ôn Vũ, trong lòng đại kinh, vì nàng căn bản không cảm tri được đối phương xuất hiện khi nào.

"Nữ Oa, ngươi không quên đồ gì sao?" Ôn Vũ đứng trước mặt Nữ Oa, đánh giá đối phương, nhàn nhạt mở miệng nói.

"A a, sao lại quên được, thiếp thân đang định mấy ngày nữa sẽ mang đến cho ngươi." Nữ Oa che miệng cười duyên, bình tĩnh đáp.

"Ta hiện tại đã ở đây rồi, vậy xin hãy lập tức giao ra đi." Ôn Vũ chẳng thèm để ý đến đối phương, lạnh giọng nói.Nữ Oa khi lập lời thề năm xưa đã biết ý đồ của đối phương, chỉ là không nói ra mà thôi.

Bởi vì trước tuyệt đối thực lực, mọi âm mưu quỷ kế đều không chỗ ẩn nấp!

Hiện tại đối phương đã nói vậy, hắn cũng có lý do để ra tay giáo

huấn đối phương rồi.

Nay Nữ Oa đã là Thiên Đạo Thánh Nhân, trở thành tồn tại bất tử bất diệt.

Tuy Ôn Vũ không thể giết chết đối phương, nhưng muốn làm đối phương bị thương thì vô cùng đơn giản, bởi vì hắn có thực lực đó.

"Không vội, ta cũng đã là Thánh Nhân, cũng thông qua pháp tắc chứng đạo Hỗn Nguyên, ta muốn xem thử thực lực của ngươi rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Nữ Oa chậm rãi nói.

Tuy nàng biết đối phương thông qua pháp tắc chứng đạo, nhưng đồng dạng thân là Thánh Nhân, nàng sẽ không sợ Ôn Vũ.

Hơn nữa, nàng cũng không cam tâm giao đồ cho đối phương.

"Ồ?

Xem ra ngươi có lòng tin.

Nếu đã như vậy, thì ngươi phải xem cho kỹ đây." Ôn Vũ nheo mắt, lạnh giọng nói.

Tiếp đó, trên thân thể hắn bỗng bùng phát một cỗ khí thế cường đại, trực xung lên tận trời xanh, những đám mây trên không trung đều bị chấn tán.

Trong nháy mắt, luồng khí tức khủng bố đó truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, khiến ánh mắt của tất cả Đại Năng trong Hồng Hoang đều kinh nghi nhìn về hướng đó.

Khi nhìn thấy hai bóng người đứng trước Oa Hoàng Cung, trong lòng họ lập tức kinh hãi không thôi.

Chẳng lẽ hai vị Thánh Nhân muốn giao chiến tại đây?

Tất cả mọi người đều suy nghĩ.

Nữ Oa đối mặt với khí thế Ôn Vũ phóng thích ra, trong lòng có chút kinh cụ, luồng khí tức này dường như mạnh hơn nàng quá nhiều.

"Hỗn Nguyên Trung Kỳ, không thể nào, vừa đột phá sao lại đạt đến Hỗn Nguyên Trung Kỳ!" Khi cảm nhận được khí tức trên người đối phương, khuôn mặt vốn có chút kinh cụ của Nữ Oa lập tức trở nên vô cùng kinh hãi, vẻ mặt đầy vẻ không dám tin.

Sau khi Nữ Oa thốt ra câu đó, trên mặt các Đại Năng trong Hồng Hoang đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Từ xa, họ chỉ có thể cảm nhận được khí thế cường đại phát ra từ người Ôn Vũ, chứ không thể nhìn ra đối phương đang ở cảnh giới nào.

Nếu lời Nữ Oa là thật, thì với tu vi Hỗn Nguyên Trung Kỳ, trong Hồng Hoang ai có thể là đối thủ của hắn?

"Ha ha, bị nhìn ra rồi.

Nếu ngươi không muốn nhận thua, thì đã muộn rồi." Ôn Vũ lạnh lùng cười một tiếng rồi nói, đồng thời trong lòng thầm nghĩ đối phương quả thật không biết sống chết.Ôn Vũ nói xong, tay trái chắp sau lưng, tay phải vươn ngón tay điểm ra.

Một đạo ba văn màu xám từ đầu ngón tay bắn ra, nhanh chóng lan về phía Nữ Oa.

Đạo ba văn đó tốc độ cực nhanh, như một con cự xà uốn lượn, phát ra khí tức pháp tắc khủng bố.

Nữ Oa thấy vậy, trong lòng cả kinh, không dám có chút sơ suất nào, lòng bàn tay lật một cái, một quả cầu nhỏ màu hồng phấn xuất hiện trong tay nàng.

Trên đó treo châu ngọc lấp lánh, chính là Hồng Tú Cầu do Đạo Tổ ban tặng.

Pháp quyết trong tay kháp ra, Hồng Tú Cầu nhận được mệnh lệnh, "ong" một tiếng, trực tiếp nện vào đạo ba văn màu xám kia, mang theo thiên uy kinh người.

Không gian dưới một kích này không ngừng chấn động, dường như muốn vỡ nát.

Khi Thiên Đạo Thánh Nhân chiến đấu có một ưu điểm, đó là có thể mượn Thiên Đạo chi lực để công kích địch nhân.

Sau khi Hồng Tú Cầu bay ra, Nữ Oa vung tay một cái, trước mặt xuất hiện một bức họa sơn thủy tinh xảo.

Bức họa cuộn tròn bay một vòng trên không trung rồi trực tiếp rơi xuống, bao bọc chặt chẽ lấy Nữ Oa bên trong.

Chương 160

Cùng lúc đó, Hồng Tú Cầu và đạo ba động màu xám cuối cùng cũng oanh kích vào nhau.

Không phát ra bất kỳ âm thanh nào, dưới sự im lặng vô thanh vô tức, chỉ thấy Hồng Tú Cầu trực tiếp bị đạo ba văn màu xám kia giam cầm bên trong, không ngừng rung động, phát ra tiếng leng keng leng keng, dường như đang muốn thoát ra.Nữ Oa nhìn thấy, sắc mặt đại biến, không ngờ đối phương tùy tiện một kích lại dễ dàng hóa giải công kích của Hồng Tú Cầu mang theo Thiên Đạo chi lực.

Không dám dừng lại, nàng lại khấp pháp quyết, đồng thời khống chế Hồng Tú Cầu muốn đột phá sự phong tỏa của đạo ba văn màu xám.

Chỉ là, cấm cố chi lực trên đạo ba văn màu xám kia quá bá đạo, Nữ Oa thi pháp đủ mọi cách mà vẫn không có chút biện pháp nào.

Lúc đó, Ôn Vũ khẽ cười một tiếng, ngón tay lại điểm ra, một đạo hồng mang bắn ra, sát phạt chi lực khủng bố cuồn cuộn dũng ra, tựa như hóa thành một con Thiên Ma tuyệt thế khổng lồ gào thét trên không trung, lao về phía Hồng Tú Cầu.

Hai đạo công kích của Ôn Vũ đều lấy Pháp Tắc chi lực làm cơ sở, hiển hóa ra thủ đoạn công kích trong Hồng Hoang.

Loại công kích này ẩn chứa ‘Đạo’ vận vị trong đó, sao có thể dễ dàng phá giải được!

Hồng mang hóa từ Sát Phạt Pháp Tắc chuẩn xác oanh kích lên Hồng Tú Cầu, bùng phát ra một tiếng động kinh người, vô số hồng mang lóe sáng trên không trung.

Hồng Tú Cầu chịu một kích này, trực tiếp bị oanh bay ra ngoài, với tốc độ cực nhanh bay về phía Nữ Oa.Nữ Oa nhìn Hồng Tú Cầu đang cấp tốc bay tới, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Động tác trong tay nàng không ngừng, muốn khống chế Hồng Tú Cầu lại, chỉ là lực lượng đó thực sự quá lớn, Nữ Oa căn bản không thể khống chế được.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy nơi Hồng Tú Cầu bay qua, từng vết nứt không gian nhỏ đang bị xé toạc, từng luồng Hỗn Độn chi khí từ đó thoát ra.

Sau khi không khống chế được Hồng Tú Cầu, Nữ Oa đành phải gửi gắm hy vọng vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ trước người.

Dưới sự khắp động ngón tay, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đang bao bọc nàng bắt đầu biến hóa, cuốn về phía Hồng Tú Cầu một cái, đồng thời trong lòng cũng khống chế Hồng Tú Cầu.

Chỉ thấy, Hồng Tú Cầu vốn không ngừng bắn phá, dưới sự bao bọc của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trực tiếp biến mất, hiển nhiên đã bị Sơn Hà Xã Tắc Đồ thu đi.

E rằng Nữ Oa cũng không ngờ, có một ngày lại phải sử dụng hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo theo cách biệt khuất như vậy.Ôn Vũ thấy vậy, không hề có chút kinh ngạc nào.

Nếu đối phương ngay cả một đòn cũng không đỡ nổi, thì tiếp tục đánh cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ôn Vũ chắp tay sau lưng, tay phải lại hóa chỉ điểm ra.

Lần này, một đạo quang mang ba màu đỏ, xám, đen lóe lên, rơi xuống giữa trời đất, hóa thành một thanh tiên kiếm ba màu dài ba xích.

Thanh trường kiếm khẽ rung động, trên đó lại hóa ra tám thanh tiên kiếm khác, tạo thành một hình quạt.

Ôn Vũ vung tay phải một cái, chín thanh tiên kiếm ba màu phát ra khí tức kinh người, phong tỏa phía trước Nữ Oa, mang theo tiếng rít gào cấp tốc chém về phía Nữ Oa.

Đôi mắt Nữ Oa co rút lại, nàng có thể cảm nhận được đạo công kích này của Ôn Vũ có uy hiếp với nàng, đủ thấy sự khủng bố của nó.

Không dám có chút do dự nào, Nữ Oa vung tay một cái, một đạo quang mạc màu xanh biếc rơi xuống trước người nàng, chính là Tạo Hóa Quang Mạc.

Lúc này, Tạo Hóa Quang Mạc ẩn ẩn có chút khác biệt, không chỉ Tạo Hóa Pháp Tắc càng thêm nồng đậm, mà trên quang mạc còn hiện lên từng đạo kim sắc đạo văn, trên đó phát ra Thiên Uy khủng bố.

Hiển nhiên, đây là kết quả Nữ Oa lợi dụng Tạo Hóa Pháp Tắc kết hợp với Thiên Đạo chi lực.Khi quang mạc này thành hình, những thanh tiên kiếm đang bay cũng chém xuống, sức mạnh kinh người từ đó bùng phát, chém mạnh vào quang mạc.

Cả trời đất vang lên một trận nổ lớn, tiếp đó thấy quang mạc dường như bị xé toạc ra một lỗ hổng khổng lồ.

Sau khi chín thanh tiên kiếm ba màu chém xuống, chúng không biến mất mà không ngừng xé rách lỗ hổng đã mở ra, dường như muốn xé nát hoàn toàn nó.

Dưới sự va chạm của cả hai, không gian bị vỡ vụn, thần quang ba màu giao thoa lóe sáng, vô tận cuồng phong càn quét.

Nữ Oa cố gắng chống đỡ một thanh tiên kiếm, chỉ là Ôn Vũ há lại để nàng yên?

Tám thanh tiên kiếm còn lại lần lượt giáng xuống.

Chúng trực tiếp chém về phía Nữ Oa.

Khi thanh tiên kiếm thứ hai giáng xuống, trực tiếp xé nát hoàn toàn Tạo Hóa Quang Mạc, lộ ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ đang bao bọc Nữ Oa.

Lúc đó, quang mang trên hai thanh kiếm phía trước hơi ảm đạm, trông như sắp biến mất, nhưng bảy thanh kiếm còn lại vẫn rực rỡ vô cùng, không hề lưu thủ, trực tiếp oanh kích lên Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Oanh oanh oanh oanh.

Từng trận cự hưởng kinh thiên động địa bùng phát, thần quang trên tiên kiếm ba màu thay đổi nhanh chóng, pháp tắc chi lực khủng bố trực tiếp tác dụng lên Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đánh nó không ngừng lùi lại, khiến hào quang trên kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó nhất thời ảm đạm.

Những thanh tiên kiếm không ngừng oanh kích lên Sơn Hà Xã Tắc Đồ, không gian xung quanh Nữ Oa đã sớm vỡ nát tan hoang.

Lực lượng khổng lồ của tiên kiếm trực tiếp xuyên thấu qua Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tác dụng lên cơ thể Nữ Oa, khiến nội phủ nàng không ngừng chấn động.

Một lát sau, nàng phun ra một ngụm máu tươi lớn.Cùng với số lần công kích ngày càng nhiều, quang mang trên tiên kiếm và Sơn Hà Xã Tắc Đồ đều bắt đầu ảm đạm vô quang.

Toàn bộ bầu trời cũng bị đánh cho tan hoang, vô số vết nứt không gian khổng lồ hiện ra giữa không trung, lộ ra hư không khủng bố.

Nữ Oa thì chật vật không chịu nổi, khóe miệng không ngừng rỉ ra máu tươi, đạo bào trước người đã bị nhuộm đỏ, hiển nhiên là đã bị thương.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ lúc này mềm nhũn rũ xuống một bên, trông cũng bị trọng thương.

Chương 161

Lúc này trên mặt đất, vô số vết kiếm kinh người xuất hiện, khe rãnh dọc ngang, khủng bố vô cùng.

Các Đại Năng trong Hồng Hoang nhìn thấy Ôn Vũ chỉ tùy tiện ba đạo công kích đã đánh Nữ Oa thành bộ dạng đó, trên mặt kinh hãi vạn phần.

Thực lực của đối phương đã mạnh mẽ đến mức này, Nữ Oa đã thành Thánh Nhân, lại không có chút sức chống cự nào.Bàn Cổ Tam Thanh nhìn Ôn Vũ đứng trên không trung, một tay chắp sau lưng, trong lòng trăm cảm xúc lẫn lộn.

Đối phương mạnh mẽ quá mức tưởng tượng, khiến trong lòng họ thậm chí sinh ra một tia vô lực.

Dù đã đột phá Thánh Nhân, e rằng vẫn không phải đối thủ của người này.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn thấy thực lực cường đại của Ôn Vũ, trong lòng một trận ghen tị.

Nếu có thực lực như vậy, Tây Phương há lại bần tích đến thế!

Còn về Đế Tuấn và những người khác trong Thiên Đình, trên mặt lại dâng lên vô cùng sợ hãi.

Vốn dĩ họ cho rằng có Nữ Oa ở phía sau thì có thể kê cao gối mà ngủ yên.

Nhưng giờ đây, sau khi chứng kiến sự khủng bố của Ôn Vũ, họ mới biết mình đã suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Đối phương muốn ra tay với Yêu Tộc, Nữ Oa căn bản không thể ngăn cản.Ôn Vũ nhìn Nữ Oa trước mặt, không ngừng cười lạnh, trong

lòng lại căn bản không hề có ý định buông tha.

Hắn vung tay một cái, một đạo tứ sắc huyền quang bắn ra, trên không trung hóa thành một thanh thần thương tuyệt thế, trông như Thí Thần Thương vậy, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, quấy động cả bầu trời, trực tiếp bắn về phía Nữ Oa.

Nơi tứ sắc thần thương đi qua, trên không trung lưu lại một vết rách khổng lồ, trong hư không vô tận địa thủy hỏa phong không ngừng tuần hoàn sinh diệt, Hỗn Độn chi khí ngưng trệ bất động.

Nữ Oa nhìn tứ sắc thần thương đang bay tới, trong lòng một mảnh kinh hãi.

Lúc này, tất cả thủ đoạn của nàng đều đã được sử dụng một lần.

Nếu muốn chống đỡ công kích của đối phương, e rằng chỉ có cách cưỡng chế điều động đại lượng Thiên Đạo chi lực mới có thể chống đỡ được.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa không dám do dự nữa, tay phải vẫy lên không trung.

Một cỗ Thiên Uy khủng bố kinh người đột nhiên giáng xuống, trước người nàng hình thành một thanh thất thải thần kiếm.

Trên thần kiếm, Thiên Đạo khí tức khủng bố cuồn cuộn càn quét, che trời lấp đất bao trùm về phía tứ sắc thần thương kia.

Tiếp đó, Nữ Oa đẩy hai tay về phía trước, thanh thất thải thần kiếm lập tức mang theo Thiên Uy kinh người đâm về phía tứ sắc thần thương.

Thần kiếm sở chi xử, vô tận thần quang biến đổi nhanh chóng, toàn bộ không gian không ngừng chấn động, dường như muốn hoàn toàn vỡ nát.Oanh.

Một tiếng cự hưởng vang vọng tận mây xanh bùng phát, tứ sắc thần thương và thất thải thần kiếm va chạm vào nhau.

Trong khoảnh khắc, trên toàn bộ bầu trời, Pháp Tắc thần quang và Thiên Đạo thải hà giao thoa lẫn nhau, uy thế khủng bố bạo liệt tứ tán, toàn bộ bầu trời cuối cùng không chịu nổi, hoàn toàn vỡ vụn.

Không gian gần Oa Hoàng Cung đều bị hư không vô tận thay thế, Hỗn Độn chi khí kinh người càn quét ra, điên cuồng dũng động.

Thanh thất thải thần kiếm dưới sự xung kích của tứ sắc thần thương, cuối cùng không chịu nổi, tán loạn ra.

Tứ sắc thần thương thì khí thế hơi giảm, lại một lần nữa đâm về phía Nữ Oa.

Chẳng mấy chốc, tứ sắc thần thương đâm trúng thân thể Nữ Oa.

"Phốc," một ngụm máu tươi lớn phun ra, toàn thân Nữ Oa như bị sao chổi va chạm vậy, nhanh chóng bay ngược ra xa.

Thân thể nàng cũng dưới một kích này mà bạo liệt.

May mắn thay, uy lực của tứ sắc thần thương cuối cùng cũng biến mất, nếu không Thánh Thể của Nữ Oa đã không giữ được rồi.Lúc này, tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều kinh cụ nhìn Ôn Vũ, đối phương thực sự quá độc ác, không hề lưu tình!

Tất cả mọi người đều bị sự tâm ngoan thủ lạt của đối phương kích thích đến mức không thể phục hồi, đồng thời trong lòng thầm nhủ, tuyệt đối không thể chọc giận đối phương.

Nhìn bóng dáng Nữ Oa, trên mặt Ôn Vũ hiện lên nụ cười nhạt, thân hình khẽ động, cả người xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

"Ngươi đã cảm nhận được sự chênh lệch giữa ta và ngươi rồi chứ!

Hiện tại có giao ra hay không?" Ôn Vũ chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt nói, trong ngữ khí không hề có chút tình cảm nào.Nữ Oa lúc này sao dám có ý kiến phản đối, tâm thần chấn động, trước người nàng xuất hiện hai vật phẩm bao bọc kim quang.

Một kiện là một khối thần thổ màu vàng óng, kiện còn lại là một cây dây leo.

Đó chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Hai kiện chí bảo trên đó đều biến đổi rất nhiều, lúc này trên chúng xuất hiện vô số công đức đạo văn, thần bí cực kỳ.

Ôn Vũ thấy vậy, đại thủ vung lên, trực tiếp thu lấy hai kiện bảo vật, lạnh lùng liếc Nữ Oa một cái, cả người hắn không nói gì nữa, trực tiếp bước vào hư không rồi biến mất.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đối phương không cho thì thôi, nhưng Cửu Thiên Tức Nhưỡng Ôn Vũ nhất định phải thu hồi, dù sao sau này còn có chỗ dùng.Ôn Vũ trực tiếp vượt qua hư không, trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Vừa xuất hiện trên không Bồng Lai Tiên Đảo, hắn liền nhìn thấy một bóng người đang quỳ gối bên ngoài tiên đảo.

Chương 162

Ôn Vũ khẽ nhíu mày, đi về phía bóng người đang quỳ gối đó, muốn xem thử rốt cuộc là ai, có chuyện gì.

Thân ảnh hắn vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt bóng người đó.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy đó là một sinh linh toàn thân phủ đầy lông đen.

Lúc này tuy không nhìn rõ mặt đối phương, nhưng vẫn có thể từ hình dáng của nó nhận ra đó là một sinh linh hình dạng vượn người.

"Ngươi là ai, vì sao lại quỳ gối bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo của ta?" Ôn Vũ đánh giá đối phương, mở miệng hỏi, đồng thời trong tay kháp quyết.

Sinh linh hình vượn đó nghe thấy giọng Ôn Vũ, toàn thân run bắn lên, lập tức ngẩng đầu.

Sau đó nó nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi tóc đen phiêu dật, khuôn mặt anh tuấn, đang nhìn mình.

Khi đối phương ngẩng đầu, Ôn Vũ mới nhìn rõ bộ dạng của nó.

Nhìn một cái, quả nhiên là một con khỉ.

Chỉ là con khỉ này ở giữa ấn đường có một chùm lông màu đỏ rực, trông tựa như Thiên Nhãn.

Con khỉ nhìn Ôn Vũ xong, trong mắt lóe lên một tia hưng phấn, không trả lời câu hỏi của Ôn Vũ, mà vội vã hỏi: "Xin hỏi, ngài có phải là Huyết Văn Thánh Nhân không?" Lần trước khi Huyết Văn Thánh Nhân thành Thánh, nó vì đang bế quan nên đã bỏ lỡ.

Sau khi xuất quan, nghe vô số cường giả trong Hồng Hoang đều

đang bàn luận về vị Thánh Nhân mới tấn thăng, nó mới biết Hồng Hoang lại có thêm một vị Thánh Nhân có thực lực vô cùng cường đại.

Những năm nay, nó không ngừng nghe danh Huyết Văn Thánh Nhân khắp nơi trong Hồng Hoang, nhưng lại chưa từng thấy bộ dạng của đối phương.“Thật quá tốt rồi!

Tại hạ là Vô Chi Kỳ, lần này đến bái ngài làm sư phụ.” “Khẩn cầu Thánh Nhân thu ta làm đồ đệ!” Vô Chi Kỳ nói xong, hung hăng bái lạy Ôn Vũ không ngừng dập đầu.

Trong Hồng Hoang, nó đã nghe vô số lần về Huyết Văn Thánh Nhân, tai đã muốn chai sạn rồi.

Trong đó, điều được bàn luận nhiều nhất chính là dị tượng khi hắn độ kiếp năm xưa.

Tuy nó đã bỏ lỡ cảnh tượng đó, nhưng ít nhiều cũng có thể từ miệng người khác cảm nhận được sự khủng bố của ngày hôm đó.

Nghe nói lúc trước đối phương tại Bồng Lai Tiên Đảo đã thu bốn vị đệ tử, chỉ điểm đó cũng đủ khiến Vô Chi Kỳ động lòng.

Nghe lời nói của đối phương, trong ánh mắt Ôn Vũ lóe lên một tia tinh mang, suy diễn ra căn nguyên của đối phương.

Không ngờ đối phương lại là Xích Khào Mã Hầu, một trong Hỗn Thế Tứ Hầu.

Hỗn Thế Tứ Hầu mỗi con đều sở hữu một loại thần thông và bản lĩnh cường đại.

Truyền thuyết kể rằng, chúng là do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên, một trong Tam Thiên Thần Ma năm xưa, phân hóa thành bốn.

Xích Khào Mã Hầu là một trong Tứ Hầu Hỗn Thế, thông hiểu âm dương, am tường nhân sự, thiện vào ra, tránh chết kéo dài sự sống.

Vị trí mệnh của nó nằm ở thủy vị trong địa thủy hỏa phong, cực kỳ bất phàm.

"Ta đã thu nhận bốn đệ tử rồi, tạm thời không có ý định thu đồ đệ nữa đâu, ngươi trở về đi." Ôn Vũ khẽ xoa cằm, trầm tư một lát rồi chậm rãi nói.

Ý định ban đầu của việc thu đồ đệ bất quá là để tranh giành khí vận ở hậu thế mà thôi, nay đã thu bốn đệ tử, nếu lại thu thêm đối phương, môn hạ sẽ có năm người.

Như vậy, Ôn Vũ nào có nhiều thời gian giáo đạo, dù sao bản thân còn cần tu luyện.

Vô Chi Kỳ vừa nghe Ôn Vũ nói, sắc mặt chợt tái nhợt, mục đích hắn tới đây là để được đối phương thu làm đồ đệ.

Nhưng lại bị đối phương trực tiếp từ chối.

Ôn Vũ không để ý tới Vô Chi Kỳ, thân hình chợt động, trực tiếp biến mất tại chỗ, chỉ còn lại một mình Vô Chi Kỳ đang quỳ sụp xuống đất, mờ mịt không biết làm sao.

Vô Chi Kỳ thấy Ôn Vũ rời đi, trong lòng không cam lòng, không muốn cứ thế ủ rũ rời đi, hắn hạ quyết tâm nhất định phải bái đối phương làm sư.

Ở thế giới Hồng Hoang, nếu không có danh sư giáo đạo, nếu không có bối cảnh cường đại, chỉ có thể kéo dài năm tháng, chẳng biết ngày nào sẽ sinh tử đạo tiêu.

Nếu có thể bái dưới trướng Huyết Văn Thánh Nhân, sẽ không cần mỗi ngày nơm nớp lo sợ.

Huyết Văn Thánh Nhân cường đại đến mức nào, có bao nhiêu người biết được đây.

Thế là, Vô Chi Kỳ cũng không đứng dậy, vẫn quỳ mãi không thôi, định sẽ quỳ cho đến khi đối phương thu hắn làm đồ đệ mới thôi.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ cũng không đi thăm dò đối phương đã rời đi hay chưa, bởi vì điều đó đã không còn quan hệ nhiều với hắn nữa.

Trong Văn Đạo Các, Ôn Vũ khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, tâm tư chìm đắm vào hệ thống.

Ôn Vũ sai hệ thống không ngừng thôi diễn ba nghìn pháp tắc, điểm năng lượng cần để thôi diễn pháp tắc cũng đã tiêu hao rất nhiều.

May mắn là Ôn Vũ đã để Huyền Diệp, Huyền Thanh hai người không ngừng bồi dưỡng thần tài tiên dược, giúp Ôn Vũ tạm thời có thể đáp ứng nhu cầu thôi diễn.

Những năm qua, hệ thống lại thôi diễn thêm vài chủng pháp tắc, hình thành Pháp Tắc Chi Cơ ở sâu trong Nguyên Thần, chỉ là do vấn đề thời gian, Ôn Vũ vẫn chưa kịp dung hợp những pháp tắc này.

Chương 163

Hiện giờ tạm thời không có việc gì khác cần làm, vừa hay có thể nhân cơ hội này luyện hóa một phen, để thực lực bản thân lại được đề thăng.

Nghĩ vậy, Ôn Vũ tâm thần chìm xuống, bắt đầu luyện hóa những Pháp Lực Chi Cơ mà hệ thống đã thôi diễn ra.

Một trăm năm thời gian chợt vụt qua, Ôn Vũ từ trạng thái bế quan tỉnh lại.

Tu vi của Ôn Vũ đã đạt cảnh giới Hỗn Nguyên, việc luyện hóa những Pháp Lực Chi Cơ này, rồi dung hợp chúng với Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả, cũng không cần phải tốn nhiều thời gian như lúc trước, chỉ trăm năm đã hoàn thành.

Mặc dù tu vi của hắn chưa hề thay đổi, nhưng ít nhất những Pháp Tắc Chi Lực này đã đạt đến trình độ tương tự Thôn Phệ Pháp Tắc, khiến thực lực bản thân lại đề thăng một đoạn lớn.

Trong Hồng Hoang, cường giả có thể ngưng tụ Pháp Tắc Đạo Quả thì ít lại càng ít, người có thể khám phá Đại Đạo Pháp Tắc để đột phá thành Chuẩn Thánh thì càng thêm hiếm hoi, thậm chí có thể nói là gần như không có.

Vô số năm qua, từ sau Long Hán Sơ Kiếp, những sinh linh được sinh ra, Ôn Vũ hiện tại chưa từng nghe nói có ai có thể dùng pháp tắc để đột phá Chuẩn Thánh.

Tất cả đều dùng Trảm Thi Chi Pháp do Hồng Quân truyền lại mà thành Chuẩn Thánh.

Mặc dù như vậy, nhưng vẫn có rất nhiều người muốn tham ngộ

Đạo Pháp Tắc, không chỉ vì đột phá Đại La Kim Tiên cần ngưng luyện Pháp Tắc Chi Liên, mà còn vì lĩnh ngộ pháp tắc khác nhau, thực lực của họ cũng sẽ khác biệt rất lớn.

Nếu là cường giả Chuẩn Thánh đột phá bằng pháp tắc, thực lực sẽ mạnh hơn một bậc so với Chuẩn Thánh thành tựu bằng Trảm Tam Thi.

Lấy Ôn Vũ khi đó mà nói, nếu cùng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, đối phó với Chuẩn Thánh sơ kỳ Trảm Thi, tuy không thể dễ dàng đánh bại đối phương, nhưng ít nhất cũng có thể tạo thành áp chế ổn định.

Đây là kết quả sau khi chỉ lĩnh ngộ một chủng pháp tắc, nếu tiến thêm một bước, có thể lĩnh ngộ hai chủng thậm chí nhiều hơn pháp tắc, sau khi được pháp tắc quán thể, thực lực lại có thể đề thăng một bậc, cũng là một phần nguyên nhân Ôn Vũ có thể nghiền ép các Chuẩn Thánh khác trong thời kỳ Chuẩn Thánh.

Hiện tại, dưới sự dung hợp của các pháp tắc, giao chiến với người khác, muốn chiến thắng kẻ địch quả thực là quá dễ dàng, sự dung hợp pháp tắc không phải là mức độ một cộng một, mà là tăng trưởng theo cấp số nhân.

Một chủng pháp tắc bản thân đã vô cùng cường lực, nếu dung hợp thêm một chủng pháp tắc khác, uy lực tự nhiên tăng bội.

Hiện nay, Ôn Vũ có Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả trong người, bất kể pháp tắc nào cũng có thể dễ dàng dung hợp làm một, khi sử dụng pháp tắc cũng có thể tùy theo nhu cầu mà động dụng một chủng hoặc vài chủng, hoặc dung hợp các pháp tắc lại với nhau.

Ngày ấy đối mặt Nữ Oa, chỉ cần vận dụng sức mạnh dung hợp bốn chủng pháp tắc đã dễ dàng đánh bại đối phương.

Bởi vậy, tuy rằng tham ngộ Pháp Tắc Chi Lực không thể khiến tu

vi đề thăng, nhưng vẫn có thể làm thực lực tăng trưởng, lĩnh ngộ pháp tắc càng nhiều, thực lực càng cường đại.

Một ngày nọ, Ôn Vũ bước ra khỏi Văn Đạo Các, đi vào Văn Đạo Cung, dưới sự tra xét của thần thức, hắn cảm nhận được bốn đạo thân ảnh trong đảo, chính là bốn vị đệ tử của hắn.

Một đạo tin tức truyền ra, Ôn Vũ triệu tập toàn bộ bốn vị đệ tử đang trở về.

Đột nhiên, thần thức chợt động, cảm nhận được bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, có một đạo thân ảnh đang quỳ phục.

Ôn Vũ khẽ giật mình, dưới sự tra xét của thần thức, hắn biết đối phương là ai.

Hắn khẽ nhíu mày, trước tiên truyền tin nhắn bảo các đệ tử đợi trong Văn Đạo Cung, rồi thân hình chợt lóe, đã ra đến bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này, thân ảnh đang quỳ phục ở đó không phải ai khác, chính là Vô Chi Kỳ, hiển nhiên, đối phương đã quỳ phục ở đây ròng rã trăm năm.

"Vì sao ngươi lại chấp niệm như thế, muốn bái ta làm sư?" Ôn Vũ khẽ nhướng mày, trầm giọng hỏi.

Đối phương đã quỳ bái ở đây trăm năm, hiển nhiên là một người có đại nghị lực.

Từ điểm này mà xem, tâm tính quả thực không tệ.

Vô Chi Kỳ nghe tiếng Ôn Vũ, trong lòng chợt kích động, vội vàng ngẩng đầu nhìn đối phương, kiên trì trăm năm nay, cuối cùng cũng lại gặp được đối phương.

Vô Chi Kỳ khẽ trầm tư một lát, trong mắt lóe lên tinh quang, mở

miệng nói: "Ta muốn trở nên cường đại như Thánh Nhân, như vậy, ta sau này sẽ không cần ở trong Hồng Hoang mà nơm nớp lo sợ nữa." Sự thật là, hắn hiện nay hóa hình chưa được bao lâu, thực lực cũng không cường đại, trong Hồng Hoang, động một cái là Vu Yêu nhị tộc đại chiến, khiến cho một thành viên yêu tộc như hắn, cực kỳ dễ bị Vu Tộc uy hiếp.

Những năm qua, hắn chạy đông chạy tây, không ngừng trốn tránh Vu Tộc truy sát, sau khi biết tin Huyết Văn Đạo Nhân ở Bồng Lai Tiên Đảo, tự nhiên là hướng về Bồng Lai Tiên Đảo mà tới.

Dù cho Huyết Văn Thánh Nhân không xuất hiện, nhưng chỉ cần ở phụ cận Bồng Lai Tiên Đảo, vẫn có uy hiếp lực, Vu Tộc tự nhiên không dám làm gì hắn ở đây.

Sau khi rời khỏi bộ lạc kia, Lão Tử một đường đi, thấy đâu đâu cũng một mảnh tường hòa, điểm này hoàn toàn không giống với các chủng tộc khác trong Hồng Hoang đại địa.

Khi Lão Tử càng tiếp cận thánh địa truyền thừa của Nhân Tộc, hắn dần dần phát hiện, số người có tu vi cao thâm trong Nhân Tộc cũng dần dần nhiều lên.

Trong lòng Lão Tử không khỏi nghĩ, Pháp môn tu hành của hắn với hai loại Pháp môn tu hành của Nhân Tộc có chút khác biệt, nếu Nhân Tộc tu luyện, không biết có thông suốt được không, dù sao hắn thấy rất nhiều người Nhân Tộc đều có tư chất tu tiên.

Khi ý niệm này vừa xuất hiện, Hồng Mông Tử Khí vốn dĩ không chút động tĩnh bắt đầu rung chuyển, trong Nguyên Thần truyền đến từng trận lay động.

Khiến Lão Tử trong chốc lát hơi sững sờ, chưa từng có Pháp môn nào đột nhiên có thể dẫn động Hồng Mông Tử Khí.

Chẳng lẽ, cần ta đem Pháp môn tu tiên truyền vào Nhân Tộc ư?

Lão Tử trong lòng thầm nghĩ.

Sau khi ý niệm này xuất hiện, Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần rung chuyển càng thêm kịch liệt, đồng thời hắn cũng hiểu ra, ý niệm này không hề sai.

Thế là, Lão Tử mang theo mục đích truyền thụ Pháp môn tu luyện, bắt đầu du tẩu trong Nhân Tộc, mỗi khi đi qua một bộ lạc đều tuyên giảng Đại Đạo mà hắn đã lĩnh ngộ.

Trước đó trong mấy năm ở Nhân Tộc, hắn đã phát hiện Pháp môn tu tiên của Nhân Tộc quả thật có chút thô thiển, xem ra là do một người chưa từng tu luyện tiên đạo dựa theo điển tịch mà sáng tạo ra.

Chương 164

Pháp môn mà Lão Tử tu luyện, vô cùng cao thâm thần bí, tuy rằng ban đầu chưa có ai tin vào Pháp môn tu tiên mà hắn truyền thụ.

Nhưng dần dần, cùng với số lần Lão Tử tuyên giảng trong Nhân Tộc càng ngày càng nhiều, cuối cùng cũng có người thử tu luyện Pháp môn của Lão Tử, vừa tu luyện xong, liền không thể dừng lại được.

Rất nhiều người đều vì tiên đạo mà Lão Tử truyền thụ mà bước lên con đường tu hành, so với võ đạo thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Cùng với số người Lão Tử truyền giáo càng ngày càng nhiều, Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần lại có xu thế dung hợp, phát hiện này khiến Lão Tử càng thêm hưng phấn, càng không ngừng tuyên dương Pháp môn tiên đạo mà mình tu luyện.

Thời gian như thoi đưa, thoáng chốc trăm năm đã trôi qua.

Trong trăm năm, Pháp môn tu tiên của Lão Tử đã truyền bá rộng rãi trong Nhân Tộc, đồng thời một loại Pháp môn tu tiên tương tự như tiên đạo thánh địa đột nhiên xuất hiện trong Nhân Tộc cũng truyền đến tai Tứ Tổ Nhân Tộc.

Những năm qua, Tứ Tổ Nhân Tộc không ngừng chuẩn bị để chống lại sự xung kích của tiên đạo, sáng lập ra Tiên Đạo Cung, thu thập rất nhiều Pháp môn tu luyện tiên đạo, và lấy đó làm cơ sở để khai sáng Pháp môn tu tiên độc hữu trong Tiên Đạo Cung.

Chỉ là do cả bốn người đều chưa từng tu luyện tiên đạo, nên Pháp môn tu luyện mà họ sáng tạo ra cũng khá thô thiển.

Khi biết trong Nhân Tộc xuất hiện Pháp môn tu tiên mới, vô cùng cao thâm, họ đoán Lão Tử có thể đang truyền giáo trong Nhân Tộc.

Lúc này, trong Tổ Điện Nhân Tộc, bốn vị Tiên Tổ đang tụ tập lại một chỗ, thương thảo xem làm thế nào để ứng phó với sự kiện Lão Tử truyền giáo.

"Không ngờ Pháp môn tu luyện tiên đạo của Lão Tử và những người khác lại huyền diệu đến vậy, quả nhiên không hổ là một trong những Thánh Nhân.

Như thế này thì Pháp môn tu tiên trong Tiên Đạo Cung của ta lại có vẻ thô thiển rồi." Toại Nhân Thị khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

"Đại ca không cần như vậy, Võ Đạo Cung mà ta thành lập hiện đang phát triển rất tốt, chưa chắc không thể kháng hành với tiên đạo." "Đã vậy, Pháp môn tu luyện của đối phương cao thâm như thế, vì sao không hấp thụ tinh hoa trong Pháp môn tu luyện của đối phương, khiến Pháp môn tu tiên trong Tiên Đạo Cung của ta càng thêm hoàn thiện?

Đợi Pháp môn trong Tiên Đạo Cung của ta hoàn thiện rồi, nhất định có thể khiến Tiên Đạo Cung của ta càng thêm cường đại." Nhan Vũ Thị khẽ cười, chậm rãi nói.

Lão Tử truyền giáo là không thể tránh khỏi, đã không thể tránh thì chi bằng nghênh nan mà lên, hấp thụ kinh nghiệm của người khác, tăng cường bản thân.

Chỉ cần Võ Đạo Cung không suy tàn, mọi thứ đều tốt.

"Tứ đệ, đã như vậy, vậy làm sao để có được Pháp môn tu luyện của đối phương đây, bốn huynh đệ ta e rằng không tiện ra tay phải không?" Hữu Sào Thị nghe vậy, lên tiếng hỏi.

"Ha ha, hà tất ta tự mình ra tay chứ, ta sẽ thả những cường giả tu tiên trong Tiên Đạo Cung ra ngoài, nếu gặp được đối phương, chẳng sợ không học được Pháp môn tu luyện của hắn sao?

Như vậy, thực lực trong Tiên Đạo Cung của ta cũng có thể tiến thêm một bước đề thăng." Nhan Vũ Thị khẽ cười một tiếng, đã sớm đưa ra đối sách đã chuẩn bị sẵn.

"Đúng vậy, xem cái đầu ta này." Hữu Sào Thị bị Nhan Vũ Thị làm cho bừng tỉnh, không khỏi đỏ mặt, ảo não nói.

"Ha ha, Nhị ca chỉ là nhất thời quên mất thôi mà." Nhan Vũ Thị không hề để ý, chậm rãi nói.

Ngay sau đó, bốn người thông báo ý kiến đã thương thảo xong cho tất cả tu tiên giả trong Tiên Đạo Cung, bảo mọi người lập tức ra ngoài tự tìm cơ duyên.

Trong quá trình Lão Tử truyền đạo, hắn phát hiện dần dần có rất nhiều tu sĩ cao giai tới nghe giảng đạo.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, xem ra Tứ Tổ Nhân Tộc đã biết chuyện truyền giáo trong Nhân Tộc rồi.

Nhưng hắn cũng không để ý, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc truyền giáo là được.

Một ngày nọ, Lão Tử đang truyền đạo chợt nhớ lại lời Đạo Tổ ngày đó khi ban Thái Cực Đồ, trong đó có một câu khiến hắn lúc ấy vô cùng khó hiểu, rằng Thái Cực Đồ có thể trấn áp giáo phái.

Mãi cho đến bây giờ, sau khi truyền đạo trăm năm và kết hợp với sự dị động của Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần, hắn mới hiểu ý của Sư tôn.

Hắn cần phải dùng đạo mà mình truyền, tự lập một giáo phái trong Nhân Tộc!

Sau khi hiểu rõ điểm này, Lão Tử trong lòng dần dần có điều minh ngộ, khí chất toàn thân thay đổi, đạo vận huyền diệu từ trên người hắn tản mát ra.

Chỉ thấy Lão Tử lúc này như không nhìn thấy gì, ngẩng đầu, dùng Đại Đạo Chi Âm hướng lên trời mà hô: "Thiên Đạo ở trên cao, ta là thủ lĩnh của Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử, ta du lịch nhân gian trăm năm, cảm ngộ truyền thừa tiên đạo của Nhân Tộc có chỗ khiếm khuyết, nay truyền xuống Pháp môn tu tiên Huyền Môn cung Nhân Tộc tu luyện.

Nay cảm ngộ Đại Đạo đã thành, đặc biệt khai sáng một giáo, danh xưng là 'Nhân', lấy Thái Cực Đồ làm trấn giáo chi bảo, trấn áp khí vận Nhân Giáo, Nhân Giáo, lập!" Lão Tử dứt lời, Thiên Đạo cảm ứng, từ giữa thiên địa giáng xuống một đạo Công Đức Kim Quang cực lớn, trực tiếp rơi vào thân Lão Tử, lại không hề phân tán chút nào, mười phần hoàn toàn thuộc về một mình Lão Tử.

Cùng với Công Đức Kim Quang nhập thể, khí tức trên người Lão Tử bắt đầu điên cuồng tiêu thăng, chỉ trong chốc lát, tu vi của hắn đã đột phá cảnh giới Thánh Nhân, trực tiếp đạt đến đỉnh phong Thánh Nhân sơ kỳ mới miễn cưỡng dừng lại.

Cùng với tu vi của Lão Tử đột phá, trên người hắn lập tức bùng phát ra một cỗ khí thế khủng bố, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Trong chốc lát, tiên âm du dương, tường thụy không ngừng, vô biên tử khí cuồn cuộn dâng trào, dị hương phiêu diêu, hào quang vạn trượng.

Giờ khắc này, sinh linh trong Hồng Hoang vô cùng kinh hãi, tất cả đều cảm nhận được dị tượng truyền khắp thiên địa, tất cả mọi người đều run rẩy trước khí tức phát ra từ Lão Tử.

Họ biết, Lão Tử đã thành Thánh!

Từ đây trong Hồng Hoang, lại thêm một vị Thánh Nhân nữa.

Cùng với Lão Tử thành Thánh, chúng sinh Hồng Hoang hiểu ra

rằng hiện tại đã là một thời đại hoàn toàn mới.

Vu Yêu nhị tộc tuy thực lực phi phàm, nhưng so với Thánh Nhân, vẫn chưa đủ tư cách, từ đây, địa vị Vu Yêu nhị tộc giảm sút lớn, Thánh Nhân dần dần trở thành chúa tể thiên địa.

Tuy rằng biết Thánh Nhân không nhất định sẽ can thiệp vào đại chiến của Vu Yêu nhị tộc, nhưng chỉ cần Thánh Nhân tồn tại, sẽ có uy hiếp lực vô hạn.

Chương 165

Lão Tử thành Thánh chi hậu, trực tiếp đạt được ba tầng khí vận Nhân Tộc, trong đó một tầng tự nhiên là từ tay Nhan Vũ Thị, người sáng lập võ đạo truyền thừa.

Một tầng khác thì từ Nữ Oa, người sáng lập Nhân Tộc mà cướp đi.

Còn tầng cuối cùng là khí vận bản thân của Nhân Tộc, trực tiếp trao cho Lão Tử.

Trong Oa Hoàng Cung, sau khi Lão Tử thành Thánh, Nữ Oa rõ ràng cảm thấy khí vận trên người mình trực tiếp thiếu đi một tầng.

Nàng cũng hiểu rõ chuyện này là thế nào, trong lòng không khỏi có chút bất mãn với cách làm của Lão Tử, tuy rằng nàng không quá coi trọng Nhân Tộc.

Nhưng Lão Tử lại không thông qua sự đồng ý của nàng mà tự lập một giáo trong Nhân Tộc, chia đi khí vận của nàng, sao có thể khiến Nữ Oa không tức giận.

Sau khi thành Thánh, Nữ Oa trong lòng lờ mờ hiểu ra, thứ gì đó đối với Thánh Nhân rất quan trọng, loại khí vận này, hiển nhiên là một trong số đó.

Bởi vậy, cách làm này của Lão Tử khiến Nữ Oa không khỏi ghi hận hắn.

Còn về phía Nhan Vũ Thị, trong lòng hắn rõ ràng thời thế không thể nghịch chuyển, nên cũng không vì mất đi khí vận mà tức giận, nhưng bề ngoài vẫn giả vờ tỏ ra vô cùng tức giận.

Trong Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ vốn định triệu tập tất cả Trảm

Thi phân thân cùng đến Tiểu Bí Cảnh Huyết Hải để thăm dò, nhưng sau khi Lão Tử thành Thánh, hắn liền áp chế ý niệm đó xuống.

Lão Tử vừa thành Thánh, các Thánh Nhân khác sẽ nối tiếp nhau đến, như vậy, trong toàn bộ Hồng Hoang, tất cả Thánh Nhân đều sẽ xuất thế, cũng sẽ bị làn sóng lớn này ảnh hưởng.

Trong đó quan trọng nhất chính là sự giao phong giữa các Thánh Nhân, và sự tranh đoạt khí vận.

Bởi vậy để ứng phó với điểm này, Ôn Vũ tất phải có sự chuẩn bị.

Sau khi Lão Tử thành Thánh, Nguyên Thủy và Thông Thiên ở Côn Luân Sơn xa xôi tự nhiên biết được, đồng thời vì Lão Tử thành Thánh, Nguyên Thần trong não hải của họ cũng bắt đầu lay động, trong lòng có điều minh ngộ.

Cơ duyên thành Thánh tất nhiên giống như Lão Tử, thế là hai người hướng lên trời mà hô: "Ta là Ngọc Thanh Nguyên Thủy, một trong Tam Thanh Bàn Cổ dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, nay cảm ngộ Đại Đạo đã thành, đặc biệt lập một giáo, danh xưng là 'Xiển'.

Xiển giả, minh dã, ứng thiên thuận nhân, xiển phát Đại Đạo.

Ta sẽ lấy Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển Giáo, phàm linh vật thiên địa, thiên phú siêu nhiên, phúc duyên thâm hậu đều có thể nhập giáo ta, Xiển Giáo, lập!" "Ta là Thượng Thanh Thông Thiên, một trong Tam Thanh Bàn Cổ dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, đạo đã thành, đặc lập một giáo, danh xưng là 'Tiệt'.

Tiệt giả, đương tiệt thủ một tuyến sinh cơ của thiên địa.

Ta sẽ lấy Chu Tiên Kiếm Trận trấn áp khí vận Tiệt Giáo, giữa vạn vật chúng sinh, phàm ai có duyên đều có thể nhập môn hạ ta, Tiệt Giáo, lập!" Hai người dứt lời, nhìn nhau một cái, trong mắt ý vị mạc danh.

Thiên Đạo cảm ứng hai người lập giáo, hai đạo Công Đức tương đồng lớn nhỏ từ trời giáng xuống, trực tiếp nhập vào thể nội Nguyên Thủy và Thông Thiên ở Côn Luân Sơn.

Cùng với Công Đức Kim Quang nhập thể, Hồng Mông Tử Khí và Nguyên Thần dung hợp vào nhau, không phân biệt ta ngươi, khí tức trên người hai người bắt đầu nhanh chóng tiêu thăng, trong chớp mắt, đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, đạt đến Thánh Nhân sơ kỳ.

Khí thế Thánh Nhân khủng bố lại lần nữa càn quét Hồng Hoang, yếu hơn Lão Tử một chút, nhưng lại mạnh hơn Nữ Oa một phần.

Cùng với hai người thành Thánh, giữa Hồng Hoang lại lần nữa dấy lên một trận sóng gió lớn, tất cả mọi người đều không ngờ, trong một ngày, Bàn Cổ Tam Thanh nối tiếp nhau thành Thánh, như vậy, trong bảy vị Thánh Nhân thiên định chỉ còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn chưa thành Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên cũng cảm nhận được Bàn Cổ Tam Thanh đã thành Thánh Nhân, trong lòng không khỏi bắt đầu sốt ruột.

Tuy là đệ tử ký danh dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng lại không có Pháp môn tu luyện Huyền Môn, mà tu hành Pháp môn Tây Phương, tự nhiên không thể dùng phương pháp tương đồng mà lập giáo.

Lại không giống như Bàn Cổ Tam Thanh, thiên sinh đã có Tiên Thiên Công Đức, dù có lợi dụng Pháp môn này để giáng công đức, tất nhiên cũng không dễ dàng như Lão Tử và những người khác, thậm chí có thể thành Thánh được hay không cũng là một vấn đề.

“Sư huynh, hiện nay trong Hồng Hoang chỉ có hai huynh đệ ta là chưa thành Thánh, nếu giờ khắc này còn trì hoãn nữa, Tây Phương vốn là nơi nghèo nàn của ta tất nhiên sẽ càng thêm lạc hậu.

Bây giờ phải làm sao mới tốt!" Chuẩn Đề nhìn ba người đã thành Thánh ở xa xa, trong lòng không biết tư vị gì.

Tiếp Dẫn nghe xong, khẽ nhíu mày, trầm tư một lát, sau đó có chút bất đắc dĩ nói: "Ta vừa nghĩ ra một phương pháp, chỉ là phương pháp này sẽ kết hạ đại nhân quả!" Chuẩn Đề vừa nghe đối phương có cách, lập tức đại hỉ, nhưng nghe nói đối phương sẽ kết hạ đại nhân quả xong, trong lòng chợt chùng xuống, tia vui mừng kia lập tức hóa thành hư không, không cam lòng hỏi: "Sư huynh, loại phương pháp nào lại như vậy?" Tiếp Dẫn nghe vậy, cười khổ nói: "Ta không có Tiên Thiên Công Đức, muốn thành Thánh tất nhiên cần công đức cực kỳ bàng bạc mới có thể chống đỡ hai huynh đệ ta thành Thánh Nhân...

Nếu muốn có đủ công đức để hai huynh đệ ta thành Thánh, chỉ có thể mượn trước công đức từ Thiên Đạo.

Mượn trước công đức từ Thiên Đạo chỉ có một phương pháp khả thi, đó là phát hạ Thiên Đạo Hoành Nguyện, dùng vô lượng Hoành Nguyện cảm hóa Thiên Đạo, khiến nó giáng xuống công đức.

Nhưng nếu làm như vậy, hai huynh đệ ta phải toàn tâm toàn ý đầu nhập vào Hoành Nguyện đã phát, kết thanh nhân quả, nếu không Thiên Đạo tất nhiên sẽ giáng xuống thiên khiển, khiến hai huynh đệ ta gặp tai ương diệt đỉnh." Chuẩn Đề nghe xong, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, trong lòng cũng không khỏi do dự, ngẩng đầu nhìn Tiếp Dẫn, trầm giọng hỏi: "Sư huynh, vậy phải phát hạ Hoành Nguyện như thế nào mới có thể khiến Thiên Đạo giáng xuống đủ công đức để hai huynh đệ ta thành Thánh?" Tiếp Dẫn nghe vậy, ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi nói: "Hai huynh đệ ta từ Tây Phương mà sinh ra, đối với mảnh đất này tràn đầy vô hạn nhiệt ái.

Nhưng nếu chỉ lấy một khu vực Tây Phương mà thôi, tự nhiên không cách nào cảm hóa thiên địa.

Thứ ta có thể làm chỉ có thể lấy chúng sinh Hồng Hoang làm cơ sở mới được.” Nghe vậy, Chuẩn Đề trong lòng một trận vô ngôn, trên mặt không ngừng biến đổi, hiển nhiên nội tâm đang kịch liệt đấu tranh.

Chuẩn Đề cũng biết muốn thành Thánh tất nhiên vô cùng gian nan, nhưng lại phải lấy chúng sinh Hồng Hoang làm lý do mà phát hạ Hoành Nguyện.

Chỉ riêng việc mưu tính cho chúng sinh Tây Phương đã hao phí vô số tâm thần, nếu muốn dẫn dắt chúng sinh Hồng Hoang, vậy cần phải hao phí bao nhiêu tinh lực bàng bạc.

Nhưng lúc này, Hồng Hoang đã có sáu vị Thánh Nhân, tất cả đều là dòng Đông Phương, Tây Phương vốn đã lạc hậu hơn Đông Phương.

Nếu giờ khắc này vẫn không thể thành Thánh, e rằng Tây Phương thật sự không thể chống lại Đông Phương nữa.

Bởi vậy, nghĩ đến đó, vì Tây Phương có thể không còn nghèo nàn, không còn tật khổ nữa, Chuẩn Đề trong lòng cắn răng, hạ quyết tâm.

“Sư huynh, ta cũng chỉ có thể như vậy, hiện tại thành Thánh là việc cấp bách.

Chương 166

Đông Phương có sáu vị Thánh Nhân tồn tại, tất nhiên sẽ tranh giành khí vận Đông Phương.

Hai huynh đệ ta ở Tây Phương, địa thế bần tích, sáu Thánh Đông Phương cũng sẽ không tìm phiền phức cho hai huynh đệ ta.

Nếu như vậy, ta mới có thể toàn tâm toàn ý đầu nhập vào Hoành Nguyện, lập hạ đại giáo, lặng lẽ phát triển, đợi khi Đông Phương hỗn loạn, cũng có thể nhân cơ hội mưu đoạt khí vận Đông Phương." Chuẩn Đề trong mắt tinh quang lóe lên, một tia ngoan lệ chợt hiện, lớn tiếng nói.

Tiếp Dẫn nghe lời Chuẩn Đề nói xong, khẽ nhíu mày, trong lòng hơi động, lời Chuẩn Đề nói không sai, hắn cũng có chút bị lay động.

Nhưng Tiếp Dẫn lại thận trọng suy xét một phen, nếu Đông Phương quả thật không rảnh để quan tâm đến Tây Phương, quả thực có thể lợi dụng cơ hội này để phát triển đại giáo, tương lai đại hưng cũng chưa chắc là không thể!

Sau khi trong lòng đã có quyết định, Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề, mở miệng nói: "Vậy chúng ta cứ làm vậy đi, hiện tại quả thực nên lấy việc thành Thánh làm chính, cũng chỉ có thành Thánh mới có thể mưu tính giữa các Thánh Nhân." Chuẩn Đề nghe xong, trên mặt vui mừng, tuy rằng biết tương lai có thể sẽ gian nan, nhưng chỉ cần thành Thánh, với thọ mệnh vô hạn, những Hoành Nguyện này cũng chưa chắc không thể hoàn thành.

Trong lòng hắn đã sớm mong đợi thành Thánh từ lâu, nhìn Tiếp Dẫn một cái rồi gật đầu.

Thế là, hai người hướng lên trời mà hô: "Hôm nay ta Tiếp Dẫn,

Chuẩn Đề Đạo Nhân, cảm nhận chúng sinh Hồng Hoang không dễ dàng, đặc biệt lập Tây Phương Giáo, dẫn dắt chúng sinh Hồng Hoang hướng thiện, vì chúng sinh Hồng Hoang kiến lập một vùng đất Cực Lạc vô khổ vô ưu.

Lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận giáo phái, phàm chúng sinh Hồng Hoang đều có thể nhập Cực Lạc Tịnh Thổ của ta.

Tây Phương Giáo, lập!" Hai người nói xong, trên cửu thiên giáng xuống hai phần công đức bàng bạc trực tiếp tiến vào thân thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ngay sau đó, khí tức trên người hai người bắt đầu tiêu thăng, chỉ là, đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn rồi lại không cách nào tiến thêm được nữa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, đối với việc lập giáo mà không thể đột phá không hề thấy bất ngờ, lại nói: "Ta nếu chứng đạo, thành Chính Giác rồi, nơi Phật Sát ta trụ trì, đều có vô lượng công đức bất khả tư nghị trang nghiêm.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, loại côn trùng bay bò mềm yếu.

Tất cả chúng sinh, cùng với Diêm Ma La Giới, trong tam ác đạo, sinh ở cõi ta, chịu Pháp hóa của ta, tất thành A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề, không còn tái đọa ác thú.

Đắc nguyện, bèn làm Phật.

Không đắc nguyện, không thủ vô thượng Chính Giác." Cùng với hai người phát hạ Tứ Thập Bát Đại Hoành Nguyện xong, trên bầu trời lại lần nữa giáng xuống một phần công đức, cùng với phần công đức này nhập thể, cảnh giới tu vi của hai người nhanh chóng đề thăng, chỉ trong chốc lát đã đột phá cửa ải Chuẩn Thánh, đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.

Giờ khắc này, giữa thiên địa lại lần nữa truyền ra hai đạo khí tức khủng bố, tất cả mọi người đều chấn hám nhìn hai vị Thánh Nhân mới thăng cấp của Tây Phương.

Trước đó trong bảy vị Thánh Nhân thiên định của Hồng Hoang chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây Phương là chưa chứng Thánh Nhân, không ngờ lại nhanh chóng đột phá đến vậy.

Tây Phương nhị nhân vừa thành Thánh vị, đến đây, tất cả Thánh Nhân giữa thiên địa đều đã quy vị, hiện nay thời đại đã trở thành thời đại Thánh Nhân.

Cùng với bảy vị Thánh Nhân thiên định quy vị.

Trên Hồng Hoang đại địa vạn vật phục sinh, vô số sinh linh được điểm hóa, từng đạo Đại Đạo lần lượt hiển hóa, toàn bộ Hồng Hoang một mảnh tường hòa.

Trong một ngày, năm vị Thánh Nhân liên tiếp chứng đạo, cảnh tượng bực nào, người đời đối với Thánh Nhân đều không khỏi lộ ra vẻ kính sợ, càng có người thì tràn đầy vẻ tiện mộ.

Trong Thiên Đình, Đế Tuấn nhìn năm vị Thánh Nhân đã thành Thánh, sắc mặt trở nên âm trầm vô cùng, với tư cách là Yêu Hoàng Thiên Đình, người có quyền lực tối cao của Yêu Tộc, trên đỉnh đầu hắn đang bị một vị Đạo Tổ và tám vị Thánh Nhân áp chế.

Đạo Tổ thì tốt, sau khi lấy thân hợp Đạo, sẽ không biến hóa địa đại, trừ Nữ Oa ra, bảy vị Thánh Nhân còn lại thì không giống vậy, sự tự do của họ không hề có bất kỳ hạn chế nào, đây là mối đe dọa lớn nhất đối với Yêu Tộc.

Như vậy, nếu một vị Thánh Nhân ra tay, vị Yêu Hoàng có thể danh tồn thực vong.

Không ai muốn chuyện như vậy xảy ra.

Chỉ là không thể thành Thánh, Đế Tuấn trong lòng một trận bất đắc dĩ, không có Hồng Mông Tử Khí, muốn lấy công đức thành Thánh đã trở thành vọng tưởng, nhưng nếu đi con đường Hỗn Nguyên, hiển nhiên không quá khả thi.

Cùng lúc đó, Vu Tộc cũng đầy vẻ lo lắng, nhưng sắc mặt lại tốt hơn Yêu Tộc một chút, trong một thời gian xuất hiện nhiều Thánh Nhân như vậy, Vu Tộc muốn trở thành chúa tể Hồng Hoang đại địa đã là điều không thể.

Dù cho Thánh Nhân không ra tay với Vu Tộc, e rằng cũng không thể ngăn cản chúng sinh kính cẩn và sợ hãi Thánh Nhân.

Đó là sự chênh lệch do thực lực mang lại.

Lúc này, Thập Nhị Tổ Vu hội tụ một đường, đang thương lượng đối sách.

"Hiện nay Yêu Tộc có Thánh Nhân Nữ Oa ở phía sau lưng, Vu Tộc ta lại không có một vị Thánh Nhân làm chỗ dựa.

Nếu trong Vu Tộc ta cũng có thể xuất hiện một vị Thánh Nhân thì tốt rồi!" Chúc Dung lúc này đã không còn thần thái ngày trước, thay vào đó là vẻ trầm trọng và bất đắc dĩ.

Còn mười một vị Tổ Vu khác lúc này cũng đều mang vẻ mặt tương tự.

"Nhị đệ, theo tình thế hiện nay, có cách nào khiến tình hình Vu Tộc ta trở nên tốt hơn một chút không?" Đế Giang vẻ mặt ưu sầu, nhìn Chúc Cửu Âm nói.

Chúc Cửu Âm trầm tư một lát, xoa cằm nói: "Đại ca, ta nghĩ lúc này chúng ta có hai lựa chọn, thứ nhất là tìm một Thánh Nhân tồn tại giữa thiên địa làm chỗ dựa cho Vu Tộc ta.

Dù đối phương không ở Vu Tộc, nhưng chỉ cần có thể lôi kéo đối

phương, để người trong Hồng Hoang biết đối phương có quan hệ với Vu Tộc ta là được.

Nếu dùng cách này, tuy không thể giải quyết triệt để vấn đề, nhưng ít nhiều cũng có thể giảm bớt áp lực cho tộc ta." "Thứ hai là để trong số Thập Nhị Tổ Vu của ta cũng xuất hiện một vị Thánh Nhân, như vậy, tự nhiên có thể giải quyết vấn đề Yêu Tộc có Thánh Nhân tồn tại.

Đương nhiên, nếu thật sự có thể làm được, đây là thượng sách." Khi tất cả mọi người nghe Chúc Cửu Âm nói xong, trên mặt đều không khỏi lộ vẻ khổ sở, chỉ có một mình Đế Giang sắc mặt hơi biến, trong lòng bắt đầu trầm tư.

Một lát sau, trong mắt Đế Giang tinh quang lóe lên, rồi hướng về Chúc Cửu Âm hỏi: "Nhị đệ đã có kế sách ư?" Chúc Cửu Âm nghe vậy, khẽ cười nói: "Đại ca hiểu ta nhất, thật ra điều thứ nhất ta có khả năng đạt được.

Ngày trước Huyết Văn Thánh Nhân khi chưa thành Thánh đã từng lịch luyện ở Vu Tộc ta, có chút giao tình với ta, trong đó Hậu Thổ muội muội và đối phương còn có quan hệ mật thiết hơn.

Chương 167

Nếu ta để Hậu Thổ muội muội đi mời đối phương, hẳn là sẽ có một tia cơ hội.

Nếu đối phương vẫn từ chối, ta sẽ để Hậu Thổ muội muội đi du lịch một phen.

Hậu Thổ muội muội khác với chúng ta, tâm địa thiện lương, nếu ở ngoài du lịch có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ không chừng." Hậu Thổ vừa nghe lời đó, trên mặt hiện lên một chút ửng hồng, hiển nhiên là có chút ngượng ngùng vì lời của đối phương.

Sau khi Vu Tộc thương thảo xong trong ngày đó, lập tức đồng ý với chủ ý của Chúc Cửu Âm, để Hậu Thổ đi Bồng Lai Tiên Đảo diện kiến Huyết Văn Thánh Nhân.

Hậu Thổ cũng không từ chối, sau khi nhận nhiệm vụ liền trực tiếp đi đến Bồng Lai Tiên Đảo.

Ôn Vũ lúc này đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn trong Văn Đạo Các, trầm tư về những thay đổi sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành Thánh.

Lúc đó, toàn bộ linh khí thiên địa trở nên nồng đậm hơn, mạnh hơn trước đây không chỉ một hai lần, rất nhiều sinh linh nhờ đó mà được điểm hóa, khiến toàn bộ Hồng Hoang lại một lần nữa đón một thời kỳ đại phát triển.

Hiện tượng này, Ôn Vũ cảm thấy hẳn là sau khi sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân toàn bộ quy vị đã khiến Thiên Đạo trở nên càng thêm hoàn chỉnh, bởi vậy mới mang đến thay đổi lớn như vậy.

Nếu ban đầu đem Hồng Mông Tử Khí dung nhập Nguyên Thần, e

rằng biến hóa giữa thiên địa sẽ còn lớn hơn, bởi vì Thánh Nhân thiên định có bảy, còn thiếu một vị Thánh Nhân chưa quy vị.

Nếu Thiên Đạo biến mạnh hơn, e rằng Hồng Quân cũng sẽ vì thế mà mạnh hơn, Ôn Vũ trong lòng lẩm bẩm.

Đúng lúc đó, Huyền Thanh đột nhiên chạy đến bẩm báo Ôn Vũ rằng bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo có một nữ tử cầu kiến, khiến Ôn Vũ trong lòng có chút nghi hoặc, lúc này sẽ có ai đến tìm hắn.

Thế là Ôn Vũ mang theo chút nghi hoặc, mở ra song trọng trận pháp trên tiên đảo, để Huyền Thanh dẫn nữ tử cầu kiến vào.

Sau khi Huyền Thanh trở về, bên cạnh quả nhiên đi theo một nữ tử, chỉ thấy đó là một đạo thân ảnh tuyệt mỹ, một thân tiên quần liên y màu vàng, phiêu động theo gió trong không trung, một tia ý vị xuất trần tản mát ra.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một tia nhu nhược, khiến người ta nhìn vào không khỏi thương tiếc.

Nhìn nữ tử tuyệt mỹ này, Ôn Vũ đã biết người đến là ai.

Người đến chính là Hậu Thổ, lúc này Ôn Vũ đang nhìn Hậu Thổ, trong lòng chợt lóe một tia dị thường, nhưng bề ngoài lại bất động thanh sắc.

"Hậu Thổ bái kiến Thánh Nhân, mạo muội quấy rầy Thánh Nhân, Hậu Thổ xin Thánh Nhân thứ lỗi." Hậu Thổ đến trước mặt Ôn Vũ, sau đó, khẽ khom người hành một lễ, nói.

"Đạo hữu không cần đa lễ như vậy, mời Đạo hữu cùng ta vào trong cung." Ôn Vũ thấy dáng vẻ đối phương, trong lòng không biết tư vị gì, vội vàng chuyển đề tài, dẫn Hậu Thổ vào Văn Đạo Cung.

Sau khi vào điện, hai người ngồi khoanh chân xuống, Ôn Vũ nhìn giai nhân trước mắt khẽ nói: "Không biết Đạo hữu đến đây có phải vì

chuyện Vu Tộc không?" "Năng lực của Thánh Nhân quả nhiên thần thông quảng đại, ngay cả nguyên nhân tiểu nữ tử đến đây cũng có thể đoán được." "Ta xin hỏi Thánh Nhân, Vu Yêu nhị tộc nhất định phải phân cao thấp sao?

Hiện nay Vu Tộc ta không có Thánh Nhân làm chỗ dựa, đối mặt với Yêu Tộc có một vị Thánh Nhân tồn tại, dĩ nhiên đang ở hạ phong.

Nếu giao chiến, Vu Tộc ta tuy không lo lắng người Yêu Tộc, nhưng đến lúc đó lại phải chú ý động thái của Thánh Nhân Nữ Oa, có thể nói là hai bên đều phải kiêm cố vậy." Biểu tình trên mặt Hậu Thổ trở nên vô cùng lo lắng, có chút bất đắc dĩ hỏi.

Ôn Vũ nghe vậy, trong lòng khẽ động, trên mặt không thay đổi, cười cười nói: "Hậu Thổ Đạo hữu không cần vì thế mà lo lắng, Vu Yêu nhị tộc mọi chuyện tự nhiên có định đoạt, tuy Yêu Tộc hiện nay có Nữ Oa ở phía sau, nhưng nàng ta sẽ không nhúng tay vào đâu.

Nếu đối phương thật sự dám nhúng tay, bần đạo không ngại để nàng ta nếm mùi vị lại lần nữa." Nữ Oa hiện nay đã thành Thánh Nhân, trong cõi u minh có thể cảm nhận Thiên Ý, tự nhiên không thể ra tay can dự vào chuyện giữa hai tộc.

Ôn Vũ càng sẽ không làm vậy, Vu Yêu nhị tộc không rút khỏi Hồng Hoang, Nhân Tộc làm sao có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa đây.

Nếu Nữ Oa thật sự dám ra tay, dù hắn không ngăn cản, e rằng Tam Thanh và những người khác cũng sẽ không để Nữ Oa làm vậy.

Bởi vậy Vu Tộc lo lắng thuần túy là thừa thãi.

Chỉ là, Hậu Thổ đối với Vu Tộc có thể nói là lo lắng cực độ.

Tuy chư vị Tổ Vu cường đại vô cùng, nhưng nếu không có lòng tranh đấu e rằng cũng sẽ không rơi vào cục diện hai tộc không ngừng

đại chiến, cuối cùng sinh tử đạo tiêu.

Chỉ là, tất cả đều là kết cục đã định, dù Ôn Vũ cũng không thể thay đổi.

Hậu Thổ nghe vậy, trong lòng chợt lóe một tia kinh hỉ.

Đối phương tuy không biểu minh sẽ đứng về phía Vu Tộc, nhưng lời lẽ hàm ý là Nữ Oa sẽ có Huyết Văn Thánh Nhân giám sát, sẽ không để nàng ta gây sóng gió.

Như vậy, cũng từ Huyết Văn Thánh Nhân mà nàng đã nhận được một tin tốt, ít nhất không cần phải lo lắng mối đe dọa từ Thánh Nhân, Vu Tộc cũng có thể yên tâm mà phát triển tộc quần.

Hai người lại trò chuyện một lát, Hậu Thổ cảm thấy sau khi trò chuyện với đối phương đã nhận được câu trả lời cần thiết, liền cáo từ Ôn Vũ mà rời đi.

Ôn Vũ không giữ đối phương lại lâu, chỉ nhìn bóng lưng Hậu Thổ, rơi vào trầm tư.

Ôn Vũ cũng không nói cho đối phương kết quả của Vu Yêu nhị tộc, chủ yếu là vì nói cho đối phương cũng không có tác dụng bao nhiêu, thứ hai là không muốn đối phương lo lắng.

Với tính cách của Hậu Thổ, nếu biết tương lai tất cả các Tổ Vu đều sẽ sinh tử, e rằng nàng sẽ vô cùng đau lòng!

Hắn không dây dưa chuyện này nữa, nhưng còn một chuyện khác, Ôn Vũ lại không thể không chú ý.

Ôn Vũ thân hình chợt động, trở về ngồi trên bồ đoàn trong Văn Đạo Các, ngay sau đó tay phải khẽ vuốt trước mắt, trong hai mắt hắn xuất hiện một bức họa diện.

Lúc này Ôn Vũ đang nhìn chằm chằm một đạo thân ảnh trong họa

diện, lặng lẽ không nói.

Sau khi Hậu Thổ rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, cũng không vội trở về Vu Tộc, mà truyền tin báo cho chư vị Tổ Vu về thu hoạch ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Chương 168

Hiện tại việc nàng cần làm là du lịch một phen trong Hồng Hoang, trong cõi u minh, Hậu Thổ cảm giác dường như có thứ gì đó đang dẫn dắt nàng làm như vậy.

Thế là, một mình Hậu Thổ chậm rãi hành tẩu trong Hồng Hoang.

Hậu Thổ một đường đi, đã chứng kiến hàng trăm trận chiến lớn nhỏ, mỗi lần đều là người của Vu Yêu nhị tộc đang tranh đấu.

Loại tranh đấu này không hề có bất kỳ nguyên do nào, dường như trời sinh đã muốn chiến đấu vậy, người của hai tộc vừa gặp mặt, không nói hai lời liền bắt đầu liều mạng, cho đến khi một bên chiến thắng mới thôi.

Nhìn loại tranh đấu vô nghĩa này, Hậu Thổ trong lòng một trận buồn bã thương cảm, vì sao Vu Yêu nhị tộc nhất định phải sinh tử giao chiến chứ?

Nàng không biết, dù nàng không muốn hai tộc giao chiến, nhưng mấy vị huynh trưởng của nàng cùng Yêu Hoàng Đế Tuấn trong Thiên Đình lại không hề nguyện ý.

Nghĩ vậy, Hậu Thổ không khỏi lắc đầu.

Một ngày nọ, Hậu Thổ ẩn mình trong bóng tối, sau khi chứng kiến một trận giao chiến của Vu Yêu nhị tộc, đột nhiên phát hiện trên thi thể của những người Yêu Tộc đã chết, phiêu đãng ra một đoàn nhân uẩn chi khí trong suốt.

Sau khi đoàn nhân uẩn chi khí này bốc lên từ thi thể, dường như bị thứ gì đó đặc biệt dẫn dắt, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay về phía xa, còn nó đi đâu, Hậu Thổ cũng không rõ.

Vì vậy y cũng không còn day dứt, thu Định Hải Thần Châu, dừng lại một lát rồi chìm vào suy tư, bắt đầu bước tu luyện kế tiếp.

Từ khi đoàn nhân uẩn chi khí kia bốc lên, nàng đã biết đó là vật gì, đó chắc chắn là hồn phách còn sót lại sau khi Yêu Tộc chết đi.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, một khi chết đi là thật sự chết đi, sẽ không để lại chút dấu vết nào trong Hồng Hoang, căn bản không có thứ gọi là hồn phách.

Nhưng đối với Vu Tộc thì lại không phải là chuyện xấu.

Người Vu Tộc biết Bàn Cổ lấy thân hóa Hồng Hoang, một khi người Vu Tộc chết đi, sẽ cho rằng những người đó chẳng qua là trở về trong lòng Bàn Cổ phụ thần mà thôi.

Bởi vậy dưới sự chỉ đạo của lý niệm này, người Vu Tộc không hề sợ hãi cái chết.

Nhưng Yêu Tộc và các chủng tộc khác thì lại không giống Vu Tộc, những sinh linh này sau khi chết đi sẽ có hồn phách lưu lại trong Hồng Hoang.

Chỉ là, những hồn phách này một khi rời khỏi thể xác, không thể tồn tại quá lâu, nếu trực tiếp phơi dưới ánh mặt trời, sẽ nhanh chóng hồn phi phách tán.

Loại hồn phi phách tán này cũng giống như người Vu Tộc chết đi, là tiêu vong thật sự.

Chỉ là lần này nàng lại phát hiện dị thường, theo lý mà nói, hồn phách của sinh linh sau khi chết đi đáng lẽ chỉ nên lưu lại tại chỗ, không nên bay đi xa.

Hiện nay, hồn phách lại trực tiếp bay khỏi thi thể, duyên do trong đó, Hậu Thổ lại vô cùng muốn tìm hiểu một phen.

Một đường bay đi, không biết từ lúc nào, nàng đã theo dấu hồn phách đang bay đến trước một Huyết Hải khổng lồ.

Đạo hồn phách kia dưới sự chú thị của Hậu Thổ, rơi vào trong Huyết Hải, ngay sau đó, vô tận huyết sắc sát khí ào ào hội tụ, không ngừng xâm thực hồn phách mới tiến vào, khiến nó ai hào không dứt, khủng bố đến cực điểm.

Hậu Thổ hạ xuống, nhìn một màn trước mắt, trong lòng có chút kinh hãi, không ngờ hồn phách lại ở trong Huyết Hải.

Lúc này nhìn một cái, chỉ thấy trong Huyết Hải dày đặc vô số hồn phách trong suốt, dáng vẻ của chúng đều giống hệt hồn phách mới tiến vào kia, đang chịu đựng sự xâm thực của huyết sát chi khí, không ngừng phát ra những tiếng kêu rên thảm thiết thấu trời, khiến Hậu Thổ nghe xong không khỏi rùng mình.

Sẽ như vậy sao?

Hậu Thổ thấy cảnh này, trong lòng hơi kinh hãi, chưa từng nghĩ hồn phách của sinh linh sau khi chết lại rơi vào kết cục như vậy.

Đột nhiên, trong lòng Hậu Thổ sinh ra một tia bi ai, những sinh linh này khi sống đã hy sinh trong chiến tranh, không ngờ sau khi chết vẫn phải chịu đựng nỗi đau khủng bố hơn.

Trong lòng nàng thậm chí lờ mờ cảm thấy Vu Tộc như nàng trực tiếp tiêu vong có lẽ còn tốt hơn rất nhiều so với kết cục của những sinh linh này, ít nhất sau khi chết được an nghỉ.

Nhìn quanh bốn phía, Hậu Thổ quan sát Huyết Hải này, đây là lần đầu tiên, trước đó khi Sinh Tử Thánh Nhân chứng đạo trong Huyết Hải, nàng không đi theo Đế Giang mấy người, bởi vậy chưa từng thấy dáng vẻ của Huyết Hải.

Nhìn cảnh tượng này, Hậu Thổ chìm vào trầm tư.

Trong Hồng Hoang chẳng lẽ không có một phương pháp nào để giải quyết cảnh khốn cùng này sao?

Nếu có thể khiến những hồn phách này được giải thoát thì tốt rồi!

Hậu Thổ không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

"Ầm ầm." Đột nhiên, tựa như một tiếng sét đánh ngang trời nổ tung trong não hải Hậu Thổ, tiếp đó trong lòng nàng dường như có điều gì đó được lĩnh ngộ, vẻ mờ mịt trên mặt tan biến hết.

Một lát sau, Hậu Thổ hoàn hồn, chợt thấy trước người không biết từ lúc nào đã đứng một đạo thân ảnh, đang cười với nàng.

Đạo thân ảnh kia mặc một kiện đạo bào màu đen, trên đạo bào thêu sáu cái viên bàn kim quang lấp lánh.

Hậu Thổ nhìn người này, trong lòng kinh hãi, căn bản không phát hiện đối phương xuất hiện từ khi nào.

Rất nhanh Hậu Thổ trấn định lại, với việc đối phương tự mình đến Huyết Hải này, thân phận người này đã rõ ràng.

"Hậu Thổ bái kiến Sinh Tử Thánh Nhân." Tuy nàng chưa từng đến nơi này, nhưng qua Đế Giang và những người khác, nàng đã hiểu đại khái dáng vẻ của vị Thánh Nhân này.

"Ha ha, không cần đa lễ, xem ra ngươi đã có đáp án trong lòng rồi." Sinh Tử Thánh Nhân chắp tay sau lưng, trong hai mắt tinh quang lóe lên, nhìn Hậu Thổ, một trong Thập Nhị Tổ Vu, trên mặt nở nụ cười nhạt, chậm rãi mở miệng nói.

Chương 169

Khi nghe đối phương nói xong, Hậu Thổ trong lòng đại kinh, nhưng vừa nghĩ đến thân phận Thánh Nhân của đối phương, tia kinh ngạc kia lập tức tiêu tan.

Hậu Thổ chợt hiểu ra, uy năng của Thánh Nhân không phải nàng có thể suy đoán, chỉ từ biểu tình trên mặt mà biết được suy nghĩ trong lòng, cũng không phải là không thể.

"Thánh Nhân quả nhiên thần thông quảng đại, không biết tiểu nữ tử có thể thỉnh giáo Thánh Nhân một vài vấn đề không?" Hậu Thổ thần sắc khôi phục bình tĩnh, hướng Sinh Tử Thánh Nhân hành một lễ rồi mới chậm rãi nói.

Sinh Tử Đạo Nhân nghe vậy mặc nhiên không nói, trên mặt vẫn nở nụ cười mỉm, vẫy tay ý bảo Hậu Thổ cứ việc hỏi.

"Dám hỏi Thánh Nhân, thế gian chẳng lẽ thật sự không có một nơi nào có thể dung nạp những hỗn phách này, không phải chịu sự tàn phá này sao?" Hậu Thổ đè nén bất an trong lòng, có chút hoảng hốt hỏi Sinh Tử Thánh Nhân.

"Không có!" Sinh Tử Thánh Nhân trong lòng khẽ động, trên mặt không hề biến đổi, lắc đầu nói.

Hậu Thổ thấy vậy, trong lòng vô cùng ảm đạm, trong chốc lát trầm mặc.

"Hậu Thổ Đạo hữu trong lòng đã có đáp án rồi, hà tất lại hỏi bần đạo chứ?" Sinh Tử Thánh Nhân tự nhiên nhìn ra Hậu Thổ trong lòng đã có kỳ cảnh Thiên Đạo, nhịn không được lên tiếng hỏi.

"Chỉ là tiểu nữ tử có quá nhiều chuyện phải làm, căn bản không

thể yên tâm bỏ lại Vu Tộc, cùng với mấy vị huynh trưởng của ta." Hậu Thổ thần sắc ảm đạm, có chút thương cảm nói.

Trước đó trong lòng nàng đã cảm ngộ được vận mệnh.

Bàn Cổ Phụ Thần khai thiên tích địa, lấy thân hóa Hồng Hoang, nhưng Hồng Hoang lúc này vẫn chưa hoàn chỉnh, Hồng Quân Đạo Tổ hợp đạo là để hoàn thiện Thiên Đạo, các Thánh Nhân quy vị thì bổ toàn phương thiên địa này.

Nhưng Hậu Thổ phát hiện phương thiên địa này vẫn còn thiếu sót, đó là thiếu một nơi có thể dung nạp hồn phách của sinh linh luân hồi.

Nghĩ đến đó, Hậu Thổ muốn tự mình vì những hồn phách này kiến lập một nơi luân hồi.

Chỉ là nàng biết, nếu muốn kiến lập thì chỉ có một con đường, đó là lấy thân hóa luân hồi.

Nếu thật sự muốn làm vậy, kết cục cuối cùng tất nhiên là thân tử đạo tiêu, thật sự biến mất khỏi thế giới này.

Đối mặt với lựa chọn sinh tử như vậy, tự nhiên sẽ có chút do dự.

Trong lòng có vô hạn không nỡ, dù sao trong Hồng Hoang còn có Vu Tộc mà nàng kính ái nhất.

Nhưng nhìn thấy những hồn phách đang chịu dày vò kia lại không thể không động lòng.

Trong chốc lát lại rơi vào tiến thoái lưỡng nan.

Sinh Tử Thánh Nhân không nói gì, trong lòng hắn rất rõ khi đối mặt với loại lựa chọn này, cần phải có bao nhiêu quyết tâm lớn.

Hắn muốn yên lặng chờ đợi, một lát sau, Sinh Tử Đạo Nhân đột nhiên thấy trong hai mắt Hậu Thổ bắn ra một đạo tinh quang mãnh liệt, dường như đã hạ quyết tâm.

Tiếp đó nghe tiếng Hậu Thổ truyền đến.

“Không biết có thể làm phiền Thánh Nhân giúp ta một việc không?” Trong giọng nói của Hậu Thổ mang theo một tia kiên quyết, vô cùng bình tĩnh.

“Hậu Thổ Tổ Vu xin cứ nói, chỉ cần bần đạo có thể làm được tất nhiên sẽ không chối từ.” Sinh Tử Đạo Nhân trong lòng chợt động, đã biết đối phương đã quyết định, không khỏi càng thêm bội phục Hậu Thổ.

“À, cũng không phải việc gì khó khăn, chẳng qua là muốn Thánh Nhân giao ba giọt tinh huyết cho các huynh trưởng của ta.” “Ta biết lần này tất sẽ kết cục thân tử đạo tiêu, nhưng nếu ta thân vẫn, trong Vu Tộc Thập Nhị Tổ Vu thiếu mất một vị, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thể bày ra, như vậy, hậu quả của Vu Tộc có thể lường trước được.

Vốn dĩ ta làm như vậy là có lỗi với chư vị huynh trưởng, càng không thể vì chuyện này mà khiến toàn bộ Vu Tộc diệt vong.” Hậu Thổ chậm rãi nói, dường như đang dặn dò hậu sự, sau đó búng ngón tay một cái, ba giọt tiên huyết rơi xuống trước mặt Sinh Tử Đạo Nhân.

Sinh Tử Đạo Nhân thấy vậy, thu ba giọt tiên huyết đó lại, không nói gì, chỉ gật đầu.

Hậu Thổ thấy vậy, trên mặt hiện lên một tia cười ý, tiếp đó hướng lên trời mà hô: “Thiên Đạo ở trên cao, ta là Tổ Vu Hậu Thổ, nay cảm nhận thiên địa bất toàn, hồn phách chúng sinh chịu dày vò phi nhân.

Bởi vậy, ta nguyện lấy thân hóa luân hồi, để giải nỗi khổ của chúng sinh, phàm hồn phách thế gian, đều có thể nhập luân hồi.” Nói xong, trên mặt Hậu Thổ lộ ra một tia mỉm cười thanh thoát, tiếp đó toàn thân nàng xông thẳng lên trời, rơi xuống trước Huyết Hải, toàn

thân nàng không ngừng run rẩy, không ngừng có hắc khí bốc lên, lớn tiếng hướng lên trời hô: "Luân Hồi Chi Sở, lập!" Lời Hậu Thổ dứt, thân thể nàng đột nhiên bạo khai, vô số huyết khí điên cuồng dũng động, rơi xuống trong Huyết Hải, trong Huyết Hải ngưng tụ ra một vực sâu đen kịt.

Trong vực sâu dường như tràn ngập ác quỷ với thần sắc khác nhau, trông vô cùng âm u khủng bố.

Cùng với vực sâu này xuất hiện xong, giữa không trung giáng xuống vô số Công Đức Kim Quang, những Công Đức Kim Quang này sau khi hạ xuống đã tụ lại Chân Linh sắp tiêu tán của Hậu Thổ, dần dần một vật nhân uẩn có hình dáng như Hậu Thổ xuất hiện trên bầu trời.

Đúng lúc đó, một đạo nhân ảnh chậm rãi hiện ra trước đoàn nhân uẩn chi vật, chỉ thấy đạo nhân ảnh kia ra tay hướng về đoàn nhân uẩn chi vật mà đánh ra ba đạo kim quang rực rỡ.

Kim quang trực tiếp nhập vào đoàn nhân uẩn chi vật, khiến cho đoàn nhân uẩn chi vật vốn có chút trong suốt bắt đầu trở nên ngưng thực, toàn thân bao bọc trong kim quang rực rỡ.

Càng không thể tin được, trong đoàn kim quang ẩn ẩn có một đạo nhân ảnh hiện ra.

Khi kim quang dần dần mờ đi, chỉ thấy đạo nhân ảnh vừa xuất hiện ngón tay lại búng một cái, một đạo khí tím phiêu nhiên xuất hiện, trực tiếp nhập vào giữa mi tâm của nhân ảnh trong kim quang.

Khi khí tím hoàn toàn dung hợp xong, trên thân thể nhân ảnh trong kim quang đột nhiên bùng phát ra một cỗ khí thế khủng bố, thánh uy bàng bạc hung dũng trào ra.

Khi thấy nhân ảnh trong kim quang tản mát ra khí tức cường liệt

như vậy, đạo thân ảnh trước đó trên mặt lộ vẻ mừng rỡ, trong miệng khẽ thở ra một hơi trọc khí rồi, cả người thả lỏng.

Đạo nhân ảnh kia tự nhiên là Ôn Vũ trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Ngày đó sau khi Hậu Thổ rời đi, Ôn Vũ đã biết sẽ có một ngày như vậy, bởi vậy từ đó về sau, trên Bồng Lai Tiên Đảo hắn luôn chú ý nhất cử nhất động của Hậu Thổ.

Một vị Thánh Nhân muốn quan sát sinh linh trong Hồng Hoang mà không bị phát hiện, tự nhiên vô cùng dễ dàng, bởi vậy Hậu Thổ cũng không biết Ôn Vũ vẫn luôn chú thị nàng.

Chương 170

Khi Hậu Thổ muốn hóa luân hồi, Ôn Vũ đang trên đường đến, chỉ là sau khi đến Huyết Hải, lại phát hiện thân thể Hậu Thổ đã bắt đầu hóa thành một phần của luân hồi, đạo tiêu.

Nếu như vậy, dù đã thành Thánh Nhân cũng vô kế khả thi, đối phương vốn không có Nguyên Thần, sau khi thân thể tiêu tán sẽ trực tiếp biến mất giữa thiên địa.

Nhưng điều khiến Ôn Vũ bất ngờ, công đức trên cửu thiên không biết vì sao lại ngưng tụ lại Chân Linh của Hậu Thổ, không chỉ vậy, cuối cùng Hậu Thổ còn hình thành Nguyên Thần, đoàn nhân uẩn chi vật kia chính là do Nguyên Thần hóa thành.

Thấy một màn này, Ôn Vũ đã không còn trực tiếp ra tay, mà đem ba giọt bản mệnh tinh huyết trong cơ thể đánh vào Nguyên Thần mới sinh của Hậu Thổ.

Với thân phận Hỗn Độn Ma Thần hiện nay, tinh huyết trong cơ thể hắn sớm đã hóa thành tinh huyết Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ cần Ôn Vũ có một giọt tinh huyết tồn tại là có thể tích huyết trọng sinh, bởi vậy hắn định lợi dụng tinh huyết của mình để Hậu Thổ tích huyết trọng sinh.

Nếu Hậu Thổ lợi dụng tinh huyết của hắn mà trọng sinh, thân thể nàng cũng sẽ chuyển hóa thành Hỗn Độn Ma Thần chi thể giống như Ôn Vũ, dù sao đó là tinh huyết của Ôn Vũ.

Chỉ là so với thân thể Ôn Vũ, Hỗn Độn Ma Thần chi khu mà Hậu Thổ ngưng tụ lại sẽ yếu hơn một chút, tương lai cần phải tốn thời gian dài để điều dưỡng mới hồi phục được.

Khi ba giọt tinh huyết và Nguyên Thần của đối phương giao chức vào nhau, nhục thân Hậu Thổ quả nhiên lại được ngưng tụ, sau đó, Ôn Vũ đem Hồng Mông Tử Khí lấy được từ Hồng Vân đưa vào Nguyên Thần của đối phương, định để Hậu Thổ lợi dụng Hồng Mông Tử Khí và công đức bàng bạc mà một cử thành Thánh Nhân.

Công đức Hậu Thổ lấy thân hóa luân hồi mạnh hơn rất nhiều so với Nữ Oa tạo người, dù sao nàng đã bổ toàn một phương thế giới.

Lợi dụng những công đức này để thành Thánh Nhân tự nhiên vô cùng dễ dàng.

Thế là có một màn vừa xảy ra.

Thánh uy phát ra từ người Hậu Thổ, cường đại vô cùng, mạnh hơn một bậc so với Thánh uy trên người Nữ Oa và ba người Lão Tử, hiển nhiên thực lực mạnh hơn mấy người kia một chút, cảnh giới cũng đã đạt Thánh Nhân trung kỳ.

Nàng và Ôn Vũ ở cùng một cảnh giới, chỉ là lực chiến đấu tự nhiên kém hơn không ít.

Trên Hồng Hoang đại địa, tất cả sinh linh đều cảm nhận được Thánh uy khủng bố phát ra từ người Hậu Thổ, trên mặt tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lão Tử và những người khác thành Thánh chưa được bao lâu, lại xuất hiện thêm một vị Thánh Nhân.

Đối phương hiển nhiên là công đức thành Thánh, giống như Lão Tử và chúng nhân.

Sao có thể không chấn hám được chứ.

Như vậy, toàn bộ Hồng Hoang có đến chín vị Thánh Nhân.

Một đội hình khủng bố như vậy, ai mà không run rẩy.

Rất nhiều Đại Năng biết lần này thành Thánh Nhân là Hậu Thổ của Vu Tộc, bởi vậy trong lòng không khỏi mong đợi đại chiến Vu Yêu nhị tộc.

Vì giờ khắc này Vu Yêu nhị tộc đã trở lại điểm cân bằng, song phương đều có một vị Thánh Nhân, trong tình huống cả hai tộc đều có một vị Thánh Nhân, khiến kết cục của trận đại chiến có chút đáng để suy nghĩ.

Trong Thiên Đình, Đế Tuấn xa xa nhìn về hướng Huyết Hải, trong hai mắt một mảnh huyết hồng, vô tận nộ hỏa phun trào ra, không ngờ Vu Tộc lại vào lúc này xuất hiện một vị Thánh Nhân.

Đối phương là một trong Thập Nhị Tổ Vu, không phải loại quan hệ như giữa hắn và Nữ Oa, đối phương tất nhiên sẽ toàn lực tương trợ Vu Tộc.

Vậy thì kết cục của Yêu Tộc có thể lường trước được.

Bởi vậy loại ngoài ý muốn này xảy ra, sao Đế Tuấn có thể không tức giận!

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa sắc mặt tái nhợt đang đầy vẻ kinh nộ nhìn Ôn Vũ, với tư cách là Thánh Nhân, nàng tự nhiên có thể nhìn ra nếu không phải Ôn Vũ ra tay, Hậu Thổ làm sao có thể thành Thánh Nhân.

Nữ Oa căn bản không ngờ Ôn Vũ lại hào phóng đến thế, không chỉ đem tinh huyết của bản thân mình cho đối phương trọng sinh, mà còn tặng một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Ngày đó khi Ôn Vũ thành Thánh, Nữ Oa cũng biết đối phương không hề sử dụng Hồng Mông Tử Khí, bởi vậy việc trên người đối phương có Hồng Mông Tử Khí cũng không khiến người ta kinh ngạc.

Trên Côn Luân Sơn, Tam Thanh lúc này đang chấn kinh nhìn Hậu

Thổ.

Họ không hề kinh ngạc việc Hậu Thổ thành Thánh, mà ngược lại, lại cảm nhận được một tia uy hiếp từ nàng.

Nguồn uy hiếp ấy không chỉ đến từ cảnh giới của Hậu Thổ, mà phần lớn hơn lại từ nhục thân của nàng.

Khí tức khủng bố trên nhục thân Hậu Thổ, so với Tổ Vu không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Tam Thanh cũng nhìn ra nhục thân hoàn toàn mới của Hậu Thổ là do ba giọt tinh huyết do Ôn Vũ ban cho mà hóa thành.

Như vậy có thể thấy, thân thể Ôn Vũ sẽ cường đại đến nhường nào.

Ngày đó, khi Ôn Vũ giao chiến với Nữ Oa, chỉ thấy đối phương sử dụng Pháp Tắc chi lực dễ dàng đánh bại Nữ Oa, mà lực lượng nhục thân thì chưa từng bộc lộ.

Nếu vậy, e rằng khi đó Ôn Vũ giao chiến với đối phương còn chưa sử dụng đến một nửa thực lực.

Điều này khiến Tam Thanh vô cùng kiêng kỵ, thậm chí có chút kinh sợ.

Hiển nhiên, Tam Thanh vẫn chưa nhìn ra chỗ huyền diệu của ba giọt tinh huyết kia.

Cũng không biết nhục thân Ôn Vũ đã hóa thành Hỗn Độn Ma Thần chi khu thuần túy, nếu không tuyệt đối sẽ không kinh hãi đến vậy.

Chương 171

Tại Tây Phương Linh Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn Đông Phương lại xuất hiện thêm một vị Thánh Nhân, vẻ mặt của họ không giống với sự kinh ngạc, khổ não của các Thánh Nhân Đông Phương, mà ngược lại là ngưng trọng, thậm chí trong sự ngưng trọng còn pha chút hân hoan.

Hậu Thổ thành Thánh, đối với Đông Phương mà nói không chỉ đơn giản là có thêm một vị Thánh Nhân.

Nó sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ khí vận của Đông Phương.

Giữa Thiên Địa, chỉ cần có Thánh Nhân xuất hiện, tự nhiên sẽ được Thiên Đạo ban cho khí vận.

Mỗi khi một vị Thánh Nhân xuất hiện, Thiên Đạo sẽ trở nên hoàn thiện hơn, khí vận giữa Thiên Địa cũng sẽ tăng lên tương ứng.

Như vậy, khí vận của khu vực mà Thánh Nhân mới tọa lạc tự nhiên cũng sẽ được đề thăng.

Vì thế, phân lượng của một vị Thánh Nhân căn bản là vô pháp đo lường.

Đông Phương lần này lại có thêm một vị Thánh Nhân, khí vận Đông Phương sẽ cường thịnh đến mức nào?

Tình huống này xuất hiện, đối với Tây Phương hiện tại không phải là chuyện tốt!

Nhưng việc Hậu Thổ thành Thánh đối với Tây Phương cũng không chỉ toàn là chuyện xấu, đương nhiên cũng có chuyện tốt, đó là sẽ khiến Đông Phương trở nên hỗn loạn hơn, sự tranh giành khí vận cũng sẽ trở nên dị thường kịch liệt.

Dù sao khí vận là thứ ai cũng không chê nhiều, trái lại sẽ liều mạng tranh đoạt.

Chỉ cần Đông Phương càng hỗn loạn, Tây Phương càng có cơ hội thừa cơ trục lợi, cũng có thể giúp Tây Phương có thêm thời gian âm thầm phát triển.

Trên Huyết Hải, ba bóng người đối lập, trong đó hai người đều mắt không chớp nhìn chằm chằm bóng người đang tỏa ra kim quang nhàn nhạt.

Bóng người trong kim quang là một thân ảnh tuyệt mỹ, nhưng lúc này đôi mắt nàng đang nhắm nghiền, hiển nhiên vẫn chưa thanh tỉnh.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hàng mi của thân ảnh tuyệt mỹ khẽ run rẩy một chút, nhưng sự run rẩy nhỏ bé ấy vẫn khiến hai người đối diện mừng rỡ trong lòng.

Theo biên độ run rẩy ngày càng lớn, thân ảnh mỹ lệ chậm rãi mở đôi mắt, đôi mắt đó… trong suốt vô cùng, tựa như có vô tận tinh không lưu chuyển, thần bí khó lường.

Sau khi Hậu Thổ mở mắt, nàng cảm thấy vô cùng phức tạp, hoàn toàn không ngờ sẽ tái xuất hiện ở Hồng Hoang theo cách này.

Mặc dù Nguyên Thần khi đó vừa mới ngưng tụ, nhưng Chân Linh chưa tiêu tán, nên nàng vẫn rõ mọi chuyện đã xảy ra.

Lúc này, nhìn Ôn Vũ đang đứng đối diện, trong mắt nàng lóe lên một tia ôn nhu, trên mặt cũng hiện lên một chút ửng hồng.

Nếu lần này không có Ôn Vũ, e rằng nàng thật sự sẽ thân tử đạo tiêu.

Đối phương đã ban cho tinh huyết của mình và Hồng Mông Tử Khí vô cùng trân quý.

Điều này hoàn toàn còn lớn hơn cả ân tái tạo.

Hậu Thổ chậm rãi bước tới, hướng về phía Ôn Vũ hành lễ, nhu hòa nói: "Hậu Thổ đa tạ Đạo hữu, Đạo hữu đại ân như thế, Hậu Thổ vô dĩ vi báo." Nhìn Hậu Thổ khả ái trước mặt, Ôn Vũ khẽ cười nói: "Ta không thể để một tuyệt đại giai nhân như ngươi vẫn lạc, tự nhiên phải dốc toàn lực cứu ngươi." Vừa nói xong, trên mặt hắn bất ý lộ ra một tia thần sắc dị thường.

"Hai vị Đạo hữu, giờ này không phải lúc ân ái, ta hiện có chuyện quan trọng cần làm." Sinh Tử Thánh Nhân bên cạnh bước tới, ánh mắt đảo qua Ôn Vũ và Hậu Thổ, cười nói.

"Nga?

Chẳng hay Đạo hữu có việc gì?" Ôn Vũ phản ứng đầu tiên, hỏi Sinh Tử Thánh Nhân.

Hắn đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, giờ là thời cơ tốt để ra tay.

"Lúc này dù Luân Hồi Chi Sở đã được lập, nhưng lại không thể để nó tồn tại dưới hình thái này.

Ta đương sẽ dùng Luân Hồi Pháp Tắc để ổn cố Luân Hồi Chi Sở triệt để, không cần Hậu Thổ Đạo hữu trợ giúp…" Sinh Tử Thánh Nhân hướng về phía Hậu Thổ chắp tay nói.

"Đạo hữu thỉnh." Hậu Thổ nhìn Sinh Tử Thánh Nhân bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, không biết đối phương có ý đồ gì.

"Việc Luân Hồi Chi Sở trọng đại, tự nhiên cần có người chưởng quản, nếu không chúng sinh chẳng thể tùy ý nhập luân hồi sao?" Sinh Tử Thánh Nhân không nói lời thừa, trực tiếp nói thẳng, đương nhiên là theo chỉ dẫn của Ôn Vũ.

"Đạo hữu nói cực kỳ đúng, Luân Hồi Chi Sở liên quan đến phép chuyển thế, sinh linh sau khi chết có thể tiến vào luân hồi tái chuyển

thế thành sinh linh.

Nếu vô nhân chưởng quản, Hồng Hoang chẳng phải sẽ đại loạn sao?

Luân Hồi Chi Sở do Hậu Thổ lập, tự nhiên do Hậu Thổ Đạo hữu chưởng quản." Ôn Vũ lúc này cũng chen lời, vẻ mặt đồng ý nói.

Địa Phủ là trọng địa của luân hồi, cũng do Hậu Thổ kiến lập, nhưng sự xuất hiện của hắn dường như đã làm xáo trộn mọi thứ.

Nếu Hậu Thổ không lập Địa Phủ, Sinh Tử Thánh Nhân sẽ vô pháp lập Lục Đạo, cũng vô pháp thu hoạch khí vận Lục Đạo Luân Hồi.

Mặc dù khí vận Địa Phủ bàng đại, nhưng đối với Lục Đạo Luân Hồi thì không đáng nhắc đến.

"Nguyên là như vậy, vậy thì để ta kiến lập trật tự cần thiết cho Luân Hồi Chi Sở vậy." Hậu Thổ trầm tư một lát, liền hiểu ra duyên do trong đó, hào không chút do dự nói.

"Thiên Đạo tại thượng, Ngô vi Hậu Thổ, nay Luân Hồi Chi Sở đã thành, đây là trọng địa của Hồng Hoang không thể thất thoát.

Vì thế, Ngô sẽ lập Địa Phủ, duy trì trật tự luân hồi, Địa Phủ, lập!" Tiếng Hậu Thổ vừa dứt, toàn bộ Huyết Hải đều bạo động, vô tận huyết dịch cuồn cuộn dũng động hội tụ về Luân Hồi Chi Sở.

Chương 172

Cùng với sự ngưng tụ của huyết dịch, Địa Phủ bắt đầu diễn hóa, đầu tiên trên Luân Hồi Chi Sở hình thành một tòa bài lâu khổng lồ, trên bài lâu treo một tấm biển đen kịt, ba chữ lớn 'Quỷ Môn Quan' được khắc ấn trên đó.

Phía trên bài lâu khổng lồ là một con đường đá xanh nhỏ, một bên con đường dựng một tấm bia đá, khắc ba chữ lớn 'Hoàng Tuyền Lộ'.

Một khi bước lên Hoàng Tuyền Lộ, âm dương hai đường sẽ cách trở!

Xuyên qua Hoàng Tuyền Lộ, tiếp đó một tòa thành trì khổng lồ sừng sững phía trước, thành trì toàn bộ được xây bằng cự thạch màu xanh, lấp lánh huyền quang mực sắc, trông quỷ dị khó lường.

Trên cửa thành, hai chữ 'Địa Phủ' rõ ràng có thể thấy, phát ra đạo vận huyền diệu.

Phía sau thành trì, là một cây cầu đá trắng như ngọc, phía trước cầu đá có một tấm bia đá khắc ba chữ lớn 'Cầu Nại Hà' với những nét rồng bay phượng múa.

Sau Cầu Nại Hà, là vực sâu đen kịt lúc trước, cũng chính là lối vào luân hồi.

Địa Phủ vừa thành, trên bầu trời, hai đạo kim quang bay xuống, trong đó một đoàn kim quang bao bọc một cây bút lông màu xanh lục, đoàn còn lại thì là một quyển sách.

Ôn Vũ thấy hai vật đó, đồng tử co rụt lại, chính là Phán Quan Bút và Sinh Tử Bạ.

Hai chí bảo của Địa Phủ, Ôn Vũ từng đi tìm kiếm, nhưng không

có bất kỳ manh mối nào.

Không ngờ, hôm nay lại xuất hiện dưới hình thức này.

Sau khi Hậu Thổ thu Sinh Tử Bạ và Phán Quan Bút, hiểu được công dụng của chúng, lại hướng về phía bầu trời nói: "Địa Phủ đã thành, Ngô Hậu Thổ đương vi Địa Phủ chi chủ, Phong Đô Đại Đế, dùng Phán Quan Bút và Sinh Tử Bạ trấn áp Địa Phủ khí vận.

Phàm sinh linh Hồng Hoang chưa đạt Chuẩn Thánh, đều nằm trên Sinh Tử Bạ, nhân quả nghiệp lực, phúc duyên tội nghiệt, đều ở trong đó." Tiếng nói vừa dứt, trên Sinh Tử Bạ bùng phát một trận hắc quang chói mắt, cùng lúc đó, trên Hồng Hoang đại địa vô số lưu quang tứ xạ, cuồn cuộn dũng vào Sinh Tử Bạ.

Hào quang trên Sinh Tử Bạ không ngừng lóe lên, thu nạp những lưu quang ấy vào, không lâu sau, trên Sinh Tử Bạ đột nhiên xuất hiện vô số chữ nhỏ dày đặc, chính là tên và phúc duyên của tất cả sinh linh Hồng Hoang chưa nhập Chuẩn Thánh.

Một khi đã nằm trên Sinh Tử Bạ tất nhiên sẽ diễn biến theo những gì ghi chép trên đó, nếu muốn sửa đổi những sự tích này, chỉ có Phán Quan Bút mới có thể làm được.

Chẳng qua, nếu tự ý sửa đổi những sự tích này, sẽ phải chịu phản phệ ở mức độ khác nhau tùy theo tu vi của người bị sửa đổi, cũng sẽ khiến nghiệp lực triền thân, thậm chí dẫn động Thiên Địa Lôi Kiếp giáng lâm.

Đương nhiên, đó chỉ là hình phạt cho những người ngoài Sinh Tử Bạ và Phán Quan Bút tự ý sửa đổi, còn chủ nhân của hai chí bảo là Hậu Thổ tự nhiên sẽ không chịu ảnh hưởng này.

Khi tất cả tên tuổi trên Sinh Tử Bạ đã được ghi chép xong, Hậu Thổ hài lòng gật đầu, tiếp đó nói: "Địa Phủ tuy thành, nhưng cần có

nơi trừng phạt, vì thế, Ngô đặc lập Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Phàm sinh linh sau khi chết, nếu công lớn hơn lỗi thì có thể nhập luân hồi, nếu lỗi lớn hơn công thì nhập Thập Bát Tầng Địa Ngục, sau khi chuộc tội mới có thể tái nhập luân hồi." "Tầng thứ nhất, Cắt Lưỡi Địa Ngục; tầng thứ hai, Kéo Địa Ngục; tầng thứ ba, Cây Sắt Địa Ngục; tầng thứ tư... tầng thứ mười tám, Đao Cưa Địa Ngục; Thập Bát Tầng Địa Ngục, lập!" Làm xong mọi việc, Hậu Thổ khẽ búng tay, một giọt tiên huyết màu vàng bắn ra rơi xuống Cầu Nại Hà, hóa thành một lão ẩu tay cầm chén sứ, chính là Mạnh Bà.

Tiếp đó Hậu Thổ lại nói: "Phàm người nhập luân hồi, đều cần qua Cầu Nại Hà, uống Mạnh Bà Thang, tiêu trừ ký ức tiền kiếp, nếu không, không thể nhập luân hồi." Tiếng Hậu Thổ vừa dứt, trên Cửu Thiên lại giáng xuống một đạo kim quang.

Rơi xuống thân nàng, khiến khí tức trên người nàng lại thăng tiến một lần nữa.

Ôn Vũ nhìn cảnh tượng này, trong lòng kinh ngạc dị thường, không ngờ việc lập Địa Phủ lại có nhiều công đức đến thế.

Điều này khiến Ôn Vũ vô cùng ngưỡng mộ, trong lòng khẽ động, Sinh Tử Thánh Nhân bên cạnh bước ra, chắp tay với Hậu Thổ, nói: "Hậu Thổ Đạo hữu đại đức, ta tự thẹn không bằng.

Nhưng Luân Hồi lúc này vẫn chưa hoàn chỉnh, đương nhiên ta sẽ dùng Luân Hồi Pháp Tắc hiển hóa Lục Đạo, bổ toàn Luân Hồi." Hậu Thổ nghe vậy, trong lòng khẽ động, bất động thanh sắc cười nói: "Đạo hữu nói gì vậy, cứ làm đi." Sinh Tử Thánh Nhân gật đầu, không để ý đến hai người nữa, đi đến trước Luân Hồi Chi Sở, nói: "Ngô nãi Sinh Tử Thánh Nhân, cảm thấy Luân Hồi Chi Sở còn khiếm khuyết, đương dùng Luân Hồi Pháp Tắc, hiển hóa Lục Đạo, làm Lục Đạo Sinh Tử Đại Đế.

Lục Đạo gồm: Thiên Nhân Đạo, Nhân Gian Đạo, Súc Sinh Đạo, Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo." "Lục Đạo giả, phàm người khi sống có đại công đức, có thể nhập Thiên Nhân Đạo; kẻ mang sát nghiệt thì nhập Tu La Đạo; vô công vô lỗi thì nhập Nhân Gian Đạo; lỗi lớn hơn công thì nhập Súc Sinh Đạo; tội nghiệt cực lớn thì nhập Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.

Lục Đạo Luân Hồi, lập!" Sinh Tử Thánh Nhân nói xong, toàn thân Pháp Tắc khí tức dũng động, Pháp Tắc chi lực nhập vào Luân Hồi Chi Sở, ngay sau đó Luân Hồi Chi Sở vốn đen kịt như vực sâu, chậm rãi xoay tròn, trong đó lại ngưng tụ ra sáu khối luân bàn khổng lồ, mỗi khối luân bàn đều lấp lánh kim quang chói mắt.

Trên luân bàn, vô số đạo văn màu vàng hiển hóa, khí tức huyền diệu, u tịch tràn ngập.

Giữa luân bàn là một màn sáng đen kịt, trên màn sáng phát ra hắc sắc uân khí, câu dẫn tâm hồn.

Khi sáu khối luân bàn kỳ dị hoàn toàn ngưng tụ xong, vực sâu khổng lồ vốn đen kịt đã biến mất, chỉ còn sáu đạo luân bàn chậm rãi xoay tròn.

Sau khi Lục Đạo Luân Bàn được kiến lập, toàn bộ Địa Phủ bùng phát một cỗ khí thế kinh người, trực xung vân tiêu, Thiên Đạo tự cảm ứng được, giáng xuống vô biên công đức, trong đó bảy phần rơi xuống thân Sinh Tử Thánh Nhân, ba phần còn lại nhập vào mi tâm Hậu Thổ.

Hai người sau khi nhận được nhiều công đức như vậy, đều bắt đầu luyện hóa.

Đến đây, Lục Đạo Luân Hồi cuối cùng đã hoàn toàn kiến lập, toàn bộ Thiên Địa tràn ngập dị hương, vô số linh hoa rơi xuống, linh khí trong Hồng Hoang lại nồng đậm hơn gấp bội phần.

Rất nhiều sinh linh thậm chí nhờ vậy mà trực tiếp đột phá bình cảnh, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Lúc này, tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được, trên thân thể ẩn ẩn truyền đến từng trận áp lực.

Ôn Vũ đứng tại chỗ, cũng cảm nhận được một chút áp lực truyền đến trên thân thể, chẳng qua không hề có chút ngoài ý muốn nào, nhưng trong lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Dù là Hậu Thổ hóa luân hồi, lập Địa Phủ, hay Sinh Tử Thánh Nhân lập Lục Đạo, đều không ngừng khiến Thiên Đạo Hồng Hoang trở nên hoàn thiện và cường đại hơn.

Nhưng, Ôn Vũ không còn lựa chọn nào, bởi vì đây là điều bất khả nghịch.

Trong lý trí, hắn chỉ có thể thuận theo Thiên Đạo, từ Thiên Đạo mà thu được càng nhiều lợi ích mà thôi.

Lắc lắc đầu, Ôn Vũ không còn suy nghĩ những điều này nữa, quay đầu nhìn hai người bên cạnh.

Chương 173

Lúc này Sinh Tử Đạo Nhân và Hậu Thổ vẫn đang tắm mình trong kim quang, công đức của việc kiến lập Lục Đạo Luân Hồi không thể nói là không lớn.

Hậu Thổ trước đó đã trải qua hai đợt công đức rồi.

Một lát sau, Hậu Thổ dẫn đầu mở đôi mắt, một cỗ khí tức khủng bố từ trên người nàng phát ra, quét khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Ôn Vũ nhìn ra tu vi của Hậu Thổ, hiển nhiên đã đạt đến Thánh Nhân trung kỳ đỉnh phong, chỉ cần tiến thêm một bước nữa là có thể đột phá Thánh Nhân hậu kỳ.

Có thể nói, tu vi Hậu Thổ lúc này đã vượt qua tất cả mọi người, ngay cả Ôn Vũ cũng vô pháp sánh bằng.

Lúc đó, trên bầu trời đột nhiên giáng xuống một đạo năng lượng vô hình, hai đạo năng lượng này, một đạo rơi xuống thân Hậu Thổ, đạo còn lại thì trực tiếp nhập vào thân thể Sinh Tử Đạo Nhân.

Ôn Vũ thấy vậy, đồng tử co rụt lại, nhìn ra lai lịch của cỗ năng lượng này, nếu không nhầm thì đó chính là khí vận hư vô phiêu miểu.

Bởi vì, Ôn Vũ thông qua tâm thần của Sinh Tử Đạo Nhân cảm nhận được cỗ lực lượng kia sau khi nhập vào thân thể, lập tức khiến toàn thân Sinh Tử Thánh Nhân có chút cảm giác phiêu phiêu nhiên, giống hệt cảm giác khi chứng đạo thu được khí vận.

Lần này, Sinh Tử Thánh Nhân đã thu được đến bốn phần khí vận, còn Hậu Thổ thì thu được sáu phần.

Hậu Thổ hóa thân luân hồi, thành lập Địa Phủ, khí vận tự nhiên là nhiều nhất, còn Lục Đạo do Sinh Tử Thánh Nhân lập là một phần vô

cùng quan trọng trong luân hồi, nên khí vận cũng không ít.

Mặc dù Hậu Thổ có thể phán xét công tội của sinh linh sau khi chết, nhưng Lục Đạo Luân Bàn mới là thủ đoạn chân chính chưởng quản luân hồi.

Cũng có thể nói, quyền lợi của Hậu Thổ trực tiếp bị Sinh Tử Thánh Nhân chấp chưởng Lục Đạo chia đi quá nửa, dù sao chỉ khi tiến vào Lục Đạo Luân Bàn mới có thể chuyển thế.

Chẳng qua, Hậu Thổ đối với điều này lại vô khả nại hà, mặc dù bản thân đã kiến lập một Luân Hồi Chi Sở, nhưng lại không có Luân Hồi Pháp Tắc, vô pháp hiển hóa Lục Đạo.

Sinh Tử Thánh Nhân chưởng ác Luân Hồi Pháp Tắc, vậy việc đó tự nhiên do hắn làm rồi.

Mặc dù Hậu Thổ bị chia đi một phần khí vận, nhưng chỉ cần Luân Hồi Chi Sở tồn tại, nàng vẫn có thể không ngừng thu được khí vận.

Đương nhiên, Sinh Tử Thánh Nhân chấp chưởng Lục Đạo cũng như vậy.

Lúc này, Sinh Tử Thánh Nhân đang trầm tịch trong kim quang công đức cũng thanh tỉnh, trên thân thể hắn cũng bùng phát một trận khí tức cường đại, mặc dù không mãnh liệt như Hậu Thổ, nhưng cũng không kém là bao.

Ôn Vũ nhìn Sinh Tử Thánh Nhân, trong lòng lóe lên một tia hân hoan, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc.

Sau khi Sinh Tử Thánh Nhân thanh tỉnh, hắn nhìn về hướng Huyết Hải một cái, sau đó phát hiện tất cả người A Tu La tộc do hắn tạo ra đều đã thoát ly khỏi Huyết Hải.

Hắn quay đầu nói với Hậu Thổ: "Thế này đi, người A Tu La tộc của ta hãy để họ nhậm chức trong Địa Phủ, hiện giờ Địa Phủ đang

thiếu người.

Còn những người còn lại ta sẽ cho họ nhập vào Tu La Địa Ngục." Hậu Thổ nghe lời, trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đồng ý, hiện giờ Địa Phủ mới được lập, toàn bộ Địa Phủ đều trống rỗng, trừ Mạnh Bà ra, không có bất kỳ ai ở trong đó.

Mặc dù Hậu Thổ cũng muốn cho người Vu Tộc nhậm chức trong Địa Phủ, nhưng trong minh minh lại cảm thấy nếu làm vậy có thể sẽ dẫn phát một số hậu quả nghiêm trọng, nên đành phải dẹp bỏ ý niệm đó, vì thế mới vui vẻ đồng ý.

Sinh Tử Thánh Nhân thấy Hậu Thổ đồng ý, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười, tiếp đó cho những người A Tu La tộc kia tiến vào Địa Phủ, còn Luân Hồi Điện vốn nằm trên Huyết Hải thì dời lên Lục Đạo Luân Bàn, dùng nó để trấn áp luân hồi.

Sinh Tử Thánh Nhân làm xong mọi việc, trả lại ba giọt tinh huyết Hậu Thổ đã ban cho hắn, rồi trực tiếp cáo từ Hậu Thổ và Ôn Vũ, tiến vào Luân Hồi Điện.

Hậu Thổ đã không chết, vậy tinh huyết đó không cần hắn đưa nữa.

Không lâu sau khi Sinh Tử Thánh Nhân rời đi, Thiên Địa truyền đến dị động, ngay sau đó một thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Ôn Vũ và Hậu Thổ.

Người này một thân đạo bào trắng toát, đầu tóc bạc trắng, tay cầm một cây phất trần, vẻ mặt bình đạm.

Chính là Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân Đạo Tổ vừa xuất hiện, Ôn Vũ trong lòng nhất thời kinh hãi, hắn không cảm nhận được bất kỳ dao động tu vi nào từ Hồng Quân Đạo Tổ, phảng phất như một phàm nhân chân chính.

Mặc dù trên người đối phương không có bất kỳ khí tức nào, nhưng vẫn khiến Ôn Vũ cảm nhận được một cỗ áp lực phi thường cường đại, cảm giác này có chút tương tự với Thiện Thi Thanh Liên Đạo Nhân.

Trên người hai người đều xuất hiện cảm giác kỳ dị khiến Ôn Vũ cảm thấy áp lực, sự biến hóa này khiến trong lòng hắn rụt lại, đồng thời thầm đoán, liệu tu vi Hồng Quân có đạt đến tầng thứ của Thanh Liên Đạo Nhân hay không.

Sau một thoáng suy tư, Ôn Vũ trong lòng có đại nắm chắc xác định tu vi đối phương chí ít tương đương với Thanh Liên Đạo Nhân.

Dù sao trước khi Hồng Quân Hợp Đạo, tu vi đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Vạn năm qua, Thánh Nhân xuất thế, Lục Đạo Luân Hồi kiến lập, Thiên Đạo không ngừng hoàn thiện, với tư cách là Hồng Quân đã Hợp Đạo với nó, lợi ích thu được tự nhiên sẽ không ít, tu vi có thể bạo trướng, điều này không có gì kỳ lạ.

Chẳng qua, khi nhìn biểu cảm trên mặt đối phương thì lại khiến Ôn Vũ trong lòng thót một cái, mặc dù lúc này Hồng Quân vẫn vẻ mặt bình đạm, nhưng biểu cảm đó không giống với vẻ vô dục vô cầu, vô tình mà hắn đã thấy trong Tử Tiêu Cung.

Trông giống như một người bình thường, chỉ là thêm một chút lạnh nhạt mà thôi.

"Xem ra ý thức của Thiên Đạo ngày càng cường đại." Ôn Vũ nhìn chằm chằm Hồng Quân, thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc Hồng Quân đang đứng yên lặng, một cỗ áp lực như có như không bùng phát, khiến Ôn Vũ và Hậu Thổ trong lòng khẽ kinh.

Một lát sau, Hồng Quân mới nhàn nhạt mở miệng nói: "Hậu Thổ,

nay ngươi đã thành Thánh, Tổ Vu nhục thân không còn, vậy thì ngươi và Vu Tộc không còn bất kỳ ràng buộc nào nữa.

Trong vạn năm, không được rời Địa Phủ nửa bước!" Giọng nói của hắn tuy không lớn, nhưng mỗi sinh linh trong Hồng Hoang đều nghe thấy.

Chương 174

Nghe Hồng Quân nói, sắc mặt Hậu Thổ đột nhiên đại biến, khó khăn lắm mới trở thành Thánh Nhân, vốn có thể làm trụ cột vững chắc trong Tổ Vu, không ngờ lại trực tiếp bị cấm túc.

Hậu Thổ tự biết trong thân thể mình quả thực không còn huyết mạch Tổ Vu nữa, nhưng tình cảm dành cho Vu Tộc vẫn còn mãnh liệt.

Chẳng qua, thân phận đột nhiên chuyển biến, khiến Hậu Thổ nhất thời có chút vô pháp tiếp nhận, trước đó nàng vẫn luôn tự nhận mình là một thành viên của Tổ Vu.

Ôn Vũ biết, sau khi Hồng Quân hợp Đạo, chẳng bao lâu sau, Nữ Oa sẽ thành Thánh.

Nàng biết dù có đi ra ngoài cũng không thể thay đổi được.

Mặc dù vẫn vô cùng lo lắng cho Vu Tộc, nhưng có Ôn Vũ bên Nữ Oa giám sát cũng không cần lo lắng, phần còn lại chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Ôn Vũ nhìn biểu cảm không ngừng biến hóa trên mặt Hậu Thổ, trong lòng thở dài, không nói gì.

Sau khi Hậu Thổ hiểu rõ, dưới cái nhìn của Hồng Quân nàng gật đầu.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy vậy, không nói gì nữa, chỉ nhìn sâu vào Ôn Vũ một cái rồi biến mất tại chỗ.

Ôn Vũ cuối cùng bị ánh mắt của Hồng Quân nhìn mà trong lòng thót một cái, không khỏi lẩm bẩm, lẽ nào đối phương đã phát hiện ra rồi?

Các phân thân Thiện Ác đều được hắn chém ra trong tình huống vô cùng bí ẩn, tự giác không hề lộ ra bất kỳ dấu vết nào, nhưng vì sao đối phương lại nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy?

Ôn Vũ trong lòng không ngừng suy nghĩ tất cả những khả năng, cuối cùng không thể đưa ra một kết luận nào, hắn ném những suy nghĩ tạp nham ấy ra khỏi đầu, không còn suy nghĩ nữa.

Ôn Vũ nhìn Hậu Thổ trước mặt, vốn định an ủi một chút, nhưng đối phương không biết vì sao đột nhiên thanh tỉnh, hướng về phía Ôn Vũ lộ ra một nụ cười mỉm.

Hắn nhìn ra hàm ý của nụ cười mỉm ấy, không gì khác ngoài việc bảo hắn không cần lo lắng.

"Huyết Văn Thánh Nhân!" Các Tổ Vu nghe Đế Giang nói xong, theo suy nghĩ của hắn liền hiểu được chủ nhân của đạo Hồng Mông Tử Khí kia là ai, không khỏi đồng thanh nói.

Sau khi nói ra lời này, tất cả đều hít một hơi khí lạnh, hoàn toàn không ngờ Huyết Văn Thánh Nhân lại ra tay giúp đỡ.

Lúc này, trong lòng tất cả mọi người không khỏi tràn đầy cảm kích đối với Huyết Văn Thánh Nhân.

Mặc dù đối phương không hề sử dụng Hồng Mông Tử Khí, nhưng lại là cơ sở đại đạo, là cơ hội thành Thánh.

Huyết Văn Thánh Nhân không cần, để lại cho đệ tử cũng là một lựa chọn rất tốt, nhưng đối phương lại dễ dàng trao cho Hậu Thổ, có thể thấy, đối với Hậu Thổ có ân tình lớn đến mức nào.

"Không ngờ Huyết Văn Thánh Nhân vẫn nhớ đến tiểu muội của ta!" Chúc Cửu Âm lẩm bẩm, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Lúc trước để Hậu Thổ đi tìm Huyết Văn Thánh Nhân, hắn cũng chỉ mang tâm thái thăm dò, dù sao sau khi Huyết Văn Thánh Nhân

thành Thánh, khoảng cách thân phận đã hiển hiện rõ ràng.

Và trước đó, đối phương cũng đã lâu không còn giao thiệp với Vu Tộc nữa.

Nhưng hành vi của đối phương lại cho thấy đối phương vẫn nhớ đến tiểu muội của họ, vừa ra tay đã ban cho Hậu Thổ một niềm kinh hỉ lớn đến vậy.

"Không sai, nay Hậu Thổ muội tử thành Thánh không thể rời Địa Phủ, chúng ta làm huynh trưởng cũng nên đi thăm nàng.

Tiện thể xem Huyết Văn Thánh Nhân có ở Địa Phủ không, Huyết Văn Thánh Nhân đã giúp Hậu Thổ muội muội nhiều như vậy, hẳn sẽ giữ đối phương lại mới phải." Đế Giang gật đầu, chậm rãi nói.

Lời của Đế Giang đã nhận được sự đồng tình của các Tổ Vu bên dưới, tất cả đều không có ý kiến, vô cùng đồng ý với điều này.

Sau khi mọi người bàn bạc xong liền lập tức xuất phát, hướng về nơi Địa Phủ tọa lạc. … Trong Địa Phủ, Hậu Thổ sau sự việc này, đã trở thành Thánh Nhân, và đứng trên cùng một cấp độ với Ôn Vũ, cuối cùng đã mở lòng, bộc lộ tình yêu trong lòng đối với Ôn Vũ.

Ôn Vũ sau khi biết, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng, đối với Hậu Thổ bản thân hắn cũng có một cảm giác khó tả, chỉ đến khi đối phương tự mình nói ra, Ôn Vũ mới hiểu, kỳ thực Hậu Thổ đã in sâu vào tâm trí hắn.

Ôn Vũ ra tay cứu Hậu Thổ, và khiến Hậu Thổ thành Thánh, kỳ thực có thể nhìn ra tất cả.

Nếu không, một đạo Hồng Mông Tử Khí có thể tạo ra Thánh Nhân, làm sao có thể dễ dàng tặng cho đối phương như vậy?

Vì thế, Ôn Vũ cũng bày tỏ tình yêu trong lòng đối với Hậu Thổ.

Cứ như vậy, hai người dưới sự giao hòa tâm ý, cuối cùng đã đi đến bước cuối cùng, khiến họ kết thành Đạo Lữ dưới sự riêng tư.

Còn việc vì sao không công khai, tự nhiên là kế sách của Ôn Vũ.

Nếu Hậu Thổ ẩn giấu phía sau, có thể làm nhiễu loạn tầm nhìn của các Thánh Nhân khác, ra đòn bất ngờ.

Khi tất cả Thánh Nhân đều cho rằng Ôn Vũ không thu được lợi ích gì, thì trên thực tế có lẽ hắn lại là người thu được lợi ích nhiều nhất trong đó.

Cũng có ý nghĩa giống như hai phân thân chém thi!

Một ngày, Hậu Thổ và Ôn Vũ đang ở trong Địa Phủ đại điện, nhận được thông báo, các Tổ Vu hiện đang ở ngoài Quỷ Môn Quan.

Hiện giờ, dưới sự trợ giúp của A Tu La tộc do Sinh Tử Thánh Nhân tạo ra, Địa Phủ đã bắt đầu vận hành, có trật tự bình thường.

Quỷ Môn Quan là cửa ngõ của âm dương lưỡng giới, sinh linh trong Hồng Hoang trừ hồn phách ra căn bản vô pháp tiến vào.

Chương 175

Trừ phi có văn thư do chính Hậu Thổ đồng ý.

Vì vậy sau khi biết Tổ Vu đến, hai người lập tức cho người đón các Tổ Vu vào.

Một lát sau, bên ngoài đại điện xuất hiện mười một thân ảnh, đang đi vào điện.

Trên đường, họ không ngừng nhìn ngó xung quanh, hiển nhiên vô cùng tò mò về Địa Phủ.

Giữa tiếng xuýt xoa không ngừng của các Tổ Vu, cuối cùng họ cũng đến trước mặt Ôn Vũ và Hậu Thổ.

Nhưng khi các Tổ Vu nhìn Hậu Thổ, biểu cảm trên mặt nhất thời đại biến.

"Hậu Thổ muội tử, thân thể hiện tại của ngươi…" Đế Giang nhìn Hậu Thổ, trong đôi mắt có chút kinh nghi bất định, kinh hô.

"Đại ca, thân thể hiện tại của ta không còn là thân Tổ Vu nữa.

Lúc trước khi ta hóa thân luân hồi, thân thể đã hóa thành một phần của Luân Hồi Chi Sở, nếu không có Huyết Văn Thánh Nhân kịp thời tương trợ, e rằng ta hiện giờ đã thân tử đạo tiêu." Hậu Thổ trong lòng có chút cảm khái, sau đó kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra cho các Tổ Vu nghe.

"Muội muội, muội thật sự quá bạo dạn, may mắn là công đức đã giúp muội ngưng tụ Nguyên Thần, nếu trong đó xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào, tất nhiên muội sẽ phải trở về vòng tay của Phụ Thần." Đế Giang nghe xong lời tự thuật của Hậu Thổ, lắc lắc đầu, đồng thời trong lòng không khỏi toát mồ hôi vì những gì nàng đã trải qua.

May mắn là Hậu Thổ không xảy ra chuyện gì, nếu không hối hận cũng không kịp.

Đồng thời, sự cảm kích của tất cả Tổ Vu đối với Ôn Vũ lại tăng lên, những gì đối phương làm không chỉ đơn giản là giúp Hậu Thổ thành Thánh, mà còn cứu mạng Hậu Thổ.

Dù Hậu Thổ lúc đó có được công đức ngưng tụ ra Nguyên Thần, nhưng nếu không có người tương trợ, căn bản không thể tồn tại được bao lâu trong thế gian, vẫn sẽ thân tử đạo tiêu.

Đế Giang nói xong, quay đầu nói với Ôn Vũ: "Đa tạ Huyết Văn Thánh Nhân ra tay tương trợ, chúng ta, các Tổ Vu, đại diện cho Vu Tộc bày tỏ lòng kính ý cao nhất đối với ngươi." Lời Đế Giang vừa dứt, tất cả các Tổ Vu đều làm ra một động tác kỳ dị, cúi mình hướng về Ôn Vũ.

Ôn Vũ thấy vậy, trong lòng có chút kinh ngạc, không hiểu ý nghĩa hành động của các Tổ Vu.

Hậu Thổ bên cạnh nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng Ôn Vũ, chủ động giải thích: "Hành động mà họ đang làm là lễ nghi cao nhất của Vu Tộc ta, chỉ những người có đại ân đại đức với Vu Tộc mới có thể hưởng thụ.

Lễ nghi này có thể là lần đầu tiên họ làm, nhưng chưa từng có ai làm với họ." Hậu Thổ nói xong, trong lòng nàng không hề kinh ngạc việc Tổ Vu làm ra cử chỉ này, trong lòng nàng cũng cảm thấy Ôn Vũ xứng đáng với lễ nghi của Vu Tộc.

"Không cần như vậy, Hậu Thổ và ta quan hệ không tệ, đã thấy thì tự nhiên không thể để nàng thân tử đạo tiêu." Ôn Vũ nghe Hậu Thổ nói xong, lắc lắc đầu, mở miệng nói.

Đồng thời quay đầu nhìn Hậu Thổ một cái, trong đôi mắt lóe lên

một tia kiên định.

Hậu Thổ thấy vậy khẽ mỉm cười, nhìn ra ý nghĩa trong mắt Ôn Vũ, sau đó nhìn về phía các Tổ Vu đã làm xong hành động, khẽ nói: "Mặc dù ta không còn là thân Tổ Vu nữa, nhưng trước đó ta đã lưu lại tinh huyết Tổ Vu.

Sau khi trở về, các huynh hãy dùng tinh huyết Tổ Vu đó để tái tạo một Tổ Vu hoàn toàn mới đi." Hậu Thổ nói xong, khẽ búng tay, ba giọt tinh huyết tỏa ra sát khí nồng đậm bắn về phía Đế Giang.

Đế Giang thấy vậy, vội vàng thu lấy những giọt tinh huyết ấy, có những giọt tinh huyết này, vị trí khuyết thiếu trong Thập Nhị Tổ Vu sau khi Hậu Thổ thành Thánh cũng có thể được bổ sung, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vốn không thể bày ra cuối cùng cũng có thể bố trí lại.

"Đại ca, hãy mau chóng trở về đi, sớm tạo ra Tổ Vu mới, để họ thích nghi với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nếu không, khi đối mặt với Yêu Tộc một lần nữa, đại trận không hoàn chỉnh sẽ không phải là đối thủ của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu Tộc." Nghe Hậu Thổ nói, Đế Giang trong lòng chấn động, hiểu được tâm ý của Hậu Thổ, mặc dù Hậu Thổ đã trở thành Thánh Nhân không còn là thân Tổ Vu nữa, nhưng tình nghĩa với Vu Tộc vẫn còn đó, nàng vẫn nhận họ là tiểu muội.

"Được, ta quả thực nên sớm trở về chuẩn bị một phen.

Muội muội, vậy ta cáo từ đây, hãy bảo trọng!" Đế Giang trầm tư một lát, cảm thấy lời Hậu Thổ có lý, vậy nên không còn do dự, sau khi cáo từ, liền trực tiếp dẫn theo các Tổ Vu rời đi.

Hậu Thổ nhìn bóng dáng các Tổ Vu, trong lòng có chút không nói nên lời.

Sau khi thành Thánh, nàng cũng từng thôi diễn kết cục của Vu Tộc, kết quả nhận được lại là một cảnh suy bại.

Sau khi nhận được kết quả đó, Hậu Thổ vốn định khuyên giải Đế Giang một phen, khuyên hắn từ bỏ tranh chấp với Yêu Tộc, nhưng một khi đối mặt với tính cách cố chấp như vậy của đối phương, nàng đã dẹp bỏ ý niệm đó.

Hậu Thổ trong lòng vô cùng rõ ràng, dù có nói với Đế Giang kết cục cuối cùng của Vu Tộc, e rằng cũng vô ích.

Vu Tộc bản chất không sợ cái chết, không sợ thất bại, đối mặt với kết cục như vậy, họ vẫn sẽ không sợ sinh tử, nghênh nan thượng (dám đương đầu với khó khăn).

Ngoài điểm đó ra, còn có một nguyên nhân khác, đó là, Hậu Thổ hiện nay đã trở thành Thánh Nhân, kiến lập Địa Phủ, mặc dù vô pháp ngăn cản khí vận Vu Tộc không ngừng suy bại, nhưng lại có thể thông qua khí vận nàng thu được mà khiến truyền thừa Vu Tộc không ngừng.

Đó cũng là một cách bảo hộ Vu Tộc khác biệt.

Ôn Vũ thấy vậy không hề quấy rầy Hậu Thổ, chỉ yên tĩnh đứng một bên, bầu bạn cùng nàng.

Trăm năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Sau khi Bàn Cổ Tam Thanh thành Thánh và lập ra Tam Giáo, trên Côn Luân Sơn đã xuất hiện rất nhiều bóng người, trong đó Nhân Tộc, Yêu Tộc thậm chí Long Tộc đều không phải là số ít.

Những người này đều đến Côn Luân Sơn, muốn bái sư.

Lão Tử bản thân thanh tịnh vô vi, ngay cả việc thu đệ tử cũng rất tùy tiện, không định thu quá nhiều.

Hắn không tuyển chọn đệ tử từ những người đến Côn Luân Sơn, mà lại đi khắp Hồng Hoang đại địa, tìm kiếm những người có duyên, hợp với khẩu vị của mình.

Sau đó, khi Lão Tử đi qua Thủ Dương Sơn, quả nhiên phát hiện một người có duyên sư đồ với mình, vậy nên tự nhiên đã thu nhận đối phương làm đệ tử.

Chương 176

Đệ tử mà hắn thu nhận chỉ là một phàm nhân không mấy nổi bật trong Nhân Tộc, tên là Huyền Đô.

Thiên phú tu hành của hắn tuy không phải là tốt nhất, nhưng may mắn là đối phương có một nội tâm kiên nghị vô cùng, vô cùng chấp trước với tu hành tiên đạo.

Lão Tử đối với điều này vô cùng hài lòng, không nói hai lời liền dẫn đối phương trở về Côn Luân Sơn.

Sau đó, Lão Tử không có ý định thu thêm đệ tử, và đã truyền tin này ra ngoài.

Vốn dĩ rất nhiều người đang hướng về danh tiếng Tam Thanh chi thủ của Lão Tử để bái sư, sau khi biết đối phương không còn ý định thu thêm đệ tử nữa, đều vô cùng thất vọng.

Nhưng may mắn là trên Côn Luân Sơn không chỉ có một mình hắn, Nguyên Thủy và Thông Thiên vẫn đang chiêu thu đệ tử, vậy nên mọi người đều chuyển mục tiêu sang hai người họ.

Nguyên Thủy sinh tính cao ngạo, thích thể diện, không thích Yêu Tộc, nên khi thu đệ tử đều phải qua từng tầng tuyển chọn gắt gao, chỉ những người thật sự khiến hắn hài lòng mới được thu nhận làm đệ tử.

Mặc dù yêu cầu chiêu thu đệ tử cao, nhưng trong trăm năm qua hắn cũng đã thu không ít đệ tử từ những người đến Côn Luân Sơn không ngớt, đủ mười ba người.

Chẳng qua điều khiến Nguyên Thủy bất ngờ nhất, trong mười ba người đó lại có một người là Nhiên Đăng Đạo Nhân, người đã cùng

hắn nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, cũng bái vào môn hạ của hắn.

Đối phương là một cự linh quan hóa thành khi Thiên Địa mới khai, vì trên linh quan quanh năm thắp một ngọn linh đăng, nên được gọi là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trước ba lần giảng đạo của Tử Tiêu Cung đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chẳng qua không biết vì sao, qua mấy ngàn năm, cảnh giới của hắn vẫn chưa đột phá, vẫn ở tầng thứ Đại La Kim Tiên.

Nếu không phải Nguyên Thủy thôi diễn xác định đối phương quả thực có duyên với mình, hắn thật sự không định thu nhận, dù sao đối phương cũng là nhân vật cùng thời kỳ với hắn, ngay cả xưng hô đối phương là Đạo hữu cũng không sai.

Còn mục đích bái sư của Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng vô cùng đơn giản, không gì khác ngoài việc đạt giả vi sư (ai giỏi hơn thì làm thầy), muốn từ chỗ Nguyên Thủy mà tìm được cách đột phá, dù sao thời gian bị kẹt ở Đại La Kim Tiên đã quá lâu rồi.

Nguyên Thủy sau khi biết ý đồ của đối phương, trong lòng cũng vô cùng bất đắc dĩ, nghe giọng điệu đối phương thì nhất định phải bái vào môn hạ hắn.

Nhưng đối phương trước khi bái sư, quả thực đã vượt qua từng tầng khảo nghiệm do hắn đặt ra, vậy nên Nguyên Thủy chỉ đành thu nhận đối phương làm đệ tử, nếu không sẽ phải mang tiếng là xuất nhĩ phản nhĩ (nói lời không giữ lời).

Vì lý do thân phận của hắn, Nguyên Thủy thậm chí trực tiếp giao vị trí Phó Giáo Chủ Xiển Giáo cho hắn, để Nhiên Đăng Đạo Nhân thường ngày thay hắn giám sát các đệ tử môn hạ.

Ngoài Nhiên Đăng ra, mười hai người còn lại đều do Nguyên Thủy tinh thiêu tế tuyển (chọn lọc kỹ càng) mà chọn ra, tất cả đều có căn nguyên bất phàm, phúc duyên thâm hậu.

Lần lượt là: Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Những người này cũng chính là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên lừng danh trong kiếp trước.

Trong đó Hoàng Long Chân Nhân là một con Hoàng Long hóa thành, là một dị loại duy nhất trong mười hai người, Nguyên Thủy vốn không định thu nhận đối phương, nhưng vì đối phương cũng giống như Nhiên Đăng, đã vượt qua các bài kiểm tra của hắn, nên cũng không nói nhiều nữa.

So với sự lựa chọn kỹ lưỡng của Nguyên Thủy, Thông Thiên thì đơn giản hơn nhiều, hắn chỉ bố trí một trận pháp đơn giản, không hề hạn chế chủng tộc, căn nguyên, v.v., chỉ cần có người có thể vượt qua trận pháp đó, là có thể bái hắn làm sư phụ.

Như vậy, số lượng đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng đông đảo, trong những năm qua, đã có đến hơn một ngàn người.

Vì vậy, số lượng đệ tử của Thông Thiên là nhiều nhất trong Bàn Cổ Tam Thanh.

Thông Thiên chia các đệ tử mình thu nhận thành nội môn và ngoại môn.

Trong nội môn có bốn người, lần lượt là Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vũ Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Bốn người này đều là những người có thiên phú tuyệt đỉnh, nên được làm tứ đại nội môn thủ tịch đệ tử dưới trướng Thông Thiên.

Ngoài ra, Thông Thiên còn thu nhận Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên và các Tùy Thị Thất Tiên khác, những người còn lại đều được xếp vào hàng ngoại môn đệ tử.

Vì khi Thông Thiên thu đệ tử, hắn không chú trọng đến chủng tộc của đối phương, nên trong số hàng ngàn người đó, rất nhiều đều là thú cầm dị vật tu luyện đắc đạo hóa hình, trong tứ đại thủ tịch đệ tử của hắn cũng có một người là Yêu Tộc.

Theo sau khi ba người thu nhận đệ tử, bóng người trên Côn Luân Sơn ngày càng nhiều.

Vốn dĩ vì số lượng đệ tử thu nhận trước đó không nhiều, mâu thuẫn giữa các đệ tử Tam Giáo không rõ ràng, thường ngày gặp nhau cũng an nhiên vô sự.

Nhưng cùng với việc Thông Thiên thu nhận đệ tử ngày càng nhiều, mâu thuẫn giữa các đệ tử Tam Giáo dần dần bắt đầu gay gắt.

Trong đó rõ ràng nhất là xung đột giữa đệ tử của Thông Thiên và Nguyên Thủy, dù sao số lượng đệ tử mà hai người họ thu nhận đều nhiều hơn Lão Tử rất nhiều.

Lão Tử từ đầu đến cuối chỉ thu nhận một mình Huyền Đô.

Vì Nguyên Thủy và Thông Thiên theo đuổi những lý niệm khác nhau, đệ tử giáo dục ra tự nhiên sẽ có sự khác biệt lớn.

Nguyên Thủy bản thân vốn ghét những kẻ "phi mao đới giác, thấp sinh nhược hóa" (thú vật có lông, có sừng, sinh ra từ chỗ ẩm ướt), cho nên đệ tử dưới trướng hắn cũng không có cảm tình tốt với những Yêu Tộc đó.

Ngược lại, đa số đệ tử mà Thông Thiên Giáo Chủ thu nhận lại là

những sinh linh này, điều này khiến Nguyên Thủy vô cùng bất mãn với Thông Thiên.

Thường xuyên đệ tử của Thông Thiên làm cho toàn bộ Côn Luân Sơn trở nên ô yên chướng khí.

Vì điều này, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người thậm chí đã cãi vã không chỉ một lần, nhưng mỗi lần đều bị Lão Tử ngăn lại.

Một ngày, trong Côn Luân Sơn đột nhiên bùng phát tiếng động kinh thiên động địa, nghe như có người đang chiến đấu.

"Hồng Quân Đạo Tổ, ngươi đang định làm gì?

Chương 177

Ta và Yêu Tộc vốn đang cạnh tranh, trận đại chiến này càng là do Yêu Tộc chủ động khơi mào, đối phương đã không địch lại chúng ta, vậy thì tất phải diệt vong." Nguyên Thủy và Thông Thiên sau khi đến hiện trường chiến đấu, nhìn thấy hai người đang tranh đấu, lập tức chia tách hai người, và sau khi hỏi duyên do một phen, mới biết vì sao lại giao thủ trong Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy nghe xong lý do đối phương nói, sắc mặt âm trầm, hiển nhiên vô cùng phẫn nộ, so với sự phẫn nộ của Nguyên Thủy, Thông Thiên Giáo Chủ thì bình tĩnh hơn nhiều, trên mặt không nhìn ra bất kỳ biến hóa nào.

Hai người giao thủ, một người là thủ đồ Quảng Thành Tử dưới trướng Nguyên Thủy, người còn lại là Cầu Thủ Tiên, một trong Tùy Thị Thất Tiên dưới trướng Thông Thiên.

Còn lý do động thủ, là vì Cầu Thủ Tiên đã bắt một sinh linh bình thường trong Côn Luân Sơn, và tại chỗ hút thực huyết nhục của nó.

Nhưng không may, lại vừa vặn bị Quảng Thành Tử bắt gặp.

Quảng Thành Tử bình thường đều cùng Nguyên Thủy ăn chay, làm sao đã từng thấy cảnh tượng huyết tinh như vậy.

Huống hồ Côn Luân Sơn là đạo trường của ba vị Thánh Nhân, làm sao có thể dung túng đối phương làm những chuyện vô cớ như vậy, làm ô uế tiên sơn.

Vì vậy Quảng Thành Tử trong lòng phẫn nộ không thôi, vội vàng lên tiếng ngăn cản đối phương.

Nhưng đáng tiếc Cầu Thủ Tiên không hề nghe lời khuyên, vẫn cố

chấp làm theo ý mình, thậm chí còn buông lời nhục mạ Quảng Thành Tử, bảo hắn bớt xen vào chuyện bao đồng.

Quảng Thành Tử cũng là người lòng tự cao khí ngạo, làm sao có thể chịu nổi sự nhục mạ như vậy của đối phương, đầu óc nóng lên liền xông về phía đối phương, muốn chế phục hắn.

Nhưng Cầu Thủ Tiên với tư cách là một trong Tùy Thị Thất Tiên, tự nhiên không phải hạng đơn giản, vậy nên hai người chiến đấu luôn giằng co bất phân thắng bại, cho đến khi Nguyên Thủy và Thông Thiên cùng mọi người đến.

Nguyên Thủy và Thông Thiên sau khi biết rõ tiền nhân hậu quả, đều trách phạt Quảng Thành Tử và Cầu Thủ Tiên về diện bích tư (đối mặt vách đá sám hối), không được tự ý xuất sơn.

Sau đó, họ giải tán mọi người, lập tức rời khỏi nơi này, xuất hiện trong Ngọc Hư Cung.

Vừa vào Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy cuối cùng không thể nhẫn nhịn được nữa, phẫn nộ nói với Thông Thiên: "Thông Thiên, ngươi xem đệ tử mà ngươi chiêu thu đi, chúng ta là người tu hành, làm sao có thể tham thực huyết nhục?

Người ngay cả dục vọng cũng không thể chế ngự được, làm sao có thể chứng đắc đại đạo?" Môn nhân Xiển Giáo bất kể là ai, đều lấy đồ chay làm chủ, sẽ không giống như Tiệt Giáo, bất chấp sinh linh sống chết, trực tiếp ăn thịt huyết nhục của chúng.

Mặc dù những sinh linh chưa khai hóa này đối với hắn không mấy quan trọng, nhưng là một phần của Hồng Hoang, cũng sẽ có nhân quả nghiệp lực, dù vô cùng nhỏ bé thậm chí có thể bỏ qua không kể.

Nhưng người tu hành sợ nhất chính là nghiệp lực triền thân.

Nếu không ngừng thôn thực huyết nhục của những sinh linh chưa

khai hóa, nhân quả nghiệp lực kết xuống sẽ ngày càng nặng.

Tục ngữ có câu, tích tiểu thành đại.

Dù là nhân quả nghiệp lực nhỏ bé đến đâu, nếu không ngừng tích lũy, cuối cùng cũng sẽ gây ra ảnh hưởng không thể xóa nhòa đến việc tu hành của bản thân.

Đến lúc đó, hối hận cũng không kịp rồi.

Thông Thiên nghe Nguyên Thủy nói xong, lạnh lùng nói: "Đừng có nói lung tung, đạo nghĩa Tiệt Giáo của ta là đạo pháp tự nhiên, thiên nhân hợp nhất, tự nhiên sẽ không áp chế thiên tính của đệ tử.

Đệ tử của ta tự ta quản giáo!" Việc thu đệ tử hắn vốn không giống Nguyên Thủy kén chọn, đối với đệ tử càng không có sự ước thúc quá lớn, mọi việc để họ thuận theo tự nhiên.

Chỉ cần những đệ tử này không đi làm những chuyện đại nghịch bất đạo, Thông Thiên sẽ mặc kệ họ.

"Ngươi, thật sự khiến ta tức chết rồi." Nguyên Thủy nghe Thông Thiên nói, phẫn nộ hất tay áo, rồi lạnh lùng quát: "Thu đệ tử thì thôi, vì sao lại chiêu thu lung tung một lượt, số lượng nhiều đến vậy, cũng không nhìn xem trong đó có bao nhiêu yêu thú dị cầm, những năm này, ngươi làm cho toàn bộ Côn Luân Sơn đều ô yên chướng khí." Nghe bốn chữ "ô yên chướng khí", ngọn lửa giận dữ đã ẩn nhẫn bấy lâu của Thông Thiên nhất thời bùng nổ, phẫn nộ nói: "Ta lựa chọn đệ tử thế nào, sao có thể để ngươi bình phán.

Ta nguyện ý truyền thụ sở học cho chúng sinh Hồng Hoang, nào có như ngươi keo kiệt giữ lại.

Bình thường ngươi đã nói nhiều, nhưng vẫn không tha, thật sự ngươi nghĩ ta sợ sao?" Thông Thiên bình thường cũng tranh cãi với Nguyên Thủy về duyên do chiêu thu đệ tử và lý niệm của mình,

nhưng Nguyên Thủy không hề để ý, và miệng thì luôn nói bàng môn tả đạo, chỉ có hắn mới là chính thống.

Lý niệm của hai người vốn không giống nhau, hà tất phải ép buộc làm gì?

Lúc này, đối phương lại một lần nữa nhắc đến chuyện này, khiến Thông Thiên vốn đã nhẫn nhịn thực sự không thể chịu đựng được nữa.

"Hai vị sư đệ, mỗi người có cách làm của riêng mình, mỗi người có đạo của riêng mình, chỉ là cách làm có chút thiên sai (khác biệt) mà thôi, hà tất phải động nộ chứ?" Đúng lúc đó, giọng Lão Tử từ từ truyền đến.

Hắn cũng đang ở trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cãi vã kịch liệt như vậy, tự nhiên hắn đã nghe thấy.

Ba người cùng là Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, căn bản không cần thiết phải vì chuyện nhỏ nhặt này mà náo loạn đến mức không thể hòa giải được.

"Sư huynh, sư huynh chỉ thu một vị đệ tử, thiên tư bất phàm, có đại nghị lực.

Nào có như Thông Thiên, những đệ tử hắn thu nhận làm cho toàn bộ Côn Luân Sơn đều bị ô nhiễm, nào còn cảnh tượng thanh tịnh an ninh như ngày trước." Nguyên Thủy thấy Lão Tử xuất hiện, cũng không nói nhiều, nhưng căn bản không để ý đến sắc mặt của Thông Thiên, trực tiếp mở miệng nói.

Lão Tử nghe Nguyên Thủy nói xong, trong lòng thót một cái, thầm kêu không tốt, vội vàng quay đầu nhìn Thông Thiên, phát hiện sắc mặt đối phương xanh mét, hiển nhiên vô cùng phẫn nộ.

Hắn biết Thông Thiên sinh tính kiệt ngạo (kiêu ngạo bất khuất),

Thông Thiên chiêu thu đệ tử như thế nào tự nhiên có sự cân nhắc của riêng mình, làm sao có thể dung thứ cho Nguyên Thủy hết lần này đến lần khác lấy chuyện đệ tử ra mà nói.

Không chỉ là chuyện đệ tử và lý niệm của hắn, mà còn liên quan đến thể diện của Thông Thiên.

Dù sao hắn cũng là Thánh Nhân, làm sao có thể cho phép Nguyên Thủy luôn chỉ trích.

"Nếu đã như vậy thì ta sẽ rời Côn Luân Sơn.

Mắt không thấy tai không nghe thì thanh tịnh, ta cũng không muốn tổng bị người khác ở đây chỉ chỉ điểm điểm mãi." Thông Thiên lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy một cái, để lại một câu nói, không quay đầu lại rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Chương 178

Nguyên Thủy thấy vậy nhất thời ngây người, không ngờ Thông Thiên lại kiên quyết đến vậy, sẽ quyết định rời khỏi nơi này.

Nguyên Thủy suy nghĩ kỹ, trong lòng có chút hối hận, nhưng cuối cùng không nói lời nào để giữ lại, dù sao hắn cũng là người sĩ diện như vậy, làm sao có thể hạ mình giữ đối phương lại chứ.

Lão Tử thấy bóng lưng Thông Thiên rời đi và vẻ mặt vô động ư trung của Nguyên Thủy, trong lòng thở dài một hơi, không ngờ lần này hai người lại náo loạn đến mức này, lắc lắc đầu, nói với Nguyên Thủy: "Nếu Thông Thiên sư đệ đã quyết định rời Côn Luân Sơn, vậy ta cũng rời khỏi đây, tìm một đạo trường khác vậy.

Côn Luân Sơn tuy tốt, nhưng xét cho cùng chỉ thích hợp để một đại giáo tọa lạc, nếu không tất nhiên sẽ lại gây ra mâu thuẫn.

Như vậy, nơi này cứ để lại cho sư đệ vậy." Nói xong, toàn thân hắn không hề có chút lưu luyến nào, trực tiếp rời khỏi đại điện.

Nhất thời, toàn bộ đại điện chỉ còn lại một mình Nguyên Thủy, ngây người đứng tại chỗ, không biết phải làm sao.

Lúc này trong lòng hắn quả thực có chút hối hận, nhưng lại không muốn xin lỗi hai người kia, vậy nên chỉ đành để họ rời đi.

Một lát sau, Nguyên Thủy khôi phục bình tĩnh, mặc dù Lão Tử và Thông Thiên đã rời đi, nhưng ít nhất từ giờ tiên sơn này chỉ thuộc về một mình hắn.

Vừa thấy Côn Luân Sơn khôi phục lại vẻ thanh tịnh, Nguyên Thủy có chút vui mừng.

Lão Tử rời khỏi Ngọc Hư Cung, trực tiếp dẫn theo Huyền Đô rời

khỏi Côn Luân Sơn, đi đến Hồng Hoang đại địa tìm kiếm nơi có thể kiến lập đạo trường.

Trong quá trình đi, đột nhiên hắn thấy ngọn núi thấp bé mà ngày đó hắn đã thu nhận Huyền Đô làm đồ đệ.

Tuy linh khí nồng đậm có lẽ không sánh bằng Côn Luân Sơn, nhưng ít nhất cũng là nơi linh chung dục tú (tụ hội linh khí, đẹp đẽ), tiên khí phiêu diểu.

Hiển nhiên đây là một nơi tuyệt hảo để lựa chọn.

Vậy nên, Lão Tử không nói hai lời, điều chuyển phương hướng hướng về Thủ Dương Sơn.

Sau khi đến Thủ Dương Sơn, Lão Tử hứng thú bừng bừng đi vòng quanh Thủ Dương Sơn một vòng.

Trước đó khi đi qua nơi này, thu nhận Huyền Đô làm đồ đệ, hắn không hề thật sự khảo sát kỹ lưỡng, chỉ đại khái liếc qua một cái, biết rằng đây là một nơi tú mỹ hiếm có.

Hôm nay sau khi nghiêm túc khảo sát xong ngọn núi này, hắn mới phát hiện ra nơi đây quả nhiên phi thường, ẩn ẩn cảm thấy linh mạch ở đây dường như không chỉ có một.

Vậy nên không còn do dự, Lão Tử lập tức bắt đầu biến nơi đây thành đạo trường của mình.

Không lâu sau đó, toàn bộ Thủ Dương Sơn đại biến, trên ngọn núi thấp bé, đình đài lầu các bố trí có trật tự, vân vụ phiêu diểu, tiên khí bốc lên, toát ra một cỗ tiên gia ý vị nồng đậm.

Khi toàn bộ đạo trường đã bố trí xong, Lão Tử lại bố trí một tòa đại trận bên ngoài Thủ Dương Sơn, tên là Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận.

Trận pháp này lấy Thái Cực Đồ làm trận nhãn, bên trong chứa âm dương nhị tính, có thể điên đảo Hỗn Độn.

Tòa đại trận này do Lão Tử căn cứ vào Âm Dương Pháp Tắc mà hắn lĩnh ngộ, tham ngộ nhiều năm sau đó, ngẫu nhiên mà ngộ ra.

Vì trước đó hắn vẫn luôn cư ngụ trong Côn Luân Sơn, Côn Luân Sơn vì danh tiếng của Bàn Cổ Tam Thanh, căn bản không ai dám gây sự, nên hắn vẫn luôn không có cơ hội bố trí.

Nay rời khỏi Côn Luân Sơn, kiến lập đạo trường tại Thủ Dương Sơn, vừa hay lợi dụng cơ hội này mà bố trí đại trận này ra.

Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận sau khi bố trí ra quả thực không khiến Lão Tử thất vọng, tuy năng lực công kích hơi yếu một chút, nhưng phòng ngự lại là số một số hai, chí ít có thể chống đỡ một đòn toàn lực của Chuẩn Thánh.

Cũng có nghĩa, người dưới Chuẩn Thánh trung kỳ căn bản vô pháp phá vỡ trận pháp này.

Lão Tử sau khi kiến lập xong đạo trường, trực tiếp tiến vào một cung điện bên trong Thủ Dương Sơn.

Cung điện này cũng được kiến lập trong quá trình bố trí, được gọi là Bát Cảnh Cung.

Kể từ đó, Lão Tử hàng ngày trong Bát Cảnh Cung giảng đạo cho Huyền Đô, những lúc rảnh rỗi thì luyện đan, tọa thiền, cũng sống một cuộc đời tiêu dao tự tại.

Bên ngoài, tin tức Lão Tử nhập chủ Thủ Dương Sơn dần dần bị Nhân Tộc phát hiện, người trong Nhân Tộc ùn ùn kéo đến Thủ Dương Sơn, có người muốn triều bái Thánh Nhân, có người thì mang mục đích bái sư.

Nhưng sau khi mọi người đến gần Thủ Dương Sơn, lại căn bản

vô pháp tiến vào Thủ Dương Sơn nửa bước, tất cả đều bị ngăn cản bên ngoài.

Một số người có kiến thức quan sát kỹ lưỡng đã nhìn ra được môn đạo trong đó, biết đó là trận pháp do Thánh Nhân bố trí.

Có trận pháp này tồn tại, không có Thánh Nhân cho phép, tuyệt đối vô pháp thông qua được.

Như vậy, mọi người trong lòng đều ý thức được, Thánh Nhân căn bản không muốn gặp, vậy nên chỉ đành quỳ bái một phen bên ngoài đại điện rồi ý hưng lan san (mất hứng) rời đi. … Phía Thông Thiên, ngày đó sau khi rời đi, hắn an trí các đệ tử tại một nơi nào đó, sau đó một mình đi đến Hồng Hoang tìm kiếm đạo trường thích hợp.

Đệ tử của Thông Thiên không giống Lão Tử, chỉ có một mình Huyền Đô, hắn có gần một ngàn người.

Nếu muốn tìm kiếm đạo trường, tự nhiên không thể dẫn theo nhiều người như vậy, gây chú ý.

Vì vậy hắn định trước tiên tìm được một khu vực, kiến lập đạo trường xong, rồi mới cho các đệ tử dời đến.

Mặc dù hiện tại tu vi của những đệ tử này không mạnh, nhưng có trận pháp do Thông Thiên bố trí, tự nhiên sẽ không có nguy hiểm, vậy nên hắn mới có thể an tâm một mình đi khảo sát.

Thông Thiên sau khi tìm kiếm một phen trong Hồng Hoang, không tìm thấy một nơi nào thật sự tuyệt hảo, vậy nên hắn chuyển mục tiêu sang hải ngoại.

Chương 179

Đối với hải ngoại, hắn trong lòng cảm thấy tốt hơn nội lục Hồng Hoang, chí ít sẽ vô cùng thanh tịnh.

Vì vậy Thông Thiên trong lòng đã có quyết định, liền không ngừng nghỉ hướng về phía Đông Hải.

Không lâu sau, trên Đông Hải một đạo lưu quang màu đen cấp tốc lao đi, để lại một vết quang ngân tuyệt đẹp trên bầu trời, lấp lánh sáng rực.

Bóng người đó tự nhiên là Thông Thiên, sau khi tìm kiếm một phen ở ngoại vi Đông Hải, không phát hiện có bất kỳ nơi nào thật sự thích hợp.

Vì vậy đành phải chuyển mục tiêu vào bên trong Đông Hải, trong khoảng thời gian đó, Thông Thiên đã phát hiện ra đạo trường của Huyết Văn Thánh Nhân, Bồng Lai Tiên Đảo.

Đúng lúc Ôn Vũ đang nhìn đến ngây người, từ trong một tòa các lầu bước ra một bóng người, bóng người đó đầu đội mũ tử kim, khoác áo hạc thanh thoát, chân mang hài đăng, eo thắt dải lụa, thân như đồng tử, dung mạo như mỹ nhân, ba sợi râu phất phơ dưới cằm, hai vành tai điểm hoa linh điệp.

Vì vậy lần này phương hướng mà hắn cấp tốc lao đi chính là nơi Bồng Lai Tiên Đảo tọa lạc.

Không lâu sau, thân ảnh Thông Thiên rơi xuống bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo.

Đứng giữa không trung, hắn cẩn thận quan sát tiên đảo vốn quanh năm bao phủ trong sương mù dày đặc.

Bên ngoài Tam Tòa Tiên Đảo không hề có dấu vết của đại trận, chỉ có từng đạo tinh thần chi lực nhàn nhạt lảng vảng xung quanh.

Thông Thiên biết đại trận sau khi bố trí xong sẽ ẩn mình trong hư không, những tinh thần chi lực mà hắn cảm nhận được, tự nhiên chính là vị trí ẩn giấu của đại trận đó.

Đúng lúc Thông Thiên vừa đến, Ôn Vũ vừa trở về Bồng Lai Tiên Đảo đã phát hiện ra đối phương.

Ban đầu, sau khi các Tổ Vu rời đi, hắn cũng đã rời khỏi Địa Phủ, dù sao tuy đã kết thành Đạo Lữ với Hậu Thổ, nhưng hắn không muốn người khác biết.

Với tư cách là Thánh Nhân, tự nhiên hắn biết Ôn Vũ đã giúp Hậu Thổ, sau đó lưu lại trong Địa Phủ.

Nếu Ôn Vũ không rời khỏi Địa Phủ trong một thời gian dài, ít nhiều sẽ khiến các Thánh Nhân nghi ngờ.

Vì vậy hắn đành phải rời xa hương vị ôn nhu của Hậu Thổ, trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Sau khi thấy Thông Thiên, Ôn Vũ phát hiện đối phương đang đứng bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo, sau đó nhìn ngó xung quanh, tựa như đang cảm nhận điều gì đó.

Ôn Vũ không lập tức rời đi, sau khi quan sát thêm một lát, y mới rời Văn Đạo Các, tiến về phía đối phương.

Lúc này, trong lòng Ôn Vũ mơ hồ có vài suy đoán về mục đích của Thông Thiên.

Thân ảnh Ôn Vũ từ từ xuất hiện trước mặt Thông Thiên, khiến Thông Thiên, đang tra xét Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, giật mình.

Bởi y căn bản không hề cảm nhận được Ôn Vũ xuất hiện bằng

cách nào.

Khi thân ảnh đối phương hiện ra trước mặt y, y mới phản ứng kịp, thủ đoạn như vậy quả thực khiến Thông Thiên kinh hãi.

Có thể vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt một Thánh Nhân, nếu đối phương đột nhiên xuất thủ đánh lén, há chẳng phải sẽ chịu thiệt lớn sao?

Thông Thiên thầm nghĩ, ánh mắt nhìn Ôn Vũ càng thêm ngưng trọng.

Thủ đoạn như vậy Thông Thiên chỉ từng cảm nhận được ở Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng hiển nhiên thực lực của Ôn Vũ không mạnh như Đạo Tổ, nên trong lòng y suy đoán Ôn Vũ ắt hẳn đã lợi dụng một thủ đoạn đặc biệt nào đó mới có thể làm được điều này.

Nhưng cũng đã vô cùng kinh người rồi. "Thông Thiên, ngươi dám đơn độc xuất hiện trước mặt ta, chẳng lẽ không sợ ta ra tay với ngươi sao?" Ôn Vũ nhìn Thông Thiên, ánh mắt xuyên thấu một vầng sáng lạnh lẽo, không mang chút tình cảm nào mà nói.

Bàn Cổ Tam Thanh vốn có thù oán với Ôn Vũ, nhưng giờ đây đối phương dám đường hoàng xuất hiện ở đây, hiển nhiên là không coi Ôn Vũ ra gì.

Trước đó khi Ôn Vũ giảng đạo, tuy Bàn Cổ Tam Thanh cũng đến, nhưng Ôn Vũ không làm gì đối phương, dù sao nếu ra tay đuổi đối phương đi, không nghi ngờ gì là tự vả mặt mình.

Bởi vậy Ôn Vũ ban đầu đã mặc kệ đối phương, ngầm thừa nhận hành vi nghe đạo của họ.

Sau này tại đạo tràng của Sinh Tử Thánh Nhân, Ôn Vũ cũng gặp Tam Thanh, nhưng vì không muốn mọi người nhìn ra điều bất ngờ, nên cũng không ra tay.

Giờ đây, Thông Thiên đã dám một mình tới, đây hiển nhiên là một cơ hội đối với Ôn Vũ.

Dù không thể chém giết đối phương, nhưng khiến Thánh Thể đối phương tan vỡ là điều Ôn Vũ có thể làm được.

Thánh Nhân thân thể tan vỡ, muốn khôi phục không chỉ tốn rất nhiều thời gian, mà còn cần không ít năng lượng.

Bởi vậy bình thường Thánh Nhân đều khá yêu quý thân thể của mình.

Ban đầu Nữ Oa bị đánh nát Thánh Thể, e rằng đến giờ vẫn chưa khôi phục. "Bản tọa đã dám đến, tự nhiên không sợ Đạo hữu.

Thực lực Đạo hữu phi phàm, nhưng Bản tọa cũng không kém cạnh.

Bởi vậy Bản tọa muốn cùng Huyết Văn Thánh Nhân luận bàn một phen." Thông Thiên nghe Ôn Vũ mở lời, tự nhiên không nói ra mục đích của mình, nhưng đối phương đã coi thường y như vậy, trong lòng Thông Thiên tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

Dám nói như vậy, tự nhiên là nhờ vào Tiên Kiếm Trận và sự gia trì của Thiên Đạo chi lực.

Chương 180

Có một điều, là một Thiên Đạo Thánh Nhân, y bất tử bất diệt, đối phương căn bản không thể giết y. "Hảo, hảo!

Xem ra trở thành Thánh Nhân khiến ngươi tự tin tăng mạnh a, thật sự nghĩ rằng bằng vào thực lực hiện tại có thể chống lại ta sao?

Thật không biết trời cao đất rộng!

Đã muốn luận bàn, vậy thì đến đây, ta muốn xem thực lực của ngươi có mạnh mẽ như lời ngươi nói không." Ôn Vũ nghe Thông Thiên đề nghị giao thủ, trong ánh mắt hiện lên một vẻ âm trầm, nhìn Thông Thiên càng lúc càng lạnh, như vạn năm huyền băng, băng hàn thấu xương.

Nói xong, y chắp hai tay sau lưng, dáng vẻ điềm nhiên.

Nơi đây là Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ là Đông Đạo Chủ, tự nhiên sẽ không ra tay trước, bởi vậy ý tứ của y đã rõ ràng, để Thông Thiên ra tay trước.

Thông Thiên thấy dáng vẻ đó của Ôn Vũ, trong lòng lạnh đi, hừ lạnh một tiếng, không chút do dự, trực tiếp vung tay một chiêu, một cái búa màu tím, chỉ vài thước xuất hiện trong tay y, chính là Tử Điện Chùy.

Y tung Tử Điện Chùy lên, hai tay bấm pháp quyết, không ngừng có kim quang đánh vào Tử Điện Chùy.

Tiếp đó Tử Điện Chùy trong không trung đột nhiên biến lớn vài trượng, vô tận lôi điện màu tím hiển hóa trên đó, tựa như từng con điện xà múa lượn, thanh thế kinh người.

Ôn Vũ nhìn cảnh này, trong lòng không khỏi cười lạnh, không coi

thủ đoạn như vậy ra gì.

Hai mắt khẽ híp, tay phải giơ lên, một cây trường thương đen như mực hiển hóa ra, xoay tròn vo.

Đây không phải Thí Thần Thương, mà là Thôn Phệ Pháp Tắc Thần Thương do Ôn Vũ dùng Thôn Phệ Pháp Tắc ngưng tụ.

Trên thần thương, một cỗ lực thôn phệ kinh khủng không ngừng xoáy vặn không gian xung quanh, linh khí bốn phía không ngừng hội tụ, từng luồng từng luồng rơi xuống Thôn Phệ Pháp Tắc Thần Thương.

Chỉ đứng một bên thôi, không gian quanh cây thần thương đã không chịu nổi, không ngừng có những vết nứt không gian nhỏ xíu vỡ ra, lộ ra hư không bên trong.

Thông Thiên thấy cảnh này, trong lòng có chút chấn động, bởi y cảm giác khí tức cây thần thương kia không ngừng thăng lên, tựa hồ như vô tận.

Y biết không thể để đối phương tích lực như vậy nữa, trong lòng vừa động, Tử Điện Chùy lớn vài trượng trên đỉnh đầu lập tức mang theo tiếng phong lôi, gào thét bổ xuống đỉnh đầu Ôn Vũ.

Đến đâu, lôi điện giao hòa đến đó, trong đó ẩn ẩn xen lẫn một cỗ khí tức không thể gọi tên, khiến người ta căn bản không thể cảm nhận rõ ràng.

Tốc độ Tử Điện Chùy cực nhanh, trong không trung vạch ra một vệt lưu quang màu tím, sau lưu quang, một vết nứt đen kịt bị xé toang, hiển nhiên sức mạnh Tử Điện Chùy bay tới đã xé rách cả không gian.

Ôn Vũ cũng không vội, khi Tử Điện Chùy sắp tiếp cận trong phạm vi một trượng, y mới từ từ giơ tay, vung về phía trước.

Thần thương theo động tác của Ôn Vũ, từ từ chuyển động, bùng

phát ra khí tức kinh khủng vô cùng, lấp lánh hắc mang thần bí khó lường, bắn về phía Tử Điện Chùy.

Lực thôn phệ hủy thiên diệt địa từ trên thần thương tràn ra, che trời lấp đất lan về phía Tử Điện Chùy.

Tử Điện Chùy chưa va chạm với thần thương, nhưng những điện xà màu tím nhảy múa trên đó lại toàn bộ hướng về phía phát ra lực thôn phệ của thần thương, trông như bị không ngừng hấp dẫn vậy. "Hừ!" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, cau mày, pháp quyết trong tay khẽ biến đổi, lôi điện màu tím trên Tử Điện Chùy đột nhiên biến mất.

Chỉ thấy bên trong Tử Điện Chùy, tựa hồ có một cỗ khí tức kinh khủng vô cùng đang lặng lẽ ngưng tụ.

Ôn Vũ nhìn Tử Điện Chùy, trong lòng có chút kinh ngạc, bởi y đã nhìn ra Thông Thiên làm thế nào.

Đối phương trước tiên thu hồi toàn bộ điện xà tím đang lan tỏa trên Tử Điện Chùy, khiến chúng hội tụ ở phía cuối chuôi búa, sau đó để những điện xà này trực tiếp từ chuôi búa chui vào thân búa, tụ tập bên trong, khiến toàn bộ sức mạnh của Tử Điện Chùy hội tụ trên một điểm.

Làm như vậy không nghi ngờ gì sẽ khiến uy lực của Tử Điện Chùy tăng lên gấp bội, nhưng lại chỉ có thể bùng phát một lần, sau đó, cần phải ngưng tụ lại những lôi điện màu tím kia.

Ôn Vũ khẽ cười một tiếng, tay phải lại vung lên, tốc độ thần thương đột nhiên tăng nhanh, trên mũi thương, một đạo huyền quang đen đậm bùng phát ra khí tức hủy diệt kinh khủng vô cùng, trong khoảnh khắc, trực tiếp đánh mạnh vào thân Tử Điện Chùy.

Oanh.

Kèm theo một tiếng vang kinh thiên động địa, Tử Điện Chùy tựa

hồ chịu một cỗ sức mạnh va chạm kinh khủng vô cùng, toàn bộ thân búa không ngừng run rẩy, nhưng lại không bị đánh lui, vẫn cố gắng kiên trì, chống lại hắc sắc thần thương.

Thông Thiên không nói gì, ngón tay khẽ điểm, một đạo lưu quang màu vàng từ giữa ngón tay bắn ra, chìm vào đầu chuôi búa, tiếp đó trực tiếp tiến vào thân búa.

Tử Điện Chùy sau khi tiếp nhận kim quang, toàn bộ Tử Điện Chùy bùng phát ra một cỗ sức mạnh kinh người, lôi quang vô tận bao phủ trên thân búa, lan về phía thần thương.

Cùng lúc đó, thần thương dưới sự bùng phát sức mạnh mới của Tử Điện Chùy, lại một lần nữa phóng xung kích về phía thần thương, trực tiếp đánh lui thần thương một phân hào.

Nơi đầu thương và thân búa tiếp xúc, từng đạo ba động vô hình khuếch tán ra, xoáy vặn toàn bộ không gian, từng tầng không gian dưới ba động gấp khúc, rồi lại toàn bộ vỡ vụn, phong bạo không gian kinh khủng quét qua.

Dưới phong bạo không gian kinh người đó, trên Đông Hải vô số lốc xoáy nước từ không trung sinh ra, toàn bộ mặt biển cũng nổi lên sóng to gió lớn.

Ôn Vũ khẽ cau mày, không ngờ hai đạo công kích va chạm lại dẫn động phong bạo không gian.

May mà nhục thân của y đã đạt cảnh giới Hỗn Nguyên, chút phong bạo không gian này đối với y căn bản không thể tạo thành thương tổn.

Nhưng y cũng sẽ không để nó tiếp tục hoành hành như vậy, tay phải vung lên, một đạo huyền quang màu xám rơi vào phong bạo không gian trước mắt, ngay khoảnh khắc hôi mang rơi xuống, thần quang chói mắt nở rộ, phong bạo không gian dưới Không Gian Pháp

Tắc do Ôn Vũ đánh ra, từng chút từng chút co rút lại, toàn bộ không gian cũng dần dần trở nên ổn định.

Thông Thiên thấy cảnh này, đồng tử co rút, tự nhiên có thể nhìn ra đối phương đã sử dụng Không Gian Pháp Tắc.

Chương 181

Nhưng Ôn Vũ lại dễ dàng trấn áp phong bạo không gian như vậy, hiển nhiên đối phương căn bản chưa dùng nhiều thực lực, ít nhất Không Gian Pháp Tắc cũng không cảm nhận được trên thần thương, trên đó cũng chỉ có một loại pháp tắc mà thôi.

Khi đối phương giao thủ với Nữ Oa, Thông Thiên đã nhìn ra đối phương lĩnh ngộ rất nhiều pháp tắc, mỗi loại pháp tắc đều lĩnh ngộ đến mức độ cực kỳ cao thâm.

Chỉ là hiện tại đối phương không dùng nhiều pháp tắc, không biết là vì đối phương có lòng tin tuyệt đối vào cây thần thương hiện tại hay vì nguyên nhân đặc biệt nào đó.

Nhưng lúc này Thông Thiên lại không thể không cân nhắc có nên trực tiếp động dụng Tru Tiên Kiếm Trận hay không.

Tru Tiên Kiếm Trận sau khi thành Thánh, y đã tế luyện rất nhanh, nay đã tế luyện được bảy tám phần.

Bằng vào tu vi hiện tại cũng có thể bố trí ra, sẽ không gặp phản phệ.

Sau khi suy nghĩ một lát, y quyết định, chỉ cần đối phương phá giải công kích Tử Điện Chùy, lập tức thi triển Tru Tiên Kiếm Trận.

Cũng không chỉ là tác dụng tâm lý thôi, bắt đầu rung động kịch liệt.

Thông Thiên trong lòng kinh hãi, nhận thấy khí thế Tử Điện Chùy càng lúc càng yếu, khí thế thần thương lại càng lúc càng mạnh, hiển nhiên lực thôn phệ trên thần thương đã nuốt chửng sức mạnh của Tử Điện Chùy.

Quả nhiên, sau một lát, Tử Điện Chùy bùng phát ra một trận ai minh.

Bị uy năng thần thương đẩy bay ra ngoài.

Trong không trung đập ra một cái hố khổng lồ, lộ ra hư không.

Đồng tử Thông Thiên co rút, vội vàng nhìn về phía trước, cây thần thương kia tựa như một con rồng dữ, dưới khí thế không ngừng tăng cường, từ từ đâm tới.

Không ngờ thần thương này lại kinh khủng như vậy, có thể không ngừng hấp thu linh khí xung quanh để mạnh lên.

Loại công kích này, e rằng chỉ có dùng sức mạnh tuyệt đối mới có thể một đòn đánh phá.

Thông Thiên thầm nghĩ như vậy.

Chỉ là hiện tại không dung thứ cho sự do dự, hai lòng bàn tay vỗ vào nhau, một cỗ khí tức kinh khủng, từ giữa lòng bàn tay bùng phát ra.

Từng đạo lôi quang không ngừng chớp lóe giữa hai lòng bàn tay, trời đất tựa hồ bị những lôi quang này ảnh hưởng, mây đen không ngừng từ bốn phía lan ra, toàn bộ bầu trời đều bị chiếu thành một mảng tối đen.

Thông Thiên coi như không thấy, hai tay kéo ra, giữa lòng bàn tay xuất hiện một quả cầu sấm sét màu vàng, trên quả cầu sấm sét vô số hồ quang điện kêu lạch bạch, mang theo từng cỗ khí tức hủy diệt.

Ánh mắt Ôn Vũ ngưng lại, sắc mặt hơi biến, từ quả cầu sấm sét trong tay đối phương y cảm nhận được một cỗ khí tức kinh khủng, tuy quả cầu sấm sét có thể không tạo thành ảnh hưởng lớn đối với y, nhưng thần thương có thể không chịu nổi công kích này mà vỡ vụn.

Sau khi khí thế quả cầu sấm sét trong tay Thông Thiên ngưng tụ đến đỉnh phong, y trực tiếp đẩy nó ra.

Quả cầu sấm sét vừa rời tay, toàn bộ bầu trời bùng phát ra tiếng sấm rền vang chấn động màng nhĩ, một cỗ thần lôi màu tím to bằng cánh tay từ trên trời giáng xuống, rơi vào quả cầu sấm sét màu vàng.

Khiến trên quả cầu sấm sét màu vàng hiện ra hai màu tím vàng, toàn bộ khí thế trên quả cầu sấm sét cũng theo đó tăng lên.

Quả cầu sấm sét hóa thành một đạo hồ quang điện màu vàng, trong chớp mắt nghênh đón hắc sắc thần thương sắp rơi xuống trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

Hồ quang điện kinh khủng đánh vào thần thương, lập tức đánh ra vô số lỗ thủng, trên những lỗ thủng này, từng đạo khí tức đen kịt bốc lên, sau đó hòa vào không trung biến mất.

Theo vô số lỗ thủng hiện ra trên thần thương, toàn bộ khí thế thần thương đột ngột giảm, không bao lâu, thần thương dưới sự va chạm của quả cầu sấm sét tím vàng hóa thành một mảnh khí tức đen kịt, biến mất giữa trời đất.

Ôn Vũ thấy vậy không chút bất ngờ, ánh mắt rơi vào quả cầu sấm sét tím vàng, tay phải duỗi ra, chụp về phía quả cầu sấm sét, một cỗ Lôi Điện Pháp Tắc kinh khủng từ lòng bàn tay phát ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ, chụp lấy quả cầu sấm sét.

Bàn tay lớn do Lôi Điện Pháp Tắc hóa thành vừa tiếp xúc quả cầu sấm sét, lập tức bùng phát ra kim quang chói mắt, chiếu sáng toàn bộ bầu trời thành màu vàng.

Quả cầu sấm sét dưới bàn tay lớn màu tím lại không ngừng va loạn xạ khắp nơi, tựa hồ muốn thoát ra, nhưng Ôn Vũ há lại dung thứ cho chuyện như vậy, hai mắt khẽ híp, sức mạnh trên toàn bộ bàn tay

lớn lại tăng lên. "Ba." Một tiếng nổ lớn, quả cầu sấm sét cuối cùng bị bàn tay lớn màu tím nắm chặt trong tay, bay về phía Ôn Vũ.

Thông Thiên thấy cảnh này, trong lòng hít một hơi khí lạnh, y rõ ràng nhất về quả cầu sấm sét tím vàng này, quả cầu sấm sét này là thần thông y có được từ truyền thừa Nguyên Thần Bàn Cổ, được gọi là Thượng Thanh Thần Lôi.

Thần lôi này, một khi tế ra, không vật gì không diệt, chỉ cần khẽ tiếp xúc, đều sẽ trực tiếp bị lực lôi điện kinh khủng ẩn chứa trong quả cầu sấm sét nuốt chửng, hóa thành tro bụi.

Thần thông này tuy mạnh, nhưng lại cực kỳ tiêu hao tâm thần, ngay cả Thông Thiên ở cảnh giới Thánh Nhân, cũng không thể sử dụng được vài lần.

Nhưng không ngờ quả cầu sấm sét kinh khủng này tuy dễ dàng giải quyết hắc sắc thần thương, nhưng lại bị bàn tay lớn đồng dạng là lôi điện chi lực của đối phương tóm lấy.

Hiển nhiên, lôi điện chi lực của đối phương phải mạnh hơn quả cầu sấm sét, bởi vậy mới bị tóm đi như vậy.

Ôn Vũ đã lĩnh ngộ Lôi Điện Pháp Tắc đến tầng thứ sáu viên mãn, thêm vào bản thân có nhất định kháng tính với lôi điện, làm sao có thể bị quả cầu sấm sét do lôi điện hóa thành làm tổn thương chứ.

Lôi Điện Pháp Tắc là nguồn gốc của tất cả lôi điện chi lực, ngay cả lôi điện mạnh đến đâu trước mặt Lôi Điện Pháp Tắc, cũng phải ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ vậy.

Quả cầu sấm sét bị Ôn Vũ nắm trong tay lúc này đang yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay y, khí thế không còn, chỉ còn lại lực lôi điện thuần túy nhất.

Ôn Vũ lấy ra một cái bình nhỏ, bỏ quả cầu sấm sét này vào trong,

sau đó bố trí một tầng cấm chế trên quả cầu sấm sét, khiến nó không thể thoát ra, mới yên tâm cất đi.

Nguyên nhân thu quả cầu sấm sét thực ra rất đơn giản, không ngoài việc cảm thấy quả cầu sấm sét này phi phàm, nếu có thể tham ngộ thấu đáo huyền diệu trong đó, tương lai có lẽ có thể mượn đó phát triển ra một chiêu vô thượng thần thông.

Chương 182

Thông Thiên Giáo Chủ thấy cảnh này, hai mắt hơi lạnh, không ngờ đối phương lại nhẹ nhàng thu đi Thượng Thanh Thần Lôi mà y đã đánh ra như vậy.

Trong lòng y rõ ràng, thực lực đối phương lại càng thêm cường đại, ít nhất phải mạnh hơn rất nhiều so với khi đối phó Nữ Oa lúc trước.

Khi Ôn Vũ giao chiến với Nữ Oa, Thông Thiên đương nhiên đã xem, đối phương chỉ dùng bốn loại pháp tắc dung hợp làm một đã đánh bại Nữ Oa, đánh nát Thánh Thể nàng, nhưng hiện tại, đối phương chỉ dùng một đạo pháp tắc đã gần như dồn y vào đường cùng.

Phải biết rằng cảnh giới hiện tại của y còn cao hơn Nữ Oa một chút, có thể thấy thực lực đối phương đã tăng cường bao nhiêu.

Việc đã đến nước này, cũng chỉ còn một con đường để đi!

Thông Thiên thầm nghĩ trong lòng. "Ta thừa nhận ngươi phi thường cường đại, nhưng nếu có thể phá Tru Tiên Kiếm Trận của ta, ta nhận thua thì có sao đâu!" Thông Thiên Giáo Chủ bình tĩnh nói.

Tru Tiên Kiếm Trận là thủ đoạn mạnh nhất hiện tại của y, một khi thi triển ra, không có lực lượng của Tứ Thánh thì không thể phá được.

Nếu đối phương thực sự có thể một mình phá Tru Tiên Kiếm Trận, vậy thì đánh tiếp cũng không còn ý nghĩa gì, chi bằng trực tiếp nhận thua.

Tuy nhận thua sẽ mất mặt, nhưng đối mặt với cường địch như vậy, còn có cách nào khác chứ!

Ôn Vũ nghe vậy, trong lòng có chút kinh ngạc, không ngờ Thông Thiên lại nói ra lời như vậy.

Xem ra đối phương muốn đặt cược một phen, đặt toàn bộ hy vọng vào Tru Tiên Kiếm Trận. "Hảo, vậy hãy để ta lĩnh giáo uy lực của Hồng Hoang đệ nhất sát trận đi!" Ánh mắt Ôn Vũ khẽ ngưng, tinh quang lấp lánh trong đó, không động thần sắc mà từ từ nói.

Thông Thiên Giáo Chủ có thể co có thể duỗi, tự nhiên không cam chịu thua kém, Tru Tiên Kiếm Trận Ôn Vũ cũng đã sớm muốn thử một lần. "Quả nhiên có gan dạ, vậy bần đạo xin được mạo phạm!" Thông Thiên nghe xong, sắc mặt hơi biến, trầm ngâm một lát rồi mới thở dài nói.

Tru Tiên Kiếm Trận là sát trận số một Hồng Hoang, danh tiếng không nhỏ, đối phương có thể nhẹ nhàng đối mặt, khiến Thông Thiên không khỏi có chút bội phục Ôn Vũ.

Nhưng Thông Thiên cũng sẽ không vì vậy mà buông tha đối phương, tay phải lật một cái, bốn thanh tiểu kiếm dài chỉ tấc và một tấm trận đồ huyền diệu lập tức hiện ra trong lòng bàn tay y.

Nhìn bốn thanh tiểu kiếm, trên mặt Thông Thiên hiện lên vẻ ngưng trọng, y khẽ thở ra một hơi, sau đó tung lên, trên bốn thanh tiểu kiếm dài tấc lập tức lóe lên ánh sáng chói mắt, tứ sắc huyền quang giao thoa biến ảo.

Theo ánh sáng trên bốn thanh tiểu kiếm đại thịnh, Thông Thiên Giáo Chủ há miệng phun ra, một đạo kim quang phân tán thành bốn đạo, lần lượt rơi vào bốn thanh tiểu kiếm.

Không biết có phải vì tiểu kiếm chịu ảnh hưởng của kim quang do Thông Thiên đánh ra hay không, những tiểu kiếm ban đầu chỉ dài tấc, bắt đầu phình to, trực tiếp dài ra vài thước, sau đó bay về bốn góc đông nam tây bắc, treo lơ lửng giữa không trung.

Lúc này, trên bốn thanh tiên kiếm huỳnh quang lưu chuyển, trông vô cùng đặc biệt, ngân quang lấp lánh.

Thông Thiên đã đợi từ lâu thấy bốn thanh tiên kiếm khôi phục kích thước ban đầu, trong lòng khẽ động, Tru Tiên Trận Đồ vốn nằm phẳng trong lòng bàn tay y lập tức rung động, tiếp đó từ từ bay lên, bay về phía bầu trời.

Khi tấm trận đồ này rơi xuống, từ xa nhìn lại, nó chỉ lớn bằng hạt gạo, sau đó trên bốn thanh tiên kiếm đột nhiên kích phát ra bốn đạo lưu quang rực rỡ, xông thẳng lên trời, trong chớp mắt rơi vào Tru Tiên Trận Đồ.

Tru Tiên Trận Đồ có bốn đạo lưu quang rót vào, khiến toàn bộ trận đồ cũng lấp lánh ánh sáng lung linh, trên đó khắc họa những đạo văn phức tạp cùng các loại phù hiệu thần bí cũng lập tức hiển hóa ra.

Sau khi Tru Tiên Trận Đồ và bốn thanh tiên kiếm liên hệ với nhau, trong mắt Thông Thiên quang mang đại thịnh, pháp quyết trong tay không ngừng bấm, tiếp đó đột nhiên quát lớn một tiếng: "Tru Tiên Kiếm Trận, lập!" Thông Thiên nói xong, động tác bấm pháp quyết hơi ngừng, Tru Tiên Tứ Kiếm đồng thời bắn ra một đạo quang mạc quỷ dị tản ra bốn phía, ngay sau đó dưới sự chú ý của hai người, bốn đạo quang mạc lần lượt liên kết với bốn thanh tiên kiếm, hình thành một tấm màn sáng hình vuông màu đen kịt.

Ôn Vũ nhìn tấm màn sáng đen kịt đó, trong lòng khẽ động, tấm màn sáng đen kịt trước mặt so với kiếm trận La Hầu bố trí năm xưa, tựa hồ mạnh hơn không chỉ một bậc, xem ra sự mạnh yếu của trận pháp này cũng có liên quan đến tu vi của chủ nhân đại trận.

Tru Tiên Kiếm Trận vừa hình thành, sát khí gần toàn bộ đại trận lập tức ngưng tụ, sát khí bốn phía cũng không ngừng tuôn vào bên trong.

Những sát khí này vừa tiếp xúc với màn sáng do Tru Tiên Kiếm Trận tạo thành, lập tức bị hấp thu vào bên trong, sau đó dung hợp với sát phạt huyết khí kinh người bên trong, hình thành huyết sát vân đặc biệt, không ngừng gào thét. "Tru Tiên Kiếm Trận đã bày xong, Đạo hữu xin mời nhập trận!" Thông Thiên chắp hai tay sau lưng như Ôn Vũ, điềm đạm mở lời, hiển nhiên y vô cùng tự tin vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Bởi vì lần này thành công bố trí đại trận, Thông Thiên chỉ cần nhìn từ bên ngoài, đã có thể cảm nhận rõ ràng từng trận áp lực truyền ra từ đại trận, uy lực phi thường bất phàm.

Ôn Vũ thấy vậy, trong ánh mắt ít nhiều có chút ngưng trọng, không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm đại trận trước mắt.

Sau khi đánh giá Tru Tiên Kiếm Trận một lượt, y bước ra một bước, trực tiếp đi về phía vị trí của Tru Tiên Kiếm Môn.

Thông Thiên thấy vậy, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, trong Tru Tiên Kiếm Trận, bốn tòa kiếm môn đều tồn tại một khuyết điểm, nhưng lại không dễ dàng đột phá như vậy.

Ôn Vũ tựa hồ không chú ý đến biểu tình trên mặt Thông Thiên, bước chân kiên định, trực tiếp tiến vào vị trí của Tru Tiên Kiếm Môn.

Theo Ôn Vũ tiến vào, Tru Tiên Kiếm Trận tựa hồ bị kích hoạt, huyết sát vân trong toàn bộ đại trận cũng từ từ lưu động, lan về phía Ôn Vũ.

Lúc này Ôn Vũ không biết bên ngoài bốn cái "thiên khuyết" đã sớm ám lưu dũng động, y vẫn không hoảng không vội đi về phía thanh tiên kiếm bên ngoài Tru Tiên Cung.

Khi Ôn Vũ đứng vững, Thông Thiên khẽ cười một tiếng, động tác trong miệng không ngừng, tiếp đó huyết sát vân đang tuôn trào bên

trong Tru Tiên Môn nơi Ôn Vũ đang đứng trong khoảnh khắc đó hoàn toàn bạo động.

Ôn Vũ thấy vậy không hề hoảng loạn, chỉ khẽ cau mày.

Trong huyết sát vân đó, giữa không trung ngưng tụ ra mấy thanh bảo kiếm màu huyết hồng, trên bảo kiếm sát khí và sát phạt chi lực đậm đặc điên cuồng tuôn trào.

Trên Tru Tiên Kiếm một đạo kim quang bắn ra, xông thẳng về phía mặt Ôn Vũ, mấy thanh bảo kiếm huyết hồng ngưng tụ trên huyết sát vân cũng trong khoảnh khắc đó không ngừng minh khiếu, lần lượt bổ chém, tựa hồ muốn bổ đôi trời đất.

Chương 183

Tuy sát khí và sát phạt chi lực trong Tru Tiên Kiếm Môn vô cùng đậm đặc, nhưng đối với Ôn Vũ lại không phải chuyện lớn, bởi y tu luyện Đô Thiên Thần Sát Quyết, sát khí trời đất chính là vật bổ dưỡng tốt nhất.

Nhưng sát phạt chi lực ẩn chứa trên huyết hồng bảo kiếm kia cũng không đáng kể, trước mặt Sát Phạt Pháp Tắc mà Ôn Vũ lĩnh ngộ, chúng chẳng khác nào tiểu vu gặp đại vu.

Dù sao sát phạt chi lực trong Tru Tiên Kiếm Trận chỉ là do đại trận diễn hóa, làm sao có thể so sánh với Sát Phạt Pháp Tắc thuần túy nhất chứ?

Ôn Vũ chau mày giãn ra, tay phải giơ lên, một thanh bảo kiếm cũng màu huyết hồng hiển hóa ra.

Chỉ là thanh bảo kiếm huyết hồng này lại có chút khác biệt với những bảo kiếm ngưng tụ trong huyết sát vân.

Không chỉ màu sắc yêu diễm hơn, mà sát phạt chi lực ẩn chứa bên trong cũng thuần túy nhất.

Nếu nhìn kỹ, tựa hồ tâm thần của người ta cũng muốn bị nó xé nát.

Tay trái Ôn Vũ vừa động, thanh sát phạt chi kiếm bên cạnh y như một thanh tuyệt thế khai thiên thần kiếm, mang theo vô tận sát phạt chi lực, bao phủ về phía mấy thanh bảo kiếm huyết hồng tương tự kia.

Còn về kim quang bắn ra từ Tru Tiên Kiếm, Ôn Vũ lại không dám coi thường, dù sao đây là công kích do bản thể Tru Tiên Kiếm đánh ra, tự nhiên không thể so sánh với những bảo kiếm ngưng tụ từ huyết sát

vân trong đại trận.

Ý niệm Ôn Vũ vừa động, trước thân y hiện ra một đạo quang mạc màu xanh, quang mạc này chính là thần thông sở trường của Nữ Oa, Tạo Hóa Quang Mạc.

Ôn Vũ nghĩ rất đơn giản, dựa vào Tạo Hóa Quang Mạc cứng đối cứng với kim quang, để suy đoán rốt cuộc trận pháp do Thông Thiên bố trí đạt đến trình độ nào.

Cùng lúc đó, quanh thân Ôn Vũ tràn ngập huyền quang, khí tức huyền diệu từ trên người y lan ra, quét về bốn phía, sát khí trong không trung tựa hồ bị hấp dẫn, ào ạt tuôn vào trong cơ thể y.

Khiến trên thân Ôn Vũ tựa hồ phủ một tầng lân giáp màu đen, thần bí khó lường.

Đây chính là dị tượng Ôn Vũ vận chuyển Đô Thiên Thần Sát Quyết mà hình thành, trong đại trận đã có nhiều sát khí như vậy, không hấp thu thì thật uổng phí, dù sao nhìn tình hình hiện tại, tạm thời không thể tạo thành uy hiếp cho y.

Chỉ thấy bên tay trái Ôn Vũ, huyết hồng bảo kiếm do Sát Phạt Pháp Tắc ngưng tụ dưới sự bao vây của mấy thanh huyết sát tiểu kiếm vẫn ung dung, mỗi lần va chạm đều bùng phát ra xung kích kinh người, sau đó khiến huyết sát chi lực bốn phía bị xung kích mà tan tác.

Những huyết sát tiểu kiếm kia sau khi chịu công kích của huyết hồng bảo kiếm, thường xuyên bị chém ra từng vết nứt, trên những vết nứt đó huyết sát chi khí tiêu tán, hòa vào huyết sát vân trên không trung.

Trong một thời gian, giữa những bảo kiếm này lại cũng đang kịch chiến.

Trước mặt Ôn Vũ, vì nguyên nhân tạo hóa sinh sinh bất tức, kim

quang công kích lực vô cùng mạnh mẽ, mấy lần suýt nữa đã xé rách Tạo Hóa Quang Mạc.

Nhưng may mắn Ôn Vũ đã lĩnh ngộ Tạo Hóa Pháp Tắc đến trình độ cực cao, lại có pháp lực Hỗn Nguyên trung kỳ làm chỗ dựa, mỗi lần sắp bị xé rách, sẽ lập tức khôi phục, cứ như vậy không ngừng xé rách và khôi phục, cũng có thể ứng phó được.

Thông Thiên thấy Ôn Vũ trong trận pháp ứng phó như vậy.

Đầu khẽ cau, căn bản không rõ đối phương định làm gì, nếu chỉ đơn thuần không ngừng tiêu hao với Tru Tiên Kiếm Trận, sớm muộn gì pháp lực cũng sẽ cạn kiệt.

Đối phương hiển nhiên cũng rõ điều này, nhưng vì sao lại không hề vội vàng?

Thông Thiên không khỏi lẩm bẩm trong lòng.

Thông Thiên không định để Ôn Vũ dễ chịu, liền trong miệng lại phun ra một đạo kim quang, chỉ đạo kim quang này không phân hóa thành bốn phần nữa, mà trực tiếp rơi vào Tru Tiên Kiếm.

Đột nhiên, trong Tru Tiên Kiếm Môn, toàn bộ khu vực trở nên hoàng mông mông một mảnh, tựa hồ bao phủ trong sương mù, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Ôn Vũ đang ở trong Tru Tiên Kiếm Môn tự nhiên cảm nhận được sự thay đổi của khu vực này, không khỏi cau mày, ngừng vận chuyển Đô Thiên Thần Sát Quyết, chuyển sang quan sát bốn phía, thần thức quét về bốn phía, nhưng lại phát hiện chỉ có thể tra xét phạm vi vài trăm dặm. "Thần thức bị áp chế lợi hại như vậy!" Ôn Vũ lẩm bẩm.

Nếu không có thần thức, e rằng trong đó thật không dễ ứng phó với nguy cơ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nhưng may mắn Ôn Vũ không phải người bình thường, có thể tra xét khoảng cách vài trăm

dặm.

Đột nhiên, trong thần thức Ôn Vũ cảm giác được một tia ba động kỳ dị, ở bên cạnh y trên không trung.

Ôn Vũ tra xét những thay đổi trên đó, đồng thời cảm ứng Tạo Hóa Quang Mạc và thanh huyết hồng bảo kiếm trước mặt, chỉ cần có bất kỳ dị động nào, y sẽ lập tức rời khỏi đây, chuyển đến một nơi an toàn hơn một chút.

Ôn Vũ không phải là không ứng phó được, chủ yếu là muốn xem Tru Tiên Kiếm Trận rốt cuộc có uy năng gì, mà lại được người trong Hồng Hoang xưng là đệ nhất sát trận.

Những huyết sát tiểu kiếm kia nếu gặp người không phải Ôn Vũ, mà là người khác, thì việc ứng phó e rằng sẽ vô cùng gian nan, dù sao loại này chỉ cần có huyết sát vân, bảo kiếm có thể vô cùng vô tận, dù bị đánh tan cũng có thể ngưng tụ lại.

Còn về kim quang kia, có chút lợi hại, theo thực lực hiện tại của Ôn Vũ mà xét, uy năng của kim quang đó đại khái có thể đánh bại một Thánh Nhân sơ kỳ, nhưng để đối phó với y, lại không có uy hiếp gì.

Hiện tại điều duy nhất cần chú ý là rốt cuộc cái gì đang được ủ trong làn sương mù hoàng mông mông kia, và sẽ tạo thành công kích như thế nào?

Ôn Vũ thầm nghĩ.

Tay phải Ôn Vũ khẽ động, một đạo hắc sắc thần quang hiển hóa, y khẽ búng ngón tay, đánh về phía kim quang đang không ngừng va chạm với Tạo Hóa Quang Mạc.

Hắc sắc thần quang rơi vào kim quang, hoàn toàn bao phủ lấy toàn bộ kim quang, phát ra tiếng "xì xì xì" chói tai, tựa như âm thanh của vật gì đó đang bị ăn mòn vậy.

Theo âm thanh chói tai càng lúc càng lớn, kim quang bị bao bọc trong hắc sắc thần quang bắt đầu có xu thế tan rã, khí thế trên hắc sắc thần quang lại càng lúc càng mãnh liệt.

Đạo hắc sắc thần quang Ôn Vũ đánh ra, tên là Thôn Phệ Thần Quang, là do y lợi dụng Thôn Phệ Pháp Tắc sáng tạo ra, có thể xâm thực công kích của người khác, nhưng chỉ có hiệu quả đối với công kích thuần năng lượng, nếu đối phó linh bảo lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

Công dụng lớn nhất của Thôn Phệ Thần Quang là có thể không ngừng ăn mòn công kích năng lượng, và chuyển hóa những năng lượng đó thành năng lượng tiêu hao mà Thôn Phệ Thần Quang bản thân cần.

Chương 184

Kim quang, hiển nhiên đã bị Thôn Phệ Thần Quang ăn mòn mất rồi.

Lúc đó, dị động trên không trung bên cạnh Ôn Vũ cuối cùng cũng dừng lại. "Rống." Trong không trung đột nhiên truyền ra một trận thú rống, ngay sau đó tiếng binh khí va chạm cũng theo đó truyền đến!

Ôn Vũ nghe những âm thanh đó, ánh mắt chuyển hướng vào làn sương mù màu vàng, ngay sau đó thấy một con quái vật khổng lồ toàn thân màu vàng lao về phía y, con quái vật này có một cái đầu khổng lồ, đủ lớn bằng một phần hai cơ thể.

Quái thú nhìn qua tựa sư tự hổ, nhưng lại có một cái miệng lớn cực kỳ khoa trương, trong miệng mọc đầy những chiếc răng nanh già cỗi, kinh khủng đến cực điểm.

Toàn thân nó phủ một tầng lông màu vàng, trên lông ẩn ẩn phát ra hàn quang chói mắt, nhìn qua không giống lông bình thường, mà ngược lại như những chiếc kim châm sắc bén treo trên cơ thể nó.

Thấy kim mao cự thú sắp cắn tới, khóe miệng Ôn Vũ cong lên một nụ cười trào phúng, tay phải duỗi ra, Lực Chi Pháp Tắc hội tụ trên nắm đấm, đồng thời huyết khí quanh thân bùng phát ra.

Trong chốc lát, đất rung núi chuyển, toàn bộ đại trận mơ hồ có chút chấn động, làn sương mù hoàng mông mông quanh Ôn Vũ đã sớm bị xông tan, lộ ra cảnh tượng bốn phía.

Chỉ thấy quanh Ôn Vũ, vô số kiếm kích qua mâu lấp lánh hàn quang vây quanh, từng cái từng cái sẵn sàng chờ đợi, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể công kích về phía Ôn Vũ.

Thấy cảnh này, trong lòng Ôn Vũ khẽ chấn động, đồng thời hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ, xem ra Tru Tiên Kiếm Trận có thể trở thành đệ nhất sát trận Hồng Hoang quả nhiên không phải hư danh.

Tuy bị vô số kiếm kích qua mâu bao vây, nhưng y không chút hoảng loạn, ngược lại một vẻ mặt bình tĩnh.

Lúc này con cự thú đang lao tới cuối cùng cũng đến trước mặt Ôn Vũ, cắn về phía đầu y.

Với thân thủ của Ôn Vũ tự nhiên không thể bị nó cắn trúng, thân hình y không biết từ lúc nào đã nghiêng sang một bên, tránh được cú bổ cắn của cự thú, tiếp đó trực tiếp giơ tay, đập xuống sau lưng cự thú.

Cự thú thấy công kích của mình bị tránh, gào thét phẫn nộ một tiếng, quay đầu, trên hai mắt đột nhiên bắn ra hai đạo kim quang, thẳng tới Ôn Vũ.

Ôn Vũ thấy vậy, trong lòng có chút kinh ngạc, không ngờ cự thú lại có kinh nghiệm chiến đấu như vậy, nhưng lúc này lại không dung thứ cho sự chậm trễ, thân thể y đột nhiên vặn vẹo, quỷ dị tránh được hai đạo kim quang, cùng lúc đó, nắm đấm khổng lồ ẩn chứa Lực Chi Pháp Tắc, cuối cùng cũng đập vào thân thể cự thú.

Con cự thú đó dưới một quyền, sau một tiếng nộ hống kinh hãi, trực tiếp bị đánh tan nát, hóa thành vô số kim quang, bắn tung tóe, như pháo hoa rực rỡ đến cực điểm.

Thông Thiên thấy Ôn Vũ một quyền đánh nát kim mao cự thú, đồng tử co rút, không ngờ cự thú tuy do năng lượng ngưng tụ ra, nhưng một thân bản lĩnh không kém cường giả Thánh Nhân sơ kỳ.

Đối phương đã có thể một quyền đánh nát nó, e rằng dù đối mặt với y cũng sẽ không khá hơn là bao.

Thông Thiên vô cùng kiêng kỵ nhìn Ôn Vũ một cái, pháp quyết trong tay bấm động, trong chớp mắt, vô số kiếm kích qua mâu đang đứng quanh Ôn Vũ lập tức hóa thành từng đạo lưu quang, chém bổ về phía Ôn Vũ.

Ôn Vũ hừ lạnh một tiếng, đối với loại công kích không có hàm lượng này không hề để ý, tay phải lật một cái, một cây hắc sắc thần thương xuất hiện trong tay y, chính là Thí Thần Thương đã lâu không thấy!

Theo thần thương xuất thế, sát phạt trong toàn bộ trận pháp tựa hồ bị dẫn bạo, điên cuồng bạo động, thanh huyết hồng bảo kiếm do Sát Phạt Pháp Tắc hóa thành trước đó, cũng hưng phấn minh khiếu một tiếng, vô cùng vui mừng trước sự xuất hiện của Thí Thần Thương.

Ôn Vũ khẽ cười một tiếng với điều này, sau đó hai mắt khẽ híp, tay phải nắm lấy đuôi thương, đồng thời Lực Chi Pháp Tắc, Sát Phạt Pháp Tắc và Thôn Phệ Pháp Tắc lần lượt dung nhập vào Thí Thần Thương, trên thần thương lập tức hiện ra ba con bàn long màu sắc khác nhau, phát ra tiếng gào thét kinh khủng.

Thân thể Ôn Vũ khẽ động, nắm lấy Thí Thần Thương quét ngang một cái, một cỗ ba động kinh người kinh khủng từ trung tâm Ôn Vũ khuếch tán ra bốn phía.

Nơi ba động đi qua, không gian đều không chịu nổi công kích kinh khủng, toàn bộ vỡ vụn, hỗn độn chi khí trong hư không tràn ra, trấn áp làn sương mù hoàng mông mông kia, dần dần lộ ra bầu trời huyết sắc.

Những ba động này sau khi tiếp xúc với những kiếm kích qua mâu kia, vô thanh vô tức xuyên qua, tựa hồ không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Sau khi ba động đi qua, những kiếm kích qua mâu kia từng cái từng cái dừng lại giữa không trung, không động thêm một phân hào.

Ngay sau đó không biết từ đâu truyền đến tiếng vỡ vụn, quanh Ôn Vũ đột nhiên không ngừng vang lên tiếng kim qua vỡ vụn, càng lúc càng dày đặc.

Chỉ thấy, trên những kiếm kích qua mâu vốn đang dừng lại giữa không trung hiện ra từng đạo vết nứt vỡ vụn, theo vết nứt tăng lên, những kiếm kích qua mâu này lập tức toàn bộ vỡ vụn, tạo thành một biển hoa vỡ vụn quanh Ôn Vũ, vô cùng hùng vĩ!

Ôn Vũ không để ý đến những kiếm kích qua mâu vỡ vụn đó, duỗi tay trái ra, đồng thời trong miệng phát ra tiếng rống trầm thấp: "Thôn Thiên Phệ Địa!" Trên tay trái Ôn Vũ, một hắc động đen kịt hiện ra, trong đó bùng phát ra một cỗ lực thôn phệ kinh khủng vô cùng, quét sạch toàn bộ đại trận.

Theo lực thôn phệ bùng phát, làn sương mù hoàng mông mông bao phủ quanh thân Ôn Vũ lập tức như dòng nước, điên cuồng tuôn vào lòng bàn tay y.

Sát khí như máu ở chân trời, cũng như làn sương mù kia, không ngừng bị thôn phệ mất.

Toàn bộ đại trận dưới lực hút kinh khủng, lung lay sắp đổ, tựa hồ có chút không chống đỡ nổi lực hút kinh khủng đó.

Ôn Vũ thấy vậy, trong lòng khẽ động, tay trái vẫn giữ trạng thái thi triển thần thông, tay phải cầm Thí Thần Thương, đột nhiên đâm về phía Tru Tiên Kiếm đang treo lơ lửng giữa không trung.

Trong lúc đó, Ôn Vũ lại một lần nữa vận dụng Lực Chi Pháp Tắc, Sát Phạt Pháp Tắc và Thôn Phệ Pháp Tắc, dưới sự dung hợp của ba loại pháp tắc, bùng phát ra khí thế kinh người vô cùng, tựa như hủy thiên diệt địa, che trời lấp đất mà lao về phía Tru Tiên Kiếm.

Oanh.

Một tiếng nổ vang vọng mây trời bùng phát ra.

Khiến toàn bộ Đông Hải đều vì nó mà chấn động, tiếp đó một cỗ khí thế kinh khủng từ trong đó phun trào ra.

Dưới tác dụng kép của Thí Thần Thương và thần thông Thôn Thiên Phệ Địa của Ôn Vũ, những màn sáng tạo thành đại trận bị cứng rắn đánh nát, hóa thành huyền quang đen kịt dung nhập giữa trời đất, từ đó biến mất không thấy tăm hơi.

Bốn thanh tiên kiếm trong khoảnh khắc phát ra từng tiếng ai minh, tiếp đó thân kiếm quang mang ảm đạm, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng muốn dập tắt, từ trên cao rơi xuống.

Toàn bộ trời đất, một cỗ khí thế kinh người xông thẳng lên trời, đâm thủng bầu trời thành một lỗ hổng khổng lồ, hiển hiện ra hư không sâu thẳm như vực sâu.

Chương 185

Trên Đông Hải, tất cả sinh linh đều run rẩy dưới khí thế kinh khủng.

Theo Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, thân ảnh Ôn Vũ từ từ hiển lộ ra, chỉ thấy trên khuôn mặt y hơi tái nhợt, trông như do tiêu hao quá lớn mà thành.

Sau một lát, mọi thứ xung quanh lập tức khôi phục bình tĩnh, Ôn Vũ cũng đã hồi phục từ trạng thái trước đó, sau khi cất Thí Thần Thương, y nhìn về phía Thông Thiên, lại phát hiện hai mắt đối phương lúc này tràn đầy vẻ kinh hãi, đồng thời có chút sợ hãi.

Ôn Vũ thần sắc không đổi, chắp tay sau lưng, điềm đạm nói: "Tru Tiên Kiếm Trận quả nhiên không hổ danh là đệ nhất sát trận Hồng Hoang, ngay cả ta phá giải cũng tốn chút sức lực!

Không biết Thông Thiên Đạo hữu có muốn tiếp tục không?" Lời Ôn Vũ nói không sai, thực lực hiện tại của y so với Thánh Nhân trung kỳ bình thường không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, lại càng có các loại pháp tắc dung luyện nhục thân.

Ngẫu nhiên y phát hiện tác dụng của thần thông Thôn Thiên Phệ Địa có thể lay động đại trận.

Bởi vậy thêm Thí Thần Thương dung hợp ba loại pháp tắc, mới có thể một hơi phá giải trận pháp này.

Thực ra Ôn Vũ có thể phá trừ trận pháp không chỉ vì nguyên nhân thực lực bản thân cường đại, mà còn liên quan đến thực lực hiện tại của Thông Thiên và trình độ tế luyện Tru Tiên Kiếm Trận của y.

Thông Thiên nghe lời Ôn Vũ nói xong, hoàn hồn, nhìn về phía Ôn

Vũ trong ánh mắt tràn đầy sự phức tạp.

Đối phương có thể một mình phá trừ Tru Tiên Kiếm Trận, thực lực như vậy y không thể chống lại được.

Cách phá trận như vậy không phải thoát ra từ một góc của trận pháp, mà trực tiếp chấn lạc cả bốn thanh tiên kiếm, trực tiếp phá trận mà ra.

Có thể thấy thực lực đối phương cường hãn đến mức độ nào! "Không cần đánh nữa, Bản tọa không phải đối thủ của ngươi.

Đồng thời ta cũng xin gửi lời xin lỗi chân thành về lỗi lầm đã phạm phải lúc trước." Thông Thiên khẽ thở dài một hơi, nói xong, toàn thân y thả lỏng, toàn bộ tâm cảnh cũng trong khoảnh khắc đó lên một tầng thứ mới.

Y vẫn luôn coi Ôn Vũ là đối thủ cạnh tranh, muốn vượt qua đối phương, nhưng sau trận chiến ngày hôm nay, y lại phát hiện càng hiểu biết nhiều càng cảm thấy đối phương thâm bất khả trắc, tựa hồ vĩnh viễn không thể lường trước được.

Nhưng hiện tại Thông Thiên đã siêu thoát, thực lực của y và đối phương không cùng một đẳng cấp, dù y không ngừng tiến bộ, đối phương cũng đồng dạng tiến bộ, thậm chí còn tiến bộ lớn hơn y.

Như vậy, làm sao mới có thể vượt qua đối phương?

Ôn Vũ nghe lời Thông Thiên nói, trong lòng có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn đối phương mang theo một tia cổ quái.

Với tính cách kiệt ngao như Thông Thiên, nói ra lời như vậy, cần bao nhiêu dũng khí, một khi người có tính cách như vậy đã nói ra, ngay cả trong lòng cũng sẽ cho là như vậy.

Chứ không như một số kẻ âm hiểm, lời nói và suy nghĩ không đồng nhất.

Một phen lời nói của Thông Thiên, cũng khiến Ôn Vũ có chút hảo cảm với y.

Nghĩ kỹ, ban đầu nếu không phải vì Tạo Hóa Thanh Liên có duyên với ba người, nhưng lại bị Ôn Vũ nhanh chân đoạt trước, rồi lại chịu một phen lời nói kích động của Nguyên Thủy, cũng sẽ không đến mức đối địch.

Kì thực, địch ý đối với Thông Thiên của Ôn Vũ tuyệt đối không mạnh bằng Nguyên Thủy và Lão Tử, dù sao y không phải loại người đa mưu túc trí như Lão Tử, cũng không như Nguyên Thủy vậy âm hiểm.

Nếu không phải là một trong Bàn Cổ Tam Thanh, sau này có thể sẽ liên quan đến tranh chấp lợi ích, có lẽ Ôn Vũ đã nguyện ý kết giao bằng hữu với đối phương. "Đạo hữu nói đùa rồi, bần đạo không phải loại người bụng dạ hẹp hòi, chuyện giữa ta và ngươi đã qua thì cứ để nó qua, không cần thiết phải ghi nhớ trong lòng." Ôn Vũ cười nói.

Một lời nói của Ôn Vũ có thể phát ra từ tâm phế, đã Thông Thiên đã cúi đầu xin lỗi, y cũng không cần thiết phải giữ mãi đối phương không buông.

Dù sao với thực lực hiện tại của Ôn Vũ, muốn giáo huấn Thông Thiên cũng không khó.

Thông Thiên nghe lời Ôn Vũ nói, cười sảng khoái một tiếng: "Đạo hữu quả nhiên không hổ là bậc đại đạo, tâm tính như vậy, ta tự thấy không bằng." Thông Thiên lắc đầu, trong lòng thở dài một hơi, thầm nghĩ, nếu Nguyên Thủy có được tâm tính rộng lượng như Ôn Vũ, e rằng cũng sẽ không xảy ra cảnh tượng trước đó, khiến y phải rời Côn Luân Sơn, tìm đạo tràng khác.

Ôn Vũ nhìn Thông Thiên vốn đang tốt đẹp, đột nhiên có chút ưu sầu, trong lòng y có chút tò mò, không khỏi mở lời hỏi: "Đạo hữu vì

sao lại ưu sầu như vậy?

Vừa rồi Đạo hữu còn như thế, không biết có chuyện gì sao?

Chẳng lẽ thật sự đến tìm ta khiêu chiến không thành!" Thông Thiên nghe vậy, trong lòng khổ sở, do dự một lát rồi mới một vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Cũng không sợ Đạo hữu chê cười, tại hạ đã dọn ra khỏi Côn Luân Sơn rồi.

Lý niệm của Tiệt Giáo ta và lý niệm của Xiển Giáo do Sư huynh Nguyên Thủy lập ra không giống nhau, thậm chí có thể đối lập, tính cách của Sư huynh chắc Đạo hữu cũng đã hiểu rõ một phần, y là loại người cổ hủ cố chấp.

Y khăng khăng nói con đường ta đi là sai, cho rằng đệ tử của ta làm cho Côn Luân Sơn trở nên ô yên chướng khí.

Vì vậy hai ta đã tranh cãi không dưới vài chục lần.

Nhưng trước đó lại vì chuyện đệ tử của ta ăn thịt sống mà lại tranh cãi với ta một lần nữa, ta không muốn thường xuyên vì điều này mà tranh cãi với Sư huynh, nên đành phải rời Côn Luân Sơn, tìm một đạo tràng khác.

Ban đầu ta định tìm một đạo tràng khác, nhưng lại bị Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận do Đạo hữu bố trí chấn động, bởi vậy mới dừng lại ở đây, muốn quan sát một phen." Thông Thiên nói xong, trên mặt lộ ra một tia cười khổ, thực ra trong lòng y còn có vài lời chưa nói ra, rằng việc tùy ý quan sát ở đây cũng là vì y đã đánh giá sai thực lực của Ôn Vũ, đồng thời có niềm tin mạnh mẽ mà Tru Tiên Kiếm Trận mang lại, nếu không tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện mất mặt như vậy!

Ngoài ra, lời nói ra cũng đã được suy nghĩ kỹ lưỡng, chuyện phân gia sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng sinh Hồng Hoang biết đến, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Thực lực đối phương cường hãn, y nghĩ, ngay cả khi ba huynh đệ cùng ra tay, e rằng vẫn sẽ không chiếm được lợi thế.

Đối mặt với cường địch như vậy, giấu giếm đối phương không có chút ý nghĩa nào!

Chi bằng thẳng thắn một chút, có lẽ có thể giành được hảo cảm của đối phương.

Chương 186

Những chuyện không vui xảy ra trước đó với Nguyên Thủy, y cũng muốn tìm người tâm sự một phen, đối phương đã hỏi, nói ra cũng có thể khiến y dễ chịu hơn một chút.

Nghe lời Thông Thiên nói xong, trên mặt Ôn Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng thần sắc này không kéo dài quá lâu, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, không nhìn ra chút thay đổi nào.

Tam Thanh phân gia, Ôn Vũ trong kiếp trước đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy, bởi vậy đối với điều này y không hề bất ngờ, chỉ là điều thực sự khiến y kinh ngạc là đối phương lại tùy ý kể cho y một chuyện trọng đại như vậy.

Phải biết rằng Tam Thanh phân gia tuyệt đối là chuyện đại sự bậc nhất trong Hồng Hoang.

Ban đầu Tam Thanh cùng ở Côn Luân Sơn, có thể nói là một môn tam Thánh, nếu muốn chống lại, ít nhất cũng phải tập hợp đủ ba vị Thánh Nhân mới được, huống chi trong tay Thông Thiên còn có Tru Tiên Kiếm Trận, thủ đoạn cường đại có thể chống lại bốn vị Thánh Nhân.

Thực lực như vậy, làm sao không khiến chúng sinh Hồng Hoang không sợ hãi?

Từ khi Tam Thanh xuất thế, rồi đến nay thành Thánh, dưới sự liên thủ của ba người, Côn Luân Sơn đã sớm trở thành một thế lực không thể lay chuyển chút nào.

Nhưng sau khi Tam Thanh phân gia, mối quan hệ bền chặt không thể phá vỡ tự nhiên không còn tồn tại, uy hiếp của ba người trong Hồng Hoang cũng sẽ giảm đi rất nhiều, ít nhất không cần phải đồng

thời đối mặt với sự vây công của ba vị Thánh Nhân.

Bởi vậy, một khi tin tức Tam Thanh phân gia truyền khắp Hồng Hoang, tất nhiên sẽ gây ra sóng gió lớn trong Hồng Hoang.

Nhưng chuyện Tam Thanh phân gia đối với Ôn Vũ cũng có không ít lợi ích.

Trong Tam Thanh, người có xung đột lợi ích lớn nhất không nghi ngờ gì là Lão Tử, tiếp đó là Nguyên Thủy.

Sau khi Tam Thanh phân gia, ba người Lão Tử sẽ bắt đầu tính toán lẫn nhau, không còn quay lại cảnh ba người liên hợp làm một, cùng đối phó với bên ngoài.

Như vậy, Ôn Vũ cũng có thể dưới sự tính toán lẫn nhau của ba người mà giành được nhiều lợi ích hơn!

Nghĩ đến đây, trong lòng Ôn Vũ lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến lời Thông Thiên nói, sau khi bị Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận do y bố trí hấp dẫn, khiến Ôn Vũ nhìn Thông Thiên ánh mắt không khỏi càng thêm cổ quái, mở lời nói: "Sớm nghe nói Đạo hữu cực kỳ yêu thích đại trận, hôm nay gặp mặt, quả nhiên như lời đồn.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ta tuy tốt, nhưng so với Tru Tiên Kiếm Trận trong tay Đạo hữu, e rằng còn kém một chút nhỉ!" "A a, Đạo hữu khiêm tốn rồi, uy lực Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận tại hạ đã sớm được chứng kiến, dưới sự thi triển toàn lực, e rằng đều có thể đạt đến cấp bậc Thánh Nhân.

Nhưng so với Tru Tiên Kiếm Trận của ta thì quả thực còn một khoảng cách." Thông Thiên nghe lời Ôn Vũ nói, trên mặt lóe lên một tia ngạo nhiên, có chút đắc ý nói, nhưng ngay sau đó y tựa hồ nghĩ đến điều gì, khiến tia ngạo nhiên trên mặt nhanh chóng chuyển thành ảm

đạm.

Nguyên nhân khiến sắc mặt y biến đổi tự nhiên là vì ấn tượng sâu sắc do Ôn Vũ một mình phá trừ Tru Tiên Kiếm Trận để lại.

Nhưng, hứng thú của Thông Thiên đối với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận có thể nói là phi thường lớn, y nghĩ, nếu có thể tham ngộ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, có lẽ uy lực Tru Tiên Kiếm Trận trong tay y sẽ còn lên một tầng cao mới.

Hiện nay chỉ có hai người nắm giữ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, một người tự nhiên là Ôn Vũ trước mặt, người còn lại là Đế Tuấn.

So với tính cách kiêu ngạo của Đế Tuấn, việc lấy được trận đồ từ tay y còn khó hơn lên trời, tuy Thông Thiên có thể lợi dụng thân phận Thánh Nhân để áp chế, nhưng Nữ Oa e rằng sẽ không đứng ngoài, vả lại đối phương cũng là một thành viên của Yêu Tộc.

Bởi vậy nếu muốn có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, phải bắt đầu từ Ôn Vũ.

Ôn Vũ không hề biết ý đồ của đối phương, điềm nhiên nói: "Không biết trong khoảng thời gian này, Đạo hữu có từng quan sát ra được môn đạo nào không?" "Đạo hữu nói đùa rồi, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận huyền diệu như vậy, bần đạo tuy có chút tạo nghệ về trận pháp, nhưng chỉ với chút thời gian này căn bản không đủ để thăm dò được chút huyền ảo nào trong đó.

Thực ra..." Thông Thiên lắc đầu, một vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng khi nói đến vế sau lại ấp úng.

Y tuy cực kỳ yêu thích trận pháp, đồng thời dựa vào truyền thừa của Bàn Cổ và thiên phú về trận pháp của bản thân, y đã đi rất xa trên con đường trận pháp.

Nhưng đối với loại trận pháp có thể chống lại Thánh Nhân, trong thời gian cực ngắn căn bản không có chút biện pháp nào.

Trừ khi có thể luôn ở bên trong không ngừng tham ngộ, có lẽ có thể từ đó lĩnh ngộ ra.

Nhưng đối phương liệu có để y làm vậy không?

Hiển nhiên là không thể.

Lời nói vừa rồi của Ôn Vũ không phải là lời thăm dò, y có lòng tin vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Thấy dáng vẻ đối phương ấp úng, trong lòng Ôn Vũ đại khái đã có chút suy đoán về ý đồ của Thông Thiên, liền bình đạm nói: "Đạo hữu có lời gì cứ nói thẳng!" Thông Thiên vừa nghe lời Ôn Vũ nói, trong lòng chấn động, suy nghĩ một lát rồi mới một vẻ mặt xấu hổ nói: "Thực ra tại hạ muốn hỏi Đạo hữu, liệu có thể cho bần đạo ở lại đây, ngồi xem đại trận một phen không?" Thông Thiên đương nhiên rõ ràng muốn đối phương đồng ý là điều gần như không thể, dù sao đại trận làm sao có thể tùy ý tiết lộ ra ngoài chứ, nếu không chẳng phải tự nhiên tạo thêm một đại địch sao!

Nhưng trong lòng y lại ôm hy vọng, không thử một phen căn bản không cam lòng.

Ôn Vũ nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia kỳ lạ, vừa rồi y thực ra đã đoán được ý đồ của đối phương, bởi vậy đối với điều này y chỉ thấy có chút cổ quái, chứ không phải kinh ngạc. "Không ngờ Đạo hữu lại có ý đồ như vậy, tầm quan trọng của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận chắc Đạo hữu cũng rõ ràng rồi, bần đạo làm sao có thể để đại trận như vậy rơi vào tay người khác chứ." Ánh mắt Ôn Vũ lóe lên vẻ lạnh lẽo, tựa hồ có chút tức giận nói. "...Ai, trong lòng bần đạo tự biết, thực ra cũng đoán được kết quả như vậy.

Đã Đạo hữu không muốn, vậy bần đạo cũng không tiện nán lại đây lâu, như vậy bần đạo xin cáo từ trước." Thông Thiên nhìn thấy biểu tình trên mặt Ôn Vũ biến hóa, thở dài một hơi, biết chuyện này không thể được nữa, liền cáo từ Ôn Vũ. "Thực ra, Đạo hữu muốn Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng không phải là không thể, chỉ là trận pháp này quan hệ trọng đại, tự nhiên không thể tùy tiện giao cho Đạo hữu.

Nhưng, nếu Đạo hữu có thể lấy ra thứ có giá trị tương đương với trận pháp này để trao đổi, ta tự khắc sẽ cân nhắc một phen." Ôn Vũ thấy đối phương một vẻ mặt thất vọng, khóe miệng cong lên một nụ cười quỷ dị, từ từ mở lời nói.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đối với Ôn Vũ, cũng chỉ dùng làm đại trận hộ đảo của Bồng Lai Tiên Đảo, đại trận này cũng không phải độc nhất vô nhị, bên Yêu Tộc vẫn còn có đại trận nguyên bản.

Sau Vu Yêu Đại Kiếp, có lẽ Thông Thiên cũng có thể tìm được trận đồ từ bên Yêu Tộc.

Với thực lực của Ôn Vũ hiện nay, tuy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận có thể chống lại Thánh Nhân, nhưng cũng chỉ kiên trì được một lát trong tay Thánh Nhân bình thường mà thôi, đối với y, có lẽ chỉ trong chớp mắt đã bị phá giải rồi.

Chương 187

Bởi vậy mà xem, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng không phải là thứ không thể giao dịch, đương nhiên, nếu muốn trao đổi, tự nhiên không thể tay trắng bắt giặc.

Ôn Vũ đề xuất một kiến nghị trao đổi, thực ra còn có ý đồ khác.

Thông Thiên vốn định cáo từ rời đi, nghe lời Ôn Vũ nói, ngẩn người một lát, khi phát hiện đối phương không còn nói đùa nữa, trong lòng lập tức trở nên vui mừng, nhưng sau đó lại nghe Ôn Vũ nói phải trao đổi bằng vật có giá trị tương đương, lại khiến y lập tức bình tĩnh trở lại.

Thông Thiên nhìn Ôn Vũ với vẻ mặt tươi cười, trong lòng hơi trầm ngâm một lát, rồi mới mở lời nói: "Đạo hữu có thể lấy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận ra trao đổi, bần đạo vô cùng cảm tạ, chỉ là trên người bần đạo không có thứ gì có thể sánh được với giá trị của đại trận." Lời Thông Thiên nói không lừa dối Ôn Vũ, y thực sự không có gì có thể lấy ra được, dù sao cùng là khách trong Tử Tiêu Cung, lại cùng nhau ở Phân Bảo Nham mà có được không ít linh bảo, với thực lực của Ôn Vũ mà xét, linh bảo bình thường căn bản không lọt vào mắt đối phương.

Còn về thần tài tiên dược, thiên địa linh vật, tuy có, nhưng vẫn không sánh bằng giá trị của đại trận, còn về những thứ khác, e rằng chỉ có một số pháp tắc tàn phiến mới có chút tác dụng đối với Ôn Vũ.

Thông Thiên quan sát Ôn Vũ lĩnh ngộ rất nhiều pháp tắc, y đi con đường chứng đạo bằng pháp tắc trong 'lấy lực thành thánh', sự cảm ngộ đối với pháp tắc của y e rằng cũng là đệ nhất nhân trong Hồng Hoang.

Pháp tắc tàn phiến có thể khiến người ta tham ngộ, từ đó lĩnh ngộ pháp tắc.

Chỉ là loại đồ vật này đối với y vô cùng "kê lặc", nếu lấy ra trao đổi với Ôn Vũ e rằng cũng không đủ tư cách.

Thông Thiên thầm nghĩ như vậy, nhưng vẫn quyết định thử một phen, liền đành phải mặt dày hỏi: "Trong tay bần đạo có một số pháp tắc tàn phiến, không biết Đạo hữu có dùng được không?" Ôn Vũ vừa nghe, có chút sững sờ, không ngờ đối phương nói lâu như vậy mà chỉ nói ra thứ này, không khỏi khiến y có chút bực bội.

“Pháp tắc tàn phiến đối với ta quả thực có chút tác dụng, nhưng muốn đổi lấy đại trận này e rằng không đủ.” Ôn Vũ lắc đầu, chậm rãi nói, trong ngữ khí cũng đã có chút bất nhẫn.

Pháp tắc tàn phiến tuy có thể khiến Hệ Thống thôi diễn pháp tắc, nhưng trong đó cũng cần tiêu hao không ít năng lượng, nếu không có đủ năng lượng cung cấp, dựa vào Ôn Vũ một mình mà tham ngộ, phải tốn bao nhiêu thời gian.

Bởi vậy pháp tắc tàn phiến đối với y cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.Nghe Ôn Vũ ngữ khí có chút biến hóa, Thông Thiên lại có chút sốt ruột, liền vội mở miệng nói: “Trừ pháp tắc tàn phiến, những vật trong tay bần đạo, e rằng đạo hữu thật sự không vừa mắt.

Chi bằng thế này, đạo hữu có thể đưa ra một kiến nghị, ta sẽ căn cứ theo kiến nghị của đạo hữu mà cân nhắc kỹ lưỡng.”Ôn Vũ nghe vậy, trong lòng khẽ động, y đang đợi đối phương nói ra câu này, nhưng ngoài mặt lại giả vờ do dự không quyết, sau một lát mới chậm rãi nói: “Trong tay đạo hữu không phải có Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ sao?

Dùng trận đồ này đổi với ta thì sao?”“Đạo hữu chớ có đùa cợt!

Tru Tiên Kiếm Trận do gia sư Hồng Quân Đạo Tổ ban cho, há có thể tùy ý đem ra làm vật trao đổi, huống hồ trận đồ này còn mạnh hơn Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận một bậc, bần đạo sao có thể đổi với ngươi!" Thông Thiên vừa nghe Ôn Vũ nhắc đến Tru Tiên Kiếm Trận, ánh mắt chợt lạnh, đồng thời cũng hiểu vì sao đối phương lại sẵn lòng đưa ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nguyên lai là đang đánh chủ ý vào Tru Tiên Kiếm Trận trong tay y.Thông Thiên không khỏi có chút nổi giận, lại nhìn kỹ, yêu cầu của đối phương hoàn toàn là vô lý, xét về giá trị thì Tru Tiên Kiếm Trận mạnh hơn Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận rất nhiều, lại còn là đại trận sát phạt đệ nhất Hồng Hoang.

Đối phương đánh chủ ý cũng quá tốt rồi!

Trong lòng Thông Thiên không khỏi hừ lạnh một tiếng."Ha ha, đạo hữu không cần động khí, trước hãy nghe điều kiện của tại hạ rồi hãy nói sao?" Ôn Vũ thấy Thông Thiên một bộ dáng tức giận, cũng chẳng hề để tâm, trái lại còn mỉm cười nói."Vậy ta xem, ta muốn xem ngươi rốt cuộc có thể nói ra điều gì." Thông Thiên nghe đối phương nói vậy, ngây người một lát, sau đó nhận ra đối phương quả thực không muốn cả Tru Tiên Kiếm Trận, cơn giận trước đó không khỏi tiêu tan ít nhiều, nhưng cũng không cho Ôn Vũ sắc mặt tốt.

"Tại hạ thế này, đạo hữu đem Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ cho ta tham ngộ năm trăm năm, bất kể tại hạ có tham ngộ được gì từ trận đồ này hay không, năm trăm năm sau tự khắc sẽ trả lại.

Trận đồ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ta có thể lập tức tặng cho các hạ.

Nếu đạo hữu không tin tưởng tại hạ, ta hoàn toàn có thể lập Thiên Đạo Huyết Khế, có huyết khế này ràng buộc, tin rằng đạo hữu cũng không cần lo lắng tại hạ sẽ không trả lại.

Ngoài ra, những pháp tắc tàn phiến mà đạo hữu đã nói trước đó

cũng đồng thời giao cho ta, coi như ta tặng trận đồ này để báo đáp.

Không biết đạo hữu nghĩ sao?"Ôn Vũ hai mắt lóe lên tinh quang, nhìn Thông Thiên, chậm rãi nói.Trước đó y đưa ra ý định đổi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận là muốn đánh chủ ý vào Tru Tiên Kiếm Trận trong tay đối phương.

Nhưng y chỉ cần trận đồ kiếm trận thôi, nếu có Hệ Thống, tin rằng nhất định có thể nhanh chóng nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận đồ, khi đó trả lại cho đối phương cũng không muộn.Y còn có một ý định khác, đó là lợi dụng chức năng thôi diễn của Hệ Thống, đem Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận dung hợp lại, xem có thể hình thành một trận pháp hoàn toàn mới, thậm chí là kiếm trận mới hay không.Về phần định ra thời gian năm trăm năm, đương nhiên là vì y biết rằng vật càng cường đại thì thời gian thôi diễn càng dài, tuy rằng Hệ Thống khi thôi diễn những thứ có thực thể thì thời gian sẽ rất ngắn, nhưng để đề phòng y vẫn kéo dài thời gian một chút.

Dù sao Tru Tiên Kiếm Trận đồ là sát phạt đệ nhất đại trận, ắt hẳn có chỗ độc đáo của nó.Thông Thiên sau khi nghe đối phương nói, lập tức rơi vào trầm tư, nhưng Ôn Vũ vẫn loáng thoáng nhìn thấy một tia động lòng trong đôi mắt y.Chỉ cần đối phương động lòng là có cơ hội, cho nên Ôn Vũ không hề ngắt lời đối phương suy nghĩ, yên lặng đứng đối diện, chờ đợi câu trả lời.Thông Thiên lúc này phi thường động lòng, Tru Tiên Trận đồ đã được luyện hóa, trong tình huống chủ nhân chưa chết, muốn tế luyện lại là không thể.

Thời gian năm trăm năm đối với y cũng không quá dài, tùy tiện một lần bế quan có lẽ còn dài hơn thời gian này.

Còn về việc trong năm trăm năm muốn hoàn toàn tham ngộ thấu Tru Tiên Trận đồ, hiển nhiên là không thể, Thông Thiên kiên quyết không tin điều đó, dù sao y cầm trận đồ này, chỉ riêng việc luyện hóa

đã tốn mấy nghìn, thậm chí gần vạn năm.Ôn Vũ cũng không giống y, có thể thông qua luyện hóa mà biết được sự huyền diệu của trận này.

Cho nên cho đối phương mượn năm trăm năm, cũng không phải là không thể.Ôn Vũ lại nói có thể lập Thiên Đạo Huyết Khế, có thêm một tầng bảo đảm như vậy, mối lo lắng cuối cùng trong lòng Thông Thiên cũng được hóa giải.Về phần những pháp tắc tàn phiến kia, đối với Thông Thiên mà nói, quả thực có chút vô vị, tặng cho đối phương tự nhiên không có vấn đề.Nghĩ kỹ, Thông Thiên liền có quyết định, chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười, nói với Ôn Vũ: "Kiến nghị này của đạo hữu bần đạo đồng ý rồi, nhưng phải lập Thiên Đạo Huyết Khế trước, nếu không tại hạ đoạn nhiên sẽ không giao trận đồ."Ôn Vũ vẫn luôn chú ý Thông Thiên, thấy nụ cười trên mặt Thông Thiên, biết chuyện này đã chắc chắn thành công tám chín phần, khi nghe đối phương nói vậy, trong lòng chợt lóe lên một tia hân hoan, liền vội nói: "Đạo hữu nói rất đúng, tại hạ lập Thiên Đạo Huyết Khế, đạo hữu cứ xem tiện."Nói rồi, Ôn Vũ quay người, ngẩng đầu, hướng về phía bầu trời hô to: "Thiên Đạo tại thượng, ta là Huyết Văn Thánh Nhân, cùng Thượng Thanh Thông Thiên của Bàn Cổ Tam Thanh lập huyết khế, đạo hữu Thông Thiên cho ta mượn Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ năm trăm năm, năm trăm năm sau ta nhất định sẽ trả lại đúng hẹn."Ôn Vũ đưa tay phải ra, một giọt tinh huyết từ kẽ ngón tay tuôn ra, tiếp đó y khẽ búng tay, giọt tinh huyết này lập tức bắn thẳng về phía chân trời, dung nhập vào không trung.Khi tinh huyết biến mất, Ôn Vũ mới tiếp tục nói: "Thiên Đạo Huyết Khế, lập!"Lời vừa dứt, sắc mặt Ôn Vũ trầm xuống, lập tức cảm thấy trên cơ thể dường như có thêm một tầng ước thúc, y có thể cảm nhận được, nếu không làm đúng những gì trong huyết khế, sẽ có đại khủng bố.Ôn Vũ quay đầu, lật tay, trong tay xuất hiện một tấm trận đồ đầy tinh thần, nói với Thông Thiên: "Tại hạ đã lập huyết khế, đạo hữu cũng nên thực hiện lời hứa rồi chứ!"Thông Thiên từ lúc Ôn Vũ ký huyết khế,

vẫn nghiêm túc lắng nghe, sau khi đối phương lập lời thề mà không phát hiện bất cứ điều gì bất ổn, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.Khi nhìn thấy Chu Thiên Tinh Thần Trận đồ trong tay đối phương, đôi mắt Thông Thiên chợt lóe lên một tia hân hoan, liền vội cười nói: "Ha ha, đó là lẽ đương nhiên, bần đạo sẽ giao đồ cho các hạ."Thông Thiên nói xong, cũng lấy ra hai thứ, đặt riêng trong hai lòng bàn tay, vật trong tay trái là một tấm giấy da vàng, chính là tấm Tru Tiên Kiếm Trận đồ mà Ôn Vũ đã thấy trước đó.

Trên tay phải đặt một đống quả cầu ánh sáng đủ màu sắc, những quả cầu này không lớn, chỉ to bằng móng tay, nhưng may mắn là số lượng cực kỳ nhiều, đếm kỹ thì có tới hai trăm ba mươi tư viên.Ôn Vũ nhìn hai thứ xuất hiện trong tay đối phương, khi nhìn thấy vô số mảnh vỡ pháp tắc trên tay phải, trong lòng lập tức mừng rỡ khôn xiết, vốn dĩ y cho rằng đối phương lấy ra mười mấy khối đã là không tệ rồi, nhưng không ngờ lại có nhiều đến vậy.Thế là Ôn Vũ liền nói: "Chúng ta cùng nhau trao đổi đi."Nghe Ôn Vũ nói vậy, Thông Thiên không hề có ý kiến, gật đầu đồng ý.Ôn Vũ thấy vậy, không hề chần chừ, tay phải tung ra, ném tấm trận đồ này vào không trung.

Phía Thông Thiên cũng làm tương tự, chỉ có điều, mấy trăm quả cầu ánh sáng kia lúc này đều bị một luồng ô quang bao phủ, không hề lộ ra ngoài chút nào.Ôn Vũ thấy vậy cũng không bất ngờ, hai tay khẽ vẫy, hai vật trong không trung lập tức rơi vào tay y.Ôn Vũ có được Tru Tiên Kiếm Trận đồ và vô số pháp tắc tàn phiến, trong lòng vô cùng vui sướng, tiện tay phá đi luồng ô quang trên pháp tắc tàn phiến, lập tức cất cả hai thứ đi.Sau khi xác nhận tính chân thực của trận đồ, tâm trạng Thông Thiên cũng giống như Ôn Vũ, vui mừng dị thường.

Trong lòng Thông Thiên không khỏi nghĩ, có trận đồ này, tham ngộ kết hợp với Tru Tiên Kiếm Trận có lẽ có thể khiến thực lực y tăng cường thêm lần nữa.Với nụ cười hài lòng, Thông Thiên chắp tay với

Ôn Vũ nói: “Giao dịch đã hoàn thành, bần đạo cũng nên lên đường đi tìm địa điểm lập đạo trường.

Lần giao thủ với đạo hữu này đã tốn không ít thời gian, e rằng các đệ tử của ta đang chờ sốt ruột rồi.”“Ồ?

Đạo hữu muốn tìm một địa vực ở Đông Hải để lập đạo trường phải không?

Những nơi khác thì không nói, nhưng bần đạo đối với khu vực Đông Hải lại vô cùng quen thuộc, vừa khéo biết một địa điểm có lẽ thích hợp để đạo hữu dùng lập đạo trường.

Ta làm một việc tốt, nói cho đạo hữu địa điểm này nhé.”Ôn Vũ nghe đối phương muốn cáo từ rời đi tìm địa điểm lập đạo trường, lại liên tưởng đến việc đối phương đã nói trước đó sẽ lập đạo trường ở Đông Hải, đôi mắt không khỏi lóe lên một tia tinh quang.Ngay từ rất lâu trước đây, vì biết Tam Thanh sẽ phân gia, Thông Thiên nhất định sẽ đến Đông Hải, cho nên nhân lúc y lang thang ở Đông Hải, đã sớm tìm ra Kim Ngao Đảo, nơi Thông Thiên lập đạo trường ở kiếp trước.Lần này nghe đối phương nói vậy, tự nhiên y sẽ không bỏ qua cơ hội này để giới thiệu cho đối phương.

“Đạo hữu nguyện ý nói cho tại hạ địa vực đó, bần đạo vô cùng cảm kích, ân tình này bần đạo cũng đã ghi nhớ.

Việc không nên chậm trễ, xin đạo hữu mau chóng dẫn ta đi mới phải.”Thông Thiên nghe Ôn Vũ nói vậy, hai mắt sáng rực, liên tục nói lời cảm tạ, vội vàng nói.Có đối phương giúp đỡ, y cũng có thể bớt đi đường vòng, tiết kiệm được không ít thời gian.

Cho nên Thông Thiên tự nhiên sẽ không từ chối.

“Đạo hữu khách khí rồi, không sao.” Ôn Vũ nheo mắt, vẫy vẫy tay, sắc mặt có vẻ không mấy để tâm, nhưng trong lòng lại có chút

hân hoan, ân tình của một vị Thánh Nhân, đâu phải dễ có được, Thông Thiên đang nắm Tru Tiên Kiếm Trận, xem ra ân tình này phải được lợi dụng thật tốt rồi, Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.Ôn Vũ nói xong, lập tức dẫn Thông Thiên bay đến vị trí Kim Ngao Đảo.Kim Ngao Đảo nằm ở phía tây nam Bồng Lai Tiên Đảo, có một khoảng cách nhất định.Hai người mất vài tháng mới đến được Kim Ngao Đảo mà Ôn Vũ nói, khi Thông Thiên nhìn thấy hòn đảo này, trong lòng vô cùng hài lòng.Hòn đảo này lớn hơn Bồng Lai Tiên Đảo của Ôn Vũ mười mấy lần không chỉ, nhìn qua giống như một khối đại lục vậy, nhìn quanh đảo, khắp nơi có thể thấy đủ loại thần tài tiên dược, kỳ trân dị thạch.Ôn Vũ sau khi ở đây đợi đối phương thành công lập đạo trường xong, liền cáo từ rời đi.Trở về Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ lập tức lấy Tru Tiên Trận đồ trong tay ra, tỉ mỉ quan sát, đồng thời liên hệ với Hệ Thống trong lòng.

"Hệ Thống, thôi diễn Tru Tiên Trận đồ cần tốn bao nhiêu năng lượng và mất bao lâu thời gian?"Một lát sau, trong đầu Ôn Vũ vang lên tiếng Hệ Thống: "Thôi diễn trận đồ này, cần tiêu hao ba mươi tỷ điểm năng lượng, mất bốn trăm năm!"Ôn Vũ nhận được câu trả lời của Hệ Thống, trong lòng vô cùng vui mừng, may mắn là thời gian tiêu tốn vừa đúng trong khoảng thời gian đã định, nếu không thì rắc rối rồi.Về phần điểm năng lượng cần tiêu hao, Ôn Vũ cũng không mấy để tâm, bởi vì hiện tại y vừa hay có ba mươi tỷ, dùng xong lần này, sẽ cần chuyển hóa thêm lần nữa.Hiện tại vạn sự đã chuẩn bị xong, Ôn Vũ không chút do dự, lập tức bảo Hệ Thống bắt đầu thôi diễn Tru Tiên Kiếm Trận, còn y thì ra ngoài thông báo cho Huyền Thanh và Huyền Diệp hai người một tiếng, dặn họ chăm sóc tốt tiên dược trong đình viện, sau đó quay về Văn Đạo Các tham ngộ những mảnh vỡ pháp tắc có được từ Thông Thiên.Những mảnh vỡ này, Ôn Vũ đã phân loại lại một lần, vì hơn hai trăm khối tàn phiến, không phải tất cả đều là các pháp tắc khác nhau, có một số pháp tắc tương

đồng.Tính ra, các loại pháp tắc bên trong cũng có tới hơn trăm chủng pháp tắc chi lực khác nhau, trong đó phổ biến nhất là ngũ hành pháp tắc Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, ngoài ra còn có một khối pháp tắc Chấn khiến Ôn Vũ khá hứng thú.Còn lại đều khá bình thường, không quá quý hiếm, cũng không quá phổ thông.Hiện tại y đã là Hỗn Độn Ma Thần Chi Khu, tham ngộ pháp tắc có lẽ không nhanh bằng Hệ Thống, nhưng ít nhất cũng nhanh hơn người thường rất nhiều.Nhắc đến Hỗn Độn Ma Thần Chi Khu, Ôn Vũ trong lòng đột nhiên nghĩ đến Hậu Thổ, Hậu Thổ hiện tại cũng là Hỗn Độn Ma Thần Chi Khu, nếu tham ngộ pháp tắc thì cũng có thể sánh ngang với y.

"Trong đây có nhiều mảnh pháp tắc giống nhau như vậy, đợi sau khi tham ngộ xong, tìm một ít đưa cho Hậu Thổ.

Chương 188

Vạn năm không được ra khỏi Địa Phủ, cũng vừa hay có thể lợi dụng khoảng thời gian này để tham ngộ pháp tắc thôi." Ôn Vũ lẩm bẩm nói, trong lòng lập tức có quyết định.Ôn Vũ trầm tâm tĩnh khí, lấy ra mảnh pháp tắc Chấn, đặt thần niệm lên mảnh tàn phiến, bắt đầu tham ngộ. ...Mấy trăm năm trôi qua, Ôn Vũ vẫn chìm đắm trong việc tham ngộ pháp tắc, Hồng Hoang lại xảy ra rất nhiều đại sự.Trong đó, điều khiến người ta bất ngờ nhất, Tam Thanh không biết vì sao lại phân gia, đại sự này trực tiếp gây ra chấn động kịch liệt trong Hồng Hoang.Đặc biệt là với Vu Yêu hai tộc.Vốn dĩ Tam Thanh một nhà tề tựu Côn Luân, khiến các đại năng cảm thấy như có một thanh kiếm sắc bén treo trên đầu, nhưng giờ khắc này, thanh kiếm kia lại từng tấc từng tấc nứt ra, uy lực không còn.Toàn bộ Hồng Hoang cũng bắt đầu sóng ngầm cuộn trào.Trong vòng trăm năm qua, Yêu tộc không có quá nhiều biến hóa, nhưng vì nguyên nhân Nữ Oa, lực lượng cố kết của toàn bộ Yêu tộc chưa từng có, đồng thời Yêu tộc cũng càng ngày càng thành thạo trong việc bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.Đối với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Yêu tộc đã dồn rất nhiều tâm huyết, dù sao đại trận duy nhất có thể chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc cũng chính là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.Vị trí của trận này vốn có Nữ Oa, nhưng Đế Tuấn biết rằng, đối phương là Thánh Nhân không thể tiếp tục tham gia, cho nên vị trí trong đại trận đã được Côn Bằng thay thế.Toàn bộ đại trận vẫn lấy Đế Tuấn và Thái Nhất làm chủ, nhưng lại từ trong Yêu tộc chọn ra ba trăm sáu mươi lăm người khác, làm ba trăm sáu mươi lăm con mắt trận tinh thần thứ cấp, khiến uy lực của đại trận trực tiếp nâng cao một đẳng cấp.Đáng chú ý là, thực lực của ba trăm sáu mươi lăm người này đều đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn, chỉ thiếu một tia là có thể đột

phá Đại La Kim Tiên.Trong Hồng Hoang, trừ Thánh Nhân ra, Chuẩn Thánh là cường giả mạnh nhất, nhưng Chuẩn Thánh rất khó thành, nếu không có cơ duyên và linh bảo, muốn đột phá lại khó khăn trùng trùng.Cho nên dưới Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cũng được xem là cường giả một phương rồi.Hiện nay Yêu tộc có hơn ba trăm vị cường giả Thái Ất Kim Tiên viên mãn, cho dù đặt trong Hồng Hoang, cũng tuyệt đối khiến người ta phải kinh hãi.Sự ra đời của những cường giả này đều nhờ vào sự bồi dưỡng tận tâm của Nữ Oa và Đế Tuấn.Nữ Oa là một thành viên của Yêu tộc, tự nhiên không hy vọng Yêu tộc đại bại, đặc biệt là ca ca của y cũng tham gia vào đó.Tuy rằng Nữ Oa mơ hồ cảm nhận được kết cục của Vu Yêu hai tộc, nhưng vẫn không muốn từ bỏ, chỉ cần có thể nâng cao thực lực của Yêu tộc, tỷ lệ ca ca của y sống sót trong đại chiến cũng càng lớn!Tóm lại, những năm này, Yêu tộc đã tiến bộ vô cùng lớn.Về phía Vu tộc, sau khi biết Tam Thanh phân gia, các Tổ Vu cũng vui vẻ một thời gian.Dù sao đối phương vẫn luôn tranh giành chính tông Bàn Cổ với họ, sau khi phân gia, tự nhiên không thiếu những lời châm chọc.Đương nhiên, họ cũng sẽ không công khai châm chọc Thánh Nhân, chỉ là trong lòng ngầm oán trách mà thôi.Sau khi rời khỏi Địa Phủ, các Tổ Vu đã chọn lại một vị Đại Vu từ bộ tộc của Hậu Thổ để kế thừa tinh huyết Tổ Vu của Hậu Thổ.Vị Đại Vu này cũng không khiến các Tổ Vu thất vọng, chỉ mất trăm năm đã luyện hóa tinh huyết Tổ Vu của Hậu Thổ, trở thành Tổ Vu mới của Vu tộc.Vị Đại Vu của bộ tộc Hậu Thổ, tên là Hậu Nghệ, không chỉ thiên sinh thần lực, mà còn giỏi tiễn thuật, một tay Tâm Tiễn Thuật, thần bí khôn lường, quỷ dị phi thường.

Sau khi trở thành Tổ Vu, Tâm Tiễn Thuật của y còn lên một tầng cao mới, theo lời Tổ Vu Hậu Nghệ nói, tên bắn ra, tất trúng!Để y quen thuộc với cơ thể và năng lực của Tổ Vu, các Tổ Vu hầu như mỗi ngày đều đấu với Hậu Nghệ để bồi luyện, đồng thời chỉ dạy đối phương tu luyện Đô Thiên Thần Sát Quyết.Đô Thiên Thần Sát Quyết là bí mật

bất truyền của Tổ Vu, lại càng là mấu chốt để bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.Cho nên trong mấy trăm năm, Tổ Vu Hậu Nghệ dưới sự giày vò phi nhân tính đó, vừa đau đớn vừa sung sướng, từng bước nắm giữ năng lực của Tổ Vu, cùng với Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.Nhưng cách để bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn còn một khoảng cách.Cho nên các Tổ Vu vì để ứng phó với kỳ hạn vạn năm sắp tới, vẫn không ngừng huấn luyện Hậu Nghệ.Trên Linh Sơn phương Tây.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biết Tam Thanh phân gia xong thì mặt mày tươi rói nhìn nhau, nếu nói Tam Thanh phân gia có lợi nhất cho ai, thì đó đương nhiên là phương Tây.Vốn dĩ ba người đồng cừu địch khái đối với hai người họ, là tồn tại như đại họa, muốn từ tay Tam Giáo mưu cầu lợi ích, lại càng khó khăn chồng chất khó khăn.Phương Tây bần tích, cho dù đã lập đại hồng nguyện, hai người chiêu thu đệ tử cộng lại cũng chỉ có mười mấy vị mà thôi, trong đó đệ tử thân truyền lại càng chỉ có Dược Sư, Di Lặc mấy người.Thuở ban đầu, Tam Thanh thu đồ đệ, ngay cả Nguyên Thủy bố trí loại trắc nghiệm nghiêm khắc như vậy cũng có thể chiêu thu mười mấy người, từng người đều là những kẻ thiên phú tuyệt vời.Ngoài ra Thông Thiên thì càng khỏi phải nói, trực tiếp thu gần nghìn người, khiến hai người họ không khỏi hâm mộ một thời gian dài.

Lúc đó họ hận không thể để Tây Phương Giáo trực tiếp xuất hiện ở phương Đông để thu đệ tử, để Tây Phương Giáo đại hưng.Sau đó, họ nảy sinh ý định Tây Phương Giáo Đông tiến, vì thế, hai người mấy trăm năm không ngừng chuẩn bị cho việc Tây Phương Giáo Đông tiến.Hiện tại thì tốt rồi, Tam Thanh phân gia có thể nói là đã mở ra một khởi đầu vô cùng tốt đẹp, khiến cho việc Tây Phương Giáo Đông tiến có khả năng lớn hơn.Lại thêm trăm năm trôi qua, trong Văn Đạo Các của Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt

không thể che giấu niềm vui.Bởi vì y nhận được nhắc nhở của Hệ Thống, Tru Tiên Kiếm Trận mà y đã nhờ thôi diễn trước đó đã hoàn thành.Ngoài ra, trong bốn trăm năm qua, Ôn Vũ cũng đã tham ngộ pháp tắc Chấn đến mức ngưng tụ thành pháp tắc chi liên, càng khiến đạo quả thôn phệ pháp tắc thôn phệ hoàn tất, trở thành đạo pháp tắc thứ sáu mà Ôn Vũ nắm giữ.Sau khi pháp tắc Chấn đạt đến tầng thứ sáu, có thể không ngừng phát ra lực chấn động, từng đợt nối tiếp từng đợt, lực này còn không ngừng chồng chất, ngay cả không gian cũng không thể chống lại uy lực chấn động như vậy, sẽ dễ dàng bị chấn nát.Ôn Vũ lĩnh ngộ một loại pháp tắc hoàn toàn mới, tâm tình vô cùng vui vẻ, khóe miệng cũng không khỏi cong lên một nụ cười.Y đã biết được chỗ huyền diệu của pháp tắc, tiếp theo thì xem Hệ Thống thôi diễn ra Tru Tiên Kiếm Trận thế nào.Ôn Vũ lấy ra một tấm giấy da vàng giống như Tru Tiên Trận đồ, dựa theo Tru Tiên Trận đồ hoàn toàn mới mà Hệ Thống đã thôi diễn, kết hợp với lực lượng trận pháp chậm rãi khắc họa lên tấm giấy da vàng.May mắn là không chỉ Nguyên Thần của Ôn Vũ vô cùng cường đại, mà sự lĩnh ngộ về trận pháp của y cũng tiến bộ theo thời gian, khắc họa Tru Tiên Trận đồ hoàn toàn mới cũng không quá khó nhọc.Nhưng cũng tốn không ít tinh lực và thời gian.Ba tháng sau, Ôn Vũ cuối cùng cũng hoàn thành nét cuối cùng của Tru Tiên Trận đồ trong đầu.Đột nhiên, trên tấm giấy da vàng đó, những khắc ngân huyền diệu đan xen vào nhau, tỏa ra ánh bạc chói mắt, một luồng uy lực khổng lồ vô hình từ đó lan tỏa ra.Ôn Vũ thấy vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, biết rằng y đã khắc họa trận đồ thành công.

Hiện tượng như vậy chính là cảnh tượng trận đồ thông linh (tốt).Ôn Vũ lật tay, lấy Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ của Thông Thiên ra, đặt cùng với Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ hoàn toàn mới, một đôi mắt sâu thẳm đảo qua đảo lại trên hai tấm trận đồ, nhìn rất thích thú.Hai tấm trận đồ trừ việc được khắc họa trên giấy da vàng giống

nhau, thì các đạo ngân khắc họa trên đó lại có sự khác biệt rất lớn, vì do Ôn Vũ khắc họa, nên có thể dễ dàng phân biệt được.Còn về sự huyền diệu của nó nằm ở đâu, Ôn Vũ chưa thử bày trận, nên cũng không rõ.Nhưng có thể khẳng định, khí tức trên trận đồ hoàn toàn mới mạnh hơn khí tức trên Tru Tiên Kiếm Trận cũ một bậc, hiển nhiên so với cái sau, uy lực của cái trước chắc chắn cường đại hơn.Đạt được kết quả như vậy, Ôn Vũ vô cùng hài lòng, nhưng y cũng không lập tức tế luyện, mà cất nó đi.Bởi vì tấm Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ hoàn toàn mới trong mắt y vẫn chưa phải là điểm cuối cùng!

"Hệ Thống, có thể dung hợp Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận mới lại với nhau, thôi diễn ra một loại đại trận hoàn toàn mới không?" Ôn Vũ hỏi Hệ Thống trong đầu.Không sai, sở dĩ Ôn Vũ không tế luyện Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ mới, là vì một nguyên nhân, tin rằng với bản lĩnh của Hệ Thống, thôi diễn ra một loại trận pháp hoàn toàn mới đương nhiên không thành vấn đề.

"Đương nhiên có thể.

Nhưng thôi diễn cần tiêu hao một trăm tỷ điểm năng lượng, và một nghìn năm thời gian, xin hỏi Túc chủ có muốn thôi diễn không?" Hệ Thống kiêu ngạo đáp, sau đó theo quy trình thông thường thông báo cho Ôn Vũ những gì cần thiết để thôi diễn.Nghe Hệ Thống trả lời, Ôn Vũ trong lòng có vẻ quả nhiên như thế, y không hề ngạc nhiên trước năng lực của Hệ Thống.Nhưng một trăm tỷ điểm năng lượng lại khiến Ôn Vũ có chút khó khăn.Xem ra phải tìm cách chuyển hóa một ít năng lượng rồi.

Tiên dược trong vườn thuốc đình viện chắc đã trưởng thành một ít, chắc cũng có thể chuyển hóa được một chút.

Ôn Vũ vuốt cằm, thầm nghĩ.Y cũng không ngờ, thân là một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng sẽ phải lo lắng vì tiên dược và linh vật!

Bước ra khỏi Văn Đạo Các, trong đình viện.Những năm này, tiên dược mà Ôn Vũ đã nhờ Huyền Thanh và Huyền Diệp dùng Tam Quang Thần Thủy thúc đẩy sinh trưởng, rõ ràng đã có thể thu hoạch được rồi, trong đó có cả những tiên dược y đã bồi dưỡng, và cả những loại mới được bồi dưỡng gần đây.Vì trong Hệ Thống không có bất kỳ điểm năng lượng nào, khiến việc Ôn Vũ muốn làm tiếp theo không thể tiến hành, cho nên y buộc phải chuyển hóa một đợt điểm năng lượng mới.Tuy rằng y biết rõ tiên dược trong đình viện không đủ như yêu cầu, nhưng dù ít ỏi thì cũng có còn hơn không, ôm nguyên tắc không lãng phí một chút nào, đơn giản dặn dò Huyền Diệp Huyền Thanh hai câu, bảo họ rời khỏi nơi này xong, Ôn Vũ mới bảo Hệ Thống chuyển hóa toàn bộ tiên dược trưởng thành trong vườn thuốc.Sau khi chuyển hóa xong, Ôn Vũ không khỏi cười khổ, kết quả quả nhiên giống như y đã nghĩ, đợt tiên dược trong đình viện lần này chỉ cung cấp cho Ôn Vũ sáu mươi tỷ năng lượng, để thôi diễn trận pháp, còn thiếu bốn mươi tỷ nữa.Xem ra, phải đi dạo một chuyến trong Hồng Hoang rồi!

Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng.Nếu tiếp tục bồi dưỡng tiên dược thì cần tốn không ít thời gian, đối với kỳ hạn vạn năm sắp tới, Ôn Vũ không muốn lãng phí thời gian vào đó, cho nên đi thu thập linh vật có sẵn trong Hồng Hoang chắc chắn là lựa chọn nhanh nhất.Với cảnh giới Hỗn Nguyên và các diệu dụng pháp tắc, việc tìm kiếm linh vật trong Hồng Hoang, chắc chắn là vô cùng đơn giản.Không cần tìm kiếm quá nhiều linh vật, Ôn Vũ cũng có thể trao đổi với các chủng tộc, tin rằng dựa vào thân phận của y và tháp Ngộ Đạo đã luyện chế, trao đổi một ít thì cũng có thể được.Còn về việc tìm ai để trao đổi, thực ra trong lòng Ôn Vũ đã có ý, đương nhiên, những điều này y chỉ làm trong trường hợp không tìm đủ tiên dược và linh vật.Nghĩ kỹ, Ôn Vũ không còn do dự, tìm một đệ tử cùng với Huyền Thanh và Huyền Diệp, thông báo rằng y sẽ đi ra ngoài một thời gian, sau đó trực tiếp

rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, đi đến Hồng Hoang đại địa. ...Còn hai nghìn năm nữa là đến kỳ hạn vạn năm, khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy một luồng áp lực chưa từng có.

Giữa các chủng tộc cũng sóng ngầm cuộn trào.Những năm này, trong Hồng Hoang đại địa, thỉnh thoảng có những nơi linh khí sung túc trong một ngày biến thành một vùng đất chết, không những không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, mà linh khí nồng đậm cùng nhiều tiên dược quý hiếm đều biến mất sạch sẽ, không còn sót lại chút nào.Sự biến hóa kỳ dị này, khiến nhiều chủng tộc đang chiếm giữ những nơi linh khí nồng đậm trong Hồng Hoang lòng người hoảng sợ, sợ rằng nơi mình đang ở cũng sẽ đột nhiên biến thành đất chết.Nhiều người trong Hồng Hoang đều đang suy đoán ai là người làm, nhưng lại không có bất kỳ ai tận mắt chứng kiến chuyện như vậy xảy ra, cho nên không biết ai là người làm!Thực ra, người làm tất cả những chuyện này đương nhiên là Ôn Vũ, lúc này y đang ở trong một sơn cốc linh khí nồng đậm để chuyển hóa điểm năng lượng.Ôn Vũ đứng tại chỗ, trên người không phát ra bất kỳ khí thế đáng sợ nào, giống như một người bình thường vậy, đột nhiên một luồng hấp lực không rõ truyền đến, lập tức tất cả linh vật trong phạm vi trăm dặm quanh Ôn Vũ đều biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại một vùng đất trơ trụi.

“Thu thập đủ rồi, dư ra hai mươi tỷ, cũng đến lúc để Hệ Thống thôi diễn rồi.” Làm xong tất cả, Ôn Vũ lẩm bẩm tự nói, tiếp đó thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại thì đã ở trên đỉnh một ngọn núi.Ôn Vũ nhắm chặt hai mắt, tâm thần chìm đắm trong đầu.

Một lát sau, y lại mỉm cười mở mắt.Đã tiêu hao một trăm tỷ điểm năng lượng, để Hệ Thống bắt đầu thôi diễn trận pháp rồi.

Sau đó năng lượng cần để tham ngộ pháp tắc thì có thể từ từ thu thập.Đối với trận pháp hoàn toàn mới, Ôn Vũ có thể nói là vô cùng

mong đợi, tin rằng sản phẩm của Hệ Thống chắc chắn là tinh phẩm, sau khi trận pháp này ra đời nhất định sẽ khiến thực lực của y tăng lên rất nhiều!Không nói nhiều nữa, thân hình Ôn Vũ chợt động, đạp vào hư không, rời khỏi dãy núi này.Lần này mục đích của Ôn Vũ là Kim Ngao Đảo của Thông Thiên.Tuy rằng chưa đến kỳ hạn năm trăm năm, nhưng huyết khế treo trên đầu cũng không phải là chuyện tốt, cho nên y quyết định trả lại trận đồ Tru Tiên mà Thông Thiên đã cho mượn, giải trừ huyết khế đã lập trước đó.Nửa ngày sau, Ôn Vũ xuyên qua hư không xuất hiện ở ngoại vi Kim Ngao Đảo.

Đứng trong không trung, y không cố ý thu liễm khí tức của bản thân, tự nhiên để khí tức Thánh Nhân trên người tản ra, đồng thời hai tay chắp sau lưng, chờ đợi người tiếp đón.Quả nhiên, không lâu sau, bốn bóng người từ Kim Ngao Đảo bay ra, chớp mắt đã đến trước mặt Ôn Vũ.Bốn người là một nam ba nữ, người dẫn đầu là nam tử duy nhất trong bốn người.Bốn người đến trước Ôn Vũ, sau đó lập tức chắp tay hành lễ với Ôn Vũ, nói: “Đệ tử bái kiến Huyết Văn Thánh Nhân.”“Gia sư biết Huyết Văn Thánh Nhân đến, đặc biệt bảo chúng ta bốn người ra nghênh tiếp.”Bốn người chính là bốn đại đệ tử thủ tịch mà Thông Thiên đã thu, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu.Lúc này cơ thể bốn người hơi run rẩy, hiển nhiên là bị khí tức mơ hồ của Ôn Vũ áp chế.Tuy Ôn Vũ không cố ý phóng thích khí tức trên người, nhưng vô hình trung có chút uy áp Thánh Nhân tác động lên họ.Khiến bốn người trong lòng vô cùng kinh hãi, sớm đã biết danh tiếng của Huyết Văn Thánh Nhân, ngay cả xưng y là Thánh Nhân đệ nhất cũng không sai.

Nhưng khi thật sự gặp đối phương mới biết, thế nào là khủng bố và thâm bất khả trắc.Đối phương chỉ cần khí tức tự nhiên tản ra trên cơ thể đã áp chế họ gần như không thể động đậy, có thể thấy thực lực của y mạnh mẽ đến mức nào.“Dẫn đường đi!” Ôn Vũ thấy bộ

dạng bốn người, hoàn toàn thu liễm khí tức tự nhiên tản ra, ôn hòa mỉm cười gật đầu nói.Theo sau bốn người, Ôn Vũ chậm rãi bước vào Kim Ngao Đảo, hướng về Bích Du Cung.Trên đường đi, Ôn Vũ thấy trên đảo có rất nhiều luồng sáng lóe lên, không nghi ngờ gì đây đều là các đệ tử của Thông Thiên, may mắn là diện tích Kim Ngao Đảo đủ lớn, nên gần nghìn đệ tử tụ tập ở một chỗ cũng không tỏ ra chật chội.Không lâu sau, Ôn Vũ cùng mọi người đến trước đại điện Bích Du Cung, không hề dừng lại mà đi thẳng vào trong.Ôn Vũ nhìn đại điện mà Thông Thiên đã xây dựng, đối phương có chút kinh nghiệm về trận pháp và luyện khí, cho nên luyện chế cũng không tốn quá nhiều thời gian.Bích Du Cung trong ngoài đều được Thông Thiên bố trí rất nhiều trận pháp, từ đại trận phòng ngự, đến các trận pháp phụ trợ như tụ linh nhỏ, đầy đủ mọi thứ, bố trí tòa cung điện này vô cùng hoàn thiện.So với Văn Đạo Cung mà Ôn Vũ đã luyện chế trước đó còn xuất sắc hơn một bậc.Ôn Vũ bước vào đại điện, liếc mắt một cái đã thấy Thông Thiên đang khoanh chân ngồi trên cao đài phía trên cùng của đại điện, trên tay cầm một tấm giấy da vàng, dáng vẻ đang chăm chú quan sát.Tấm giấy da vàng trong tay đối phương, Ôn Vũ nhận ra ngay, chính là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận trận đồ mà y đã giao cho đối phương lúc trước.Khi Ôn Vũ và mọi người đến trước mặt Thông Thiên, ánh mắt Thông Thiên vừa hay chuyển đến, khi nhìn thấy Ôn Vũ, trên mặt hiện lên một nụ cười, không biết là cười khổ hay là cười vui.

"Các ngươi lui xuống đi." Thông Thiên từ cao đài đứng dậy, đến trước mặt Ôn Vũ, dặn dò các đệ tử của mình.Các đệ tử nhận được mệnh lệnh của Thông Thiên tự nhiên sẽ không nán lại đây lâu, đáp một tiếng sau đó lần lượt rời khỏi đại điện.

"Ôn đạo hữu, hôm nay có rảnh đến chỗ bần đạo sao, chẳng lẽ đã nghiền ngẫm thấu Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ rồi?" Thông Thiên

đánh giá Ôn Vũ từ trên xuống dưới, trên mặt lộ vẻ nửa tin nửa ngờ, đồng thời trong đôi mắt lóe lên một tia kinh ngạc và hoài nghi.

"Đạo hữu cũng quá đề cao tại hạ rồi, Tru Tiên Trận đồ đâu phải dễ dàng tham ngộ như vậy, bần đạo hơn bốn trăm năm, căn bản không có chút manh mối nào.

Hiện giờ chỉ còn mười mấy năm, cũng sẽ không có thu hoạch gì, chi bằng sớm trả lại cho đạo hữu, tránh để đạo hữu thường xuyên lo lắng." Ôn Vũ nói, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, tựa như y thật sự chưa tham ngộ ra vậy, chân thật đến không ngờ.

"Ha ha, đạo hữu không cần như vậy, năm trăm năm quả thực có chút ngắn ngủi, nếu thời gian dài hơn, có lẽ thật sự có thể có chút thu hoạch cũng không chừng." Thông Thiên nghe Ôn Vũ không hề tham ngộ ra chút ảo diệu nào của Tru Tiên Trận đồ, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng nằm trong dự liệu của y, Tru Tiên Trận đồ là sát phạt đại trận đệ nhất Hồng Hoang, làm sao dễ dàng tham ngộ thành công, lại càng không nói đến thời gian tham ngộ của đối phương lại vô cùng ngắn ngủi.Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt lại bất động thanh sắc, đồng thời giả vờ an ủi một câu.

"Xem ra tại hạ quả thực là ếch ngồi đáy giếng, hôm nay xin trả lại trận đồ này cho đạo hữu vậy." Ôn Vũ lắc đầu, một bộ dáng thất vọng, nói xong, lật tay, tấm Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ nguyên bản của Thông Thiên xuất hiện trong tay y.Ôn Vũ liếc mắt nhìn tấm trận đồ này, trên mặt lộ ra một tia lưu luyến, sau đó đưa cho Thông Thiên.Thông Thiên thấy vẻ mặt lưu luyến của Ôn Vũ, khóe miệng cong lên một nụ cười, không chút do dự trực tiếp nhận lấy trận đồ từ tay đối phương, cẩn thận kiểm tra một lượt, phát hiện không có vấn đề gì sau đó trực tiếp cất nó đi.

"Hiện nay đạo hữu đã trả lại trận đồ này, Thiên Đạo Huyết Khế

đã lập trước đó đã hoàn thành, tin rằng đạo hữu giờ khắc này hẳn đã cảm nhận được rồi chứ." Thông Thiên nhìn Ôn Vũ, chậm rãi cười nói.

"Không sai, tại hạ cảm nhận được lực lượng Thiên Đạo Huyết Khế trên người đã tiêu tán, chắc là lực lượng khế ước đó đã được giải trừ rồi." Khi Thông Thiên cất tấm trận đồ kia đi, Ôn Vũ cảm ứng rất rõ ràng rằng lực lượng ước thúc đặc biệt tác động lên cơ thể y sau khi lập Thiên Đạo Huyết Khế trước đó, đã lập tức biến mất không còn dấu vết, không nghi ngờ gì là Thiên Đạo đã mặc nhận huyết khế hoàn thành.

"À đúng rồi, ta thấy đạo hữu sau đó đắm chìm vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận trận đồ kia, không biết đạo hữu đã tham ngộ trận này đến mức độ nào rồi?" Ôn Vũ sau khi cảm nhận cơ thể không còn dị thường, nhớ lại lúc trước Thông Thiên đang say sưa quan sát tấm Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận trận đồ, không khỏi cất tiếng hỏi.

"Không thể không nói, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận quả nhiên không hổ là trận pháp có thể địch lại Thánh Nhân, vô cùng huyền diệu, tức là bần đạo có nghiên cứu nhiều về trận pháp, nhưng cũng chỉ tham ngộ được một phần mười hai, để đạo hữu chê cười rồi!" Thông Thiên nghe Ôn Vũ hỏi về tình hình tham ngộ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, ngoài mặt tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý.Tuy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận kém hơn Tru Tiên Kiếm Trận một bậc, nhưng ít nhất cũng là một đại trận thần kỳ hiếm có, sự huyền diệu của nó căn bản không kém Tru Tiên Kiếm Trận, có thể trong gần năm trăm năm tham ngộ được một phần mười hai của trận này, là vô cùng không tệ rồi.Ôn Vũ nghe Thông Thiên nói, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên tốc độ tham ngộ của đối phương khiến y có chút chấn kinh, thấy Thông Thiên quả thực có chút thiên phú hơn người về trận pháp.Đương nhiên, Ôn Vũ đối với điều này cũng chỉ hơi kinh ngạc mà thôi, chứ không hề hâm mộ, bởi vì y có

Hệ Thống còn nghịch thiên hơn, chỉ cần mấy trăm năm là có thể hoàn toàn tham ngộ thấu, thậm chí còn gia cường trận pháp nguyên bản.Bất kể về mức độ nào, y đều đã bỏ xa Thông Thiên mấy con phố.Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Ôn Vũ cũng sẽ không thể hiện ra, rất khách sáo khen ngợi đối phương một câu xong, rồi cáo từ Thông Thiên.Thông Thiên mở lời giữ lại mấy câu, thấy Ôn Vũ ý muốn rời đi đã quyết, cũng không có cản trở đối phương, để y rời đi.Sau khi rời Kim Ngao Đảo, thân ảnh Ôn Vũ một lần nữa trở về Bồng Lai Tiên Đảo.Trong Văn Đạo Các, Ôn Vũ tĩnh tọa trên bồ đoàn, khóe miệng cong lên một nụ cười châm biếm.

Trong lòng không khỏi nghĩ, Thông Thiên e rằng bây giờ vẫn còn đang chìm đắm trong sự đắc ý rồi!Hiện tại Hệ Thống đang thôi diễn trận pháp, việc tham ngộ pháp tắc chỉ có thể giao cho y.

"Nhưng bây giờ có một số việc cần bố trí một phen, đợi sau khi bố trí xong, bế quan tham ngộ cũng không muộn." Ôn Vũ lẩm bẩm một câu.Nói rồi, Ôn Vũ lập tức triệu tập các đệ tử, dặn dò một phen xong, mới rơi vào bế quan.Đáng chú ý là, khi các đệ tử xuất hiện, Ôn Vũ mới phát hiện Đại đệ tử Triệu Công Minh trong vòng chưa đầy nghìn năm ngắn ngủi, tu vi đã đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ thiếu một tia là có thể đột phá Đại La Kim Tiên, trở thành người đầu tiên trong số các đệ tử đời thứ hai đột phá cảnh giới Đại La.Điều khiến Ôn Vũ bất ngờ nhất là Ngũ đệ tử Vô Chi Kỳ, tu vi của y trong thời gian ngắn đã phi tốc tiến bộ, đạt đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, tương đương với tu vi của Nhị đệ tử Vân Tiêu.Ngay cả tu vi cũng mạnh hơn Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu một bậc, không thể không nói, mỗi một con trong Hỗn Thế Tứ Hầu đều là những kẻ thiên phú dị bẩm.Sau khi Ôn Vũ bế quan, trong Hồng Hoang đại địa sóng ngầm cuộn trào, trong Thiên Đình của Yêu tộc, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng và các Yêu Thánh tụ tập một chỗ.

“Cái gì?

Xác định chuyện này thật sao?” Giọng nói kinh ngạc của Đế Tuấn vang vọng trong đại điện, đồng thời trên mặt y hiện lên một tia ngưng trọng và kinh nghi bất định.“Bệ hạ, chuyện này quả thật tiểu yêu tận mắt nhìn thấy, tiểu yêu có gan lớn đến mấy cũng không dám nói dối Bệ hạ đâu ạ.” Ở chính giữa đại điện, một người Yêu tộc đang quỳ nửa người hướng về phía Đế Tuấn, cơ thể run rẩy không ngừng, miệng lắp bắp nói.“Được, chuyện này ta tự sẽ phái người đi điều tra, nếu lời ngươi nói không đúng sự thật, hậu quả ngươi tự biết rõ.

Lui xuống đi!” Đế Tuấn trầm ngâm một lát, vẻ mặt cũng khôi phục lại bình tĩnh, đôi mắt hơi lạnh lẽo nhìn xuống tiểu yêu, lạnh lùng nói.“Vâng… Vâng… Đa tạ Bệ hạ.” Tiểu yêu vừa nghe Đế Tuấn nói, trong lòng run lên, liền vội vái lạy, lắp bắp nói, xong thân người run rẩy rời khỏi đại điện.

“Chư vị, các ngươi nghĩ sao về chuyện này?” Đợi tiểu yêu kia rời đi, Đế Tuấn vuốt cằm, trầm giọng hỏi các Yêu Thánh phía dưới.

“Bệ hạ, thần cho rằng, chuyện này chúng ta hoàn toàn có thể phái người đi dò xét một phen, nếu đúng như lời y nói, vậy đương nhiên là kết quả tốt nhất.

Nhưng nếu không đúng, cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn, nhân tộc thì giết đã giết rồi, chẳng lẽ dám đến Thiên Đình ta gây sự sao.” Bạch Trạch tiến lên, chắp tay với Đế Tuấn, chậm rãi nói, trên mặt hiện lên một tia nụ cười khinh thường.

“Ừm, lời khanh nói cũng giống như ý ta, nếu đã như vậy, Kế Mông, ngươi tự mình dẫn vài người đi điều tra một phen, chuyện này vô cùng trọng đại, nhất định phải làm rõ tính chân thực của sự việc!” Đế Tuấn nghe Bạch Trạch nói, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng, gật đầu, sau đó hạ lệnh cho Kế Mông.Kế Mông lĩnh mệnh xong, lập tức

động thân rời khỏi đại điện.Chuyện Đế Tuấn và mọi người đang thương nghị là từ trước khi Ôn Vũ bế quan, lúc đó Ôn Vũ đang chuyển hóa năng lượng trong Hồng Hoang, vì điều này mà Hồng Hoang lòng người hoảng sợ, nên Vu, Yêu, Nhân tam tộc đều phái người đến Hồng Hoang điều tra.Nhưng không may mắn là, Vu, Yêu, Nhân tam tộc không biết vì sao lại va chạm với nhau, vì người Nhân tộc thực lực yếu kém, căn bản không phải đối thủ của người Vu Yêu hai tộc, cho nên là tộc đầu tiên bị người Yêu tộc tiêu diệt.Sau khi người Nhân tộc bị tiêu diệt, Vu Yêu hai tộc cũng giao chiến với nhau, nhưng điều khiến người ta bất ngờ là, Vu tộc vốn có nhục thân cường hãn, lần này lại bị thanh kiếm trong tay người Yêu tộc dễ dàng phá vỡ nhục thân, tựa như giấy hồ vậy.Yêu tộc vừa phát hiện ra điều này, tự nhiên vô cùng phấn khởi, người đã phá vỡ nhục thân Vu tộc lui sang một bên, sau khi điều tra một phen sự dị thường trên lưỡi kiếm, cuối cùng đã phát hiện ra nguyên nhân là sau khi thanh kiếm này chém người Vu tộc, hồn phách của họ bị thần thông của người Yêu tộc nhiếp vào trong thân kiếm.Người Yêu tộc nhận được kết quả này vô cùng kinh ngạc, liền vội vàng thử lại lần nữa, cuối cùng một người Vu tộc khác lại bị thanh kiếm này đả thương, cuối cùng đã khiến các Yêu tộc xác nhận được sự việc này.Dưới sự dẫn dắt của vị Yêu tộc đó, các Vu tộc nhanh chóng bị tiêu diệt, nhưng bản thân y cũng vì có thanh kiếm này trong tay mà trở thành đối tượng bị các Vu tộc công kích, cuối cùng cùng với thanh kiếm đó bị một người Vu tộc khác tiêu diệt.Trong số những Yêu tộc sống sót có tiểu yêu đã báo cáo tình hình trong Lăng Tiêu Bảo Điện trước đó.Cho nên mới có cảnh tượng vừa rồi.Đối với Yêu tộc, trừ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là mối họa lớn trong lòng, thì nhục thân của Vu tộc cũng khiến các Yêu tộc đau đầu vô cùng.Lần này tin tức mà tiểu yêu kia mang về không hề tầm thường, liên quan đến bí mật có thể phá vỡ nhục thân cường hãn của Vu tộc, cho nên đương nhiên được Đế Tuấn và những người

khác vô cùng coi trọng.Chỉ cần chuyện này là thật, vậy thì cán cân chiến thắng trong Vu Yêu Đại Chiến có khả năng sẽ nghiêng về phía Yêu tộc.Một tháng sau, Đế Tuấn và những người khác lại tụ tập một chỗ, chỉ có điều lần này trên mặt tất cả người Yêu tộc đều mang theo nụ cười hưng phấn tột độ.

Bởi vì sau khi Kế Mông trở về, đã tại chỗ tuyên bố chuyện mà tiểu yêu kia nói là thật.

"Không ngờ chuyện này là thật, nếu đã như vậy, Yêu tộc ta còn lo gì không thắng lợi.

Chương 189

Chỉ có điều nhục thân của Tổ Vu khác với người Vu tộc bình thường, nhục thân của họ không phải một hai điểm hồn phách là có thể phá vỡ được." Đế Tuấn sau khi biết hồn phách Nhân tộc quả thực có thể phá vỡ nhục thân Vu tộc, trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng sau khi bình tĩnh lại, y lại nghĩ đến một điểm mấu chốt.Nhục thân của Tổ Vu có cấp bậc Chuẩn Thánh, muốn đánh phá thì chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng, một chút hồn phách Nhân tộc này, có lẽ trên người họ căn bản không có tác dụng gì.

"Bệ hạ, điểm này lão thần cũng đã nghĩ tới, nhưng không phải là không có cách giải quyết, vì đã biết hồn phách Nhân tộc có lực sát thương cực lớn đối với nhục thân Vu tộc, vậy thì đối với Tổ Vu cũng khẳng định có tác dụng, chỉ có điều là số lượng hồn phách nhiều hay ít mà thôi.

Nếu một người hồn phách không đủ, vậy mười người hay mấy chục người, cho đến khi những hồn phách này có thể phá vỡ nhục thân của họ thì thôi.

Ngoài ra, chúng ta có thể đặc biệt lợi dụng những hồn phách này chế tạo thành một thanh kiếm chuyên khắc chế nhục thân Tổ Vu, phát huy tối đa lực lượng hồn phách Nhân tộc." Bạch Trạch nghe Đế Tuấn nói xong, mắt chợt lóe tinh quang, lập tức hiểu ra điểm mấu chốt, trong đầu chợt lóe, liền có chủ ý, liền vội nói với Đế Tuấn.

"Ồ?

Thanh kiếm chuyên đồ sát Tổ Vu sao?" Đế Tuấn lẩm bẩm.Đế Tuấn nghe Bạch Trạch đề xuất kiến nghị, suy nghĩ một lát, ánh mắt dần dần sáng lên.Hiển nhiên, làm như vậy có lẽ thật sự có thể phá vỡ

nhục thân Tổ Vu.

"Chỉ có điều, Nhân tộc là chủng tộc do Nữ Oa nương nương tự mình sáng tạo, chúng ta cũng không thể trắng trợn vô cớ đồ sát Nhân tộc, huống hồ mấy vị Thánh Nhân khác e rằng cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu." Bạch Trạch thấy đôi mắt Đế Tuấn dần sáng lên, biết ý kiến của y đã khiến Đế Tuấn động lòng, tiếp đó y lại đưa ra một điểm mấu chốt khác, đó là nhất định phải đồ sát Nhân tộc, mới có thể có đủ hồn phách.

"Chuyện này ta sẽ đi nói chuyện với Oa Hoàng, liên quan đến sự hưng suy của Yêu tộc ta, tin rằng Oa Hoàng hẳn sẽ đồng ý, còn về phía các Thánh Nhân khác, ta cũng có thể đi thỉnh cầu họ một phen, nếu không thể được sự đồng ý, ta sẽ bí mật tiến hành!" Đế Tuấn nghe Bạch Trạch nói xong, trầm ngâm một lát rồi trong lòng đã có quyết định, liền nói.Oa Hoàng tuy là Thánh Nhân, nhưng là một thành viên của Yêu tộc, chắc chắn sẽ không nhìn Yêu tộc suy tàn, nếu đi thuyết phục, có lẽ có một chút khả năng.

Dù sao đây là mấu chốt quyết định Yêu tộc có thể thắng trong đại chiến hay không, cho dù Thánh Nhân không đồng ý Yêu tộc đồ sát Nhân tộc để thu thập hồn phách.Nhưng Đế Tuấn vẫn muốn làm chuyện này!Sau khi Đế Tuấn thương thảo xong chuyện này, lập tức động thân đi đến Oa Hoàng Cung để thỉnh cầu Nữ Oa.Trong Oa Hoàng Cung.

"Nương nương, ta biết Nhân tộc là do người sáng lập, có chút tình cảm với họ.

Nhưng chuyện này liên quan đến sự tồn vong của Yêu tộc, tin rằng Nương nương cũng biết lợi hại trong đó.

Huống hồ ta cũng sẽ không đồ sát toàn bộ Nhân tộc, chỉ cần thu đủ hồn phách sẽ lập tức dừng tay." Đế Tuấn sau khi vào Oa Hoàng Cung,

lập tức nói cho Nữ Oa biết chuyện hồn phách Nhân tộc có thể gây sát thương cực lớn cho nhục thân Vu tộc, đồng thời không ngừng nói với y về tầm quan trọng của việc này.“Ai, chuyện này ta sẽ không hỏi.

Nhưng không được làm tổn thương căn bản của Nhân tộc, tuy ta là Yêu tộc, nhưng Nhân tộc dù sao cũng là do ta sáng lập khi chứng đạo, cũng không thể để họ diệt tộc.” Nữ Oa thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng nói, Nhân tộc sẽ có đại kiếp này, dù thế nào cũng không thể tránh khỏi, cho nên mới đáp ứng thỉnh cầu của Đế Tuấn.Đế Tuấn sau khi được Nữ Oa khẳng định, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ, liền vội vã nói lời cảm tạ Nữ Oa, sau đó cáo từ rời đi.Rời khỏi Oa Hoàng Cung, Đế Tuấn với tâm trạng kích động, lại một lần nữa đi đến đạo trường của các vị Thánh Nhân khác, đầu tiên là đạo trường của Thái Thanh Lão Tử, Thủ Dương Sơn.Sau khi đến Thủ Dương Sơn, Đế Tuấn lập tức nhìn thấy bóng người đứng trên thềm đá bên ngoài Thủ Dương Sơn, liền vội vàng tiến lên.“Các hạ là Yêu Hoàng Đế Tuấn phải không, bần đạo là đệ tử của Thái Thanh Lão Tử Thánh Nhân, Huyền Đô, đặc biệt phụng mệnh gia sư chờ đợi ở đây.

Gia sư nói, sẽ không hỏi chuyện của Yêu tộc, mọi việc do ngươi định đoạt.” Huyền Đô đứng trên thềm đá thấy Đế Tuấn tiến lên, chậm rãi mở miệng nói.Đế Tuấn hạ xuống, đứng tại chỗ nhìn vị đệ tử được Lão Tử thu này, trong đôi mắt lóe lên một tia kỳ quái, liền hỏi: “Các hạ là Nhân tộc phải không, gia sư không nói cho ngươi biết nguyên do trong đó sao?”Huyền Đô nghe vậy, hơi ngẩn người, căn bản không hiểu ý của Đế Tuấn, nhưng với vẻ mặt bình hòa nói: “Không sai, ta quả thật là Nhân tộc, gia sư chỉ dặn dò ta vài câu, ngoài ra không nói gì nhiều.”Đế Tuấn nghe vậy, không nói nhiều, chỉ bảo Huyền Đô thay mình tạ ơn Thánh Nhân rồi rời khỏi nơi này.Lần này Đế Tuấn sau khi nhận được sự đồng ý của Lão Tử, trong lòng vô cùng kích động, bởi vì lúc này đã được hai vị Thánh Nhân chấp thuận, trong đó có một vị

là thủ lĩnh của Bàn Cổ Tam Thanh.Vậy thì tiếp theo dễ làm rồi, Đế Tuấn thầm nghĩ.Trong khoảng thời gian tiếp theo, Đế Tuấn không ngừng đông bôn tây tẩu, thỉnh cầu các Thánh Nhân, Nguyên Thủy và Thông Thiên giữ thái độ giống như Lão Tử, khiến lòng tin của y đối với hành động lần này tăng thêm một phần nữa, cuối cùng y lại đi thỉnh cầu Sinh Tử Thánh Nhân.Chỉ có điều khi đến Địa Phủ tìm Sinh Tử Thánh Nhân, đối phương không tiếp kiến, thậm chí còn bị trực tiếp ngăn cản bên ngoài Địa Phủ.Đế Tuấn trong lòng biết, e rằng là ý của Hậu Thổ, nhưng đối phương thân là Thánh Nhân y lại không tiện phát tác, đành phải ở lại đây chờ đợi thêm một thời gian, không thể được Sinh Tử Thánh Nhân đồng ý, y liền rời khỏi nơi này.Chỉ có điều, khi Đế Tuấn rời đi, trong lòng lại cảm thấy hoảng sợ, bởi vì y không rõ ý của Sinh Tử Thánh Nhân, nhưng y nhanh chóng gạt bỏ mối lo ngại này, vì phía sau có bốn vị Thánh Nhân ủng hộ.Sau khi hạ quyết tâm, Đế Tuấn liền sắp xếp bố trí trong tộc, chuẩn bị phát động tấn công Nhân tộc.Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ chậm rãi mở mắt, y tỉnh lại từ việc tham ngộ pháp tắc chủ yếu là vì nhận được truyền âm của Sinh Tử Thánh Nhân.Ôn Vũ từ chỗ Sinh Tử Thánh Nhân biết được chuyện Đế Tuấn thỉnh cầu các Thánh Nhân, không khỏi khẽ nhíu mày, trong tay niệm chú, rõ ràng là đang thôi diễn.

"Ai, Nhân tộc đại kiếp này không thể tránh khỏi rồi, nhưng ta cũng sẽ không để Nhân tộc bị Yêu tộc đồ sát dễ dàng như vậy!" Ôn Vũ hai mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, thầm nghĩ trong lòng.Nói rồi, Ôn Vũ tay phải chậm rãi nâng lên, hai luồng kim quang hiện ra trước người, y niệm một đoạn, hóa thành những phù hiệu kỳ dị dung nhập vào hai luồng kim quang.Tiếp đó Ôn Vũ tay phải niệm pháp quyết, hai luồng kim quang lơ lửng trước người lập tức hóa thành hai con chim nhỏ màu vàng, linh động và khéo léo.Nhìn hai con chim nhỏ màu vàng, Ôn Vũ giãn mày, lẩm bẩm nói: "Lần này có thể giúp Nhân tộc được bao nhiêu lực thì tùy duyên vậy, đi đi!"Lời Ôn Vũ vừa dứt, hai con hỏa

điểu lập tức hóa thành hai luồng sáng, bay về phía Đông, chớp mắt đã biến mất trước mặt Ôn Vũ.Làm xong tất cả, Ôn Vũ lại nhắm mắt, chìm vào bế quan.Trong một đại điện của Tiên Đạo Cung Nhân tộc, năm bóng người đang tụ tập một chỗ, trong đó có ba nữ tử, hai nam tử, càng kỳ dị hơn, một người trong số họ trông giống một con khỉ.Chỉ thấy trước mặt họ đang lơ lửng một con chim nhỏ màu vàng, con chim này không ngừng vỗ cánh, không hề có ý mệt mỏi chút nào.

"Kim điểu Sư tôn truyền tin rồi, Sư huynh mau xem tin tức của Sư tôn đi." Một giọng nữ thanh thúy dễ nghe vang lên trong đại điện, nghe có vẻ hơi sốt ruột."Được, ta xem." Nghe lời nói của nữ tử này, nam tử dẫn đầu có dung mạo khá anh tuấn bất phàm khẽ cười nói.Năm người chính là các đệ tử của Ôn Vũ, Triệu Công Minh và những người khác.Ngay trước khi Ôn Vũ bế quan, y đã bảo năm đệ tử này đến Nhân tộc chờ lệnh bất cứ lúc nào, chim nhỏ màu vàng trước mặt họ đương nhiên chính là Kim Điểu truyền tin mà Ôn Vũ đã tạo ra trước đó để truyền tin.Triệu Công Minh nhìn Kim Điểu truyền tin phía trước, hít sâu một hơi, tay phải chậm rãi đưa ra, chạm vào đầu Kim Điểu.Khi chạm vào Kim Điểu, con chim này nổ tung, hóa thành vô số luồng sáng vàng rực rỡ, trong luồng sáng, từng đạo phù văn thần bí ẩn hiện, sau khi kim quang xoay tròn một vòng trong không trung, liền trực tiếp dung nhập vào mi tâm Triệu Công Minh.Cùng với những luồng sáng vàng này dung nhập, Triệu Công Minh chậm rãi nhắm mắt, chìm đắm trong tin tức của Đạo.Một lát sau, Triệu Công Minh mở mắt, chỉ có điều lúc này trên mặt y lộ ra vẻ kinh hãi."Sư huynh, Sư tôn nói gì trong tin tức vậy?" Mọi người lúc này đều đang nhìn Triệu Công Minh, khi thấy vẻ mặt như vậy của đối phương, đều ánh mắt ngưng lại, chỉ có Bích Tiêu trực tiếp hỏi Triệu Công Minh."Ai, xem đi!" Triệu Công Minh thở dài một tiếng, sau đó dùng tay chỉ vào mi tâm mình, bốn luồng sáng vàng từ mi tâm y bay ra, trực tiếp bay về phía bốn người kia.Bốn người không hề chống cự, để những luồng

sáng này tiến vào mi tâm mình, tiếp đó sau khi mọi người tiêu hóa xong nội dung trong đó, ai nấy đều vẻ mặt kinh hãi, giống hệt vẻ mặt của Triệu Công Minh trước đó.

Lúc này họ cuối cùng cũng biết vì sao Sư huynh của mình lại lộ ra vẻ mặt như vậy!

Trong kim điểu truyền tấn do Ôn Vũ phát ra, nội dung chính là: "Yêu tộc đã chỉnh hợp đại quân, sắp tức khắc tiến đánh Nhân tộc, mục đích là đồ sát Nhân tộc, đoạt lấy nhân hồn phách.

Các ngươi cần phải bảo hộ Nhân tộc trên tiền đề đảm bảo an toàn cho bản thân, còn việc có thể bảo hộ được bao nhiêu thì tùy duyên.

Ngoài ra, ta cũng đã truyền tin cho Nhân tộc Tứ Tổ, chắc hẳn lúc này họ đã nhận được tin tức và đang tập kết đại quân Nhân tộc.

Nếu gặp nguy hiểm, khi đó có thể tìm đến Nhân tộc Đệ Tứ Tổ Nhan Vũ thị, với thực lực của người ấy, muốn bảo vệ các ngươi chắc hẳn không quá khó khăn." Lúc này, trên mặt năm người đệ tử đều hiện vẻ ngưng trọng.

Kể từ khi bái sư, họ vẫn luôn an tâm đề thăng tu vi, chưa từng tham gia vào những trận đại chiến hỗn loạn như thế này, khiến tâm trạng không khỏi có chút căng thẳng.

Hơn nữa, điều khiến họ bất ngờ hơn là Yêu tộc lại đột nhiên phát động công kích nhằm vào Nhân tộc.

Từ trước đến nay, Nhân tộc và Yêu tộc cơ bản không hề có bất kỳ xung đột lợi ích nào, không giống như Vu tộc luôn đồng trú trên Hồng Hoang đại địa, đôi khi vẫn xảy ra va chạm.

Còn về lời sư tôn nói Yêu tộc thu thập hồn phách, đối với họ cũng không thể lý giải được duyên do.

"Sư huynh, huynh nghĩ sao?" Vô Chi Kỳ vốn luôn trầm ổn, đột

nhiên ngẩng đầu hỏi Triệu Công Minh.

"Sư tôn đã thông tri Nhân tộc Tứ Tổ, chắc hẳn họ cũng đã có đối sách.

Còn về chúng ta, cứ làm theo lời sư tôn dặn, tận lực bảo vệ thêm một ít Nhân tộc.

Sư tôn của ta chắc chắn sẽ không để ta dễ dàng vẫn lạc, nên mọi người cứ yên tâm đi." Triệu Công Minh sau khi suy nghĩ, mới từ từ nói.

Hiện giờ có sư tôn lệnh tại thân, đương nhiên chỉ có thể hành sự theo lệnh.

Mặc dù tu vi đã đạt Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng nếu gặp phải Yêu Thánh Đại La Kim Tiên, vẫn không địch nổi.

Song trong lòng hắn cũng tin tưởng rằng, Ôn Vũ nhất định sẽ âm thầm bảo hộ họ.

"Lời sư huynh nói không sai, chúng ta hiện tại không cần quá lo lắng.

Tuy Yêu tộc có không ít Yêu Thánh, nhưng cũng không phải chúng ta dễ dàng đụng phải.

Các tu sĩ cao cấp trong Nhân tộc tự nhiên sẽ không dễ dàng để Yêu tộc đồ sát Nhân tộc.

Vì vậy, chúng ta chỉ cần ưu tiên bảo hộ an toàn cho bản thân, sau đó thừa cơ ra tay cứu Nhân tộc là được.

Còn việc chúng ta có thể cứu được bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu, sư tôn cũng không hề yêu cầu chúng ta nhất định phải cứu được bao nhiêu người." Lúc này, giọng Vân Tiêu truyền đến, giống như một liều thuốc an thần mạnh mẽ, khiến Bích Tiêu và những người khác an

tâm không ít.

Vân Tiêu, với tư cách là nhị sư tỷ, trong thời khắc này đã thể hiện trọn vẹn sự trí tuệ cũng như dáng vẻ của một người sư tỷ.

Sau khi chúng nhân thương nghị, không nói thêm gì nữa, mà an tâm điều chỉnh trạng thái, để tự thân đạt đến cảnh giới tối ưu.

Trong Nhân tộc Tổ Điện, Nhân tộc Tứ Tổ, từ chỗ Nhan Vũ thị nhận được tin tức, nên đã tụ tập tại đây ngay lập tức.

Chương 190

“Tứ đệ, không biết tin tức này đệ lấy từ đâu, có chính xác không?” Toại Nhân thị vẻ mặt đầy ưu sầu.

Lúc nghe tin từ Nhan Vũ thị, mấy vị tổ đã không khỏi lo lắng.

Nhân tộc hiện tại đang phát triển phồn vinh, nhưng lại đứng trước ngưỡng cửa bị Yêu tộc tấn công.

“Tin tức tuyệt đối chính xác.

Ngay khi nhận được tin, ta đã đi đến gần Thiên Đình để thăm dò, Yêu tộc đích xác đang tập kết đại quân.

Còn tin tức trong tay ta là do Huyết Văn Thánh Nhân truyền lại.” Nhan Vũ thị sắc mặt nghiêm túc nói.

“Huyết Văn Thánh Nhân truyền tin sao?

Xem ra tin tức này chín phần mười là thật rồi.

Hiện tại chúng ta cũng phải nhanh chóng chỉnh hợp đại quân Nhân tộc, để chống đỡ sự xung kích của Yêu tộc.” Toại Nhân thị nghe Nhan Vũ thị nói xong, kinh hô một tiếng.

Mặc dù có chút khó hiểu tại sao Huyết Văn Thánh Nhân lại truyền tin này cho họ, nhưng hiện tại cũng không phải lúc để truy cứu, nên không đề cập đến chuyện này.

“Không sai, Nhân tộc chúng ta cũng không dễ bị bắt nạt.

Giờ đây chính là lúc khảo nghiệm thực lực của hai cung Nhân tộc ta.

Nếu Yêu tộc muốn đồ sát Nhân tộc ta, vậy thì chúng ta cũng không thể để chúng được yên.

Đại ca, mau hạ lệnh đi!" Truy Y thị vốn ôn hòa cũng chen lời vào lúc này, hiển nhiên có chút phẫn nộ trước hành động của Yêu tộc.

Toại Nhân thị nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ trịnh trọng, gật đầu, lập tức hạ lệnh, khiến người Nhân tộc nhanh chóng tập kết để đối kháng Yêu tộc.

Còn những người trong hai cung cũng cùng một lúc nhận được tin tức.

Nửa tháng sau, đại quân Yêu tộc cuối cùng cũng hội tụ bên bờ Đông Hải, đối diện với đại quân Nhân tộc đã sớm mai phục sẵn ở đó.

Đứng ở hàng đầu của đại quân Yêu tộc chính là bào đệ của Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Còn bản thân Đế Tuấn thì không tự mình ra mặt, hắn cho rằng Nhân tộc chỉ là một chủng tộc yếu kém, có một mình Thái Nhất là đủ rồi.

Đứng sau Thái Nhất là mười vị Yêu Thánh, mỗi người đều thân hình khôi ngô, tướng mạo kỳ hình quái trạng.

Sau mười Đại Yêu Thánh thì là một trăm cường giả Yêu tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, họ chính là lực lượng trung lưu trong trận đại chiến này, tác dụng thậm chí còn mạnh hơn Đại La Kim Tiên.

Dù sao, Đại La Kim Tiên là lực lượng chiến đấu cao cấp, tự nhiên sẽ đối phó với các tu sĩ cao cấp trong Nhân tộc.

Thái Nhất nhìn đội quân Nhân tộc chỉnh tề phía trước, hai mắt lạnh lẽo, trong lòng càng lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn không ngờ Nhân tộc lại nhận được tin tức, lại còn tập kết đại quân hòng chống đối hắn.

Kế hoạch ban đầu là đánh úp Nhân tộc một cách bất ngờ, đợi khi

Nhân tộc phản ứng thì hắn đã thu thập đủ hồn phách rồi ung dung rời đi.

Nhưng hiện tại, hiển nhiên không thể dễ dàng như vậy.

Bốn người đứng đầu đối diện đều là những tồn tại cấp Chuẩn Thánh, trong đó thậm chí có một người có tu vi tương đương với hắn.

Thực lực như vậy khiến Thái Nhất không khỏi có chút kinh tâm, Nhân tộc không tiếng động mà phát triển đến trình độ này, thực sự có chút kinh hãi người.

Bên quân Nhân tộc, bốn vị Nhân tộc Tứ Tổ tự nhiên đứng ở hàng đầu, còn các đệ tử của Ôn Vũ thì ẩn thân trong trận doanh tiên cung phía sau, với tư cách là giáo quan tiên cung.

Mấy năm nay, Nhân tộc Tứ Tổ, dưới sự giúp đỡ của Nhan Vũ thị, đã đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ, cho dù đối mặt với cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng có thể đối địch một hai.

Nhan Vũ thị, chấp niệm phân thân của Ôn Vũ, sau khi tham ngộ Võ Kinh, tu vi càng trực tiếp đạt Chuẩn Thánh trung kỳ, đứng cùng cấp bậc với Thái Nhất hiện tại.

Bốn vị Nhân tộc Tiên Tổ nhìn đại quân Yêu tộc đen kịt phía trước, sắc mặt có chút khó coi.

Nhân tộc phát triển thời gian còn ngắn, cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên hiện tại chỉ có vài người ít ỏi, mấy vị tổ đã phải tốn rất nhiều tâm tư mới giúp họ đột phá được.

Tuy nhiên, cường giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên lại có không ít, đủ gần trăm người.

So với đội hình Yêu tộc, có lẽ không sánh bằng đối phương về lực lượng chiến đấu cao cấp, nhưng về lực lượng trung hạ cấp thì cũng tương đương.

Khuyết điểm duy nhất có lẽ là nhục thân Nhân tộc so với Yêu tộc có phần yếu kém hơn.

Thái Nhất không giao lưu với người Nhân tộc, mà trực tiếp hạ lệnh cho Yêu tộc phát động xung kích.

Đối với những người Nhân tộc này, điều thực sự khiến hắn quan tâm chỉ có vị tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ kia.

Thấy đại quân Yêu tộc xông về phía đại quân Nhân tộc, Toại Nhân thị hai mắt lạnh băng, cũng lập tức hạ lệnh xuất kích nghênh địch, bản thân thì xông thẳng vào chiến đoàn Yêu Thánh cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Còn phía Thái Nhất, Nhan Vũ thị đã chỉ định hắn đối phó, nên cũng không để ý.

Chương 191

Trong khoảnh khắc, hai quân giao chiến, tiếng chém giết và tiếng binh khí va chạm ầm ĩ bùng nổ.

Chỉ trong một đợt chạm trán, hai tộc đã có hàng vạn người tử vong.

Toại Nhân thị xông vào chiến đoàn Yêu Thánh, Hữu Sào thị và Truy Y thị cũng lập tức theo sau.

Thái Nhất thấy vậy không ngăn cản, bởi vì trước mặt hắn đứng một thân ảnh, chính là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ Nhan Vũ thị, người khiến hắn có chút bất ngờ.

"Hãy để ta lĩnh giáo năng lực của Đông Hoàng Yêu tộc đi!" Nhan Vũ thị tay trái đặt sau lưng, tay phải đưa ra phía trước, một thế quyền thức hiện ra trên thân hắn.

Thái Nhất thấy vậy, không nói lời nào, chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Chung, đặt lên đỉnh đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười khinh miệt.

Đông!

Một tiếng chuông vang dữ dội từ Hỗn Độn Chung phát ra, khiến toàn bộ chiến trường chấn động.

Tất cả những người đang giao chiến phía dưới, bất kể là Yêu tộc hay Nhân tộc, thân thể đều không ngừng run rẩy, khí huyết cuồn cuộn không ngừng, suýt chút nữa khiến mọi người ngã quỵ.

Những người có tu vi yếu hơn thậm chí trực tiếp ngất xỉu.

Từ Hỗn Độn Chung, từng tầng gợn sóng lan tỏa ra, lan về phía Nhan Vũ thị.

Nơi nào nó đi qua, thời không đều ngưng kết, không chút sức sống.

Nhan Vũ thị thấy vậy, lớn tiếng quát, toàn thân khí huyết không ngừng tuôn trào, đỏ tươi như sông, khủng bố đến mức đó.

Khí huyết này vừa nhập vào không khí, lập tức phát ra từng trận bạo minh, sau đó hoàn toàn tan rã, hóa thành màn trời huyết vụ, bao phủ toàn bộ Nhan Vũ thị.

Tay phải lật một cái, một quyển sách có vỏ ngoài đen như mực, trên đó hiện lên nhiều đạo văn màu vàng, phù hiện trong tay hắn.

Hai chữ "Võ Kinh" trên trang bìa như có linh tính, phát ra tiếng khẽ ngân.

Trên Võ Kinh, một trận võ đạo kim quang phiêu tán ra, rơi lên thân Nhan Vũ thị đang bị huyết vụ bao phủ.

Sau đó thấy những huyết vụ vốn có, dưới ánh chiếu của võ đạo kim quang, phát ra huỳnh quang vàng đỏ nhàn nhạt, từ từ tụ tập trên thân thể Nhan Vũ thị.

Chẳng mấy chốc, trên thân Nhan Vũ thị xuất hiện một bộ áo giáp vàng đỏ lấp lánh như ngọc thạch.

Đây chính là một thủ đoạn hoàn toàn mới do Nhan Vũ thị dung hợp giữa Huyết Khí Áo Giáp và Võ Đạo Kim Thân của Ôn Vũ mà hình thành, lực công kích và lực phòng ngự của nó đều vượt trên Huyết Khí Áo Giáp.

Lúc này, gợn sóng lan tỏa từ Hỗn Độn Chung đã đến trước mặt Nhan Vũ thị.

Chỉ thấy Nhan Vũ thị tay phải ném ra, đặt Võ Kinh lên đỉnh đầu, thần sắc từ tốn, không hề hoảng sợ.

Hắn đưa hai tay ra, nắm chặt song quyền, không né tránh, đột nhiên đánh tới gợn sóng có thể ngưng trệ thời không kia.

Trên song quyền trái hiện lên hư ảnh một con hổ to lớn, trên quyền phải thì là một con cự long toàn thân lấp lánh huyễn quang màu xanh, trợn mắt giận dữ.

Sau khi song quyền đánh ra, tiếng gầm thét của một rồng một hổ vang vọng trời đất, hai đạo quyền ấn khổng lồ xông ra, trực tiếp oanh kích vào gợn sóng.

Đó chính là Long Hổ Kình mà Nhan Vũ thị lĩnh ngộ được khi tham ngộ Võ Kinh!

Đột nhiên, thời không vốn đang tĩnh lặng, dưới hai đạo quyền ấn khổng lồ kia trực tiếp rút lui như thủy triều, chồng chất lên nhau.

Đạo gợn sóng kia lại hoàn toàn không thể chống đỡ được sự xung kích của hai đạo quyền ấn khổng lồ, hoàn toàn nứt vỡ, ngay cả không gian xung quanh chồng chất lên nhau cũng như mặt gương hoàn toàn chấn nát.

Quyền ấn không hề dừng lại, vẫn khí thế như hồng, hóa thành một rồng một hổ, mạnh mẽ xông thẳng về phía Thái Nhất.

Thái Nhất thấy vậy, đồng tử co rút, không ngờ thực lực của Nhan Vũ thị lại mạnh đến vậy, dễ dàng phá giải công kích phát ra từ Hỗn Độn Chung bằng hai quyền, khí thế không giảm mà xông về phía hắn.

Chỉ thấy Thái Nhất phản ứng cũng không chậm, Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu hắn, lại một lần nữa phát ra một tiếng chuông vang vọng trời cao, một cỗ vĩ lực vô hình từ đó bùng phát ra, với tốc độ cực nhanh quét về phía hai đạo quyền ấn.

Lực lượng đảo ngược âm dương trên Hỗn Độn Chung có thể trực tiếp dập tắt sức mạnh cường đại từ hư không.

Sau hai tiếng Hỗn Độn Chung, trên mặt Thái Nhất lộ ra một nụ cười đắc ý, hắn muốn xem khi hai đạo quyền ấn bị dập tắt trực tiếp, trên mặt Nhan Vũ thị sẽ lộ ra biểu cảm gì.

Chỉ là, nằm ngoài dự liệu của Thái Nhất, hai đạo quyền ấn dưới vĩ lực vô hình, chấn động một lát, sau khi quang mang trên đó mờ đi một chút, không còn bất kỳ biến hóa nào nữa, ngược lại vĩ lực vô hình kia lại tan biến không còn dấu vết!

"Sao có thể!" Lúc này, Thái Nhất nhìn hai đạo quyền ấn khổng lồ đang đến gần ngay trước mắt, lập tức kinh hô, sắc mặt trầm xuống, trở nên vô cùng khó coi.

Thái Nhất vung tay, Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu liền gầm rú hạ xuống, chắn trước người Thái Nhất.

Ngay sau đó, hai đạo quyền ấn khổng lồ cuối cùng cũng ập đến, mạnh mẽ oanh kích vào Hỗn Độn Chung, bùng phát từng trận tiếng chuông vang.

Năng lượng hủy thiên diệt địa quét ra khắp nơi, tàn phá Hồng Hoang đại địa.

Toàn bộ trời đất không ngừng chấn động, phát ra tiếng "rắc rắc rắc".

Những người đang giao chiến ở phía dưới, cảm nhận được xung kích ập đến, đều bị thổi bay ngược ra, ngã xuống đất, rên rỉ không ngừng.

Chương 192

Toại Nhân thị và những người đang giao thủ với Yêu Thánh cảm nhận được cỗ lực lượng cường đại này, không khỏi nhìn nhau một cái, trong lòng có chút kinh hãi, không ngờ Tứ đệ lại cường đại đến cảnh giới này.

Trên không trung, Thái Nhất ẩn mình sau Hỗn Độn Chung, sắc mặt có chút tái nhợt, hắn không ngờ hai quyền mà đối phương đánh ra, sau hai tiếng chuông của Hỗn Độn Chung, lại có thể bùng phát ra thanh thế khủng bố như vậy, suýt chút nữa đã không phòng thủ được!

Thái Nhất nhìn Nhan Vũ thị với vẻ mặt ung dung, sắc mặt trở nên khó coi.

Hắn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy lúc này đại quân Yêu tộc và đại quân Nhân tộc vẫn đang chém giết, song phương đã có hàng trăm vạn người chết, phía Yêu tộc thậm chí số người chết còn nhiều hơn một chút.

Trong chiến trường, có năm thân ảnh không ngừng lóe lên, mỗi lần lóe lên đều có thể giết chết không ít Yêu tộc, đồng thời mang theo vài tu sĩ Nhân tộc, rồi bay về phía sau Nhân tộc, tốc độ cực nhanh, động tác cũng vô cùng ẩn mật.

Thấy năm người này, Thái Nhất trong lòng như bị chùy nặng đánh vào, cuối cùng cũng biết vì sao Yêu tộc thương vong lại nghiêm trọng như vậy, hóa ra năm tu sĩ có tu vi không yếu này đang vừa đánh giết Yêu tộc vừa cứu trợ Nhân tộc xung quanh!

Ánh mắt Thái Nhất chăm chú nhìn năm người, đột nhiên tâm thần chấn động, phát hiện trong số đó có bốn người hình như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Nhan Vũ thị tự nhiên cũng phát hiện ra năm thân ảnh kia, không khỏi mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, năm đệ tử của Ôn Vũ thật thú vị.

Ánh mắt hắn quay lại, một lần nữa rơi vào trên người Thái Nhất, phát hiện lúc này Thái Nhất không chú ý đến hắn, mà đang nhìn vào một cái bình nhỏ màu đen trong lòng bàn tay.

Thấy cái bình nhỏ màu đen này, đồng tử Nhan Vũ thị co rút, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng linh hồn bàng bạc trên đó, sau đó ánh mắt lóe lên, nhìn xuống phía dưới, phát hiện những điểm sáng bốc ra từ người Nhân tộc đã chết trên đại địa trực tiếp bay về phía cái bình nhỏ màu đen.

"Quả nhiên là khí cụ thu thập linh hồn!" Nhan Vũ thị thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, ánh mắt Thái Nhất cũng rời khỏi cái bình nhỏ, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hiện tại, hồn phách trong bình mới chỉ thu thập được khoảng một nửa, còn thiếu vài trăm vạn hồn phách sinh linh Nhân tộc.

Nhưng tình trạng hiện tại căn bản không cho phép lạc quan, Yêu tộc trong trận đại chiến này cũng đã tổn thất rất nhiều, thậm chí một vị Yêu Thánh trong đó cũng đã vẫn lạc dưới tay Toại Nhân thị.

Còn chưa kể đến hàng triệu Yêu tộc cấp thấp.

Thái Nhất trong lòng quyết đoán, tay kết pháp quyết, Hỗn Độn Chung phía trước trực tiếp đập về phía nơi Nhân tộc quần tụ dày đặc.

Nhan Vũ thị, đồng tử co rút, lớn tiếng quát: "Thái Nhất, ngươi lại dám phóng túng như vậy!" Đồng thời, thân ảnh hắn lóe lên, trực tiếp xông thẳng về phía Hỗn Độn Chung đang rơi xuống, cuối cùng tại thời khắc Hỗn Độn Chung sắp chạm đất, hắn chắn trước nó, hai cánh tay

mạnh mẽ đẩy ra, chống vào vách chuông của Hỗn Độn Chung.

Oanh!

Một tiếng nổ trầm muộn bùng phát, chỉ thấy đại địa phía dưới Nhan Vũ thị hoàn toàn vỡ nát, đá vụn bay tứ tung, để lộ ra một cái hố sâu hình tròn rộng trăm dặm.

Bản thân Nhan Vũ thị thì không ngừng chống đỡ áp lực hạ xuống của Hỗn Độn Chung, không ngừng lùi xuống.

Nhan Vũ thị quay đầu lại lớn tiếng quát về phía Nhân tộc phía dưới: "Mau chóng rời khỏi đây!" Sau đó hai cánh tay lại một lần nữa dùng sức, tiếng gầm thét của long hổ lại vang lên, vật thể hạ xuống kia dường như bị chặn đứng một cách cứng rắn, từng đợt sóng xung kích đáng sợ từ giữa hai bên bùng phát ra, nhất thời cuồng phong gào thét, năng lượng tứ tán.

Thái Nhất thấy vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng, thân hình chợt động, toàn thân phát ra kim quang chói mắt.

Kim quang này như sóng nước không ngừng dũng động, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, đó là một loại hỏa diễm màu vàng, không ngừng vũ động.

Thái Nhất bùng phát ra chính là Thái Dương Chân Hỏa, sau khi cười lạnh một tiếng, thân ảnh trực tiếp xông về phía sau lưng Nhan Vũ thị, đồng thời một chưởng vỗ ra, trực tiếp đánh vào lưng Nhan Vũ thị.

Điều khiến Thái Nhất kinh ngạc phẫn nộ là, phía sau Nhan Vũ thị không biết từ khi nào lại phù hiện ra một hư ảnh Huyền Vũ khổng lồ, hư ảnh này đang nghiêm nghiêm thực thực bao bọc Nhan Vũ thị bên trong.

Lúc này, chưởng của Thái Nhất đang đánh vào mai rùa của Huyền

Vũ, bùng phát ra từng trận huyễn quang đen kịt.

Kim sắc hỏa diễm và huyễn quang đen kịt không ngừng giao chức vào nhau, vậy mà lại chặn đứng được sự tấn công của hỏa diễm, không để lọt chút nào.

Nhìn thấy cảnh này, Thái Nhất trong lòng không khỏi kinh hãi vô cùng.

Thái Dương Chân Hỏa của hắn hầu như không gì không đốt được, nhưng giờ đây lại không làm gì được hư ảnh Huyền Vũ phía sau đối phương.

Nhan Vũ thị không nhìn biểu cảm của hắn, hai tay bùng phát ra một cỗ sức mạnh vô địch, trực tiếp đẩy về phía trước, Hỗn Độn Chung lập tức bị đẩy bay đi.

Ngay sau đó, Nhan Vũ thị xoay người, trên người hắn hiện ra một con đại điểu đỏ rực, kêu lên một tiếng trong trẻo, sau đó chìm vào trong quyền phải của hắn.

Trên quyền phải của hắn, bên cạnh hư ảnh cự long màu xanh lại một lần nữa phù hiện ra một con đại điểu đỏ rực.

Trong khoảnh khắc, trên song quyền, hư ảnh hai dị thú lập tức sáng rực, bùng phát ra tiếng Long Phượng Trình Tường, hai đạo hư ảnh không ngừng bay lượn trên không trung.

Nhan Vũ thị thấy vậy, trực tiếp dùng quyền phải đánh về phía Thái Nhất, hư ảnh long phượng trên không trung cũng trong nháy mắt mạnh mẽ lao xuống, xông về phía Thái Nhất.

Thái Nhất thấy vậy, đồng tử co rút, cảm nhận được một cỗ sức mạnh khủng bố khiến hắn cũng phải run rẩy trên nắm đấm của đối phương.

Nhưng lúc này lại không dung bất kỳ chút trì hoãn nào, hắn thu tay

phải lại, hai cánh tay liền giáng xuống quyền đầu của Nhan Vũ thị.

Nhan Vũ thị thấy vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng, quyền phải mang theo tiếng gió lạnh lẽo, chấn vỡ không gian, trực tiếp đánh vào hai chưởng của Thái Nhất.

Thái Nhất nhìn biểu cảm trên mặt đối phương, thầm kêu một tiếng không ổn, nhưng đã muộn, quyền đầu của đối phương đã đánh vào chưởng của hắn.

Oanh!

Kim sắc liệt diễm và thần quang hai màu đỏ xanh giao chức vào nhau, chiếu sáng toàn bộ bầu trời thành màu thất thải.

Chương 193

Thái Nhất sau khi chịu một kích này, cả người bị đánh bay ngược ra, trong không trung phun ra một ngụm nghịch huyết, nặng nề rơi xuống đại địa, tạo ra một cái hố sâu như vực thẳm.

Sau khi đánh xong một kích, Nhan Vũ thị cả người đều có chút hư thoát, khi đứng vững cũng có chút lảo đảo, hiển nhiên tiêu hao cực lớn.

Mấy loại công kích này đều xuất phát từ Võ Kinh, tên là Tứ Tượng Chân Linh Kình, có thể tập hợp lực lượng của Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ Tứ Tượng vào một thân, mượn đó phát huy ra thần lực Tứ Tượng, dùng để đối địch.

Loại lực lượng Tứ Tượng này là một tồn tại cực kỳ đặc thù, không thuộc về Ngũ Hành cũng không giống Lục Đạo, trong trời đất giống như thánh lực, phi thường thần kỳ.

Không phải Nhan Vũ thị có thể mượn lực Tứ Tượng để đối địch Thánh Nhân, loại sức mạnh này tuy mạnh mẽ, nhưng tu vi bản thân Nhan Vũ thị lại chưa đạt Thánh cảnh, đối kháng Thánh Nhân hiển nhiên không thể.

Hơn nữa, loại lực lượng Tứ Tượng này có gánh nặng cực lớn đối với thân thể.

Mỗi khi tăng thêm một tượng lực lượng, sẽ mang lại áp lực cực lớn cho thân thể.

Nếu không có thể phách cường đại, thi triển lực lượng Tứ Tượng thậm chí có thể nổ tung thân thể mà chết, có thể thấy sự bá đạo của loại lực lượng Tứ Tượng này.

May mắn thay, Nhan Vũ thị có song trọng gia trì của Huyết Khí Áo Giáp và Võ Đạo Kim Thân, nên mới có thể chịu đựng được áp lực khủng bố khi Tứ Tượng cùng xuất hiện.

Lúc này, Thái Nhất bị Nhan Vũ thị đánh bay ra, từ trong hố sâu bay ra.

Đạo bào trên người hắn đã sớm rách nát không chịu nổi, toàn thân có rất nhiều vết máu, hai mắt đỏ ngầu, chết chóc nhìn chằm chằm Nhan Vũ thị.

Lúc này Thái Nhất trọng thương, nếu còn ở lại đây nữa, e rằng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Bởi vì trong số Yêu Thánh hắn mang theo, giờ chỉ còn lại sáu người, hiển nhiên trong lúc giao thủ với Nhan Vũ thị, lại có thêm ba người vẫn lạc.

Thái Nhất tuy nhìn ra trạng thái của Nhan Vũ thị hiện tại cũng không tốt, nhưng lại không khinh cử vọng động, hắn lật tay lấy ra bình nhỏ, nhìn một cái xong, trong lòng thầm thở phào một hơi, rồi từ từ đứng thẳng người, lớn tiếng quát về phía đám Yêu tộc: "Theo ta rút lui!" Sở dĩ hạ lệnh rút lui là bởi vì, mục đích ban đầu của chuyến đi này không phải là tử chiến với Nhân tộc, chỉ là hấp thu hồn phách Nhân tộc mà thôi.

Nhưng không ngờ cuối cùng lại lộ ra dấu vết thất bại, ít nhất Thái Nhất giao thủ với Nhan Vũ thị không chiếm được chút lợi lộc nào, cấp bậc Yêu Thánh cũng tổn thất bốn người.

Tuy Nhân tộc cũng tổn thất thảm trọng, nhưng so với dự tính ban đầu thì lại hoàn toàn khác.

Sau khi Thái Nhất hô rút lui, hắn nhìn sâu vào Nhan Vũ thị một cái rồi lập tức rời đi.

Những người Yêu tộc sau khi nhận lệnh rút lui cũng đều rút khỏi chiến trường, lũ lượt rút về phía Thiên Đình.

Toại Nhân thị thấy vậy, nhíu mày, nhưng không ngăn cản Yêu tộc rời đi, cũng không ra lệnh cho Nhân tộc truy kích.

Hắn hiểu đạo lý "cùng khấu mạc truy" (không truy kích kẻ thù đường cùng).

Cho dù đối phương không có hậu chiêu, nhưng Toại Nhân thị không muốn Nhân tộc lún sâu vào hiểm địa.

Dù sao chó cùng cũng cắn dậu, nếu Yêu tộc phản công liều chết, thì Nhân tộc lại sẽ phải chịu thương vong cực lớn, như vậy có chút được không bù mất!

Toại Nhân thị dẫn theo Hữu Sào thị và Truy Y thị đến bên cạnh Nhan Vũ thị.

Bốn người đứng cùng nhau, lặng lẽ nhìn bóng dáng đại quân Yêu tộc rời đi, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Trận đại chiến này tuy Yêu tộc rút lui, nhưng Nhân tộc cũng không thể nói là thắng lợi.

Cả hai bên đều thương vong thảm trọng.

Phía Nhân tộc đã có hàng chục triệu người chết, phía Yêu tộc cũng tương tự, nhưng xét về lực lượng chiến đấu cao tầng, Nhân tộc lại chiếm ưu thế.

Dù sao, bốn vị Yêu Thánh vẫn lạc, đối với Yêu tộc cũng là một tổn thất cực lớn.

Lúc này, trong hư không, một thân ảnh lặng lẽ nhìn tất cả, thở dài một tiếng xong, mới lẩm bẩm: "Xem ra kiếp nạn đã qua rồi.

May mắn là đã thông báo trước, nếu không tổn thất của Nhân tộc

còn lớn hơn.

Mà Yêu tộc lần này cũng đã phải trả cái giá không nhỏ, coi như là an ủi cho Nhân tộc đi!" Nói xong, thân ảnh kia biến mất tại chỗ, trước khi đi lại liếc nhìn năm thân ảnh vẫn đang bôn ba trong Nhân tộc.

Người này chính là Ôn Vũ ở Bồng Lai Tiên Đảo.

Là Thánh Nhân, hắn không tiện trực tiếp ra tay, dù sao chuyện này đã được Bàn Cổ Tam Thanh ngầm chấp thuận, tuy không sợ, nhưng nếu giao thủ với mấy người kia, cũng sẽ có không ít phiền phức.

Hơn nữa, mấy đệ tử biểu hiện đều không tệ, Ôn Vũ rất hài lòng về điều này.

Nhân tộc Tứ Tổ thấy bóng dáng Yêu tộc biến mất, thở phào một hơi xong, cũng dẫn Nhân tộc rút về bờ Đông Hải.

Vốn dĩ trong mắt Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác, Yêu tộc giành chiến thắng không hề có bất kỳ huyền niệm nào, dù sao thời gian tu hành của Nhân tộc còn ngắn, căn bản không thể sánh bằng Yêu tộc với truyền thừa vô số vạn năm.

Nhưng vào khoảnh khắc Thái Nhất và Nhan Vũ thị giao thủ, ánh mắt của tất cả Thánh Nhân đều chú ý đến nơi đây.

Khi phát hiện Thái Nhất bị Nhan Vũ thị áp đảo, tất cả đều kinh ngạc vạn phần.

Không những bị chấn động bởi tu vi của Nhan Vũ thị, mà hơn nữa chính là sự cường hoành của Võ Đạo khiến tất cả Thánh Nhân không khỏi kinh tâm, thậm chí còn mạnh hơn Tiên Đạo không ít.

Đặc biệt là Võ Đạo Kim Thân của Nhân tộc Đệ Tứ Tổ Nhan Vũ thị và lực lượng Tứ Tượng nguyên tự Võ Đạo nội, càng khiến người ta tai mắt sáng bừng.

Chương 194

Các cường giả của Võ Đạo cung trong Nhân tộc cũng đã xuất lực không ít, bùng phát ra chiến lực vượt xa cùng giai, có thể nói là khiến người Nhân tộc vô cùng phấn chấn.

Có thể nói, qua trận đại chiến hai tộc này, danh tiếng của Nhân tộc đã được đánh ra.

Tuy chỉ đối mặt với một phần nhỏ chiến lực của Yêu tộc, nhưng thực lực của Nhân tộc vẫn không thể xem thường.

Bởi vì chiến lực của Võ Đạo trong trận đại chiến này đã khiến mọi người mục sở thị, trong Nhân tộc càng trực tiếp dấy lên một trận hứng võ trào lưu, rất nhiều người đều muốn tu hành Võ Đạo.

Vì trận hứng võ trào lưu này, Nhân tộc Tứ Tổ cũng trong lòng an ủi không thôi, Võ Đạo cuối cùng cũng không mất mặt.

Giờ đây, bất kể là Võ Đạo cung hay Tinh Đạo cung, hay Nhân tộc phổ thông bên ngoài, đều đang không ngừng nỗ lực vì sự tu hành Võ Đạo.

Truyền thừa Võ Đạo của Nhân tộc cuối cùng cũng một lần nữa phát dương quang đại.

Thiên Đình Yêu tộc, Đế Tuấn cùng chư vị Yêu Thánh tề tụ một đường.

Nhưng lúc này, toàn bộ đại điện bên trong tràn ngập sự áp lực không nói nên lời, hoàn toàn là vì nguyên nhân trận đại chiến vừa rồi.

Đế Tuấn không thể ngờ được, hành động lần này của mình lại bị tiết lộ tin tức, càng không ngờ Nhân tộc những năm này không tiếng động phát triển, lại có thể tích lũy được chiến lực như vậy.

Không chỉ lực lượng mạnh mẽ của Võ Đạo, mà trong đó bốn vị Chuẩn Thánh, hầu như đều có thể so sánh với Tam Hoàng Nhất Sư (chỉ Tam Thanh và Dương Mi Lão Tổ).

Nếu không phải thời gian phát triển của Nhân tộc quá ngắn, e rằng thật sự có thể đối địch với hai tộc Vu Yêu.

"Thái Nhất, ngươi nghĩ sao về chuyện này?" Đế Tuấn tỉnh lại từ trầm tư, nói với Thái Nhất.

Thái Nhất đã đích thân trải qua chuyện này, có quyền phát ngôn nhất, nên Đế Tuấn muốn xem Thái Nhất nghĩ gì.

"Không thể không nói, thực lực của Nhân tộc lần này không thể xem thường.

Ta đối đầu với Nhan Vũ thị cũng không chiếm được chút lợi lộc nào, thậm chí còn bị đối phương áp đảo.

Nhưng ta cũng đã phát hiện ra khuyết điểm của đối phương.

Loại sức mạnh kỳ lạ của Nhan Vũ thị dường như gây gánh nặng cực lớn cho thân thể.

Sau khi đẩy lùi ta, cả người hắn dường như không còn bao nhiêu khí lực.

Võ Đạo có sự trợ giúp cực lớn cho việc tu luyện nhục thân, trong tình huống đó, Nhan Vũ thị vẫn có thể kiên trì, hiển nhiên việc tu luyện nhục thân của hắn đã đạt đến cảnh giới cực kỳ cao thâm.

So với Vu tộc, việc tu luyện của Nhan Vũ thị và những người khác không kém Tổ Vu Chi Thân bao nhiêu.

Lực lượng chiến đấu trung cấp cũng đặc biệt xuất sắc, những người tu luyện Võ Đạo có chiến lực vượt xa cùng giai không ít.

Nhưng may mắn là lần này số người tu luyện Võ Đạo có thành

tựu trong Nhân tộc không quá nhiều, nếu không tổn thất lần này không chỉ có chút ít như vậy." Thái Nhất, sau khi hít một hơi thật sâu mới nói như vậy.

Mặc dù lần này bị áp đảo, nhưng không thể phủ nhận Nhan Vũ thị đích xác phi thường cường đại.

Mặc dù trong lòng có chút không phục, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

"Bạch Trạch Yêu Thánh, ngươi có cảm thấy Nhân tộc có uy hiếp đối với Yêu tộc ta không?" Đế Tuấn nghe lời Thái Nhất nói xong, trầm ngâm một lát, rồi đặt ánh mắt lên người Bạch Trạch Yêu Thánh phía dưới.

Mặc dù trong lòng hắn đã có chút ý kiến, nhưng Bạch Trạch với tư cách là bộ óc của Yêu tộc, chắc chắn có thể nhìn ra nhiều điểm hơn.

Bạch Trạch nghe Đế Tuấn hỏi, vội vàng bước ra, sau đó cung kính nói: "Bệ hạ, lão thần cho rằng, hiện nay Nhân tộc vẫn chưa thể cấu thành uy hiếp đối với Yêu tộc ta, có những nguyên nhân sau đây.

Trước hết, tuy thực lực Võ Đạo của Nhân tộc mạnh hơn một chút so với người Tiên Đạo bình thường, nhưng độ khó tu hành của nó cũng lớn hơn không ít, cũng sẽ dẫn đến việc số lượng người tu luyện Võ Đạo có thành tựu yếu thế hơn.

Tuy không biết lần này Nhân tộc có phái toàn bộ người tu luyện Võ Đạo ra chiến trường hay không, nhưng Yêu tộc ta cũng chỉ phái ra một phần sáu chiến lực.

Mạnh yếu ra sao, nhìn một cái là biết. " "Thứ hai, Yêu tộc ta có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Có đại trận có thể đối địch với Thánh Nhân này, Nhân tộc làm sao

có thể kháng hành?

Trừ phi họ cũng có thể nắm giữ những đại trận như vậy, nhưng hiển nhiên, đó là một chuyện vô cùng khó khăn.

Ngoài ra, tuy Nhân tộc có số lượng đông đảo nhưng nhiều người đều là những kẻ tư chất không đủ, cũng có thể nói trong Nhân tộc đa số là phàm nhân, tu tiên hoặc tu võ giả không phải là số ít.

Với dân số của Yêu tộc ta, đủ để bao phủ.

Cuối cùng, nơi Nhân tộc tồn tại chính là Hồng Hoang đại địa.

Hồng Hoang đại địa là địa bàn của Vu tộc.

Nếu Nhân tộc cứ tiếp tục phát triển ổn định như vậy, thì sớm muộn cũng sẽ đối đầu với Vu tộc.

Những năm nay, tuy Nhân tộc và Vu tộc không bùng phát đại chiến, nhưng xích mích nhỏ cũng không ít.

Chương 195

Với tốc độ sinh sôi nảy nở của Nhân tộc, sớm muộn gì cũng sẽ đụng độ với Vu tộc.

Khi đó, Yêu tộc ta có thể ngồi thu ngư ông chi lợi rồi!" "Không sai, ta tuy không sợ Nhân tộc, nhưng cũng không thể buông lỏng cảnh giác đối với Nhân tộc.

Một khi Nhân tộc phát triển vượt quá dự liệu của ta, nhất định phải lập tức ngăn chặn, nếu không nhất định sẽ trở thành một uy hiếp lớn đối với tộc ta." Bạch Trạch hai mắt bắn ra một đạo kim quang, tay trái đặt sau lưng, tay phải vuốt bộ râu trắng, dáng vẻ thành trúc tại hung.

Nghe lời Bạch Trạch nói xong, không chỉ Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác cũng đều chìm vào trầm tư.

Lời của Bạch Trạch Yêu Thánh nói có lý có cứ, khiến mọi người căn bản không thể tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào.

"Ừm, Bạch Trạch Yêu Thánh nói có lý, Nhân tộc cũng nhất định phải có phòng bị.

Truyền lệnh xuống, phái người giám thị nhất cử nhất động của Nhân tộc, nếu có dị động kịp thời bẩm báo cho ta." Đế Tuấn gật đầu, lập tức hạ một đạo mệnh lệnh, sau đó tiếp lời: "Lần này Yêu tộc ta tuy tổn thất thảm trọng, nhưng may mắn là hồn phách Nhân tộc đã thu thập đủ, ta cũng có thể bắt đầu luyện chế Đồ Vu Kiếm." Nói xong, trên mặt Đế Tuấn hiếm hoi lộ ra một tia cười ý, đây cũng là một chút an ủi cuối cùng cho Yêu tộc, dù sao đã phải trả cái giá lớn như vậy, tổng phải có chút hồi báo mới đúng.

"Chúc mừng Bệ hạ, sau khi kiếm này chú thành, Yêu tộc ta nhất

định đại hưng!" Nghe lời Đế Tuấn nói, Bạch Trạch hai mắt sáng ngời, vội vàng lên tiếng nói.

Lời của Bạch Trạch vừa dứt, chư vị Yêu Thánh phía dưới đồng thanh lớn tiếng hô: "Yêu tộc đại hưng, Yêu tộc đại hưng!" Tiếng hô của tất cả Yêu Thánh chấn động màng nhĩ, toàn bộ đại điện không ngừng vang vọng tiếng hô hào của mọi người.

Đế Tuấn thấy vậy, trong hai mắt lóe lên quang mang chói mắt, trên mặt cũng bất giác lộ ra một nụ cười, trong lòng càng tràn đầy vô hạn kỳ vọng vào tương lai của Yêu tộc.

Khi Yêu tộc bắt đầu bắt tay vào luyện chế Đồ Vu Kiếm, trong Bàn Cổ Thần Điện của Vu tộc, chư vị Tổ Vu đang chau mày khổ sở tụ tập lại một chỗ.

Sau trận đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc, Vu tộc đã phải nhìn Nhân tộc bằng con mắt khác.

Trước đây Nhân tộc yếu kém, căn bản không để vào mắt.

Hiện tại, Nhân tộc dựa vào sức mạnh của mình để đánh lùi Yêu tộc, thực lực như vậy khiến họ vô cùng kinh ngạc, đồng thời càng thêm chấn động vì tốc độ phát triển của Nhân tộc.

Nhân tộc ra đời đến nay chưa đầy mấy ngàn năm, đã phát triển đến trình độ này, nếu cứ để họ phát triển tiếp, há chẳng phải cũng sẽ tạo thành uy hiếp đối với Vu tộc sao.

Hơn nữa, đối phương cũng giống như Vu tộc, sinh tồn trên Hồng Hoang đại địa.

Tuy hai tộc cách xa nhau khá nhiều, nhưng sớm muộn cũng có ngày đối mặt, khi đó mâu thuẫn giữa hai tộc nhất định sẽ bị kích hóa.

Vốn dĩ chỉ cần đối kháng với Yêu tộc, nhưng lại có thêm một Nhân tộc nữa ở bên cạnh, khiến Vu tộc như thể bị địch từ cả hai phía,

Nhân tộc càng giống như một cây kim đâm thẳng vào yết hầu.

"Đại ca không cần quá lo lắng, Nhân tộc mấy năm nay, thực lực phát triển nhanh chóng như vậy, nhưng cũng chưa thấy đối phương có bất kỳ động tác nào, hiển nhiên là họ hiểu rõ, hiện tại vẫn chưa thể đối kháng với chúng ta.

Nhất định sẽ tiếp tục trầm mặc xuống, âm thầm phát triển.

Nên tạm thời không cần lo lắng đối phương sẽ giao chiến với chúng ta.

Nếu hai tộc chúng ta giao chiến, Yêu tộc có thể ngồi hưởng lợi.

Tuy Yêu tộc ở xa Thiên Đình, nhưng lòng tham cũng rất thịnh, Đại ca phải biết rằng, tuyệt đối sẽ không để hai tộc chúng ta xảy ra hiện tượng thôn tính lẫn nhau, nhất định sẽ ra tay.

Nhân tộc tự nhiên sẽ không thể không biết, chỉ có Yêu tộc mới là mối họa lớn trong lòng ta, diệt Yêu tộc, Nhân tộc không giữ lại!" Chúc Cửu Âm thấy sắc mặt Đế Giang không được tốt lắm, trầm ngâm một lát xong, an ủi nói.

Hắn không chỉ là Yêu tộc Tổ Vu mà còn là nhị ca của chư vị Tổ Vu, tự nhiên cũng phải gánh vác trách nhiệm, không thể để cảm xúc của chư vị Tổ Vu xuống dốc.

Không chỉ Đế Giang, tất cả Tổ Vu nghe lời này xong, hai mắt dần dần khôi phục thần thái ngày xưa, trên mặt cũng trở nên tự tin.

Với tư cách Tổ Vu, há lại bị chút uy hiếp mà đánh bại!

"Nhị đệ nói có lý, chúng ta đã quá lo lắng.

Nhưng Nhân tộc cần phải được theo dõi, cần kịp thời nắm bắt động hướng của Nhân tộc, để có đối sách ứng phó." Đế Giang trầm ngâm một lát xong, mở miệng nói, sau đó hạ một mệnh lệnh giống hệt

Đế Tuấn.

Đến đây, Nhân tộc cuối cùng cũng bước vào tầm nhìn của hai tộc Vu Yêu, khiến hai tộc không thể không phòng bị Nhân tộc.

Trong Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ tĩnh tọa trên bồ đoàn, từ từ mở hai mắt.

Đại chiến Nhân Yêu không kéo dài quá lâu, việc tham ngộ pháp tắc tàn phiến cũng không có quá nhiều lĩnh ngộ, chưa đạt đến trình độ ngưng tụ pháp tắc chi liên.

Lần này hắn lựa chọn tham ngộ Ngũ Hành Pháp Tắc, Ngũ Hành Pháp Tắc là pháp tắc cơ sở trong Hồng Hoang, mỗi loại đều có chỗ độc đáo riêng.

Hiện tại, trong Ngộ Đạo Tháp, chỉ cần Ôn Vũ lĩnh ngộ được một loại pháp tắc, sẽ bố trí pháp tắc mới lĩnh ngộ đó vào trong Ngộ Đạo Tháp.

Ngộ Đạo Tháp có thể giúp người ta cảm ngộ pháp tắc tốt hơn, nhưng không phải ai cũng giống Ôn Vũ, có thể lĩnh ngộ nhiều pháp tắc như vậy.

Mỗi người đều có lực lượng pháp tắc thân hòa nhất, như Ôn Vũ giống với pháp tắc Thôn Phệ của bản nguyên, tất cả chúng sinh Hồng Hoang đều như vậy.

Điều Ôn Vũ muốn làm là để các đệ tử của mình tìm ra pháp tắc phù hợp nhất trong đó.

Làm như vậy, không chỉ có thể có ưu thế lớn hơn trong việc lĩnh ngộ pháp tắc, mà còn có thể đi xa hơn và thuận lợi hơn trên con đường tương lai.

Hiện tại, Ôn Vũ đang phân vân một chuyện, đó là có nên mở Ngộ Đạo Tháp, lợi dụng Ngộ Đạo Tháp để thu thập khí vận chúng sinh.

Vì sao?

Chương 196

Mở Ngộ Đạo Tháp giống như giáo hóa chúng sinh vậy, có thể không ngừng hội tụ khí vận.

Ngộ Đạo Tháp đối với sinh linh Hồng Hoang tuyệt đối là một cơ hội vô cùng khát khao.

Dù sao, nếu có pháp tắc trong Ngộ Đạo Tháp làm cơ sở tham ngộ, thì những cường giả bị kẹt ở Thái Ất Kim Tiên mà chưa thể ngưng tụ pháp tắc chi liên, sau khi tham ngộ có lẽ lại có khả năng đột phá Đại La Kim Tiên.

Loại chuyện này xét về ý nghĩa sâu xa hơn không chỉ giới hạn ở việc giáo hóa chúng sinh đơn giản như vậy, mà hơn thế nữa có lẽ là cung cấp cho sinh linh trong Hồng Hoang đại địa một cơ hội, một cơ hội để đi xa hơn!

Nhưng, nếu mở Ngộ Đạo Tháp, số lượng cường giả đột phá cảnh giới có lẽ sẽ rất nhiều.

Như vậy có lẽ sẽ làm xáo trộn kế hoạch của hắn.

Dù sao, thực lực của các đệ tử của hắn hiện tại cũng chưa đạt Đại La Kim Tiên.

Nếu mở Ngộ Đạo Tháp, các đệ tử của Bàn Cổ Tam Thanh cũng có thể mượn nó.

Làm như vậy chẳng phải sẽ gây thêm gánh nặng cho các đệ tử của hắn sao?

Vì những người đó đều sẽ phải giao phong!

Nghĩ đến đây, Ôn Vũ không khỏi lắc đầu, gạt bỏ ý nghĩ này.

Hiện tại mở Ngộ Đạo Tháp tuyệt đối không phải là một ý hay.

Có lẽ vào một khoảnh khắc nào đó trong tương lai, Ngộ Đạo Tháp lại có thể sừng sững trên Hồng Hoang, trở thành thánh địa tu luyện trong Hồng Hoang!

Không nghĩ thêm gì nữa, Ôn Vũ một lần nữa chìm đắm tâm thần vào việc tham ngộ pháp tắc tàn phiến.

Hiện tại hệ thống vẫn đang suy diễn, còn cần vài trăm năm nữa mới kết thúc quá trình suy diễn của nó.

Ngàn năm trôi qua, tất cả mọi thứ trên Hồng Hoang đại địa đều phát triển một cách có trật tự.

Trong đó Yêu tộc cũng cuối cùng đã chế tạo ra Đồ Vu Kiếm trong vòng ngàn năm đó.

Khi Đồ Vu Kiếm xuất thế, dị tượng kinh người đó đã làm kinh động tất cả các đại năng trong Hồng Hoang, ngay cả Ôn Vũ cũng bị những dị tượng bất thường đó làm cho tỉnh giấc.

Ngày hôm đó, trên đỉnh Bất Chu Sơn, những đám mây đen cuồn cuộn như tận thế che trời lấp đất, sát khí giữa trời đất dũng mãnh hội tụ về phía Thiên Đình.

Toàn bộ Bất Chu Sơn đen kịt một mảnh như một địa ngục, vô số ác quỷ phù hiện, khiến tất cả chúng sinh kinh hãi vạn phần.

Tuy nhiều đại năng đều có thể nhìn thấy dị tượng trên Bất Chu Sơn, nhưng về những gì xảy ra bên trong, lại không thể biết được.

Lúc đó thiên cơ không hiển lộ, như thể bị ai đó che đậy.

Nhưng cho dù vậy, tất cả mọi người đều nhận ra chuyện này không tầm thường.

Đặc biệt là chư vị Tổ Vu, vì dị tượng này xảy ra ở Thiên Đình, tự

nhiên họ hiểu rằng những dị tượng này là do người Yêu tộc tạo ra, chắc chắn là để đối phó với sát khí lớn.

Đối với điều này không thể không phòng bị.

Theo cách nghĩ của họ, Yêu tộc có thể làm gì đó không ngoài trận pháp và giải quyết nhục thân.

Vì vậy, các Tổ Vu cũng đã chuẩn bị nhiều đối sách về hai phương diện này.

Ngoài ra, ngàn năm này, Tổ Vu Hậu Nghệ thông qua huấn luyện liên tục và khắc nghiệt, cuối cùng đã có thể dễ dàng lợi dụng Đô Thiên Thần Sát Quyết để bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Hơn nữa, tất cả Tổ Vu trong ngàn năm qua cũng đã nhờ việc giáo đạo Hậu Nghệ mà có những đột phá mới trong Đô Thiên Thần Sát Quyết, thậm chí nhục thân cũng có những tiến bộ vượt bậc.

Đặc biệt là Đế Giang, tu vi càng đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhục thân càng cường hoành vô cùng, so với Chuẩn Thánh trung kỳ, khác biệt một trời một vực.

Còn các Tổ Vu khác, tuy cũng có tiến bộ, nhưng kém Đế Giang một chút.

Trong Bồng Lai Tiên Đảo, hệ thống đã suy diễn ra một trận pháp hoàn toàn mới từ hai trăm năm trước, đó là một loại trận pháp tên là Tru Tiên Tinh Thần Đồ Kiếm Trận.

Kiếm trận này khác với Tru Tiên Kiếm Trận, không chỉ cần bốn thanh tiên kiếm là có thể bố trí, mà cần đến ba trăm sáu mươi lăm thanh kiếm, ám hợp chu thiên tinh thần chi thuật.

Những thanh kiếm này không phải là tiên kiếm bình thường, mà

phải là những thanh tiên kiếm có thể câu thông lực lượng tinh thần và có thể chịu đựng được lực lượng tinh thần.

Sau khi có được kiếm trận này, Ôn Vũ lập tức tế luyện hoàn tất, tốn trọn một trăm năm hơn.

Ngoài ra, trước khi tế luyện pháp tắc, hắn cũng đã để hệ thống bắt đầu suy diễn kiếm chi pháp tắc.

Theo cách nghĩ của Ôn Vũ, trận pháp này dựa vào kiếm để bố trí, nếu có kiếm chi pháp tắc gia trì, uy lực nhất định sẽ càng lên một tầng lầu.

Khi Ôn Vũ tế luyện hoàn tất phân Tru Tiên Đồ, từ trận này hắn đã nhận được tin tức khiến hắn vô cùng hân hoỉ.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa kiếm trận này và Tru Tiên Kiếm Trận là ở chỗ, nó không bị cố định ở một vị trí, mà có thể di chuyển do chủ nhân khống chế.

Chương 197

Điều này cũng có nghĩa là, tiên kiếm của kiếm trận có thể tùy ý thay đổi vị trí, đại trận vận hành dựa vào trận đồ của kiếm trận và thân kiếm có thể chịu đựng được lực lượng tinh thần.

Ba trăm sáu mươi lăm thanh tiên kiếm nằm trong phạm vi bao phủ của trận đồ, đại trận sẽ có hiệu lực.

Còn về uy lực của nó, theo suy đoán của Ôn Vũ, nó mạnh hơn Tru Tiên Kiếm Trận ít nhất gấp đôi.

Uy lực tối đa của Tru Tiên Tinh Thần Kiếm Trận.

Những tiên kiếm bố trí kiếm trận có thể tham gia công kích tùy theo nhu cầu.

Ba trăm sáu mươi lăm thanh tiên kiếm được gia trì kiếm chi pháp tắc và lực lượng tinh thần sẽ bay lượn, công kích theo vận chuyển của chu thiên tinh thần trong kiếm trận.

Vận chuyển của chu thiên tinh thần vốn biến hóa khó lường, khó dự đoán, như vậy muốn chống đỡ vô số thanh tiên kiếm uy lực cực lớn công kích, có thể thấy độ khó của nó.

Nhưng, Ôn Vũ cũng chỉ hiểu sơ lược về trận này, còn về uy lực thực sự của nó, vẫn chưa từng thử nghiệm.

Dù sao, ba trăm sáu mươi lăm thanh tiên kiếm không phải là thứ dễ dàng chế tạo ra.

Trong tay Ôn Vũ có một ít Tinh Thần Chi Tinh, nhưng muốn luyện chế hơn ba trăm thanh kiếm thì hoàn toàn không đủ.

Ngoài ra, cần vô số dược liệu trân quý, mới có thể thực sự rèn đúc ra.

Hiện tại, việc hắn đang làm là không ngừng thu thập dược liệu, nhanh chóng luyện chế ra những tiên kiếm đó.

Trong mấy chục năm sau khi tế luyện hoàn trận đồ, Ôn Vũ đã thu thập được số lượng cực lớn kỳ kim dị thạch và các dược liệu luyện khí khác.

Cho đến ngày nay, những dược liệu này Ôn Vũ mới vừa đủ thu thập xong, nhưng lại chỉ vừa đủ để chế tạo ra ba trăm sáu mươi lăm thanh tiên kiếm.

Điều duy nhất khiến hắn có chút thất vọng là, những năm qua, Tinh Thần Chi Tinh ngưng kết dưới cây Tinh Thần Quả cũng không ngưng tụ được bao nhiêu, cộng thêm một chút còn lại từ trước, vẫn còn thiếu khá nhiều để luyện chế ra Tinh Thần Kiếm.

Với thời gian ngưng kết của cây Tinh Thần Quả, ước tính cần đến ngàn năm!

Sở dĩ cần nhiều Tinh Thần Chi Tinh như vậy, cũng bởi vì Tinh Thần Kiếm khác với những Tinh Thần Phiên trước đây, nó là một thủ đoạn dùng để công kích.

Dung nhập Tinh Thần Chi Tinh càng nhiều, thì lực lượng tinh thần có thể chịu đựng được càng nhiều, uy lực tự nhiên càng mạnh.

Tinh Thần Chi Tinh tuy có thể tụ tập lực lượng tinh thần, nâng cao độ dẻo dai và độ bền của thân kiếm, nhưng lại không phải là dược liệu duy nhất của Tinh Thần Kiếm.

Tru Tiên Tinh Thần Kiếm Trận không chỉ dựa vào lực lượng tinh thần để công kích, mà nó còn có lực lượng sát phạt vô thượng đi kèm với Tru Tiên Kiếm Trận.

Tuy Tinh Thần Chi Tinh có thể chịu đựng lực lượng tinh thần, nhưng đối với lực lượng sát phạt và sát khí thì lại kém rất nhiều, dù

sao chúng là hai loại sức mạnh hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy, để Tinh Thần Kiếm có thể đồng thời chịu đựng được hai loại sức mạnh, điều cần làm là phải tìm một loại dược liệu có thể cưỡng chế hai loại sức mạnh ở cùng một chỗ mà không xung đột lẫn nhau.

Chẳng mấy chốc, Ôn Vũ đã tìm được một loại dược liệu có thể khiến hai loại sức mạnh không xung đột, thậm chí còn có thể tăng cường uy lực của chúng, tên là 'Vạn Dung Nguyên Thạch'.

Công dụng lớn nhất của loại đá này là, linh bảo luyện chế bằng loại đá này, có thể khiến các loại sức mạnh khác nhau cưỡng chế dung hợp lại với nhau, phát huy ra uy lực càng cường đại hơn.

Vì vậy, điều Ôn Vũ cần làm hiện tại là chờ đợi Tinh Thần Chi Tinh hình thành, không ngừng làm quen với các biến hóa kỳ diệu của trận đồ này, tăng cường sự thuần thục đối với trận này.

Sau này khi bố trí ra kiếm trận, có thể tùy tâm sở dục lợi dụng các biến hóa của chu thiên tinh thần để tiến hành công kích.

Còn về kiếm chi pháp tắc, vì không có pháp tắc tàn phiến và khí tức của kiếm, nên hệ thống cần tốn tám trăm năm để suy diễn.

Thời gian này gần tương đương với thời gian Tinh Thần Chi Tinh ngưng tụ hoàn thành, nên Ôn Vũ cũng không quá vội vàng, kiên nhẫn chờ đợi.

Hiện nay, ngàn năm đã trôi qua, chỉ còn lại vài trăm năm nữa là đến kỳ hạn vạn năm mà Hồng Quân Đạo Tổ đã lập ra.

Tuy Hồng Hoang đại địa bề ngoài yên bình, nhưng các sinh linh trong Hồng Hoang đã sớm cảm nhận được cảm giác phong vũ dục lai (gió mưa sắp tới).

Trong Thiên Đình Yêu tộc.

Việc Đồ Vu Kiếm luyện chế thành công đã mang lại niềm tin lớn cho người Yêu tộc, không còn phải lo lắng rằng nhục thân cường hoành của Vu tộc không thể phá giải được nữa.

Nhưng điều đó cũng chỉ giải quyết được một trong hai mối họa lớn nhất khiến Yêu tộc đau đầu nhất trong trận Vu Yêu đại chiến.

Mối họa lớn còn lại, tức là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lại không có cách nào phá giải!

Vì vậy, những năm nay, Đế Tuấn vẫn luôn vô cùng lo lắng về vấn đề này.

Tuy có Côn Bằng gia nhập, nhưng cũng chỉ là bổ sung vào chỗ trống của Nữ Oa mà thôi, trên thực tế uy lực của đại trận không được đề thăng bao nhiêu.

Lần này triệu tập chư vị Yêu tộc đến đây, là để thương thảo một chuyện.

Nếu mối họa lớn này không thể giải quyết, thì dù có Đồ Vu Kiếm, cũng không thể ngăn cản Yêu tộc thất bại.

"Chư vị, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đối với Yêu tộc ta thực sự là một uy hiếp khổng lồ.

Tuy có Đồ Vu Kiếm trong tay, nhưng nếu không thể một kích đánh giết một trong số các Tổ Vu, thì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn sẽ được bày ra.

Chương 198

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu tộc ta tuy mạnh, nhưng vì có khuyết điểm, nên không thể ứng phó được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, như vậy ta thực sự lo lắng!" Đế Tuấn vẻ mặt ưu tư nói với chư vị Yêu Thánh phía dưới.

Đế Tuấn, với tư cách là người tham ngộ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, sớm đã biết được điểm mạnh của đại trận này nằm ở hai chủ tinh Thái Dương và Thái Âm.

Hiện nay, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận do chính hắn trấn giữ chủ tinh Thái Dương, còn vị trí chủ tinh Thái Âm thì rơi vào trên người Thái Nhất.

Hai đại chủ tinh tương ứng với một âm một dương, nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất cả hai đều thuộc dương, nên Thái Nhất trấn giữ chủ tinh Thái Âm tự nhiên không thể phát huy hết uy lực mạnh nhất của đại trận.

Đế Tuấn biết rằng trên Thái Âm Tinh của Hồng Hoang đại địa có mấy vị nữ thần Thái Âm cư trú.

Dù sao, trước đây khi ở Tử Tiêu Cung, cũng từng cùng họ nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Tuy quý là chủ của Yêu tộc, nhưng lại không thể tùy ý làm theo ý mình, nên đối với chuyện này lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nếu có thể thỉnh nữ thần Thái Âm trấn giữ chủ tinh Thái Âm, uy lực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận nhất định sẽ càng lên một tầng lầu!

Bạch Trạch nghe lời Đế Tuấn nói, trầm tư một lát xong, bước ra

do dự nói: "Bệ hạ, lão thần có một ý kiến, có lẽ có thể giải quyết vấn đề này, nhưng chuyện này lại liên quan đến Bệ hạ, cho nên…" "Bạch Trạch Yêu Thánh đã có chủ ý, vậy hãy mau nói ra, ta hãy xem biện pháp của ngươi rồi hãy nói." Đế Tuấn thấy Bạch Trạch có biện pháp, tự nhiên trong lòng hân hoan, còn về chuyện đối phương nói liên quan đến hắn, Đế Tuấn căn bản không để vào tâm, việc cấp bách nhất chỉ là giải quyết mối họa lớn trong lòng hắn mới là quan trọng nhất.

"Là như vậy, khuyết điểm mà Bệ hạ nói chúng ta đều biết.

Hiện nay chỉ có Hi Hòa trên Thái Âm Tinh mới có thể giải quyết vấn đề này.

Nếu có thể để Hi Hòa trở thành người trấn giữ chủ trận Thái Âm Tinh, một trong hai đại chủ tinh, thì uy lực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận nhất định sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất." Bạch Trạch trước tiên nói ra duyên do trong đó, sau đó dừng lời.

"Điều đó ta cũng rõ, chỉ là Hi Hòa là chủ nhân của Thái Âm Tinh, lại không phải người của Yêu tộc, và cũng không có quá nhiều quan hệ với ta.

Ta từng vài lần kéo bè kết phái nhưng đều bị từ chối, như vậy làm sao có thể khiến đối phương trấn giữ chủ tinh Thái Âm của Yêu tộc ta đây?" Đế Tuấn nghe lời Bạch Trạch nói có lý có cứ nhưng lại không nói ra phương pháp giải quyết vấn đề này, không khỏi có chút thất vọng.

Phục Hy bên cạnh nghe xong, trong lòng lóe lên một ý niệm, bất giác đứng ra, cười nói: "Đế Tuấn đạo hữu, ta vừa đột nhiên nghĩ ra một biện pháp, có lẽ có thể giải quyết vấn đề mà đạo hữu đang lo lắng.

Nếu phương pháp này khả thi, không những có thể khiến Hi Hòa cam tâm tình nguyện làm việc cho Yêu tộc ta, mà đạo hữu còn có thể

đạt được một chút công đức.” Lời này của Phục Hy vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

Khó khăn này vừa xuất hiện, tất cả Yêu tộc đều không có bất kỳ biện pháp nào, không ngờ Phục Hy lại có thể có được biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ như vậy.

Thực ra trí tuệ của Phục Hy không hề thua kém Bạch Trạch, chỉ là ít khi biểu hiện trước mặt mọi người, nên kế này vừa xuất, chư vị Yêu tộc mới kinh ngạc dị thường.

“Ồ?

Phục Hy đạo hữu có lương sách gì, mau mau nói ra.” Đế Tuấn nghe lời Phục Hy nói, hai mắt lóe lên tinh quang, hiển nhiên đối với ý kiến mà hắn đưa ra vô cùng hứng thú.

“A a, đạo hữu có còn nhớ khi ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đã từng ban cho muội muội Nữ Oa của ta Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu không?” Phục Hy nhìn ra sự sốt ruột trong mắt Đế Tuấn, nhưng lại không nhanh không chậm cười nói.

“Đương nhiên ta biết, bảo vật này công phạt vô song, lúc trước thậm chí dựa vào nó để chống đỡ sự vây công của bốn vị Tổ Vu.

Đạo hữu lúc này đề cập đến kiện linh bảo này, chẳng lẽ mấu chốt của chuyện này lại là Hồng Tú Cầu?” Đế Tuấn cũng là người thất khiếu linh lung, Phục Hy đã đột nhiên đề cập đến Hồng Tú Cầu, tự nhiên có thể liên tưởng đến việc bảo vật này có lẽ là nguồn gốc giải quyết vấn đề.

“Không sai, xem ra đạo hữu chỉ nhớ đến lực công phạt của bảo vật này, mà quên mất một tác dụng khác của quả cầu này, đó chính là lập Thiên Địa Nhân Tam Hôn!

Hôn ước lập bằng Hồng Tú Cầu có thể được trời đất công nhận,

tự khắc sẽ giáng xuống công đức vô lượng.

Ta muốn lợi dụng Thiên Hôn để giải quyết chuyện này!" Phục Hy cười nói với vẻ cao thâm mạt trắc.

Chư vị Yêu Thánh phía dưới, bao gồm cả Bạch Trạch, tất cả đều không hiểu nhìn Phục Hy.

Hiện giờ họ đang nói đến việc khiến Hi Hòa cam tâm tình nguyện gia nhập Yêu tộc, tại sao lại kéo Thiên Hôn vào đây?

Đế Tuấn nghe đến đây, trong lòng dường như đã hiểu ra tại sao đối phương lại đề cập đến chuyện này, bèn một lần nữa đặt ánh mắt lên người Phục Hy ra hiệu đối phương tiếp tục.

"Mọi người đều biết, Đế Tuấn đạo hữu là chủ của Thái Dương Tinh, là Thái Dương chi thể chí dương chí cương.

Hiện nay lại là chủ của Thiên Đình.

Hi Hòa là chủ của Thái Âm Tinh, là Thái Âm chi thể chí âm chí nhu.

Nếu Đế Tuấn đạo hữu với thân phận chủ Thiên Đình nghênh thú Hi Hòa, tự nhiên sẽ thành Thiên Hôn.

Khi đó ta sẽ để muội muội lợi dụng Hồng Tú Cầu ban cho hai người danh nghĩa Thiên Hôn, như vậy liền có thể danh chính ngôn thuận thành Thiên Hôn.

Chỉ cần Thiên Hôn thành, tự khắc sẽ có Thiên Đạo chúc phúc, từ đó giáng xuống nguồn công đức liên tục." Phục Hy giảng giải, trên mặt hiện lên một nụ cười, không cho mọi người cơ hội mở miệng, liền tiếp lời: "Đế Tuấn đạo hữu với tư cách là chủ Thiên Đình, hiện tại đến nay vẫn chưa từng đản hạ tử tự.

E rằng những người bình thường căn bản không thể chịu đựng

được lực lượng chí dương chí cương của Đế Tuấn đạo hữu, duy chỉ có Thái Âm chi thể chí âm chí nhu của Hi Hòa mới có thể chịu đựng được.

Dưới sự giao dung của hai loại sức mạnh cực hạn chí âm chí dương, tử tự được đản hạ tiềm lực nhất định vô cùng, tương lai bất khả hạn lượng.

Tử tự của họ, với tư cách là tử tự của chủ Thiên Đình, cũng nhất định sẽ là người kế thừa tương lai của Yêu tộc ta!

Vì vậy, từ điểm này mà xem, để Hi Hòa trở thành đối tượng Thiên Hôn tuyệt đối là sự lựa chọn không hai." Khi nghe xong, toàn bộ yêu tộc đều minh bạch duyên do trong đó, không khỏi vô cùng bội phục đề nghị này.

Nếu quả thực có thể theo đó mà hoàn thành, thực lực yêu tộc tất sẽ lại thăng lên một bậc.

Chương 199

Đế Tuấn nghe Phục Hy nói, trong lòng không khỏi xác thực vô cùng động tâm.

Trước kia hắn và Hi Hòa căn bản chưa từng kết thành đạo lữ, rốt cuộc hai người cũng chỉ gặp mặt vài lần, giao lưu càng không đáng kể. "Ài, đạo hữu chớ gấp.

Kẻ này đã đưa ra kiến nghị, vậy tự nhiên có nắm chắc để hoàn thành.

Dẫu sao, việc này chẳng những có lợi cho bản thân ngươi và toàn bộ yêu tộc, mà ngay cả Hi Hòa cũng được lợi ích lớn!

Việc này ta sẽ nhờ muội muội ta, để nàng đến Thái Âm Tinh xúc tiến việc này.

Rốt cuộc nàng và Hi Hòa cùng những người khác cũng có quan hệ khá tốt.

Nếu do nàng ra tay, mười phần thì tám chín phần có thể thành công.

Ngoài ra, việc lập Thiên Hôn vốn cần muội muội chủ trì, cho nên Đế Tuấn đạo hữu cứ yên tâm là được." Phục Hy thấy Đế Tuấn có chút chần chừ, liền trực tiếp lên tiếng trấn an Đế Tuấn.

Cho dù Nữ Oa không nói chuyện với tư cách bằng hữu, thì với địa vị Thánh Nhân của nàng bây giờ, đối phương cũng sẽ không để Nữ Oa khó xử.

Việc này chẳng những liên quan đến Thiên Hôn, mà còn ảnh hưởng đến sự truyền thừa của yêu tộc.

Nếu Hi Hòa nguyện ý cùng Đế Tuấn kết hợp, thì những hậu duệ

sinh ra tất sẽ trở thành Thiên Đình chi chủ tương lai, và cũng sẽ trở thành Thiên Đình chi mẫu.

Rốt cuộc, Thiên Đình bây giờ, đối với yêu tộc, Tam Túc Kim Ô trong mắt mọi người chính là tượng trưng của hoàng tộc.

Nhưng đáng tiếc, Tam Túc Kim Ô trong Hồng Hoang hiện nay chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất hai người.

Như vậy, về mặt truyền thừa có thể nói là một vấn đề lớn!

Hi Hòa có thể giải quyết việc này, Đế Tuấn tự nhiên sẽ vô cùng chiếu cố, đối với Hi Hòa tuyệt đối không phải là chuyện xấu. "Tốt, việc này nhờ đạo hữu rồi, sau đó hãy thay ta tạ ơn Nữ Oa Thánh Nhân." Đế Tuấn nghe vậy, quả nhiên yên tâm không ít, đồng thời trong lòng có chút vui mừng, chỉ cần việc này thành công, lợi ích có thể có được tuyệt đối không ít.

Chẳng những có thể cưới được một kiều thê, giải quyết mối họa lớn trong lòng của yêu tộc, thậm chí có thể giải quyết vấn đề hậu duệ trong tương lai, quả thật tam hỷ lâm môn!

Đế Tuấn trong lòng không khỏi thầm nghĩ. "Ài, đạo hữu khách khí rồi, ta cũng là một thành viên của yêu tộc, tự nhiên phải ra sức vì việc của yêu tộc!" Phục Hy khẽ cười một tiếng, sau đó trực tiếp rời khỏi nơi này, bay về phía Oa Hoàng Cung. .....

Ba tháng sau, Phục Hy từ Oa Hoàng Cung trở về, mang tin tức Hi Hòa đồng ý kết làm phu thê với Đế Tuấn về Thiên Đình, khiến toàn bộ Thiên Đình chìm trong không khí vui mừng.

Ngay lập tức, Đế Tuấn hạ lệnh cho toàn bộ yêu tộc hành động, chuẩn bị nghi thức nghênh thú Hi Hòa.

Ngoài ra, hắn còn sai một số yêu tộc đến Hồng Hoang đại địa phát thiệp thỉnh mời, thỉnh mời các đại năng trong Hồng Hoang cùng đến

dự hỷ yến.

Đế Tuấn nhờ Phục Hy, đích thân đến đạo tràng của các Thánh Nhân thỉnh mời chư vị Thánh Nhân đến quan khán lễ thiết lập Thiên Hôn lần này.

Hỷ yến lần này đối với yêu tộc có thể nói là vô cùng quan trọng.

Nếu các Thánh Nhân có thể đến, không nghi ngờ gì sẽ tăng thêm sự long trọng cho Thiên Hôn lần này!

Còn việc vì sao lại để Phục Hy đi, là bởi vì Phục Hy là một trong Tứ Vị Hoàng Giả, phân lượng đủ nặng, càng thể hiện sự tôn kính đối với Thánh Nhân.

Vậy là tin tức về đại hôn của Đế Tuấn ba năm sau đã lan khắp Hồng Hoang như mây bay gió cuốn.

Mọi người đều không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì kỳ hạn vạn năm sắp đến, yêu tộc lại có tâm tư tổ chức đại hôn.

Chỉ là mọi người đều biết, đối với những đại năng được yêu tộc mời, ai cũng nguyện ý đi, dù sao cũng không ai muốn đắc tội yêu tộc.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ tự nhiên cũng nhận được thiệp mời của Đế Tuấn, do Phục Hy đích thân đưa đến, nhưng lúc đó hắn không tiếp kiến đối phương mà do Huyền Thanh đi nhận.

Đối với Ôn Vũ, hắn không có hứng thú lớn với đại hôn của Đế Tuấn, tâm tư hiện giờ hoàn toàn chìm đắm vào việc lĩnh ngộ pháp tắc và làm quen với Chu Tiên Tinh Thần Trận Đồ.

Vì vậy, lần này Ôn Vũ sẽ không đi, mà để một số đệ tử đi thay.

Ngoài ra, hắn đặc biệt dặn Triệu Công Minh dẫn theo Huyền Diệp và Huyền Thanh, để hai đồng tử ra ngoài kiến thức thế sự.

Rốt cuộc, Huyền Diệp và Huyền Thanh hai người vẫn luôn bận

rộn với tiên dược trong đình viện, ngoại trừ lần Nữ Oa đến đây, sau đó mới được đưa ra ngoài, thì chưa từng rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Cho nên trong lòng hắn cảm thấy hai đồng tử này thật đáng thương.

Sắp xếp xong xuôi mọi việc, Ôn Vũ không quản những chuyện khác nữa, an tâm tham ngộ sự vận chuyển biến hóa của Chu Tiên Tinh Thần Đại Trận.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, ba năm sau, đến ngày đại hôn của Đế Tuấn.

Cả Thiên Đình tràn ngập không khí hân hoan, đèn lồng giăng mắc, lụa đỏ kết nối, tất cả cung điện đều được trang hoàng lộng lẫy.

Chương 200

Trên Hồng Hoang đại địa, vô số luồng sáng lần lượt bay về phía Thiên Đình, đó là những đại năng Hồng Hoang nối tiếp nhau đến Thiên Đình, tham gia hôn yến của Đế Tuấn.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, vài đạo lưu quang bay ra khỏi đảo, chớp mắt đã biến mất trên bầu trời.

Kim Ngao Đảo, Thủ Dương Sơn, Côn Luân Sơn, thậm chí cả Linh Sơn phương Tây đều có lưu quang vụt qua, hiển nhiên cũng là những người đi tham gia hôn yến của Đế Tuấn.

Trong Thiên Đình, theo thời gian trôi đi, các đại năng Hồng Hoang lần lượt đến, nhưng lúc này vẫn chưa có một vị Thánh Nhân nào đến.

Trên đài cao Lăng Tiêu Bảo Điện, Thái Nhất đang đứng đó duy trì trật tự trong đại điện, nhưng lại không thấy bóng dáng của Đế Tuấn và Phục Hy.

Lúc này hai người đang đến Thái Âm Tinh nghênh đón Hi Hòa. ...

Sau một lúc lâu, trên Lăng Tiêu Bảo Điện, một thị giả yêu tộc lớn tiếng hô vào trong: "Thái Thanh Lão Tử Thánh Nhân thuộc Bàn Cổ Tam Thanh cùng đệ tử đến!" Theo tiếng hô vang lên, cả đại điện im phăng phắc, mọi người đều nhìn ra ngoài đại điện, quả nhiên phát hiện một lão giả tiên phong đạo cốt dẫn theo một thanh niên đang từ từ đi vào điện.

Nhất thời, những người vốn đang ngồi trong đại điện đều đứng dậy, cung nghênh Lão Tử đến.

Lão Tử đối với điều này chỉ mỉm cười nhạt.

Thái Nhất cũng phản ứng lại, vội vàng từ trên đài cao bước

xuống, sau đó hành lễ với Lão Tử rồi dẫn Lão Tử đến vị trí thuộc về ngài.

Theo Lão Tử an tọa, trên mặt các đại năng đều lộ ra một tia hân hoan, không ngờ hôm nay lại có Thánh Nhân đến.

Thánh Nhân trong Hồng Hoang há là ai cũng có thể gặp được?

Một lát sau, bên ngoài đại điện lại truyền đến một tiếng hô: "Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân của Tây Phương Giáo cùng các đệ tử đến!" Quả nhiên, theo tiếng hô này, vài đạo nhân ảnh bước ra từ bên ngoài điện.

Người dẫn đầu chính là Tiếp Dẫn với vẻ mặt khổ sở cùng Chuẩn Đề với mặt mày rạng rỡ, phía sau là Dược Sư, Di Lặc và vài vị đệ tử thân truyền khác.

Lúc này hai người đều lộ ra nụ cười, sau khi hành một đạo lễ về phía Lão Tử, liền đi theo Thái Nhất đến vị trí của mình.

Theo thời gian trôi đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ lần lượt đến, cuối cùng đến là Sinh Tử Thánh Nhân.

Sau đó, không còn Thánh Nhân nào đến nữa.

Bàn Cổ Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đến, chủ yếu là vì Nữ Oa.

Lần này họ cũng nghe nói người lập Thiên Hôn cho Đế Tuấn chính là Nữ Oa.

Nữ Oa là sư muội của Bàn Cổ Tam Thanh, lại là sư tỷ của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, tự nhiên phải nể mặt.

Ngoài ra, cũng là để xem Nữ Oa làm lễ Thiên Hôn như thế nào!

Còn về Sinh Tử Thánh Nhân đến, đó là ý của Ôn Vũ.

Ôn Vũ vốn không có thiện cảm với yêu tộc, tự nhiên không muốn

đích thân đến.

Sinh Tử Thánh Nhân tuy là phân thân chém thi của Ôn Vũ, nhưng không công khai thân phận, cho nên có việc cần lộ diện.

Còn Hậu Thổ thì bị Đạo Tổ hạn chế hành động, nên tự nhiên không thể đến.

Lúc này, bởi vì Ôn Vũ không đến, khiến các Thánh Nhân đều đưa mắt nhìn về phía vị trí thuộc về Ôn Vũ.

Trên mặt mọi người biểu cảm khác nhau, căn bản không nhìn ra trong lòng họ nghĩ gì.

Hiện nay trong Hồng Hoang, thực lực của Ôn Vũ là điều hiển nhiên, mâu thuẫn giữa hắn và yêu tộc mọi người cũng đều biết rõ.

Cho nên Ôn Vũ không đến, mọi người cũng không nói gì.

Không biết trôi qua bao lâu, ở một nơi rất xa bên ngoài Thiên Đình, một chấm đen nhỏ dần dần xuất hiện trên bầu trời.

Theo khoảng cách đến Thiên Đình càng lúc càng gần, chấm đen đó càng lúc càng lớn, không lâu sau, toàn bộ hình dáng của chấm đen đó cuối cùng cũng hiện ra.

Chỉ thấy một cỗ xa liễn màu vàng kim khổng lồ, trên xa liễn có chín con Kim Long năm móng uốn lượn, xung quanh nhân uân khắp chốn, hà quang rực rỡ, dị tượng trùng điệp, loan ca phượng vũ, tường vân nâng đỡ, thụy thú bay lượn.

Bốn bánh xe của xa liễn mỗi cái hiển hóa một đóa kim liên, trên hoa sen tỏa ra hào quang, trên hào quang lại hiện ra hoa sen, trong khoảnh khắc vạn đóa kim liên chiếu rọi chư thiên vũ trụ.

Ở phía trước cùng của xa liễn, có vài đạo thân ảnh đứng đó, phía trước nhất là Đế Tuấn mặc hồng bào và Hi Hòa đội khăn voan đỏ.

Bên phải hai người, Nữ Oa và Phục Hy song song, vị trí của Nữ Oa ẩn ẩn cao hơn Đế Tuấn và Hi Hòa.

Còn phía sau bốn người có hai nữ tử tuyệt mỹ, chính là hai muội muội của Hi Hòa trên Thái Âm Tinh, Thường Hi và Vọng Thư.

Phía sau hai người là một số người yêu tộc đón dâu, mỗi người đều cầm nhạc cụ thổi tấu, trên đường đi, đều thổi những khúc nhạc hân hoan.

Những người trong Thiên Đình, từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc hân hoan vang vọng khắp trời đất.

Thái Nhất lúc này cũng vội vàng dẫn người đến bên ngoài Nam Thiên Môn của Thiên Đình, chờ đợi Đế Tuấn và Hi Hòa cùng những người khác đến.

Chương 201

Còn các Thánh Nhân thì dùng hai tay lướt qua mắt, cảnh tượng bên ngoài Thiên Đình tự nhiên hiện ra trong mắt họ.

Nữ Oa dẫn đầu bước xuống từ cỗ xa liễn này, sau đó tung một quả cầu, rơi trên đỉnh đầu hai người, phát ra một tràng tiếng leng keng vui tai, kết hợp với những âm nhạc hân hoan kia, mang một phong vị đặc biệt.

Khi Hồng Tú Cầu rơi trên đỉnh đầu hai người, bầu trời cũng được nhuộm thành màu hồng phấn, nhìn càng thêm hân hoan.

Hai người thấy vậy, nhìn nhau một cái, khóe môi đều cong lên một nụ cười, từ từ bước xuống từ xa liễn, đáp xuống tấm thảm đỏ trước Nam Thiên Môn.

Ngay sau đó mọi người đi theo phía sau hai người, cũng đều lần lượt hạ xuống, không ngừng.

Nữ Oa đi ở phía trước, Đế Tuấn cùng những người khác đi theo phía sau, từ từ bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong suốt quá trình, không ngừng có những đóa linh hoa tiên hồng rơi xuống, rắc lên đỉnh đầu hai người, trên đỉnh đầu hai người hiện ra một đoàn nhân uân chi khí, long phượng trình tường.

Không lâu sau, mọi người đã đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Khi Đế Tuấn nhìn thấy các Thánh Nhân đang an tọa, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười hân hoan.

Có Thánh Nhân đến, buổi lễ này sẽ vô cùng long trọng.

Nhưng trong số các Thánh Nhân, Đế Tuấn không phát hiện ra bóng dáng Ôn Vũ, không khỏi khiến trong lòng có chút khó chịu.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy các đệ tử của hắn, cộng thêm đây là ngày đại hôn của mình, sắc mặt hắn mới có chút khá hơn.

Khi Đế Tuấn và Hi Hòa bước đến trước đài cao, hướng về phía mọi người phía dưới hành một lễ, để bày tỏ lòng biết ơn.

Tiếp đó, Nữ Oa thấy giờ lành đã đến, bước lên phía trước, pháp quyết trong tay khấp động.

Hồng Tú Cầu trên đỉnh đầu Đế Tuấn và Hi Hòa lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, chiếu rọi cả đại điện thành một màu hồng phấn.

Nữ Oa đối với điều này làm như không thấy, trong miệng lớn tiếng hô: "Thiên Hôn, lập!" Theo tiếng Nữ Oa vang lên, Thiên Đạo cảm ứng, trên Cửu Thiên giáng xuống một mảng lớn Công Đức Kim Quang, che phủ cả màu hồng phấn ban đầu của đại điện, hiển hóa thành một màu kim hồng, nhìn vô cùng thần diệu.

Mảng Công Đức Kim Quang này phân hóa thành bốn đoàn công đức lớn nhỏ khác nhau, lần lượt rơi trên bốn người ở giữa đại điện.

Trong đó, đoàn lớn nhất, chiếm sáu phần tổng lượng, lần lượt rơi trên đỉnh đầu Đế Tuấn và Hi Hòa.

Là nhân vật chính của Thiên Hôn, tự nhiên họ nhận được công đức nhiều nhất.

Ba phần còn lại rơi vào thân thể Nữ Oa.

Là người chủ trì Thiên Hôn lần này, nàng cũng được phân chia không ít công đức.

Cuối cùng, một phần rơi trên đỉnh đầu Phục Hy.

Là người xúc tiến việc này, tự nhiên hắn cũng được Thiên Đạo ban thưởng.

Sau khi bốn người nhận được công đức, đều nhắm mắt, bắt đầu

luyện hóa công đức trong cơ thể.

Nữ Oa là người đầu tiên mở mắt, nàng là tồn tại Thánh Nhân, muốn dùng chút công đức này để đề thăng tu vi hiển nhiên là điều không thể.

Tiếp đó Phục Hy cũng luyện hóa xong xuôi.

Mặc dù công đức nhận được không nhiều, nhưng cũng khiến tu vi của hắn thăng tiến một chút.

Ngoài ra, sau khi Đế Tuấn luyện hóa một số công đức này, toàn thân đột nhiên bộc phát một trận uy áp kinh người, truyền khắp cả đại điện, khiến các đại năng kinh hãi không thôi.

Đế Tuấn lại nhân cơ hội này, một lần hành động thăng tu vi lên Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tu vi của pháp chém thi có chút khác biệt so với pháp tu luyện thông thường.

Sau khi chém Thiện Thi và Ác Thi, tu vi sẽ đạt Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng nếu muốn chém chấp niệm, tất phải khiến pháp lực trong cơ thể đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ mới có khả năng chém ra.

Sau khi chém chấp niệm, tu vi sẽ trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh viên mãn.

Cuối cùng, nếu tam thi có thể hợp nhất, thì sẽ có cơ hội tiến vào Hỗn Nguyên.

Với những người tam pháp đồng tu như Ôn Vũ, tự nhiên sẽ không có loại bình cảnh này.

Khi chém chấp niệm, tu vi đã sớm đạt Chuẩn Thánh viên mãn.

Khi uy áp của Chuẩn Thánh hậu kỳ này rơi trên vài vị Thánh Nhân,

họ không có động tác gì, chỉ khẽ nhíu mày, thân thể không có chút biến hóa, căn bản không hề lay động.

Với thân thể Thánh Nhân, tự nhiên không có chút cảm giác nào đối với chút uy áp này.

Chỉ là Đế Tuấn lại vô cớ phóng thích uy áp ra ngoài, khiến trong lòng họ có chút không vui.

Nhưng xét thấy đối phương làm vậy sau khi đột phá cảnh giới, nên cũng không nói gì.

Chương 202

Sau khi Đế Tuấn đột phá tu vi, toàn thân uy áp thu lại.

Sau đó thấy vẻ mặt các Thánh Nhân không đúng, biết là do mình vừa đột phá cảnh giới mà gây ra, liền vội vàng cúi người hành lễ với các Thánh Nhân, để bày tỏ sự xin lỗi.

Hôm nay Đế Tuấn là nhân vật chính của Thiên Hôn, không muốn làm mọi chuyện lớn chuyện, chọc Thánh Nhân không vui.

Rốt cuộc, tuy tu vi lại đột phá, nhưng vẫn không phải đối thủ của Thánh Nhân.

Sự tồn tại của Thánh Nhân không nghi ngờ gì đã trở thành một cái gai trong lòng Đế Tuấn, thậm chí hắn có chút nóng lòng muốn tiêu diệt Vu Tộc, sau đó một lần hành động chứng Hỗn Nguyên.

Chỉ có như vậy, mới có thể ngang hàng với Thánh Nhân, không bị coi là những tồn tại tầm thường.

Làm xong mọi việc, Đế Tuấn nhắm chặt hai mắt, cố gắng bình phục tâm tình, sau đó nhìn về phía Hi Hòa bên cạnh.

Lúc này Hi Hòa tu vi đã đạt Đại La Kim Tiên viên mãn, dường như có thể chém thi đột phá Chuẩn Thánh bất cứ lúc nào.

Một lát sau, chỉ thấy trong mắt Hi Hòa lóe lên một đạo lam quang, trong miệng lớn tiếng hô: "Chém!" Ngay sau đó nàng lấy ra một kiện linh bảo, đặt trước người, tiếp đó từ mi tâm nàng bay ra một đoàn lam sắc nhân uân chi khí, trực tiếp nhập vào kiện linh bảo đó.

Không lâu sau, một người có dung mạo giống Hi Hòa bảy tám phần rơi xuống trước mặt Hi Hòa, chính là Thiện Thi của nàng.

Hai người khách sáo vài câu, sau đó phân thân Thiện Thi của Hi

Hòa hóa thành một đạo lưu quang nhập vào Tam Hoa đã hiển hóa trên đỉnh đầu nàng.

Theo Thiện Thi nhập vào, khí tức trên người Hi Hòa bắt đầu tăng vọt, "Oanh" một tiếng, trực tiếp xông phá Đại La Kim Tiên, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Một cỗ uy áp thuộc Chuẩn Thánh sơ kỳ đột nhiên phóng thích ra, lại một lần nữa lan tràn khắp đại điện.

Không lâu sau, Hi Hòa cuối cùng cũng sơ bộ củng cố xong tu vi Chuẩn Thánh cảnh giới, toàn thân uy áp thu lại, như Đế Tuấn vậy, uyển chuyển hành một lễ về phía mọi người phía dưới, để bày tỏ sự xin lỗi.

Đế Tuấn thấy Hi Hòa đột phá thành công, trong lòng đại hỉ, yêu tộc lại thêm một vị Chuẩn Thánh, không nghi ngờ gì lại khiến thực lực tăng thêm một bậc.

Theo Thiên Hôn lần này hoàn thành, lễ mừng cũng chính thức bắt đầu, các đại năng thì nếm thử trân quả giai nhưỡng trên bàn án, đồng thời không ngừng chúc mừng đại hỷ của Đế Tuấn.

Lễ mừng lần này kéo dài đến ba ngày mới kết thúc.

Các Thánh Nhân sau khi giao lưu với Nữ Oa một phen, liền vội vàng rời đi.

Các đại năng khác cũng sau khi Thánh Nhân rời đi, lần lượt cáo từ ra về.

Còn các đệ tử của Ôn Vũ cũng đồng thời rời khỏi Thiên Đình, trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Thời gian trôi qua vội vã, chớp mắt đã ngàn năm trôi qua kể từ đại hôn của Đế Tuấn.

Kỳ hạn vạn năm do Hồng Quân Đạo Tổ thiết lập cũng đã trôi qua hơn hai trăm năm.

Trong Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ tĩnh lặng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Lúc này, hắn chau mày, ánh mắt chăm chú nhìn vào đại đỉnh trước mặt.

Trong đỉnh không ngừng có ngọn lửa màu xanh nhảy múa, dường như đang luyện chế thứ gì đó.

Từ tám trăm năm trước, Ôn Vũ đã luôn chờ đợi Tinh Thần Chi Tinh ngưng tụ hoàn thành, đồng thời Kiếm Chi Pháp Tắc do hệ thống thôi diễn cũng đã hoàn tất thành công.

Điều đáng nói là, Thôn Phệ Pháp Tắc chi lực của Ôn Vũ cuối cùng cũng có đột phá, thành công đạt đến cấp độ tương đương với tu vi của hắn, cấp độ thứ bảy.

Nếu cấp độ thứ bảy này lại đột phá, tu vi của hắn có thể thuận lợi đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng muốn đạt đến cấp độ thứ tám trong lĩnh ngộ pháp tắc, hiển nhiên cần phải tốn nhiều thời gian hơn nữa.

Trong hai trăm năm tiếp theo, Ôn Vũ đã dung nhập Kiếm Chi Pháp Tắc vào Thôn Phệ Pháp Tắc Đạo Quả, khiến nó đạt đến cấp độ thứ bảy tương tự với Thôn Phệ Đại Đạo.

Sau khi dung hợp Kiếm Chi Pháp Tắc xong xuôi, Ôn Vũ bắt tay vào luyện chế Tinh Thần Kiếm mà hắn hằng mong ước.

Không thể không nói, việc luyện chế Tinh Thần Kiếm không dễ dàng, đã lãng phí không ít thời gian và tinh lực của Ôn Vũ.

Thanh kiếm này không chỉ cần dung luyện Tinh Thần Chi Tinh và Vạn Dung Nguyên Thạch lại với nhau, mà còn phải khắc họa ba trăm

sáu mươi lăm ngôi sao trong phân thân vào đó, để có thể chịu đựng được lượng Tinh Thần Chi Lực tối đa.

Khi Ôn Vũ luyện chế mới phát hiện ra vấn đề.

Ban đầu, hắn nghĩ chỉ cần dung hợp Tinh Thần Chi Tinh và Vạn Dung Nguyên Thạch, sau đó cho vào các dược liệu là có thể luyện chế ra được.

Nhưng Tinh Thần Kiếm được luyện chế bằng cách này không những chỉ chịu được lượng Tinh Thần Chi Lực có hạn, mà việc vận hành dường như cũng gặp trở ngại.

Sau một thời gian dài mò mẫm, hắn mới phát hiện trong Chu Tiên Tinh Thần Đồ, có chứa ba trăm sáu mươi lăm loại tinh đồ kỳ dị khác nhau.

Khi kết hợp các tinh đồ này với Tinh Thần Kiếm, Ôn Vũ mới hiểu rằng tinh đồ có lẽ là điểm mấu chốt để luyện chế Tinh Thần Kiếm.

Hắn lập tức bắt tay vào thử nghiệm một phen, cuối cùng tiên kiếm được luyện chế khi kết hợp một loại tinh thần đồ quả nhiên khác biệt so với trước.

Không những trên tiên kiếm có thêm rất nhiều điểm sáng như tinh thần, lấp lánh như bầu trời sao, mà còn khiến toàn bộ tiên kiếm phẩm chất lại thăng lên một bậc.

Tinh Thần Kiếm được luyện chế trước đây chỉ có thể đạt đến cấp độ Thượng Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng sau khi khắc nhập tinh thần đồ, tiên kiếm nghiễm nhiên đã đột phá cấp Thượng Phẩm đạt đến hàng Cực Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Chương 203

Muốn từ Thượng Phẩm đột phá lên Cực Phẩm, độ khó của nó như lên trời.

Có thể thấy sự thăng cấp lớn đến mức nào khi thêm tinh thần đồ vào.

Nếu những năm này không tham ngộ Chu Tiên Tinh Thần Trận Đồ hoàn tất, lĩnh ngộ được nhiều ảo diệu của tinh đồ hơn, thì việc luyện chế ra nhiều Tinh Thần Chi Kiếm phụ trợ tinh thần đồ như vậy, e rằng cũng vô cùng khó khăn.

Mặc dù trong quá trình đó cũng từng thất bại vô số lần, lãng phí không biết bao nhiêu dược liệu, nhưng may mắn thay Ôn Vũ đã thu thập được rất nhiều dược liệu trong những năm qua.

Dù lãng phí rất nhiều, nhưng cuối cùng hắn vẫn thành công luyện chế ra ba trăm sáu mươi lăm thanh Tinh Thần Chi Kiếm một cách có kinh nghiệm nhưng không nguy hiểm.

Khi những tiên kiếm này ra đời, linh khí trên toàn Bồng Lai Tiên Đảo cũng theo đó mà cuồn cuộn không ngừng.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Tinh Thần Quả Thụ đều tỏa ra tinh quang chói mắt.

Trong hư không, ba trăm sáu mươi lăm Chu Thiên Tinh Thần hiển hóa ra, vô số dòng tinh quang từ thiên tế xa xăm bắn xuống.

Chúng xuyên qua hai tầng chướng ngại của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Hỗn Độn Âm Dương Đại Trận, trực tiếp rơi vào ba trăm sáu mươi lăm thanh Tinh Thần Kiếm vừa được luyện chế.

Sau khi Tinh Thần Kiếm được Chu Thiên Tinh Thần chi lực quán

chú, chúng lập tức như có linh tính, phát ra tiếng kiếm minh vui tai, thân kiếm rung chuyển không ngừng, tinh quang lưu chuyển, cùng tinh thần trên trời hô ứng từ xa.

Ôn Vũ lúc đó cũng bị cảnh tượng này làm kinh ngạc, muốn dùng cấm chế ngăn chặn sự bộc phát dị tượng này, nhưng đã quá muộn.

Dị tượng này so với khi bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận trước đây còn hùng vĩ hơn, chiếu rọi cả bầu trời thành một màu tím thần bí.

Cảnh tượng kinh người như vậy xuất hiện trên Bồng Lai Tiên Đảo, tự nhiên đã kinh động đến các đại năng trong Hồng Hoang.

Đặc biệt là các Thánh Nhân do Bàn Cổ Tam Thanh dẫn đầu.

Mặc dù không biết Ôn Vũ đã làm gì, nhưng chỉ bằng dị tượng này và khí tức đáng sợ tỏa ra từ đó, có thể thấy việc Ôn Vũ làm lần này không hề đơn giản.

Tuy nhiên, lúc đó những người này tuy kinh ngạc, nhưng cũng không quá chú ý, rốt cuộc không được đối phương cho phép, muốn điều tra xem chuyện gì đã xảy ra thì hiển nhiên là không thể.

Vì vậy, sau khi phát hiện sự dị biến trên Bồng Lai Tiên Đảo, họ đều kinh thán một tiếng rồi lại chìm vào yên tĩnh.

Bởi vì những Tinh Thần Kiếm này do Ôn Vũ luyện chế, trong quá trình luyện chế đã dùng tinh huyết để tôi luyện.

Cho nên sau khi luyện chế thành công, Ôn Vũ chỉ cần dùng pháp lực của mình ôn dưỡng một phen, là có thể phát huy được uy lực lớn nhất của chúng.

Mức độ tâm thần tương giao đó, so với Thí Thần Thương là Bán Sinh Linh Bảo của Ôn Vũ cũng không kém bao nhiêu.

Không ngờ trong đó có một nguyên nhân quan trọng, những kiếm này là Hậu Thiên Linh Bảo, uy lực không thể sánh bằng Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy trong đó cũng có cấm chế tồn tại, nhưng việc tế luyện thì đơn giản hơn Tiên Thiên Linh Bảo rất nhiều.

Ôn Vũ đã mất hai mươi năm mới ôn dưỡng hoàn thành ba trăm thanh tiên kiếm này.

Bây giờ, việc Ôn Vũ đang làm là dùng Càn Khôn Đỉnh để luyện chế lại những Tinh Thần Kiếm thuộc Hậu Thiên Linh Bảo này một lần nữa.

Càn Khôn Đỉnh có tác dụng đề luyện phẩm chất linh bảo, chuyển hóa vật hậu thiên thành Tiên Thiên Thần Thai.

Đây là điều mà Ôn Vũ mãi sau này mới biết.

Càn Khôn Đỉnh vẫn luôn ở chỗ Ôn Vũ, căn bản không phát huy được tác dụng lớn lao gì.

Nếu không phải vì biết cách sử dụng vật này, hắn đã suýt quên mất nó.

Bây giờ bảo vật này có công hiệu, hắn liền không chút do dự mà lấy ra thử nghiệm một phen.

Dù không thể chuyển hóa thành công, đối với Ôn Vũ cũng không có bất kỳ tổn thất nào, chẳng qua chỉ tốn một chút thời gian và tinh lực mà thôi.

Ngọn lửa màu xanh trong Càn Khôn Đỉnh, Ôn Vũ cũng không nhận ra nó là loại gì.

Ngọn lửa màu xanh tuy bao bọc lấy Tinh Thần Kiếm bên trong, nhưng không phải là để dung luyện nó, mà là dùng ngọn lửa màu xanh

để dung nhập một loại năng lượng kỳ dị trong đỉnh vào thân kiếm.

Ngay cả với cảnh giới hiện tại của Ôn Vũ, cũng không thể nhìn ra được tia năng lượng kỳ dị đó trong Càn Khôn Đỉnh.

Không thể không nói, những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo được trời đất thai nghén quả nhiên không tầm thường!

Ôn Vũ không nhanh không chậm khắp động pháp quyết, tâm thần chìm đắm trong đó, chăm chú nhìn từng cử động của Tinh Thần Kiếm trong đỉnh.

Trong ngọn lửa xanh, trên Tinh Thần Kiếm màu tím hồng, phủ một lớp quang ban màu xanh, những quang ban này khẽ rung động, không ngừng thẩm thấu vào thân kiếm.

Ôn Vũ phải dùng Thánh Nhân Pháp Nhãn mới nhìn rõ những quang ban đó không phải gì khác mà là những quang điểm năng lượng kỳ dị lấp lánh ánh xanh.

Chỉ vì chúng quá nhỏ bé, dùng mắt thường nhìn vào căn bản không thể thấy rõ hình dạng, chỉ có thể đại khái nhìn ra trên thân kiếm phủ một lớp ánh sáng màu xanh.

Khi những quang điểm này nhập vào thân Tinh Thần Kiếm, thân kiếm vốn lấp lánh ánh tím liền tối sầm lại.

Nếu không phải Ôn Vũ vẫn cảm nhận được linh tính yếu ớt tồn tại trong đó, hắn đã cho rằng Tinh Thần Kiếm đã bị hủy hoại.

Chương 204

Ôn Vũ tuy kinh ngạc, nhưng cũng không quá lo lắng.

Đối với hắn, nếu một thanh Tinh Thần Kiếm bị hủy hoại cũng không sao cả, rốt cuộc có thể luyện chế lại một thanh khác.

Lần này Ôn Vũ muốn xem rõ Càn Khôn Đỉnh làm thế nào để chuyển hóa vật hậu thiên thành tiên thiên!

Theo ngọn lửa xanh dung luyện, những quang điểm màu xanh trong đó thẩm thấu vào càng lúc càng nhiều, trên thân Tinh Thần Kiếm bắt đầu xuất hiện từng vết nứt nhỏ, trông như thể sắp vỡ nát bất cứ lúc nào.

Sự biến hóa như vậy khiến Ôn Vũ không khỏi khẽ nhíu mày, nhưng hắn không lên tiếng, vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm vào thanh tiên kiếm màu tím sẫm có vết nứt.

Tinh Thần Kiếm, trong trạng thái nứt nẻ này, không ngừng bị ngọn lửa xanh tôi luyện.

Khi tất cả những quang điểm màu xanh đó đã nhập vào trong, những vết nứt trên thân kiếm bắt đầu từ từ phục hồi.

Không biết trôi qua bao lâu, thanh tiên kiếm này cuối cùng cũng được tái tạo lại, nhưng thân kiếm vẫn tối sầm không ánh sáng.

Khi Ôn Vũ nhìn, trên thân kiếm vốn tối sầm đó lại tỏa ra một tia khí đen, tia khí này vừa chạm vào ngọn lửa xanh, lập tức hóa thành tro bụi biến mất.

Thấy vậy, ánh mắt Ôn Vũ dần sáng lên, hắn đã nhìn ra một số điều bí ẩn trong đó.

Sau khi những tia khí đen này bay ra, ánh sáng trên thân kiếm bắt

đầu từ từ phục hồi.

Ôn Vũ thậm chí còn cảm nhận được một tia hân hoan trên linh tính yếu ớt của nó, không khỏi thán phục không ngừng.

Quá trình này không kéo dài bao lâu, chỉ mất nửa canh giờ, trên Tinh Thần Kiếm không còn khí đen thoát ra nữa.

Tinh Thần Kiếm dường như cảm nhận được sự khác biệt của thân thể mình, phát ra một tràng kiếm minh vui vẻ, từ trong đỉnh bắn ra, không ngừng bay lượn trên bầu trời, để lại ba vệt cầu vồng dài với màu sắc khác nhau.

Ôn Vũ đưa tay ra, thanh tiên kiếm vốn đang bay lượn trên bầu trời lập tức khựng lại, ngay lập tức bay về phía lòng bàn tay Ôn Vũ, chớp mắt đã rơi vào lòng bàn tay hắn.

Ôn Vũ nhìn thanh tiên kiếm này, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy ngoại quan của thanh tiên kiếm lúc này hoàn toàn khác so với Tinh Thần Kiếm ban đầu.

Toàn bộ thanh kiếm dài hơn ba thước, thân kiếm trơn nhẵn như ngọc thạch, trên đó khắc họa những chấm tinh quang màu tím, lưỡi kiếm mỏng như cánh ve, sắc bén như sương thu, tỏa ra ánh sáng lạnh nhạt.

Ở giữa thân kiếm, một đạo văn tiên hồng như một con cự long thần thái rực rỡ, phun ra huyễn quang màu đỏ.

Ở chuôi kiếm, một con chim xanh uốn lượn trên đó, sống động như thật, nếu lắng nghe kỹ thậm chí có thể nghe thấy một tiếng chim kêu trong trẻo.

Ở cuối cùng của chuôi kiếm, là một đồ án âm dương thái cực, nhìn vô cùng huyền diệu.

Toàn bộ thanh kiếm như một viên mỹ ngọc màu tím, nhìn vô cùng thần bí.

Ôn Vũ từ trên thân kiếm cảm nhận được khí tức của nó như một Tiên Thiên Linh Bảo, hiển nhiên thanh kiếm này đã hoàn thành chuyển hóa.

Càn Khôn Đỉnh chuyển hậu thiên thành tiên thiên, chỉ nhờ vào hai chữ: một là 'thấm', hai là 'luyện'.

Cái gọi là 'thấm' là dùng thanh quang kỳ dị trong ngọn lửa xanh thấm thấu bảo vật, bao phủ khí hậu thiên trong bảo vật, sau đó tôi luyện một phen, rồi lại đề luyện nó ra, dùng ngọn lửa xanh để đốt cháy, khiến bảo vật như trời sinh, không có chút dấu vết hậu thiên nào.

Những vết nứt trên thân kiếm trước đây là do ngọn lửa xanh đang tôi luyện thân kiếm, chỉ vì khí hậu thiên bên trong bị bao phủ, khiến Tinh Thần Kiếm không còn độ dẻo dai như trước, mới ra nông nỗi này.

Sau đó những khí đen đó, chính là khí hậu thiên và tạp chất trong Tinh Thần Kiếm.

Sau khi những thứ này được loại bỏ, bảo vật hậu thiên cuối cùng tiến hóa thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Không ngờ, Ôn Vũ lại nhìn ra, Tiên Thiên Linh Bảo được luyện chế bằng Càn Khôn Đỉnh có chút khác biệt so với Tiên Thiên Linh Bảo được trời đất thai nghén.

Sự khác biệt lớn nhất là thiếu đi tia linh thiêng được trời đất thai nghén.

Linh thiêng này khác với linh tính.

Linh thiêng là vật chất tự nhiên sinh ra cùng trời đất.

Còn linh tính là linh tính được sinh ra sau khi linh bảo đạt đến một cảnh giới nhất định, có thể tăng uy lực của bảo vật, đồng thời có thể khiến mối liên hệ tâm thần với chủ nhân càng thêm chặt chẽ.

Sau khi thanh Tinh Thần Kiếm này được chuyển hóa, đã đạt đến cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Dù có chút khác biệt so với Tiên Thiên Linh Bảo được trời đất thai nghén, nhưng uy lực thì gần như tương đương.

Ôn Vũ nhìn thanh Tinh Thần Kiếm này, càng nhìn càng hài lòng, trên mặt lộ ra một nụ cười, rồi mới cất thanh kiếm này đi.

Sau khi Ôn Vũ cất Tinh Thần Kiếm đi, bắt đầu khấp chỉ thôi diễn. "Hiện tại kỳ hạn vạn năm đã đến, e rằng trong Hồng Hoang đã ám lưu dũng động rồi." Ôn Vũ xuất hiện vào thời gian sau, trong lòng thầm nghĩ. "Xem ra phải chờ thêm một thời gian nữa mới có thể tiếp tục chuyển hóa những tiên kiếm này.

Một số người e rằng không nhịn được nữa rồi!" Ôn Vũ ngẩng đầu nhìn hư không, lẩm bẩm nói.

Chương 205

Ôn Vũ lật tay, Càn Khôn Đỉnh vốn đang đặt trên mặt đất, lập tức rời khỏi mặt đất, từ từ thu nhỏ trên không trung, sau khi biến thành lớn bằng lòng bàn tay thì thẳng tắp rơi vào tay hắn.

Chớp mắt cất bảo vật này đi, thân hình Ôn Vũ chợt động, từ từ biến mất tại chỗ. .....

Ban đầu, tám trăm năm sau đại hôn của Đế Tuấn, Thiên Đình lại xảy ra một sự kiện trọng đại khiến toàn bộ yêu tộc vô cùng hân hoan, đó là Yêu Hậu Hi Hòa đã sinh hạ mười người con.

Vốn dĩ Đế Tuấn và Hi Hòa là các đại năng Chuẩn Thánh, thực lực phi phàm, thêm vào đó thể chất hai người đặc thù, đều là Tiên Thiên chi thể, kết hợp với nhau, việc sinh hạ hậu duệ cũng trở nên vô cùng gian nan.

Đế Tuấn đã tốn tám trăm năm, cuối cùng mới khiến Hi Hòa có thai.

Sau mười năm hoài thai, nàng mới sinh hạ mười người con.

Mười người con này đều là chính tông Kim Ô chi thân, đồng tử đỏ vàng, toàn thân được bao phủ bởi lông vũ vàng óng, rực rỡ khác thường, sinh ra có ba chân, hoàn toàn di truyền từ Đế Tuấn.

Ngay khi vừa xuất thế, lập tức có dị tượng trời giáng, Thập Nhật Liên Châu, vô số ngọn lửa vàng từ Cửu Thiên giáng xuống, chiếu rọi Thiên Đình thành một màu vàng rực.

Ngọn lửa vàng này tự nhiên là Thái Dương Chân Hỏa của tộc Kim Ô.

Khi Thái Dương Chân Hỏa này hiển hóa ra, lập tức kích phát Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể mười tiểu Kim Ô, suýt chút nữa ảnh

hưởng đến Hi Hòa.

Nếu không có Đế Tuấn bên cạnh hấp thu rất nhiều Thái Dương Chân Hỏa, e rằng hậu quả sẽ khôn lường.

Sau khi mười tiểu Kim Ô ra đời, thiên phú dị bẩm, thậm chí còn mạnh hơn cha mẹ chúng một bậc.

Đối với điều này, Đế Tuấn và Hi Hòa tự nhiên vô cùng hân hoan, vô cùng yêu thương mười tiểu Kim Ô.

Chỉ có điều khiến hai người đau đầu là Thái Dương Chân Hỏa trên thân mười tiểu Kim Ô vì tuổi còn quá nhỏ mà căn bản không thể khống chế.

Đế Tuấn chỉ đành mỗi ngày dùng Thái Dương Chân Hỏa của mình để trấn áp, mới khiến chúng thu liễm một chút, nhưng thỉnh thoảng vẫn có một số Thái Dương Chân Hỏa phun ra từ giữa lông vũ.

Đế Tuấn là Yêu Hoàng, cần xử lý rất nhiều công việc, ngày thường vô cùng bận rộn.

Khi không thể ra tay trấn áp, hắn chỉ đành nhờ Thái Nhất ra tay.

Thái Nhất cũng vô cùng yêu thương mười tiểu gia hỏa này.

Khi rảnh rỗi, còn đặc biệt chăm sóc mười Kim Ô nhiều hơn.

Theo thời gian trôi đi, mười Kim Ô dần lớn lên.

Tuy không thể khống chế Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể, nhưng chúng lại có thể tự do hành động, không cần Đế Tuấn cùng những người khác bảo vệ nữa.

Vậy là mười Kim Ô xuất hiện ở Thiên Đình.

Suýt chút nữa đã lật tung Thiên Đình lên trời.

Thái Dương Chân Hỏa là thứ gì, đó là tồn tại thiêu đốt vạn vật.

Tuy các Kim Ô chưa trưởng thành, nhưng Thái Dương Chân Hỏa của chúng lại có uy lực thực sự phi phàm.

Ngay cả Yêu Thánh cũng phải tốn không ít khí lực mới có thể dập tắt nó, chứ đừng nói đến những yêu tộc có tu vi thấp kém.

Trong những năm này, không ít yêu tộc đã bị tiểu Kim Ô thiêu chết.

Vì mười Kim Ô là con của Yêu Hoàng, nên mọi người chỉ đành nhắm mắt làm ngơ, thấy mười Kim Ô đều tránh xa, sợ bị vạ lây.

Đế Tuấn là Yêu Hoàng, tuy những Yêu Thánh cấp dưới không nói gì, nhưng hắn cũng có thể nhìn ra không khí vi diệu trong đó, đối với điều này cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Mặc dù hắn cũng đã dạy mười đứa con phương pháp khống chế Thái Dương Chân Hỏa, nhưng tu vi còn nông cạn, lại ham chơi, căn bản không thể tập trung tinh lực học được phương pháp.

Mười Kim Ô là con của mình, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không đánh mắng.

Nhưng cũng không thể vì mười Kim Ô mà khiến cả Thiên Đình náo loạn, nhân tâm hoảng sợ.

Vậy là Đế Tuấn chỉ đành tìm Hi Hòa và Thái Nhất thương lượng, đặt mười tiểu Kim Ô trên Thái Dương Tinh, mượn Phù Tang Thụ trên Thái Dương Tinh, để những đứa con này dần dần có thể nắm giữ Thái Dương Chân Hỏa.

Đề nghị này vừa đưa ra, tự nhiên đã bị Hi Hòa kịch liệt phản đối.

Rốt cuộc, người mẹ nào lại muốn con ruột của mình rời xa, huống hồ là một mình canh giữ trên Thái Dương Tinh.

Nhưng Đế Tuấn lấy lý do an nguy của yêu tộc và vì lợi ích của các

con, không ngừng thương lượng với Hi Hòa.

Cuối cùng, Hi Hòa không thể từ chối Đế Tuấn, mới dần dần đồng ý đưa mười Kim Ô vào Thái Dương Tinh.

Đưa các con đi, Đế Tuấn cũng vô cùng bất đắc dĩ, chỉ vì sự ổn định của yêu tộc mà không thể không làm vậy.

Nếu có kẻ có tâm lợi dụng điều này, sợi dây liên kết yêu tộc hàng vạn năm cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Chương 206

Để đảm bảo an toàn cho mười người con trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn đặc biệt bố trí một cấm chế phòng ngự khổng lồ trên Thái Dương Tinh, khiến mười đứa con không thể tùy ý rời đi.

Ngoài ra, hắn cũng ra lệnh cho người canh giữ tại đây, ngăn chặn người khác tiếp cận.

Rốt cuộc, điều này không chỉ liên quan đến an nguy của các con Đế Tuấn, mà còn ảnh hưởng đến vấn đề truyền thừa của toàn bộ yêu tộc, tự nhiên không dám sơ suất.

Các tiểu Kim Ô vừa được đưa đi, cả Thiên Đình lại khôi phục sự yên tĩnh như ngày thường.

Hi Hòa vì con rời đi, cả người trở nên trầm mặc ít nói, nhưng cũng thường xuyên lén lút đi thăm mười đứa con, dạy dỗ tu hành, hy vọng chúng có thể sớm nắm vững bí quyết của Thái Dương Chân Hỏa.

Đế Tuấn kỳ thực cũng biết rõ, nhưng không nói gì, chỉ cần Hi Hòa không phóng thích uy áp vô thượng.

Để làm dịu nỗi buồn trong lòng Hi Hòa, Đế Tuấn khi rảnh rỗi cũng sẽ dẫn Hi Hòa và Thái Nhất cùng đến Thái Dương Tinh bầu bạn với mười đứa con.

Nhưng dần dần theo thời gian trôi đi, Đế Tuấn cùng những người khác ngày càng bận rộn, trong đó phần lớn cần ứng phó với những ma sát ở biên giới Vu Tộc.

Rốt cuộc, kỳ hạn vạn năm đã đến, không ai biết đại chiến sẽ bùng nổ khi nào.

Để có thể giành chiến thắng trong đại chiến, Đế Tuấn thường

xuyên dẫn một số yêu tộc huấn luyện Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Đặc biệt là Hi Hòa, thời gian gia nhập không lâu, đối với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận không quen thuộc, phần cần diễn luyện cũng nhiều nhất, thường xuyên vì vậy mà luyện tập không ngừng.

Lâu dần, không còn nhiều thời gian để thăm nom các con nữa.

Một ngày nọ, trên Thái Dương Tinh, mười Kim Ô đang đùa giỡn với nhau, đột nhiên thấy trong cấm chế canh giữ ngày đêm xuất hiện một khe hở nhỏ, khe hở này không lớn, chỉ đủ cho một người đi qua.

Tiểu Thập, đứa nhỏ tuổi nhất, có mắt tinh nhất, là người đầu tiên nhìn thấy khe hở này.

Không đợi sự đồng ý của các huynh trưởng, nó lập tức hóa thành một luồng sáng vàng bay về phía khe hở đó.

Mắc kẹt trên Thái Dương Tinh quanh năm, đã sớm khiến Tiểu Thập không thể kiềm chế được ý muốn ra ngoài thế giới xem.

Những Kim Ô còn lại thấy Tiểu Thập bay về phía khe hở đó, muốn ngăn cản đối phương, nhưng đã quá muộn.

Khi nhìn thấy Tiểu Thập bay ra từ trong khe hở đó, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, không dám tin vào những gì mình thấy.

Bởi vì, sau khi Tiểu Thập ra khỏi khe hở đó, không có chuyện gì xảy ra cả.

Không những không gây chú ý đến những người canh giữ cấm chế, mà cũng không thấy cấm chế có động tĩnh gì, dường như cấm chế căn bản không tồn tại.

Tiểu Thập sau khi bay ra thế giới bên ngoài, lần đầu tiên hít thở không khí bên ngoài, khiến nó vô cùng phấn khích, vui vẻ vỗ cánh bay lượn khắp bên ngoài.

Thỉnh thoảng nghịch ngợm chơi đùa ở khe hở, lúc bay vào lúc bay ra.

Những Kim Ô còn lại thấy vậy, phát hiện không có bất kỳ nguy hiểm nào, cũng không thể kiềm chế được dục vọng muốn ra ngoài, cũng lần lượt từng con bay về phía khe hở.

Sau khi ra ngoài, tất cả Kim Ô đều vô cùng hân hoan.

Trăm năm rồi, cuối cùng cũng lại một lần nữa đến thế giới bên ngoài.

Tiểu Thập là nhỏ tuổi nhất, ham chơi nhất, thấy chín người anh đều đã ra ngoài, vui vẻ kêu vài tiếng, sau đó bay về phía Hồng Hoang đại địa.

Lần này nó muốn đi dạo một vòng trên Hồng Hoang đại địa, rốt cuộc cơ hội này vô cùng khó có được.

Lão Đại trong số các Kim Ô thấy Tiểu Thập bay về phía Hồng Hoang đại địa, vừa muốn nói, thì nghe thấy một giọng nói vang lên bên cạnh. "Đại ca, không sao đâu, thân là Thái Tử của yêu tộc, không ai dám ra tay với ta đâu.

Nếu thật sự gặp nguy hiểm, mười người chúng ta cùng lên, thêm vào đó có Thái Dương Chân Hỏa hộ thân, muốn giết ta không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu thật sự không đánh lại, bằng tốc độ của chúng ta, trốn thoát chắc cũng không khó.

Hắc hắc, ta cũng đã trăm năm không thấy Hồng Hoang rồi, ngày nào cũng ở đây thật sự là muốn phát bệnh rồi." Lão Nhị trong mười Kim Ô thấy Đại Ca có chút lo lắng trên mặt, liền lên tiếng nói.

Nói đến cuối, hắn cười hắc hắc, xem ra rất khao khát Hồng Hoang.

Nghe lời Lão Nhị nói, các tiểu Kim Ô khác bên cạnh cũng không ngừng gật đầu, hiển nhiên bị lời trong lời của Nhị Ca nói trúng tâm tư.

Lão Đại trong số các Kim Ô thấy vẻ mặt kỳ vọng của mọi người, thở dài một hơi, than rằng: "Tuy với thân phận của ta không ai dám động đến ta, nhưng đừng quên kẻ thù không đội trời chung của yêu tộc chúng ta là Vu Tộc.

Thấy chúng ta, e rằng chúng sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta đâu.

Ngoài ra, chúng ta trốn ra ngoài như vậy, vạn nhất bị phụ thân biết được tất sẽ không tránh khỏi một trận trách mắng." Tính cách của hắn là trầm ổn nhất, cũng là người lo lắng nhiều nhất, trong số các Kim Ô có uy tín nhất. "Tiểu Bát nói đúng, Thái Dương Chân Hỏa của chúng ta đâu phải dễ chọc, ngay cả các Yêu Thánh bá bá trong tộc cũng khó mà dập tắt, chứ đừng nói là Vu Tộc.

Chúng ta có mười người, mười người cùng lên ta không tin là không đánh lại." Người thứ ba bay bên cạnh Kim Ô dẫn đầu cũng mở miệng nói, vô cùng tán đồng với lời Tiểu Bát nói. "Đại ca, đừng do dự nữa, nhìn Tiểu Thập đã chạy xa rồi, đuổi theo đi.

Chương 207

Nếu chạy lạc mới thật sự là vấn đề lớn đó.

Nếu phụ thân thật sự trách tội, ta sẽ gánh chịu.

Lại còn có mẫu thân ở đây nữa, nhất định sẽ bảo vệ chúng ta." Lão Nhị trong số các Kim Ô nhìn Tiểu Thập đã đi xa, trong mắt lộ ra một tia xảo quyệt, vội vàng lên tiếng nói. "......Thôi được rồi, được rồi, chúng ta chỉ dạo một vòng trong Hồng Hoang thôi, đừng đi quá xa, phải trở về trước khi mặt trời lặn.

Đi thôi, mau đi đuổi Tiểu Thập về!" Lão Đại không thể cãi lại lời nói của nhiều người, khi thấy Tiểu Thập đã đi xa, trong lòng không khỏi lóe lên một tia lo lắng, liền đuổi theo hướng Tiểu Thập đã đi.

Các Kim Ô thấy vậy, lập tức vui vẻ kêu một tiếng, sau đó đi theo phía sau Lão Đại, lần lượt bay về phía Hồng Hoang. "Chỉ cần đến Hồng Hoang, có trở về không?" Đây là suy nghĩ chân thật trong lòng Lão Nhị.

Sau khi các Kim Ô này rời đi, trước khe hở đó, từ từ xuất hiện một nam tử mập mạp với vẻ mặt châu quang mãn diện.

Lúc này hắn đang cười tủm tỉm nhìn về phía các Kim Ô đã đi xa, sau đó từ từ quay đầu, lưu luyến nhìn Phù Tang Thụ cô độc trên Thái Dương Tinh, sau khi dừng lại một lát, mới hóa thành một luồng kim quang, bay về phía Tây.

Đợi đạo nhân ảnh biến mất, trong hư không, lại một đạo thân ảnh hiện ra.

Đạo thân ảnh này mặc đạo bào màu đen huyền, giữa mi tâm có một đạo văn màu huyết hồng như giọt nước, nhìn tà dị mười phần.

Chính là Ôn Vũ.

Lúc này Ôn Vũ nhìn bóng người đã đi xa, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên là chuyện tốt do Chuẩn Đề làm!" Trong kiếp trước không ghi chép ai đã phóng thích các Kim Ô, nhưng rất nhiều người đều đoán là một trong những người của Tây Phương Giáo.

Ôn Vũ thì cho rằng, so với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có khả năng làm loại chuyện này lớn hơn. ...

Bây giờ tận mắt chứng kiến, phát hiện quả nhiên là đối phương, không khỏi khiến hắn tức giận một trận.

Một tay này có thể trực tiếp dẫn động Vu Yêu Đại Chiến.

Đại chiến giữa hai tộc tất nhiên lại khiến hàng vạn vạn sinh linh vẫn lạc.

Đối với Ôn Vũ thì không sao cả, nhưng đối với Thiên Đạo và Hồng Quân lại là vật đại bổ.

Thiên Địa Lượng Kiếp là thủ đoạn Thiên Đạo thiết lập để thanh trừng sinh linh, mục đích là từ đó thu lấy sức mạnh, củng cố bản thân.

Chỉ cần Hồng Hoang mỗi lần trải qua một Lượng Kiếp, Thiên Đạo sẽ trở nên càng ổn định và mạnh mẽ hơn, ý chí Thiên Đạo trong Hồng Hoang cũng sẽ trở nên mạnh hơn.

Muốn đột phá cảnh giới, sẽ trở nên vô cùng gian nan.

Đây cũng là lý do tại sao ở Hồng Hoang hậu kỳ, những cường giả có thể đột phá Chuẩn Thánh thậm chí Đại La lại ngày càng ít đi.

Ngoài ra, đối với Tây Phương Giáo đây cũng là một chuyện tốt, nếu không Chuẩn Đề cũng sẽ không mạo hiểm lớn như vậy để mưu đồ Vu Yêu Đại Chiến.

Người gây ra Vu Yêu Đại Kiếp, sẽ phải gánh chịu không ít nhân quả nghiệp lực.

Mặc dù là Thánh Nhân, nhưng mang nhiều nhân quả nghiệp lực trên thân, đối với việc thăng tu vi không phải là chuyện tốt.

Còn về lợi ích đối với phương Tây, tự nhiên là có thể trong đại kiếp này giữ lại chân linh của những sinh linh đã chết, sau khi trở về phương Tây có thể dùng Bát Bảo Công Đức Trì, có thể cứu sống những chân linh này, đồng thời độ hóa chúng thành người của phương Tây.

Chỉ cần phương Tây có thể liên tục độ hóa sinh linh, thì khí vận của Tây Phương Giáo tự nhiên sẽ không ngừng thăng tiến, từ đó đạt được mục đích đại hưng phương Tây.

Chỉ là, Ôn Vũ đã biết rõ mưu đồ của đối phương, tự nhiên sẽ không để họ dễ dàng đạt được.

Rốt cuộc, sau khi người phương Đông bị độ hóa sang phương Tây, điều đó tương đương với việc phần khí vận thuộc về phương Đông cũng bị phương Tây cướp đi.

Vì điều này, Ôn Vũ tự nhiên không thể để chuyện như vậy xảy ra! "Hừ, thật là tính toán hay.

Lát nữa xem ra phải đi Địa Phủ một chuyến." Lúc này, Ôn Vũ không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói.

Chỉ là giọng nói của hắn lại ẩn chứa vô vàn hàn ý.

Ôn Vũ quay đầu, nhìn về phía Phù Tang Thụ trong cấm chế, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc dị thường.

Phù Tang Thụ là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, có thể ôn dưỡng Thái Dương Chân Hỏa, đối với việc tu luyện Hỏa Chi Pháp Tắc có tác dụng vô cùng diệu kỳ.

Chỉ là bây giờ có cấm chế tồn tại.

Khi Chuẩn Đề rời đi đã khôi phục cấm chế.

Nếu vì thu lấy cây Phù Tang Thụ này, mà phá vỡ cấm chế, tất nhiên sẽ bị Đế Tuấn phát hiện.

Mặc dù hắn làm việc này một cách bí mật, cũng không sợ Đế Tuấn cùng mọi người, nhưng sau khi ra tay, nhân quả trong đó cũng phải gánh chịu một phần.

Chương 208

Vì vậy, đối với Phù Tang Thụ có thể ôn dưỡng Thái Dương Chân Hỏa, Ôn Vũ cũng chỉ có chút thèm muốn mà thôi, cũng không thật sự định thu nó đi.

Ôn Vũ đứng tại chỗ, hít sâu một hơi, sau đó lại nhìn Phù Tang Thụ một lần nữa, liền bước một bước, biến mất tại chỗ. .....

Chín con Kim Ô đó sau khi rời khỏi Thái Dương Tinh, nhanh chóng đuổi kịp Tiểu Thập, sau đó dưới sự giám sát của các Kim Ô khác, bay về phía Hồng Hoang đại lục.

Chỉ sau khi đi qua một khu rừng, khu rừng đó lập tức dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, hóa thành một biển lửa.

Mọi thứ trong rừng, đều hóa thành tro tàn.

Các Kim Ô thấy vậy không hề có chút thương xót hay lo lắng nào, mà càng thêm phấn khích, đồng thời không ít Kim Ô đều ưỡn ngực, dường như muốn nói Thái Dương Chân Hỏa của mình thật lợi hại.

Các Kim Ô lại không đợi quá lâu, sau khi rời khỏi khu rừng đó, lập tức bay về phía sâu trong Hồng Hoang, không hề quên lời đã nói trước đó là chỉ đi gần Thái Dương Tinh.

Lão Nhị trong số các Kim Ô thấy vậy, tự nhiên sẽ không nhắc nhở Đại Ca của mình.

Có thể vui chơi trong Hồng Hoang là một chuyện vô cùng khoái lạc.

Mười Kim Ô đi đến đâu, sinh linh đồ thán đến đó.

Khắp nơi trên đại địa đều là biển lửa, không ít nơi vì vậy mà bị hủy diệt, thậm chí cả sông hồ ao đầm cũng bị ảnh hưởng trực tiếp mà

bốc hơi.

Bay dọc đường, hoàn toàn không để ý đến thảm trạng của Hồng Hoang đại địa, vẫn không ngừng đùa giỡn, hí hửng.

Không biết từ lúc nào, các Kim Ô đã bay ba ngày ba đêm trong Hồng Hoang, gần như nửa Hồng Hoang đều bị ảnh hưởng.

Trong đó, bị ảnh hưởng lớn nhất tự nhiên là Vu Tộc.

Vu Tộc vốn sinh sống trên Hồng Hoang đại địa.

Mười Kim Ô đã bay qua các bộ lạc của Vu Tộc, chỉ vì trong các bộ lạc này không có tồn tại đặc biệt mạnh mẽ nào, nên bị Thái Dương Chân Hỏa của Kim Ô thiêu đốt, gần như toàn bộ bộ lạc đều bị hủy diệt trong chốc lát, người Vu Tộc càng tử thương gần hết.

Đương nhiên, so với tổn thất nặng nề của Vu Tộc, tổn thất của Nhân Tộc ít hơn nhiều.

Nhân Tộc vốn sống xa ở Đông Hải chi tân, cách xa nội lục Hồng Hoang.

Ảnh hưởng của Kim Ô đối với Nhân Tộc là nhiệt độ trong Hồng Hoang đột nhiên tăng cao, cảm giác nóng bỏng này khiến rất nhiều người Nhân Tộc không thể chịu đựng được, đó là mười đoàn Thái Dương Chân Hỏa.

May mắn thay, trong Nhân Tộc vì lý do tu võ đạo, thể chất xa hơn người thường, thể phách có thể chống chịu nhiệt lượng cũng theo đó mà tăng lên.

Nhưng vẫn có không ít người chết dưới nhiệt độ đó, cũng là vì không phải tất cả Nhân Tộc đều có thể phách mạnh mẽ như vậy.

Những người trong Nhân Tộc chỉ có thể cảm nhận sự nóng bỏng của bầu trời, không biết duyên do trong đó.

Nhưng người Vu Tộc thì khác, họ có thể nhìn thấy Thái Dương Chân Hỏa của Kim Ô hoành hành trong Hồng Hoang.

Trong một bộ lạc của Vu Tộc, một Đại Vu thân hình cao lớn, da đen sạm đang nghe cấp dưới báo cáo.

Khi nghe tin Kim Ô đã hủy diệt rất nhiều bộ lạc, hắn lập tức nổi giận không thôi.

Sau khi hỏi rõ vị trí của Kim Ô, lập tức xông về phía nơi Kim Ô đang ở.

Đại Vu này chính là Khoa Phụ của Vu Tộc.

Khoa Phụ này có quan hệ cực tốt với Hậu Nghệ Tổ Vu của Vu Tộc.

Hậu Nghệ Tổ Vu cũng không hề vì thân phận của mình mà có khoảng cách với Khoa Phụ, thậm chí thường xuyên cùng nhau uống rượu vui vẻ.

Hôm nay Khoa Phụ vốn định ở lại bộ lạc chờ Hậu Nghệ Tổ Vu sắp đến, nhưng nào ngờ gặp phải chuyện như vậy, khiến hắn không thể nhẫn nhịn được nữa.

Khoa Phụ vốn ghét ác như thù.

Bây giờ mười Kim Ô công khai hủy diệt rất nhiều bộ lạc, còn thiêu chết không ít người Vu Tộc.

Sự kiêng dè ban đầu về thân phận con của Yêu Hoàng của đối phương, trong khoảnh khắc đã hóa thành hư vô.

Khoa Phụ muốn đòi lại công bằng cho những người Vu Tộc đã chết.

Tin tức Hi Hòa sinh con tự nhiên không thể giấu được tai mắt của chúng sinh Hồng Hoang.

Hầu như tất cả mọi người đều biết Đế Tuấn và Hi Hòa có mười người con.

Khoa Phụ vừa nghe đến mười con chim ba chân màu vàng kim, tự nhiên có thể đoán ra là con của Đế Tuấn.

Lúc này, Khoa Phụ đang đuổi theo hướng mười Kim Ô.

Vì thân thể hắn vốn rất cao lớn, thêm vào đó các Kim Ô trong quá trình bay lượn lại ham chơi, tốc độ bay không nhanh, nên nhanh chóng bị Khoa Phụ đuổi kịp.

Chương 209

Khoa Phụ thấy đối phương không hề che giấu mà phóng thích Thái Dương Chân Hỏa, phá hủy Hồng Hoang đại địa thành trăm nghìn lỗ chỗ, không khỏi lửa giận bốc cao, lớn tiếng gầm về phía mười Kim Ô: "Các ngươi không mau dừng tay!

Đừng hồ đồ!" Các Kim Ô vốn đang hí hửng nghe thấy tiếng gầm giận dữ từ phía sau, đều bị dọa giật mình.

Tiểu Bát nóng tính quay đầu nhìn lại, thấy Khoa Phụ đang ở trong biển lửa, liền trực tiếp gầm lên: "Dám ở đây quấy rầy chuyện vui của ta, xem ta không dùng một mồi lửa thiêu chết ngươi!" Vừa dứt lời, trong miệng nó trực tiếp phun ra một đoàn lửa vàng kim lớn, bắn về phía Khoa Phụ.

Khoa Phụ thấy vậy, hai mắt nheo lại, trong lòng càng thêm bạo nộ, lạnh giọng nói: "Hay cho lũ súc sinh lông vũ này dám phạm tội tày trời như vậy trong Hồng Hoang, không biết hối cải, bây giờ còn dám ra tay với ta.

Hôm nay chính là ngày chết của ngươi, nạp mạng đi!" Khoa Phụ nhìn đoàn Thái Dương Chân Hỏa sắp rơi xuống thân thể mình, thân hình đột nhiên lăn về phía bên cạnh, né tránh đòn tấn công này.

Tiếp đó từ thắt lưng hắn rút ra một cây gậy lớn, hung hăng đập về phía đầu Tiểu Bát.

Các Kim Ô căn bản chưa từng trải qua bất kỳ trận chiến nào, kinh nghiệm về mặt này là con số không, càng không dám ra tay với đối phương, đều ngây người tại chỗ.

Cây gậy đó tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đập vào đầu Tiểu Bát, bộc phát một trận oanh minh kịch liệt, trực tiếp đánh bay Tiểu Bát

đang ngây người.

Tiểu Bát bị đánh trúng, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tiếp đó cả người nó như một quả pháo, hung hăng rơi xuống đại địa, tung lên một trận khói bụi. "Tiểu Bát!" Lão Đại trong số các Kim Ô, thấy Tiểu Bát bị đánh trúng, lập tức kinh kêu một tiếng, nhất thời có chút hoảng loạn.

Tuy tính cách trầm ổn hơn một chút, nhưng lại chưa từng trải qua chuyện như vậy.

Xuất phát từ phản ứng bản năng, Kim Ô đại ca lập tức phun ra một quả cầu lửa vàng rực rỡ về phía Khoa Phụ.

Ngay sau đó, cả thân hình liền bay về hướng Tiểu Bát rơi xuống.

Mấy con Kim Ô khác thấy vậy, cũng lần lượt bắt chước dáng vẻ của đại ca, không ngừng phun ra cầu lửa về phía Khoa Phụ.

Khoa Phụ vốn có thân hình khổng lồ, đối mặt với những đợt công kích cầu lửa dày đặc như vậy, căn bản không thể né tránh, thân thể lập tức phải chịu nhiều đòn tấn công lửa.

Khoa Phụ cũng biết Thái Dương Chân Hỏa lợi hại, không khỏi rống giận một tiếng, trực tiếp hiện ra Đại Vu chân thân, không ngừng dùng khí huyết toàn thân để dập tắt ngọn lửa này.

Lúc này, Kim Ô lão đại đã ở bên cạnh Tiểu Bát.

Khi thấy dáng vẻ của Tiểu Bát, đôi mắt nó lập tức đỏ ngầu, quay đầu nhìn lại, phát hiện kẻ kia không hề bị tổn thương chút nào, trong lòng không khỏi siết chặt.

Nó liền vội vàng hô lên với bầy Kim Ô: “Mau rời khỏi đây!

Đối phương đã có thể đuổi tới, nhất định còn có người khác đuổi theo.” Nói rồi, nó tóm lấy Tiểu Bát, bay về phía xa.

Những con Kim Ô khác thấy vậy, cũng không ngoảnh đầu lại mà lần lượt rời đi.

Khoa Phụ bị bỏ lại tại chỗ, trong lòng càng thêm giận dữ, gào thét một tiếng rồi đuổi theo hướng chúng rời đi.

Nhưng bất đắc dĩ, hơi thở nóng rực do Thái Dương Chân Hỏa phóng ra không ngừng thiêu đốt Khoa Phụ.

Tuy hắn có Đại Vu chân thân, nhưng khí huyết cũng không phải vô cùng vô tận, nếu không có khí huyết hộ thể, e rằng sẽ bị thiêu chết tại chỗ.

Khoa Phụ phát hiện sự tình sau đó, quả thực có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại vô cùng không cam, nên vô thức không ngừng đuổi theo mười con Kim Ô.

Mười con Kim Ô thấy Khoa Phụ đuổi sát không buông, cũng nhận ra trạng thái của đối phương không ổn, nên thỉnh thoảng lại phun ra Thái Dương Chân Hỏa, muốn thiêu chết hắn.

Khoa Phụ vốn đã có chút không chịu nổi sức nóng thiêu đốt từ Thái Dương Chân Hỏa của đối phương, giờ lại bị Thái Dương Chân Hỏa của chúng trực tiếp phun trúng người, càng thêm trọng thương.

Theo thời gian trôi đi, Khoa Phụ cuối cùng không chịu nổi sức nóng thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, toàn thân da dẻ nứt toác, cả người đôi mắt trở nên vô thần, trực tiếp chết đi trong quá trình chạy.

Bầy Kim Ô thấy cảnh này, trong lòng tự nhiên vô cùng hoan hỉ, bởi vì đã giải quyết được một cường địch.

Chỉ có tình trạng thê thảm của Tiểu Bát, chúng lập tức không ngừng nghỉ mà lao về phía Thái Dương Tinh.

Trong hư không, một đạo thân ảnh hiện ra, nhìn Khoa Phụ đã chết phía dưới, không khỏi thở dài một hơi.

Người này chính là Ôn Vũ từ Địa Phủ trở về, hắn đã đem chuyện Tây Phương Giáo ra mách cho Hậu Thổ và Sinh Tử Thánh Nhân, đồng thời bảo hai người chuẩn bị sẵn sàng cho Vu Yêu Đại Chiến.

Chỉ cần thu nhận toàn bộ linh hồn của chúng sinh chết đi trong Vu Yêu Đại Chiến vào Địa Phủ, Tây Phương Giáo sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Dù sao, sau khi chúng sinh chết đi, linh hồn trước tiên cần phải về Địa Phủ!

Ngoài ra, Ôn Vũ cố ý để Sinh Tử Thánh Nhân tới tranh đoạt một phương Tây Chi Hải, mục đích tới Cực Tây Chi Hải tự nhiên là để chuẩn bị cho những việc về sau, dù sao Vu Yêu đại chiến cuối cùng cũng không còn bao lâu nữa.

Rời khỏi Địa Phủ, Ôn Vũ đáp xuống Hồng Hoang đại địa.

Hắn ra tay dập tắt tàn dư Thái Dương Chân Hỏa để lại, sau đó trực tiếp tiếp tục bay về hướng Kim Ô đã đi, rồi thấy cảnh tượng như vậy.

Đột nhiên, thần thức của Ôn Vũ cảm nhận được một luồng khí huyết Tổ Vu cường đại đang bay tới từ xa, tu vi đã đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ôn Vũ xoa xoa cằm, ẩn mình trong hư không, lẩm bẩm: "Hậu Nghệ Tổ Vu!" Ngay sau đó, trong tầm mắt của Ôn Vũ xuất hiện một trung niên tráng kiện vác một cây cung lớn màu đen cùng một túi tên.

Vị Đại Vu này chợt lóe lên, đã tới bên cạnh Khoa Phụ.

Chương 210

Khi Hậu Nghệ Tổ Vu thấy Khoa Phụ đã chết, lập tức gào lên một tiếng giận dữ: "Khoa Phụ, huynh đệ tốt của ta, ngươi cứ vậy mà chết rồi ư?

Ta nhất định sẽ khiến kẻ đã giết ngươi phải nợ máu trả bằng máu!" Nói rồi, hắn đặt thi thể Khoa Phụ nằm xuống đất, cầm cây cung lớn sau lưng, đuổi theo hướng Kim Ô đã đi.

Ôn Vũ thấy vậy lại không lập tức đi theo, nhìn Khoa Phụ nằm trên đất, trong lòng không rõ cảm xúc thế nào.

Một lát sau, Ôn Vũ ra tay, chỉ thấy hắn trực tiếp chộp lấy thi thể Khoa Phụ.

Kỳ lạ thay, thân thể đối phương không hề có bất kỳ dị động nào.

Nhanh chóng, trên đỉnh đầu hắn bốc ra một luồng khí xanh trong suốt.

Thấy luồng khí xanh này xuất hiện, Ôn Vũ thở phào nhẹ nhõm, sau đó khẽ nắm tay lại, luồng khí xanh kia tức khắc rơi vào tay hắn.

Sau khi thu luồng khí xanh này, Ôn Vũ đuổi theo hướng Hậu Nghệ đã đi.

Luồng khí xanh này tự nhiên là thần hồn của Khoa Phụ.

Ôn Vũ muốn cứu hắn chủ yếu vì hắn là người đa tình đa nghĩa.

Đã thấy, tự nhiên sẽ giúp một tay, huống chi còn là tộc nhân của Hậu Thổ.

Chỉ cần thần hồn này trong tay, sau khi giao cho Sinh Tử Thánh Nhân, để nàng chọn một thời cơ thích hợp luân hồi, có lẽ sẽ có tác

dụng bất ngờ.

Hậu Nghệ thân là Tổ Vu, tốc độ tự nhiên không phải Khoa Phụ có thể sánh bằng, chỉ trong chốc lát đã đuổi kịp mười con Kim Ô đang bỏ chạy.

Hậu Nghệ thấy vậy, biết đó chính là hung thủ đã giết Khoa Phụ, không nói hai lời, trực tiếp kéo cây cung lớn trong tay, rút ra một mũi tên sắc bén đen bóng từ phía sau, đặt lên dây cung.

Trong lòng khẽ động, một tiếng 'soạt' vang lên, mũi tên trực tiếp bay về phía mười con Kim Ô.

Kẻ bị Hậu Nghệ bắn trúng lần này chính là Tiểu Bát đã bị Khoa Phụ đánh trọng thương trước đó.

Tiểu Bát bị một mũi tên của Hậu Nghệ xuyên tim, vốn đã hôn mê nên không phát ra bất kỳ âm thanh nào, trực tiếp chết đi không một tiếng động.

Còn Kim Ô lão đại đang tóm lấy nó, thì bị luồng gió lạnh lẽo do mũi tên sắc bén kia bắn ra hất văng, lăn mấy vòng trên không trung rồi mới miễn cưỡng ổn định được thân thể.

Chỉ khiến Kim Ô lão đại kinh hãi là, một luồng uy hiếp tử vong đột nhiên ập tới, ngay sau đó trong đồng tử của nó nhìn thấy một mũi tên đen bóng đang bay về phía mình.

Với tu vi của nó, căn bản không có cách nào né tránh, chỉ cảm thấy toàn thân dường như bị khóa chặt, trong lòng kinh hãi tột độ, mũi tên bay tới cũng cuối cùng bắn trúng.

Lập tức, một tiếng kêu than thê thảm vô cùng vang vọng khắp cả trời đất.

Kim Ô lão đại trừng lớn đôi mắt to lớn, nhìn rõ kẻ đã bắn chết mình, sau đó ý thức chìm vào bóng tối.

Khi Tiểu Bát và Kim Ô lão đại lần lượt bị bắn chết, bầy Kim Ô lập tức hoảng sợ, điên cuồng bay về phía Thái Dương Tinh.

Hậu Nghệ thấy cảnh này, sao có thể dễ dàng buông tha chúng?

Hắn giương cung bắn tên, một hơi làm liền, tay vừa buông, ba mũi tên sắc bén lóe lên hàn quang, như lưỡi hái đoạt mệnh, vô tình bay về phía ba con Kim Ô.

Bầy Kim Ô lập tức đại kinh thất sắc, nhưng vì tu vi quá thấp, căn bản không thể ngăn cản.

Liên tiếp ba tiếng 'phốc phốc phốc' vang lên, trên không trung, ba tiếng kêu thê lương lập tức phát ra.

Ba con Kim Ô trong nháy mắt bị bắn chết, trực tiếp rơi xuống!

Những con Kim Ô khác đâu dám tiếp tục ở lại, chúng lần lượt bỏ chạy tứ tán, đồng thời trong lòng vô cùng hối hận, hối hận đã không nghe lời Kim Ô lão đại mà ở lại Thái Dương Tinh.

Chỉ là, lúc này tỉnh ngộ, hiển nhiên đã quá muộn!

Trên mặt Hậu Nghệ không có bất kỳ biểu cảm nào, trong lòng chỉ biết một chuyện, đó là báo thù cho Khoa Phụ!

Hậu Nghệ nắm chặt cây cung đen trong tay, từ túi tên sau lưng rút ra ba mũi tên đen kịt sắc bén, đặt lên dây cung.

Tay vừa buông, ba mũi tên rời cung, trực tiếp bay về phía ba con Kim Ô.

Kim Ô trên không trung cảm nhận được luồng khí tức tử vong nồng đậm truyền đến từ phía sau, trong lòng kinh hãi không thôi, không ngừng vỗ cánh muốn bay nhanh hơn chút nữa.

Nhưng tốc độ dù nhanh tới đâu, sao có thể nhanh hơn mũi tên do Chuẩn Thánh bắn ra chứ?

Mũi tên sắc bén không có chút tình cảm nào, trực tiếp xuyên qua thân thể ba con Kim Ô, mang theo một tràng tiếng kêu thảm thiết.

Cùng với cái chết của ba con Kim Ô, trên không trung chỉ còn lại Tiểu Thập đang ra sức bỏ chạy.

Hậu Nghệ muốn giết chết tất cả Kim Ô này để báo thù cho Khoa Phụ, sao có thể buông tha con Kim Ô cuối cùng?

Hắn định lần nữa giương cung bắn tên, nhưng đúng lúc này, bất ngờ xảy ra!

Từ tận chân trời xa xôi đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn: "Dừng tay!" Tiếp đó, từ phía chân trời đột nhiên bay ra một cái bóng đen khổng lồ, đang lao nhanh về phía Hậu Nghệ.

Chương 211

Hậu Nghệ thấy vậy, đôi mắt khẽ híp lại, nhưng sao hắn có thể nghe lời đối phương?

Vậy nên, tay hắn buông dây cung đã kéo sẵn, mũi tên sắc bén lập tức gào thét bay về phía Tiểu Thập.

Bóng người đang bay nhanh về phía này thấy vậy, trong lòng đại nộ, không khỏi gầm lên một tiếng.

Tiếp đó, từ chân trời đột nhiên truyền đến một trận tiếng chuông vang vọng tận mây xanh, một đạo ba động vô hình nhanh chóng bao phủ lấy mũi tên Hậu Nghệ vừa bắn ra, muốn ngăn cản nó bắn chết con Kim Ô cuối cùng.

Tổ Vu không có Nguyên Thần, không thể tu luyện ra pháp lực.

Vu Tộc sử dụng binh khí như Hậu Nghệ cũng chỉ là lợi dụng sức mạnh thuần tú túy của nhục thân để phát huy tác dụng mà thôi.

Tự nhiên không thể dễ dàng điều khiển mũi tên trên không trung chuyển hướng như các tu tiên giả có pháp lực.

Vì vậy Hậu Nghệ thấy vậy cũng đành vô kế khả thi, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên sắp bắn trúng con Kim Ô cuối cùng bị ba động vô hình bao phủ.

Khi ba động vô hình kia vừa bao phủ lên thân mũi tên sắc bén, mũi tên vốn tràn đầy sức mạnh khổng lồ ấy lại đột ngột dừng lại, không thể bay tiếp về phía trước, dường như đông cứng trên không trung, không một tiếng động.

Lúc này, bóng người từ xa tới cũng cuối cùng xuất hiện bên cạnh Hậu Nghệ, đó chính là Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu Tộc.

Ngày đó, khi mười con Kim Ô rời khỏi Thái Dương Tinh, Đế Tuấn ở Thiên Đình dường như cảm nhận được cấm chế được bố trí trên Thái Dương Tinh đã bị xúc động.

Sau khi báo việc này cho Hi Hòa và Thái Nhất, Hi Hòa lập tức kinh hãi, vội vàng bảo Đế Tuấn dẫn nàng và Thái Nhất đến Thái Dương Tinh.

Đế Tuấn cũng biết chuyện này không thể chậm trễ, tự nhiên không có chút ý kiến nào, trực tiếp dẫn hai người đến Thái Dương Tinh.

Khi thấy Thái Dương Tinh trống rỗng, sắc mặt ba người lập tức đại biến.

Mười con Kim Ô vốn dĩ đang vui đùa trên cây Phù Tang giờ phút này hoàn toàn biến mất tăm, ngay lập tức ba người sao có thể không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đế Tuấn tuy không ở cảnh giới Thánh Nhân, nhưng đã là Chuẩn Thánh, cũng có thể suy diễn ra một tia quỹ tích, nên không nói hai lời liền bắt đầu suy diễn.

Khi suy diễn kết thúc, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, bởi vì hoàn toàn không suy diễn ra được gì, dường như thiên cơ này đã bị che đậy hoàn toàn.

Vậy thì chỉ còn cách dựa vào hành động mà thôi!

Đến đây, Đế Tuấn không khỏi một trận não nộ, nhưng lúc này không phải là lúc rối rắm chuyện này, đương nhiên tìm kiếm mười con Kim Ô nhỏ quan trọng hơn một chút.

Thế là ba người chia nhau hành động, bắt đầu tìm kiếm dấu vết của mười con Kim Ô.

Hướng Thái Nhất chọn chính là hướng mười con Kim Ô rời đi.

Trên đường đi, Thái Nhất phát hiện dấu vết thiêu đốt do Thái Dương Chân Hỏa của tộc Kim Ô để lại.

Trong lòng mừng rỡ, liền vội vàng đuổi theo những dấu vết này.

Ôn Vũ tuy đã ra tay dập tắt Thái Dương Chân Hỏa, nhưng dấu vết mà Thái Dương Chân Hỏa để lại thì không thể xóa bỏ được.

Thái Nhất một đường phi độn, khi đến vị trí Khoa Phụ chết, trong lòng chợt siết chặt.

Khi thấy thi thể Khoa Phụ nằm trên đất có dấu vết bị Kim Ô thiêu đốt, lập tức biết chắc đã xảy ra chuyện, nên không dám nán lại, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía vị trí của Hậu Nghệ và Kim Ô.

Tuy Thái Nhất tốc độ cực nhanh, nhưng vẫn không nhanh bằng mũi tên trong tay Hậu Nghệ.

Đối phương đã bắn chết mấy con Kim Ô.

Khi Hậu Nghệ định bắn chết con Kim Ô cuối cùng, Thái Nhất cuối cùng cũng kịp đến.

Khi thấy trên không trung chỉ còn lại một con Kim Ô cô độc, dưới đất nằm chín con Kim Ô không còn chút khí tức nào.

Thái Nhất lập tức mắt rách mày xé, thấy Hậu Nghệ lại sắp ra tay, sao có thể để đối phương bắn chết con Kim Ô cuối cùng?

Vì vậy mới có cảnh tượng trước đó.

Sau khi Hỗn Độn Chung vang lên, ba động vô hình phóng ra tuy nhắm vào mũi tên sắc bén bắn về phía Tiểu Thập, nhưng những ba động này cũng sẽ không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

Vô tri vô giác, chúng lan tới bên cạnh Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ sớm đã chứng kiến sự lợi hại của ba động này, dưới hàng lông mày hơi nhíu lại, không chút do dự mà loé thân hình, lướt

về phía sau.

Lúc này, Thái Nhất cũng nhân cơ hội đến bên cạnh Tiểu Thập.

Tiểu Thập, con Kim Ô duy nhất còn lại, nhìn thấy thúc phụ mình, đôi mắt lập tức đỏ hoe, những giọt nước mắt to lớn lã chã rơi xuống, miệng không ngừng nức nở: "...Thúc phụ, đều tại con... tại con quá ham chơi, hại chết mấy vị ca ca..." Thái Nhất nghe lời này, đôi mắt lập tức đỏ hoe, liên tục an ủi: "Chuyện này không trách ngươi, không cần tự trách.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, ta về rồi sẽ nói." Thái Nhất biết nơi đây là Hồng Hoang đại địa, địa bàn của Vu Tộc, tự nhiên không dám nán lại.

Hậu Nghệ thân là Tổ Vu, nếu không có Đồ Vu Kiếm trong tay, muốn hạ gục đối phương cũng không dễ dàng.

Chương 212

Tự xưng là Bàn Cổ Chính Tông, trong Hồng Hoang tựa hồ cao hơn người một bậc, tất cả mọi người đều cho rằng họ nhất định sẽ là Thánh Nhân đầu tiên, nhưng Nữ Oa lại vượt lên trước, thành Thánh Nhân đầu tiên, không nghi ngờ gì là đã dẫm đạp thể diện của họ dưới đất.

Thế là, Thái Nhất không nói hai lời, ra tay thu lấy tám thi thể Kim Ô, tóm lấy Tiểu Thập, muốn quay về Thiên Đình.

Tuy cảm thấy kỳ lạ vì sao ở đây chỉ có tám thi thể Kim Ô, hắn nhìn quanh bốn phía, nhưng không hề phát hiện thêm Kim Ô chi khu nào khác.

Sau đó, biết rằng rời khỏi nơi đây không thể chậm trễ, nên không tiếp tục rối rắm chuyện này.

Hậu Nghệ thấy Thái Nhất đã đưa những con Kim Ô đã chết và con Kim Ô cuối cùng còn sống đi, sao có thể để hắn toại nguyện?

Đôi mắt hắn khẽ lóe hàn quang, một mũi tên sắc bén trực tiếp bắn về phía Thái Nhất.

Thái Nhất tuy đang mang theo bầy Kim Ô, nhưng dù sao cũng là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, sao có thể bị mũi tên này bắn trúng?

Tâm thần hắn khẽ động, Hỗn Độn Chung đang lơ lửng trên trời cao lập tức hạ xuống, chậm rãi theo sau Thái Nhất, hộ vệ thân thể hắn.

Mũi tên đen va chạm với Hỗn Độn Chung, bùng nổ ra tiếng nổ mạnh mẽ.

Nhưng Hỗn Độn Chung dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, sau khi

Hậu Nghệ bắn một mũi tên vào nó, chỉ khiến nó rung chuyển một lát rồi lại khôi phục bình tĩnh.

Hậu Nghệ thấy vậy, đồng tử co rút lại, hắn sớm đã biết uy lực của Hỗn Độn Chung của Thái Nhất là vô song, công thủ kiêm bị.

Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến hôm nay, lại có chút vượt ngoài dự liệu của hắn.

Thái Nhất thấy vậy, trên mặt không hề biến sắc, vẫn vô cùng lạnh lùng.

Hắn trừng mắt nhìn Hậu Nghệ một cái thật dữ tợn, sau đó không chút dừng lại, thân hình loé nhanh vài cái rồi biến mất nơi chân trời.

Hậu Nghệ thấy vậy, khẽ thở ra một ngụm trọc khí, biết rằng với thực lực hiện tại của mình không đủ để giữ chân đối phương, nên mới đành thả đối phương rời đi.

Tuy lần này không bắn chết toàn bộ mười con Kim Ô, nhưng dù sao cũng đã diệt được chín con trong số đó, cũng đã báo được phần lớn thù hận.

Hậu Nghệ lần nữa nhìn về hướng Thái Nhất đã rời đi, sau đó bay về vị trí của Khoa Phụ.

Chờ khi nơi đây không còn một ai, thân hình Ôn Vũ dần dần hiện ra ở đây, sau đó đáp xuống đại địa.

Ôn Vũ đã ẩn mình gần đó khi Hậu Nghệ bắn chết Kim Ô lão đại.

Sở dĩ Thái Nhất chỉ thu được tám thi thể Kim Ô, tự nhiên cũng là do hắn đã ra tay.

Thái Dương Chân Hỏa của tộc Kim Ô uy lực vô cùng, Ôn Vũ sớm đã biết.

Nếu không có nhiều loại Pháp Tắc Chi Lực, có thể lợi dụng Pháp

Tắc để tránh né Thái Dương Chân Hỏa này, thì ngay cả Ôn Vũ gặp phải cũng sẽ có chút phiền toái.

Trong lòng Ôn Vũ có chút ý niệm với Thái Dương Chân Hỏa, sở dĩ nguyện ý đến nơi đây, cũng có quan hệ lớn với Thái Dương Chân Hỏa.

Lúc này, Ôn Vũ vung tay một chiêu, trên mặt đất vốn trống không bỗng nhiên giữa không trung xuất hiện một con Tam Túc Kim Ô toàn thân phát ra kim quang mãnh liệt, vô số ngọn lửa vàng rực không ngừng nhảy múa trên thân.

Chính là Kim Ô đại ca trong số mười con Kim Ô.

Sau khi tộc Kim Ô chết đi, Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên toàn thân sẽ không nhanh chóng tiêu tán, mà vẫn còn lưu lại trên thân chúng.

Đó cũng là căn bản để Ôn Vũ có thể đạt được Thái Dương Chân Hỏa.

Chỉ cần chiết xuất Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên trong thể nội Kim Ô, sau đó luyện hóa nó, thì có thể nắm giữ Thái Dương Chân Hỏa.

Chỉ là, Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên của con Kim Ô này không quá mạnh, cần Ôn Vũ không ngừng uẩn dưỡng, mới có thể đạt tới trình độ của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nhưng nếu có Phù Tang Thụ, có lẽ có thể khiến nó trưởng thành nhanh hơn.

Nhưng hiện tại hiển nhiên không phải thời cơ tốt để thu Phù Tang Thụ, nên Ôn Vũ không tiếp tục suy xét chuyện này.

Sở dĩ Thái Nhất không phát hiện con Kim Ô này, chính là vì Ôn Vũ đã lợi dụng Không Gian Pháp Tắc phong bế nó vào một không gian

khác khi Kim Ô lão đại chết đi.

Hậu Nghệ không có Nguyên Thần, hoàn toàn dựa vào cảm giác, tự nhiên không thể cảm nhận được ba động Pháp Tắc Không Gian tầng thứ bảy của Ôn Vũ.

Nhưng Thái Nhất cũng lĩnh ngộ Pháp Tắc, tuy chỉ mới nhập môn, nhưng đối với ba động Pháp Tắc thì mẫn cảm hơn Hậu Nghệ.

Chỉ là, lúc đó hắn biết nơi đây không thể nán lại lâu, nên cũng không cảm nhận được sự tồn tại dị thường của một không gian nào đó, để Ôn Vũ có cơ hội hành động.

Sau khi Ôn Vũ lấy đi thi thể Kim Ô, hắn rời khỏi nơi đây, bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Lần này, hắn muốn chiết xuất Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên từ Kim Ô để luyện hóa.

Nếu đã như vậy, không bằng trong Hỗn Độn khai mở một tiểu thế giới làm đạo tràng riêng của mình, như vậy, cũng có thể tránh khỏi tình cảnh khó xử giữa hai vị chủ nhân Thiên Đình.

Các Tổ Vu trên đường đi cũng đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Khi biết mười người con của Đế Tuấn đã thiêu chết một vị Đại Vu của Vu Tộc, thậm chí thiêu hủy mười mấy bộ lạc, lập tức nộ hỏa ngút trời.

Chương 213

Còn về mấy đệ tử, Ôn Vũ đã sắp xếp ổn thỏa, để họ tự quay về, Sinh Tử Đạo Nhân thì phụ trách âm thầm bảo hộ sự an toàn của họ.

Cùng lúc đó, tại Thiên Đình, Thái Nhất trên đường bay về Thiên Đình đã truyền tin tức cho Đế Tuấn và Hi Hòa, bảo họ lập tức quay về Thiên Đình.

Thái Nhất sau khi về đến Thiên Đình, không nói hai lời, thần sắc âm trầm mà thả Tiểu Thập, cùng với tám con Kim Ô khác đã chết từ lâu.

Khi Đế Tuấn thấy mười người con trai của mình chỉ còn lại một con, đồng tử lập tức trở nên vô cùng huyết hồng, thân thể không ngừng run rẩy, hai nắm đấm siết chặt, toàn thân gân xanh nổi bật, hiển nhiên đang ở bờ vực bạo nộ.

Hi Hòa thấy cảnh này, lập tức hít ngược một hơi lạnh, sau đó hai mắt tối sầm, trực tiếp ngất lịm đi.

Đế Tuấn thấy vậy, tự nhiên đại kinh.

Sau khi thấy Hi Hòa không có vấn đề gì lớn, hắn mới trầm giọng hỏi Tiểu Thập: "Tiểu Thập, chuyện là sao?

Vì sao lại rời khỏi cấm chế?

Người trông coi đâu rồi?" Tiểu Thập thấy sắc mặt cha mình âm trầm đáng sợ, thêm vào sự kinh hãi trước đó, lúc này nghe Đế Tuấn hỏi, thân thể nó càng bị dọa đến run rẩy, lắp bắp nói: "Lúc đó con đang chơi đùa trên cây Phù Tang, thấy trên cấm chế ở xa xa đột nhiên xuất hiện một khe hở.

Vì đã lâu không ra ngoài, nên nhất thời không nhịn được mà trực

tiếp từ khe hở đó đi ra.

Ở bên ngoài, con cũng không thấy người trông coi con trước đó.

Đại ca thấy con đi ra không nguy hiểm, thế là cũng đi theo ra ngoài.

Sau đó mười anh em chúng con đã đi Hồng Hoang du ngoạn, rồi gặp phải Vu Tộc." Nói đến đây, trên mặt Tiểu Thập hiện lên vẻ hối hận, trong đôi mắt lại bắt đầu có nước mắt rơi xuống.

Nghe vậy, Đế Tuấn nhíu mày.

Lúc đó hắn đến chỗ cấm chế kia, không hề phát hiện có khe hở.

Nhưng hắn tin Tiểu Thập sẽ không lừa dối, việc chúng có thể đi ra, nhất định là có người đã giở trò.

Cộng thêm cảm giác cấm chế bị xúc động trước đó, trong lòng Đế Tuấn đã có đáp án.

Nhất định là Thánh Nhân đã ra tay, che đậy thiên cơ, phá vỡ cấm chế, mới khiến bầy Kim Ô có thể đi ra.

Đến đây, sắc mặt Đế Tuấn càng thêm âm trầm.

Không nghi ngờ gì, đây là kế sách do Thánh Nhân ra tay.

Tuy biết mục đích của đối phương là khơi mào đại chiến giữa Yêu Tộc và Vu Tộc, nhưng Đế Tuấn cũng hiểu, giữa Vu Yêu sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến.

Đã vậy, thù mất con, không thể không báo!

Một lát sau, Hi Hòa cũng tỉnh lại.

Khi nhìn thấy tám thi thể con trai không còn chút sinh khí nào, trong lòng lập tức một cỗ nghịch huyết cuồn cuộn dâng lên, tiếp đó lại phun ra một ngụm tiên huyết.

Sau khi biết được nỗi bất hạnh của các con, nàng càng điên cuồng

nghiến răng nói: “Vu Tộc tốt lắm, ta nhất định sẽ khiến các ngươi tan xương nát thịt!” Nói rồi, trên mặt Hi Hòa hiện lên một nụ cười âm lãnh, kết hợp với tiên huyết trong miệng, trông vô cùng đáng sợ.

Nàng quay đầu nói với Đế Tuấn: “Phu quân, nhất định phải báo thù cho những người con đã mất của thiếp.” Vì mười người con mà nàng đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư, giờ đây lại chỉ còn một con, có thể thấy trong lòng nàng đối với Vu Tộc hận ý sâu đậm đến mức nào.

“Hừ, đó là chuyện đương nhiên.

Vu Tộc dám giết ái tử của ta, nhất định phải nợ máu trả bằng máu.

Ta sẽ hạ lệnh, triệu tập quân đội, tùy thời chuẩn bị xuất quân tới Vu Tộc!” Đế Tuấn nghe vậy, lạnh hừ một tiếng, dùng giọng điệu vô cùng phẫn nộ nói.

“Đúng rồi, đại ca, lúc trước ta ở đó chỉ thu được tám thi thể, trong đó thi thể của đại chất nhi lại không thấy tăm hơi.” Thái Nhất lúc này đột nhiên nhíu mày, trầm giọng nói, thành thật nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Khó trách, ở đây chỉ có tám thi thể của các con ta.

Xem ra đã bị người khác cướp đi.

Có thể khiến ta và Tổ Vu không hề hay biết mà lấy đi thi thể con ta, nhất định lại là do Thánh Nhân làm.

Xem ra, thi thể con ta giờ đây đã rơi vào tay một vị Thánh Nhân nào đó.

Mục đích của đối phương, hiển nhiên là vì Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên của con ta.

Ngoài điều này ra, ta thật sự không nghĩ ra trên người con ta còn có

vật gì mà đến Thánh Nhân cũng muốn có được!

Thôi, ta sẽ phái người tìm kiếm khắp Hồng Hoang, xem có thể tìm thấy thi thể con ta hay không." Đế Tuấn nói xong, biểu cảm trên mặt lại lần nữa trở nên vô cùng âm trầm.

Nếu thi thể con hắn thật sự rơi vào tay Thánh Nhân, muốn đòi lại cơ bản là không thể, nên hắn đành gửi gắm hy vọng vào việc thi thể con trai vẫn còn lưu lại trên Hồng Hoang đại địa.

Thái Nhất nghe vậy, trong lòng cũng thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ gật đầu.

Sau đó, ba người thu lấy thi thể Kim Ô, rồi dẫn Tiểu Thập đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chương 214

Lần này, Đế Tuấn triệu tập tất cả Yêu Thánh, ra lệnh bắt đầu tập kết toàn bộ đại quân, chuẩn bị xuất chinh Vu Tộc, muốn báo thù cho những người con đã khuất!

Bầy Yêu Thánh sau khi biết chuyện này, đều vô cùng kinh hãi, sau đó lại trở nên vô cùng phẫn nộ.

Kim Ô Thập Tử có thể nói là người thừa kế của Yêu Tộc, giờ đây chỉ còn lại một người, cứ như vậy thì gần như đã đoạn tuyệt sự truyền thừa của Yêu Tộc!

Bầy Yêu Thánh đối với việc này tự nhiên vô cùng ủng hộ, thế là lần lượt rời đi, đến triệu tập đại quân.

Trong Bàn Cổ Thần Điện của Vu Tộc, sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu đều vô cùng khó coi.

Trước người họ đang nằm một thi thể, chính là Khoa Phụ bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu chết.

Khoa Phụ tuy là Đại Vu, tuy thực lực không đặc biệt mạnh, nhưng trong Vu Tộc lại có uy vọng rất cao, quan hệ với các Tổ Vu đều vô cùng tốt đẹp, hắn thậm chí còn thân như huynh đệ với Hậu Nghệ.

Giờ đây một vị Đại Vu như vậy đã chết, khiến họ vô cùng phẫn nộ.

Hậu Nghệ đã bắn chết chín người con của Đế Tuấn, cũng đã báo được phần lớn mối thù.

"Đế Tuấn mất con, nhất định đã tập hợp quân đội, chuẩn bị tấn công Vu Tộc ta rồi." Đế Giang vuốt cằm, trầm giọng nói.

Lúc này, mâu thuẫn giữa hai bên đều vô cùng gay gắt.

Một bên mất con, một bên không chỉ mất đi nhiều tộc nhân mà còn mất đi một vị Đại Vu.

Không còn bất kỳ chỗ trống nào để quay đầu.

"Hừ, Yêu Tộc nếu dám tới, lần này nhất định sẽ khiến chúng có đi mà không có về.

Ta thật muốn xem chúng làm sao chống đỡ thiết quyền của Chúc Dung ta." Chúc Dung đứng một bên nói, siết chặt nắm đấm phải, một luồng khí tức khủng bố từ trên thân hắn phun trào ra.

Luồng khí tức này hiển nhiên đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Không sai, với thực lực hiện tại của Vu Tộc ta, căn bản không sợ đối phương.

Đối phương nếu muốn chiến, vậy ta tiếp chiêu!" Cộng Công nghe lời Chúc Dung nói, cũng không hề yếu thế mà giận dữ lên tiếng.

"Chư vị huynh đệ nói rất phải, lập tức triệu tập đại quân chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón Yêu Tộc tấn công.

Ngoài ra, ngàn năm trước, Yêu Tộc đã gây ra động tĩnh lớn, ta đến nay vẫn chưa làm rõ liệu chúng có phương pháp đối phó ta hay không, điểm này ta không thể không đề phòng." Đế Giang trong đôi mắt lộ ra một tia hàn mang, chậm rãi nói.

Bầy Tổ Vu nghe lời Đế Giang nói xong, đều gật đầu, tiếp đó lập tức rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện, quay về bộ lạc của mình triệu tập đại quân.

Khi Vu Yêu hai tộc đang tập hợp đại quân, trên Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ tĩnh tọa trên bồ đoàn, trước người hắn đang lơ lửng thi thể Tam Túc Kim Ô khổng lồ kia.

Ở giữa thi thể Kim Ô và Ôn Vũ, một luồng hỏa diễm vàng rực

đang chậm rãi nhảy múa.

Ở giữa ngọn lửa, là một viên châu vàng, chính là Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên trong thể nội Kim Ô.

Trên thi thể Kim Ô, không ngừng có ngọn lửa vàng ào ào tụ về phía viên châu vàng.

Quá trình này kéo dài đúng một canh giờ.

Sau một canh giờ, trên thi thể Kim Ô kia chỉ còn một luồng ô quang ảm đạm, không còn chút khí tức nào.

Bị gió thổi qua, trực tiếp biến thành vô số tro bụi, tiêu thất giữa trời đất.

Ôn Vũ đối với điều này không hề bận tâm, lúc này hắn đang hân hoan nhìn chằm chằm vào viên châu vàng trước mắt, trong đôi mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên, sau này có thể chưởng khống Thái Dương Chân Hỏa.

Chỉ cần có Thái Dương Chân Hỏa trong người, dung hợp nó vào Chu Tiên Tinh Thần Kiếm Trận, nhất định lại là một đại sát thủ giản.

Đến đây, Ôn Vũ không chút do dự, há miệng hít một hơi.

Một cỗ hấp lực to lớn từ trong miệng hắn phun trào ra, bao phủ lấy viên châu.

Viên châu kia không hề phản kháng, trực tiếp bị Ôn Vũ hút vào trong miệng.

Ôn Vũ thấy vậy, tâm thần khẽ động, lợi dụng Pháp Tắc Chi Lực bao trùm lấy Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên, sau đó bắt đầu chậm rãi tiến hành luyện hóa.

Thái Dương Chân Hỏa xưng là vô vật bất phần (không vật gì

không cháy), nhưng đối với Pháp Tắc Chi Lực thì không thể thiêu đốt.

Dù sao nó cũng là Đại Đạo Chi Lực, chí cao vô thượng.

Tâm thần Ôn Vũ hoàn toàn chìm đắm xuống, từng chút từng chút một luyện hóa.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trong nháy mắt, ba tháng đã lặng lẽ trôi đi.

Ôn Vũ đang tĩnh tọa trên bồ đoàn lúc này chậm rãi mở đôi mắt ra, trong mắt hắn lóe lên một tia hỉ sắc.

Chương 215

Tiếp đó, hắn thấy mình đưa một tay ra, trong lòng bàn tay dần dần xuất hiện một cỗ năng lượng nóng rực, ngay sau đó một luồng hỏa diễm màu vàng đỏ hiện ra, không ngừng nhảy nhót.

Nhiệt lượng đáng sợ phát ra từ nó khiến không gian cũng có chút không chịu nổi.

Xung quanh ngọn lửa, từng đạo vết nứt nhỏ li ti hiện ra, từ đó tràn ra từng tia hỗn độn xám xịt.

Ôn Vũ nhìn luồng hỏa diễm này, trong lòng vô cùng mãn ý.

Ngọn lửa này chính là Thái Dương Chân Hỏa mà Ôn Vũ đã luyện hóa hoàn tất, chỉ khác là so với Thái Dương Chân Hỏa của Đế Tuấn và những người khác, trong đó còn ẩn chứa Hỏa Chi Pháp Tắc tầng thứ bảy.

Thái Dương Chân Hỏa đã gia nhập Hỏa Chi Pháp Tắc, đã siêu việt Thái Dương Chân Hỏa nguyên bản.

Dù chỉ là một nhúm lửa nhỏ, cũng có thể khiến không gian vỡ vụn, có thể thấy nhiệt độ trong đó cao đến mức nào!

Ôn Vũ khẽ mỉm cười, sau khi thu ngọn lửa này, mới chậm rãi đứng dậy, miệng lẩm bẩm: "Ba tháng đã trôi qua, e rằng Vu Yêu hai tộc đã bắt đầu giao chiến rồi nhỉ..." Nói rồi, thân hình Ôn Vũ loé lên, cả người tức khắc biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, hắn đã ở trong một khoảng hư không, đang chậm rãi nhìn về phía trước.

Thuận theo ánh mắt Ôn Vũ nhìn tới, chỉ thấy phía trước là một bình nguyên vô cùng rộng lớn.

Không xa bình nguyên, một ngọn núi cao vút mây xanh đang sừng sững, chính là Bất Chu Sơn.

Dưới chân núi, vô số đạo nhân ảnh đang chiến đấu.

Chính là người của Vu Yêu hai tộc đang giao chiến.

Vu Tộc đã xuất phát từ một tháng trước, đến trên bình nguyên này, chờ đợi người của Yêu Tộc từ Thiên Đình giáng lâm.

Họ muốn đánh phủ đầu, không để Yêu Tộc có thêm nhiều sự chuẩn bị.

Ba ngày trước, mọi người của Yêu Tộc cuối cùng cũng tới dưới chân Bất Chu Sơn.

Vu Tộc đã chờ đợi từ lâu, thấy bầy yêu liền trực tiếp xông lên, khiến trận đại chiến cuối cùng cũng bùng nổ.

"Ồ, thì ra Ôn Đạo hữu đã ở đây rồi, không ngờ Đạo hữu lại đến trước ta!" Trong hư không truyền đến một tiếng kinh ngạc, tiếp đó từ trong đó hiện ra một đạo nhân ảnh, đã tới bên cạnh Ôn Vũ, chính là Thông Thiên.

"A a, bần đạo cũng vừa mới tới thôi, ngược lại là Thông Thiên Đạo hữu, cũng tới hóng chuyện náo nhiệt này sao!" "Lần này Vu Yêu có lẽ là trận chiến cuối cùng, ta tự nhiên sẽ tới.

Thứ nữa, ta cũng muốn quan sát cận cảnh hai tòa đại trận, xem liệu có thể lĩnh ngộ ra một tia huyền diệu nào từ đó hay không!" Thông Thiên nghe lời Ôn Vũ nói xong, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Mấy năm nay, quan hệ giữa hắn và Ôn Vũ không tệ, ít nhất ấn tượng về Ôn Vũ đã thay đổi.

Hắn vẫn luôn cảm thấy Ôn Vũ là một kẻ cuồng vọng tự đại, tiểu nhân hiểm ác, nhưng theo thời gian tiếp xúc càng nhiều, lại phát hiện

đối phương hoàn toàn không giống với những gì hắn nghĩ.

Bản thân Ôn Vũ thực lực không chỉ mạnh mẽ, mà đối đãi với người khác cũng khá tùy hòa, hoàn toàn không có vẻ ta đây, không giống như vị sư huynh Nguyên Thủy của hắn, cả ngày đều cao cao tại thượng, nhìn vào đã thấy phiền lòng.

"Xem ra Đạo hữu mấy năm nay đã tham ngộ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đến bảy tám phần rồi.

Lần này tới đây, chẳng lẽ là đánh chủ ý lên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?" Ôn Vũ nghe lời Thông Thiên nói xong, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng dị sắc, tiếp đó quay đầu, dùng vẻ mặt quái dị nhìn đối phương nói.

Hắn không tin đối phương chỉ vì muốn quan sát hai tòa đại trận.

Thông Thiên vốn đã có được Chu Thiên Tinh Thần Trận Đồ, đối với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận do Yêu Tộc bày ra, hắn có thể nhìn ra được môn đạo trong đó, hoàn toàn không cần phải quan sát nữa.

Lời giải thích duy nhất là đối phương đã để mắt tới Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc!

Với sự si mê trận pháp của Thông Thiên, muốn tham ngộ thêm nhiều trận pháp.

Đối với Chu Tiên Kiếm Trận của hắn cũng không phải bất biến, cũng có thể căn cứ vào sự lĩnh ngộ trận pháp của hắn mà đề thăng uy lực.

Như vậy, thực lực bản thân của Thông Thiên cũng sẽ tăng trưởng theo.

Vì vậy, hắn tham ngộ càng nhiều trận pháp, sự lĩnh ngộ về trận pháp cũng càng nhiều, tự nhiên không chỉ giới hạn ở một tòa Chu

Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Hắc hắc, Đạo hữu nói đùa rồi, bản tọa đâu có Tổ Vu Tinh Huyết, muốn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thì có ích gì chứ, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn thôi sao!" Thông Thiên nghe lời Ôn Vũ nói xong, hắc hắc cười một tiếng, sau đó lắc đầu, chậm rãi nói.

Ôn Vũ đối với điều này tự nhiên sẽ không tin, nhưng cũng không tiếp tục dây dưa nhiều ở chủ đề này, bĩu môi, tập trung sự chú ý vào Vu Yêu Đại Chiến.

Vào lúc này, bên cạnh Thông Thiên, không gian truyền đến một trận ba động, ngay sau đó hai đạo nhân ảnh chậm rãi hiện ra trong hư không.

Bên trái là một lão giả mặc bạch bào, bên phải là một nam tử trung niên tuấn mỹ mặc tử bào, chính là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ôn Vũ thấy hai người xuất hiện, lông mày khẽ nhíu lại, chỉ khẽ quét mắt nhìn một cái rồi không thèm để ý đến đối phương nữa, quay đầu, tiếp tục nhìn Vu Yêu Đại Chiến trước mắt.

Lão Tử thấy vậy, thần sắc không hề biến đổi, dường như không nhìn thấy Ôn Vũ vậy, sau khi chào hỏi Thông Thiên Giáo Chủ một tiếng, liền không biểu cảm nhìn trận đại chiến phía trước.

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn thấy Ôn Vũ có vẻ mặt không thèm để ý đến mình, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm, lạnh hừ một tiếng rồi liền quay đầu.

Hắn tượng trưng chào hỏi Thông Thiên Giáo Chủ rồi không nói gì nữa, không rõ trong lòng đang nghĩ gì, dường như có chút kinh ngạc.

Chương 216

Bốn người đứng trong hư không, khiến không khí lúc này trở nên có chút áp lực.

May mắn là phía trước có Vu Yêu hai tộc đại chiến, đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Ôn Vũ ánh mắt lại nhìn quanh bốn phía, không phát hiện thân ảnh Nữ Oa cùng hai vị Giáo Chủ phương Tây, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng trên mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Các Giáo Chủ phương Tây lúc này e rằng đang không biết trốn ở đâu, đang chờ đợi đại kế độ nhân chăng?

Ôn Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Lần trước thấy Chuẩn Đề gần Thái Dương Tinh, trong lòng Ôn Vũ luôn đề phòng đối phương.

Còn về Nữ Oa chưa từng xuất hiện lại có chút kỳ lạ.

Với tu vi của đối phương, sẽ không thể không biết kết cục của Vu Yêu đại chiến lần này sẽ ra sao chứ?

Chẳng lẽ đang âm thầm mưu tính gì đó?

Ôn Vũ trong lòng trầm tư một lát, sau khi không tìm thấy lý do hợp lý, không tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này nữa, chuyên tâm xem Vu Yêu hai tộc đại chiến.

Lúc này, Đế Tuấn của Yêu Tộc đội Hà Đồ trên đầu, trên thân bao phủ một vầng sáng đen.

Thái Nhất đội Lạc Thư trên đầu, trên thân quấn một vầng sáng trắng.

Trông có vẻ họ đang chuẩn bị sẵn sàng cho Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bất cứ lúc nào.

Đế Tuấn lúc này không hề rút Đồ Vu Kiếm ra, vẫn đang lợi dụng Thái Dương Chân Hỏa của bản thân để đối địch.

Nhưng lúc này hắn không đối đầu với Đế Giang và những người khác, mà chuyên đi tìm Hậu Nghệ gây phiền toái, hiển nhiên đối với Hậu Nghệ hắn hận ý mười phần.

Nhưng Ôn Vũ lại đoán sai một tầng tính toán khác của Đế Tuấn.

Đối phương tìm đến Hậu Nghệ không chỉ vì hắn là kẻ thù giết con, mà quan trọng hơn là thời gian hắn trở thành Tổ Vu còn ngắn, thực lực còn xa mới bằng các Tổ Vu khác.

Nếu lợi dụng Đồ Vu Kiếm bất ngờ trọng thương hoặc nhất kích tất sát Hậu Nghệ, vậy thì trận chiến này cơ bản đã định thắng cục.

Chỉ là, kết cục thật sự sẽ như Đế Tuấn mong muốn sao?

Đáp án hiển nhiên là không thể.

Đế Giang cũng lĩnh hội ý đồ của Đế Tuấn, một mặt đẩy lùi công kích của Thái Nhất và những người khác, một mặt tiếp cận hướng Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ tuy là Tổ Vu mới tấn thăng, nhưng thực lực lại vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt là một chiêu Tâm Tiễn Thuật của hắn.

Những mũi tên hắn bắn ra, không chỉ sức mạnh kinh người, mà độ chính xác càng vô cùng đáng sợ.

Thêm vào đó, tiễn thuật vốn là thủ đoạn tấn công tầm xa.

Ngay cả Đế Tuấn là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhất thời cũng bị tiễn thuật của hắn làm cho bó tay chịu trói, kế hoạch tiếp cận Hậu Nghệ tiến hành không mấy thuận lợi.

Ở một bên khác, Hi Hòa và Thái Nhất điên cuồng công kích Đế Giang và những người khác.

Hỗn Độn Chung của Thái Nhất có tác dụng trấn áp thời không, khiến tốc độ của Đế Giang, vốn đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, giảm đi rất nhiều.

Tuy sẽ không bị trấn áp trực tiếp, nhưng công kích cũng thực sự có chút phiền toái.

May mắn là có một cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ khác của Vu Tộc là Chúc Dung đối phó với hai người Hi Hòa, nhất thời cũng không quá chật vật.

Huyết khí áo giáp của Chúc Dung sớm đã hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể khi đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, tạo thành một lớp màng mỏng màu đỏ máu nhạt trên thân thể hắn.

Có lớp màng mỏng này không chỉ khiến sự tiêu hao của Chúc Dung giảm đi rất nhiều, mà còn khiến phòng ngự và công kích của hắn tăng lên đáng kể.

Cảnh này lọt vào mắt Ôn Vũ, lại khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ Chúc Dung sau khi giao chiến với mình khi đó, lại có thể lĩnh ngộ ra một phần từ huyết khí áo giáp trên người mình.

Tuy có chút khác biệt với chiêu đó, nhưng uy lực cũng hẳn sẽ không kém quá nhiều.

Dưới sự trợ giúp của lớp màng mỏng khí huyết này, Chúc Dung đã thay Đế Giang gánh vác không ít áp lực.

Mỗi khi trấn áp chi lực từ Hỗn Độn Chung phóng ra, đều bị Chúc Dung kích phá.

Nhưng Thái Âm Chi Lực của Hi Hòa lại hoàn toàn khác biệt, hàn khí vô biên trực tiếp tác dụng lên nhục thân.

Ngay cả có thể phách cường đại như vậy, hắn vẫn có thể cảm nhận được một tia hàn lạnh thấu xương.

Đó là sự bá đạo của Thái Âm hàn lực.

May mắn là tu vi của Hi Hòa không cao, chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ, nếu không, chỉ cần hàn lực này mạnh hơn một phần, hai người Đế Giang có lẽ sẽ càng thêm phiền toái khi giao chiến.

Chương 217

Với nhãn lực của Ôn Vũ mà nói, lúc này hai bên đang giao chiến thế quân lực địch, không có sự phân chia mạnh yếu.

Cũng là do những năm nay họ đã nghiên cứu ra không ít đối sách, nếu không cũng sẽ không giằng co như vậy.

Đế Tuấn trên chiến trường tự nhiên đã phát hiện ra tình huống này.

Hắn tu luyện pháp lực, về thể lực thì không thể sánh bằng Vu Tộc.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, kẻ thất bại nhất định sẽ là hắn, nên cũng không giấu diếm nữa.

Tay Đế Tuấn khẽ động, một thanh kiếm rộng bốn xích màu đen kịt sáng lấp lánh xuất hiện trong tay hắn.

Trên thân kiếm khắc họa vô số đạo văn màu bạc, trông vô cùng quỷ dị.

Trên thân kiếm phát ra khí vụ đen kịt, bao bọc hoàn toàn thanh kiếm này bên trong.

Chính là Đồ Vu Kiếm!

Thanh kiếm này bị Đế Tuấn nắm trong tay, lập tức phát ra một tiếng rít chói tai, dường như vô cùng phấn chấn.

Đế Tuấn thấy vậy, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười âm lãnh, tiếp đó thân hình loé lên, dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ thấy Đế Tuấn lao tới, đôi mắt khẽ híp lại.

Từ thanh cự kiếm đen kịt trong tay đối phương, hắn cảm nhận

được một cỗ uy hiếp nồng đậm.

Tuy không biết vì sao lại có cảm giác này, nhưng Hậu Nghệ đối với điều này không dám coi thường chút nào.

Cây cung lớn đen kịt trong tay hắn nắm chặt, đồng thời từ phía sau rút ra ba mũi thần tiễn lóe lên ngân mang.

Những mũi tên này là do Hậu Nghệ đặc biệt luyện chế, lợi dụng thiên thạch ngoài không gian, trải qua mười tám ngàn lần mới miễn cưỡng chế tạo thành công.

Chúng có công hiệu cắt sắt như bùn, đồng thời mũi tên vô cùng nặng nề.

Nếu thân là Tổ Vu bắn ra, ngay cả hư không cũng không chịu nổi uy lực của mũi tên này.

Nhưng, những mũi tên này chỉ có ba mũi, là vũ khí bí mật của Hậu Nghệ.

Nếu không phải thấy ý uy hiếp mãnh liệt từ thanh cự kiếm của Đế Tuấn, hắn đã giữ chúng làm công cụ đánh lén.

Dù sao, chỉ khi bất ngờ ra tay, mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

Giương cung lắp tên, Tâm Tiễn Thuật phát động.

Động tác trên tay vừa buông, mũi tên màu bạc như một con Thương Long màu bạc, lóe lên hàn quang chói mắt.

Nơi nó đi qua mang theo một cỗ sóng xung kích mạnh mẽ, tứ tán ra, một đạo cầu vồng bạc lưu lại trên không trung, nghiền nát cả không gian.

Động tác của Hậu Nghệ liền mạch, nhưng trên mặt lại có chút trầm trọng.

Có vẻ như sau khi bắn mũi tên này, cũng gây cho Hậu Nghệ một

áp lực không nhỏ.

Đế Tuấn đang lao về phía Hậu Nghệ, thấy đối phương bắn ra một mũi tên hoàn toàn khác biệt so với trước, đồng thời dị tượng mạnh mẽ mà mũi tên này mang theo, đều cho thấy mũi tên này phi phàm.

Tình cảnh này, không khỏi khiến đôi mắt Đế Tuấn co rút lại.

Thân thể đang bay về phía trước của hắn đột ngột dừng lại, tiếp đó hắn giơ Đồ Vu Kiếm trong tay lên đỉnh đầu, đột nhiên bổ xuống về hướng mũi tên bay tới.

Lập tức một cỗ tiếng nổ phá không kịch liệt vang lên.

Cùng với kiếm của Đế Tuấn hạ xuống, không gian trước người hắn trực tiếp bị chém ra một khe hở khổng lồ.

Khí tức khủng bố phát ra từ bên trong khe hở khiến tất cả mọi người có mặt đều chấn động.

Oanh!

Một tiếng nổ trầm muộn truyền đến, thì ra cự kiếm và mũi tên đã va chạm vào nhau.

Đồ Vu Kiếm của Đế Tuấn tụ tập lực lượng của vạn vạn sinh linh, trong một chiêu đã bổ chệch mũi tên bạc nặng trăm vạn cân có lực đạo cực lớn sang một bên một chút.

Mũi tên bạc trực tiếp bay sượt qua tai Đế Tuấn, mang theo một trận tiếng nổ vang.

Tay Đế Tuấn lúc này bổ xuống vẫn không ngừng run rẩy, hiển nhiên khi đối kháng trước đó, hắn đã chịu đựng sức mạnh quá lớn, khiến hắn cũng có chút không chống đỡ nổi.

Hậu Nghệ thấy vậy, trên mặt lóe lên một tia kinh ngạc.

Không ngờ Đế Tuấn, người không mạnh về sức mạnh nhục thân,

lại có thể dùng thanh kiếm này đỡ được ngân tiễn.

Nhưng hắn cũng biết lúc này không phải là lúc xem náo nhiệt, mũi tên bạc thứ hai trong tay lại lần nữa đặt lên dây cung.

Chương 218

Nhưng đúng lúc này, trên không trung đột nhiên lóe lên một trận sắc hồng phấn, tiếp đó trên đỉnh đầu Hậu Nghệ đột nhiên xuất hiện một quả tú cầu màu hồng phấn, mạnh mẽ đập xuống.

Cảnh tượng này không chỉ khiến sắc mặt Hậu Nghệ đại biến, mà ngay cả Bàn Cổ Tam Thanh cũng giật mình, bởi vì họ đã nhìn ra lai lịch của quả tú cầu, chẳng phải chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu trong tay Nữ Oa sao!

Ánh mắt của tất cả Thánh Nhân có mặt đều ngưng đọng, nhìn về phía vị trí Hồng Tú Cầu xuất hiện, nhưng lại không có chút thu hoạch nào, không khỏi khiến chúng sinh có chút ngoài ý muốn.

Trong số những người có mặt, chỉ có Ôn Vũ nhìn ra được chuyện gì đã xảy ra.

Hồng Tú Cầu không phải do Nữ Oa ra tay sử dụng, mà là do Phục Hy làm.

Lúc đó Phục Hy đang giao chiến với Cộng Công và mấy người khác.

Khi thấy Đế Tuấn sau khi rút Đồ Vu Kiếm ra, vẫn bị mũi tên bạc do Hậu Nghệ bắn ra uy hiếp, vì muốn giúp Đế Tuấn tạo cơ hội, nên hắn đã từ từ di chuyển về phía Hậu Nghệ dưới sự vây công của các vị Tổ Vu.

Vào khoảnh khắc Hậu Nghệ lắp tên, trong thân thể Phục Hy chợt xuất hiện một quả Hồng Tú Cầu, sau đó mạnh mẽ công kích Hậu Nghệ.

Thế là mới có cảnh tượng trước đó.

Chắc là Nữ Oa đã cho Phục Hy mượn Hồng Tú Cầu rồi.

Vì muốn bảo toàn tính mạng ca ca, thật sự cam lòng a!

Ôn Vũ trong lòng thầm nghĩ, khóe môi lại khẽ nhếch.

Bảo vật Nữ Oa cho Phục Hy mượn, có lẽ có thể nhân cơ hội chiếm lấy cũng không chừng, dù sao bảo vật này cũng không phải do Nữ Oa tự mình khống chế.

Nhưng lúc này lại không phải thời điểm đó.

Ánh mắt Ôn Vũ lóe lên, lần nữa tập trung sự chú ý vào Hậu Nghệ, xem đối phương giải vây thế nào.

Hậu Nghệ cảm nhận được uy hiếp từ trên đỉnh đầu, sắc mặt cuồng biến.

Hắn vô thức giơ cung tên trong tay lên, tiếp đó trên thân thể chợt bùng phát ra một cỗ khí huyết nồng đậm, trực tiếp xông thẳng lên mây xanh, rồi khí huyết đó liền hóa thành huyết vụ tràn ngập trời.

Sau khi huyết vụ xuất hiện, nhanh chóng áp sát thân thể Hậu Nghệ, trong nháy mắt đã hình thành một bộ huyết sắc áo giáp trên thân thể hắn, bao bọc kín mít.

Ôn Vũ nhìn cảnh này, đồng tử co rút lại, sự kinh ngạc trong đôi mắt đã khó mà che giấu được nữa.

Thật không ngờ, ngay cả Hậu Nghệ cũng đã nắm giữ được biến hóa như vậy.

Vậy thì các Tổ Vu khác thì sao?

Ôn Vũ trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Sau khi xuất hiện biến hóa như vậy, hắn không khỏi có chút chờ mong trận đại chiến này.

Ngay khoảnh khắc áo giáp trên thân Hậu Nghệ hình thành, Hồng Tú Cầu đã rơi xuống.

Hắn khẽ nghiêng đầu sang phải một chút, giơ cung tên cao ngang đầu, đưa ra phía trước, lập tức va chạm với Hồng Tú Cầu.

Bốp.

Một tiếng vang giòn tan truyền đến, thân thể Hậu Nghệ trực tiếp bị Hồng Tú Cầu đánh rớt xuống, nhưng lại không thấy có chỗ nào bị thương, chỉ là thân hình không ngừng run rẩy.

Hiển nhiên, đòn tấn công bất ngờ này không gây ra quá nhiều tổn hại cho Hậu Nghệ.

Nhưng đúng lúc này, bên cạnh Hậu Nghệ đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh giơ cao cự kiếm, chính là Đế Tuấn.

Đế Tuấn thấy Hồng Tú Cầu xuất hiện, biết đây là cơ hội của mình, không khỏi chú ý đến nhất cử nhất động của Hậu Nghệ, muốn ra một đòn trí mạng vào thời cơ tốt nhất.

Khi thấy Hậu Nghệ bị đánh rơi xuống, Đế Tuấn biết cơ hội của mình đã đến, không nói hai lời, giơ Đồ Vu Kiếm lao về phía vị trí Hậu Nghệ, sau đó ngoan ngoan chém xuống một kiếm.

Thân hình Hậu Nghệ vốn đã bị đánh rơi xuống, làm sao còn phản ứng kịp?

Hắn thấy Đế Tuấn vung kiếm chém tới, trong đồng tử lập tức hiện lên vẻ kinh hãi, không tự chủ mà điên cuồng vặn vẹo thân thể, muốn nhân cơ hội này né tránh đòn tấn công.

Đế Tuấn thấy vậy, lạnh lùng cười một tiếng, Đồ Vu Kiếm trực tiếp chém xuống.

Áo giáp trên thân Hậu Nghệ không hề có tác dụng, trực tiếp bị

chém nát, mang theo một vệt máu sáng.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết chói tai vang vọng khắp chiến trường, khiến tất cả mọi người không khỏi quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trên không trung, cánh tay trái của Hậu Nghệ bị chặt đứt ngang vai, máu tươi đỏ thẫm phun trào ra.

Cảnh tượng này, khiến người của Yêu Tộc vô cùng phấn chấn, Vu Tộc cuối cùng cũng có người bị thương rồi.

Ngược lại, bên Vu Tộc lại là một mảnh kinh hãi, đặc biệt là Đế Giang và những người khác, nhìn Đồ Vu Kiếm trong tay Đế Tuấn, sắc mặt âm tình bất định.

Nhục thân Tổ Vu đã bị phá vỡ!

Chương 219

Đó là câu nói không tự chủ mà hiện ra trong lòng tất cả mọi người có mặt lúc đó.

Ôn Vũ đối với điều này không hề bận tâm, hắn sớm đã biết trong tay đối phương có thanh kiếm này.

Đồ Vu Kiếm vốn là khắc tinh của Vu Tộc.

Nhưng Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác lại sửng sốt.

Nhục thân Tổ Vu cường đại đến mức nào, họ cũng biết rõ.

Đối phương có thể dựa vào một thanh kiếm mà phá vỡ nhục thân Tổ Vu, có thể thấy sự kinh ngạc của họ lớn đến mức nào.

Còn về Đế Giang và những người khác, lúc này lại với vẻ mặt không thể tin nổi.

Không ngờ đối phương lại tìm được thủ đoạn phá vỡ nhục thân, ánh mắt nhìn Đồ Vu Kiếm trong tay đối phương lộ ra một tia hàn ý.

Đối phương có thể phá vỡ nhục thân Tổ Vu được gia trì huyết khí áo giáp của Hậu Nghệ, hiển nhiên là nhờ vào thanh kiếm đen kịt kia.

"Cẩn thận thanh kiếm trong tay hắn!

Tất cả đều dùng huyết khí áo giáp!" Đế Giang ánh mắt ngưng lại, lớn tiếng rống lên với các Tổ Vu xung quanh.

Theo tiếng Đế Giang rơi xuống, trên thân thể hắn chợt phun trào ra khí huyết khủng bố.

Khí huyết vừa bay vào không trung, bùng nổ ra tiếng nổ 'phốc phốc', sau đó hóa thành huyết vụ tràn ngập trời, ngưng tụ trên người Đế Giang, tạo thành một bộ huyết sắc áo giáp.

Các Tổ Vu khác sau khi nhận được chỉ thị của Đế Giang, lập tức không chút do dự như Đế Giang, phun trào ra khí huyết toàn thân.

Chín vị Tổ Vu còn lại đồng thời phun trào khí huyết trực tiếp xông thẳng lên mây xanh, trên không trung hình thành một đám huyết vân bao phủ vạn dặm.

Trong huyết vân, mùi huyết tinh nồng đậm tràn ngập, khiến bầy Yêu Tộc bụng dạ một trận cuộn trào.

Ngược lại hoàn toàn với Yêu Tộc, bầy Vu Tộc điên cuồng gầm lên, hiển nhiên vô cùng hưng phấn.

Sau khi huyết vân ngưng tụ thành hình, không ngừng phát ra tiếng nổ.

Đám huyết vân vốn dĩ đặc quánh như thể rắn, chậm rãi hóa thành huyết vụ kỳ dị, bao phủ toàn bộ chiến trường bên trong.

Trên thân thể chín vị Tổ Vu kia bắt đầu phát ra ánh huỳnh quang nhạt, hiển nhiên huyết khí áo giáp đã bắt đầu ngưng tụ.

Các Vu Tộc khác dưới huyết vụ, tinh thần đều khôi phục trạng thái tốt nhất, trên nhục thân cũng đều tràn ngập một tia huỳnh quang.

Hiển nhiên những khí huyết này đối với Vu Tộc bình thường có lợi ích cực lớn.

Lúc này tự nhiên là, huyết vụ này vốn là do khí huyết Tổ Vu hóa thành, về tầng thứ thì cao hơn Vu Tộc bình thường mấy bậc.

Giống như huyết mạch chi lực vậy, có sự gia trì lớn.

Ôn Vũ nhìn cảnh này, trên mặt lộ ra biểu cảm quả nhiên là vậy.

Không chỉ Thập Nhị Tổ Vu đều đã ngưng tụ ra huyết khí áo giáp, mà còn có thể lợi dụng khí huyết Tổ Vu để Vu Tộc chúng nhân được gia trì, phát huy sức mạnh càng thêm cường đại.

Không thể không nói, Vu Tộc những năm nay thật sự không hề lãng phí chút nào!

Vậy thì, Yêu Tộc sẽ ứng phó thế nào đây?

Ánh mắt Ôn Vũ rơi vào bên Yêu Tộc, muốn xem liệu Yêu Tộc có thủ đoạn kinh người giống như Vu Tộc hay không.

Đế Tuấn nhìn Hậu Nghệ chỉ bị chặt đứt một cánh tay, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối.

Hiển nhiên hắn không thể nhất kích tất sát Hậu Nghệ, khiến hắn có chút bực bội.

Sau khi nhìn thấy thực lực cường đại mà bầy Tổ Vu thể hiện, sắc mặt Đế Tuấn không hề tốt, một vẻ âm trầm.

Vốn dĩ hắn cho rằng có Đồ Vu Kiếm trong tay, có thể dễ dàng hạ gục Hậu Nghệ, nhưng không ngờ đối phương lại có nhiều hậu chiêu như vậy, không khỏi khiến hắn cân nhắc liệu có nên thay đổi đối tượng tấn công hay không.

Nếu cứ tiếp tục giằng co với Hậu Nghệ, Yêu Tộc có thể sẽ dần rơi vào thế yếu.

Đến đây, Đế Tuấn không còn do dự nữa, lập tức bí mật truyền âm cho Thái Nhất, Hi Hòa và những người khác, sau đó thoát khỏi vòng chiến, lao về phía Cộng Công và những người khác.

Tuy Hậu Nghệ đã bị thương, nhưng chỉ cần không thể đánh giết đối phương, muốn tìm được cơ hội như vậy nữa thì vô cùng khó khăn.

Dù sao, Thập Nhị Tổ Vu ở trạng thái này là bất tử, thực lực tuyệt đối có bước nhảy vọt cực lớn, ít nhất về phòng ngự sẽ mạnh mẽ không ít, dù sao Đế Tuấn cũng đã từng chứng kiến.

Bên Đế Tuấn vừa hành động, các Tổ Vu cũng theo đó mà hành động.

Lần này, không còn cố định ai giao chiến với ai nữa, thấy người của Yêu Tộc lao tới, bất kể đối phương là ai.

Dù sao hiện tại họ đang chiếm ưu thế, không cần thiết phải tiêu hao với đối phương, chỉ cần dùng thủ đoạn lôi đình, giết thêm nhiều Yêu Tộc là được.

Chương 220

Các Đại Vu được khí huyết Tổ Vu gia trì, từng người đều dũng mãnh vô cùng.

Trong trận chiến với các Yêu Thánh của Yêu Tộc, thường xuyên thể hiện ra thế trận nghiền ép.

Trong đó, biểu hiện nổi bật nhất tự nhiên là Xí Vưu, Hình Thiên và các thủ lĩnh bộ lạc khác.

Đế Tuấn tay cầm Đồ Vu Kiếm, trong Vu Tộc như vào chốn không người, điên cuồng tàn sát.

Bầy Vu Tộc dưới Đồ Vu Kiếm, trở nên bó tay bó chân, đối với Đồ Vu Kiếm trong tay hắn, dường như có một nỗi sợ hãi bẩm sinh vậy.

Đế Giang thấy vậy, cũng biết không thể để Đế Tuấn cứ thế mà tàn sát nữa.

Trong đó có không ít Tổ Vu ít nhiều đã chịu tổn hại từ Đồ Vu Kiếm.

Tuy Tổ Vu cũng đã giết nhiều Vu Tộc, nhưng đối mặt với Đế Tuấn có khắc tinh, cũng đành bó tay chịu trói.

Thế là, Đế Giang quay đầu, rống lên với bầy Tổ Vu: "Kết trận!" Lời Đế Giang vừa dứt, bầy Tổ Vu lần lượt vận chuyển Đô Thiên Thần Sát Quyết, sát khí trên người cuồn cuộn dâng trào.

Huyết khí áo giáp kia hóa thành huyết vụ chậm rãi dung nhập vào trong sát khí.

Không lâu sau, bên Vu Tộc, một cỗ khí tức khủng bố bắt đầu ngưng tụ, chính là điềm báo cho việc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sắp được bố trí hoàn chỉnh.

Bên Yêu Tộc, Đế Tuấn thấy vậy, thân hình đột ngột lùi lại.

Muốn xông vào trận doanh đối phương hiển nhiên là không thể.

Đối mặt với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hắn không dám có chút sơ suất nào, thế là liền nói với bầy Yêu Tộc phía sau: "Kết trận!" Thái Nhất nghe vậy, trong lòng hiểu ý, thân hình khẽ động, lặng lẽ đến bên Hi Hòa, trao Lạc Thư trên đầu cho Hi Hòa, sau đó đứng bên cạnh, chờ chư thiên tinh thần về vị trí.

Lạc Thư trên đầu Thái Nhất tự nhiên để che mắt người khác, dù sao các Tổ Vu cũng sẽ không nghĩ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lại có chỗ khác biệt này chứ.

Theo sau Hà Đồ trên đầu Đế Tuấn và Lạc Thư trên đầu Hi Hòa về vị trí, toàn bộ Yêu tộc bắt đầu từ từ tản ra ngân quang chói mắt.

Khi ngân quang đạt đến một mức độ đậm đặc nhất định, từng đạo quỹ tích vận hành của tinh đồ bắt đầu không ngừng du tẩu trong Yêu tộc, tiếp đó cả bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, không chỉ chịu ảnh hưởng từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, mà còn chịu ảnh hưởng từ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Trên bầu trời u ám của Yêu tộc, vô số tinh cầu khổng lồ lấp lánh ngân quang hiện ra, từ những tinh cầu này, từng luồng khí tức khủng bố phun trào, trực tiếp đổ xuống trận doanh Yêu tộc trên Hồng Hoang đại địa.

Luồng tinh quang hồng lưu này gồm năm trăm tòa quang trụ khổng lồ, những quang trụ này hội tụ về một điểm, mơ hồ có thể nhìn thấy tại nơi hội tụ của hồng lưu, một hư ảnh tinh cầu đang chớp sáng chớp tối.

Trên bầu trời Vu tộc, trong bóng tối hoàn toàn lại mang theo một tia huyết mang tinh hồng sát khí, điên cuồng dũng động, không ngừng

chậm rãi hội tụ trong trận doanh Vu tộc, phảng phất như có một thứ gì đó vô cùng khủng bố đang ngưng tụ.

Lúc này, trên bầu trời đồng thời vang lên hai tiếng gầm giận dữ kinh thiên: "Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, lập!" "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lập!" Theo tiếng gầm giận dữ của hai tộc Vu Yêu vừa dứt, giữa hai phe trận doanh bùng phát ra ánh sáng chói mắt.

Hai luồng khí thế hoàn toàn khác biệt, nhưng kinh người như nhau, bùng nổ giữa không trung va chạm vào nhau, tạo thành một làn sóng xung kích mạnh mẽ, quét khắp Hồng Hoang đại địa.

Gió lớn gào thét, mây trên trời mất đi màu sắc, bị cơn cuồng phong dữ dội thổi tan tác.

Trên đại địa, vốn là một vùng xanh biếc, vốn là đồng cỏ đầy xác chết, nay trực tiếp hiện ra hai cái hố sâu hình tròn rộng hàng vạn dặm, trông như hai cái động không đáy, vô cùng khủng bố.

Bên phía Yêu tộc, một đại trận tràn ngập tinh quang màu bạc treo lơ lửng trên bầu trời, bao phủ hoàn toàn các Yêu tộc bên trong, trên thân thể các Yêu tộc cũng lấp lánh ngân quang nhàn nhạt, khí tức trên người cuồng bạo vô cùng.

Phía Vu tộc lại hoàn toàn tương phản với Yêu tộc, không có bất kỳ ánh sáng rực rỡ nào, chỉ có bóng tối vô tận, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện trong bóng tối đó mang theo từng tia huyết quang khác lạ. "...Giết!" Theo tiếng nói hùng hồn của Đế Tuấn và Đế Giang vừa dứt, hai tộc Vu Yêu điều khiển đại trận đột nhiên lao về phía đối phương, lực lượng kinh khủng bùng nổ từng trận, tạo thành những gợn sóng năng lượng vô cùng kinh người trên Hồng Hoang.

Các Thánh nhân thấy cảnh tượng này, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng, biết rằng hai tộc Vu Yêu đều có những át chủ bài mạnh mẽ như vậy, nhưng hai tòa đại trận ngưng tụ lần này hoàn toàn khác

so với trước đây.

Ngay cả Ôn Vũ lúc này cũng nhíu mày nhìn hai tòa đại trận không ngừng công kích lẫn nhau.

Vốn dĩ trong tay y có trận đồ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, đối với đại trận này cũng đã vô cùng hiểu rõ rồi, chỉ là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu tộc lần này dường như vô cùng hoàn chỉnh, uy lực của cả đại trận mạnh hơn gấp bội phần.

Ánh mắt Ôn Vũ khẽ ngưng lại, dừng trên bóng hình xinh đẹp trong đại trận, vầng trán vốn đang nhíu chặt cũng giãn ra ngay lập tức.

Y đã hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Hai chủ tinh Âm Dương đã về vị trí, khiến đại trận trở nên hoàn mỹ không tì vết, dưới sự tương giao của Âm Dương, Chu Thiên Tinh Thần vận hành càng thêm thuận lợi, hoàn toàn không còn sự trở ngại như trước. "Thì ra là vậy, xem ra Chu Tiên Tinh Thần Kiếm Trận của ta còn có không gian để thăng.

Thiếu mất hai thanh chủ trận chi kiếm!" Ôn Vũ thầm nghĩ trong lòng, từ đại trận này mà có được cảm hứng, dùng để cải thiện bộ Chu Tiên Tinh Thần Kiếm Trận kia.

Nghĩ vậy, Ôn Vũ không khỏi quay đầu nhìn về phía Thông Thiên, chỉ thấy trên mặt y cũng hiện lên vẻ suy tư, hiển nhiên cũng có điều lĩnh ngộ từ trong đó.

Ánh mắt Ôn Vũ như đuốc, Thông Thiên tự nhiên cảm ứng được, quay đầu lại, mỉm cười với Ôn Vũ, gật đầu rồi tiếp tục quan sát hai tòa đại trận giao chiến.

Ôn Vũ thấy vậy, không nói nhiều, thu lại ánh mắt, tập trung lại vào trận chiến của hai tộc.

Dưới sự va chạm của hai tòa trận pháp, người của hai tộc như cỏ

lúa, không ngừng ngã xuống, chớp mắt đã có trăm vạn người bỏ mạng.

Vu tộc và Yêu tộc lúc này đều đã giết đến đỏ mắt, nào quản được nhiều như vậy.

Chương 221

Trên hai tòa đại trận đều không ngừng bùng phát ra những đòn công kích mạnh mẽ, càn quét đối phương.

Trong Vu tộc, các Tổ Vu thấy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận khác thường, trong lòng có chút kinh ngạc, không ngờ Yêu tộc trong những năm qua lại có thể thay đổi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đến mức này.

Chỉ là, đó cũng chỉ ở mức bình thường mà thôi, không biết một đòn công kích có xảy ra thay đổi gì không?

Nghĩ vậy, Đế Giang trong lòng hoạt bát, nói với các Tổ Vu phía sau: "Ngưng Bàn Cổ Chân Thân!" Các Tổ Vu nhận được chỉ thị của Đế Giang, hai mắt lóe lên một đạo kim quang, tiếp đó sát khí trên người bắt đầu hội tụ về một chỗ, trong hư không, mơ hồ bùng phát ra tiếng gầm rống.

Động tĩnh phía Vu tộc, Yêu tộc tự nhiên cảm nhận được, cũng biết không thể do dự nữa, Đế Tuấn cũng lập tức hạ lệnh cho Yêu tộc bắt đầu truyền pháp lực, ngưng tụ hư ảnh tinh thần.

Hành động của hai bên không ngừng, hai luồng khí tức cũng trở nên ngày càng khủng bố, trên bầu trời Vu tộc, sát khí vô biên dần ngưng tụ thành một thân ảnh đỉnh thiên lập địa, khai thiên chân ý kinh người lan tỏa khắp nơi.

Hư không đều rung chuyển không ngừng dưới thân ảnh khổng lồ đó, không gian đã sớm vỡ nát, hỗn độn chi khí tràn ra, từ từ dung nhập vào hư ảnh khổng lồ kia.

Phía Yêu tộc, theo vô số Yêu tộc cuồng điên dũng động pháp lực, tinh thần giữa chư thiên sáng rọi, trên những tinh thần này, ngưng tụ

ra từng luồng tinh quang chói mắt, rủ xuống, trực tiếp hội tụ trên đỉnh Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tinh thần hóa thành một tinh thần khổng lồ màu bạc mang theo một tia tím thần bí.

Theo sát thủ giản mạnh nhất của hai tộc từ từ thành hình, tất cả mọi thứ giữa trời đất đều bị đảo lộn.

Trên bầu trời xuất hiện vô số vết nứt hư không, bão không gian khủng bố từ không gian vỡ nát bùng phát ra, gió lớn lạnh lẽo gào thét, cả trời đất tựa như cảnh tận thế, vô cùng khủng bố.

Phía trên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, thân ảnh đỉnh thiên lập địa kia đột nhiên gầm lên một tiếng, tiếp theo đó là một cảnh tượng chấn động lòng người, trên hư ảnh kia đột nhiên tuôn trào vô tận huyết khí, từng luồng như hồng lưu, nổ tung trên bầu trời, khí tức của những huyết khí đó kinh người vô cùng, thậm chí có thể cảm nhận được một tia Thánh uy!

Khi những huyết khí này không ngừng bùng nổ, giống như các Tổ Vu, những huyết vụ này trực tiếp hội tụ trên Bàn Cổ Chân Thân, tạo thành một bộ huyết sắc chiến giáp, nhưng khác với áo giáp nguyên vẹn trên người Tổ Vu, chiến giáp trên Bàn Cổ Chân Thân lại tan tành nát vụn, tựa như đã trải qua vô số trận đại chiến. "Hư Thiên Giáp!" Ba vị Tam Thanh nhìn thấy hình dáng chiếc giáp này, nhất thời đồng thanh kinh hãi nói.

Lúc này trên mặt Bàn Cổ Tam Thanh đều lộ ra vẻ không thể tin được, hiển nhiên bị lịch sử của chiến giáp mà Bàn Cổ Chân Thân đang mặc chấn động!

Ôn Vũ nghe Tam Thanh bên cạnh đồng thanh nói ra ba chữ 'Hư Thiên Giáp', lại có chút mờ mịt, không hiểu về Hư Thiên Giáp mà ba người nói đến.

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Ôn Vũ, Thông Thiên Giáo

Chủ cố nén sự chấn động trong lòng, từ tốn kể lại lịch sử của Hư Thiên Giáp.

Truyền rằng, Hư Thiên Giáp là hộ thể bảo giáp của Bàn Cổ Đại Thần, đã đồng hành cùng Bàn Cổ Đại Thần vượt qua vô số kiếp nạn lớn nhỏ, có thể nói trừ mấy kiện Hỗn Độn Chí Bảo kia ra, nó là bảo vật đồng hành với ngài lâu nhất.

Hư Thiên Giáp sở dĩ được Bàn Cổ Đại Thần yêu thích sâu sắc, chủ yếu vì nó không chỉ có phòng ngự nghịch thiên, mà còn có thể ngưng luyện pháp tắc chi lực, phóng đại uy lực của pháp tắc chi lực lên gấp mấy lần.

Với công kích mà Bàn Cổ Đại Thần sử dụng Lực Chi Pháp Tắc phối hợp với Hư Thiên Giáp mà đánh ra, có thể nói thần cản sát thần, ma cản sát ma, căn bản không có địch thủ.

Ngoài ra, kiện bảo giáp này có thể không ngừng rèn luyện thân thể, giúp nhục thân đạt đến mức độ khủng bố.

Nhục thân Bàn Cổ Đại Thần sở dĩ vô địch, phần lớn nguyên nhân đều là do chiếc giáp này.

Nhục thân của ngài, trong tất cả Hỗn Độn Ma Thần, thuộc top ba, cộng thêm có Hư Thiên Giáp bảo hộ, hầu như không ai có thể phá vỡ phòng ngự của ngài.

Thuở xưa ba ngàn Ma Thần vây công Bàn Cổ Đại Thần, ngài mặc chiếc bảo giáp này chém giết tất cả ba ngàn Ma Thần, tuy rằng cũng có vài người trốn thoát, nhưng đối phương dù chạy thoát cũng trọng thương hấp hối, có thể khôi phục, cũng không biết là sau bao nhiêu ức năm nữa.

Nhưng mà, kiện Hư Thiên Giáp này cũng bị đánh nát dưới sự vây công của mấy ngàn Ma Thần, hiện tại chiếc Hư Thiên Giáp mà Bàn

Cổ Chân Thân đang mặc chính là hình dáng bị đánh nát.

Ngay cả khi đã chịu đựng nhiều công kích khủng bố như vậy, vẫn được Bàn Cổ Đại Thần giữ trên người, có thể thấy tầm quan trọng của kiện bảo giáp này đối với Bàn Cổ Đại Thần!

Nếu Khai Thiên Phủ trong tay ngài là vũ khí công phạt không thể thiếu, thì Hư Thiên Giáp là chí bảo phòng ngự không thể thiếu!

Từ đó có thể biết, kiện Hư Thiên Giáp này mạnh mẽ đến mức nào!

Bởi vậy mới khiến Bàn Cổ Tam Thanh chấn kinh như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ kể lại tất cả những gì y biết cho Ôn Vũ, trong lời nói không ngừng có chút đùa cợt và ngưỡng mộ. ...

Đó đều là những ký ức truyền thừa đính kèm trong nguyên thần Bàn Cổ của Thông Thiên Giáo Chủ, y có cái nhìn tổng quát về những sự tích của Bàn Cổ Đại Thần.

Thuở xưa những Khai Thiên Chí Bảo kia sau khi Bàn Cổ Đại Thần khai tịch Hồng Hoang đã vỡ nát, không ít mảnh vỡ của chí bảo đã lưu lạc tại Hồng Hoang, hóa thành vô số Tiên Thiên Linh Bảo phẩm cấp cực cao.

Hiện tại cho đến giờ, y cũng là lần đầu tiên nghe đến danh tiếng của Hư Thiên Giáp, chẳng lẽ thuở xưa nó không lưu lạc tại Hồng Hoang sao?

Ôn Vũ trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Mang theo nghi vấn này, Ôn Vũ truyền âm cho Thông Thiên: "Nếu kiện Hư Thiên Giáp này có lịch sử vĩ đại như vậy, vì sao trong Hồng Hoang lại hiếm có ghi chép về nó?

Chẳng lẽ trong lúc Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, nó đã bị

hủy diệt sao?" Nghe Ôn Vũ hỏi, Thông Thiên Giáo Chủ trầm ngâm một lát, sau đó nặng nề thở ra một hơi, rồi mới từ tốn nói: "Đạo hữu hẳn là biết rõ, khai thiên tích địa đã sử dụng Hỗn Độn Chí Bảo Khai Thiên Thần Phủ cùng với Lực Chi Pháp Tắc của Bàn Cổ Đại Thần, nếu kiện Hư Thiên Giáp có hiệu quả tăng cường pháp tắc, vậy tự nhiên cũng sẽ bị Bàn Cổ Đại Thần sử dụng.

Thuở xưa Bàn Cổ Đại Thần trong lúc ngưng luyện Lực Chi Pháp Tắc đã dung hợp toàn bộ chí bảo này vào một đòn khai thiên kia.

Nếu không thì làm sao có thể khai tịch ra một thế giới Hồng Hoang to lớn như vậy!

Cho nên trong Hồng Hoang không có mấy người biết đến sự tồn tại của chí bảo như vậy." Thông Thiên nói xong, trong hai mắt lóe lên quang mang chói lọi, hiển nhiên vô cùng bội phục sự bá đạo của Bàn Cổ Đại Thần.

Ôn Vũ nghe vậy, mới hiểu vì sao chưa từng nghe đến Hư Thiên Giáp.

Chương 222

Không khỏi trong lòng y lại vô cùng hứng thú với kiện Hư Thiên Giáp này, chỉ tiếc là nó đã biến mất trong dòng sông lịch sử, khiến Ôn Vũ thầm cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Nhưng, không biết Hệ thống có biết về Hư Thiên Giáp không, nếu biết thì lại không biết có cách nào để nó xuất hiện trở lại trong Hồng Hoang hay không.

Nghĩ vậy, Ôn Vũ trong lòng một trận nóng bỏng, nếu có thể có được một bảo vật như vậy, thì thực lực nào chỉ tăng trưởng gấp bội, mà hầu như phải nghịch thiên rồi, dù sao y cũng đã lĩnh ngộ vô số pháp tắc.

Cố nén sự nóng bỏng trong lòng, tâm thần trầm tĩnh trong não hải, liên hệ với Hệ thống.

Cuộc trò chuyện giữa Hệ thống và Ôn Vũ chỉ có hai người biết, ngay cả Thánh nhân thấy vậy cũng chỉ cho rằng Ôn Vũ đang thất thần mà thôi. "Hệ thống, ngươi có từng nghe đến Hư Thiên Giáp không?" Lúc này Hệ thống không nhận được nhiệm vụ từ Ôn Vũ, đang ở trạng thái ngủ say.

Nghe Ôn Vũ gọi, âm thanh cơ giới của Hệ thống vang lên: "Nó.

Chí bảo ấy năm xưa từng danh chấn một phương! ..." Hệ thống nói đến đó, không nói tiếp nữa, phảng phất như phía sau liên quan đến một chuyện cực kỳ bí ẩn.

Nhưng Ôn Vũ lại nghe ra điều gì đó phi thường trong đoạn lời nói của Hệ thống.

Theo lời Thông Thiên Giáo Chủ, cùng với kiến văn của Ôn Vũ,

trong Hồng Hoang căn bản chưa từng nghe đến tên của kiện bảo giáp này, nhưng Hệ thống lại nói kiện bảo giáp này từng danh chấn một phương.

Cho nên nơi danh chấn một phương tuyệt đối không thể là Hồng Hoang...

Như vậy, có lẽ nơi Hệ thống nói đến e rằng là một vị diện cao cấp hơn, vị diện này tập hợp vô số những tồn tại như Bàn Cổ Đại Thần và ba ngàn Ma Thần.

Đương nhiên trừ khả năng này ra, có thể kiện bảo giáp này đã được lưu truyền rộng rãi trong ba ngàn Ma Thần, cũng có thể đạt được hiệu quả danh chấn một phương.

Tất cả, đều là suy đoán trong lòng Ôn Vũ. "Hắc hắc, đừng hỏi nhiều vậy, bây giờ chưa phải lúc ta nói cho ngươi biết, đợi khi thời cơ chín muồi, không cần ta nói, ngươi cũng sẽ tự hiểu." Hệ thống tồn tại trong não hải Ôn Vũ, có thể cảm nhận những gì y suy nghĩ trong lòng chỉ cần nó muốn, nên sau khi biết được suy nghĩ của Ôn Vũ, nó rất nhân tính hóa mà "hắc hắc" cười một tiếng, rồi cắt ngang lời Ôn Vũ.

Nghe lời Hệ thống, Ôn Vũ không khỏi lườm một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi không phải nói sẽ không dễ dàng thám thính nội tâm ta sao?

Lần này sao lại dò xét rồi?" "Trước đó ta không phải lỡ lời sao?

Nên xem thử có sơ hở nào không.

Chẳng qua là nhất thời không nhịn được mà thám thính thôi!" Hệ thống cười hì hì, hệt như một thiếu nữ thanh thuần vậy.

Đối với điều này, Ôn Vũ không có ý tốt nói: "Được rồi, dù sao cũng không quan trọng, ta thực ra muốn biết, cái gọi là Hư Thiên Giáp này có cơ hội được chế tạo lại không?" Hệ thống nghe vậy, dường

như do dự một lát, rồi mới nói: "Kiện bảo giáp này không thể xuất hiện trở lại, thực sự nó quá nghịch thiên, nếu không phải thuở xưa kiện bảo giáp này bị ba ngàn Ma Thần đánh nát, lực lượng bản nguyên trong đó lưu thất, e rằng Bàn Cổ cũng sẽ không trực tiếp hiến tế nó đâu." Ôn Vũ nghe giọng điệu của Hệ thống, phảng phất như nó vô cùng quen thuộc với mối quan hệ giữa Bàn Cổ và ba ngàn Ma Thần, nhưng y cũng đành bỏ qua.

Ôn Vũ biết, hỏi Hệ thống, Hệ thống cũng sẽ không nói, nên cũng không cần thiết phải làm thêm việc thừa.

Nhưng đột nhiên, khi Hệ thống nói đến đây, nó đã do dự một lát, hiển nhiên chuyện này không phải không có khả năng khác, Ôn Vũ trong lòng có chút hân hoan nói: "Ta đương nhiên biết một kiện Hỗn Độn Chí Bảo như vậy không thể xuất hiện trở lại, nhưng nhìn vẻ mặt của ngươi vừa rồi, dường như có cách sao?

Ta không cần một kiện chí bảo giống y hệt, chỉ cần có hiệu quả tương đương là được." Hệ thống nghe ra sự hân hoan trong lời nói của Ôn Vũ, thở dài một tiếng rồi nói: "Không sai, tuy rằng bảo vật này không thể xuất hiện trở lại thế gian, dù sao nó là Hỗn Độn Chí Bảo được tiên thiên thai nghén, dù có thủ đoạn thông thiên đến đâu, cũng không thể khôi phục nó.

Nhưng, nếu là một kiện Hư Thiên Giáp phỏng chế, có thể có được hiệu quả tương tự, thì lại có thể làm được!" "Quả nhiên, ta biết ngươi có cách, mau nói cho ta đi." Ôn Vũ nghe lời Hệ thống nói, nhất thời kinh hỉ vạn phần, vội vàng nói. "Ngươi cũng không cần quá hy vọng, trước tiên hãy đưa những dược liệu cần thiết cho bảo vật này cho ta, còn cách luyện chế, ta sẽ thôi diễn ra cho ngươi.

Đừng nói, việc luyện chế bảo vật này có thể cần tiêu hao không ít điểm năng lượng, đợi ngươi xem xong, hiểu rõ rồi hãy bàn bạc với

ta." Hệ thống thấy vậy, không hề có chút bất ngờ nào, vì danh tiếng của Hư Thiên Giáp có thể nói là lừng lẫy.

Hệ thống nói xong, trong não hải Ôn Vũ đột nhiên xuất hiện một tin tức, tin tức này chính là danh sách dược liệu Hệ thống cung cấp để luyện chế Hư Thiên Giáp.

Khi nhìn rõ nội dung bên trong, Ôn Vũ không khỏi hít một hơi khí lạnh, đối với vô số dược liệu trong đó y căn bản chưa từng nghe đến, ngoài ra số dược liệu cần thiết lên đến ba ngàn tám trăm loại, muốn tìm đủ, hầu như là chuyện hoang đường.

Một kiện phỏng chế phẩm cần nhiều dược liệu như vậy, nếu là Hư Thiên Giáp thật, thì nó sẽ mạnh mẽ đến mức nào! "Như vậy, ngươi có muốn luyện chế không?" Dường như biết được sự kinh hãi trong lòng Ôn Vũ, âm thanh của Hệ thống đột nhiên vang lên. "Hừ, những dược liệu này, ta trong Hồng Hoang căn bản chưa từng nghe đến, có tồn tại hay không cũng không chắc nữa." Ôn Vũ vẻ mặt không tin, nói với Hệ thống. "Không thấy, đó là ngươi chưa từng thấy thế giới, những dược liệu này trong đó cũng có, nhưng vô cùng khó tìm, ngoài ra, trừ ở đây, chẳng lẽ trong Hỗn Độn, ngoài Hỗn Độn không có sao?" Trong giọng nói của Hệ thống tràn đầy vẻ khinh thường, hoàn toàn không để ý đến lời Ôn Vũ nói.

Ôn Vũ nghe đến đây, trong lòng có tính toán, lời Hệ thống nói rõ ràng, những dược liệu này đều là có thật, nhưng muốn tìm lại vô cùng không dễ dàng, ngoài ra nhiều dược liệu có lẽ chỉ có ngoài Hỗn Độn.

Nhưng mà, những dược liệu này đã tồn tại, vậy thì phương pháp luyện chế mà đối phương có cũng mười phần tám chín là có thật, nếu thực sự có thể luyện chế ra Hư Thiên Giáp phỏng chế, mạo hiểm tìm kiếm một phen thì có sao!

Việc tìm kiếm những dược liệu này, có thể tạm thời giao cho

Thanh Liên Đạo Nhân, với thực lực hiện tại của Thanh Liên Đạo Nhân, đi lại trong Hỗn Độn e rằng cũng sẽ không có nguy hiểm lớn, Ôn Vũ thầm suy tư trong lòng.

Đã hạ quyết tâm, Ôn Vũ lại nói: "Ta đối với Hư Thiên Giáp phỏng chế là quyết chí phải có được, còn những dược liệu này ta cũng sẽ tìm cách từ từ tìm kiếm.

Bây giờ hãy nói cho ta biết việc thôi diễn pháp luyện chế cần bao nhiêu điểm năng lượng đi." "Nếu ngươi đã quyết định, vậy ta cũng thành thật nói cho ngươi biết, nếu thôi diễn pháp luyện chế Hư Thiên Đỉnh phỏng chế, cần tiêu hao năm trăm ức điểm năng lượng.

Thời gian hao phí lại cần vạn năm, sao hả?" Hệ thống cũng không giấu giếm, nói tuôn ra hết những gì Ôn Vũ muốn biết, với tư cách là Hệ thống ký túc trên người Ôn Vũ, nó cũng sẽ không quản Túc chủ quyết định thế nào, chỉ cần làm tốt theo ý nguyện của y là được. "Hít...

Chương 223

Hư Thiên Giáp luyện chế e rằng không phải khó khăn tầm thường, năm trăm ức điểm năng lượng, ta phải tích góp đến năm nào tháng nào mới đủ!

Còn vạn năm thời gian, với tu vi hiện tại của ta, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, ngược lại không thành vấn đề.

Đã biết có cơ hội chế tạo một kiện Hư Thiên Giáp phỏng chế, vậy cũng không tệ rồi, đợi ta thu thập xong những thứ này, rồi hãy tìm ngươi!" Ôn Vũ từ từ nói một câu, cắt đứt liên hệ với Hệ thống.

Nhưng trên khuôn mặt y lại hiện lên một tia kiên nghị, sự cám dỗ của kiện Hư Thiên Giáp phỏng chế này đối với Ôn Vũ thực sự quá lớn.

Nhưng hiện tại hãy tập trung sự chú ý vào đại chiến Vu Yêu đi, đợi sau khi đại chiến này kết thúc, sẽ đến Hỗn Độn một chuyến, giao những dược liệu cần thiết cho họ, để họ từ từ tìm kiếm!

Ôn Vũ thầm niệm trong lòng.

Liên hệ giữa Ôn Vũ và Hệ thống tuy nhìn có vẻ lâu, nhưng đối với thế giới bên ngoài cũng chỉ là mấy hơi thở mà thôi, nên cũng không gây sự chú ý của Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác.

Thu lại ánh mắt, lần nữa hướng về trận đại chiến của Vu tộc đang diễn ra phía trước.

Bàn Cổ Chân Thân khoác Hư Thiên Tàn Giáp, không biết từ lúc nào đã mở đôi mắt, trong đó tựa như vũ trụ tinh không, khiến lòng người chấn động. "Phá!" Lúc này, Bàn Cổ Chân Thân đột nhiên gầm lên một tiếng, tiếng gào thét vang vọng Hồng Hoang tựa sấm sét,

khiến cả chiến trường rung chuyển.

Theo lời Bàn Cổ Chân Thân vừa dứt, trong tay ngài dần ngưng tụ ra một chiếc thần phủ phát ra bạch quang chói mắt, trên lưỡi thần phủ, đang lưu chuyển huyết mang nhàn nhạt.

Bạch quang chói mắt trên đại trận đen kịt, như mặt trời giữa đêm tối, vô cùng sáng ngời, hầu như thắp sáng cả bầu trời đen kịt.

Khí tức hoang dã từ trên đó bắt đầu ngưng tụ, khai thiên chân ý khủng bố lại lần nữa giáng lâm.

Ôn Vũ lúc này, lại chăm chú nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động trên thân thể Bàn Cổ Chân Thân, khai thiên chân ý của đối phương ẩn chứa Lực Chi Pháp Tắc, nếu có thể lĩnh ngộ được một hai, tất nhiên có thể đạt được lợi ích không nhỏ.

So với sự bình tĩnh của Ôn Vũ, Bàn Cổ Tam Thanh bên cạnh lại có biểu cảm hoàn toàn khác, chỉ thấy trên mặt họ lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng, dường như bị khí tức phát ra từ trên người đối phương chấn động. "Lực lượng của Bàn Cổ, hầu như đã đạt đến ngưỡng cửa sơ kỳ của Thánh nhân rồi, ta nếu dùng nhục thân cứng rắn chống đỡ một đòn, e rằng cũng sẽ không dễ chịu đâu." Lão Tử sắc mặt dần khôi phục, ngưng trọng nói. "Sư huynh nói vậy chẳng phải quá đề cao rồi sao, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy mạnh, nhưng nhục thân của ta bây giờ đã là Thánh Thể, muốn tạo thành tổn thương cho ta e rằng chưa đủ đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm nhận được sức mạnh khủng bố từ đại trận, tuy có chút kinh hãi, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát mà thôi.

Dù sao y cũng là tồn tại Thánh nhân, đối với đại trận có sức mạnh vừa mới đạt đến sơ kỳ Thánh nhân, căn bản không để vào mắt. "Sư đệ nói vậy sai rồi, sức mạnh của Bàn Cổ Chân Thân tuy vừa đạt đến tầng thứ Thánh nhân, nhưng Lực Chi Pháp Tắc mà ngài lĩnh ngộ lại là

thật.

Bản chất một lực phá vạn pháp ấy không dễ dàng hóa giải đâu." Lão Tử nói một cách không rõ ràng, không đồng tình với quan điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Hừ, ta muốn xem Bàn Cổ Chân Thân lần này sử xuất Lực Chi Pháp Tắc rốt cuộc có thể mạnh đến mức nào.

Có thể uy hiếp đến Thánh Thể của ta sao!" Nghe lời Lão Tử nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy trong lòng có chút không phục, nhưng cũng không cãi lại Lão Tử, hừ lạnh một tiếng, rồi ánh mắt lại dừng trên Bàn Cổ Chân Thân.

Thông Thiên Giáo Chủ từ đầu đến cuối không nói lời nào, bởi vì y hoàn toàn trầm mình vào hai tòa đại trận mà không thể tự thoát ra.

Hai tòa đại trận có thể triệu hoán ra thủ đoạn cường lực như vậy, sự huyền diệu của nó có thể thấy!

Phía Yêu tộc, cũng thấy Bàn Cổ Chân Thân ngưng tụ từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc dường như có chút khác thường.

Nhưng không quá kinh hoảng, bởi vì lúc này tinh thần chi thể trên đầu đã ngưng tụ đến một mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy trên Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, một tinh thần khổng lồ toàn thân lấp lánh tinh quang màu bạc hầu như đã ngưng tụ thành hình, trên tinh thể đó, từng đoàn quang đoàn màu tím uẩn chứa đang lưu chuyển theo một quỹ đạo kỳ dị, mỗi khi lưu chuyển một vòng, khí thế trên đó lại tăng thêm một phần, cả tinh thần cũng theo đó mà trương lớn.

Lúc này, tinh thể này đã cao hàng vạn trượng, trong bầu trời này như một quả cầu ánh sáng khổng lồ che trời lấp đất, các Yêu tộc dưới tinh thần chi thể, trở nên nhỏ bé vô cùng.

Ngay cả Bàn Cổ Chân Thân cũng chỉ cao hơn ngàn trượng, trước mặt tinh thần, giống như một con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Theo sát thủ giản trên hai đại trận của hai tộc ngưng tụ thành, tinh thần khổng lồ kia và Bàn Cổ Chân Thân từ từ động đậy.

Bàn Cổ Chân Thân khoác Hư Thiên Tàn Giáp, không hề có chút sợ hãi nào trước tinh thể khổng lồ kia, trên mặt lộ ra một vẻ tự tin tuyệt cường, trên thân thể đột nhiên xuất hiện từng trận chân ý, như thể trời đất đều bị xé toạc.

Ngài từ từ giơ Khai Thiên Thần Phủ đang lóe bạch quang trong tay, trên lưỡi phủ huyết sắc cũng lộ ra hàn mang kinh người.

Khai thiên chân ý trên Bàn Cổ Chân Thân, từng chút một hội tụ lên Khai Thiên Thần Phủ, đột nhiên, một luồng khai thiên chi lực khủng bố bùng phát ra.

Theo khai thiên chân ý trên Bàn Cổ Chân Thân dung nhập lên Khai Thiên Thần Phủ, khí thế khủng bố kia cũng theo đó mà tăng trưởng, ngày càng ngưng luyện.

Cả bầu trời bên phía Vu tộc, toàn bộ không gian đã vỡ nát tan tành, ngay cả hư không cũng rung chuyển mơ hồ dưới sức mạnh đó.

Phía Yêu tộc cũng tương tự, thậm chí uy thế còn mạnh hơn Bàn Cổ Chân Thân một bậc.

Dù sao tinh thể lần này quá khổng lồ, khổng lồ đến mức ngẩng đầu lên cũng chỉ có thể nhìn thấy một phần nhỏ thân thể của nó, căn bản không thể nhìn thấy đỉnh.

Khí thế trên tinh thể, như một ngôi sao băng khủng bố toàn thân lấp lánh ngân quang, làm chấn nát không gian xung quanh toàn bộ tinh thể, hư không cũng bị nó ép mở ra, tạo thành một hắc động vô cùng khổng lồ.

Khi khí thế của hai bên đều đạt đến đỉnh điểm, hai tòa đại trận đều phát ra ánh sáng chói mắt, tinh thần khổng lồ kia từ từ động đậy, tốc độ ngày càng nhanh, lao về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Khai Thiên Thần Phủ mà Bàn Cổ Chân Thân giơ lên cũng từ từ hạ xuống, khai thiên chi lực khủng bố trực tiếp phun trào ra, hóa thành một chiếc búa khổng lồ, bổ về phía tinh thể.

Chương 224

Công kích mà hai bên bùng phát ra, đều không ngừng tạo ra tiếng động kinh thiên động địa, tiếng gầm vang vọng khắp trời đất căn bản không ngừng lại.

Càng khủng bố hơn là, giữa trời đất, không gian Hồng Hoang vốn có lại hoàn toàn biến mất, lộ ra một vùng hư không lấp lánh các sắc màu, hỗn độn chi khí đều bị ép ra ngoài, hư không dường như cũng không chịu nổi sức mạnh của hai đòn công kích, trực tiếp xuất hiện hai cái khe hở khổng lồ, lộ ra những hắc động sâu thẳm như vực sâu.

Oanh!

Theo cự phủ và tinh thể va chạm vào nhau, một tiếng nổ khủng bố rung động nhức óc, vang vọng khắp Hồng Hoang, thậm chí khiến cả Hồng Hoang đại địa rung chuyển không ngừng.

Tại nơi cự phủ và tinh thể va chạm, nghiễm nhiên xuất hiện một quang đoàn màu trắng chói mắt lớn vạn trượng, một làn sóng xung kích vô cùng kinh người từ đó phun trào ra, quét khắp Hồng Hoang đại địa.

Nơi nó đi qua, vạn vật trong nháy mắt hóa thành bụi phấn, hoàn toàn tiêu tán giữa trời đất, ngay cả Bất Chu Sơn cũng không ngừng rung chuyển dưới sức xung kích khủng bố.

Ôn Vũ và Bàn Cổ Tam Thanh đang ở trong hư không cũng đã chịu ảnh hưởng của làn sóng xung kích khủng bố này, may mắn là mấy người đều là tồn tại Thánh nhân, đều tự thi triển thần thông, ngăn chặn làn sóng xung kích này lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đỉnh đầu Bàn Cổ Phiên, một luồng vĩ lực trực tiếp xé đôi làn sóng quang ba lao tới, đẩy lùi về phía sau.

Lão Tử thì sử dụng Thái Cực Đồ che chắn thân mình.

Còn Thông Thiên, lại vươn tay, nhẹ nhàng điểm vào không gian trước mặt, một đạo gợn sóng hiện ra, tiếp đó gợn sóng đột nhiên trương lớn, tạo thành một trận pháp vuông vức, ngăn cách làn sóng xung kích này lại.

Thủ đoạn của Thông Thiên, cũng khiến ba người Ôn Vũ không khỏi kinh ngạc, nghiễm nhiên phải đạt đến mức độ lĩnh ngộ cực cao về trận pháp mới có thể làm được.

Ôn Vũ liếc mắt một cái rồi thu lại ánh mắt, mặt không biểu cảm không hề động đậy, chỉ thấy trên thân thể y hiện lên một tầng hắc quang nhàn nhạt, nuốt chửng hoàn toàn làn sóng xung kích đánh vào người.

Lúc này, ba người Thông Thiên thấy Ôn Vũ nhẹ nhàng như vậy, cũng đồng tử co rụt, sức mạnh của làn sóng xung kích này cường đại, đạt đến cấp độ Thánh nhân sơ kỳ.

Tuy rằng họ cũng có thể không dùng linh bảo, nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng như Ôn Vũ, thậm chí chỉ cần một chút không chú ý cũng sẽ bị làn sóng xung kích thổi đến chật vật không thôi.

Dù sao thực lực của họ cũng chỉ là Thánh nhân sơ kỳ mà thôi...

Ôn Vũ phớt lờ ánh mắt của ba người, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chằm chằm vào nơi hai tộc giao chiến phía trước.

Theo thời gian trôi qua, Bàn Cổ Chân Thân và tinh thần khổng lồ kia đều biến mất, toàn bộ trời đất trở nên vô cùng tĩnh mịch, không có bất kỳ âm thanh nào, vô cùng quỷ dị.

Sau khi bụi trần phủ lấp trời đất lắng xuống, chỉ thấy giữa trung tâm chiến trường, một vực sâu khổng lồ vạn trượng đột nhiên hình thành, vực sâu này lan tỏa ra bốn phía, tạo thành một cái hố sâu hình

tròn rộng hàng triệu dặm.

Tất cả mọi thứ bên trong hố sâu đều hóa thành hư vô, chỉ còn lại đại địa hoang tàn khắp nơi.

Cảnh tượng khủng bố này khiến các đại năng Hồng Hoang đang quan sát đều hít một hơi khí lạnh, trong lòng kinh hãi không thôi, dù sao cảnh tượng gây ra thực sự quá khủng bố.

Các Thánh nhân đang đứng trong hư không, trên mặt không hề có chút biến hóa nào, mức độ tàn phá như vậy đối với họ dễ như trở bàn tay, một đòn tùy tiện của Thánh nhân e rằng cũng có thể tạo ra cảnh tượng tương tự, thậm chí còn hơn thế nữa.

Phía trên vực sâu kia, từng đoàn hào quang bao bọc vô số bóng người, chỉ là những bóng người này đều sắc mặt tái nhợt, toàn thân y bào rách nát, trên người không ngừng rỉ ra tiên huyết, trông nghiễm nhiên đã bị trọng thương.

Thậm chí trong đó có hơn một nửa người trực tiếp bị hai luồng sức mạnh kia chấn chết, những người còn sót lại đều là những người có tu vi nhất định.

Còn về các nhân vật cấp thủ lĩnh của hai tộc, tuy không vẫn lạc, nhưng cũng gần như vậy rồi.

Phía Yêu tộc, Đế Tuấn và những người khác đều không còn chút huyết sắc nào trên mặt, ngay cả sức lực để đứng cũng không còn bao nhiêu.

So với Yêu tộc, Vu tộc lại tốt hơn một chút, Vu tộc vốn nhục thân cường tráng, đã chống đỡ được phần lớn làn sóng xung kích, mới có thể bảo toàn thân mình.

Các Tổ Vu trừ sắc mặt tái nhợt, trên người ít nhiều có một chút vết máu ra, thì vẫn có thể hành động.

Đế Giang thấy các Yêu tộc đối diện không còn sức lực để chiến đấu nữa, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ hân hoan, gầm lên với mấy chục vạn người còn sót lại phía sau: "Vu tộc nhi lang, ngày hôm nay Vu tộc ta sắp quật khởi, hãy theo ta chém giết toàn bộ những Yêu tộc này!

Xông lên!" Đế Giang nói xong, kéo thân thể bị thương, nhanh chóng lao về phía Yêu tộc, phía sau y là vô số Vu tộc nhân hai mắt đỏ ngầu đi theo.

Ngày này họ đã chờ đợi quá lâu rồi, ngay cả khi thân bị trọng thương cũng phải cống hiến một phần sức lực để Vu tộc trở thành chủ tể Hồng Hoang.

Đế Tuấn đối diện thấy cảnh tượng này, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ tuyệt vọng, trong miệng lẩm bẩm: "Ta đã làm nhiều như vậy, lại phải thua sao?" Nói xong, trong hai mắt Đế Tuấn nhất thời hiện lên một tia không cam lòng, hiển nhiên không cam tâm bị Vu tộc đánh bại như vậy, trên khuôn mặt vốn đã hiện vẻ khổ sở vô cùng, nhất thời hiện lên một vẻ ngoan lệ.

Y dùng hết chút sức lực cuối cùng toàn thân, giơ Đồ Vu Kiếm hung hăng ném về phía Vu tộc đang ở gần kề, tiếp đó, cả người phát ra tiếng cười điên cuồng vô cùng: "Hahaha, nát đi, cho dù chết, ta cũng sẽ không để các ngươi được yên!" Nói xong, toàn thân đột nhiên bùng phát ra một luồng khí tức vô cùng khủng bố, cả người Đế Tuấn cũng bắt đầu trương phình, dường như sắp bùng nổ bất cứ lúc nào, tiếp đó lao mạnh về phía Vu tộc.

Còn về Đồ Vu Kiếm bị Đế Tuấn ném ra, vì quá sắc bén nên trực tiếp trọng thương mấy vị Tổ Vu không kịp tránh né, tiếp đó lao xuống phía dưới, biến mất tăm.

Đế Giang dẫn đầu liếc mắt nhìn Đồ Vu Kiếm rơi xuống, mặt không biểu cảm, khi nhìn thấy Đế Tuấn trên thân thể tản ra năng

lượng khủng bố, đồng tử đột nhiên co rụt, ngay lập tức gầm lớn về phía sau: "Không hay rồi, Đế Tuấn muốn tự bạo, mau mau tản ra!" Nhưng tất cả Vu tộc nhân đều đang xông về phía trước, lại với thân thể trọng thương, nào kịp phản ứng được, nhưng vì không muốn bị sóng xung kích của vụ nổ ảnh hưởng, họ dốc sức lao về bốn phía.

Oanh long long.

Đúng lúc đó, thân thể Đế Tuấn ầm ầm nổ tung, năng lượng vụ nổ dữ dội nhất thời bao trùm mấy vị Tổ Vu và vô số Vu tộc nhân đang xông lên phía trước.

Uy lực của một Chuẩn Thánh hậu kỳ tự bạo có thể thấy, ngay cả Thánh nhân cũng phải cẩn thận đối phó, huống chi là các Tổ Vu đã sớm bị thương.

Ba vị Tổ Vu là Đế Giang, Chúc Cửu Âm và Xa Bỉ Thi đang ở vị trí đầu tiên không kịp tránh thoát, hai vị đầu tiên trực tiếp hóa thành tro bụi trong vụ nổ, Xa Bỉ Thi tuy không bị nổ chết, nhưng thân thể cũng vỡ nát hoàn toàn, toàn thân đầm đìa máu, cách cái chết cũng không còn xa.

Còn về những Vu tộc nhân phía sau không kịp tản ra, cũng trong chốc lát bị sóng xung kích của vụ nổ đánh nát thành bụi. "Phu quân!" "Đại ca!" Đột nhiên, hai tiếng kêu thảm thiết từ trận doanh Yêu tộc phía sau truyền đến, chính là Hi Hòa và Thái Nhất.

Chương 225

Cảnh tượng Đế Tuấn tự bạo đều được họ nhìn thấy rõ ràng, khiến hai người hai mắt nhất thời trở nên đỏ ngầu vô cùng.

Các Thánh nhân và các đại năng đang quan chiến ở xa, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, không ngờ hai vị kiêu hùng của hai tộc Vu Yêu lại đều đã ngã xuống.

Ôn Vũ trong lòng cũng có chút cảm khái, tuy rằng không có thiện cảm với Đế Tuấn, nhưng không thể phủ nhận, đối phương đích xác là một vị thủ lĩnh phi phàm!

Còn về Đế Giang, vốn dĩ có chút giao tình, nên đối với việc này càng thêm tiếc nuối.

Cái chết của Đế Tuấn, nhất thời kích thích Hi Hòa, trên thân thể nàng đột nhiên bùng phát ra huỳnh quang chói mắt, tiếp đó nàng tức giận gầm lên: "Vu tộc, ta muốn máu trả máu, vì phu quân và hài nhi của ta báo thù, hãy chết đi!" Nói xong, giống như Đế Tuấn, nàng lao mạnh về phía Vu tộc.

Oanh!

Lại một trận tiếng nổ kinh thiên động địa, Hi Hòa tự bạo, sóng xung kích của vụ nổ cũng nhấn chìm một vị Tổ Vu và mấy vị Đại Vu.

Sự tự bạo của Hi Hòa nhất thời giải phóng tính cách huyết tính của hai tộc Vu Yêu, giữa trời đất nhất thời vang lên tiếng nổ liên tiếp.

Không chỉ phía Yêu tộc, Vu tộc cũng có rất nhiều người tự bạo, dù sao hai bên đều là cuộc chiến sống chết, nếu không muốn chết nhục nhã, thì tự bạo để làm chết đối phương là lựa chọn.

Theo vô số tiếng nổ trong chiến trường vang lên, cả chiến trường

lại lần nữa trở nên hoang tàn, khói bụi cuồn cuộn, bạch quang liên tục biến đổi.

Không biết đã qua bao lâu, các vị Thánh nhân nhìn về phía địa điểm giao chiến của hai tộc Vu Yêu, thấy rằng hai tộc Vu Yêu vốn còn sót lại mấy chục vạn tộc nhân, sau khi bị vụ nổ ảnh hưởng thì mười phần không còn một, số lượng chỉ còn lại mấy vạn.

Còn về các Yêu Thánh và mấy vị Hoàng giả của Yêu tộc, chỉ còn lại mấy vị Yêu Thánh, Thái Nhất và những người khác đều bị tự bạo ảnh hưởng, biến mất giữa trời đất, chỉ có một người thoát khỏi kiếp nạn.

Toàn bộ phía Yêu tộc trên trời đất rải rác đầy linh bảo, đó đều là do các đại năng Yêu tộc tự bạo để lại.

Ngược lại, phía Vu tộc, sau khi Đế Giang và các Tổ Vu khác chết đầu tiên, trong Thập Nhị Tổ Vu chỉ còn lại Huyền Minh, Cộng Công và Hậu Nghệ cụt một tay, còn về Đại Vu cũng chỉ còn lại lèo tèo mấy người.

Giữa trời đất, đột nhiên biến thành trong sáng, sát khí đen kịt vốn bao phủ đại địa trong khoảnh khắc tiêu tán biến mất, dung nhập vào bầu trời.

Vu Yêu Lượng Kiếp đã kết thúc!

Các vị Thánh nhân thấy vậy, trong lòng không khỏi đồng thời dâng lên câu nói đó.

Tưởng rằng lúc này mọi chuyện đã kết thúc, thì Cộng Công trong Vu tộc đột nhiên gầm lớn như phát điên: "Vu tộc của ta bị hủy trong chốc lát, tất cả các ngươi hãy chết đi!" Nói xong, thân thể y nhất thời hóa thành Tổ Vu Chân Thân, trực tiếp lao về phía Bất Chu Sơn.

Một tiếng nổ lớn 'oanh', Bất Chu Sơn bị va chạm, trực tiếp bị đâm

gãy ngang eo, một đoạn thân núi Bất Chu Sơn ầm ầm đổ xuống.

Bất Chu Sơn vừa đổ, nước Thiên Hà nhất thời phun trào ra, cuồn cuộn mãnh liệt tràn xuống Hồng Hoang đại địa.

Các Thánh nhân thấy vậy, trong lòng thầm than một tiếng không hay, ngay lập tức không còn che giấu thân thể nữa, tất cả đều bước ra khỏi hư không.

Ôn Vũ lóe thân, đến vị trí Cộng Công đâm gãy Bất Chu Sơn, không nói hai lời, thu lấy đoạn Bất Chu Sơn bị đứt lìa, tiếp đó phất tay, một tòa đại đỉnh trực tiếp hiện ra, đáp xuống trên đầu Ôn Vũ.

Nước Thiên Hà như một cự thú khủng bố, hung hãn tràn xuống Hồng Hoang đại địa, trong nháy mắt lấp đầy vực sâu khủng bố vốn bị đại chiến Vu Yêu đánh xuyên, tạo thành một hồ nước rộng hàng triệu dặm.

Nhưng nước Thiên Hà thực sự quá nhiều, sau khi lấp đầy vực sâu này, nó tiếp tục tràn xuống đại địa.

Ôn Vũ thấy vậy, khẽ nhíu mày, pháp quyết trong tay kết, đại đỉnh trước mặt đột nhiên trở nên vô cùng khổng lồ, che trời lấp đất.

Ôn Vũ phớt lờ điều này, tiếp đó hai tay đẩy, đưa đại đỉnh về phía trước, hướng về nơi nước Thiên Hà đổ xuống, đột nhiên, một phần nước Thiên Hà trực tiếp dâng trào vào trong tòa đại đỉnh.

Chỉ là, Bất Chu Sơn vĩ đại đến mức nào, tuy có tòa đại đỉnh trợ giúp, nhưng vẫn có không ít nước Thiên Hà tràn ra ngoài, lan rộng khắp bốn phía.

Ôn Vũ phất tay phải, một đạo văn vô hình lan tỏa ra, chớp mắt lan đến chỗ vết nứt khổng lồ do Cộng Công đâm ra, tạo thành một bức tường không gian vô hình, ngay lập tức chặn đứng dòng nước Thiên Hà cuồn cuộn.

Thấy vậy, Ôn Vũ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, dưới một loạt động tác, chỉ trong mấy hơi thở, nước Thiên Hà đang tuôn trào đã bị Ôn Vũ dùng Không Gian Pháp Tắc tạm thời chặn lại.

Đúng lúc đó, ba thân ảnh từ từ xuất hiện bên cạnh Ôn Vũ, chính là Bàn Cổ Tam Thanh.

Ôn Vũ có Không Gian Pháp Tắc, tốc độ không thể so sánh được, tuy rằng tốc độ của Bàn Cổ Tam Thanh cũng không chậm, nhưng hiển nhiên y nhanh hơn một bậc. "Không ngờ Ôn Đạo hữu chỉ trong mấy hơi thở đã ngăn chặn được Thiên Hà thủy đổ ngược, thực lực như vậy, thực sự khiến ta và các vị khác không thể theo kịp!" Tam Thanh vừa đáp xuống, Thông Thiên Giáo Chủ đã nói với Ôn Vũ với vẻ bội phục.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì đứng một bên, nhìn Ôn Vũ ánh mắt cũng mang theo chút ngưỡng mộ, nhưng sự ngưỡng mộ này chỉ tồn tại trong chốc lát, sau đó nhanh chóng chuyển thành lạnh lẽo.

Lão Tử không để ý đến chuyện đối phương đã chặn dòng nước Thiên Hà, thực lực của đối phương vốn cường hãn, làm được một chút chuyện đó, cũng không quá khó khăn.

Nhưng ánh mắt của y lại đánh giá rất lâu giữa Ôn Vũ và Thông Thiên, dường như có chút suy nghĩ, phảng phất như nhìn ra điều gì đó khác thường giữa Thông Thiên và Ôn Vũ.

Lão Tử đã giấu kỹ phát hiện của mình, không để bất kỳ ai ở đó nhìn ra.

Bàn Cổ Tam Thanh tuy đều thấy đối phương đã thu lấy đoạn Bất Chu Sơn kia, nhưng đều biết điều không mở lời về chuyện này.

Trong lúc Ôn Vũ chuẩn bị mở lời, một thân ảnh khác đột nhiên lại xuất hiện bên cạnh, nhưng đó lại là một nữ tử tuyệt mỹ, chính là Nữ

Oa.

Lúc này Nữ Oa hai mắt hơi đỏ, mặt lộ vẻ buồn khổ, trông rất suy sụp.

Hiển nhiên là vì huynh trưởng của nàng đã ngã xuống trong trận đại chiến này, mọi người thấy Nữ Oa như vậy, cũng không mở lời.

Chương 226

Sau Nữ Oa, không gian xung quanh mọi người lại dao động, lần này xuất hiện là hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo, cùng với Ác Thi của Ôn Vũ, Sinh Tử Đạo Nhân.

Ôn Vũ liếc mắt nhìn Sinh Tử Thánh Nhân một cái, ngay lập tức trong lòng khẽ động, một tin tức truyền đến, cho y biết chuyện gì đã xảy ra ở phía bên kia trong lúc quan sát đại chiến Vu Yêu.

Hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo sau Ôn Vũ cũng đã đến chiến trường, chỉ là không ở gần đó, mà ẩn mình ở một vị trí tương đối xa Ôn Vũ và Bàn Cổ Tam Thanh.

Sau khi Tây Phương Nhị Thánh đứng vững, vừa có chút động tác, Sinh Tử Thánh Nhân đã xuất hiện, rồi tự mình đứng bên cạnh họ, bắt đầu trò chuyện.

Còn về lý do Sinh Tử Thánh Nhân làm như vậy, tự nhiên là sự sắp xếp của Ôn Vũ.

Mục đích của Ôn Vũ là để Sinh Tử Thánh Nhân theo dõi sát sao Tây Phương Nhị Thánh, không cho họ cơ hội độ hóa.

Hiển nhiên, Sinh Tử Thánh Nhân vừa xuất hiện, đã cứng rắn làm gián đoạn hành động của hai vị Tây Phương, khiến họ không thể ra tay.

Trực tiếp chiến đấu kết thúc, sau khi Bất Chu Sơn đổ, họ mới rời khỏi hư không đó, đến bên cạnh Ôn Vũ.

Còn về Hậu Thổ, Ôn Vũ giao nhiệm vụ cho nàng thi pháp dẫn độ toàn bộ linh hồn của những sinh linh đã ngã xuống chiến trường vào luân hồi, không cho Tây Phương bất kỳ cơ hội nào.

Nàng vốn không thể xuất hiện, nên lần này chỉ thực sự ở trong Địa Phủ.

Ôn Vũ liếc mắt nhìn Nữ Oa một cái, rồi từ từ mở lời nói: "Ta chỉ tạm thời ngăn chặn, một khi Không Gian Pháp Tắc của ta thi triển tiêu tán, nước Thiên Hà nhất định sẽ lại tràn xuống, lúc đó vẫn sẽ là sinh linh đồ thán." Thông Thiên nghe lời Ôn Vũ nói xong, thở dài một hơi, tiếp đó nghe tiếng Lão Tử truyền đến: "Nếu Đạo hữu làm vậy chỉ tạm thời trì hoãn sự việc xảy ra, vậy thì ta tự nhiên phải tìm cách giải quyết triệt để chuyện này, lấp đầy cái lỗ hổng kia." Mọi người nghe lời Lão Tử nói xong, đều gật đầu, ai cũng biết, chỉ là nhất thời cũng không nghĩ ra được cách hay, dù sao Bất Chu Sơn là cột trụ của Hồng Hoang, nào có dễ dàng như vậy.

Ôn Vũ không nói gì, hai mắt nhìn chằm chằm Nữ Oa, một tia ý vị mạc danh lưu chuyển.

Đúng lúc đó, mọi người đột nhiên nghe thấy một trận tiếng "ca sát" truyền đến, bèn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bức tường không gian vốn đang chặn cái lỗ hổng lớn trên Bất Chu Sơn đột nhiên xuất hiện rất nhiều vết nứt, dường như không chịu nổi áp lực khổng lồ của nước Thiên Hà, sắp nứt toác ra bất cứ lúc nào. "Không hay rồi, bức tường không gian của Ôn Đạo hữu dường như không chống đỡ được lâu nữa, phải nhanh chóng tìm cách giải quyết chuyện này!" Tất cả mọi người có mặt, trừ Ôn Vũ và Sinh Tử Thánh Nhân, sắc mặt đều đại biến, Thông Thiên càng kinh hô thành tiếng.

Nữ Oa cảm nhận được ánh mắt của Ôn Vũ, trong lòng khẽ giật mình, khẽ thở ra một hơi rồi mới từ tốn nói: "Chư vị đạo hữu, bần đạo có cách giải quyết chuyện này.

Nhưng với sức lực của một mình ta thì không thể làm được, cần chư vị đạo hữu giúp đỡ!" Lời Nữ Oa vừa dứt, nhất thời sóng lớn

ngàn tầng nổi lên, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào nàng, trong hai mắt Lão Tử càng tinh quang lấp lánh, mở lời nói: "Không biết Đạo hữu có phương pháp gì, nếu cần ta và các vị khác giúp đỡ, ta tự nhiên sẽ không chối từ, có thể vá lại vết nứt của Bất Chu Sơn, cũng là một công đức lớn!" Nữ Oa nghe vậy, lật tay phải, một khối đá kỳ dị lấp lánh ngũ sắc thần quang xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, tiếp đó nàng từ tốn nói: "Đây là Ngũ Sắc Thạch, bần đạo có được ở Phân Bảo Nham.

Những năm qua, ta vẫn chưa phát hiện ra công dụng nào của nó, nhưng có một điểm, nó vô cùng cứng rắn, ngay cả khi ta dốc toàn lực công kích cũng không thể làm nó tổn hại.

Nếu có thể tìm cách luyện hóa nó, có lẽ có thể dùng để vá trời." Chúng sinh nghe Nữ Oa nói về sự thần kỳ của Ngũ Sắc Thạch, không khỏi hiếu kỳ, dù sao một khối đá có thể chịu đựng được một đòn công kích của Thánh nhân, tất nhiên không phải vật tầm thường.

Nhưng lúc này lại không phải lúc thích hợp, Lão Tử lúc này đã mở lời. "Nếu muốn luyện hóa vật này, ta thì có một kiện bảo vật, nhưng bảo vật đó sau Long Hán Sơ Kiếp đã biến mất, đến nay tung tích không rõ!" Lão Tử nói xong, ánh mắt như có như không hướng về tòa cự đỉnh phía sau Ôn Vũ.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như đã hiểu ra, hai mắt lóe lên, từ từ nói: "Sư huynh nói chẳng lẽ là kiện Bán Sinh Linh Bảo của Càn Khôn Lão Tổ thuở xưa, Càn Khôn Đỉnh sao?" Mọi người nghe Nguyên Thủy nói xong, trong hai mắt nhất thời bùng phát ra kim quang chói mắt.

Hiển nhiên, các Thánh nhân đều đã nghe nói về bảo vật này, trông có vẻ vô cùng hiểu rõ về nó. "Truyền rằng, bảo vật này có diệu dụng vô cùng, có khả năng đảo lộn càn khôn, chuyển Hậu Thiên thành Tiên

Thiên!

Chỉ là, bảo vật này từ khi biến mất, chưa từng xuất hiện trong Hồng Hoang, ta lại làm sao có thể tìm kiếm bảo vật này đây?" Chuẩn Đề có chút khó xử nhìn Lão Tử hỏi.

Vừa nhắc đến Càn Khôn Đỉnh, trong hai mắt Chuẩn Đề lóe lên một tia tham lam, bảo vật thần kỳ như vậy, đã sớm thèm muốn từ lâu, nếu có thể có được, lợi dụng khả năng chuyển Hậu Thiên thành Tiên Thiên của nó, thực lực của Tây Phương Giáo nhất định có thể tiến thêm một tầng lầu.

Lão Tử nghe lời Chuẩn Đề nói xong, không trả lời, ánh mắt chuyển sang Ôn Vũ, sau đó như không có chuyện gì nhìn về phía tòa cự đỉnh phía sau Ôn Vũ.

Thấy ánh mắt Lão Tử, mọi người đều nhìn về phía Ôn Vũ, ngay lập tức cũng như Lão Tử nhìn về phía cự đỉnh phía sau Ôn Vũ. "Lão Tử Đạo hữu, ý của ngươi là.

Tòa đỉnh sau lưng Vũ Đạo hữu là Càn Khôn Đỉnh trong truyền thuyết sao?" Mọi người nhìn ra ý tứ trong ánh mắt Lão Tử, lại hỏi Lão Tử. "A a, e rằng hỏi Ôn Đạo hữu thì hơn, lão đạo cũng chỉ là suy đoán mà thôi!" Lão Tử nghe Tiếp Dẫn nói xong, trên mặt hiện lên một nụ cười, không trực tiếp trả lời Tiếp Dẫn, mà chuyển vấn đề sang Ôn Vũ.

Ôn Vũ thấy vậy, vươn tay vẫy, cự đỉnh phía sau nhất thời khôi phục kích thước ban đầu, tiếp đó trực tiếp đáp xuống trước mặt Ôn Vũ.

Khi tòa cự đỉnh này xuất hiện trước mặt mọi người, họ mới nhìn rõ diện mạo thật của nó, trước đó vì nó quá khổng lồ, nên mọi người cũng chỉ có thể nhìn thấy một góc mà thôi.

Vừa nhìn xong, mọi người mới phát hiện, tòa đỉnh này đích xác không khác gì Càn Khôn Đỉnh trong truyền thuyết, tiếp đó nghe lời Ôn Vũ nói. "Xem ra Lão Tử Đạo hữu quả nhiên có sự hiểu biết phi thường về bảo vật này, chỉ một cái nhìn đã có thể nhận ra tòa đỉnh này.

Không sai, đích xác là Càn Khôn Đỉnh, ta cũng ngẫu nhiên mà có được." Ôn Vũ nhìn sâu vào Lão Tử một cái, không hề che giấu, rất hào phóng thừa nhận.

Với thực lực hiện tại của y, y tin rằng e rằng không có ai dám đánh chủ ý vào chiếc đỉnh này. "Hít...

Không ngờ thực sự là Càn Khôn Đỉnh, lão đạo trước đó cũng chỉ là suy đoán mà thôi, chỉ là vận khí tốt, vừa khéo đoán trúng.

Nhưng mà, phúc duyên của Ôn Đạo hữu thực sự thâm hậu, có thể có được bảo đỉnh như vậy!

Thật khiến ta và các vị khác vô cùng ngưỡng mộ a.

Chương 227

Kiện đỉnh này đã ở đây, vậy thì việc không nên chậm trễ, hãy nhanh chóng luyện hóa Ngũ Sắc Thạch đi." Lão Tử hít một hơi khí lạnh, sau đó cười hà hà, quy kết chuyện này vào vận khí của bản thân, khéo léo che giấu đi, rồi mới nói đến chính sự.

Ôn Vũ thấy vậy, không nói nhiều, cũng không để ý Lão Tử vì sao lại biết, trên mặt không hề có biểu cảm, chỉ nhìn về phía Nữ Oa.

Còn về mọi người thì không có ý kiến gì nữa, tuy rằng đối với Càn Khôn Đỉnh đều tỏ ra vô cùng muốn có, nhưng kiện đỉnh này đã có chủ, mà Ôn Vũ là một sát tinh, tự nhiên họ sẽ không đánh chủ ý vào.

Thấy mọi người đã đạt được sự đồng thuận, Nữ Oa nói với Ôn Vũ: "Để dung luyện viên đá này, chỉ Ngũ Sắc Thạch thì không đủ, cần phải dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay Đạo hữu.

Ngoài ra, ta biết Đạo hữu cũng nắm giữ Tạo Hóa Pháp Tắc, nếu Đạo hữu có thể cùng ta luyện chế, nhất định có thể hoàn thành nhanh hơn." "A a, Đạo hữu đã nói vậy rồi, bần đạo tự nhiên sẽ không keo kiệt, vậy ta cùng Đạo hữu luyện chế vậy." Ôn Vũ cười ha hả, tiếp đó trong tay lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng đã giành lại từ Nữ Oa, tiếp đó tâm thần khẽ động, Cửu Thiên Tức Nhưỡng nhất thời bay lơ lửng giữa không trung, hóa thành một mảnh hoàng thổ lớn chừng một mẫu, tiếp đó bảo vật này khẽ rung lên, vô số hoàng thổ ào ào rơi vào trong đỉnh.

Làm xong tất cả, Ôn Vũ lật tay thu lại bảo vật này, sau đó ngồi xếp bằng trên không trung, rồi ánh mắt lại dừng trên Nữ Oa.

Nữ Oa thấy vậy, tay khẽ rung, Ngũ Sắc Thạch hóa thành một luồng ngũ sắc quang mang, bay vào trong Càn Khôn Đỉnh, tiếp đó cũng

như Ôn Vũ, nàng ngồi xếp bằng ở một bên khác của Càn Khôn Đỉnh, rồi bắn ra một đoàn quang đoàn vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Đó chính là Tạo Hóa Pháp Tắc.

Ôn Vũ cũng học theo động tác của Nữ Oa, bắn ra một cái, đồng dạng xuất hiện một đoàn thanh sắc quang đoàn, chỉ là quang đoàn này so với đoàn thanh sắc quang đoàn mà Nữ Oa hiển hóa ra trước đó lại càng rực rỡ hơn, dường như đã ngưng tụ thành thực chất, hiện ra một màu xanh biếc, đồng thời đạo vận phát ra từ trên đó cũng nồng đậm hơn quang đoàn của Nữ Oa vô số lần.

Khi Nữ Oa nhìn thấy Tạo Hóa Pháp Tắc của Ôn Vũ, đồng tử đột nhiên co rụt, cùng là Tạo Hóa Pháp Tắc, đương nhiên nàng biết Tạo Hóa Pháp Tắc của đối phương mạnh hơn nàng vô số lần...

Vốn dĩ nàng cho rằng Tạo Hóa Pháp Tắc của đối phương chỉ mới nhập môn mà thôi, không ngờ đã đạt đến mức độ cao thâm như vậy.

Còn về Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác thấy vậy, sắc mặt cũng cuồng biến, từ khí tức Tạo Hóa Pháp Tắc trong tay Ôn Vũ mà xem, hầu như sắp tiếp cận với tầng thứ 'Đạo' chân chính rồi, có thể thấy y đã lĩnh ngộ Tạo Hóa Pháp Tắc đến mức độ nào.

Chỉ là đối với điều này lại có chút nghi hoặc, khi Ôn Vũ chứng đạo, đó là một mảnh pháp tắc chi lực đen kịt, thuở xưa Lão Tử cũng cảm nhận được, dường như là Thôn Phệ Pháp Tắc.

Hiển nhiên đối phương là dựa vào Thôn Phệ Pháp Tắc để chứng đạo.

Nếu Thôn Phệ Pháp Tắc có tầng thứ này, thì không có gì kỳ lạ, nhưng đây lại là một loại pháp tắc khác, cảnh giới lại cao đến mức này, hầu như có thể sánh với pháp tắc chứng đạo của đối phương rồi.

Tuy rằng biết đối phương lĩnh ngộ rất nhiều pháp tắc, nhưng khi

nhìn lại, đối phương cũng không lĩnh ngộ cao thâm là bao, nhưng bây giờ vừa nhìn, e rằng tất cả đều phải bị lật đổ, nếu Tạo Hóa Pháp Tắc đều lĩnh ngộ đến tầng thứ này, vậy thì pháp tắc chứng đạo của y thì sao?

Chẳng trách thực lực của Ôn Vũ lại cường đại đến thế!

Trong lòng, mọi người không khỏi nhìn nhau, từ ánh mắt của đối phương, đều có thể thấy được vẻ kinh hãi vô cùng.

Ôn Vũ nào quản tâm tư bọn họ nghĩ gì, dù sao chuyện này sớm muộn cũng sẽ bị lộ, không cần thiết phải che giấu.

Việc lộ ra một chút thực lực trước có lẽ sẽ mang lại lợi ích không ngờ.

Khóe miệng y khẽ cong lên một độ cong nhỏ, tiếp đó tâm thần trầm xuống, cùng Nữ Oa chung tay dung luyện Bổ Thiên Thạch.

Có Tạo Hóa Pháp Tắc của Ôn Vũ gia trì, lần luyện chế này vô cùng thành công, chỉ mất hai canh giờ đã hoàn thành.

Chỉ thấy, trên bức tường không gian tại lỗ thủng khổng lồ kia đã phủ đầy vết nứt, dường như giây phút tiếp theo sẽ vỡ tan.

Ôn Vũ cũng biết lúc này không thể chậm trễ, liền hướng Nữ Oa nói: "Nữ Oa đạo hữu, bắt đầu thôi!" Nữ Oa nghe lời, gật đầu, lập tức từ trong Càn Khôn Đỉnh lấy ra một khối đá kỳ dị tản mát thất thải huyễn quang.

Khối đá này như một khối phác ngọc hoàn mỹ, lưu chuyển Đạo vận vô cùng huyền diệu.

Chỉ thấy Nữ Oa ném khối đá lên, đánh ra một đạo pháp quyết.

Bổ Thiên Thạch lập tức hóa thành một đạo cầu vồng thất thải, trực chỉ lỗ thủng trên Bất Chu Sơn.

Ngay sau đó, trong tay nàng bỗng nhiên xuất hiện từng đạo tơ lụa màu xanh, rót vào Bổ Thiên Thạch.

Nữ Oa quay đầu, hướng Ôn Vũ nói: "Đạo hữu, nhờ ngươi." Nghe Nữ Oa nói xong, Ôn Vũ gật đầu, tay vung lên.

Bức tường không gian vốn cố định trên lỗ thủng lập tức tiêu tán giữa thiên địa.

Bức tường không gian vừa biến mất, nước Thiên Hà liền như dòng sông cuồn cuộn, nhanh chóng tràn xuống Bất Chu Sơn.

Nhưng Ôn Vũ há lại để mọi việc như ý nó muốn?

Trong tay y liền xuất hiện vô số tơ lụa màu xanh biếc, điên cuồng dũng vào Bổ Thiên Thạch.

Đột nhiên, Bổ Thiên Thạch phát ra thất thải quang mang chói mắt, nhuộm cả bầu trời thành màu thất thải, trông vô cùng mỹ lệ.

Bổ Thiên Thạch được gia trì nhiều Tạo Hóa Chi Khí như vậy, bắt đầu rung động.

Tiếp đó, sau một tiếng "phốc" vang lên, Bổ Thiên Thạch trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số quang điểm thất thải, rải xuống lỗ thủng trên Bất Chu Sơn.

Nước Thiên Hà trực tiếp bị những quang điểm này bức lui, quay trở lại lỗ thủng khổng lồ kia.

Cùng với việc các quang điểm thất thải không ngừng rơi xuống lỗ thủng, trên lỗ thủng lập tức hiện lên một đoàn quang ban thất thải, bít kín lỗ thủng này.

Sau một thời gian dài, những quang ban thất thải này dần dần ảm đạm đi, hình thành một màu sắc giống hệt như màu của Bất Chu Sơn.

Hiển nhiên, khối đá này đã thành công vá kín lỗ thủng.

Chương 228

Trên bầu trời, phần Bổ Thiên Thạch còn lại lại trực tiếp hóa thành một đoàn hồng quang thất sắc, bay về một nơi nào đó trên Hồng Hoang Đại Địa, chớp mắt đã biến mất.

Ôn Vũ thấy vậy, trong lòng khẽ động, lập tức biết được mục đích của việc Bổ Thiên Thạch bay đi, nhưng trên mặt y lại không hề lộ thần sắc gì.

"Lỗ thủng tuy đã vá kín, nhưng ngọn núi này đã chịu đòn va chạm của Cộng Công và bị Thiên Hà Thủy trùng kích nhiều như vậy, vẫn còn xu thế nghiêng ngả.

Nếu không cố định lại, sẽ có một ngày nó đổ sụp, mà nếu ngày đó đến, e rằng cả Hồng Hoang đều sẽ hủy diệt trong một sớm!" Tiếp Dẫn lộ vẻ khổ sở, nhìn Bất Chu Sơn đang hơi nghiêng ngả, vẻ mặt đầy lo lắng nói.

"Ài, việc này cứ giao cho ta đi.

Bần đạo vừa khéo đi qua Cực Tây Chi Địa, có được bốn kiện dị bảo, lại vừa hay có thể dùng làm trụ chống trời!" Lúc này, Sinh Tử Thánh Nhân vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng nói.

Tiếp đó, mọi người thấy y lấy ra bốn cây 'trường côn' thô tráng.

Sinh Tử Thánh Nhân ném bốn cây trường côn vào không trung, chúng lập tức hóa thành bốn vật thể khổng lồ vô cùng, rơi xuống bốn phương Đông Nam Tây Bắc của Bất Chu Sơn.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ bốn cây 'trường côn' kia là vật gì, rõ ràng là bốn chi của một con cự thú vô danh.

Có thể mọc ra tứ chi khổng lồ đến vậy, có thể thấy thân thể của dị

thú kia lớn đến mức nào.

Bốn cây trường côn đương nhiên chính là tứ chi của con Huyền Quy khổng lồ đã sống không biết bao lâu ở Cực Tây Chi Hải.

Sinh Tử Đạo Nhân khi xưa nhận mệnh lệnh của Ôn Vũ, đến Cực Tây Chi Địa thu phục con rùa này.

Vì bản thể của đối phương quá khổng lồ, gần như vô vọng đột phá Hỗn Nguyên, nên Ôn Vũ đã bảo Sinh Tử Đạo Nhân hứa hẹn để nó chuyển thế trọng tu, thu thân thể chuyển thế của nó làm đồ đệ, sau đó sẽ lại giúp nó chứng đắc Đại Đạo.

Cuối cùng, lại nói cho nó biết rằng thân thể chuyển thế của nó có thể lợi dụng tứ chi để không ngừng thu thập công đức, Huyền Quy mới tin tưởng.

Sau khi Huyền Quy binh giải, Sinh Tử Thánh Nhân có được thần hồn và tứ chi của nó.

Ngoài ra, y còn có được toàn bộ tinh huyết của Huyền Quy và mai rùa khổng lồ mà nó vẫn cõng trên lưng.

Mai rùa Ôn Vũ có thể dùng để luyện chế Linh Bảo, còn tinh huyết Huyền Quy thì có thể giao cho thân thể chuyển thế của nó.

Nếu đối phương dung hợp những tinh huyết này, có được bản nguyên bên trong, thì con đường Đại Đạo sẽ rất đáng mong chờ.

Sau khi tứ chi Huyền Quy rơi xuống, chúng trực tiếp chống đỡ toàn bộ Bất Chu Sơn.

Ngọn Bất Chu Sơn vốn nghiêng ngả cũng lập tức khôi phục vẻ sừng sững ban đầu.

Lúc này, giữa thiên địa bỗng nhiên dũng hiện một trận huyền quang kim sắc chói mắt.

Trên Cửu Thiên, một phiến Kim Quang Công Đức khổng lồ rải xuống, phân hóa thành ba đoàn, lần lượt chui vào thân thể ba người có mặt.

Trong đó, đoàn lớn nhất, đủ chiếm một nửa tổng công đức, trực tiếp chui vào đỉnh đầu Ôn Vũ.

Ba phần còn lại thì rơi vào thân thể Nữ Oa.

Ngoài ra, hai phần cuối cùng lại phân hóa ra, lần lượt rơi vào đỉnh đầu Sinh Tử Thánh Nhân và trên bốn chi chống trời kia.

Cống hiến của Ôn Vũ lần này là lớn nhất, dù sao Càn Khôn Đỉnh và Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều do y cung cấp.

Ngoài ra, Tạo Hóa Pháp Tắc mà Ôn Vũ nắm giữ càng thêm cường đại, cho nên y đương nhiên nhận được công đức nhiều nhất.

Ôn Vũ sau khi có được công đức, cũng không luyện hóa ngay tại chỗ mà cất giữ lại, có ý định dùng vào việc khác.

Về phần Nữ Oa và Sinh Tử Thánh Nhân thì không hề cố kỵ sự thay đổi thần sắc của mọi người, luyện hóa ngay tại chỗ.

Một chúng Thánh Nhân có mặt, thấy ba người kia đạt được công đức, trong mắt đều không tự chủ được mà lóe lên vẻ hâm mộ.

Họ đều là những người lấy công đức thành Thánh, rõ ràng nhất về tác dụng của công đức, đồng thời cũng biết độ khó để đạt được công đức.

Không lâu sau, Nữ Oa và Sinh Tử Thánh Nhân tỉnh lại, sau đó hai người hướng về phía mọi người hành một lễ tạ ơn, rồi im lặng đứng sang một bên không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Lão Tử mở miệng nói: "…Vu Yêu Đại Kiếp đã kết thúc, nhưng Cộng Công lại bất quản bất cố húc đổ Bất Chu Sơn, dẫn đến

sinh linh đồ thán, không thể dễ dàng bỏ qua như vậy được.” Mọi người nghe Lão Tử nói xong, đều quay đầu nhìn về phía Cộng Công đang nằm một bên, đồng thời lông mày không khỏi nhíu lại.

Việc đối phương làm lần này quả thật quá lỗ mãng, cho nên mọi người đối với lời Lão Tử nói đều không có ý kiến gì, ngay cả Ôn Vũ dù có chút giao tình với Vu Tộc lần này cũng không xen vào.

Lão Tử thấy vậy, gật đầu, đưa tay ra vỗ một cái về phía Cộng Công.

Cộng Công vốn đang nằm trên đất lập tức biến mất.

Tiếp đó, y mở miệng nói: “Cộng Công đã bị ta trấn áp dưới Bất Chu Sơn, trong vạn năm, sẽ phải chịu khảo nghiệm Băng Hỏa Luyện Tâm, cho đến khi tự nhiên diệt vong!” Mọi người không nói gì, ngầm chấp nhận hành động của Lão Tử.

“Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến, đã khiến Hồng Hoang tan hoang khắp nơi, càng dẫn đến vô số sinh linh Hồng Hoang bị diệt vong.

Hành động của lưỡng tộc, bất kể phe nào, đều không còn thích hợp làm Thiên Địa Chi Chủ nữa.” Ôn Vũ vuốt cằm, đặt ánh mắt lên chiến trường Vu Yêu, chậm rãi mở miệng nói.

Lúc này, những người còn lại trên chiến trường Vu Yêu đều run rẩy nhìn về phía một chúng Thánh Nhân.

Chương 229

Khi thấy tất cả các Thánh Nhân đều đặt ánh mắt lên mình, tim của tất cả mọi người lập tức bị treo ngược.

Vào lúc này, bên cạnh trận doanh Yêu Tộc, một bóng người bỗng nhiên cuốn lấy Hà Đồ Lạc Thư còn sót lại trên không sau khi Đế Tuấn chết, trực tiếp hóa thành một con đại điểu che trời lấp đất, rồi nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Thấy hành động của bóng người kia, những người trong Yêu Tộc lập tức ngây ngẩn, các Thánh Nhân có mặt cũng sững sờ trong chốc lát.

Sau một khắc ngây người, con đại điểu che trời lấp đất kia đã biến mất ở cuối chân trời.

Bóng người đó không ai khác, chính là Yêu Sư Côn Bằng của Yêu Tộc.

Ôn Vũ nhìn về hướng Côn Bằng rời đi, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên một nụ cười quỷ dị.

Trong tay y có Yêu Tộc Chí Bảo Chiêu Yêu Phiên, cho dù đối phương chạy đến chân trời góc biển, Ôn Vũ chỉ cần động một ngón tay là có thể triệu hồi nó về.

Cho nên y hoàn toàn không bận tâm về chuyện này.

Nhưng đối với các Thánh Nhân khác thì không phải vậy.

Việc bị một kẻ dưới mắt cướp đi Linh Bảo là một sự sỉ nhục, nên họ đều nhao nhao hành động để tìm lại.

Nhưng vào lúc này, Ôn Vũ đã mở miệng.

“Chư vị không cần đuổi theo.

Hiện giờ, việc giải quyết Vu Yêu và thu thập Linh Bảo còn sót lại quan trọng hơn.

Chờ sau khi mọi chuyện ở đây kết thúc, đi tìm lại cũng không muộn.

Tin rằng với thủ đoạn của chư vị, muốn tìm một Chuẩn Thánh cỏn con chắc chắn dễ như trở bàn tay.” Mọi người nghe Ôn Vũ nói xong, suy nghĩ một lát, đều cảm thấy lời y có lý, liền tạm thời gác lại ý niệm đuổi theo Côn Bằng, sau đó chuyển chú ý lực trở lại việc thu thập Linh Bảo.

Ôn Vũ phất tay một cái, hai đạo quang luân trên bầu trời xa xôi lập tức hóa thành cầu vồng bay về phía y, chớp mắt đã rơi vào tay Ôn Vũ.

Chỉ thấy hai đạo quang luân một vàng một bạc.

Trên quang luân màu vàng khắc hình một mặt trời khổng lồ, còn trên quang luân màu bạc là một vầng trăng lưỡi liềm bạc.

Đó chính là bảo vật của Đế Tuấn, Nhật Nguyệt Tinh Luân.

Ôn Vũ không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tự mình thu Linh Bảo vào.

Trên mặt y không tự chủ được mà hiện lên một nụ cười.

Sở dĩ thu lấy Nhật Nguyệt Tinh Luân, mục đích chủ yếu đương nhiên là để Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận trở nên hoàn chỉnh và cường đại hơn.

Hiện tại tuy đã có ba trăm sáu mươi lăm thanh tinh thần kiếm tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm Chu Thiên Tinh Thần được luyện chế xong, nhưng trong số đó có hai thanh đáng lẽ phải tương ứng với hai chủ tinh Thái Dương và Thái Âm, Ôn Vũ lại chưa đặc

biệt luyện chế.

Nếu luyện chế ra được hai thanh tinh thần kiếm phù hợp với hai chủ tinh Thái Âm Thái Dương, chỉ cần hai thanh kiếm này quy vị, uy lực của toàn bộ đại trận chắc chắn sẽ tăng vọt.

Nhật Nguyệt Tinh Luân ẩn chứa lực lượng Thái Âm Thái Dương, vừa hay có thể dùng làm trận nhãn cho trận pháp này.

Chúng Thánh Nhân thấy Ôn Vũ không tiếng động mà thu đi một kiện Linh Bảo, không khỏi ngây người trong chốc lát, sau đó liền phản ứng lại, nhao nhao ra tay phân chia những Linh Bảo còn lại cho bằng hết.

"Chư vị đạo hữu, có thấy Hỗn Độn Chung không?" Đột nhiên, Lão Tử như thể vừa phát hiện ra điều gì đó, nhíu mày nói.

"Ồ, được đạo hữu nhắc nhở, bần đạo giờ mới phát hiện Hỗn Độn Chung không có ở đây." Tiếp Dẫn thốt ra một tiếng kinh nghi, vẻ mặt kinh ngạc.

"Ta cũng không thấy.

Ngoài ra, cùng biến mất với nó dường như còn có thanh Đồ Vu Kiếm." Chuẩn Đề quan sát xung quanh, không phát hiện bóng dáng của hai món bảo vật kia, lần này chậm rãi nói.

"Xem ra, hai kiện bảo vật này không có duyên với chúng ta rồi.

Không đúng, có thể dưới mí mắt ta mà thần không biết quỷ không hay lấy đi hai kiện bảo vật, xem ra thực lực của người này phi phàm.

Trong Hồng Hoang có thực lực như vậy e rằng chỉ có…" Lão Tử đầu tiên lộ vẻ tiếc nuối, tiếp đó như thể đã hiểu ra, biểu tình trên mặt bỗng nhiên đại biến, cuối cùng lại giơ ngón tay chỉ về phía chân trời.

Mọi người nhìn về hướng ngón tay Lão Tử chỉ, trong lòng ẩn ẩn

có chút suy đoán, biểu tình đều trở nên kinh hãi.

Lúc này chỉ có Ôn Vũ thần sắc bình tĩnh, chỉ là, dưới vẻ ngoài bình tĩnh của y, lại tiềm ẩn một nội tâm vui mừng khôn xiết.

Lão Tử tuyệt đối không đoán được, Thiện Thi Thanh Liên Đạo Nhân của Ôn Vũ cũng có thực lực đó.

Lần này, Hỗn Độn Chung và Đồ Vu Kiếm là do Ôn Vũ sai Thanh Liên Đạo Nhân thu đi.

Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, thần bí khó lường, uy lực vô cùng, Ôn Vũ sao có thể bỏ qua được.

Đồ Vu Kiếm tuy hiện tại ngoại trừ việc có thể phá vỡ nhục thân Tổ Vu ra, thì không còn tác dụng nào khác.

Nhưng thanh kiếm này về sau lại có thể đóng vai trò then chốt.

Chương 230

Sau một hồi lâu, cuối cùng mọi người mới hồi phục từ sự chấn kinh, nhìn xuống Vu Yêu lưỡng tộc phía dưới, chìm vào im lặng.

"Nữ Oa đạo hữu, Yêu Tộc hiện tại giao cho ngươi an trí đi.

Yêu Hoàng đều đã bỏ mình, Kim Ô Thái Tử duy nhất còn lại vẫn còn non nớt, không cách nào chưởng khống Yêu Tộc.

Nhưng Yêu Tộc không thể không có người quản lý, nếu không ắt sẽ phát sinh hỗn loạn.

Ngươi là Nữ Hoàng Yêu Tộc lại là Thánh Nhân Thiên Địa, chúng ta giao Yêu Tộc cho ngươi cũng yên tâm." Lão Tử trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng.

Yêu Tộc lệ khí quá nặng, chủng loại lại phồn tạp, không có một người có thể trấn trụ tất cả Yêu Tộc, tất nhiên sẽ nhanh chóng phát sinh chia rẽ.

"Tự nhiên, việc này cứ giao cho ta đi.

Ta sẽ dẫn Yêu Tộc ẩn cư tại sâu trong Hồng Hoang Đại Lục, không để chúng tái xuất tranh đấu nữa." Nữ Oa nghe Lão Tử nói cũng không có ý kiến gì, dù sao nàng cũng biết kết cục của Yêu Tộc, cho nên tự nhiên sẽ không làm trái ý.

Thấy Nữ Oa không có ý kiến, Ôn Vũ lúc này lại mở miệng nói: "Còn về Vu Tộc, vẫn còn Tổ Vu tại thế, vốn ở trên Hồng Hoang Đại Địa, cứ để họ tự mình rút về các bộ lạc của mình đi.

Chỉ là, cũng cần giống như Yêu Tộc, không được tranh bá trên Hồng Hoang nữa." Nghe lời Ôn Vũ nói xong, chúng Thánh Nhân suy tư một lát, rồi gật đầu đồng ý.

Vu Tộc không giống Yêu Tộc, họ vô cùng đoàn kết.

Nếu có Tổ Vu quản lý thì sẽ không xuất hiện vấn đề lớn, chỉ cần không tùy tiện hiện thân trên Hồng Hoang Đại Địa là được.

Ngoài ra, vì là Ôn Vũ đề xuất, nên chúng Thánh Nhân tự nhiên phải nể mặt y, dù sao thực lực của y đã bày ra ở đó.

Sau sự kiện Bổ Thiên, tất cả Thánh Nhân đều càng thêm kiêng kỵ Ôn Vũ một tầng.

"Việc này để ta đi đàm phán với họ!" Thông Thiên Giáo Chủ lúc này đứng ra nói, hai mắt y lóe lên quang mang kỳ dị, sau đó chắp tay với mọi người, liền hóa thành một đạo cầu vồng dài trực chỉ nơi Vu Tộc.

Ôn Vũ thấy vậy, khóe miệng khẽ giật, trong lòng thầm nghĩ, Thông Thiên quả nhiên đang có ý đồ với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc.

Nhưng Ôn Vũ cũng không ngăn cản đối phương, dù sao chúng Thánh Nhân đều không làm vậy, nếu y ra tay thì ngược lại sẽ lộ ra có vấn đề.

"Chuyện này đã kết thúc, ta cũng sẽ đưa Yêu Tộc rời đi.

Chư vị cáo từ!" Nữ Oa thấy Thông Thiên đã đi Vu Tộc, cũng đứng ra, chào hỏi mọi người một tiếng, rồi trực tiếp dẫn Yêu Tộc rời đi.

Các Thánh Nhân khác cũng không nói thêm gì nữa, đều lần lượt rời đi.

Ôn Vũ liếc nhìn Thông Thiên, lắc đầu, một bước đạp ra, bước vào hư không, đi về hướng Hỗn Độn.

Một lát sau, thân ảnh Ôn Vũ xuất hiện ở biên duyên Hỗn Độn, lập tức trên thân thể y hiện ra một quang mô trong suốt, bao bọc hoàn toàn

lấy y.

Hoàn thành tất cả, Ôn Vũ bước vào Hỗn Độn, nhanh chóng lao về một vị trí nào đó.

Với thực lực hiện tại của Ôn Vũ, việc đi lại trong Hỗn Độn đã vô cùng dễ dàng.

Mất khoảng nửa ngày, thân ảnh Ôn Vũ dừng lại ở đây, chắp tay sau lưng, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Một lát sau, y thấy một đạo thanh hồng ở xa đang nhanh chóng lao về phía y.

Thấy cảnh này, khóe miệng Ôn Vũ cong lên một nụ cười.

Bóng người đang lao tới không ai khác, chính là Thanh Liên Đạo Nhân đã lâu không gặp.

Thanh Liên Đạo Nhân thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, đã ở trước mặt Ôn Vũ.

"Bái kiến Bản Tôn." Thanh Liên Đạo Nhân lúc này, hướng Ôn Vũ chắp tay cười nói.

"Không cần khách khí, những thứ ta bảo ngươi lấy đâu?" Ôn Vũ cười phất tay, sau đó mở miệng hỏi.

Thanh Liên Đạo Nhân không nói gì, chỉ khẽ run tay, hai kiện vật phẩm xuất hiện trước mặt Ôn Vũ.

Một kiện là đại chung toàn thân màu huyền hoàng, kiện còn lại là một thanh kiếm đen kịt như mực, rộng bốn thước.

Đó chính là Hỗn Độn Chung và Đồ Vu Kiếm mà Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác trước đó cho rằng đã bị Hồng Quân Đạo Tổ lấy đi.

Thấy hai kiện bảo bối xuất hiện trước mặt, trên mặt Ôn Vũ lập

tức lộ ra vẻ hân hỉ.

Sau khi thu hai kiện bảo vật vào, y mới nói: "Đúng rồi, ta sẽ truyền cho ngươi thông tin về một số dược liệu cần tìm trong Hỗn Độn, ngươi giúp ta tìm kiếm một phen, việc này đối với ta vô cùng quan trọng…" "Bản Tôn cứ yên tâm.

Việc này cứ giao hết cho ta!" Thanh Liên Đạo Nhân khẽ cười một tiếng nói.

Dường như y vô cùng tự tin về điều này.

Cũng chẳng trách, với tu vi hiện tại của Thanh Liên Đạo Nhân, cho dù ở trong Hỗn Độn này cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

"Ừm, đi đi, ta cũng phải trở về Bồng Lai Tiên Đảo." Ôn Vũ nghe Thanh Liên Đạo Nhân trả lời đầy tự tin như vậy, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười thâm thúy.

Chương 231

Chào Thanh Liên Đạo Nhân một tiếng, y liền trực tiếp rời đi.

Nửa ngày sau, thân ảnh Ôn Vũ xuất hiện trong Văn Đạo Các.

Lần này Ôn Vũ định luyện chế thêm hai thanh tinh thần kiếm ẩn chứa lực lượng Thái Dương và Thái Âm.

Khi Ôn Vũ sắp luyện chế tinh thần kiếm, trong tai y bỗng nhiên truyền đến một giọng nói vô cùng bình đạm nhưng hơi già nua.

"Mau đến Tử Tiêu Cung!" Ôn Vũ nghe lời, hai mắt lóe lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Giọng nói đó không ai khác, chính là Hồng Quân Đạo Tổ.

Việc đối phương có thể cách xa như vậy mà dùng thần thông truyền tin vào tai mình, từ đó có thể thấy thực lực của đối phương cường đại đến mức nào.

Ôn Vũ không chút do dự, lập tức đứng dậy, để lại một đạo tin tức cho một chúng đệ tử, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Một lát sau, Ôn Vũ xuất hiện trước Tử Tiêu Cung.

Thấy cửa cung Tử Tiêu Cung mở rộng, y không hề dừng lại, trực tiếp đi vào trong.

Sau khi vào điện, bên trong đã có một thân ảnh tuyệt mỹ đang chờ đợi.

Người này chính là Nữ Oa, người đã khai lập Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn.

Sở dĩ nàng là người đầu tiên đến, cũng chính vì nàng cư ngụ ở Hỗn Độn.

Ôn Vũ nhìn Nữ Oa xong, mặt không biểu tình, an tĩnh đứng sang một bên, nhắm mắt lại, chờ đợi những người khác đến.

Nữ Oa thấy vậy, cũng không tức giận, càng không giao lưu với Ôn Vũ, dù sao quan hệ giữa hai người họ cũng không thể hòa hợp.

Hai người đợi một lát, bên ngoài đại điện bỗng nhiên xuất hiện vài bóng người.

Ba người dẫn đầu, sau ba người đó là một nữ tử tuyệt mỹ.

Không cần nói, ba người phía trước chắc chắn là Bàn Cổ Tam Thanh, còn nữ tử tuyệt mỹ phía sau chính là Đạo Lữ Hậu Thổ mà Ôn Vũ vẫn ngày đêm mong nhớ.

Ánh mắt Ôn Vũ trực tiếp lướt qua Bàn Cổ Tam Thanh, gật đầu với Thông Thiên, sau đó ánh mắt lóe lên, rơi vào thân Hậu Thổ.

Hậu Thổ tự nhiên nhìn thấy Ôn Vũ, trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên một tia hân hỉ, trên mặt cũng hiện lên một chút ửng hồng, hướng Ôn Vũ khẽ cười một cái, lập tức như bách hoa nở rộ, diễm lệ vô cùng.

Ôn Vũ thấy vậy, cũng đáp lại nàng một nụ cười, sau đó trong hai mắt dường như có ý vị gì đó muốn biểu đạt.

Hai người nhìn nhau một lát, rồi tự động dời tầm mắt đi.

Những người có mặt đều không phát hiện ra sự giao lưu thần sắc giữa Ôn Vũ và Hậu Thổ, chỉ đang hàn huyên với nhau.

Sau khi Hậu Thổ đi đến, nàng đứng cạnh Ôn Vũ, vẻ mặt đạm nhiên.

Không lâu sau, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Sinh Tử Thánh Nhân cũng đến.

Đến đây, tất cả Thánh Nhân trên Hồng Hoang Đại Địa đều đã tụ

họp đông đủ.

Ánh mắt Ôn Vũ lướt qua mọi người, không hề biểu thị gì.

Trong số họ, quá nửa có xung đột với y, nhưng bên cạnh y cũng có ba người, xét về đội hình cũng không quá thiệt thòi.

Sau khi mọi người tụ họp, hàn huyên một lát, không nói thêm gì nữa, an tĩnh đứng tại chỗ chờ đợi Hồng Quân Đạo Tổ đến.

Lần này họ không đợi quá lâu.

Thấy ba bóng người chậm rãi đi ra từ sâu trong đại điện.

Người đi ở phía trước nhất là một lão giả đội mũ, sắc mặt hồng nhuận, chính là Hồng Quân Đạo Tổ.

Phía sau y là hai vị đồng tử, chính là Hạo Thiên và Dao Trì.

Ôn Vũ thấy vậy, cũng biết Hồng Quân Đạo Tổ triệu tập chúng Thánh lần này là vì chuyện gì.

Chờ Hồng Quân đến trước mặt mọi người, bốn vị đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ đối với y hành một đệ tử lễ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì hành một vãn bối lễ.

Còn Ôn Vũ, Sinh Tử Thánh Nhân và Hậu Thổ thì hành một lễ nghi vô cùng bình thường.

Hồng Quân Đạo Tổ đối với điều này không hề để tâm, thần sắc đạm nhiên, chậm rãi mở miệng nói: "Vu Yêu Đại Kiếp đã qua, lưỡng tộc nên rút khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Từ ngày hôm nay trở đi, Nhân Tộc sẽ hưng thịnh!" Ôn Vũ và Sinh Tử Đạo Nhân nghe xong thì sắc mặt không thay đổi.

Đối với chuyện này, Ôn Vũ sớm đã biết, nếu không cũng sẽ không tốn nhiều tâm huyết như vậy cho Nhân Tộc.

Chương 232

Về phần những người còn lại, thì thần sắc mỗi người một vẻ.

Trên mặt Bàn Cổ Tam Thanh hiện lên một nét hân hỉ, hiển nhiên đây tuyệt đối là một tin tức tốt đối với họ.

Còn Nữ Oa và Hậu Thổ thì lộ vẻ khổ sở.

Hai người họ cũng biết Vu Yêu lưỡng tộc tất nhiên sẽ suy bại, nhưng khi lời đó được thốt ra từ miệng Hồng Quân, trong lòng họ lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong lòng Nữ Oa càng lóe lên một tia hối hận.

Những năm trước nàng cho rằng Nhân Tộc chỉ là công cụ để thành Thánh mà thôi, lại không ngờ Nhân Tộc có một ngày sẽ trở thành nhân vật chính của Thiên Địa.

Nếu sớm biết như vậy, Nữ Oa dù thế nào cũng sẽ quan tâm Nhân Tộc nhiều hơn một chút, chứ không phải bỏ mặc không hỏi đến!

Nhưng, mọi chuyện đã xảy ra, hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Về phần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trên mặt chỉ hiện lên một tia kinh ngạc, tiếp đó lại là vẻ hâm mộ.

Nếu Nhân Tộc là nhân vật chính của Thiên Địa, thì địa vị của Bàn Cổ Tam Thanh và các Thánh Nhân phương Đông khác có thể trực tiếp nước lên thuyền lên, thậm chí công đức cũng có thể không ngừng thu hoạch từ đó.

Hồng Quân thấy biểu tình của mọi người không đồng nhất, trên mặt không hề có chút thay đổi, vẫn vô cùng bình đạm, tiếp đó lại nói: "Thiên Đình theo sự vẫn lạc của Đế Tuấn, cũng trở nên vô chủ, Chu Thiên Tinh Đẩu càng thêm hỗn loạn không chịu nổi.

Thiên Đình là trọng địa của Hồng Hoang, chưởng quản Chu Thiên Tinh Thần, không thể một ngày vô chủ.

Các ngươi thương nghị một lát, chọn ra một đệ tử dưới trướng làm Thiên Đình Chi Chủ đi." Hồng Quân nói xong, an tĩnh đứng một bên chờ đợi.

Chúng Thánh thấy vậy, trong hai mắt đều lóe lên một tia sáng.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ tầm quan trọng của Thiên Đình.

Nếu đệ tử dưới trướng có thể chưởng khống Thiên Đình, thì khí vận cũng sẽ theo đó mà tăng trưởng, lợi ích như vậy ai mà không muốn có được.

Lúc này, Nữ Oa đứng ra nói: "Tôn sư, môn hạ của ta không có đệ tử, cũng không có người có thể chọn, vị trí này cứ nhường cho người khác đi." Mọi người nghe Nữ Oa nói xong, trong lòng lập tức lóe lên vẻ mừng rỡ.

Họ đều biết tình hình của Nữ Oa, ngoài một đồng tử và tọa kỵ ra, nàng chưa từng thu nhận bất kỳ ai.

Nếu Nữ Oa không thể tham gia ứng cử, thì xác suất đệ tử dưới trướng của họ được chọn sẽ càng lớn hơn.

Đây là một tin tức không thể tốt hơn đối với các Thánh Nhân có đệ tử khác.

Hành động này của Nữ Oa cũng thực sự bất đắc dĩ.

Tuy nàng muốn Kim Ô kế thừa vị trí của Đế Tuấn, nhưng Mười Kim Ô Thái Tử hiện tại còn non nớt, tu vi cũng không đủ, làm sao có thể chưởng quản Yêu Tộc.

Nếu cứ cố chấp để chúng chấp chưởng Thiên Đình, chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Ngoài ra, Đạo Tổ cũng đã nói Vu Yêu lưỡng tộc cần rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, việc chiếm giữ Thiên Đình hiển nhiên là không thể.

Hơn nữa, Nhân Tộc đang hưng thịnh, với thù hận giữa Nhân Tộc và Yêu Tộc, cho dù Yêu Tộc có chiếm Thiên Đình, e rằng cũng sẽ bị Nhân Tộc đánh đổ.

Dù sao với thực lực hiện tại của Yêu Tộc, căn bản không cách nào chống lại Nhân Tộc, bởi Nhân Tộc có tới bốn vị Chuẩn Thánh cường giả.

Cho nên Yêu Tộc cần phải rời khỏi Thiên Đình, cũng không có cách nào khác.

Hậu Thổ và Sinh Tử Thánh Nhân nghe vậy cũng giống như Nữ Oa, không chút do dự, trực tiếp từ bỏ vị trí này.

Hậu Thổ hiện tại chấp chưởng Địa Phủ, môn hạ cũng không chiêu thu đệ tử.

Sau khi nghe Hồng Quân nói, phản ứng đầu tiên của nàng là từ bỏ.

Về phần Sinh Tử Thánh Nhân, thì vì lý do Ôn Vũ, sớm đã biết chủ nhân của vị trí Thiên Đình chính là hai vị đồng tử của Hồng Quân Đạo Tổ, cho dù có tranh giành kịch liệt đến đâu cũng vô ích.

Ba vị Thánh Nhân này từ bỏ lựa chọn, sắc mặt kích động trên mặt mọi người càng đậm, hiển nhiên xác suất đệ tử của họ được chọn lại tăng lên một lần nữa.

"…Sư tôn, môn hạ của ta có một đệ tử tên Huyền Đô, tính tình trầm ổn, thiên phú và căn nguyên đều vô cùng bất phàm, quan trọng hơn là có một trái tim vô cùng kiên nghị.

Nếu làm Thiên Đình Chi Chủ, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất!" Lão Tử lúc này là người đầu tiên đề xuất để đệ tử dưới trướng mình làm chủ Thiên Đình.

Đây cũng là lần đầu tiên.

Đối với y, chỉ cần Huyền Đô có thể được Đạo Tổ chọn, thì vị trí đó cũng sẽ không ngừng thu hoạch khí vận.

Chỉ cần có khí vận, tu vi tự nhiên có thể nước lên thuyền lên.

Lời Lão Tử vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh đã nói: "Đệ tử của ta là Quảng Thành Tử, thiên phú trác tuyệt, tu vi cũng không kém, trong thời gian ngắn đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Làm chủ Thiên Đình cũng dư sức." Trong số một chúng đệ tử mà Nguyên Thủy Thiên Tôn thu nhận, Quảng Thành Tử là người có tính cách giống y nhất, thiên phú cũng không kém, trong số mười hai người, đủ để xếp ở vị trí thứ nhất.

Cho nên Nguyên Thủy vô cùng yêu thích y.

Chương 233

Nay có chuyện tốt như vậy, đương nhiên không nhường ai mà tiến cử Quảng Thành Tử.

Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến cử đệ tử Quảng Thành Tử xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười châm biếm, chậm rãi mở miệng nói: "Đệ tử kia của Sư huynh ta lại cho rằng không thích hợp.

Tính cách hẳn nhỏ nhen, tâm tư hiểm độc.

Nếu Thiên Đình rơi vào tay hắn, thì Thiên Đình sẽ biến thành bộ dạng gì, làm sao có thể đảm đương trọng trách này.

Cứ để đệ tử Đa Bảo dưới trướng ta chấp chưởng đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, hai mắt lập tức trở nên vô cùng âm lãnh.

Khi y sắp nói gì đó, lại thấy Thông Thiên Giáo Chủ tự mình nói tiếp: "Đa Bảo tính tình khiêm tốn, tính cách cũng trầm ổn, lại có thực lực không tầm thường.

Ta không dám nói hắn là thích hợp nhất, nhưng hiển nhiên tốt hơn đệ tử của Sư huynh rất nhiều." "Hay cho Thông Thiên!

Dám giáng cấp đệ tử của ta như vậy, thật sự nghĩ ta là bùn nhão sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe đối phương nói về đệ tử mình như thế, trong lòng tự nhiên không vui, dù sao đây cũng tương đương với việc vả mặt y.

Thông Thiên thấy vậy, căn bản không thèm để ý, chỉ cười hì hì nhìn về phía Đạo Tổ bên cạnh.

Hồng Quân thấy vậy, coi như không nghe thấy, toàn bộ người y

không biết có phải đang thần du thiên ngoại không.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây Phương lại có chút sốt ruột nói: "Đạo Tổ, tuy ta ở Tây Phương, nhưng cũng có không ít đệ tử.

Ta tiến cử Di Lặc làm Thiên Đình Chi Chủ, hắn so với chúng nhân phương Đông thì không hề kém chút nào, đủ sức đảm đương trọng trách này." Hai người họ sao lại muốn bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy?

Nếu có thể để đệ tử dưới trướng thành công đảm nhiệm Thiên Đình Chi Chủ, thì khí vận của Tây Phương chắc chắn sẽ từ từ thăng tiến.

Như vậy, muốn chống lại phương Đông cũng không phải là không thể.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào thân Ôn Vũ, xem y sẽ làm gì.

Dù sao, ai nấy đều biết y đã thu năm đệ tử, mỗi người tu vi đều không tầm thường, người thấp nhất cũng đã ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên rồi.

Ôn Vũ bị mọi người nhìn chằm chằm, thần sắc không đổi, chắp tay với Hồng Quân nói: "Đạo Tổ, đệ tử của ta tu vi còn nông cạn, lịch duyệt cũng không đủ, muốn đảm đương trọng trách này hiển nhiên không đủ tư cách.

Còn về việc chọn ai làm Thiên Đình Chi Chủ, toàn bộ tùy Đạo Tổ an bài." Lời Ôn Vũ vừa thốt ra, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc ngớ người.

Không ai hiểu rõ ràng vì sao Ôn Vũ, người có điều kiện tốt nhất, lại từ bỏ.

Y miêu tả đệ tử của mình kém cỏi như vậy.

Nếu đệ tử của Ôn Vũ còn không đủ tư cách, thì đệ tử của những người này thì sao!

Tất cả mọi người đều không hiểu vì sao đối phương lại dễ dàng từ bỏ như vậy, nhường cơ hội này cho người khác.

Phải biết rằng, đây là một cơ hội tốt để thu hoạch công đức a!

Nghe Ôn Vũ nói xong, Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, trong hai mắt hiện lên một tia tán thưởng, nhưng rất nhanh đã vụt tắt.

Nhưng tia tán thưởng đó đã bị Ôn Vũ bắt được.

Biểu tình phức tạp mà đối phương lộ ra không khỏi khiến Ôn Vũ trong lòng một trận ngạc nhiên.

Y có chút không hiểu vì sao đối phương lại lộ ra biểu tình đó, chẳng lẽ vì y không đi tranh giành vị trí Thiên Đế sao?

Ôn Vũ trong lòng thầm đoán.

E rằng cũng chỉ có nguyên nhân này, mới có thể khiến đối phương tán thưởng thiện ý.

Dù sao, chủ nhân của Thiên Đình thực ra đã sớm được định sẵn, không thể thay đổi.

Việc Ôn Vũ làm tương đương với việc tặng cho đối phương một ân tình thuận lợi, khiến Hồng Quân Đạo Tổ có thể tiếp lời mà nói tiếp.

Trong khi tất cả mọi người đều kinh ngạc, Hồng Quân mở miệng nói: "Vị trí Thiên Đế là việc trọng đại, liên quan đến Chư Thiên Vạn Giới, không thể xem nhẹ.

Các ngươi đã tranh luận không ngừng, việc này cứ để ta định đoạt đi!" "Hạo Thiên, Dao Trì, hai người đã phụng sự ta hơn mấy vạn năm.

Ngày hôm nay liền ban cho các ngươi một trận tạo hóa.

Từ ngày hôm nay, Hạo Thiên là Ngọc Hoàng Đại Đế, là Thiên Đình Chi Chủ, chưởng quản Chư Thiên Vạn Giới, Chu Thiên Tinh Đẩu.

Dao Trì là Thiên Hậu, hiệp trợ Hạo Thiên chưởng quản Thiên Đình." Lời Hồng Quân Đạo Tổ vừa dứt, sắc mặt của tất cả Thánh Nhân đều biến đổi.

Họ không ngờ Hồng Quân Đạo Tổ lại thực sự làm theo ý của Ôn Vũ, trực tiếp định đoạt vị trí Thiên Đình Chi Chủ, mà không chọn bất kỳ đệ tử nào của họ.

Hồng Quân căn bản không để ý đến sự thay đổi sắc mặt của mọi người, hướng về Hạo Thiên và Dao Trì chỉ một cái.

Ngay sau đó, một chúng Thánh Nhân thấy trên người Hạo Thiên và Dao Trì trước mắt đang lan tỏa một tầng bạch mang nhàn nhạt.

Cùng với bạch mang dần dần ảm đạm đi, hai đạo thân ảnh hiện ra.

Chương 234

Hạo Thiên và Dao Trì vốn là hình dạng đồng tử, lúc này dung mạo và thân ảnh đều đại biến.

Hạo Thiên biến thành một trung niên nam tử tuấn dật phi phàm, mặc long bào, toàn thân trên dưới toát ra uy nghiêm vô tận.

Dao Trì thì hóa thành một nữ tử trung niên, môi hồng răng trắng, sắc mặt hồng nhuận, một bộ dạng mẫu nghi thiên hạ.

Khi hai người thân hình huyễn hóa hoàn thành, Hồng Quân lật tay một cái, hai kiện bảo vật châu quang lấp lánh lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay y.

Một kiện là gương tròn toàn thân màu vàng kim, phía sau khắc họa một con ngũ trảo bàn long, hoàn toàn hiển lộ sự cao quý và phi phàm.

Kiện còn lại là một cây trâm như bích ngọc.

Trâm nhọn như lưỡi dao sắc bén, toát ra một luồng hàn quang khiến người ta nghẹt thở.

Phần đầu trâm là một con phượng hoàng lửa đỏ, sống động như thật, cho dù đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được ý vị nóng rực tỏa ra từ nó.

Một chúng Thánh Nhân thấy hai kiện Linh Bảo, đều sắc mặt biến đổi, đặc biệt là Chuẩn Đề Thánh Nhân của Tây Phương, trên mặt càng không hề che giấu vẻ hâm mộ.

Hồng Quân tay kia vung lên, kính tròn và trâm cài lần lượt bay về phía Hạo Thiên và Dao Trì, chớp mắt đã đến trước mặt hai người.

Tiếp đó, mọi người nghe y mở miệng nói: “Hạo Thiên, đây là Hạo Thiên Kính, trên có thể tra Tam Thập Tam Thiên, dưới có thể dò Cửu

U Địa Ngục, ngoài ra còn có nhiều diệu dụng khác, không kể hết.

Kính này hôm nay ban cho ngươi, dùng để trấn áp khí vận Thiên Đình, mong ngươi chưởng quản tốt.

Dao Trì, trâm này là Bích Tỷ Thiên Phượng Trâm, có thể dễ dàng phá giải các loại cấm chế.

Đánh vào người nhẹ thì chỉ khảo thần hồn, nặng thì hồn phi phách tán, uy lực cực lớn, mong ngươi cẩn thận sử dụng." Hai người nghe Hồng Quân nói xong, trên mặt đều lộ ra vẻ đại hỉ, sau đó vội vàng cúi mình bái tạ Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân gật đầu, sau đó như đã nhớ ra điều gì đó, trầm ngâm một lát, rồi lại lấy ra một linh thụ toàn thân như bích ngọc.

Trên đó kết vô số quả thực màu hồng phấn trong suốt, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Chúng Thánh vốn dĩ đã có lòng hâm mộ đối với những bảo vật Hồng Quân lấy ra trước đó, nhưng lúc này thấy Hồng Quân lại lần nữa lấy ra linh thụ, vẻ hâm mộ ban đầu lại chuyển thành sắc mặt kinh hãi.

"Một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, Bàn Đào Thụ!" Lão Tử thấy linh thụ này, lại trực tiếp kinh hô thành tiếng, hiển nhiên y vô cùng am hiểu về cây này.

Hồng Quân quay đầu, mặt không biểu tình nhìn Lão Tử một cái, sau đó gật đầu, đưa tay điểm vào Bàn Đào Thụ.

Tiếp đó, Bàn Đào Thụ hóa thành một đạo thanh hồng màu xanh biếc, rơi xuống trước mặt Dao Trì.

Dao Trì thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ hân hỉ vô tận, hiển nhiên Hồng Quân Đạo Tổ muốn ban cho nàng linh căn này.

“Dao Trì, linh căn này ban cho ngươi, mong ngươi có thể phụ tá Hạo Thiên thật tốt, quản lý Thiên Đình thật ổn thỏa!” Hồng Quân đạm đạm nói.

“Đa tạ Lão Gia, Dao Trì nhất định không cô phụ kỳ vọng của Lão Gia.” Dao Trì trong lòng kinh hỉ đồng thời, trực tiếp cẩn thận thu linh thụ này vào, sau đó mới hướng Hồng Quân tạ ơn.

Chúng Thánh Nhân thấy Hạo Thiên và Dao Trì không chỉ có được vị trí Thiên Đình Chi Chủ, mà còn được ban cho trọng bảo như vậy, trên mặt ai nấy đều không tránh khỏi vẻ hâm mộ.

Họ đều đã rất cố gắng tranh giành vị trí này cho đệ tử dưới trướng, nhưng hiển nhiên, Hồng Quân đã sớm định sẵn nhân tuyển Thiên Đế, khiến mọi người mừng hụt một phen.

“Lão Gia, các vị ngự quan Thiên Đình nên do ai đảm nhiệm?” Lúc này, Hạo Thiên bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Hạo Thiên tuy quý là Thiên Đình Chi Chủ, nhưng hiện nay cả Thiên Đình rộng lớn cũng chỉ có y và Dao Trì hai người mà thôi, căn bản không có bất kỳ thuộc hạ nào, làm sao có thể chưởng quản!

Nghe Hạo Thiên nói xong, Hồng Quân khẽ nhíu mày, đạm đạm nói: “Những chuyện nhỏ nhặt này các ngươi tự mình quyết định đi, không cần hỏi ta.” Nói xong, Hồng Quân quay đầu về phía một chúng Thánh Nhân nói: “Cuộc nghị sự hôm nay đến đây kết thúc, các ngươi tự mình rời đi đi!” Nói xong, toàn bộ người y thân hình khẽ lay động, chậm rãi biến mất tại chỗ.

Mọi người hướng về phía Hồng Quân rời đi hành một lễ, tỏ lòng tôn kính.

“Xin hỏi chư vị sư huynh sư tỷ, lần này Thiên Đình trọng lập, việc bổ nhiệm chức quan có kiến nghị nào tốt không?” Hạo Thiên thấy

Hồng Quân rời đi, vội vàng nói.

Lão Gia hiện giờ không quản chuyện này, y chỉ có thể cầu cứu mấy vị Thánh Nhân có mặt.

Các Thánh Nhân có mặt sau khi nghe Hạo Thiên nói xong, đều lắc đầu, học theo lời Hồng Quân Đạo Tổ, bảo y tự mình quyết định rồi phiêu nhiên rời đi, chỉ để lại Hạo Thiên với vẻ mặt âm trầm và Dao Trì đầy bất đắc dĩ.

Đảm nhiệm chức quan trong Thiên Đình, nhìn thì có vẻ là chuyện tốt, nhưng thực chất lại là một công việc vất vả.

Không chỉ cần làm việc ngày đêm, mà còn phải chịu ước thúc của Thiên Đình, từ đó không còn tự do nữa.

Ôn Vũ tuy có năm vị đệ tử, nhưng lại không nguyện ý để họ đảm nhiệm chức quan trong Thiên Đình.

Y cũng tin rằng, với tài nguyên và tu vi của mình, việc để năm vị đệ tử thành Chuẩn Thánh không phải là chuyện quá khó.

Ngay cả khi chưa thành Chuẩn Thánh, y tin rằng với thực lực của họ trong trận Phong Thần Chi Chiến sắp tới cũng không ai có thể địch lại, căn bản không cần lo lắng sẽ bị lên Phong Thần Bảng.

Cho nên Ôn Vũ tự nhiên sẽ không để ý đến Hạo Thiên, cũng theo chúng Thánh rời đi.

Lần này Ôn Vũ không một mình rời đi, mà cùng Hậu Thổ đi chung.

Ngoài ra, y còn đặc biệt đi theo Hậu Thổ đến Địa Phủ, ở lại Địa Phủ vài ngày sau mới lưu luyến rời đi.

Chương 235

Sau khi rời đi, Ôn Vũ trực tiếp trở về Bồng Lai Tiên Đảo, định hoàn thành những việc quan trọng trong tay.

Việc quan trọng đương nhiên là luyện chế hai thanh Tiên Thiên Âm Dương Tinh Thần Kiếm, và hoàn toàn chuyển hóa những tinh thần kiếm đó thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Đối với việc luyện chế tinh thần kiếm ẩn chứa Tiên Thiên Chí Âm và Chí Dương, Ôn Vũ sớm đã có kế hoạch.

Y lấy ra Nhật Nguyệt Tinh Luân mà mình đã lấy được từ chiến trường Vu Yêu, sau đó hai tay khẽ nắm lại, bên trong đó hai đạo khí ti một vàng một bạc từ từ xuất hiện.

Ôn Vũ nhìn chằm chằm hai đạo khí ti đó hồi lâu, cuối cùng trên mặt dần dần bị vẻ hân hỉ thay thế.

Hai đạo khí ti đó không gì khác, chính là Chí Âm và Chí Dương Chi Khí trong Nhật Nguyệt Tinh Luân, cũng là hạt nhân để luyện chế Âm Dương Tinh Thần Kiếm.

Chỉ cần có thể dung nhập Chí Âm Chí Dương Chi Khí vào Tinh Thần Chi Kiếm, thì có thể luyện chế ra tinh thần kiếm mang theo lực lượng Âm Dương, từ đó phát huy ra uy lực lớn nhất của Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận.

Nghĩ vậy, Ôn Vũ lập tức bắt đầu thử nghiệm. … Trong Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì sau khi chư Thánh rời đi, lập tức nhìn quanh nơi đây.

Hai người nhìn Thiên Đình tan hoang một mảnh, trên mặt đều lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Vị trí Vu Yêu Đại Chiến vốn ở gần Bất Chu Sơn, Thiên Đình lại nằm trên đỉnh Bất Chu Sơn, tự nhiên phải chịu ảnh hưởng của Vu Yêu Đại Chiến, huống chi lúc Vu Yêu Đại Chiến, lưỡng tộc đã bố trí hai tòa đại trận kinh người.

Cả hai tòa đại trận đều có thể chống lại Thánh Nhân.

Loại trùng kích mạnh mẽ như vậy cũng trực tiếp ảnh hưởng đến Thiên Đình, ngoài ra Cộng Công cuối cùng còn húc đổ Bất Chu Sơn, càng khiến Thiên Đình phải chịu đòn hủy diệt.

Khi hai người đang bất lực vì Thiên Đình bị tổn hại, trên Cửu Thiên bỗng nhiên rơi xuống vô số đạo kim quang chói mắt.

Kim quang hóa thành linh hoa, chậm rãi phiêu tán xuống, rải trên bầu trời bị phá tổn, chiếu sáng cả bầu trời thành một biển vàng rực rỡ mênh mông.

Thiên Đình dưới sự tưới tắm của vô số linh hoa, bắt đầu từ từ phục hồi.

Những góc tường vỡ nát cũng dần dần khôi phục nguyên dạng.

Những lầu quỳnh điện ngọc, điện quế cung lan, vẻ tiên khí phiêu diêu của Thiên Đình, cùng cảnh tượng tan hoang khắp chốn đều hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sắc thái thanh tịnh vô tận, trông hoàn toàn như một diện mạo mới mẻ.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên và Dao Trì lập tức đại hỉ, sao lại không biết là ai làm đây?

Liền vội vàng hướng về phía Tử Tiêu Cung, cúi mình bái lạy.

Người có thể làm được tất cả những điều này chắc chắn chỉ có Lão Gia của họ, Hồng Quân Đạo Tổ!

Về phần mục đích Hồng Quân làm vậy, đương nhiên không phải

để Hạo Thiên và Dao Trì lãng phí thời gian vào việc tu sửa Thiên Đình.

Thiên Đình là trọng địa của Hồng Hoang, cần phải nhanh chóng khôi phục vận hành bình thường, thống ngự Chư Thiên Vạn Giới để không xảy ra hỗn loạn.

Như vậy, Hạo Thiên và Dao Trì có thể dành nhiều tâm tư hơn vào việc triệu tập văn võ bá quan cho Thiên Đình.

Hạo Thiên và Dao Trì đứng sau, nhìn Thiên Đình đã khôi phục nguyên trạng, trong lòng lập tức dũng hiện cảm giác tự hào vô tận.

Kể từ giờ, đây chính là nơi hai người họ thống ngự!

Lúc này, Dao Trì trong lòng tự có sở cảm, lật tay một cái, lấy ra Bàn Đào Thụ mà Hồng Quân Đạo Tổ đã ban cho, ném vào không trung.

Lập tức, cây Bàn Đào Thụ kia biến thành cao tới trăm trượng, lá xanh biếc rậm rạp, che trời lấp đất.

Tiếp đó, Hạo Thiên và Dao Trì thấy cây Bàn Đào Thụ khổng lồ hóa thành một đạo thanh hồng trực tiếp bay về một vườn trái cây phía sau Thiên Đình.

Hai người thấy vậy, không chút chần chừ mà đi theo.

Bàn Đào Thụ vừa rơi vào trong đất vườn trái cây, toàn thân trên dưới lập tức bùng phát một trận bích sắc quang mang chói mắt, toàn bộ cây trái cây xào xạc vang lên.

Đột nhiên, toàn thân Bàn Đào Thụ rung chuyển không ngừng, toàn bộ thân cây bắt đầu xuất hiện vô số huyễn ảnh, phát tán ra bốn phía.

Không lâu sau, những huyễn ảnh này lập tức hóa thành thực thể, biến thành từng cây linh thụ nhỏ hơn một chút so với Bàn Đào Thụ

khổng lồ, rơi vào trong đất, bén rễ.

Đếm kỹ lại, cộng thêm cây Bàn Đào Thụ khổng lồ ban đầu, tổng cộng có tới ba ngàn sáu trăm cây.

Nhìn khắp nơi, một mảnh xanh tươi um tùm, những quả thực kết trên cây lấp lánh quang mang hồng phấn, mọng nước vô cùng.

Dao Trì thấy vậy, trong lòng lập tức đại hỉ, lòng bàn tay đánh ra một đạo quang thúc màu vàng kim, rơi vào tấm biển trên cổng vòm phía trước nhất của toàn bộ vườn trái cây.

Ba chữ vàng lớn 'Bàn Đào Viên' lập tức hiện hóa ra, huyền diệu phi phàm.

Cùng với ba chữ 'Bàn Đào Viên' rơi xuống, những cây Bàn Đào trong toàn bộ Bàn Đào Viên bắt đầu tản mát ra quang mang chói mắt, chiếu sáng toàn bộ vườn trái cây thành hai màu xanh hồng.

Bàn Đào Thụ bén rễ trong tiên thổ lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Toàn bộ Bàn Đào Viên phân hóa thành bốn phần.

Chương 236

Phần phía trước nhất có một ngàn hai trăm cây, hoa quả nhỏ li ti, ba ngàn năm mới chín một lần, phàm nhân ăn vào trực tiếp thành tiên đắc đạo.

Một ngàn hai trăm cây ở giữa, quả có hoa văn, sáu ngàn năm chín một lần, người ăn vào có thể phi thăng, trường sinh bất lão.

Một ngàn hai trăm cây phía sau, quả có vân tím hạt mịn, chín ngàn năm chín một lần.

Ăn vào có thể sống thọ cùng trời đất, đồng thọ với nhật nguyệt.

Cuối cùng là một cây Bàn Đào lớn nhất, chính là bản thể Tiên Thiên Linh Căn Bàn Đào Thụ.

Cứ chín vạn tám ngàn năm chín một lần, quả vàng vân bạc, uyển như mặt trời.

Đại La Kim Tiên trở xuống ăn vào, có thể trực tiếp thăng một cảnh giới, mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Chỉ một lát sau, ba ngàn sáu trăm cây đào phía trước hương thơm ngào ngạt, dưới Bàn Đào Thụ, vô số quả Bàn Đào tươi mọng vô cùng treo lủng lẳng trên đó, khiến người ta nhìn mà thèm nhỏ dãi.

Nhìn vườn Bàn Đào phân cấp rõ ràng, Hạo Thiên và Dao Trì không khỏi nhìn nhau, trong hai mắt lập tức hiện lên vẻ kinh hỉ.

Hạo Thiên nói: "Bàn Đào này, không chỉ người phàm ăn vào có lợi ích cực lớn, mà tu đạo chi nhân bình thường ăn vào cũng có thể tăng tu vi, thậm chí còn có thể tăng tuổi thọ, quả là tiên quả hiếm có." Dao Trì nghe vậy, cũng gật đầu biểu thị đồng ý, nhưng bỗng nhiên thần tình tối sầm lại, như thể đã nghĩ ra điều gì đó, thở dài nói: "…Bàn Đào tuy

tốt, nhưng lại không biết dùng vào đâu.

Một Thiên Đình rộng lớn như vậy mà chỉ có hai chúng ta ở đây, làm sao có thể sắp xếp ổn thỏa đây?

Đáng tiếc là các vị sư huynh lại không cho chúng ta mượn người, nếu không Thiên Đình chắc chắn có thể nhanh chóng vận chuyển, việc chiêu mộ các chức quan trong Thiên Đình cũng sẽ không phiền phức đến thế." "Dao Trì, ngươi quá ngây thơ rồi.

Thánh Nhân có địa vị gì, đó là tồn tại chí cao của Thiên Địa, chỉ riêng thân phận thì hai chúng ta không thể nào sánh bằng, làm sao họ lại để chúng ta vào mắt.

Ngoài ra, hai chúng ta tuy được Lão Gia chỉ phái, nhưng vô hình trung cũng đã đắc tội chư vị Thánh Nhân.

Dù sao lúc đó chư vị Thánh Nhân đều ra sức tiến cử đệ tử dưới trướng mình làm Thiên Đế.

Việc chúng ta vừa lên vị trí này tương đương với việc cướp đi vị trí của đệ tử họ.

Như vậy, Thánh Nhân làm sao sẽ cho chúng ta sắc mặt tốt, lại làm sao sẽ giao đệ tử của mình cho người khác, nghe lệnh hai chúng ta chứ?

Nếu thật sự muốn làm vậy, thì tương đương với việc để đệ tử của họ nương nhờ dưới trướng người khác.

Với thân phận Thánh Nhân, muốn họ làm ra loại chuyện này, hiển nhiên không mấy khả năng." Nghe Hạo Thiên phân tích xong, Dao Trì nhíu mày, có chút lo lắng nói: "Hai chúng ta vẫn luôn đi theo bên cạnh Lão Gia, căn bản chưa từng hiện thế trong Hồng Hoang, không có chút uy vọng nào, càng không có bạn bè đáng để kết giao.

Nếu không có chư vị sư huynh sư tỷ tương trợ, hai chúng ta làm

sao có thể triệu tập đủ nhân thủ, đảm nhiệm vô số chức quan Thiên Đình chứ?" Hạo Thiên nghe vậy, vuốt cằm, chìm vào trầm ngâm.

Lúc này lông mày y khẽ nhíu lại, khi lướt mắt nhìn vườn Bàn Đào trước mặt, trong hai mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo kim quang chói mắt.

Dường như có ý hay, Hạo Thiên có chút hưng phấn nói: "Không cần quá lo lắng, kỳ thực đối với ta mà nói, đệ tử Thánh Nhân không gia nhập Thiên Đình cũng không phải chuyện xấu!

Nếu đệ tử Thánh Nhân gia nhập Thiên Đình, chúng ta nên dùng thái độ nào để đối mặt đây?

Dù sao họ cũng là đệ tử Thánh Nhân, chúng ta ít nhiều cũng phải nể mặt một chút, nếu không lỡ đắc tội họ, thì trước mặt Thánh Nhân sẽ không dễ chịu đâu.

Ngoài ra, cho dù chúng ta nói năng tốt đẹp với những đệ tử Thánh Nhân kia, với thân phận của đệ tử Thánh Nhân, ít nhiều họ cũng sẽ có chút ngạo khí.

Muốn họ ngoan ngoãn nghe lời, ngươi nghĩ với loại tính cách kiêu ngạo đó họ sẽ cho chúng ta sắc mặt tốt sao?

Chúng ta tuy được Đạo Tổ đích thân điểm làm Thiên Đế và Thiên Hậu, nhưng thực lực rốt cuộc không thể sánh bằng Thánh Nhân.

Trên đầu những đệ tử Thánh Nhân đó là một vị Thánh Nhân hóa chân giới thật, tuy lực lượng có lẽ không bằng Đạo Tổ, nhưng hành động lại không bị hạn chế.

Với thực lực và thế lực hiện tại của chúng ta, căn bản không cách nào kháng hành.

Kết quả đắc tội một vị Thánh Nhân thì có thể biết trước." Nghe Hạo Thiên nói xong, Dao Trì trong lòng giật mình, liên thanh nói:

“Đúng vậy, nếu đệ tử Thánh Nhân ở trong Thiên Đình, chúng ta hành sự đều phải bó tay bó chân, làm sao có thể trị lý Thiên Đình!

Nhưng nếu như vậy, nhân thủ của chúng ta từ đâu ra?” “Hắc hắc, ta vừa nghĩ ra một chủ ý tuyệt vời.

Nếu muốn giải quyết vấn đề nhân thủ, cần phải mượn sức của Bàn Đào!” Hạo Thiên thần bí cười một tiếng, đưa tay chỉ về hướng Bàn Đào.

“Không biết Bàn Đào có quan hệ gì với điều này?” Dao Trì nghe Hạo Thiên nói, tỏ ra hứng thú, liền hỏi.

“Lợi ích của Bàn Đào ngươi cũng biết rồi.

Hiện tại chúng ta có nhiều như vậy, nếu đem nó ra, mời các đại năng Hồng Hoang đến thưởng thức, sau đó lại mời họ gia nhập Thiên Đình, chẳng phải rất tốt sao!” Hai mắt Hạo Thiên phóng ra tinh quang, nói ra ý nghĩ của mình, dường như đã có kế hoạch trong lòng.

Nhưng Dao Trì vừa nghe xong lại nhíu mày, dường như cảm thấy lý do này có chút chưa đủ.

Tuy Bàn Đào tốt, nhưng không phải tất cả đại năng đều hứng thú với điều này, huống chi là gia nhập một Thiên Đình trống rỗng.

Nghĩ vậy, Dao Trì thở dài nói: “Phương pháp này tuy tốt, nhưng ta cần một phương pháp nhất lao vĩnh dật.

Nếu những người đó chỉ đến vì Bàn Đào, thì ý nghĩa của việc chúng ta làm căn bản không lớn!” “Không vội, chỉ cần chúng ta bước ra bước đầu tiên khó khăn nhất, những chuyện sau này đều sẽ tốt đẹp.

Việc này ta tạm thời định như vậy, xem có thể chiêu mộ được một số người không đã.” Nghe Dao Trì nói xong, Hạo Thiên vừa nghe cũng cảm thấy có lý, nhưng hiện tại là thời kỳ phi thường, không có nhiều thời gian để chuẩn bị.

Chương 237

Thiên Đình một ngày không vận hành, trật tự Thiên Địa sẽ loạn, cho nên dù chỉ có thể chiêu mộ một phần nhỏ, y cũng quyết định phải làm.

"Ừm, vậy cứ quyết định như vậy đi!" Dao Trì trầm ngâm một lát, cảm thấy hiện tại chỉ có thể làm như vậy, liền gật đầu đồng ý.

Hạo Thiên thấy vậy, gật đầu, lập tức hướng về không trung hô lớn: "Ta là Hạo Thiên Kim Khuyết Ngọc Hoàng Đại Đế do Đạo Tổ đích thân sắc phong, là Thiên Đình Chi Chủ, phụng mệnh trọng lập Thiên Đình, thống ngự Chư Thiên Vạn Giới.

Nay đặc biệt thiết yến Bàn Đào Thịnh Yến, mời các đắc đạo tiên nhân khắp Hồng Hoang, đến Thiên Đình thưởng thức." Thanh âm của Hạo Thiên truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, lập tức khiến các đại năng khắp Hồng Hoang đều kinh ngạc nhìn về phía Thiên Đình.

Họ không ngờ Vu Yêu Đại Kiếp vừa qua, Đạo Tổ lại sách phong một vị Ngọc Hoàng Đại Đế mới.

Vị Ngọc Hoàng Đại Đế mới nhậm chức này lần này lại lấy ra Bàn Đào, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, để thiết yến, mời các đại năng đến Thiên Đình.

Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn trong Hồng Hoang danh tiếng không hề nhỏ, thậm chí rất nhiều người còn chưa từng thấy qua một lần.

Cho nên đối với Bàn Đào Thịnh Yến lần này, rất nhiều người nguyện ý đến để kiến thức một phen.

Trong một thời gian, khắp cả thiên địa, các loại hà quang lóe lên,

mây bay lượn lờ.

Các đắc đạo tiên nhân giữa Hồng Hoang đều nhao nhao thi triển thủ đoạn của mình, bay về phía Thiên Đình.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Ôn Vũ đang ở thời khắc luyện chế quan trọng nhất, chỉ cần sơ suất một chút cũng sẽ thất bại.

Nhưng vào lúc này, thanh âm của Hạo Thiên bỗng nhiên vang vọng giữa thiên địa, khiến Ôn Vũ đang toàn tâm toàn ý tập trung, tâm thần một trận chấn động.

"Không tốt!" Ôn Vũ kinh hô một tiếng, chỉ thấy thanh tinh thần kiếm sắp thành hình vốn ở trước người y rung động không ngừng, trông như thể tùy thời sẽ vỡ vụn.

Ôn Vũ sao lại cam lòng để thanh tinh thần kiếm mà mình đã vất vả tốn bao nhiêu tinh lực luyện chế bị hủy hoại trong một sớm.

Y liền vội vàng ổn định tâm thần, không ngừng dùng thần niệm cố định thanh tinh thần kiếm đang không ngừng rung động.

May mà sau khi đột phá Hỗn Nguyên, thần niệm của Ôn Vũ đã phi phàm, nếu không việc luyện chế tinh thần kiếm chắc chắn sẽ công dã tràng vì tiếng hô của Hạo Thiên lần này.

Không lâu sau, một thanh tinh thần kiếm mới tinh hiện ra trước người Ôn Vũ, khiến y không khỏi nhẹ nhõm thở phào một hơi.

"Cuối cùng cũng luyện chế ra được một cách hữu kinh vô hiểm!" Ôn Vũ khẽ nói.

Trong giọng nói đầy vẻ hỉ duyệt, hiển nhiên việc thành công luyện chế trong tình huống như vậy khiến y vô cùng hưng phấn.

Ôn Vũ quan sát thanh tiên kiếm này hồi lâu, phát hiện trên đó có thêm một đạo Thái Dương Đạo Văn màu vàng kim, không ngừng tản

phát Chí Dương Chi Lực ra bốn phía.

Từ khí tức mà xem, thanh Chí Dương Tinh Thần Kiếm này so với những tinh thần kiếm khác thì mạnh hơn một bậc, hiển nhiên việc gia nhập Tiên Thiên Chí Dương Chi Lực đã khiến đẳng cấp của thanh kiếm này được nâng cao.

Vui mừng khôn xiết thu thanh kiếm này vào, Ôn Vũ lúc này mới nhớ ra trước đó Hạo Thiên dường như đã nói gì đó, chỉ là lúc luyện chế không thể phân tâm nên y không nghe rõ nội dung của đối phương.

Thần thức lướt qua bên ngoài Văn Đạo Các một cái, phát hiện chỉ có Huyền Diệp một mình ở đây, liền triệu hoán Huyền Diệp.

Sau khi Huyền Diệp được Ôn Vũ triệu hoán vào Văn Đạo Các, y cung kính hướng Ôn Vũ hành một lễ, sau đó mới nói: "Lão gia, người triệu hoán ta đến đây có chuyện muốn phân phó ta đi làm sao?" "Ừm, vừa rồi Hạo Thiên đã nói gì đó, ngươi thuật lại cho ta nghe một lần!" Ôn Vũ gật đầu, sau đó đặt ánh mắt lên Huyền Diệp, chậm rãi nói.

Huyền Diệp vừa nghe, phát hiện Ôn Vũ hỏi chuyện này, trong lòng lập tức nhẹ nhõm thở phào một hơi, không chút do dự mà thuật lại toàn bộ lời Hạo Thiên vừa nói.

"Thì ra là vậy.

Ngươi mau triệu hoán Huyền Thanh và mấy vị sư huynh sư tỷ kia cho ta, ta có chuyện cần dặn dò một phen." Ôn Vũ nghe lời Huyền Diệp nói xong, liền hiểu rõ mọi chuyện, lập tức hướng Huyền Diệp phân phó.

Huyền Diệp lĩnh mệnh xong, trực tiếp đi tìm Huyền Thanh và các vị sư huynh sư tỷ khác.

Ôn Vũ vuốt cằm, ngồi trên bồ đoàn, bắt đầu trầm tư.

“Hạo Thiên làm vậy chắc chắn là muốn nhân cơ hội này thu phục một số người làm nền tảng.

Chuyện như vậy ngược lại không có xung đột lợi ích quá lớn với ta.

Chỉ cần không đánh chủ ý lên đệ tử của ta, nếu không có chuyện quan trọng gì cần làm thì đi xem một phen cũng không sao.

E rằng các Thánh Nhân khác đối với chuyện này cũng không có hứng thú gì đâu!

Đối phương là Ngọc Hoàng Đại Đế do Đạo Tổ đích thân điểm, ít nhiều cũng phải nể mặt một chút.

Đã như vậy, cứ để Triệu Minh Công thay ta đi là được!” Chẳng mấy chốc, Triệu Minh Công và các đệ tử đã hiện diện trước mặt Ôn Vũ.

Đã một đoạn thời gian không gặp, tất cả đều cần mẫn lĩnh ngộ.

Sau khi Ôn Vũ đánh giá một phen, thấy mỗi người đều tiến bộ vượt bậc, tâm thần không khỏi vui mừng.

Chủ yếu là các đệ tử của Ôn Vũ vô cùng khắc khổ tu học, nếu không dù có tài nguyên tốt đến mấy, được chỉ dẫn tận tình bao nhiêu cũng chẳng ích gì.

Triệu Minh Công và các đệ tử đồng thanh nói: "Bái kiến Sư tôn, không biết Sư tôn triệu hoán chúng con đến đây có việc gì phân phó?" Với sự hiểu biết về Ôn Vũ, nếu không có việc trọng yếu, Sư tôn sẽ không triệu kiến bọn họ.

Triệu Minh Công và các đệ tử vẫn luôn tu luyện tại một nơi, từng giờ từng khắc không hề lơi lỏng.

Chương 238

Họ biết Sư tôn lợi hại biết bao, nên đều ấp ủ một lòng muốn trở nên mạnh mẽ như Ôn Vũ.

Ôn Vũ phất tay ra hiệu, sau đó cười nói: "Kỳ thực cũng không có đại sự gì, chỉ có một việc cần làm.

Hiện tại Thiên Đình đã được Đạo Tổ chỉnh đốn lại một phen, Hạo Thiên và Dao Trì sắp tổ chức Bàn Đào Đại Hội, khi đó các ngươi hãy thay vi sư mà đi." Thực ra hoàn toàn có thể không đi, nhưng Ôn Vũ nghĩ đến các đệ tử của mình.

Hiện tại Bàn đào đối với Ôn Vũ không còn tác dụng, nhưng đối với các đệ tử thì lại rất hữu ích.

Một là có thể giữ thể diện cho Hạo Thiên, hai là có thể nếm thử Bàn đào, hoặc có thể mang Bàn đào về.

Có lẽ Ôn Vũ có ý muốn bồi dưỡng ra một Bàn đào thụ mới. "Vâng, chúng con nhất định sẽ đi, con cũng muốn xem Thiên Đình rốt cuộc là bộ dáng thế nào." Bích Tiêu cười nói: "Khi đó nhất định sẽ rất vui, ha ha!" Triệu Minh Công thân là Đại sư huynh, vội vàng nhắc nhở: "Bích Tiêu, trước mặt Sư tôn không được vô lễ." Ôn Vũ thì không bận tâm lắm, chỉ mỉm cười. "Không sao.

Đến khi đi, các ngươi hãy mang theo vài món Linh bảo này." Ngay sau đó, vài món Linh bảo liền hiện ra trước mặt Triệu Minh Công.

Tiếp đó Ôn Vũ lại nói: "Khi đi tham gia Bàn Đào Đại Hội, hãy thay vi sư mang Bàn đào hạch về đây." Dù không hiểu tại sao, mang một Bàn đào về thì tốt, nhưng mang một cái hạch đào về dường như chẳng có tác dụng gì.

Ôn Vũ thì muốn bồi dưỡng, xem liệu có thể nuôi cấy ra Bàn đào thụ hay không. "Vâng, Sư tôn." "Còn nữa, khi đi phải nhớ kỹ không được gây sự, hãy thành thật." Ôn Vũ dặn dò, tuy không sợ phiền phức, nhưng gây sự tại Bàn Đào Đại Hội là không thích hợp.

Triệu Minh Công suy nghĩ một lát, rồi mở miệng hỏi: "Sư tôn, nếu có giáo phái nào vô cớ gây sự với chúng con, thì chúng con phải làm sao?" Điều này tự nhiên không cần hỏi, Ôn Vũ không phải là một người hiền lành, các đệ tử của y cũng phải có phong thái tương ứng.

Ôn Vũ mở miệng nói: "Nếu có giáo phái nào vô cớ gây sự, đừng nhút nhát, hãy trực tiếp đánh trả, không cần sợ hãi.

Bất luận là giáo phái nào, mọi chuyện đều có vi sư đứng ra gánh vác!" Triệu Minh Công dường như nhẹ nhõm đi rất nhiều, vốn không dám gây sự, nhưng nghĩ nếu người khác khiêu khích cũng phải xem xét.

Nhưng nghe lời Ôn Vũ nói xong, trong lòng khoan khoái hẳn. "Vâng, Sư tôn." Ôn Vũ không phải một người tốt, cũng không phải một kẻ xấu.

Người khác kính y một tấc, y sẽ kính lại một trượng.

Sau khi trò chuyện một lúc, Ôn Vũ liền cho các đệ tử cáo lui.

Bên kia, tại Thánh địa Nhân Tộc, Nhân Tộc tự nhiên cũng nhận được lời mời từ Hạo Thiên.

Sau Vu Yêu Đại Chiến, chủng tộc tiếp theo làm nhân vật chính của thiên địa là Nhân Tộc, nên cũng phải mời Nhân Tộc.

Nhưng những người trong Nhân Tộc lại không hiểu.

Truy Y Thị vẻ mặt khó hiểu, mở miệng nói: "Thiên Đình mời ta?

Ta vốn không có quá nhiều giao thiệp với Thiên Đình, sao lại mời

ta?" Nhan Vũ Thị dường như đã hiểu, giải thích: "Theo ta thấy, Hạo Thiên này rõ ràng là muốn Nhân Tộc ta đến Thiên Đình, chẳng phải hắn đang thiếu nhân thủ sao?

Bề ngoài là mời người khác ăn Bàn đào, thực tế là mượn cơ hội này để thu hút chúng nhân." Mọi người đều đang bàn luận, nhưng vấn đề chính vẫn là đi hay không đi.

Toại Nhân Thị mở miệng hỏi: "Vậy, chúng ta có nên đi không?" Toại Nhân Thị cho rằng hiện tại Nhân Tộc phát triển rất tốt, không cần thiết phải có quan hệ với Thiên Đình, nên không muốn đi.

Lúc này, Nhan Vũ Thị mở miệng nói: "Đi chứ, sao lại không đi?

Đây là một việc tốt, chúng ta vì sao không đi?

Khi đó chúng ta chỉ cần ăn uống thật ngon là được.

Không cần làm bất cứ điều gì khác." Lời của Nhan Vũ Thị rất hữu ích, vốn không muốn đi, nhưng hiện tại bị thuyết phục, ba vị liền đạt thành ý kiến nhất trí.

Nhưng thân là Tứ Tổ Nhân Tộc, tự nhiên họ không thể tự mình đi, chỉ cần cử vài người Nhân Tộc đi là được.

Vì Ôn Vũ đã nhận lời mời, vậy thì các giáo phái lớn tự nhiên cũng đã nhận lời mời.

Bên kia, Lão Tử tại đạo tràng của mình nghe ngóng tin tức, trong lòng cũng đã nhìn thấu tâm tư của Hạo Thiên.

Thiên Đình vừa trải qua Vu Yêu Đại Chiến, nhân thủ trống rỗng, muốn chiêu mộ hiền tài khắp thiên hạ.

Đồng thời Lão Tử cũng lập tức hiểu ra, dã tâm của người này vô cùng to lớn, muốn nhanh chóng làm lớn mạnh Thiên Đình.

Nói thật, nếu tự nguyện đi thì Lão Tử chắc chắn không muốn.

Nhưng hiện tại đã nhận lời mời, không nể mặt Hạo Thiên thì cũng phải nể mặt Hồng Quân Đạo Tổ.

Lão Tử lập tức có phản ứng, liền gọi đệ tử của mình: "Đi gọi Huyền Đô đến đây, vi sư triệu kiến." Lão Tử thân là thủ lĩnh của Tam Thanh, tự nhiên không thể tự mình đi.

Cử đệ tử đi cũng đủ thể diện rồi. "Vâng." Nói xong, đồng tử liền xuống núi đi tìm Huyền Đô.

Chương 239

Xem đến Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng nhận lời mời, nhưng cách làm không giống Lão Tử, thậm chí còn khinh thường hơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn là người kiêu căng ngạo mạn, cho rằng Hạo Thiên không có tư cách làm Đại Đế.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ đích thân bổ nhiệm, sao y có thể nhẫn nhịn được thứ khí này?

Nhưng khó chịu thì khó chịu, đã nhận lời mời mà không làm gì thì cũng quá khiến Hạo Thiên mất mặt.

Y liền trực tiếp quát: "Thập Nhị Kim Tiên đâu?" Chẳng mấy chốc một đồng tử bước vào, cung kính nói: "Con sẽ đi triệu hồi họ về." Thông Thiên thì tự nhiên không cần dài dòng, không cần hỏi, trực tiếp phân phó Đa Bảo đi.

Về phía Tây Phương, hai vị Thánh nhân Tây Phương khi biết tin được mời thì phản ứng mạnh mẽ nhất.

Họ và những người khác đều rất muốn đi, là loại cực kỳ muốn đi.

Nếu có thể, thậm chí họ muốn dắt cả Tây Phương Giáo đến đó.

Tây Phương vốn nghèo khó, nay có Bàn đào để ăn, đó là một trong Thập Đại Linh Căn.

Vô cùng trân quý, gặp chuyện tốt như vậy, sao có thể không muốn đi?

Không cần làm gì, chỉ cần đi là có thể ăn.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa tự nhiên cũng nhận lời mời, nhưng Nữ Oa lại có vẻ thái độ bình thường.

Một điều khiến Nữ Oa đau đầu là môn hạ của nàng không có đệ tử, không thể nào tự mình đi được.

Sau một hồi cân nhắc, nàng quyết định cử Linh Châu Tử đi.

Ngoài Linh Châu Tử ra, không còn ai có thể thay thế Nữ Oa đi được.

Nhưng Linh Châu Tử vốn nghịch ngợm, lại ham chơi, nàng chỉ hy vọng khi tham gia đại hội sẽ không gây ra họa gì.

Về phía Hậu Thổ, tự nhiên cũng nhận được lời mời, Hậu Thổ cũng là Thánh nhân, thế lực cường đại.

Cũng theo lẽ đó, Hậu Thổ tự nhiên không thể rời đi.

Nhưng phía sau Hậu Thổ lại có Vu Tộc.

Yêu Tộc và Vu Tộc đều là nhân vật chính của lượng kiếp trước.

Một bên muốn Yêu Tộc khôi phục nguyên trạng thế lực, một bên muốn Vu Tộc khôi phục thế lực như xưa.

Dù biết là không thể, nhưng một khi có cơ hội nhất định sẽ thử.

Hai điều này nào có dễ dàng như vậy?

Dù hiện trạng Vu Tộc tốt hơn Yêu Tộc, nhưng đây là thời đại Thánh nhân Hồng Hoang.

Liệu các Thánh nhân có dung thứ cho Vu Tộc trở lại đỉnh phong?

...

Trong nháy mắt, Bàn Đào Đại Hội của Hạo Thiên đã đến, nhưng hắn mỗi ngày đều lo lắng về việc này.

Đại hội chưa được tổ chức, trong lòng Hạo Thiên luôn có chút bất an, sợ rằng Bàn Đào Đại Hội đã chuẩn bị kỹ lưỡng này lại không có người đến.

Lần này xem ra, hiệu quả không tệ, Hạo Thiên mời rất nhiều người, dường như muốn cho thấy Thiên Đình phồn thịnh khác thường.

Khi mỗi người đến, đều mang theo không ít lễ vật, phải biết rằng Bàn Đào Đại Hội này rất long trọng.

Các môn phái đều cho rằng, nếu lễ vật không đủ tốt, sẽ rất mất mặt, vì vậy đều cố gắng hết sức chuẩn bị.

Lúc này, trên Thiên Đình bỗng trở nên bận rộn, từng đoàn người đạp không mà đến, thành đàn kết đội.

Tại Nam Thiên Môn, Thái Bạch Kim Tinh đích thân tiếp đãi.

Đây là một trải nghiệm đặc biệt, để thể hiện sự long trọng của Bàn Đào Đại Hội, đích thân Thái Bạch Kim Tinh ra đón.

Trừ người này ra, Hạo Thiên cũng không tin tưởng ai khác, hoặc những người khác đều không đáng tin cậy.

Chỉ có Thái Bạch Kim Tinh là đáng tin cậy hơn, được Hạo Thiên trọng dụng.

Thiên Đình lúc này cũng mang một phong vị riêng, nếu nói về vẻ đẹp, tự nhiên không thể so sánh với những gì xưa kia.

Nhưng về mặt cảnh sắc mỹ lệ, lại có thể so sánh, khắp Thiên Đình đâu đâu cũng là Linh thảo, vô cùng xinh đẹp.

Nhưng hiện tại sau một phen chỉnh đốn, đã phát sinh biến hóa long trời lở đất, trực tiếp biến thành một tòa đại cung điện huy hoàng.

Những người ở trong đó đều cảm thấy thích thú, từng tốp từng tốp đứng đó, nói chuyện phiếm, cảm thán.

Chương 240

Nhưng những người như vậy đều là tán tu mà thôi, chỉ biết cảm thán, còn Thánh nhân thì khác.

Cùng lắm thì họ chỉ biểu hiện trong lòng, tuyệt đối sẽ không nói ra.

Mọi người đều cho rằng đệ tử Thánh nhân thì có gì mà không được. "Xem kìa, Thiên Đình bây giờ thật có khí phách, người đông như núi biển, lại có đông đảo đệ tử Thánh nhân nữa chứ!" "Cũng thật lớn, không tồi chút nào." Người trong đó xôn xao bàn tán, có người khen Hạo Thiên tốt, cũng có người chê Hạo Thiên không tốt, đủ cả.

Họ đều nói năng tứ vô kỵ đạn, không sợ bị Hạo Thiên nghe thấy, phải biết rằng hiện tại Hạo Thiên đang chiêu mộ quần tiên.

Nếu không thể hiện một chút đại lượng, tự nhiên sẽ không thu hút được người, vì vậy chúng nhân mới dám nói năng thoải mái như vậy.

Chẳng mấy chốc, một tiếng vang lớn, một thanh âm vang dội cất lên. "Đại Đế, Vương Mẫu giá lâm!" Hai người ngay lập tức từ trên không trung hạ xuống, mang theo cảm giác thần bí.

Khoảnh khắc đó, Hạo Thiên lòng đầy hoan hỉ.

Chúng nhân đều lần lượt hành lễ, ý là, bất kể là người Thiên Đình, tán tu hay đệ tử Thánh nhân, đều như vậy.

Sau khi hạ xuống, họ bắt đầu quan sát, sau khi nhìn một hồi, liền phát hiện căn bản không có Thánh nhân nào.

Điều này khiến Hạo Thiên có chút hoảng hốt.

Đây là một chuyện không thể chấp nhận, cũng không nên như vậy.

Ai bảo hắn chỉ là đệ tử của Thánh nhân, lại không có thực lực.

Trong mắt chư vị Thánh nhân, Hạo Thiên chẳng qua chỉ như một đứa trẻ mà thôi.

Lấy đâu ra uy vọng?

Trong lúc Hạo Thiên sốt ruột chờ đợi, bên ngoài truyền đến một tiếng hô. "Tứ Hải Long Vương giá lâm!" Bốn vị Long Vương trực tiếp dẫn theo một đám người Long Tộc bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bốn người đồng thanh nói: "Tham kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu!" Nói đoạn, họ lần lượt lấy ra Tiên Thiên Linh Bảo, dâng lên.

Tiên Thiên Linh Bảo hiện nay hiếm có, Long Tộc lần này lại lấy ra mấy kiện, thật khiến người khác đỏ mắt.

Nhưng Long Tộc có thể lấy ra những thứ này căn bản không khó.

Vào thời Long Phượng Đại Kiếp, Long Tộc có tài nguyên vô cùng phong phú.

Bảo bối tự nhiên không thiếu.

Sau trận đại chiến, Long Tộc dường như đã biến mất khỏi Hồng Hoang.

Không có động tĩnh gì, đây có thể nói là động tĩnh lớn nhất của họ.

Đối với Long Tộc, đây là cơ hội tốt để xuất hiện lần đầu, tự nhiên cũng phải long trọng.

Vì vậy, cả bốn vị Long Vương đều đến, dường như đại diện cho toàn bộ Long Tộc.

Hạo Thiên nhất thời mặt mày cuồng hỉ, nội tâm vô cùng kích động.

Tiên Thiên Linh Bảo, Hạo Thiên vốn không có nhiều như vậy, nay Long Tộc lại dâng lên nhiều như thế.

Hắn lòng đầy hoan hỉ, cười nói: "Chân là quá khách khí rồi, không cần lễ vật đâu, chỉ cần các ái khanh đến đã đủ cho ta thể diện rồi, mau mau ngồi xuống đi." Ngay sau đó, một vị lão giả râu tóc bạc phơ bước vào, người này chính là Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử đích thân đến, dẫn theo hai người đệ tử, đối với Hạo Thiên nói: "Hạo Thiên Đạo hữu, Dao Trì Đạo hữu." Sau khi Trấn Nguyên Tử hành lễ, lễ phẩm của Trấn Nguyên Tử tự nhiên không thể thiếu Nhân Sâm Quả, y tùy tay lấy ra năm sáu trái.

Chúng nhân nhìn thấy Nhân Sâm Quả, ai nấy đều vẻ mặt tham lam, thầm nghĩ, khi đó cũng có thể ăn được hai trái. "Trấn Nguyên Đại Tiên thật là quá khách khí rồi, ngài đến đã là tốt lắm rồi, lại còn mang Nhân Sâm Quả đến, mau mau an tọa." Hạo Thiên đích thân đứng dậy, biểu thị sự tôn kính đối với Trấn Nguyên Tử.

Lúc này, có một người giống như đứa trẻ, nhảy nhót chạy loạn, hi hi ha ha, dường như nhìn ai cũng với ánh mắt hiếu kỳ.

Trong một trường hợp như vậy, trước mặt Hạo Thiên lại lộ vẻ vô cùng lúng túng, sắc mặt hơi khó coi.

Dù sao đây cũng là một đại hội long trọng như vậy, lại có Trấn Nguyên Tử ở đó, đứa trẻ này cứ như đang đùa giỡn vậy.

Linh Châu Tử kéo quần lên, rồi hi hi ha ha cười nói: "Ngọc Đế tốt, Vương Mẫu tốt, nương nương nhà ta bảo con đến.

Có mang theo một món đồ." Nói đoạn, từ bàn tay nhỏ xíu của mình lấy ra một kiện Linh bảo.

Hạo Thiên nhất thời muốn vặn cổ, đánh cho hai cái, một đứa trẻ vô lễ biết bao!

Nhưng trong quá trình đó, một người đi đến trước mặt Hạo Thiên, khẽ nói: "Ngọc Đế, đây là người Nữ Oa nương nương phái đến."

Nghe đến Nữ Oa, Hạo Thiên trong mắt đầy bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể làm gì.

Chương 241

Hiện tại thì không thể làm gì được, thôi vậy, Nữ Oa là người đại diện. "Vậy thì ta thay mặt cảm tạ nương nương nhà ngươi, mau tìm một vị trí ngồi xuống đi." Linh Châu Tử vẫn nhảy nhót chạy loạn, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, bởi vì nó là một đứa trẻ mà.

Vì vậy không có nhiều người để ý đến ánh mắt lạnh nhạt đó, mọi người đều xem nó như một đứa trẻ mà đối đãi.

Hạo Thiên không để ý đến dáng vẻ của Linh Châu Tử, hắn chỉ để ý đến bảo bối mà Linh Châu Tử mang tặng.

Vừa nhìn, lại là một món bảo bối tốt.

Hắn nghĩ thầm, không hổ là Thánh nhân, tùy tiện một món đồ cũng là bảo bối tốt như vậy.

Sau khi Linh Châu Tử tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, Thái Bạch Kim Tinh lập tức đến, tuy Linh Châu Tử chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng nhân vật mà nó đại diện lại là Thánh nhân, tự nhiên không thể tùy tiện như vậy, dù cho Linh Châu Tử có muốn thế.

Điều đó cũng không được, nếu Nữ Oa nương nương biết được, nhất định sẽ tức giận.

Vì vậy Thái Bạch đã dẫn nó đến vị trí của Nữ Oa nương nương.

Oanh long!

Dường như cả bầu trời đều rung chuyển, một gã tráng hán bước vào, người này chính là Hình Thiên.

Hình Thiên thân hình cao lớn thô kệch, trông như một kẻ lỗ mãng, vẻ mặt không sợ trời không sợ đất.

Hình Thiên này cũng vô cùng không tình nguyện, là do Hậu Thổ bảo Hình Thiên đến, nếu không y sẽ không đến.

Vì vậy vẻ mặt y đầy khinh thường, nhưng lễ số cần có thì vẫn phải có.

Y thô lỗ nói: "Hậu Thổ nương nương bận việc, ta thay mặt người đến." Giọng Hình Thiên không tốt, sau khi dâng lên một kiện Linh bảo, liền ngay lập tức tìm một chỗ rộng rãi ngồi xuống.

Y tự mình ăn uống, dáng vẻ có chút dã man.

Tính cách của Hình Thiên là loại không sợ trời không sợ đất.

Mặc dù Vu Tộc không có đại năng nào, nhưng Hậu Thổ vẫn còn đó, là một Thánh nhân, vì vậy Hạo Thiên không bận tâm những gì Hình Thiên làm.

Hạo Thiên khách khí nói với Hình Thiên một câu, nhưng Hình Thiên cũng không để ý, thậm chí không gật đầu.

Hình Thiên không giống Linh Châu Tử, y đã là người lớn, lễ số thì y biết, liền ngồi vào vị trí của Hậu Thổ.

Bàn Đào Đại Hội tiến hành đến hiện tại, Hạo Thiên có thể nói là bội thu, thu được rất nhiều bảo bối, thật sự quá đỗi vui mừng.

Trong lúc Hạo Thiên đang vui mừng, lại có người đến.

Nhưng lần này không phải một hai người, cũng không phải vài người, mà là mấy chục người.

Những người này chính là Di Lặc và các đệ tử Tây Phương, chỉ nhìn vẻ mặt cũng có thể biết, họ đến là để ăn, nào có vẻ gì là tham gia đại hội. "Tham kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu!" Di Lặc cùng chúng đệ tử Tây Phương đồng thanh nói.

Nói đoạn, lại lấy ra một kiện Linh bảo, trao vào tay Hạo Thiên.

Trong lòng Hạo Thiên vô cùng câm nín, thầm nghĩ.

Tây Phương cũng thật có ý tứ, đến đông người như vậy, lễ vật lại chỉ là một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thật sự quá tức giận, trong lòng chỉ muốn đuổi hết tất cả những người này ra ngoài.

Nhưng Hạo Thiên không thể làm vậy, Tây Phương cũng có hai vị Thánh nhân, chỉ cần là Thánh nhân thì Hạo Thiên đều không thể chọc giận.

Vì vậy chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, sau đó tùy ý nói: "Vậy thì an tọa đi." Có lẽ Hạo Thiên không hề biết, Tây Phương vốn vô cùng nghèo khổ, Linh bảo như vậy, cũng là Chuẩn Đề như chảy máu mà nặn ra.

Thậm chí còn đau lòng, nếu không phải vì giữ thể diện mà không đi, có lẽ họ sẽ không lấy ra một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nào.

Thậm chí sẽ lấy ra Linh bảo tệ hơn.

Tiếp theo, lại có người đến.

Lần này là người của Nhân Tộc, người Nhân Tộc đầu tiên được sinh ra đó.

Thực lực tự nhiên không yếu, nhưng nhìn bề ngoài, thực tế lại giống một người phàm bình thường.

Nhan Vũ Thị đã chọn người này, đã không thể phái Nhân Tổ đi, lại không thể tùy tiện phái một người nào, sau một hồi suy tư, liền cử người này. "Tại hạ là đại biểu Nhân Tộc, tham kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu!" Nói đoạn, dâng lên một kiện bảo bối, là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Hạo Thiên nhìn người có vẻ ngoài bình thường này, trong lòng cũng không dám khinh thường, biết Nhân Tộc sau này nhất định sẽ đại phóng quang thái.

Chương 242

Ngay lập tức cười nói: "Đa tạ, mời an tọa!" Hạo Thiên thầm nghĩ, đại hội này cũng không quá tệ, đã có nhiều người như vậy, phía sau chắc chắn sẽ là đệ tử Thánh nhân.

Hạo Thiên trong lòng vừa nghĩ, liền lập tức có đệ tử Tiệt Giáo đến.

Lần này đến là Đa Bảo và các đệ tử Tiệt Giáo khác, đều là những nhân vật rất có danh tiếng, đã đến trước mặt Hạo Thiên.

Người của Tiệt Giáo thì có nhiều hơn người Tây Phương, Tiệt Giáo mà.

Người đông là chuyện cả Hồng Hoang đều biết, người đông thì có, sẽ không bị đối xử như Tây Phương. "Tham kiến Ngọc Đế, gia sư bảo chúng con đến tham gia Bàn Đào Đại Hội lần này, đặc biệt chuẩn bị một ít lễ vật, xin ngài vui lòng nhận." "Quá khách khí rồi, các vị cứ làm theo ý mình." Lại là vài kiện Linh bảo.

Thông Thiên là Thánh nhân, Linh bảo tự nhiên không thiếu, biết có nhiều người, phương diện lễ vật nhất định không thể tùy tiện.

Hạo Thiên vui vẻ nhận lấy những bảo bối này. "Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên giá lâm!" Một thanh âm vang lên, ngay sau đó mười hai người đã đến trước Lăng Tiêu Bảo Điện. "Tham kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu, chúng con đến đây với lễ vật là một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Nhiên Đăng mở miệng nói, đồng thời lộ vẻ khổ sở, một mặt không cam lòng. "Khách khí rồi, mau mau an tọa." Mỗi lần nhận được một kiện bảo bối, Hạo Thiên đều vui mừng khôn xiết, thầm nghĩ, nếu một Bàn Đào Đại Hội có thể bội thu như vậy.

Sau này nhất định phải thường xuyên tổ chức mới được. "Huyền

Đô giá lâm!" Nói đoạn liền lấy ra một viên đan dược.

Lão Tử giỏi luyện đan, tự nhiên sẽ không lấy ra một kiện Linh bảo.

Hẳn phải lấy đan dược mà mình giỏi nhất làm lễ vật, nhưng viên đan dược này vô cùng lợi hại, đó chính là Thất Chuyển Kim Đan.

Thứ Hạo Thiên nhận được còn lợi hại hơn cả Tiên Thiên Linh Bảo. "Thật sự quá khách khí rồi, mời an tọa!" Hạo Thiên cũng tỏ ý, làm một tư thế mời. "Triệu Minh Công và các đệ tử giá lâm!" Tổng cộng có năm người, một là Triệu Minh Công, ba là Tam Tiêu, và thêm Xích Khào Mã Hầu.

Chúng nhân vừa nhìn, bốn người này thực lực đều cực kỳ bất phàm, đều biết đó là đệ tử của Ôn Vũ.

Đây là cảnh tượng mà Hạo Thiên mong đợi nhất.

Đợi chúng nhân dâng lễ vật xong, Triệu Minh Công phất tay, mở miệng nói: "Tại hạ Triệu Minh Công, tham kiến Ngọc Đế, đây là lễ vật sư phụ ta bảo ta dâng lên." Nói đoạn, y phất tay một cái, lại là mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đó đều là Thượng phẩm.

Những năm này, Ôn Vũ cũng thu thập được một ít Linh bảo.

Đối với Ôn Vũ không còn tác dụng, vì vậy y lấy ra mấy kiện.

Chúng nhân trân trối nhìn Triệu Minh Công, vẻ mặt đầy hâm mộ, nhiều hơn là ghen tỵ.

Hạo Thiên vốn tưởng Ôn Vũ sẽ không cử người đến, nào ngờ bây giờ người lại đến, còn mang theo trọng bảo, trong lòng hắn vui như điên. "Đa tạ, thay ta tạ ơn Ôn Vũ Thánh nhân, mau mau an tọa." Tư thái này càng thêm cung kính, còn cung kính hơn mấy người trước đó.

Triệu Minh Công và các đệ tử cũng ngồi vào vị trí của Ôn Vũ.

Hiện tại người cũng đã đủ, những ai nên đến đều đã đến, những ai không nên đến thì không có mặt.

Hạo Thiên nhìn một cái, thời gian đã gần đến, nếu còn có người chưa đến thì cũng sẽ không đợi nữa.

Khi mời đều đã nói rõ thời gian, nếu đến trễ thì là không nể mặt, vì vậy sẽ không đợi nữa.

Hạo Thiên vui mừng nhìn chúng nhân, mở miệng nói: "Đa tạ chư vị đã đến, hiện tại ta tuyên bố, Bàn Đào Đại Hội chính thức bắt đầu!" Ngay lập tức, tất cả mọi người đều không nói gì, mọi người đều dán mắt vào động thái của Hạo Thiên, sự bắt đầu này có ý nghĩa, đương nhiên là có thể ăn Bàn đào, đại đa số người ở đây đều vì Bàn đào mà đến.

Nhưng trong số những người đó, các tu sĩ và đệ tử Thánh nhân thì không biểu hiện nhiều như vậy.

Sau khi lời của Hạo Thiên vừa dứt, các tiên nữ mặc váy trắng, đang cẩn thận bưng những chiếc đĩa, mỗi người đều có một chiếc đĩa trong tay.

Trên đĩa bày đầy Bàn đào, các đệ tử thì không có phản ứng quá lớn.

Ngược lại, những tán tu kia, vừa nhìn thấy đã chảy nước miếng, vẻ mặt đầy khao khát, hận không thể lập tức xông lên ăn mấy quả.

Bàn đào này quả không hổ là Thập Đại Linh Căn, hương thơm nồng nàn, đã lan tỏa khắp cả đại điện.

Bàn đào vô cùng trân quý, vì vậy số lượng rất có hạn, phân phát theo cấp bậc.

Có thể nói, những người ở càng gần Hạo Thiên, càng được nhiều, ngược lại những người ở phía sau có thể không có.

Do vị trí của mỗi người khác nhau, nên mỗi người nhận được số lượng cũng khác nhau.

Bàn đào có những loại chín vào thời điểm khác nhau, các đệ tử Thánh nhân tự nhiên được loại Bàn đào đã chín lâu hơn.

Chương 243

Xích Khào Mã Hầu nhìn Bàn đào trước mắt, trong lòng vạn phần vui sướng, có lẽ vì vốn là một con khỉ, y đặc biệt yêu thích Bàn đào.

Không giống cảm giác của những người khác.

Ngay lập tức nhanh chóng lấy một quả Bàn đào, một miếng một quả, như bình thường ăn đào bình thường, không có quá nhiều cảm xúc.

Thậm chí còn vứt luôn hạch đào xuống đất, dường như đã quên lời phân phó của Ôn Vũ.

May mà có Triệu Minh Công ở đó, nếu không chuyện này chắc chắn sẽ bị quên bẵng đi.

Triệu Minh Công thân là Đại sư huynh, nhìn dáng vẻ ăn uống như vậy, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, trong tình huống có nhiều người như vậy.

Không thể kiềm chế một chút nào.

Cảnh tượng vô cùng hài hòa, không hề thấy dấu hiệu chiến đấu.

Triệu Minh Công cố gắng hết sức kiềm chế những người khác.

Nếu không sẽ gây ra chuyện.

Lúc này, bên Long Tộc dường như có động tĩnh, một vẻ muốn tranh cường háo thắng.

Long Tộc đã lâu không lộ diện, lần này đến.

Cũng muốn nhân cơ hội này gây ra một chút động tĩnh.

Lần này không có Thánh nhân, đều là đệ tử, muốn so tài với người khác.

Ngay lập tức Ngao Bính đứng dậy nói: "Ngọc Đế, con thấy mọi người đều vui vẻ như vậy, hay là chúng ta tổ chức một cuộc luận võ, chỉ dừng lại ở điểm giao lưu thôi." Y tin rằng, trước mặt nhiều người như vậy, thua thì thua, còn nếu thắng được đệ tử Thánh nhân, trước mặt nhiều người như vậy, cũng sẽ không bị làm khó dễ.

Hạo Thiên chắc chắn không đồng ý, ngay lập tức mở miệng từ chối Long Tộc, bởi vì Long Tộc không quá lớn mạnh.

Từ chối thì từ chối, không có gì quan trọng. "Hay đó!" "Hay đó!" Bên dưới một trận huyên náo, bất kể là đệ tử Thánh nhân hay các tán tu khác.

Đương nhiên những tán tu kia chỉ ôm tâm lý xem náo nhiệt, sẽ không tham gia, chủ yếu vẫn là các đệ tử Thánh nhân.

Hạo Thiên lập tức lo sốt vó, không ổn chút nào.

Giao lưu thì giao lưu, nhưng nếu ở đây có chuyện bất trắc gì.

Các Thánh nhân chắc chắn sẽ là người đầu tiên chất vấn Hạo Thiên, vì vậy Hạo Thiên vô cùng rối rắm.

Nếu không đồng ý, lại không nể mặt Thánh nhân.

Trong lòng hắn đang oán thán, Long Tộc này thật sự ăn no rửng mỡ.

Làm gì không tốt, cứ phải đề xuất tỷ thí.

Sau một hồi suy nghĩ, Hạo Thiên miễn cưỡng mở miệng nói: "Vậy được rồi, nhưng có một điều, mỗi người chỉ dừng lại ở điểm giao lưu thôi.

Nhớ kỹ không được làm tổn thương hòa khí." Dưới đài không ai để ý lời dặn của Hạo Thiên, dường như chỉ nghe thấy có thể tiến hành tỷ thí.

Mọi thứ khác đều xem như gió thoảng.

Người đầu tiên ra trận là một người Long Tộc, tự cho rằng mình không tồi, trông như một kẻ tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản.

Người này chính là Ngao Bính, Thái tử của Long Tộc.

Ngao Bính vừa xuất hiện, tự nhiên có người phản ứng.

Ngay lập tức Vô Chi Kỳ nhảy ra, muốn dạy dỗ gã Long Tộc này một bài học.

Ngay lập tức bị người khác cản lại, chính là Triệu Minh Công.

Triệu Minh Công đối với Vô Chi Kỳ mở miệng nói: "Tứ sư đệ, đừng vội vàng như vậy, màn hay vẫn còn ở phía sau, đợi một chút đi." Nếu quá nhanh ra trận thì không có ý nghĩa gì.

Vì vậy hãy để người khác ra trận trước.

Vô Chi Kỳ cũng rất nghe lời, ngay lập tức lui xuống.

Lúc này, đột nhiên xuất hiện một tán tu.

Một vị thanh niên, là tán tu trong Hồng Hoang, thực lực của y trong số các tán tu cũng không tồi.

Vì vậy y lập tức nhảy ra.

Long Tộc tuy là bá chủ một thời, nhưng hiện tại đã khác xưa.

Chương 244

Long Tộc hiện nay căn bản không được người khác xem trọng.

Vì vậy có người xông lên dạy dỗ.

Nếu có đệ tử Thánh nhân xuất hiện, tán tu này tuyệt đối không có dũng khí đứng ra.

Dù sao người ta sau lưng có Thánh nhân thực lực cường đại, một phàm nhân sao có thể trêu chọc nổi.

Mọi người đều nhường ra một khoảng sân trống trải để luận võ, vị tán tu kia nhẹ nhàng nhảy lên đài, liền xuất hiện trước mặt chúng nhân.

Hạo Thiên nhất thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Được rồi, hai bên giao đấu, ai chết cũng không liên quan đến Hạo Thiên.

Tuy phía sau có Long Tộc, nhưng Hạo Thiên sẽ không sợ, có một tán tu ra mặt, một tán tu mà thôi, chết thì chết, không có gì to tát.

Ngao Bính dường như không coi trọng đối thủ, tức giận nói: "Kẻ nào?

Bản Thái tử không so tài với loại người này, cút xuống đi!" Ngao Bính muốn đệ tử Thánh nhân ra trận, loại người này căn bản y không thèm nhìn, vì vậy vẻ mặt đầy tức giận.

Nhưng vị tán tu kia dường như không có kiên nhẫn nghe Ngao Bính nói, mở miệng nói: "Lời này sai rồi, nếu có năng lực thì ai cũng như nhau, đâu có phân biệt kẻ nào?

Nếu không tin, vậy thì tỷ thí xem sao." Nghe lời đó, Ngao Bính

trong lòng vô cùng tức giận.

Dù gì y cũng là Thái tử Long Vương, hiện tại lại bị một tên tiểu tốt vô danh khinh thường.

Ngay lập tức sát khí đằng đằng, quát lớn: "Nếu đã muốn chết, vậy ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng đó!" Triệu Minh Công tự nhiên nhìn thấy trong mắt, cảm thấy vị tán tu này không tệ, thầm nghĩ, nếu có nguy hiểm, nhất định phải ra tay cứu giúp.

Tính cách Triệu Minh Công vốn không phải như vậy, nhưng từ khi bái Ôn Vũ làm đệ tử, tính cách trong lòng y đã thay đổi rất nhiều.

Oanh long!

Hai người bắt đầu phát ra những đòn tấn công mãnh liệt.

Một đòn ra, luồng không khí xung quanh bắt đầu bạo động, cả Thiên Đình rung chuyển một phen.

Sau một đòn, Ngao Bính dường như đã biết thực lực của tán tu kia, biết rõ ràng nặng nhẹ bao nhiêu.

Trong lòng y liền hạ quyết tâm, nhất định phải cho tán tu này chết.

Ngao Bính ngay lập tức tế xuất một cây trường thương, nhìn thì sáng chói vô cùng, lại mang theo sát khí vô tận.

Sau một đòn, dường như Ngao Bính đã chiếm thế thượng phong, cảm giác bất khả nhất thế.

Thừa thắng truy kích, Ngao Bính vung trường thương, nước cuồn cuộn lan ra, một thương đánh tới.

Vị tán tu nhìn trường thương của Ngao Bính, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không hoảng hốt, ngay lập tức cũng rút ra một thanh kiếm.

Là một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, có thể không quá tốt, nhưng đối

với một tán tu, một kiện Hậu Thiên Linh Bảo đã là rất đáng giá rồi.

Hai người bắt đầu kịch liệt va chạm, sau mười hiệp.

Dường như cục diện đã phân rõ thắng bại, lúc này vị tán tu kia có vẻ hơi chật vật.

Mọi người đều biết, vị tán tu kia chắc chắn sẽ thua, ai nấy đều nhìn Ngao Bính không thuận mắt.

Vị tán tu trong lòng biết mình sẽ thua, nhưng cốt khí lại không hề thay đổi, là loại thà chết không chịu khuất phục.

Ngao Bính ha ha cười lớn, chế nhạo: "Chỉ cần ngoan ngoãn nhận thua, Bản Thái tử có thể tha cho một mạng." "Chỉ dừng lại ở giao lưu" (lời Hạo Thiên) nhưng lại không phải người hiền lành, tự nhiên không hề e dè, nên y ra tay đánh chết.

Vị tán tu vừa định nói gì đó, một người ngang không mà đến, xuất hiện trước mặt y.

Người này chính là Vô Chi Kỳ, từ sớm đã thấy Ngao Bính vô cùng khó chịu.

Hôm nay dù không thể giết chết Ngao Bính, cũng phải cho y một bài học. "Để yêm đấu với hắn một trận, tổng được chứ?" Ngao Bính tự nhiên biết Vô Chi Kỳ là đệ tử của Ôn Vũ, trong lòng có chút kiêng kỵ, nhưng cảm giác kiêu căng ngạo mạn trong lòng lại lớn hơn tính cách đó.

Ngay lập tức quát lớn: "Hay lắm!

Ta cũng muốn lãnh giáo đệ tử Thánh nhân, xem xem các ngươi có gì đặc biệt!" Vô Chi Kỳ vẻ mặt cuồng tiếu, đã lâu không động thủ, tay y ngứa ngáy.

Y nghĩ thầm, lát nữa nhất định phải đánh cho Ngao Bính một trận

tơi bời.

Ngao Bính bạo hống một tiếng, một tiếng rồng ngâm vang vọng khắp Thiên Đình.

Sau đó liền xông thẳng tới, tay cầm trường thương, không ngừng vung vẩy.

Vô Chi Kỳ thấy vậy, thân hình thong dong chợt lóe lên.